GEORGE R.R. MARTIN

FOC & SÂNGE

Ilustraţii:
Doug Wheatley

Traducere din limba engleză
Ana-Veronica Mircea,
Mihai-Dan Pavelescu

Coperta: David G. Stevenson
Ilustraţia copertei 1: Bastien Lecouffe Deharme
Ilustraţia copertei 4: Doug Wheatley

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
MARTIN, GEORGE R.R.
Foc şi sânge / George R.R. Martin; trad, din lb. engleză: Mihai-Dan Pavelescu, Ana-Veronica Mircea.
Bucureşti: Nemira Publishing House, 2019
ISBN 978-606-43-0482-7

I. Pavelescu, Mihai Dan (trad.)
II. Mircea, Ana-Veronica (trad.)

821.111

George R.R. Martin
FIRE AND BLOOD
Copyright © George R.R. Martin, 2018.
All rights reserved.

©NEMIRA, 2019

ARMADA este un Imprint al Grupului editorial NEMIRA

ISBN 978-606-43-0482-7

VARIANTA V2.0
Iulie, 2019

13/18(6)

Pentru Lenore, Elias, Andrea şi Sid,

acei Mountain Minions

CUPRINS

Arhimaestrul Gyldayn

FOC ȘI SÂNGE

HRONICUL CASEI REGILOR TARGARYEN DIN WESTEROS

CARTEA ÎNTÂI

DE LA AEGON I (CUCERITORUL)

PÂNĂ LA REGENŢA

LUI AEGON AL III-LEA (OTRAVA DRAGONILOR)

Scrisă de Arhimaesterul Gyldayn

din Citadela Orașului Vechi

(în tălmăcirea lui George R.R. Martin)

Cucerirea lui Aegon

Maesterii Citadelei care consemnează istoria Westerosului au folosit Cucerirea lui Aegon ca punct de pornire al cronicii ultimilor trei sute de ani. Naşterile, morţile, bătăliile şi alte evenimente sunt datate fie D.C. (După Cucerire), fie Î.C. (Înainte de Cucerire).

Adevăraţii cărturari ştiu însă că o asemenea datare este departe de a fi precisă. Cucerirea celor Şapte Regate de către Aegon Targaryen n-a avut loc într-o singură zi. Au trecut mai bine de doi ani între debarcarea lui Aegon şi încoronarea sa în Oraşul Vechi… dar chiar şi atunci Cucerirea a rămas incompletă, întrucât Dorne n-a fost supus. Încercări sporadice de a-i subjuga pe locuitorii săi au continuat pe toată durata domniei regelui Aegon şi a fiilor lui, făcând imposibilă stabilirea unei date precise a sfârşitului Războaielor Cuceririi.

Până şi data de începere rămâne controversată. Mulţi presupun, în mod eronat, că domnia regelui Aegon I Targaryen a început în ziua când a debarcat la gura Apei Negre, la poalele celor trei dealuri unde avea să se ridice, în cele din urmă, Debarcaderul Regelui. Nu este adevărat. Ziua Debarcării lui Aegon a fost sărbătorită de rege şi de descendenţii săi, însă Cuceritorul şi-a datat începutul domniei din ziua în care a fost încoronat şi uns în Septul Stelat din Oraşul Vechi de către Înaltul Septon al Credinţei. Încoronarea aceea s-a petrecut la doi ani după Debarcarea lui Aegon, la mult timp după ce fuseseră purtate şi câştigate toate cele trei bătălii importante din Războaiele Cuceririi. Se poate astfel vedea că majoritatea cuceririlor reale ale lui Aegon s-au petrecut între anul 2 şi anul 1 Î.C.

Targaryenii se trăgeau din sânge valyrian pur şi erau stăpâni de viţă veche ai dragonilor. Cu doisprezece ani înainte de Urgia din Valyria (114 Î.C.), Aenar Targaryen şi-a vândut bunurile din Ţinutul Liber şi din Tărâmurile Verii Lungi

şi s-a mutat cu toate soaţele sale, bogăţiile, sclavii, dragonii, fraţii şi surorile, neamurile şi copiii în Piatra Dragonului, o citadelă insulară mohorâtă, aflată la poalele unui munte fumegând de pe Marea Îngustă.

La apogeul său, Valyria a fost cel mai măreţ oraş din lumea cunoscută, centrul civilizaţiei. Între zidurile lui strălucitoare, patruzeci de Case rivale se luptau pentru putere şi glorie în Curte şi în consiliu, ridicându-se şi prăbuşindu-se într-o bătălie nesfârşită, subtilă, adesea sălbatică pentru supremaţie. Targaryenii erau departe de a fi cei mai puternici dintre stăpânii dragonilor, iar rivalii lor au considerat că fuga la Piatra Dragonului fusese un act de capitulare, o laşitate. Însă Daenys, fiica fecioară a lordului Aenar, care avea să fie cunoscută după aceea de-a pururi drept Daenys Visătoarea, prorocise distrugerea Valyriei prin foc. Şi când Urgia s-a abătut asupra cetăţii, doisprezece ani mai târziu, Targaryenii au fost singurii stăpâni ai dragonilor care au supravieţuit.

De două veacuri, Piatra Dragonului fusese avanpostul cel mai apusean al puterii Valyriei. Poziţia sa, de cealaltă parte a Defileului, a oferit stăpânilor săi dominarea asupra Golfului Apei Negre şi le-a permis atât targaryenilor, cât şi aliaţilor lor apropiaţi, Velaryonii din Driftmark (o Casă minoră, de descendenţă valyriană) să-şi umple cuferele pe seama negustorilor aflaţi în trecere. Corăbiile Velaryonilor, împreună cu ale altei Case valyriene aliate, Celtigar din Insula Cleştilor, dominau mijlocul Mării Înguste, în vreme ce targaryenii erau stăpânii cerului cu dragonii lor.

Cu toate acestea, timp de aproape o sută de ani după Urgia din Valyria (pe bună dreptate numiţi Veacul Sângelui), Casa Targaryen a privit spre răsărit, nu spre apus, fiind foarte puţin interesată de ce se întâmpla în Westeros. Gaemon Targaryen, fratele şi soţul lui Daenys Visătoarea, i-a urmat lui Aenar Surghiunitul ca lord de Piatra Dragonului şi a devenit cunoscut drept Gaemon Gloriosul. Fiul lui, Aegon, şi fiica sa, Elaena, au domnit împreună după moartea lui. Le-a urmat la conducere fiul lor, Maegon, fratele său, Aerys, şi fiii lui: Aelyx, Baelon şi Daemion. Ultimul dintre cei trei fraţi a fost

Daemion, al cărui fiu, Aerion, i-a succedat la conducerea Pietrei Dragonului.

Aegon, care a intrat în istorie drept Aegon Cuceritorul şi Aegon Dragonul, s-a născut în Piatra Dragonului în anul 27 Î.C. A fost singurul fiu şi al doilea copil al lui Aerion, lord de Piatra Dragonului, şi al doamnei Valaena din Casa Velaryon, ea însăşi pe jumătate Targaryană după mamă. Aegon a avut două surori de sânge: Visenya, care era mai mare decât el, şi mezina Rhaenys. Multă vreme, stăpânii dragonilor respectaseră obiceiul din Valyria de a căsători fratele cu sora, pentru a păstra puritatea sângelui, însă Aegon şi-a luat de soaţe ambele surori. Prin tradiţie, era de aşteptat să se însoare numai cu sora mai mare, Visenya; includerea lui Rhaenys ca a doua soţie a fost neobişnuită, fără a fi totuşi ceva nemaiauzit. Unii au spus că Aegon s-a căsătorit cu Visenya din datorie şi cu Rhaenys din dorinţă.

Cei trei fraţi se dovediseră stăpâni ai dragonilor înainte de a se fi căsătorit. Dintre cei cinci dragoni care zburaseră din Valyria cu Aenar Surghiunitul, numai unul supravieţuise până în zilele lui Aegon: uriaşul numit Balerion, Teroarea Neagră. Dragonii Vhagar şi Meraxes erau mai tineri şi fuseseră clociţi chiar pe Piatra Dragonului.

O legendă răspândită printre neştiutori afirmă că Aegon Targaryen nu călcase niciodată pe pământul Westerosului până în ziua când a ridicat pânzele pentru a-l cuceri, însă aşa ceva nu poate fi adevărat. Masa Pictată fusese sculptată şi decorată la porunca sa cu destui ani înainte de expediţie: o tăblie masivă din lemn, lungă de cincisprezece metri, tăiată după conturul Westerosului şi pictată astfel încât să înfăţişeze toate pădurile, râurile, oraşele şi castelele din cele Şapte Regate. În mod vădit, interesul lui Aegon pentru Westeros precedase cu mult evenimentele ce l-au împins la război. De asemenea, există relatări de încredere despre călătoria făcută în tinereţe de Aegon şi de sora lui, Visenya, în Citadela Oraşului Vechi şi despre vânătoarea lor cu şoimi pe Arbor, ca oaspeţi ai lordului Redwyne. S-ar putea să fi ajuns şi în Lannisport, însă istorisirile diferă.

În tinereţea lui Aegon, Westerosul era alcătuit din şapte regate gâlcevitoare şi aproape că nu existase vreun moment în care două sau trei să nu se războiască între ele. Nordul întins, rece şi stâncos, era condus de Casa Stark de Winterfell. În deşerturile din Dorne domneau prinţii Casei Martell. Ţinuturile bogate în aur din apus erau cârmuite de Lannisterii de Casterly Rock, iar fertilul Reach de către Casa Gardener de Highgarden. Valea, Degetele şi Munţii Lunii aparţineau Casei Arryn... însă cei mai beligeranţi regi din vremea lui Aegon erau şi cei mai apropiaţi de Piatra Dragonului: Harren cel Negru şi Argilac Arogantul.

Din citadela lor uriaşă numită Capătul Furtunii, Regii Furtunii din Casa Durrandon domniseră cândva peste jumătatea de răsărit a Westerosului, de la Capul Mâniei până la Golful Crabilor, însă puterea li se împuţinase de-a lungul veacurilor. Dinspre apus, regii din Reach le ocupaseră petice din domenii, dinspre miazăzi îi hărţuiseră dornishenii, iar Harren cel Negru şi oamenii lui din Insulele de Fier îi împinseseră afară din Trident şi de pe meleagurile aflate la miazănoapte de Apa Neagră. Regele Argilac, ultimul Durrandon, oprise pentru un timp această decădere, respingând o invazie dornisheană pe când era încă flăcău; el traversase Marea Îngustă şi se alăturase marii alianţe împotriva „tigrilor” acaparatori din Volantis, iar după alţi douăzeci de ani îl ucisese pe Garse al VII-lea Gardener, suveranul din Reach, în Bătălia de la Câmpia Verii. Însă Argilac îmbătrânise, faimoasa coamă de păr negru îi încărunţise şi îi pierise iscusinţa în mânuirea armelor.

La miazănoapte de Apa Neagră, Ţinuturile Riverane erau conduse de mâna însângerată a lui Harren cel Negru, din Casa Hoare, Rege al Insulelor şi al Râurilor. Bunicul lui Harren, Harwyn Mână Grea, se născuse în Insulele de Fier şi cucerise Tridentul de la bunicul lui Argilac, Arrec, ai cărui strămoşi îl doborâseră pe ultimul rege riveran cu veacuri înainte. Tatăl lui Harren îşi extinsese domeniul spre răsărit, spre Duskendale şi Rosby. Harren însuşi îşi dedicase mare parte din îndelungata lui domnie, de aproape patruzeci de

ani, construirii unui castel gigantic lângă Ochiul Zeilor, dar cu Harrenhal apropiindu-se în sfârşit de finalizare, oamenii de fier aveau în curând să fie liberi să caute noi teritorii de cucerit.

Niciun rege din Westeros nu era mai temut decât Harren cel Negru, a cărui cruzime devenise legendară în toate cele Şapte Regate. Şi niciun rege din Westeros nu se simţea mai ameninţat ca Argilac, Regele Furtunii, ultimul din Casa Durrandon, un războinic îmbătrânit al cărui singur moştenitor era fiica sa fecioară. De aceea Argilac s-a îndreptat spre Targaryenii din Piatra Dragonului şi i-a oferit-o suveranului Aegon pe fiica sa de soţie, primind ca zestre toate pământurile aflate la răsărit de Ochiul Zeilor, de la Trident şi până la Apa Neagră.

Aegon Targaryen i-a refuzat propunerea. Avea deja două neveste, a spus el, şi nu-i mai trebuia a treia. Iar pământurile oferite ca zestre aparţinuseră Harrenhalului pentru mai bine de o generaţie. Nu erau ale lui Argilac ca să le poată dărui. Era limpede că bătrânul Rege al Furtunii dorea să-i plaseze pe Targaryeni de-a lungul Apei Negre, ca o pavăză între propriile sale teritorii şi cele ale lui Harren cel Negru.

Lordul de Piatra Dragonului a prezentat însă propria lui ofertă. Era dispus să accepte teritoriile oferite ca zestre, dacă Argilac ceda, de asemenea, şi Ciocul lui Massey şi pădurile şi câmpiile de la Apa Neagră spre sud, până la râul Apa Lină şi izvoarele Manderului. Pactul avea să fie pecetluit prin căsătoria fiicei lui Argilac cu Orys Baratheon, prietenul din copilărie al lui Aegon şi campionul său.

Argilac Arogantul a respins furios condiţiile acelea. După cum umbla vorba, Orys Baratheon era frate vitreg al lordului Aegon, de origine umilă, şi Regele Furtunii nu-şi putea dezonora fiica, măritând-o cu un bastard. Propunerea l-a înfuriat. A poruncit să fie tăiate mâinile solului lui Aegon şi i le-a trimis acestuia într-o cutie. „Acestea sunt singurele mâini pe care le va primi de la mine bastardul tău”, i-a scris el.

Aegon nu i-a răspuns, dar şi-a adunat prietenii, lorzii stegari şi principalii aliaţi pe Piatra Dragonului. Nu erau prea

mulţi. Velaryonii de pe Driftmark erau fideli Casei Targaryen, asemenea Celtigarilor de pe Insula Cleştilor. De la Ciocul lui Massey au venit lordul Bar Emmon din Sharp Point şi lordul Massey din Stonedance, ambii juraţi Capătului Furtunii, însă cu legături mai strânse cu Piatra Dragonului. Lordul Aegon şi surorile sale s-au sfătuit cu ei şi au mers la septonul din castel pentru a se ruga Celor Şapte din Westeros, cu toate că până atunci el nu fusese considerat niciodată cucernic.

În cea de-a şaptea zi, un nor de corbi a ţâşnit din turnurile Pietrei Dragonului pentru a duce cuvântul lordului Aegon spre cele Şapte Regate din Westeros. Au zburat spre cei şapte regi, spre Citadela din Oraşul Vechi, spre lorzi mari şi mici deopotrivă. Toţi purtau acelaşi mesaj: din ziua aceea în Westeros nu va mai exista decât un singur rege. Cei care plecau genunchiul înaintea lui Aegon din Casa Targaryen aveau să-şi păstreze pământurile şi titlurile. Cei care ridicau armele împotriva lui aveau să fie doborâţi, umiliţi şi distruşi.

Istorisirile diferă cu privire la numărul de oşteni care s-au îmbarcat de la Piatra Dragonului împreună cu Aegon şi surorile lui. Unii zic că au fost trei mii; alţii spun că au fost doar de ordinul sutelor. Această armată targaryană modestă a debarcat la gurile Apei Negre, pe malul de miazănoapte al râului, unde trei coline împădurite se ridicau deasupra unui sătuc de pescari.

În vremurile celor O Sută de Regate, mulţi regi mărunţi revendicaseră stăpânirea gurii râului, printre care regii Darklyn de Duskendale, Massey de Stonedance şi regii riverani din vechime, fie ei Mudd, Fisher, Bracken, Blackwood sau Hook. Turnuri şi forturi încununaseră în mai multe rânduri cele trei dealuri, numai pentru a fi distruse într-un război sau altul. Acum doar bolovani sparţi şi ruine năpădite de verdeaţă mai rămăseseră pentru a-i întâmpina pe Targaryeni. Cu toate că fusese revendicată atât de Capătul Furtunii, cât şi de Harrenhal, gura râului nu era apărată, iar castelele cele mai apropiate erau deţinute de lorzi mărunţi, fără mare putere sau iscusinţă militară, şi care aveau puţine motive să-şi iubească aşa-zisul suzeran, pe Harren cel Negru.

Aegon Targaryen a ridicat iute o palisadă din buşteni şi pământ bătătorit în jurul dealului cel mai înalt, apoi şi-a trimis surorile pentru a dobândi supunerea celor mai apropiate castele. Rosby s-a înclinat fără luptă în faţa lui Rhaenys şi a lui Meraxes, cel cu ochi aurii. La Stokeworth, câţiva arbaletrieri şi-au slobozit săgeţile spre Visenya, până când flăcările lui Vhagar au aprins acoperişurile castelului. Atunci şi ei au plecat genunchiul.

Prima încercare adevărată pentru Cuceritori a venit din partea lorzilor Darklyn de Duskendale şi Mooton de Iazul Fecioarelor, care şi-au contopit trupele şi au pornit spre miazăzi cu trei mii de oameni, pentru a-i împinge pe cotropitori înapoi în mare. Aegon l-a trimis pe Orys Baratheon să-i atace în timpul marşului, în vreme ce el însuşi a coborât asupra lor călare pe Teroarea Neagră. Cei doi lorzi au fost ucişi în bătălia fără nicio şansă pentru ei; fiul lui Darklyn şi fratele lui Mooton şi-au predat după aceea castelele şi au jurat credinţă Casei Targaryen. În acea vreme, Duskendale era principalul port din Westeros la Marea Îngustă şi se extinsese şi se îmbogăţise de pe urma negoţului. Visenya Targaryen n-a îngăduit ca oraşul să fie jefuit de soldaţi, însă n-a şovăit să-i revendice bogăţiile, ticsind cuferele Cuceritorilor.

Poate că acesta ar fi momentul potrivit pentru a discuta despre firile diferite ale lui Aegon Targaryen şi ale surorilor şi reginelor sale.

Visenya, cea mai mare dintre cei trei fraţi, era la fel de războinică precum Aegon însuşi, simţindu-se la fel de bine în cămaşa de zale pe cât se simţea în mătăsuri. Purta spada valyriană lungă, numită Sora Întunecată, şi era pricepută în folosirea ei, întrucât se antrenase încă din copilărie alături de fratele ei. Deşi avea părul argintiu-auriu şi ochii violeţi ai valyrienilor, frumuseţea îi era aspră şi austeră. Până şi cei care o iubeau o considerau rece, sobră, neiertătoare; unii susţineau chiar că folosea otrăvuri şi practica magia neagră.

Rhaenys, cea mai mică dintre cei trei Targaryeni, era

complet opusă surorii ei: glumeaţă, curioasă, impulsivă şi capricioasă. Nu era o adevărată războinică, ci iubea muzica, dansul şi poezia şi sprijinea mulţi menestreli, saltimbanci şi păpuşari. Se spunea totuşi că petrecea mai mult timp pe spinarea dragonului decât fratele şi sora ei la un loc, pentru că, mai presus de orice, îi plăcea să zboare. Odată fusese auzită spunând că, înainte de a muri, voia să zboare cu Meraxes peste Marea Apusului, să vadă ce se afla pe celelalte ţărmuri ale ei. În vreme ce nimeni n-a pus vreodată la îndoială fidelitatea Visenyei faţă de soţul care-i era şi frate, Rhaenys s-a înconjurat de bărbaţi tineri şi atrăgători, ba chiar (aşa umbla vorba) i-a primit pe unii în iatac în nopţile când Aegon era cu sora ei mai mare. În pofida acelor zvonuri, curtenii n-au putut să nu observe însă că regele petrecea zece nopţi cu Rhaenys pentru fiecare noapte petrecută cu Visenya.

În mod ciudat, Aegon Targaryen a fost pentru contemporanii săi la fel de enigmatic cum este şi pentru noi. Înarmat cu spada din oţel valyrian, numită Focul Negru, era

considerat unul dintre cei mai de seamă războinici ai vremii sale, deşi nu-i plăceau armele şi nici nu participa la turniruri sau meleuri. Dragonul lui era Balerion, Teroarea Neagră, dar Aegon zbura numai în bătălii sau pentru a călători iute peste uscat şi mare. Prezenţa lui autoritară îi aduna pe oameni sub flamurile sale, totuşi nu avea niciun prieten apropiat, în afară de Orys Baratheon, tovarăşul lui din copilărie. Femeile erau atrase de el, însă Aegon le-a rămas de-a pururi credincios surorilor sale. Ca rege, şi-a pus mare încredere în Consiliul Restrâns şi în surori, lăsând în seama lor mare parte din cârmuirea de zi cu zi a Ţinutului... totuşi n-a ezitat să preia comanda atunci când a considerat că era necesar. Deşi i-a tratat cu asprime pe rebeli şi pe trădători, era gata să-i primească cu braţele deschise pe foştii duşmani ce plecaseră genunchiul.

A arătat asta pentru prima dată la Aegonfort, castelul grosolan, din lemn şi pământ, pe care-l ridicase pe coama Dealului lui Aegon, aşa cum avea să fie cunoscut de atunci şi pentru totdeauna. După ce cucerise douăsprezece castele şi dobândise controlul asupra gurii Apei Negre de pe ambele maluri ale râului, le-a poruncit lorzilor pe care-i înfrânsese să se supună. Ei şi-au lăsat spadele la picioarele lui, iar Aegon le-a confirmat domeniile şi titlurile. Celor mai vechi dintre susţinătorii săi le-a dăruit noi onoruri. Daemon Velaryon, Lord al Valurilor, a fost făcut maestru al corăbiilor, comandantul flotei regale. Triston Massey, lord de Stonedance, a fost numit maestru al legilor, iar Crispian Celtigar, maestru al banilor. Orys Baratheon a fost proclamat „scutul meu, aliatul meu loial, mâna mea dreaptă şi puternică”. De aceea Baratheon este considerat de maesteri prima Mână a Regelui.

Flamurile heraldice fuseseră multă vreme o tradiţie printre lorzii din Westeros, însă nu fuseseră folosite niciodată de stăpânii dragonilor din Valyria. Când cavalerii lui Aegon i-au desfăşurat marele stindard de bătălie din mătase, cu un dragon roşu, cu trei capete, suflând foc peste un câmp negru, lorzii l-au considerat un semn că acum era

cu adevărat unul dintre ai lor, un rege vrednic şi măreţ pentru Westeros. Când regina Visenya a pus o coroană din oţel valyrian, bătută cu rubine, pe capul fratelui ei, iar regina Rhaenys l-a numit „Aegon, Primul pe Numele Său, Regele al întregului Westeros şi Scut al Poporului Său”, dragonii au răgit, iar lorzii şi cavalerii au izbucnit în urale… dar oamenii de rând, pescarii, ţăranii şi gospodinele au strigat cel mai tare.

Cei şapte regi pe care Aegon Dragonul intenţiona să-i detroneze n-au izbucnit însă în urale. În Harrenhal şi în Capătul Furtunii, Harren cel Negru şi Argilac Arogantul îşi chemaseră deja oştile. În apus, regele Mern din Reach a străbătut Drumul Mării spre miazănoapte, până la Casterly Rock, pentru a-l întâlni pe regele Loren din Casa Lannister. Prinţesa din Dorne a trimis un corb la Piatra Dragonului, oferindu-se să i se alăture lui Aegon împotriva lui Argilac, Regele Furtunii… însă doar ca egală şi aliată, nu ca vasală. Altă propunere de alianţă a venit din partea regelui-copil din Eyrie, Ronnel Arryn, a cărui mamă a cerut toate meleagurile la răsărit de Furca Verde a Tridentului în schimbul sprijinului oferit de Vale împotriva lui Harren cel Negru. Chiar şi în Nord, regele Torrhen Stark din Winterfell s-a sfătuit cu lorzii săi stegari şi sfetnici până târziu în noapte, discutând ce era de făcut cu acest posibil cuceritor. Toţi aşteptau cu îngrijorare următoarea acţiune a lui Aegon.

La câteva zile după încoronarea lui Aegon, oştile sale au pornit din nou în marş. Cea mai mare parte a armatei a traversat Apa Neagră, îndreptându-se spre miazăzi, spre Capătul Furtunii, sub comanda lui Orys Baratheon. Regina Rhaenys l-a însoţit călare pe Meraxes, dragonul cu ochi aurii şi solzi argintii. Sub comanda lui Daemon Velaryon, flota targaryană a părăsit Golful Apei Negre şi s-a îndreptat spre miazănoapte, pornind către Gulltown şi Vale, împreună cu regina Visenya şi Vhagar. Regele însuşi a pornit în marş spre nord-est, spre Ochiul Zeilor şi Harrenhal, fortăreaţa uriaşă care era mândria şi obsesia regelui Harren cel Negru.

Toate cele trei invazii targaryene au întâmpinat

rezistenţă înverşunată. Lorzii Errol, Fell şi Buckler, stegari ai Capătului Furtunii, au luat prin surprindere avangarda armatei lui Orys Baratheon în timp ce traversa Apa Lină şi au ucis peste o mie de oameni înainte de a se retrage în pădure. O flotă adunată în pripă de Arryn, întărită cu o duzină de corăbii din Braavos, a întâlnit şi a învins flota targaryană în apele din largul lui Gulltown. Printre morţi s-a numărat şi amiralul lui Aegon, Daemon Velaryon. Aegon însuşi a fost atacat lângă ţărmul de miazăzi al Ochiului Zeilor, nu o dată, ci de două ori. Targaryenii au câştigat Bătălia Papurii, dar au suferit pierderi grele la Sălciile Plângătoare, unde doi dintre fiii regelui Harren au traversat lacul în corăbii lungi, cu vâslele învelite ca să nu facă zgomot, şi le-au căzut în spate.

În cele din urmă însă duşmanii lui Aegon n-au avut răspuns în faţa dragonilor săi. Oamenii din Vale au scufundat o treime din corăbiile targaryene şi au capturat aproape la fel de multe, dar când regina Visenya a coborât asupra lor din cer, le-a incendiat ambarcaţiunile. Lorzii Errol, Fell şi Buckler s-au ascuns în pădurile ce le erau cunoscute, până când regina Rhaenys l-a dezlănţuit pe Meraxes şi un val de foc a măturat codrii, transformând copacii în torţe. Iar învingătorii de la Sălciile Plângătoare, care reveneau peste lac la Harrenhal, n-au fost deloc pregătiţi când Balerion a coborât asupra lor din cerul dimineţii. Corăbiile lungi ale lui Harren au ars. La fel ca fiii săi.

Duşmanii lui Aegon s-au pomenit hărţuiţi şi de alţi potrivnici. Pe când Argilac Arogantul îşi aduna oştenii la Capătul Furtunii, piraţii de pe Treptele de Piatră au debarcat pe ţărmurile Capului Mâniei pentru a profita de absenţa lor, iar năvălitori dornisheni au coborât ca o furtună din Munţii Roşii pentru a mătura Hotarele. În Vale, tânărul rege Ronnel a trebuit să facă faţă unei răzmeriţe pe Trei Surori, când insularii au renunţat la loialitatea faţă de Eyrie şi au proclamat-o pe lady Marla Sunderland regina lor.

Acestea n-au fost totuşi decât neplăceri mărunte prin

comparaţie cu soarta lui Harren cel Negru. Deşi Casa Hoare domnea peste Ţinuturile Riverane de trei generaţii, cei din Trident nu-i iubeau pe suzeranii lor din Insulele de Fier. Harren cel Negru îi trimisese la moarte pe mii dintre ei în timpul construirii marelui castel Harrenhal, pustiind Ţinuturile Riverane de materiale de construcţie şi aducându-i la sapă de lemn atât pe lorzi, cât şi pe oamenii de rând cu setea lui de aur. Aşa că acum Ţinuturile Riverane s-au ridicat împotriva lui, conduse de lordul Edmyn Tully de Riverrun. Chemat în apărarea Harrenhalului, Tully s-a declarat de partea Casei Targaryen, a înălţat flamura dragonului deasupra castelului său şi a pornit în fruntea cavalerilor şi arcaşilor pentru a se alătura armatei lui Aegon. Sfidarea lui le-a dat curaj şi celorlalţi lorzi riverani. Unul câte unul, lorzii din Trident l-au părăsit pe Harren şi şi-au declarat loialitatea pentru Aegon Dragonul. Casele Blackwood, Mallister, Vance, Bracken, Piper, Frey, Strong… şi-au adunat trupele şi au năvălit asupra Harrenhalului.

Copleşit numeric pe neaşteptate, regele Harren cel Negru s-a refugiat în fortăreaţa sa considerată inexpugnabilă. Cel mai mare castel construit vreodată în Westeros, Harrenhalul se lăuda cu cinci turnuri imense, o sursă inepuizabilă de apă potabilă, pivniţe uriaşe, boltite, pline cu provizii, şi ziduri masive din piatră neagră, mai înalte decât orice scară de asalt şi prea groase ca să poată fi sparte de berbeci sau spulberate de baliste. Harren şi-a baricadat porţile şi s-a pregătit împreună cu fiii şi aliaţii rămaşi pentru a rezista unui asediu.

Aegon din Piatra Dragonului avea alte gânduri. După ce şi-a unit forţele cu cele ale lui Edmyn Tully şi ale celorlalţi nobili riverani şi au înconjurat castelul, el a trimis un maester la porţi, cu steag de pace, pentru negocieri. Harren a ieşit să-l întâmpine: un bătrân cărunt, dar încă aprig în armura neagră. Fiecare rege era însoţit de un stegar şi un maester, aşa că vorbele schimbate de ei n-au fost uitate.

— Supune-te acum, a început Aegon, şi poţi rămâne lord al Insulelor de Fier! Capitulează şi fiii tăi vor trăi să

domnească după tine! Am opt mii de oameni în jurul zidurilor tale.

— Ce se află în afara zidurilor mele nu mă interesează câtuşi de puţin, a zis Harren. Sunt ziduri puternice şi groase.

— Dar nu atât de înalte cât să-i ţină departe pe dragoni. Dragonii zboară.

— Am zidit totul din piatră, a spus Harren. Piatra nu arde.

La care Aegon a spus:

— La apusul soarelui, neamul tău se va fi sfârşit.

Se zice că Harren a scuipat auzind asta şi s-a întors în castelul său. Odată ajuns înăuntru, şi-a trimis toţi oamenii pe metereze, înarmaţi cu suliţe, arcuri şi arbalete, şi a promis pământuri şi bogăţii oricui va reuşi să doboare dragonul.

— Dacă aş fi avut o fiică, omorâtorul dragonului i-ar fi putut cere mâna, a proclamat Harren cel Negru. În loc de asta, i-o voi da pe una dintre fiicele lui Tully sau pe toate trei dacă vrea. Ori ar putea s-o ia pe vreuna dintre potăile lui Blackwood sau Strong sau pe oricare dintre fetele trădătorilor Tridentului, lorzii aceştia de noroi galben.

Apoi s-a retras în turnul său, înconjurat de garda personală, pentru a lua cina cu fiii care îi mai rămăseseră.

Când ultima geană de lumină a soarelui a dispărut, oamenii lui Harren cel Negru au scrutat bezna, strângând în mâini suliţele şi arbaletele. Cum n-a apărut niciun dragon, unii s-ar putea să se fi gândit că ameninţările lui Aegon fuseseră doar vorbe goale. Însă Aegon Targaryen l-a ridicat pe Balerion sus în văzduh, prin nori, sus, tot mai sus, până când dragonul n-a fost mai mare decât o muscă în zbor prin faţa lunii. Abia atunci a coborât între zidurile castelului. Cu aripi negre ca noaptea, Balerion a descins în întuneric şi, când marile turnuri ale Harrenhalului au apărut sub el, dragonul a răgit furios şi le-a scăldat în foc negru, marmorat cu volburi roşii.

„Piatra nu arde”, se lăudase Harren, însă castelul lui nu era făcut numai din piatră. Lemnul şi lâna, cânepa şi paiele, pâinea, carnea de oaie sărată şi grânele, toate au luat

foc. Nici oamenii de fier ai lui Harren nu erau făcuţi din piatră. Fumegând, urlând, cuprinşi de flăcări, au alergat prin curţi sau au căzut de pe metereze, pentru a muri zdrobiţi pe pământul de dedesubt. Şi până şi piatra va crăpa şi se va topi, dacă focul este îndeajuns de aprig. Lorzii riverani din afara zidurilor castelului au povestit mai târziu că turnurile Harrenhalului au strălucit roşietice în noapte, precum cinci lumânări mari… şi, la fel ca lumânările, au început să se strâmbe şi să se topească, şiroaie de piatră scurgându-se de-a lungul lor.

Harren şi ultimii lui fii au murit în incendiile ce au cuprins cetatea sa monstruoasă în noaptea aceea. Casa Hoare a pierit odată cu el, la fel cum s-a întâmplat şi cu dominaţia Insulelor de Fier asupra Ţinuturilor Riverane. În ziua următoare, lângă ruinele fumegânde ale Harrenhalului, regele Aegon a primit jurământul de credinţă al lui Edmyn Tully, lord de Riverrun, şi l-a numit Lord Suprem al Tridentului. Şi ceilalţi lorzi riverani s-au plecat înaintea lui Aegon, ca rege, şi înaintea lui Edmyn Tully ca lord suzeran. Când cenuşa s-a răcit destul pentru a permite oamenilor să intre în siguranţă în castel, spadele celor căzuţi, multe rupte sau topite, ori strâmbate şi transformate în panglici de oţel de focul dragonului, au fost adunate şi trimise în căruţe înapoi la Aegonfort.

La miazăzi şi la răsărit, lorzii stegari ai Regelui Furtunii s-au dovedit mult mai loiali decât cei ai regelui Harren. Argilac Arogantul a strâns o armată mare la Capătul Furtunii. Cetatea Durrandonilor era o fortăreaţă mândră, al cărei zid de apărare era chiar mai gros decât cel de la Harrenhal. Şi despre ea se credea că putea rezista oricărui asalt. Vestea despre sfârşitul regelui Harren a ajuns însă iute la urechile vechiului său duşman, regele Argilac. Lorzii Fell şi Buckler s-au retras înaintea oştii care se apropia (lordul Errol fusese ucis) şi i-au trimis vorbă despre regina Rhaenys şi dragonul ei. Bătrânul rege războinic a răcnit că nu dorea să moară ca Harren, perpelit înăuntrul propriului său castel, ca un purcel de lapte cu un măr în gură. Obişnuit

să lupte, avea să-şi decidă singur soarta cu spada în mână. Aşa că Argilac Arogantul a plecat călare de la Capătul Furtunii pentru ultima dată, pentru a-şi înfrunta duşmanii în câmp deschis.

Apariţia Regelui Furtunii n-a însemnat o surpriză pentru Orys Baratheon şi oamenii săi; zburând pe Meraxes, regina Rhaenys îi văzuse plecarea de la Capătul Furtunii şi i-a putut oferi Mâinii o relatare completă despre numărul şi dispunerea adversarilor. Orys a ocupat o poziţie întărită pe dealurile din miazăzi de Poarta de Bronz şi a aşteptat acolo, la înălţime, sosirea soldaţilor furtunii.

Când cele două armate s-au înfruntat, soldaţii furtunii s-au dovedit demni de numele lor. În dimineaţa aceea începuse o ploaie monotonă, care până la miezul zilei s-a transformat într-o furtună cumplită. Lorzii stegari ai regelui Argilac l-au îndemnat să-şi amâne atacul pentru a doua zi, în speranţa că ploaia va înceta, însă Regele Furtunii îi depăşea pe Cuceritori în proporţie de aproape doi la unu şi avea de patru ori mai mulţi cavaleri şi cai de luptă. Imaginea flamurilor targaryene fluturând ude pe propriile lui dealuri l-a înfuriat şi bătrânul războinic călit în lupte n-a întârziat să observe că ploaia bătea dinspre miazăzi, lovind feţele oştenilor targaryeni de pe dealuri. Aşa că Argilac Arogantul a dat porunca de atac şi a început bătălia cunoscută în istorie sub numele de Ultima Furtună.

Lupta s-a prelungit mult în noapte, sângeroasă şi mult mai puţin dezechilibrată decât fusese cucerirea Harrenhalului de către Aegon. În trei rânduri Argilac Arogantul şi-a condus cavalerii împotriva poziţiilor lui Baratheon, dar povârnişurile erau prea abrupte şi ploaia înmuiase pământul şi-l transformase în mâzgă, aşa încât caii de luptă s-au zbătut şi s-au înglodat, iar şarjele şi-au pierdut coeziunea şi forţa. Soldaţii furtunii s-au descurcat mult mai bine când şi-au trimis suliţaşii să suie dealul pe jos. Orbiţi de ploaie, cotropitorii nu i-au văzut decât prea târziu, iar corzile ude făcuseră inutile arcurile. Un deal a fost cucerit, apoi altul, iar a treia şi ultima şarjă a Regelui Furtunii a spart

centrul armatei lui Baratheon… şi i-a întâlnit pe regina Rhaenys şi pe Meraxes. Chiar şi pe sol, dragonul s-a dovedit a fi redutabil. Dickon Morrigen şi Bastardul din Blackhaven, care comandau avangarda, au fost înghiţiţi de flăcările sale, împreună cu cavalerii din garda personală a regelui Argilac. Caii de luptă au intrat în panică şi au fugit înspăimântaţi, lovindu-se de călăreţii dinapoia lor şi transformând şarja în haos. Regele Furtunii însuşi a fost azvârlit din şa.

Cu toate acestea, Argilac a continuat să lupte. Când Orys Baratheon a coborât dealul noroios împreună cu oamenii săi, l-a găsit pe bătrânul rege ţinând piept la şase potrivnici, cu tot atâtea cadavre la picioare.

— În lături! a poruncit Baratheon.

A descălecat apoi, pentru a-l întâlni pe Regele Furtunii pe picior de egalitate, şi i-a oferit o ultimă şansă de a se preda. Argilac însă l-a blestemat. Aşa că s-au luptat, bătrânul rege războinic, cu păr alb şi învolburat, şi apriga Mână a lui Aegon, cu barbă neagră. Se spune că fiecare l-a rănit pe celălalt, dar până la urmă ultimului dintre Durrandoni i-a fost împlinită dorinţa şi a murit cu o spadă în mâini şi un blestem pe buze. Moartea regelui lor a retezat elanul soldaţilor Furtunii, şi pe măsură ce vestea că Argilac a căzut se răspândea, lorzii şi cavalerii lui şi-au aruncat spadele şi au fugit.

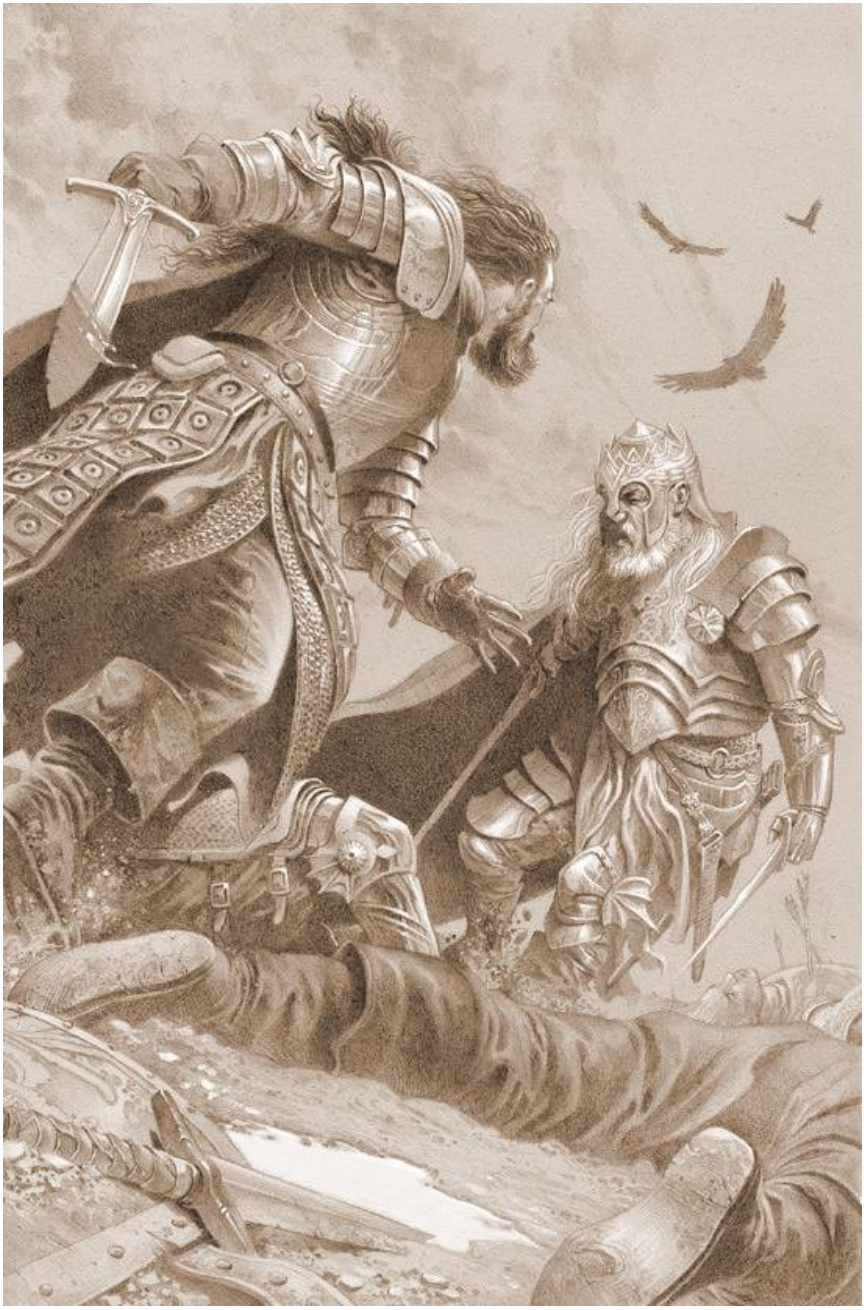

Timp de câteva zile s-a crezut că şi Capătul Furtunii ar putea avea aceeaşi soartă ca Harrenhalul şi de aceea fiica lui

Argilac, Argella, a baricadat porţile în faţa lui Orys Baratheon şi a armatei targaryene, declarându-se Regina Furtunii. Apărătorii de la Capătul Furtunii nu vor pleca genunchiul, ci vor muri până la ultimul om, a promis ea când regina Rhaenys a coborât călare pe Meraxes în castel pentru negocieri.

— Îmi puteţi lua castelul, dar veţi câştiga numai oase, sânge şi cenuşă, a anunţat ea…

Dar soldaţii din garnizoană s-au dovedit mai puţin doritori să moară. În noaptea aceea ei au ridicat o flamură de pace, au deschis larg porţile castelului şi au adus-o pe lady Argella cu un căluş în gură, înlănţuită şi goală, în tabăra lui Orys Baratheon.

Se povesteşte că Baratheon i-a scos lanţurile cu propriile lui mâini, a învelit-o cu mantia sa, i-a turnat vin şi i-a glăsuit cu blândeţe, vorbindu-i de curajul tatălui ei şi de felul cum murise el. După aceea, pentru a-l onora pe regele căzut, a preluat pentru sine blazonul şi deviza Durrandonilor. Cerbul încoronat a devenit pecetea sa, Capătul Furtunii a devenit cetatea sa de scaun, iar lady Argella, femeia sa.

Întrucât atât Ţinuturile Riverane, cât şi Ţinuturile Furtunii se aflau acum sub controlul lui Aegon Dragonul şi al aliaţilor săi, regii rămaşi în Westeros au înţeles că le va sosi şi lor rândul. În Winterfell, regele Torrhen şi-a chemat lorzii stegari; ţinând seama de distanţele mari de la miazănoapte, el ştia că strângerea unei armate va lua timp. Regina Sharra din Vale, regenta fiului ei, Ronnel, s-a refugiat în Eyrie, şi-a consolidat apărarea şi a trimis o oaste la Poarta însângerată, calea spre Valea lui Arryn. În tinereţea ei, regina Sharra fusese numită „Floarea Munţilor” cea mai frumoasă fecioară din cele Şapte Regate. Sperând poate să-l încânte pe Aegon cu frumuseţea ei, i-a trimis un portret şi i s-a oferit drept soţie, cu condiţia să-l numească pe Ronnel moştenitorul său. Deşi portretul a ajuns până la urmă la el, nu se ştie dacă Aegon Targaryen a răspuns propunerii; avea deja două regine, iar Sharra Arryn era pe atunci doar o floare ofilită,

cu zece ani mai vârstnică decât el.

Între timp, cei doi mari regi de la apus s-au aliat şi şi-au adunat propriile armate, hotărâţi să-l oprească pe Aegon o dată pentru totdeauna. De la Highgarden a plecat în marş Mern al IX-lea din Casa Gardener, Regele din Reach, în fruntea unei oşti impresionante. Sub zidurile Castelului Crângul de Aur, cetatea de scaun a Casei Rowan, el s-a întâlnit cu Loren I Lannister, Regele Stâncii, care-şi conducea propria sa armie din Ţinuturile Vestice. Laolaltă, cei doi regi comandau cea mai mare armată văzută vreodată în Westeros: cincizeci şi cinci de mii de oameni, printre care şase sute de lorzi, mari şi mărunţi, şi peste cinci mii de cavaleri călări. „Pumnul nostru de fier!” s-a lăudat regele Mern. Cei patru fii ai săi călăreau alături de el, iar ambii nepoţi îi erau scutieri.

Cei doi regi n-au zăbovit prea mult la Crângul de Aur; o armată de asemenea mărime trebuie să mărşăluiască întruna, pentru a nu sărăci ţinutul din jur. Aliaţii au plecat de îndată, îndreptându-se spre miazănoapte prin nord-est, prin iarba înaltă şi lanurile aurii de grâu.

Avertizat de sosirea lor în tabăra lui de lângă Ochiul Zeilor, Aegon şi-a adunat propria oaste şi apoi a înaintat pentru a-şi înfrunta noii duşmani. Nu dispunea decât de o cincime din numărul de oameni ai celor doi regi, iar mare parte din armata lui era alcătuită din soldaţi ce juraseră credinţă nobililor riverani, a căror loialitate pentru Casa Targaryen era doar recentă şi nepusă la încercare. Având o oştire mai mică, Aegon se putea deplasa însă mai repede decât inamicii săi. În oraşul Septul de Piatră, ambele regine i s-au alăturat împreună cu dragonii lor; Rhaenys venise de la Capătul Furtunii, iar Visenya de la Capul Ghearei Despicate, unde acceptase multe jurăminte înflăcărate de credinţă din partea lorzilor locali, împreună cei trei Targaryeni au privit din văzduh cum armata lui Aegon a traversat izvoarele Apei Negre şi s-a îndreptat cu iuţeală spre miazăzi.

Cele două armate s-au întâlnit pe câmpiile întinse şi

deschise de la miazăzi de Apa Neagră, lângă locul pe unde avea să treacă într-o bună zi Drumul de Aur. Cei doi regi s-au veselit când iscoadele lor s-au întors cu numărul targaryenilor şi cu dispunerea acestora. Se părea că ei aveau de cinci ori mai mulţi soldaţi decât Aegon, iar diferenţa dintre lorzi şi cavaleri era chiar şi mai mare. De asemenea, terenul era întins şi deschis, numai iarbă şi grâu cât vedeai cu ochii, ideal pentru cavaleria grea. Aegon Targaryen nu avea să deţină niciun punct înalt, ca Orys Baratheon la Ultima Furtună; solul era tare, nu mocirlos. Nu aveau să fie nici stânjeniţi de ploaie. Ziua era senină, deşi vântoasă. Nu mai plouase de peste două săptămâni.

Regele Mern adusese o dată şi jumătate mai mulţi soldaţi decât regele Loren, aşa că a cerut să i se facă onoarea de a comanda centrul. Fiul şi moştenitorul său, Edmund, a căpătat avangarda. Regele Loren şi cavalerii lui formau flancul drept, iar lordul Oakheart pe cel stâng. Întrucât targaryenii nu aveau obstacole naturale îndărătul cărora să se adăpostească, cei doi regi intenţionau să-l atace pe Aegon din ambele flancuri, apoi să-l lovească din spate, în vreme ce „pumnul lor de fier”, o săgeată imensă, formată din cavaleri împlătoşaţi şi mari lorzi, avea să zdrobească centrul lui Aegon.

Aegon Targaryen şi-a dispus oamenii într-o semilună, înţesată de suliţe şi ţepuşe, cu arcaşi şi arbaletrieri în spatele lor şi cavalerie uşoară pe flancuri. I-a încredinţat comanda armatei lui Jon Mooton, lord de Iazul Fecioarelor, unul dintre primii duşmani care se alăturaseră cauzei sale. Regele însuşi intenţiona să lupte din văzduh, împreună cu reginele. Aegon observase şi el absenţa ploii; iarba şi grânele ce înconjurau armatele erau înalte şi coapte… şi foarte uscate.

Targaryenii au aşteptat până când cei doi regi au sunat din trâmbiţe şi au început înaintarea sub o mare de flamuri. Regele Mern însuşi conducea şarja împotriva centrului, călare pe armăsarul lui auriu, alături de fiul său, Gawen, care îi purta stindardul, o mână verde deasupra unui câmp

alb. Urlând şi răcnind, îmboldiţi de cornuri şi tobe, Gardenerii şi Lannisterii au şarjat printr-un uragan de săgeţi, aruncându-se asupra duşmanilor, măturându-i pe suliţaşii targaryeni şi spulberându-le rândurile. Dar Aegon şi surorile lui erau deja în văzduh.

Aegon a zburat cu Balerion pe deasupra liniilor inamice, printr-o furtună de suliţe, pietre şi săgeţi, coborând de nenumărate ori peste ei, pentru a-i scălda în flăcări. Rhaenys şi Visenya au stârnit incendii care să fie purtate de vânt spre faţa şi spatele inamicilor. Iarba şi tulpinile de grâu uscate s-au aprins imediat. Vântul a înteţit văpăile şi a suflat fumul în feţele soldaţilor ce înaintau. Izul focurilor i-a făcut pe armăsarii lor să intre în panică şi, pe măsură ce fumul s-a îndesit, caii şi călăreţii au fost orbiţi deopotrivă. Rândurile au început să li se spargă, în vreme ce ziduri de foc se înălţau în jurul lor. Apăraţi de vânt, oamenii lordului Mooton au aşteptat cu arcurile şi suliţele pregătite, omorându-i pe soldaţii arşi şi arzând, care ieşeau clătinându-se din infern.

Câmpia de Foc a fost numele dat acelei bătălii.

Peste patru mii de oameni au murit în flăcări. Alţi o mie au pierit de spade, suliţe şi săgeţi. Zeci de mii au suferit arsuri, unele atât de profunde, încât cicatricile au rămas pe viaţă. Regele Mern al IX-lea s-a numărat printre cei căzuţi, împreună cu fiii săi, nepoţii, fraţii, verii şi alte rubedenii. Un nepot a supravieţuit trei zile. Când a murit din cauza arsurilor, Casa Gardener a murit odată cu el. Loren Regele Stâncii a supravieţuit, trecând călare printr-un zid de flăcări şi fum, spre siguranţă, atunci când a înţeles că pierduse bătălia.

Targaryenii au pierdut mai puţin de o sută de oameni. Regina Visenya a fost rănită de o săgeată în umăr, dar s-a refăcut curând. Pe când dragonii se ospătau din morţi, Aegon a poruncit ca spadele celor ucişi să fie adunate şi le-a trimis pe râu în jos.

Loren Lannister a fost capturat în ziua următoare. Regele Stâncii şi-a pus spada şi coroana la picioarele lui

Aegon, s-a lăsat într-un genunchi şi s-a supus. Iar Aegon, respectându-şi făgăduiala, şi-a ridicat în picioare duşmanul învins şi l-a confirmat ca stăpân al ţinuturilor sale şi al rangului nobiliar, numindu-l lord de Casterly Rock şi Păzitor al Apusului. Lorzii stegari ai lordului Loren i-au urmat exemplul, la fel ca mulţi alţi lorzi din Reach care supravieţuiseră focului dragonilor.

Cucerirea apusului nu se încheiase încă, aşa că regele Aegon s-a despărţit de surorile lui şi a pornit de îndată în marş spre Highgarden, sperând să-l cucerească înainte ca altcineva să ridice pretenţii asupra sa. A găsit castelul în mâinile administratorului său, Harlan Tyrell, ai cărui strămoşi slujiseră de veacuri Casa Gardener. Tyrell i-a predat cheile castelului fără luptă şi a făgăduit sprijinul său regelui cuceritor. Drept răsplată, Aegon i-a acordat Highgarden şi toate domeniile sale, numindu-l Păzitor al Sudului şi Lord Suprem de Mander, făcându-l stăpân peste toţi foştii vasali ai Casei Gardener.

Regele Aegon intenţiona să-şi continue marşul spre miazăzi ca să supună Oraşul Vechi, Arbor şi Dorne, dar, pe când se afla în Highgarden, a primit vestea unei noi provocări. Torrhen Stark, Rege al Nordului, traversase Gâtul şi intrase în Ţinuturile Riverane în fruntea unei armate de treizeci de mii de nordici sălbatici. Aegon a pornit imediat într-acolo pentru a-l opri, gonind înaintea armatei sale pe aripile lui Balerion, Teroarea Neagră.

De asemenea, le-a trimis vorbă reginelor lui şi tuturor lorzilor şi cavalerilor ce îi juraseră credinţă după Harrenhal şi Câmpia de Foc.

Când Torrhen Stark a ajuns pe malurile Tridentului, a descoperit o armată cu o dată şi jumătate mai numeroasă decât a lui aşteptându-l la miazăzi de râu. Lorzi riverani, apuseni, din Capul Furtunii, din Reach… veniseră cu toţii. Iar deasupra taberei lor, Balerion, Meraxes şi Vhagar cutreierau văzduhul, descriind cercuri tot mai largi.

Iscoadele lui Torrhen văzuseră ruinele de la Harrenhal, unde focuri roşietice continuau să ardă mocnit sub

mormanele de sfărâmături. Regele din Nord auzise de asemenea multe istorisiri despre Câmpia de Foc. Ştia că aceeaşi soartă l-ar putea aştepta şi pe el, dacă încerca să forţeze traversarea râului. Unii dintre lorzii lui stegari l-au îndemnat să atace imediat, insistând că valoarea nordicilor îi putea aduce victoria. Alţii l-au implorat să se retragă la Moat Cailin şi să-şi consolideze poziţia acolo, pe pământul Nordului. Fratele bastard al regelui, Brandon Snow, s-a oferit să treacă Tridentul singur, la adăpostul întunericului, şi să ucidă dragonii în timp ce dormeau.

Regele Torrhen l-a trimis într-adevăr pe Brandon Snow peste râu, însă însoţit de trei maesteri şi nu ca să ucidă, ci ca să negocieze. Mesajele au trecut de pe un mal pe celălalt toată noaptea, iar în dimineaţa următoare, Torrhen Stark a traversat Tridentul. Acolo, pe malul de miazăzi, el a îngenuncheat, a pus străvechea coroană a Regilor Iernii la picioarele lui Aegon şi a jurat să-i fie credincios. S-a ridicat ca lord de Winterfell şi Păzitor al Nordului, dar nu mai era rege. De atunci Torrhen Stark a fost pomenit drept Regele Îngenuncheat… însă niciun om din Nord nu şi-a lăsat oasele arse lângă Trident, iar spadele adunate de Aegon de la lordul Stark şi de la vasalii săi n-au fost răsucite, nici topite sau strâmbate.

Aegon Targaryen şi reginele lui s-au despărţit din nou. Aegon s-a îndreptat iarăşi spre miazăzi, mărşăluind spre Oraşul Vechi, în vreme ce surorile sale au pornit călări pe dragoni - Visenya către Vale unde domnea Arryn, iar Rhaenys către Sunspear şi deşerturile din Dorne.

Sharra Arryn întărise fortificaţiile de la Gulltown, amplasase o armată puternică la Poarta însângerată şi triplase mărimea garnizoanelor de la Piatră, Zăpadă şi Cer, castelele de etapă ce apărau drumurile spre Eyrie. Toate defensivele acelea s-au dovedit inutile împotriva Visenyei Targaryen, care a trecut peste ele, călare pe Vhagar, şi a aterizat în curtea interioară din Eyrie. Când regenta-mamă din Vale a ieşit s-o înfrunte, urmată de o duzină de gărzi, a găsit-o pe Visenya cu Ronnel Arryn pe genunchiul ei, privind

fermecat dragonul.

— Mamă, pot să mă duc să zbor cu doamna asta? a întrebat copilul-rege.

Nu s-au proferat niciun fel de ameninţări, nu s-au schimbat niciun fel de cuvinte mânioase. Cele două regine şi-au zâmbit şi s-au complimentat reciproc. Apoi lady Sharra a trimis după cele trei coroane (propria ei coroană de regentă, cea mică, a fiului ei, şi Coroana Şoimului de Munte şi Vale, pe care regii Arryn o purtaseră de o mie de ani) şi le-a înmânat reginei Visenya, împreună cu spadele garnizoanei. Se povesteşte că după aceea micul rege a zburat de trei ori peste vârful Lancea Uriaşului, iar când a aterizat, era deja un mic lord. Astfel Visenya Targaryen a adus Valea lui Arryn sub stăpânirea fratelui ei.

Rhaenys Targaryen n-a avut parte de o cucerire aşa uşoară. O armată de suliţaşi dornisheni păzea Trecătoarea Prinţului, calea prin Munţii Roşii, însă Rhaenys nu s-a angajat în luptă. A zburat peste trecătoare, peste nisipurile roşii şi albe, dar atunci când a coborât în Vaith pentru a-i cere să se predea, a găsit castelul pustiu şi abandonat. În oraşul de sub zidurile sale nu mai rămăseseră decât femeile, copiii şi bătrânii. Când erau întrebaţi unde plecaseră lorzii lor, aceştia răspundeau doar: „Departe.” Rhaenys a urmat cursul râului spre vărsare, până la Graţia Zeilor, cetatea de scaun a Casei Allyrion, însă şi aceea era părăsită. Şi-a luat iar zborul. Acolo unde Sângele Verde se varsă în mare, Rhaenys a ajuns la Oraşul Colibelor, unde sute de bărci cu prăjini, schifuri de pescuit, barje, pontoane-dormitoare şi corăbii dezafectate se scăldau sub soare, legate laolaltă cu frânghii, lanţuri şi podeţe din scânduri astfel încât să alcătuiască un oraş plutitor, totuşi numai câteva bătrâne şi copii mici au părut să ridice privirea spre ea, în vreme ce Meraxes descria cercuri pe deasupra.

În cele din urmă, zborul reginei a dus-o până la Sunspear, vechea cetate de scaun a Casei Martell, unde a găsit-o pe prinţesa lui Dorne aşteptând în castelul ei abandonat. Maesterii ne spun că Meria Martell avea optzeci

de ani şi domnise peste dornisheni de şaizeci de ani. Era foarte grasă, oarbă şi aproape cheală, cu pielea gălbejită şi atârnându-i în falduri. Argilac Arogantul o poreclise „Broscoiul Galben din Dorne”, însă nici vârsta, nici pierderea vederii nu-i tociseră inteligenţa.

— Nu mă voi lupta cu voi, i-a spus prinţesa Meria lui Rhaenys, şi nici n-am să îngenunchez în faţa voastră. Dorne

nu are rege. Spune-i asta fratelui tău.

— Îi voi spune, a răspuns Rhaenys, dar ne vom întoarce, prinţesă, iar data viitoare vom veni cu foc şi sânge.

— Astea-s cuvintele tale, a zis prinţesa Meria. Ale noastre sunt *Neplecaţi, Neînfrânţi, Nesfărâmaţi.* Puteţi să ne ardeţi, nobilă doamnă… însă nu ne veţi sfărâma, nu ne veţi înfrânge şi nici nu ne veţi sili să ne plecăm. Acesta este Dorne. Nu sunteţi bine-veniţi aici. Dacă vă veţi întoarce, o veţi face pe riscul vostru.

Aşa s-au despărţit regina şi prinţesa, iar Dorne a rămas necucerit.

Spre apus, Aegon Targaryen a fost întâmpinat ceva mai călduros. Oraşul Vechi, aşezarea cea mai mare din Westeros, era încins de ziduri masive şi condus de Casa Hightower, cea mai veche, bogată şi puternică dintre casele nobile din Reach. Oraşul Vechi era de asemenea inima Credinţei. Aici locuia Marele Septon, Tatăl Credincioşilor, glasul pe pământ al noilor zei, care avea autoritate peste milioane de adepţi din Ţinut (mai puţin în Nord, unde vechii zei încă rezistau) şi peste soldaţii Credinţei Militante, ordinul războinic pe care oamenii de rând îl numeau Stele şi Săbii.

Când Aegon Targaryen şi armata lui s-au apropiat de Oraşul Vechi, au găsit însă porţile cetăţii deschise şi pe lordul Hightower aşteptând să se închine. După ce vestea debarcării lui Aegon ajunsese la Oraşul Vechi, Marele Septon se încuiase în Septul Stelat pentru şapte zile şi şapte nopţi, căutând călăuzirea zeilor. Se hrănise doar cu pâine şi apă, şi-şi petrecuse în rugăciuni toate orele de trezie, mergând de la un altar la altul. Iar în cea de-a şaptea zi, Baba îşi ridicase lampa aurie ca să-i arate calea de urmat. Dacă Oraşul Vechi va ridica armele împotriva lui Aegon Dragonul, a văzut Preacucernicia Sa, oraşul va arde cu siguranţă, iar Turnul Înalt, Citadela şi Septul Stelat vor fi dărâmate şi distruse.

Manfred Hightower, lordul Oraşului Vechi, era un nobil prudent şi cucernic. Unul dintre fiii săi mai mici luptase în rândurile Fiilor Războinicului, iar altul abia depusese

jurământul de septon. Când Marele Septon i-a povestit viziunea sa, împărtăşită de Babă, lordul Hightower a hotărât că nu se va opune Cuceritorului prin forţa armelor. Şi astfel nimeni din Oraşul Vechi n-a ars pe Câmpia de Foc, cu toate că Hightowerii erau lorzi stegari ai Casei Gardener din Highgarden. De aceea lordul Manfred l-a întâmpinat călare pe Aegon Dragonul şi i-a oferit spada, oraşul şi jurământul de credinţă. (Unii spun că lordul Hightower i-ar fi oferit şi mâna celei mai mici fiice ale sale, pe care Aegon a refuzat-o politicos, pentru a nu-şi ofensa cele două regine.)

Trei zile mai târziu, în Septul Stelat, însăşi Preacucernicia Sa l-a uns pe Aegon cu cele şapte uleiuri, i-a pus coroana pe cap şi l-a proclamat Aegon din Casa Targaryen, Primul pe Numele Său, Rege al Andalilor, al Rhoynarilor şi al Primilor Oameni, Stăpân al celor Şapte Regate şi Protector al Ţinutului. („Şapte Regate” era expresia folosită atunci, cu toate că Dorne nu închinase steagul. Şi nici n-avea s-o facă, pentru mai bine de un veac după aceea.)

Numai câţiva lorzi fuseseră prezenţi la prima încoronare a lui Aegon, la gurile Apei Negre, dar câteva sute au asistat la a doua şi zeci de mii de oameni l-au ovaţionat după aceea pe străzile Oraşului Vechi, când a plutit deasupra lor pe spinarea lui Balerion. Printre cei prezenţi la a doua încoronare a lui Aegon s-au numărat maesterii şi arhimaesterii Citadelei. Poate că de aceea, această încoronare, iar nu cea de la Aegonfort din ziua debarcării, a devenit data oficială a începerii domniei lui Aegon.

Astfel au fost unite cele Şapte Regate din Westeros într-un singur şi mare Ţinut, prin vrerea lui Aegon Cuceritorul şi a surorilor sale.

Mulţi s-au gândit că, după terminarea războaielor, regele Aegon va face din Oraşul Vechi cetatea sa de scaun, în vreme ce alţii au crezut că va domni din Piatra Dragonului, străvechea citadelă insulară a Casei Targaryen. Regele i-a surprins pe toţi, declarându-şi intenţia de a-şi ţine Curtea în noul oraş care se ridica deja la poalele celor trei

dealuri de la gura Apei Negre, pe locul unde el şi surorile lui călcaseră prima dată pe pământul Westerosului. Noul oraş a fost numit Debarcaderul Regelui. De acolo, Aegon Dragonul şi-a condus Ţinutul, aşezat pe un tron uriaş făcut din spadele topite, răsucite, bătute şi frânte ale tuturor duşmanilor săi căzuţi, un loc periculos care în curând avea să fie cunoscut în toată lumea ca Tronul de Fier din Westeros.

Domnia Dragonului
Războaiele regelui Aegon I

Lunga domnie a regelui Aegon I Targaryen (1 D.C. - 37 D.C.) a fost in general paşnică ... mai cu seamă in ultimii ei ani. Dar înainte de Pacea Dragonului, aşa cum au numit mai târziu maesterii din Citadelă ultimele două decenii ale cârmuirii sale, au existat războaiele Dragonului, dintre care cel din urmă a fost unul dintre cele mai crude şi sângeroase lupte purtate vreodată în Westeros.

Deşi s-a spus că Războaiele Cuceririi ar fi luat sfârşit odată cu încoronarea şi ungerea lui Aegon de către Înaltul Septon în Septul Stelat din Oraşul Vechi, nu tot Westerosul se supusese încă stăpânirii sale.

În Muşcătură, lorzii celor Trei Surori profitaseră de haosul Cuceririi lui Aegon pentru a se declara popor liber şi o încoronaseră ca regină pe lady Marla din Casa Sunderland. Întrucât flota Casei Arryn fusese aproape complet distrusă în timpul Cuceririi, regele i-a poruncit Păzitorului Nordului, Torrhen Stark din Winterfell, să pună capăt rebeliunii celor de pe Surori şi o armie din Nord a plecat din Portul Alb la bordul unei flote de galere tocmite din Braavos sub comanda lui ser Warrick Manderly. Vederea pânzelor flotei şi apariţia neaşteptată a reginei Visenya şi a lui Vhagar în văzduh deasupra lui Sisterton i-a îngrozit pe locuitorii Surorilor, care au înlocuit-o fără şovăială pe regina Marla cu fratele ei mai tânăr.

Steffon Sunderland şi-a reînnoit loialitatea faţă de Eyrie, a îndoit genunchiul înaintea reginei Visenya şi a acceptat ca fiii să-i fie puşi chezăşie pentru buna lui purtare -

unul dintre ei urma să fie crescut de Casa Manderly, iar celălalt de Casa Arryn. Sora lui, regina detronată, a fost surghiunită şi întemniţată. După cinci ani, i-a fost tăiată limba şi şi-a petrecut restul vieţii alături de surorile tăcute, ocupându-se de nobilii morţi.

De cealaltă parte a Westerosului, Insulele de Fier erau cuprinse de haos. Casa Hoare îi condusese multe veacuri pe oamenii de fier, pentru ca apoi să dispară într-o singură noapte, când Aegon dezlănţuise focul lui Balerion asupra lui Harrenhal. Deşi Harren cel Negru şi fiii lui pieriseră în incendiile acelea, Qhorin Volmark de Harlaw, a cărui bunică fusese o soră mai mică a bunicului lui Harren, s-a declarat urmaşul legitim „al descendenţei negre" şi a preluat puterea.

Nu toţi oamenii de fier i-au acceptat însă revendicarea aceea. Pe Vechiul Wyk, sub osemintele lui Nagga, Dragonul Mării, preoţii Zeului înecat au pus o coroană făcută din lemne aduse de valuri pe capul unuia dintre ei, sfântul desculţ Lodos, care se autoproclama fiul în viaţă al Zeului Înecat şi despre care se spunea că putea înfăptui minuni. Şi alţi pretendenţi au apărut pe Marele Wyk, Pyke şi Orkmont, iar pentru mai bine de un an, susţinătorii lor s-au războit între ei pe uscat şi pe mare. S-a spus că apa dintre insule era atât de ticsită de leşuri, încât au apărut sute de krakeni, atraşi de sânge.

Aegon Targaryen a pus capăt luptelor. În anul 2 D.C., el a coborât asupra insulelor, călare pe Balerion. Era urmat de flotele de război din Arbor, Highgarden şi Lannisport, ba chiar şi de câteva corăbii lungi din Insula Ursului, trimise de Torrhen Stark. Împuţinaţi de un an de război fratricid, oamenii de fier au opus puţină rezistenţă… ba chiar, mulţi au salutat apariţia dragonilor. Regele Aegon l-a ucis pe Qhorin Volmark cu Focul Negru, dar i-a îngăduit fiului său, încă prunc, să moştenească pământurile şi castelul tatălui. Pe Vechiul Wyk, preotul-rege Lodos, presupusul fiu al Zeului înecat, i-a chemat pe krakenii din adâncuri să se ridice şi să scufunde corăbiile cotropitorilor. Când asta nu s-a petrecut,

Lodos şi-a umplut straiele cu pietre şi a intrat în mare „să caut povaţa tatălui meu”. A fost urmat de mii de insulari. Mulţi ani după aceea stârvurile lor umflate şi mâncate de crabi au fost aduse pe ţărmurile Vechiului Wyk.

S-a pus apoi întrebarea cine ar trebui să fie rege al Insulelor de Fier. S-a propus ca oamenii de fier să devină vasali ai Casei Tully de Riverrun sau ai Casei Lannister de Casterly Rock. Unii au insistat chiar să fie lăsaţi în seama lui Winterfell. Aegon a ascultat toate părerile, dar în cele din urmă a decis că le va îngădui oamenilor de fier să-şi aleagă Lordul Suprem. Deloc surprinzător, au ales pe unul dintre ei: Vickon Greyjoy, Lord Secerător de Pyke. Lordul Vickon s-a închinat regelui Aegon şi Dragonul a plecat cu flotele sale.

Stăpânirea lui Greyjoy s-a întins însă doar asupra Insulelor de Fier; el a renunţat la orice pretenţii asupra pământurilor pe care Casa Hoare le cucerise în Ţinut. Aegon a dăruit ruinatul castel Harrenhal şi domeniile sale lui ser Quenton Qoherys, maestrul său de arme din Piatra Dragonului, dar în acelaşi timp i-a cerut să-l accepte ca lord suzeran pe lordul Edmyn Tully de Riverrun. Proaspăt-unsul lord Quenton a avut doi fii puternici şi un nepot dolofan, care să-i asigure descendenţa, dar, întrucât prima lui soţie căzuse victimă lingorii cu trei ani în urmă, el a fost de acord să se însoare cu una dintre fiicele lordului Tully.

După supunerea celor Trei Surori şi a Insulelor de Fier, tot Westerosul aflat la miazăzi de Zid era condus acum de Aegon Targaryen, cu excepţia lui Dorne. De aceea Dragonul şi-a întors atenţia într-acolo. La început a încercat să-i câştige pe dornisheni prin vorbe, trimiţând o solie de înalţi lorzi, maesteri şi septoni la Sunspear, ca să trateze cu prinţesa Meria Martell, poreclită „Broscoiul Galben din Dorne”, şi s-o convingă de avantajele de a-şi alătura tărâmul de al său. Negocierile lor au continuat aproape un an, dar nu au dus la niciun rezultat.

În general se consideră că Primul Război Dornishean a început în anul 4 D.C., când Rhaenys Targaryen a revenit în Dorne. De data aceasta ea a venit cu foc şi sânge, aşa cum

ameninţase. Călare pe Meraxes, regina a coborât din cerul senin şi a incendiat Oraşul Colibelor, cu focul sărind de la o ambarcaţiune la alta, până când toată gura Sângelui Verde a fost înţesată de resturi ce ardeau, iar coloana de fum putea fi zărită tocmai din Sunspear. Locuitorii oraşului plutitor au fugit pe râu pentru a-şi găsi scăpare din faţa flăcărilor, aşa că nici o sută dintre ei n-au murit în urma atacului, iar cei mai mulţi dintre aceia s-au înecat, nu au fost arşi de focul dragonului. Începuse însă vărsarea de sânge.

În acelaşi timp, Orys Baratheon a condus pe Drumul Oaselor o mie de cavaleri aleşi cu grijă, în timp ce Aegon

însuşi a mărşăluit prin Trecătoarea Prinţului în fruntea unei armate de treizeci de mii de oşteni, având în primele rânduri aproape două mii de cavaleri şi trei sute de lorzi şi stegari. Se spune că lordul Harlan Tyrell, Păzitorul Sudului, ar fi afirmat că aveau mai mult decât suficientă putere pentru a distruge orice armată dornisheană ce ar fi încercat să le stea în cale, chiar şi fără Aegon şi Balerion.

Fără doar şi poate că avea dreptate, totuşi adevărul în privinţa aceea n-a fost niciodată aflat, întrucât dornishenii nu s-au angajat în lupte. Ei au preferat să se retragă dinaintea oştirii regelui Aegon, arzându-şi holdele de pe câmpuri şi otrăvind fântânile. Cotropitorii au găsit abandonate foişoarele de veghe dornishene din Munţii Roşii. În trecătorile înalte, avangarda lui Aegon s-a pomenit cu drumul blocat de un zid construit din stârvuri de oi, complet tunse de lână şi prea putrezite pentru a mai putea fi mâncate. Când a ieşit din Trecătoarea Prinţului şi a zărit nisipurile dornishene, armata regelui suferea deja de lipsa hranei şi a nutreţului. Acolo Aegon şi-a împărţit trupele, trimiţându-l pe lordul Tyrell spre miazăzi împotriva lui Uthor Uller, lord de Hellholt, iar el s-a întors către răsărit, pentru a-l asedia pe lordul Fowler în fortăreaţa sa montană, Skyreach.

Era al doilea an al toamnei şi se credea că iarna se apropie. În acel anotimp, sperau cotropitorii, dogoarea din deşerturi avea să fie mai puţin aprigă, iar apa mai multă. Însă soarele dornishean s-a dovedit necruţător în timp ce lordul Tyrell a înaintat spre Hellholt. Pe o asemenea arşiţă, oamenii beau mai mult, dar toate oazele şi fântânile din calea armatei fuseseră otrăvite. Caii au început să moară, tot mai mulţi în fiecare zi, urmaţi de călăreţii lor. Mândrii cavaleri şi-au abandonat flamurile, scuturile, ba până şi armurile. Lordul Tyrell a pierdut aproape un sfert din oameni şi aproape toţi caii în nisipurile dornishene, iar, când a ajuns într-un final la Hellholt, l-a găsit abandonat.

Atacul lui Orys Baratheon a fost doar cu puţin mai reuşit. Caii lui au întâmpinat greutăţi la suişul povârnişurilor

stâncoase ale trecătorilor înguste şi întortocheate, dar mulţi s-au oprit complet când au ajuns la părţile cele mai prăpăstioase ale drumului, acolo unde dornishenii săpaseră trepte în munţi. Bolovani s-au prăvălit de sus asupra cavalerilor Mâinii Regelui dinspre apărători pe care soldaţii nu i-au văzut niciodată. În locul unde Drumul Oaselor traversa râul Wyl, arcaşi dornisheni au apărut pe neaşteptate când coloana înainta peste un pod şi au abătut asupra ei o ploaie de mii de săgeţi. Când lordul Orys le-a poruncit oamenilor săi să se retragă, o surpare masivă de stânci le-a retezat calea. Neputând nici să înainteze, nici să dea înapoi, oştenii din Ţinuturile Furtunii au fost măcelăriţi ca porcii într-un ţarc. Orys Baratheon a fost cruţat, alături de o duzină de lorzi de la care se credea că se poate dobândi răscumpărare grasă, însă au devenit prizonierii lui Wyl de Wyl, sălbaticul lord al munţilor poreclit „Iubăreţul-văduvelor”.

Regele Aegon însuşi a avut mai mult succes. Mărşăluind spre răsărit pe la poalele dealurilor, acolo unde şiroirile de pe înălţimi asigurau apă, iar vânatul abunda prin văi, el a capturat castelul Skyreach ca o vijelie şi a cucerit Yronwood după un asediu scurt. Lordul de Tor murise recent şi administratorul său s-a predat fără luptă. Mai spre răsărit, lordul Toland de Dealul Fantomei şi-a trimis campionul pentru a-l provoca pe rege la duel. Aegon a acceptat şi l-a ucis, doar ca să descopere mai târziu că nu fusese campionul, ci bufonul lordului. Lordul Toland însuşi dispăruse.

La fel dispăruse şi Meria Martell, prinţesa de Dorne, când regele Aegon, călare pe Balerion, a coborât asupra lui Sunspear unde a găsit-o pe sora sa Rhaenys. După ce incendiase Oraşul Colibelor, ea cucerise Lemonwood, Pădurea Pătată şi Apa Puturoasă, acceptând supunerea bătrânelor şi copiilor, dar negăsind nicăieri un inamic real. Până şi oraşul-mahala din exteriorul zidurilor lui Sunspear era pe jumătate părăsit şi nimeni dintre cei rămaşi nu voia să admită că ar fi ştiut unde se aflau lorzii şi prinţesele

dornishene.

— Broscoiul Galben s-a topit în nisipuri, i-a spus regina Rhaenys regelui Aegon.

Răspunsul acestuia a fost o declaraţie de victorie. În sala uriaşă din Sunspear, el i-a adunat pe toţi demnitarii rămaşi şi i-a anunţat că Dorne făcea acum parte din Ţinut, că de acum înainte ei îi vor fi supuşi loiali, iar foştii lor lorzi erau rebeli şi proscrişi. Pe capetele lor au fost puse recompense, îndeosebi pe al Broscoiului Galben, prinţesa Meria Martell. Lordul Jon Rosby a fost numit Castelan de Sunspear, urmând să conducă Dorne în numele regelui. Administratori şi castelani au fost numiţi pentru toate celelalte teritorii şi castele ocupate de Cuceritor. După aceea regele Aegon şi oastea sa au plecat pe acelaşi drum pe care veniseră, spre apus, pe la poalele dealurilor şi prin Trecătoarea Prinţului.

Abia ajunseseră la Debarcaderul Regelui când Dorne a irupt în urma lor. Suliţaşi dornisheni au apărut din senin, ca florile deşertului după o ploaie. În răstimp de două săptămâni, Skyreach, Yronwood, Tor şi Dealul Fantomei au fost recapturate, iar garnizoanele lor regale au fost trecute prin sabie. Castelanilor şi administratorilor lui Aegon li s-a îngăduit să moară numai după torturi îndelungate. S-a spus că lorzii dornisheni puseseră rămăşag între ei, pentru a vedea cine îşi poate ţine prizonierul mai mult în viaţă, în vreme ce era dezmembrat treptat. Lordul Rosby, Castelan de Sunspear şi Păzitor al Nisipurilor, a avut parte de un sfârşit mai blând decât majoritatea. După ce dornishenii au năvălit din oraşul-mahala şi au recucerit castelul, el a fost legat de mâini şi de picioare, târât în vârful Turnului Suliţei şi azvârlit pe o fereastră de nimeni alta decât însăşi bătrâna prinţesă Meria.

În scurtă vreme au mai rămas doar lordul Tyrell şi oastea sa. Regele Aegon îl lăsase pe Tyrell în urmă, când plecase. Despre Hellholt, un castel fortificat pe Râul Pucioasei, se credea că era bine situat pentru a face faţă oricăror revolte, însă apele râului erau sulfuroase şi peştii

pescuiţi din ele i-au îmbolnăvit pe highgardeneri. Casa Qorgyle de Sandstone nu plecase niciodată genunchiul şi suliţaşii din Qorgyle ucideau ostaşii trimişi de Tyrell să patruleze şi să vâneze, când aceştia înaintau prea mult spre apus. Vaithii de Vaith procedau la fel în răsărit. Când vestea Defenestrării din Sunspear a ajuns la Hellholt, lordul Tyrell şi-a adunat soldaţii rămaşi şi a pornit peste nisipuri. Intenţia sa anunţată era de a captura Vaith, de a continua spre răsărit în lungul râului, de a recuceri Sunspear şi oraşul-mahala şi de a-i pedepsi pe ucigaşii lordului Rosby. Dar undeva la răsărit de Hellholt, printre nisipurile roşii, Tyrell a dispărut împreună cu toată armata sa. Niciunul dintre oamenii aceia n-a mai fost revăzut vreodată.

Aegon Targaryen nu era un bărbat care să accepte înfrângerea. Războiul avea să continue alţi şapte ani, deşi după 6 D.C. luptele au degenerat în atrocităţi, raiduri şi represalii sângeroase, întrerupte de perioade lungi de inactivitate, câteva armistiţii scurte şi numeroase crime şi asasinate.

În anul 7 D.C., Orys Baratheon şi ceilalţi lorzi care fuseseră luaţi în captivitate pe Drumul Oaselor au fost răscumpăraţi de Debarcaderul Regelui în schimbul greutăţii lor în aur, dar când au revenit s-a văzut că Iubăreţul-văduvelor le tăiase tuturor mâna cu care ţineau spada, pentru a nu mai putea lupta niciodată împotriva lui Dorne. Ca represalii, regele Aegon însuşi a atacat cu Balerion fortăreţele montane din Wyls, preschimbând câteva dintre foişoarele şi donjoanele lor în mormane de piatră topită. Cei din Wyls s-au refugiat însă prin grote şi tuneluri de sub munţi, iar Iubăreţul-văduvelor a mai trăit alţi douăzeci de ani.

În 8 D.C., un an foarte secetos, năvălitori dornisheni au traversat Marea lui Dorne pe corăbii asigurate de un rege pirat de pe Treptele de Piatră, au atacat şase-şapte orăşele şi sate de pe ţărmul de miazăzi al Capului Mâniei şi au

provocat incendii care s-au întins prin jumătate din păduri. Se spune că prinţesa Meria ar fi spus: „Foc pentru foc.”

Acţiunea aceea nu era una căreia Targaryenii să nu-i răspundă. Mai târziu în cursul aceluiaşi an, Visenya Targaryen a apărut pe cerul lui Dorne şi focurile lui Vhagar au fost dezlănţuite peste Sunspear, Lemonwood, Dealul Fantomei şi Tor.

În anul 9 D.C., Visenya a revenit, de data aceasta însoţită de Aegon însuşi, iar Sandstone, Vaith şi Hellholt au ars.

Răspunsul dornishean a sosit în anul următor, când lordul Fowler a condus o armie prin Trecătoarea Prinţului şi în Reach, înaintând atât de rapid, încât a putut să incendieze câteva sate şi să captureze marele castel Cântecul Nopţii, înainte ca Lorzii Hotarelor să-şi dea seama că inamicul era în pragul lor. Când vestea atacului a ajuns la Oraşul Vechi, lordul Hightower l-a trimis pe fiul său Addam în fruntea unei oşti puternice pentru a recuceri Cântecul Nopţii, însă dornishenii anticipaseră exact acţiunea aceea. O a doua armie dornisheană, condusă de ser Joffrey Dayne, a coborât din Starfall şi a atacat oraşul. Zidurile Oraşului Vechi s-au dovedit prea puternice pentru a fi străpunse de dornisheni, dar Dayne a incendiat câmpuri, ferme şi sate pe o rază de douăzeci de leghe în jurul oraşului şi l-a ucis pe mezinul lordului Hightower, Garmon, când acesta a condus atacul unui grup ce ieşise din oraş. Ser Addam Hightower a ajuns la Cântecul Nopţii doar pentru a descoperi că lordul Fowler îl incendiase şi trecuse toată garnizoana prin sabie. Lordul Caron, soţia şi copiii săi fuseseră luaţi în Dorne ca prizonieri. În loc să plece în urmărirea lor, ser Addam a revenit de îndată la Oraşul Vechi pentru a-l despresura, dar ser Joffrey şi armata lui dispăruseră de asemenea în munţi.

Bătrânul lord Manfred Hightower a murit la scurt timp după aceea. Ser Addam i-a urmat tatălui său ca lord al Turnului Înalt, iar Oraşul Vechi a cerut răzbunare. Regele Aegon a zburat cu Balerion la Highgarden, pentru a se sfătui

cu Păzitorul Sudului, însă tânărul lord Theo Tyrell nu era deloc încântat să plănuiască altă invazie în Dorne după soarta avută de tatăl său.

O dată în plus, regele şi-a dezlănţuit dragonii împotriva lui Dorne. Aegon însuşi a atacat Skyreach, jurând să facă din cetatea de scaun a lui Fowler „un al doilea Harrenhal”. Visenya şi Vhagar au adus focul şi sângele în Starfall. Iar Rhaenys şi Meraxes s-au întors la Hellholt… unde s-a petrecut tragedia. Dragonii targaryeni, împerecheaţi şi antrenaţi pentru luptă, zburaseră de multe ori prin furtuni de suliţe şi săgeţi fără a suferi multe răni. Solzii unui dragon matur erau mai duri decât oţelul şi chiar acele săgeţi ce-şi atingeau ţinta pătrundeau rareori suficient pentru a face mai mult decât să înfurie fiarele uriaşe. Însă acum, când Meraxes a pornit să coboare spre Hellholt, un apărător din turnul cel mai înalt al castelului a lansat un scorpion şi săgeata din fier lungă de un metru a lovit dragonul reginei în ochiul drept. Meraxes n-a murit pe loc, dar s-a prăbuşit pe pământ în agonia morţii, distrugând turnul şi o porţiune mare din zidul lui Hellholt în zvârcolirile sale.

Rămâne discutabil dacă Rhaenys Targaryen a supravieţuit dragonului ei. Unii spun că a căzut de pe Meraxes şi a murit, alţii, că ar fi fost strivită sub acesta în curtea castelului. Câteva istorisiri afirmă că ea ar fi supravieţuit prăbuşirii dragonului, însă a murit după aceea lent şi chinuitor, torturată în temniţele Ullerilor. Probabil că adevăratele împrejurări ale morţii ei nu vor fi cunoscute niciodată, însă Rhaenys Targaryen, sora şi soţia regelui Aegon I, a pierit la Hellholt, în Dorne, în anul 10 D.C.

Următorii doi ani au fost anii Turbării Dragonului. Toate castelele din Dorne au fost arse de câte trei ori, deoarece Balerion şi Vhagar au revenit, iar şi iar. Pe alocuri

nisipurile din jurul lui Hellholt au fost topite în asemenea măsură, încât s-au transformat în sticlă, atât de fierbinte era răsuflarea arzătoare a lui Balerion. Lorzii dornisheni au fost siliţi să se ascundă, dar n-au scăpat nici aşa. Lorzii Fowler şi Vaith, lady Toland şi alţi patru lorzi succesivi de Hellholt au fost ucişi, unul după altul, deoarece Tronul de Fier oferise o răsplată în aur regească pentru capul oricărui lord dornishean. Însă numai doi dintre asasini au supravieţuit pentru a-şi încasa răsplata, iar dornishenii au recurs la rândul lor la represalii, plătind cu sânge pentru sânge. Lordul Connington de Cuibarul Grifonului a fost ucis pe când era la vânătoare. Lordul Mertyns de Pădurea Ceţurilor a murit împreună cu toţi cei din castelul său, otrăvit de o balercă de vin dornishean, lordul Fell a fost strangulat într-un bordel din Debarcaderul Regelui.

Nici targaryenii n-au fost exceptaţi. Regele a fost atacat de trei ori şi ar fi fost răpus în două dintre incidentele acelea, dacă n-ar fi intervenit gărzile lui. Regina Visenya a fost atacată într-o seară în Debarcaderul Regelui. Două dintre gărzile ei au fost ucise înainte ca Visenya însăşi să-l spintece pe ultimul agresor cu Sora Întunecată.

Actul cel mai infam al epocii aceleia sângeroase s-a petrecut în anul 12 D.C., când Wyl de Wyl, Iubăreţul-văduvelor, a sosit neinvitat la nunta lui ser Jon Cafferen, moştenitorul lui Fawnton, cu Alys Oakheart, fiica lordului de Old Oak. După ce au fost lăsaţi să intre printr-o poartă dosnică de către o slugă trădătoare, atacatorii din Wyl l-au ucis pe lordul Oakheart şi pe majoritatea nuntaşilor şi după aceea au silit-o pe mireasă să privească în timp ce i-au jugănit soţul. Apoi le-au siluit pe rând pe lady Alys şi pe slujitoarele ei, după care le-au luat cu ei şi le-au vândut unui negustor de sclavi myrishean.

La momentul acela Dorne era un pustiu fumegând, copleşit de foamete, molime şi mană. „Un tărâm blestemat” l-au numit neguţătorii din Oraşele Libere. Şi totuşi Casa Martell a rămas *Neplecată, Neînfrântă, Nesfărâmată,* aşa

cum juraseră propriile lor cuvinte. Un cavaler dornishean, adus ca prizonier înaintea reginei Visenya, a insistat că Meria Martell ar prefera să-şi vadă oamenii morţi decât sclavi ai Casei Targaryen. Visenya a replicat că ea şi fratele ei ar fi fost încântaţi s-o mulţumească pe prinţesă.

Vârsta şi bolile au făcut până la urmă ceea ce nu fuseseră în stare dragonii şi oştile. În anul 13 D.C., Meria Martell, Broscoiul Galben din Dorne, a murit în patul ei (pe când avea relaţii intime cu un armăsar, au insistat inamicii ei). Fiul ei Nymor i-a urmat ca lord de Sunspear şi prinţ de Dorne. În vârstă de şaizeci de ani şi cu sănătatea deja şubredă, noul prinţ dornishean nu dorea alte lupte. El şi-a început domnia prin trimiterea la Debarcaderul Regelui a unei solii care să înapoieze craniul dragonului Meraxes şi să-i ofere regelui Aegon termeni de pace. Solia a fost condusă de propria lui fiică, Deria, care urma să-i succeadă la tron.

Propunerile de pace ale prinţului Nymor au întâmpinat o opoziţie puternică în Debarcaderul Regelui. Regina Visenya li s-a împotrivit cu hotărâre.

— Nicio pace fără supunere! a declarat ea şi prietenii ei din consiliul regelui i-au repetat cuvintele.

Orys Baratheon, care se gârbovise şi se înrăise în ultimii ani, a susţinut trimiterea prinţesei Deria înapoi la tatăl ei fără o mână. Lordul Oakheart a expediat un corb, sugerând ca fata dornisheană să fie vândută „în bordelul cel mai nenorocit din Debarcaderul Regelui, până ce toţi cerşetorii din oraş îşi vor satisface plăcerile cu ea”. Aegon Targaryen a respins toate propunerile de felul acela; prinţesa Deria venise ca emisar sub un stindard de pace şi de aceea, a jurat el, nu avea să sufere niciun neajuns sub acoperişul său.

Toţi au fost de acord că pe rege îl obosise războiul, însă dacă le-ar fi acordat dornishenilor pace fără supunere, ar fi fost totuna cu a spune că iubita lui soră Rhaenys murise în zadar, că toată vărsarea de sânge şi omorurile fuseseră inutile. Lorzii din Consiliul Restrâns au avertizat după aceea că orice pace de felul acela putea fi văzută ca un semn de

slăbiciune şi putea încuraja alte rebeliuni, care ar fi trebuit apoi să fie înăbuşite. Aegon ştia că Reach, Ţinuturile Furtunii şi Hotarele suferiseră teribil în cursul luptelor şi nu aveau nici să uite, nici să ierte. Nici chiar în Debarcaderul Regelui el n-a cutezat să-i lase pe dornisheni în afara lui Aegonfort fără o escortă puternică, de teamă ca orăşenii să nu-i facă bucăţi. Din toate aceste motive, după cum a scris mai târziu Marele Maester Lucan, regele a fost pe punctul de a refuza propunerile dornishenilor şi de a continua războiul.

În clipa aceea prinţesa Deria i-a înmânat o scrisoare pecetluită din partea tatălui ei.

— Este numai pentru ochii voştri, Înălţimea Ta.

Regele Aegon a citit cuvintele prinţului Nymor de faţă cu toţi curtenii, cu chipul împietrit şi în tăcere, aşezat pe Tronul de Fier. S-a spus că, atunci când s-a ridicat, din mână îi picura sânge. A ars scrisoarea şi n-a mai vorbit niciodată despre ea, dar în noaptea aceea l-a încălecat pe Balerion şi a zburat peste apele Golfului Apei Negre, spre Piatra Dragonului de pe muntele ei fumegător. Când a revenit în dimineaţa următoare, Aegon Targaryen a fost de acord cu termenii propuşi de Nymor. La scurtă vreme după aceea, el a semnat un tratat de pace veşnică cu Dorne.

Nici în ziua de azi nimeni nu poate spune cu certitudine ce a conţinut scrisoarea Deriei. Unii afirmă că ar fi fost o simplă rugăminte de la un tată la altul, cuvinte rostite din inimă care l-au mişcat pe regele Aegon. Alţii insistă că a fost o listă a lorzilor şi nobililor cavaleri care-şi pierduseră vieţile în timpul războiului. Unii septoni au ajuns chiar să sugereze că misiva fusese solomonită, că fusese scrisă de Broscoiul Galben înaintea morţii, folosind drept cerneală sângele reginei Rhaenys pe care-l strânsese într-o sticluţă, astfel ca regele să fie neajutorat înaintea farmecelor ei vătămătoare.

Marele Maester Clegg, care a venit în Debarcaderul Regelui mulţi ani mai târziu, a ajuns la concluzia că Dorne nu mai avea de acum puterea să lupte. El a sugerat că,

împins de disperare, prinţul Nymor era posibil să fi ameninţat că, dacă pacea îi va fi refuzată, avea să-i tocmească pe Oamenii Fără Chip din Braavos să-l ucidă pe fiul şi moştenitorul regelui Aegon, băiatul reginei Rhaenys, Aenys, care pe atunci avea doar şase ani. Poate că aşa a fost… totuşi nimeni nu va şti niciodată adevărul.

Aşa a luat sfârşit Primul Război Dornishean (4-13 D.C.).

Broscoiul Galben din Dorne făcuse ceea ce Harren cel Negru, cei Doi Regi şi Torrhen Stark nu izbutiseră: i-a înfrânt pe Aegon Targaryen şi pe dragonii săi. Cu toate acestea, la miazănoapte de Munţii Roşii, tacticile ei nu i-au adus decât dispreţ. „Curaj dornishean” a devenit o poreclă batjocoritoare pentru laşitate printre lorzii şi cavalerii din regatele lui Aegon. „Când este ameninţat”, a consemnat un scrib, „broscoiul sare-n gaura lui”. Un altul a spus: „Meria a luptat ca o femeie, cu minciuni, trădări şi vrăjitorii.” „Victoria” dornishenilor (dacă se poate vorbi despre o victorie) a fost considerată dezonorantă, iar supravieţuitorii luptei, precum şi fiii şi fraţii celor căzuţi şi-au promis unii altora că va sosi şi altă zi şi va aduce şi o răfuială.

Răzbunarea lor avea să fie nevoită să aştepte o generaţie viitoare şi urcarea pe tron a unui rege mai tânăr şi mai însetat de sânge. Deşi Aegon Cuceritorul urma să mai stea douăzeci şi patru de ani pe Tronul de Fier, conflictul dornishean avea să fie ultimul lui război.

Trei capete avut-a Dragonul
Cârmuirea în timpul regelui Aegon I

Aegon I Targaryan a fost un războinic faimos, cel mai măreţ Cuceritor din istoria Westerosului, deşi mulţi sunt de părere că realizările lui cele mai de seamă au fost în vremurile de pace. S-a spus că Tronul de Fier a fost făurit cu foc, oţel şi teroare, însă, după ce s-a răcit, a devenit locul de împărţire a dreptăţii pentru tot Westerosul.

Împăcarea celor Şapte Regate sub conducerea Targaryenilor a fost cheia de boltă a politicii regelui Aegon I.

În acest scop, el a întreprins eforturi uriaşe pentru a include în Curtea şi consiliile sale bărbaţi (ba chiar şi câteva femei) din toate părţile Ţinutului. Foştii lui inamici au fost încurajaţi să-şi trimită copiii (în principal, fiii şi fiicele mezine, întrucât majoritatea marilor lorzi doreau să-şi ţină succesorii aproape de casă) la Curte, unde băieţii slujeau ca paji, paharnici şi scutieri, iar fetele ca slujitoare şi doamne de companie ale reginelor lui Aegon. În Debarcaderul Regelui, ei au asistat în mod direct la împărţirea dreptăţii de către rege şi au fost îndemnaţi să se considere supuşi loiali ai unui Ţinut măreţ, nu ca locuitori ai tărâmurilor din apus, ai Ţinuturilor Furtunii ori ai Nordului.

Targaryenii au mijlocit de asemenea multe căsătorii între case nobile din capete opuse ale Ţinutului, cu speranţa că acele alianţe vor ajuta să lege laolaltă teritoriile cucerite, făcând din cele şapte regate unul singur.

Reginele lui Aegon, Visenya şi Rhaenys, au fost mai cu seamă încântate în aranjarea acestor partide. În urma eforturilor lor, tânărul Ronnel Arryn, lord de Eyrie, a luat de soţie o fiică a lui Torrhen Stark de Winterfell, în vreme ce fiul cel mai mare al lui Loren Lannister, moştenitor al Casterly Rock, s-a căsătorit cu o fiică Redwyne din Arbor. Când trei fete, tripleţi, i s-au născut Luceafărului de Tarth, regina Rhaenys le-a mijlocit căsătorii cu Casa Corbray, Casa Hightower şi Casa Harlaw. Regina Visenya a intermediat o nuntă dublă între Casele Blackwood şi Bracken, rivale ale căror trecut de duşmănie se întindea pe veacuri, astfel încât câte un fiu din fiecare Casă s-a însurat cu o fiică din cealaltă Casă, pentru a pecetlui pacea între ei. Iar când o fată Rowan aflată în slujba lui Rhaenys a rămas grea cu un ajutor de bucătar, regina a găsit în Portul Alb un cavaler care să o ia de soţie, şi în Lannisport un altul care a fost dispus să-i ia bastardul ca fiu vitreg.

Deşi nimeni nu s-a îndoit că Aegon Targaryen a fost autoritatea finală în toate chestiunile legate de cârmuirea Ţinutului, surorile sale Visenya şi Rhaenys i-au rămas partenere la conducere de-a lungul domniei sale. Cu

excepţia poate a Bunei Regine Alysanne, soţia regelui Jaehaerys Întâiul, nici o altă regină din istoria celor Şapte Regate n-a mai exercitat atâta influenţă asupra politicii ca surorile Dragonului. Regele obişnuia s-o ia pe una dintre regine cu el oriunde ar fi călătorit, pe când cealaltă rămânea în Piatra Dragonului sau în Debarcaderul Regelui, adesea şezând pe Tronul de Fier şi judecând orice probleme erau aduse înaintea ei.

Deşi Aegon desemnase Debarcaderul Regelui drept cetate de scaun şi instalase Tronul de Fier în sala lungă şi afumată din Aegonfort, el n-a petrecut acolo niciun sfert din domnia sa. Cam tot atâtea din zilele şi nopţile lui au fost petrecute în Piatra Dragonului, citadela insulară a strămoşilor săi. Castelul de sub Muntele Dragonului era de zece ori mai mare decât Aegonfort şi asigura considerabil mai mult confort, siguranţă şi istorie. Cuceritorul a fost chiar auzit spunând o dată că iubea izul din Piatra Dragonului, unde aerul sărat mirosea întotdeauna a fum şi pucioasă. Aegon petrecea aproape jumătate de an în cele două locuri, împărţindu-şi timpul între ele.

Cealaltă jumătate era dedicată nesfârşitelor vizite regale, întrucât îşi ducea Curtea de la un castel la altul, fiind pe rând oaspetele marilor lorzi locali. Gulltown şi Eerie, Harrenhal, Riverrun, Lannisport şi Casterly Rock, Crakehall, Old Oak, Highgarden, Oraşul Vechi, Arbor, Horn Hill, Ashford, Capătul Furtunii şi Evenfall Hall avuseseră cinstea de a o găzdui pe Înălţimea Sa de multe ori, însă Aegon putea să apară, şi adesea o făcea, aproape oriunde, însoţit uneori de o mie de cavaleri, lorzi şi doamnele lor. A călătorit de trei ori la Insulele de Fier (de două ori pe Pyke şi o dată pe Marele Wyk), a petrecut două săptămâni pe Sisterton în 19 D.C. şi a fost în Nord de şase ori, ţinând judecată de trei ori în Portul Alb, de două ori la Barrowtown şi o dată la Winterfell, în chiar ultima sa vizită regală în anul 33 D.C.

Afirmaţia lui Aegon când a fost întrebat asupra motivelor călătoriilor sale a rămas faimoasă: „Mai bine să prevezi rebeliunile decât să le înăbuşi.” Vederea regelui la

apogeul puterii sale, călare pe Balerion, Teroarea Neagră, şi însoţit de sute de cavaleri strălucitori în mătase şi oţel, era importantă pentru insuflarea loialităţii în lorzii care nu aveau astâmpăr. Oamenii de rând trebuiau de asemenea să-şi vadă regii şi reginele la răstimpuri, a adăugat Aegon, şi să ştie că le pot povesti despre supărările şi grijile lor.

Şi aşa au şi făcut. Mare parte a vizitelor regale era dedicată banchetelor şi balurilor şi vânătorilor cu hăitaşi sau şoimi, întrucât fiecare lord căuta să-i întreacă pe ceilalţi prin splendoare şi ospitalitate, dar Aegon a stăruit de asemenea să-şi împartă dreptatea de oriunde s-ar fi aflat în timpul călătoriilor sale, indiferent dacă se găsea pe podiumul din castelul unui mare lord sau pe un bolovan acoperit cu muşchi de pe ogorul unui fermier. Şase maesteri îl însoţeau pentru a-i răspunde la orice întrebări ar fi putut avea despre legile, tradiţiile şi istoria locală şi pentru a consemna în scris decretele şi judecăţile emise de Înălţimea Sa. *Un lord trebuie să cunoască tărâmul pe care-l conducea*, i-a spus mai târziu Cuceritorul fiului său Aenys, iar de-a lungul călătoriilor sale Aegon a învăţat multe despre cele Şapte Regate şi locuitorii lor.

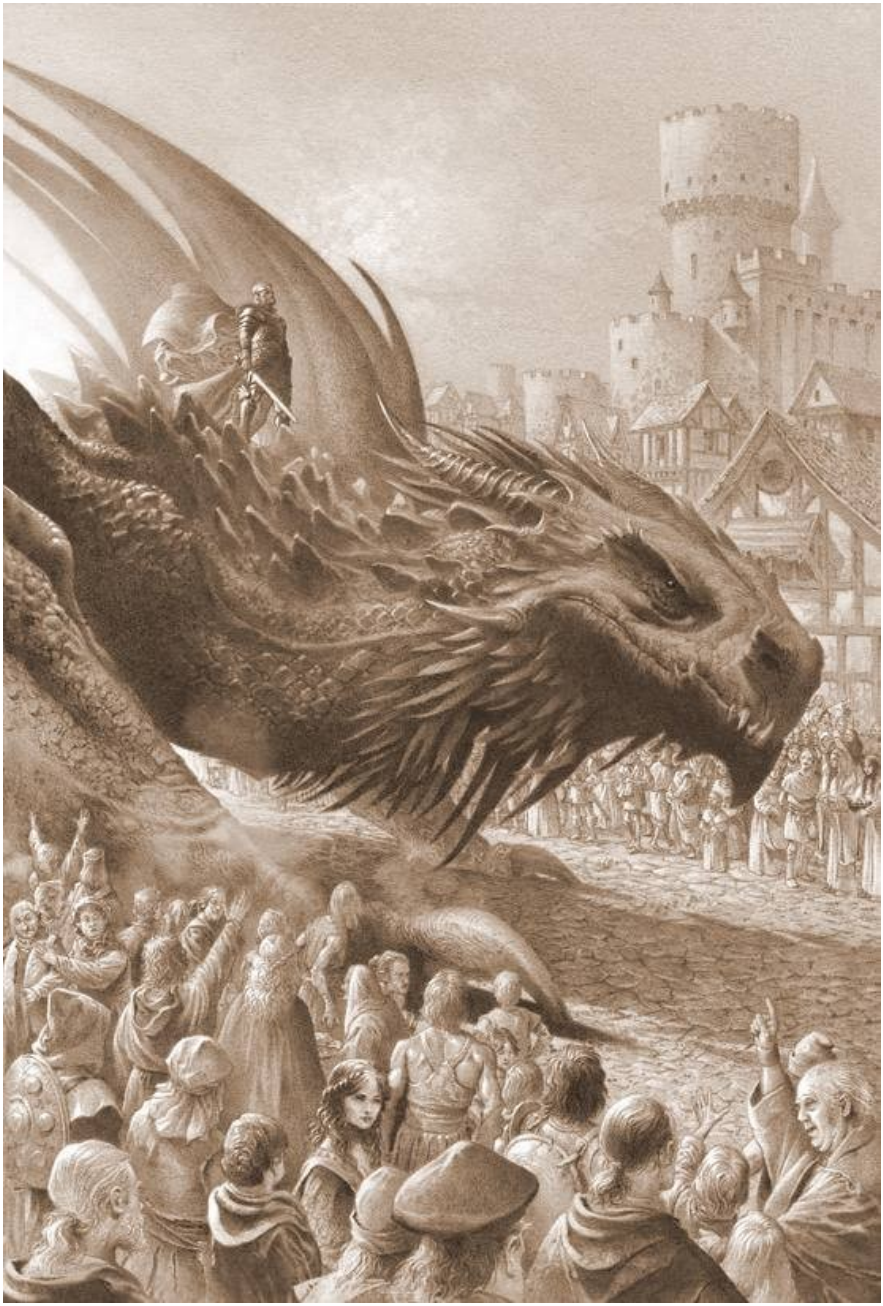

Fiecare dintre regatele cucerite avea propriile sale legi şi tradiţii, iar regele Aegon a încercat să nu se amestece

prea mult în ele. Le-a îngăduit lorzilor lui să continue să domnească aşa cum o făcuseră dintotdeauna, cu aceleaşi puteri şi prerogative. Pravilele moştenirii şi succesiunii au rămas neschimbate, structurile feudale existente au fost confirmate, lorzii, mari şi mărunţi deopotrivă, au păstrat puterea ştreangului şi înecului pe propriile lor pământuri, ca şi dreptul primei nopţi, acolo unde obiceiul predominase.

Principala preocupare a lui Aegon a fost pacea. Înainte de Cucerire, războaiele între ţinuturile din Westeros erau frecvente. Aproape că nu trecea un an fără ca undeva să nu se poarte vreo bătălie. Până şi în acele regate între care se spunea că exista pace, lorzii vecini recurgeau adesea la arme pentru a-şi soluţiona disputele. Întronarea lui Aegon a pus în mare parte sfârşit acelor conflicte. Acum lorzii mărunţi şi cavalerii împroprietăriţi trebuiau să-şi înfăţişeze vrajbele înaintea lorzilor suzerani şi să le respecte judecăţile. Divergenţele între marile Case ale Ţinutului erau judecate de Coroană. „Prima lege a Ţinutului va fi Pacea Regelui”, a decretat regele Aegon, „şi orice lord care va porni război fără acordul meu va fi considerat un rebel şi un duşman al Tronului de Fier”.

Regele Aegon a emis de asemenea decrete ce au reglementat vămile, îndatoririle şi dările în tot Ţinutul, întrucât până atunci fiecare port şi fiecare lord mărunt fusese liber să ceară oricât dorea de la arendaşi, oameni de rând şi neguţători. De asemenea, el a proclamat ca oamenii sfinţi ai Credinţei şi toate pământurile şi bunurile lor să fie scutite de la plata dărilor şi a afirmat dreptul tribunalelor Credinţei de a-i judeca şi condamna pe orice septoni, Fraţi Juraţi sau sfinte surori acuzate de samavolnicie. Deşi el însuşi nu era credincios, primul rege targaryan a avut întotdeauna grijă să caute susţinerea Credinţei şi a Înaltului Septon din Oraşul Vechi.

Debarcaderul Regelui a crescut în jurul lui Aegon şi al Curţii sale, atât pe cele trei dealuri din preajma gurii Apei Negre, cât şi în vecinătatea lor. Cel mai înalt dintre dealurile

acelea a devenit cunoscut ca Dealul lui Aegon, iar în scurtă vreme celelalte două au fost botezate Dealul Visenyei şi Dealul lui Rhaenys, iar numele lor anterioare au fost date uitării. Fortăreaţa-castru grosolană pe care Aegon o clădise la iuţeală nu era nici îndeajuns de mare, nici îndeajuns de măreaţă pentru a-l găzdui pe rege şi Curtea sa, astfel că începuse să se extindă chiar înainte de terminarea Cuceririi. A fost construit un donjon nou, numai din buşteni şi înalt de cincisprezece metri, sub care se afla o sală vastă şi o bucătărie, clădite din piatră şi acoperite cu ardezie ca măsură de siguranţă împotriva focului, de cealaltă parte a curţii interioare. Au apărut grajduri, apoi un hambar. A fost ridicat un turn de veghe nou, de două ori mai înalt decât cel dinaintea sa. În scurtă vreme Aegonfort ameninţa să-şi iasă dintre ziduri, de aceea s-a construit altă palisadă, care a acoperit o suprafaţă mai întinsă din vârful dealului, creând spaţiu suficient pentru o garnizoană, un arsenal, un sept şi un turn tambur.

La poalele dealurilor, cheiuri şi magazii se întindeau pe malurile râului, iar în locurile unde până atunci fuseseră văzute doar câteva bărci de pescuit, acum ancorau negustori din Oraşul Vechi şi Oraşele Libere alături de corăbiile lungi ale velaryonilor şi celtigarilor. Mare parte din negoţul ce se purtase prin Iazul Fecioarelor şi Duskendale sosea acum la Debarcaderul Regelui. O piaţă de peşte a apărut în lungul râului şi un târg de straie s-a întins între dealuri. A apărut o casă pentru vămuire. Un sept modest s-a deschis pe Apa Neagră, în carena unei bărci vechi de pescuit, urmat de altul mai solid, din chirpici, pe mal. După aceea al doilea sept, de două ori mai larg şi de trei ori mai înalt, a fost construit în vârful Dealului Visenyei, cu galbeni trimişi de Înaltul Septon. Prăvăliile şi locuinţele s-au înmulţit precum ciupercile după ploaie. Bogătaşii au clădit case din zid pe coastele dealurilor, în vreme ce sărmanii trăiau în colibe murdare din lut şi paie, în locurile mai joase dintre acelea.

Nimeni n-a rânduit lărgirea Debarcaderului Regelui. Oraşul a crescut pur şi simplu… dar a crescut rapid. La

prima încoronare a lui Aegon, era un simplu sătuc pitit sub un castel-castru. La a doua sa încoronare, era deja o aşezare prosperă, cu câteva mii de suflete. Până în anul 10 D.C. era un oraş în toată puterea cuvântului, aproape la fel de mare ca Gulltown sau Portul Alb. Până în anul 25 D.C., le depăşise pe ambele şi devenise al treilea cel mai populat oraş din Ţinut, întrecut doar de Lannisport şi de Oraşul Vechi.

Spre deosebire însă de rivalii săi, Debarcaderul Regelui nu era înconjurat de ziduri. Şi nici nu avea nevoie de ele, aşa cum se ştie că afirmau unii dintre locuitorii săi; niciun inamic n-ar fi cutezat să-l atace vreodată, atâta timp cât era apărat de Targaryeni şi de dragonii lor. Poate că şi regele însuşi a împărtăşit la început părerea aceea, dar moartea surorii sale Rhaenys şi a dragonului ei Meraxes în anul 10 D.C., ca şi atentatele la adresa propriei lui persoane l-au pus neîndoios pe gânduri…

Iar în anul 19 După Cucerire, în Westeros s-a auzit despre un raid cutezător în Insulele Verii, unde o flotă de piraţi pustiise Oraşul Copacilor Înalţi, adunase prăzi importante şi înrobise o mie de femei şi copii. Istorisirile despre incursiune l-au neliniştit pe rege, care a înţeles că Debarcaderul Regelui va fi la fel de vulnerabil înaintea oricărui inamic destul de viclean ca să-l atace atunci când el şi Visenya se aflau altundeva. De aceea, Înălţimea Sa a poruncit construirea unui inel de ziduri în jurul Debarcaderului Regelui, la fel de înalte şi de puternice precum cele ce apărau Oraşul Vechi şi Lannisport. Misiunea construirii lor le-a fost încredinţată Marelui Maester Gawen şi lui ser Osmund Strong, Mâna Regelui. Pentru a cinsti cele Şapte Regate, Aegon a decretat ca oraşul să aibă şapte porţi, fiecare protejată printr-un corp de gardă masiv şi turnuri de apărare. Munca la ziduri a început în anul următor şi a continuat până în 26 D.C.

Ser Osmund a fost a patra Mână a Regelui. Cea dintâi fusese lordul Orys Baratheon, fratele său vitreg bastard şi tovarăş din tinereţe, dar el căzuse prizonier în Războiul Dornishean şi îşi pierduse mâna cu care ţinea spada. După

ce a fost răscumpărat şi a revenit acasă, nobilul lord i-a cerut regelui să fie eliberat de îndatoririle sale.

— Mâna Regelui, a spus el, trebuie să aibă mâini. Nu vreau ca oamenii să vorbească despre Ciotul Regelui.

De aceea Aegon l-a chemat pe Edmyn Tully, lord de Riverrun, ca să-i fie Mână. Lordul Edmyn a slujit între anii 7 şi 9 D.C., dar, după ce soţia i-a murit în lăuzie, a hotărât că propriii lui copii aveau mai multă nevoie de el decât Ţinutul şi a rugat să fie lăsat să se întoarcă în Ţinuturile Riverane. Tully a fost înlocuit de Alton Celtigar, lord de Insula Cleştilor, care a slujit destoinic ca Mână a Regelui până la moartea sa din cauze naturale, survenită în anul 17 D.C., după care regele l-a numit pe ser Osmund Strong.

Marele Maester Gawen a fost al treilea în funcţia aceea. Aegon Targaryen avusese întotdeauna un maester în Piatra Dragonului, la fel ca tatăl lui şi tatăl tatălui lui. Toţi marii lorzi din Westeros şi mulţi lorzi mai mărunţi şi cavaleri împroprietăriţi se sprijineau pe maesteri educaţi în Citadela din Oraşul Vechi, care le slujeau ca vindecători, scribi şi sfetnici, împerecheau şi antrenau corbii ce le purtau mesajele (şi de asemenea scriau şi citeau mesajele acelea pentru lorzii care nu aveau cunoaşterea respectivă), îi ajutau pe administratori cu socotelile gospodăriei şi-i educau pe copiii lor. În decursul Cuceririi, Aegon şi surorile lui avuseseră fiecare câte un maester care-i slujea, iar după aceea regele a folosit chiar şi cinci-şase pentru a se ocupa de toate problemele ce-i erau prezentate.

Însă cei mai înţelepţi şi mai învăţaţi oameni din cele Şapte Regate erau arhimaesterii din Citadelă, fiecare dintre ei fiind autoritatea supremă în una dintre marile discipline. În anul 5 D.C., simţind că Ţinutul ar putea beneficia de pe urma înţelepciunii lor, regele Aegon a cerut Conclavului să-i trimită pe unul dintre membrii săi, care să-l sfătuiască şi cu care să se consulte în toate chestiunile legate de cârmuirea Ţinutului. Aşa a fost creată funcţia de Mare Maester, la cererea regelui Aegon.

Primul care a ocupat funcţia aceea a fost

Arhimaesterul Ollidar, păstrătorul cronicilor, ale cărui inel, sceptru şi mască erau din bronz. Deşi formidabil de învăţat, Ollidar era de asemenea formidabil de bătrân şi a părăsit lumea aceasta la mai puţin de un an după ce îmbrăcase mantia de Mare Maester. Pentru a-l înlocui, Conclavul l-a ales pe Arhimaesterul Lyonce, ale cărui inel, sceptru şi mască erau din aur galben. El s-a dovedit mai robust decât predecesorul lui şi a slujit Ţinutul până în anul 12 D.C., când a alunecat în noroi, şi-a frânt şoldul şi a murit la scurt timp după aceea, apoi a fost numit în funcţie Mare Maesterul Gawen.

Instituţia Consiliului Restrâns al regelui n-a înflorit până la domnia regelui Jaehaerys Împăciuitorul, dar asta nu înseamnă că Aegon I ar fi condus fără ajutorul consiliului. Se ştie că el se consulta frecvent cu Marii lui Maesteri, ca şi cu maesterii din propria lui casă. În chestiunile legate de dări, datorii şi venituri, el a căutat sfatul maeştrilor banilor. Deşi avea un septon în Debarcaderul Regelui şi altul în Piatra Dragonului, regele i-a scris mai adesea Înaltului Septon din Oraşul Vechi în chestiunile religioase şi avea grijă să treacă pe la Septul Stelat de fiecare dată în cursul vizitei sale anuale. Mai mult decât oricare dintre ei, regele Aegon se bizuia pe Mâna Regelui şi, desigur, pe surorile lui, reginele Rhaenys şi Visenya.

Regina Rhaenys a fost o mare protectoare a barzilor şi menestrelilor din cele Şapte Regate, răsplătindu-i cu aur şi daruri pe aceia care o încântau. Deşi regina Visenya îşi considera sora frivolă, în comportamentul acela exista o înţelepciune care trecea dincolo de simpla iubire a muzicii. Asta deoarece menestrelii din Ţinut, în dorinţa lor de a dobândi favorurile reginei, au compus multe cântece care preamăreau Casa Targaryen şi pe regele Aegon, după care au cutreierat şi au cântat cântecele acelea în toate turnurile, castelele şi satele, de la Hotarele dornishene până la Zid. În felul acesta Cucerirea a fost glorificată pentru oamenii simpli, iar Aegon Dragonul însuşi a devenit un rege-erou.

Regina Rhaenys a fost de asemenea interesată de

soarta oamenilor de rând şi a iubit îndeosebi femeile şi copiii. Odată, pe când ţinea judecată în Aegonfort, înaintea ei a fost adus un bărbat care-şi omorâse soţia în bătaie. Fraţii femeii doreau să fie pedepsit, dar soţul a susţinut că fusese dreptul lui legitim de a proceda aşa, fiindcă îşi găsise soţia în pat cu alt bărbat. Dreptul soţului de a-şi pedepsi soţia infidelă era bine stabilit în toate cele Şapte Regate (mai puţin în Dorne). În continuare, soţul a arătat că băţul cu care-şi bătuse consoarta nu fusese mai gros decât degetul lui mare, ba chiar a adus băţul acela pentru a fi văzut. Când regina l-a întrebat însă de câte ori îşi lovise soţia, el n-a putut răspunde, însă fraţii moartei au insistat că fuseseră o sută de lovituri.

Regina Rhaenys şi-a consultat maesterii şi septonii, apoi şi-a anunţat judecata. O adulteră le aducea mare jignire Celor Şapte, care creaseră femeile pentru a fi fidele şi supuse soţilor lor, şi de aceea ea trebuia pedepsită. Dar întrucât un zeu nu are decât şapte chipuri, pedeapsa ar trebui să fie de numai şase lovituri (pentru că a şaptea ar fi pentru Străin, iar Străinul este chipul morţii). De aceea primele şase lovituri aplicate de bărbat fuseseră legiuite… însă restul de nouăzeci şi patru fuseseră un afront la adresa zeilor şi oamenilor şi trebuia pedepsit în consecinţă. Începând cu ziua aceea, „uzanţa celor şase” a devenit parte din dreptul cutumiar, alături de „uzanţa degetului mare”. (Bărbatul a fost dus la poalele Dealului lui Rhaenys, unde a primit nouăzeci şi patru de lovituri din partea fraţilor moartei, care au folosit beţe de aceeaşi grosime.)

Regina Visenya n-a împărtăşit dragostea pentru muzică şi cântece a surorii ei. Ea n-a fost însă lipsită de simţul umorului şi mulţi ani a avut propriul ei bufon, un cocoşat hirsut poreclit lordul Faţă-de-maimuţă, ale cărui caraghioslâcuri o amuzau teribil. Când el a murit înecându-se cu un sâmbure de piersică, regina şi-a făcut rost de o maimuţică şi a îmbrăcat-o în straiele lordului Faţă-de-maimuţă. Se spune că ar zis: „Bufonul cel nou este mai isteţ.”

În acelaşi timp însă în Visenya Targaryen a existat o latură întunecată. Pentru majoritatea lumii, ea a etalat chipul încruntat al unui războinic, sever şi neiertător. Până şi frumuseţea ei avea un tăiş, au recunoscut admiratorii reginei. Cea mai vârstnică dintre cele trei capete ale dragonului, Visenya avea să le supravieţuiască celorlalţi doi şi a umblat vorba că în ultimii ani ai vieţii sale, când nu mai putea mânui spada, ea s-a dedicat magiei negre, combinând otrăvuri şi murmurând vrăji rele. Unii au sugerat chiar că este posibil să fi fost fratricidă şi regicidă, deşi n-au fost prezentate niciodată dovezi în sprijinul acelor ponegriri.

Dacă ar fi totuşi adevărate, ele ar însemna o crudă ironie a sorţii, deoarece în tinereţea ei nimeni n-a întreprins mai multe pentru a-l proteja pe rege. Visenya a folosit-o în două rânduri pe Sora Întunecată în apărarea lui Aegon, când acesta a fost atacat de asasini dornisheni. Pe rând suspicioasă şi feroce, ea nu avea încredere în nimeni cu excepţia fratelui ei. În cursul Războiului Dornishean, a purtat cămaşa de zale zi şi noapte, chiar şi pe sub veşmintele de la Curte şi l-a îndemnat pe rege să procedeze la fel. Când Aegon a refuzat, Visenya s-a mâniat.

— Chiar dacă ţii în mâini Focul Negru, a spus ea, eşti singur şi eu nu pot să fiu mereu cu tine.

Când regele i-a atras atenţia că era înconjurat de gărzi, Visenya a tras-o pe Sora Întunecată din teacă şi i-a crestat obrazul, atât de iute, încât gărzile n-au avut vreme să reacţioneze.

— Gărzile tale sunt încete şi leneşe, a continuat ea. Te-aş fi putut ucide la fel de uşor pe cât te-am tăiat. Ai nevoie de o apărare mai bună.

Sângerând, regele Aegon n-a putut decât să fie de acord.

Mulţi regi aveau campioni care să-i apere. Aegon era lordul celor Şapte Regate şi, ca atare, a hotărât regina Visenya, trebuia să aibă şapte campioni. Aşa a luat naştere Garda Regelui; o frăţie de şapte cavaleri, cei mai faimoşi din Ţinut, înveşmântaţi şi împlătoşaţi în alb imaculat, care aveau

ca unic scop apărarea regelui, gata oricând să-şi jertfească viaţa pentru el, dacă ar fi fost nevoie. Visenya le-a conceput jurământul, bazându-se pe cel al Rondului de Noapte; precum ciorile cu mantii negre de la Zid, Săbiile Albe slujeau pe viaţă, renunţând la toate pământurile, titlurile şi bunurile lor lumeşti pentru a duce un trai de castitate şi obedienţă, fără altă răsplată decât onoarea.

Atât de mulţi cavaleri au sosit pentru a se oferi să facă parte din Garda Regelui, încât regele Aegon s-a gândit să organizeze un turnir măreţ pentru a decide care dintre ei erau cei mai destoinici. Visenya nici n-a vrut să audă însă de aşa ceva. Ca să faci parte din Garda Regelui, a spus ea, nu ajungea doar să fii iscusit în mânuirea armelor. Ea nu voia să rişte să plaseze în jurul regelui oameni de a căror loialitate nu era complet sigură, indiferent cât de bine s-ar fi descurcat ei într-un meleu. Ca atare, avea să-i aleagă personal pe cavaleri.

Campionii pe care i-a desemnat erau tineri şi bătrâni, înalţi şi scunzi, oacheşi şi bălai. Ei proveneau din toate colţurile Ţinutului. Unii erau fiii cei mai tineri, alţii succesorii la conducerea unor Case vechi, care renunţaseră la moştenirile lor pentru a-l sluji pe rege. Unul era un cavaler rătăcitor, altul un bastard. Toţi erau însă iuţi, puternici, cu spirit de observaţie, îndemânatici cu spada şi cu scutul, şi devotaţi regelui. Iată numele celor Şapte ai lui Aegon, aşa cum stau scrise în Cartea Albă a Gărzii Regelui: ser Richard Roote; ser Addison Hill, bastard de Cornfield; ser Gregor Goode; ser Griffith Goode, fratele său; ser Humfrey Saltimbancul, ser Robin Darklyn, poreclit Ciocârlanul Negru, şi ser Corlys Velaryon, Lord Comandant. Istoria a confirmat că Visenya Targaryen a ales bine. Doi dintre cei şapte cavaleri numiţi iniţial de ea aveau să moară în apărarea regelui şi toţi aveau să slujească cu vitejie până la sfârşitul vieţii. Mulţi bărbaţi curajoşi le-au urmat de atunci, scriindu-şi numele în Cartea Albă şi îmbrăcând mantia albă. Garda Regelui a rămas până azi un simbol al onoarei.

Şaisprezece Targaryeni i-au urmat lui Aegon Dragonul pe Tronul de Fier, până ce dinastia a fost răsturnată în cele din urmă prin Rebeliunea lui Robert. Printre ei s-au numărat oameni înţelepţi şi neghiobi, cruzi şi blânzi, buni şi ticăloşi. Cu toate acestea, dacă regii dragonilor sunt judecaţi doar pe baza moştenirii pe care au lăsat-o, a legilor, instituţiilor şi îmbunătăţirilor rămase în urma lor, atunci numele regelui Aegon Întâiul figurează în capul listei, atât pe timp de pace, cât şi pe timp de război.

Fiii Dragonului

Regele Aegon Întâiul Targaryen s-a căsătorit cu ambele lui surori. Rhaenys şi Visenya au fost călăreţe de dragoni, cu păr argintiu-auriu, ochi liliachii şi frumuseţea adevăraţilor Targaryeni. În rest, cele două regine au fost pe atât de deosebite pe cât pot fi două femei între ele… cu o singură excepţie. Fiecare dintre ele i-a dăruit regelui un fiu.

Aenys a fost primul născut. Adus pe lume în anul 7 D.C. de către Rhaenys, soţia mai tânără a lui Aegon, băiatul a fost mititel la naştere şi bolnăvicios. Plângea întruna şi se spune că membrele îi erau firave şi ochii micuţi şi apoşi, iar maesterii regelui s-au temut că s-ar putea să nu supravieţuiască. El scuipa sfârcurile doicii şi sugea doar la sânii mamei, iar potrivit zvonurilor ar fi urlat timp de două săptămâni după ce a fost înţărcat. Se deosebea atât de mult de regele Aegon, încât câţiva au cutezat chiar să sugereze că Înălţimea Sa nu era adevăratul tată al copilului şi că Aenys era un bastard zămislit de unul dintre numeroşii favoriţi chipeşi ai reginei Rhaenys, fiul unui menestrel, al unui saltimbanc sau al unui mim. De asemenea, prinţul a crescut foarte încet. Aenys Targaryen a început să se dezvolte abia după ce l-a căpătat pe tânărul dragon Quicksilver, care se născuse în acelaşi an pe Piatra Dragonului.

Prinţul Aenys avea trei ani când mama lui, regina Rhaenys şi dragonul ei, Meraxes, au fost omorâţi în Dorne. Moartea ei l-a lăsat neconsolat pe băiat. El a încetat să mai

mănânce, ba chiar a început să se târască, aşa cum făcuse la vârsta de un an, de parcă ar fi uitat să meargă. Tatăl lui a fost cuprins de disperare şi prin Curte s-a zvonit că regele Aegon ar putea să-şi ia altă soţie, deoarece Rhaenys murise, iar Visenya nu avea copii şi era poate stearpă. Regele nu şi-a destăinuit însă nimănui gândurile în această privinţă, aşa încât nimeni nu putea spune care-i erau intenţiile, totuşi mulţi mari lorzi şi nobili cavaleri au sosit la Curte cu fiicele lor fecioare, una mai atrăgătoare decât alta.

Toate speculaţiile acelea au luat sfârşit însă în anul 11 D.C., când regina Visenya a anunţat pe neaşteptate că purta în pântece copilul regelui. Un fiu, a proclamat ea plină de încredere, şi într-adevăr aşa s-a dovedit. Prinţul a pătruns ţipând în lumea aceasta în anul 12 D.C. Maesterii şi moaşele au fost de acord cu toţii că niciun nou-născut n-a fost vreodată mai robust decât Maegor Targaryen; la naştere, greutatea pruncului a fost de aproape două ori mai mare decât cea a fratelui său.

Fraţii vitregi n-au fost niciodată apropiaţi. Prinţul Aenys era succesorul legitim la tron, iar regele Aegon l-a ţinut aproape de sine. Când călătorea prin Ţinut, de la un castel la altul, prinţul îl însoţea. Prinţul Maegor a rămas cu mama lui şi stătea lângă ea când ţinea judecată. În anii aceia regina Visenya şi regele Aegon au fost adesea departe unul de celălalt. Când nu era într-o vizită regală, Aegon revenea la Debarcaderul Regelui şi Aegonfort, în timp ce Visenya şi fiul ei rămâneau în Piatra Dragonului. Din acest motiv, lorzii şi oamenii de rând deopotrivă au început să-l numească pe Maegor prinţul de Piatra Dragonului.

Regina Visenya a pus o sabie în mâna fiului ei când acesta avea trei ani. Se spune că primul lucru pe care l-a făcut cu arma a fost să spintece una dintre pisicile castelului… deşi este mai probabil ca istoria aceasta să fie o ponegrire născocită mult mai târziu de duşmanii lui. Pe de altă parte nu se poate nega că prinţul a îndrăgit de îndată arta mânuirii săbiei. Ca prim maestru de arme, mama i l-a ales pe ser Gawen Corbray, unul dintre cei mai nimicitori

cavaleri din toate cele Şapte Regate.

Prinţul Aenys se afla atât de frecvent în tovărăşia tatălui său, încât propria lui instruire în artele cavalereşti a provenit în mare parte de la cavalerii din Garda Regelui, iar uneori din partea regelui însuşi. Instructorii săi au fost de acord că băiatul era silitor şi nu ducea lipsă de curaj, dar îi lipseau statura şi forţa tatălui şi n-a fost niciodată decât un luptător onorabil, chiar şi când regele îi dădea pe mâini Focul Negru, aşa cum proceda la răstimpuri. Aenys n-avea să se facă de ruşine în luptă, au spus dascălii lui, dar niciodată n-aveau să fie cântate balade despre isprăvile lui de arme.

Darurile pe care le deţinea prinţul erau de cu totul altă natură. Aenys era un bun cântăreţ, cu glas puternic şi dulce. Era curtenitor şi fermecător, inteligent fără a fi şoarece de bibliotecă. Îşi făcea prieteni cu uşurinţă şi fetele păreau să-l soarbă din ochi, indiferent dacă erau de viţă nobilă ori din popor. Lui Aenys îi plăcea de asemenea să călărească. Tatăl său i-a dăruit cai de curse, buiestraşi şi bidivii de luptă, dar favoritul lui a rămas dragonul Quicksilver.

Prinţul Maegor călărea de asemenea, însă nu dovedea mare iubire pentru cai, câini sau orice alte animale. Pe când avea opt ani, un buiestraş l-a lovit cu copita în grajd. Maegor a înjunghiat calul, ucigându-l… şi a brăzdat cu sabia faţa grăjdarului care sosise în fuga mare, auzind zbieretele animalului. Prinţul de Piatra Dragonului a avut mulţi tovarăşi de-a lungul anilor, dar niciun prieten adevărat. Era un băiat certăreţ, uşor iritabil, care ierta cu greu şi era de temut când era cuprins de accese de mânie. Pe de altă parte însă iscusinţa sa cu armele nu avea egal. La opt ani era scutier, iar la doisprezece ani dobora de pe cai băieţi cu patru şi cinci ani mai vârstnici şi silea oşteni veterani să i se recunoască înfrânţi în curtea castelului. La a treisprezecea sa aniversare, în 25 D.C., mama lui, regina Visenya, i-a dăruit propria ei spadă din oţel valyrian, Sora Întunecată… cu o jumătate de an înaintea însurătorii sale.

Tradiţia printre Targaryeni fusese întotdeauna de a se

căsători cu rude apropiate. Ideală era considerată căsătoria între frate şi soră. Dacă asta era imposibil, o fată se putea mărita cu un unchi, văr sau nepot, pe când un băiat se putea însura cu o verişoară, mătuşă sau nepoată. Datina aceasta se trăgea tocmai din Vechea Valyria, unde era uzuală printre multe familii străvechi, mai ales cele care creşteau şi călăreau dragoni. O vorbă din bătrâni spunea: *Sângele dragonilor trebuie să rămână neamestecat.* De asemenea, unii prinţi vrăjitori îşi luau mai mult de o soţie, deşi aşa ceva era mai puţin obişnuit decât căsătoriile incestuoase. Cărturarii au scris că în Valyria dinaintea Urgiei erau cinstiţi o mie de zei, însă niciunul nu era temut, aşa că puţini cutezau să vorbească împotriva acestor obiceiuri.

Nu la fel stăteau lucrurile în Westeros, unde puterea Credinţei nu era pusă la îndoială. Vechii zei continuau să fie veneraţi în Nord, iar Zeul înecat era cinstit în Insulele de Fier, dar în restul Ţinutului exista un singur zeu cu şapte chipuri, iar glasul lui pe pământ era Înaltul Septon din Oraşul Vechi. Iar doctrinele Credinţei, transmise de-a lungul veacurilor chiar din Andalos, condamnau obiceiurile valyriene de căsătorie, aşa cum erau practicate de Targaryeni. Incestul era considerat un păcat mârşav, indiferent dacă se comitea între tată şi fiică, între mamă şi fiu sau între frate şi soră, iar roadele unor asemenea uniri erau considerate spurcăciuni în ochii oamenilor şi ai zeilor. Privind retrospectiv, se poate vedea că discordia dintre Credinţă şi Casa Targaryen a fost inevitabilă. Într-adevăr, mulţi dintre Cei Mai Cucernici se aşteptaseră ca Înaltul Septon să se pronunţe împotriva lui Aegon şi a surorilor sale în timpul Cuceririi şi au fost extrem de nemulţumiţi când Tatăl Credincioşilor l-a sfătuit pe lordul Hightower să nu se împotrivească Dragonului, ba chiar l-a binecuvântat şi l-a uns la a doua lui încoronare.

Se spune că obişnuinţa este părintele acceptării. Înaltul Septon care-l încoronase pe Aegon Cuceritorul a rămas Păstorul Credincioşilor până la moartea sa în anul 11 D.C., vreme în care Ţinutul se obişnuise cu ideea unui rege

cu două regine, care erau atât soţii, cât şi surori. Regele Aegon a avut întotdeauna grijă să onoreze Credinţa, confirmându-i drepturile şi privilegiile tradiţionale, exceptând-o de la plata dărilor pentru bogăţiile şi proprietăţile sale şi afirmând că acei septoni, septe şi alţi slujitori ai Celor Şapte care erau acuzaţi de fărădelegi puteau fi judecaţi doar de tribunalele Credinţei.

Acordul între Credinţă şi Tronul de Fier a continuat pe toată durata domniei lui Aegon I. Între anii 11 D.C. şi 37 D.C., şase Înalţi Septoni au purtat coroana de cristal; Înălţimea Sa a rămas în relaţii bune cu toţi, trecând pe la Septul Stelat de fiecare dată când a venit în Oraşul Vechi. Cu toate acestea, problema căsătoriilor incestuoase a rămas, mocnind ca o otravă dedesubtul politeţurilor. În vreme ce Înalţii Septoni din timpul domniei regelui Aegon nu s-au pronunţat niciodată împotriva căsătoriilor dintre rege şi surorile sale, ei nici nu le-au declarat legitime. Membrii mai mărunţi ai Credinţei - septonii satelor, surorile sfinte, fraţii cerşetori, Fraţii Săraci - continuau să considere că era un păcat ca fratele să se culce cu sora sau ca un bărbat să ia două neveste.

Aegon Cuceritorul nu avusese însă fiice, aşa că problemele acelea nu s-au rezolvat imediat. Fiii Dragonului nu aveau surori cu care să se însoare, aşa că au fost siliţi să-şi caute altundeva mirese.

Prinţul Aenys s-a însurat cel dintâi. În anul 22 D.C., el s-a căsătorit cu lady Alyssa, fiica fecioară a Lordului Valurilor, Aethan Velaryon, lordul amiral şi comandantul flotei regelui Aegon. Fata avea cincisprezece ani, la fel ca prinţul, cu acelaşi păr argintiu şi ochi liliachii, pentru că Velaryonii erau o familie străveche, care se trăgea din spiţă valyriană. Însăşi mama regelui Aegon fusese Velaryonă, astfel încât căsătoria a fost considerată între veri.

În scurt timp s-a dovedit a fi atât fericită, cât şi rodnică. În anul următor, Alyssa a născut o fiică, pe care prinţul Aenys a numit-o Rhaena, în cinstea mamei lui. Precum tatăl ei, fetiţa a fost micuţă la naştere, dar, spre

deosebire de el, s-a dovedit un copil sănătos şi vesel, cu ochi violeţi şi plini de viaţă şi păr care sclipea ca argintul bătut. S-a scris că regele Aegon însuşi a plâns când nepoata i-a fost pusă pentru prima dată în braţe, iar după aceea a răsfăţat-o pe copilă… poate fiindcă, pe de o parte, o vedea pe regina lui pierdută, Rhaenys, în amintirea căreia fusese numită.

Când vestea fericită a naşterii Rhaenei s-a răspândit, Ţinutul s-a bucurat… cu excepţia, poate, a reginei Visenya. Toţi erau de acord că prinţul Aenys era moştenitorul incontestabil al Tronului de Fier, totuşi acum a apărut întrebarea dacă prinţul Maegor rămânea al doilea în linia succesiunii sau coborâse pe poziţia a treia, înapoia prinţesei nou-născute. Regina Visenya a propus să rezolve chestiunea, logodind-o pe infanta Rhaena cu Maegor, care tocmai împlinise unsprezece ani. Aenys şi Aegon s-au împotrivit însă acelei căsătorii… iar când vestea a ajuns la Septul Stelat, Înaltul Septon a trimis un corb, avertizându-l pe rege că o asemenea nuntă nu avea să fie pe placul Credinţei. Preacucernicia Sa a propus altă mireasă pentru Maegor: pe propria lui nepoată, Ceryse Hightower, fiica fecioară a lordului Oraşului Vechi, Manfred Hightower (care nu trebuie confundat cu strămoşul lui cu acelaşi nume). Atent la avantajele unor legături mai strânse cu Oraşul Vechi şi cu Casa lui conducătoare, regele Aegon a considerat alegerea ca fiind înţeleaptă şi a acceptat-o.

Astfel s-a făcut că în anul 25 D.C., Maegor Targaryen, prinţ de Piatra Dragonului, s-a însurat cu lady Ceryse Hightower în Septul Stelat din Oraşul Vechi, iar însuşi Înaltul Septon a oficiat ceremonia nupţială. Maegor avea treisprezece ani şi mireasa era cu zece ani mai mare… totuşi lorzii care au asistat la ceremonia nupţială au fost de acord că prinţul fusese un soţ pasional, iar Maegor însuşi s-a făcut că în noaptea aceea consumase căsătoria de o duzină de ori.

— Azi-noapte am zămislit un fiu pentru Casa Targaryen, s-a lăudat el la micul dejun.

Un fiu a sosit în anul următor… dar băiatul, numit Aegon după bunicul său, a fost născut de lady Alyssa şi

procreat de prinţul Aenys. Serbările s-au ţinut din nou lanţ în cele Şapte Regate. Prinţişorul era robust şi energic şi avea „căutătură de războinic”, a declarat chiar bunicul lui, Aegon Dragonul. În vreme ce mulţi continuau să dezbată dacă prinţul Maegor sau nepoata lui, Rhaena, ar trebui să aibă precedenţă în ordinea succesiunii la tron, părea foarte limpede că Aegon îi va urma tatălui său, Aenys, tot aşa cum Aenys îi va urma lui Aegon.

În anii ce au urmat, alţi copii s-au născut pe rând în Casa Targaryen… spre încântarea regelui Aegon, dacă nu chiar neapărat spre cea a reginei Visenya. În anul 29 D.C., prinţul Aegon a căpătat un frăţior, când Alyssa i-a dăruit prinţului Aenys un al doilea fiu, Viserys. În anul 34 D.C., ea l-a născut pe Jaehaerys, al patrulea ei copil şi al treilea fiu. În 36 D.C. s-a născut o a doua fiică, Alysanne.

Prinţesa Rhaena avea treisprezece ani când s-a născut sora ei mai mică, însă Marele Maester Gawen a consemnat că „fetiţa a fost atât de încântată de prunc, încât ai fi putut crede că ea însăşi era mama sa”. Cea mai mare dintre fiicele lui Aenys şi Alyssa era sfioasă şi visătoare şi părea să se simtă mai în largul ei cu animalele decât alături de alţi copii. În copilărie se ascundea adesea îndărătul fustei mamei sau strângea în braţe un picior al tatălui ei, când se afla în prezenţa unor străini… dar îi plăcea să hrănească pisicile castelului şi avea întotdeauna unul sau doi căţeluşi în pat. Deşi mama ei i-a asigurat o succesiune de însoţitoare potrivite, fiice de lorzi mari şi mărunţi, Rhaena n-a părut niciodată să se împrietenească cu vreuna dintre ele, preferând tovărăşia unei cărţi.

La vârsta de nouă ani, Rhaenei i-a fost dăruit un pui-femelă de dragon din gropile Pietrei Dragonului, pe care a numit-o Dreamfyre şi de care s-a legat pe dată. Având dragonul alături, prinţesa a început treptat să-şi piardă sfiala; la vârsta de doisprezece ani, ea a suit prima dată în văzduh, iar după aceea, deşi a rămas o fată tăcută, nimeni n-a mai cutezat s-o numească „timidă”. La scurt timp după aceea, Rhaena şi-a găsit prima prietenă adevărată în

persoana verişoarei ei Larissa Velaryon. Pentru o vreme cele două fete au fost inseparabile… până când Larissa a fost chemată pe neaşteptate înapoi pe Driftmark pentru a fi măritată cu al doilea fiu al Luceafărului de Tarth. Tinerii trec însă repede peste pierderi şi în scurtă vreme prinţesa şi-a găsit o nouă tovarăşă în fiica Mâinii Regelui, Samantha Stokeworth.

Legenda spune că prinţesa Rhaena ar fi fost cea care a pus un ou de dragon în leagănul prinţesei Alysanne, la fel cum făcuse pentru prinţul Jaehaerys cu doi ani în urmă. Dacă istoriile acelea sunt adevărate, din ouăle cu pricina au ieşit dragonii Silverwing şi Vermithor, ale căror nume ar trebui scrise cu majuscule în analele anilor ce au urmat.

Dragostea prinţesei Rhaena pentru fraţii şi surorile ei, ca şi bucuria Ţinutului pentru fiecare nou-născut targaryan n-au fost împărtăşite de prinţul Maegor sau de mama sa, regina Visenya, întrucât fiecare nou fiu al lui Aenys îl împingea pe Maegor mai jos în linia de succesiune, ca să nu mai amintim că unii susţineau că locul lui Maegor era, de fapt, şi în urma fiicelor lui Aenys. În tot acel timp Maegor a rămas fără copii, întrucât lady Ceryse nu a rămas grea în anii ce au urmat căsătoriei lor.

Pe de altă parte, pe câmpurile de bătălie şi în turniruri, realizările prinţului Maegor le-au depăşit cu mult pe cele ale fratelui său. În marele turnir de la Riverrun din anul 28 D.C., Maegor a doborât de pe cai trei cavaleri ai Gărzii Regelui în confruntări succesive, înainte de a fi învins de cel care avea să câştige turnirul. În meleuri niciun bărbat nu-i putea sta împotrivă. După aceea a fost învestit cavaler pe câmpul de luptă de către tatăl său, care a folosit pentru asta Focul Negru. La vârsta de şaisprezece ani, Maegor a devenit cel mai tânăr cavaler din cele Şapte Regate.

Au urmat şi alte isprăvi. În anul 29, apoi în 30 D.C., Maegor i-a însoţit pe Osmund Strong şi Aethan Velaryon la Treptele de Piatră, în căutarea piratului lysean Sargoso Saan şi a luptat în câteva încăierări sângeroase, dovedindu-se atât neînfricat, cât şi letal. În anul 31 D.C., el l-a urmărit în

Ţinuturile Riverane pe faimosul cavaler-tâlhar Gigantul Tridentului şi l-a omorât.

Totuşi Maegor nu era încă un călăreţ de dragoni. Deşi în ultimii ani ai domniei lui Aegon, o duzină de pui se născuseră printre focurile de pe Piatra Dragonului şi fuseseră oferiţi prinţului, el i-a refuzat pe toţi. Când nepoţica lui, Rhaena, pe atunci în vârstă de numai doisprezece ani, a suit în văzduh călare pe Dreamfyre, nevolnicia aceea a lui Maegor a devenit subiect de bârfă în tot Debarcaderul Regelui. Lady Alyssa l-a tachinat în această privinţă într-o zi la Curte, întrebându-se cu glas tare dacă „Nu cumva cumnatul meu se teme de dragoni?” Prinţul Maegor s-a înnegurat la faţă, după care a răspuns cu răceală că exista un singur dragon vrednic de el.

Ultimii şapte ani ai domniei lui Aegon Cuceritorul au fost paşnici. După nereuşitele din Războiul Dornishean, regele a acceptat perpetuarea independenţei lui Dorne şi a zburat la Sunspear călare pe Balerion la a zecea aniversare a acordului de pace, pentru a participa la un „banchet de prietenie” cu Deria Martell, prinţesa domnitoare din Dorne. Prinţul Aenys l-a însoţit călare pe Quicksilver, în timp ce Maegor a rămas în Piatra Dragonului. Cu sânge şi foc, Aegon a făcut din cele şapte regate unul singur, dar după ce şi-a sărbătorit a şaizecea aniversare în anul 33 D.C., el s-a întors către cărămidă şi mortar. Câte jumătate din fiecare an continua să fie dedicată vizitelor regale, însă acum prinţul Aegon şi lady Alyssa erau cei care călătoreau de la un castel la altul, în timp ce regele bătrân îşi împărţea zilele între Piatra Dragonului şi Debarcaderul Regelui.

Sătucul de pescari unde debarcase întâia oară Aegon devenise un oraş întins şi urât-mirositor, în care locuiau pe atunci o sută de mii de suflete; doar Oraşul Vechi şi Lannisport erau mai mari. În acelaşi timp însă, din multe puncte de vedere, Debarcaderul Regelui rămăsese o tabără ostăşească crescută la dimensiuni groteşti: murdar, duhnitor, neplanificat, efemer. Iar Aegonfort, care în vremea aceea se întinsese în jos pe jumătate din Dealul lui Aegon,

era unul dintre cele mai urâte castele din cele Şapte Regate, o construcţie haotică din lemn, pământ şi cărămidă ce depăşise de mult vechile palisade din buşteni care-i fuseseră singurele ziduri.

În tot cazul nu era potrivit ca sălaş pentru un rege măreţ. În anul 35 D.C., Aegon s-a mutat cu toată Curtea înapoi în Piatra Dragonului şi a poruncit ca Aegonfort să fie demolat, pentru ca în locul lui să se construiască un nou castel. De data aceasta, a decretat el, avea să clădească în piatră. Tot Aegon i-a numit şi pe cei care aveau să se ocupe de plănuirea şi construirea noului castel: Mâna Regelui, lordul Alyn Stokeworth (Ser Osmund Strong murise cu un an în urmă), şi regina Visenya. (La Curte se glumea că regele Aegon îi dăduse Visenyei sarcina construirii Fortăreţei Roşii astfel ca să nu fie nevoit să-i îndure prezenţa în Piatra Dragonului.)

Aegon Cuceritorul a murit de atac de cord în Piatra Dragonului, în anul 37 D.C. Nepoţii lui, Aegon şi Viserys, i-au fost alături în clipa morţii, în Sala Mesei Pictate; regele le arăta amănuntele cuceririlor sale. Prinţul Maegor, care pe atunci locuia în Piatra Dragonului, a rostit necrologul după ce trupul tatălui său a fost aşezat pe un rug funerar în curtea castelului. Regele purta armură de luptă şi mâinile înzăuate îi erau încrucişate pe mânerul Focului Negru. Încă din zilele Vechii Valyrii, obiceiul Casei Targaryen fusese de a-şi arde morţii, în loc să le încredinţeze resturilor pământului. Flăcările lui Vhagar au fost cele care au aprins rugul. Focul Negru a ars odată cu regele, însă a fost recuperată de Maegor după aceea, cu lama mai întunecată, dar altfel nevătămată. Niciun foc obişnuit nu putea face rău oţelului valyrian.

În urma Dragonului au rămas sora lui Visenya, fiii lui, Aenys şi Maegor, şi cinci nepoţi. Prinţul Aenys avea treizeci de ani la moartea tatălui său, iar prinţul Maegor douăzeci şi cinci.

Aenys fusese în Highgarden în vizită regală, când murise tatăl său, dar Quicksilver l-a adus la Piatra

Dragonului pentru funeralii. După aceea el şi-a pus coroana din fier şi rubine a tatălui, iar Marele Maester Gawen l-a proclamat Aenys de Casa Targaryen, Primul pe Numele Său, Rege al Andalilor, al Rhoynarilor şi al Primilor Oameni şi Protector al Ţinutului. Lorzii care veniseră la Piatra Dragonului pentru a-şi lua rămas-bun de la regele lor au îngenuncheat şi au plecat capetele. Când a sosit rândul prinţului Maegor, Aenys l-a ridicat în picioare, l-a sărutat pe obraz şi a rostit:

— Frate, tu nu trebuie să mai îngenunchezi niciodată în faţa mea. Noi doi vom conduce Ţinutul acesta împreună.

Apoi i-a înmânat spada tatălui lor, Focul Negru, spunând:

— Tu eşti mai destoinic decât mine în a purta spada aceasta. Mânuieşte-o în slujba mea şi voi fi mulţumit.

(Darul acela s-a dovedit cu totul lipsit de înţelepciune, aşa cum aveau s-o dovedească evenimente ulterioare. Deoarece regina Visenya îi dăruise deja Sora Întunecată fiului ei, prinţul Maegor avea acum ambele spade străvechi din oţel valyrian ale Casei Targaryen. Din clipa aceea însă el avea să folosească doar Focul Negru, lăsând-o pe Sora Întunecată pe peretele iatacului său din Piatra Dragonului.)

După încheierea ritualurilor funerare, noul rege şi alaiul său au pornit pe mare până la Debarcaderul Regelui,

unde Tronul de Fier continua să se afle în mijlocul mormanelor de sfărâmături şi pământ noroios. Vechiul Aegonfort fusese dărâmat şi gropi adânci şi tuneluri presărau dealul în care erau săpate beciurile şi fundaţiile Fortăreţei Roşii, totuşi noul castel nu începuse încă să se ridice. Cu toate acestea, mii de oameni au venit să-l aclame pe regele Aenys, când s-a aşezat pe tronul răposatului său tată.

După aceea Înălţimea Sa a pornit spre Oraşul Vechi, pentru a primi binecuvântarea Înaltului Septon. Deşi ar fi putut străbate distanţa în numai câteva zile pe Quicksilver, Aenys a preferat să meargă pe uscat, însoţit de trei sute de cavaleri şi de suitele lor. Regina Alyssa a călărit alături, împreună cu cei trei copii mai mari ai lor. Prinţesa Rhaena avea paisprezece ani pe atunci şi era o fată ce fura inima oricărui cavaler ce o zărea; prinţul Aegon avea unsprezece ani, iar prinţul Viserys opt ani. (Fraţii lor mai mici, Jaehaerys şi Alysanne, au fost consideraţi prea plăpânzi pentru un asemenea drum dificil şi au rămas în Piatra Dragonului.) După ce a pornit din Debarcaderul Regelui, alaiul regelui a mers către miazăzi, către Capătul Furtunii, apoi spre apus, peste Hotarele dornishene, către Oraşul Vechi, poposind la fiecare castel din cale. S-a decretat că întoarcerea avea să fie prin Highgarden, Lannisport şi Riverrun.

Pe tot parcursul drumului, oamenii de rând au apărut cu sutele şi miile pentru a-i întâmpina pe rege şi regină şi a-i aclama pe tinerii prinţi şi prinţesă. Dar în vreme ce Aegon şi Viserys au fost încântaţi de ovaţiile mulţimilor şi de ospeţele şi petrecerile cu care toate castelele i-au desfătat pe noul monarh şi familia sa, prinţesa Rhaena a revenit la timiditatea ei anterioară. În Capătul Furtunii, maesterul lui Orys Baratheon a scris chiar: „Prinţesa a părut că nu-şi dorea să fie acolo şi nici n-a fost încântată de nimic din ce a văzut sau auzit. Abia dacă a părut să mănânce, nu a vrut să vâneze, nici cu hăitaşii, nici cu şoimii, iar când a fost rugată să cânte - întrucât se spunea că avea un glas minunat -, a refuzat nepoliticos şi a revenit în odăile ei.” Prinţesa fusese extrem

de nemulţumită să se despartă de Dreamfyre şi de cea mai recentă dintre favoritele ei, Melony Piper, o fecioară cu părul roşu din Ţinuturile Riverane. Abia după ce mama ei, regina Alyssa, a trimis după lady Melony să li se alăture în vizita regală, Rhaena şi-a abandonat îmbufnarea şi a participat la festivităţi.

În Septul Stelat, Înaltul Septon l-a uns pe Aenys Targaryen, tot aşa cum predecesorul lui îl unsese cândva pe tatăl său, şi i-a pus pe cap o coroană de aur galben cu chipurile Celor Şapte incrustate cu jad şi perle. Pe când Aenys primea binecuvântarea Tatălui Credinţei, alţii îşi exprimau însă îndoieli despre vrednicia lui pentru a ocupa Tronul de Fier. Westeros avea nevoie de un războinic, se şoptea, şi Maegor era în mod limpede cel mai puternic dintre cei doi fii ai Dragonului. În fruntea clevetitorilor era însăşi regina-văduvă Visenya Targaryen. „Adevărul este destul de limpede”, se spune că ar fi zis ea. „Până şi Aenys îl vede. De ce altfel i-ar fi dăruit Focul Negru fiului meu? El ştie că doar Maegor are puterea să conducă.”

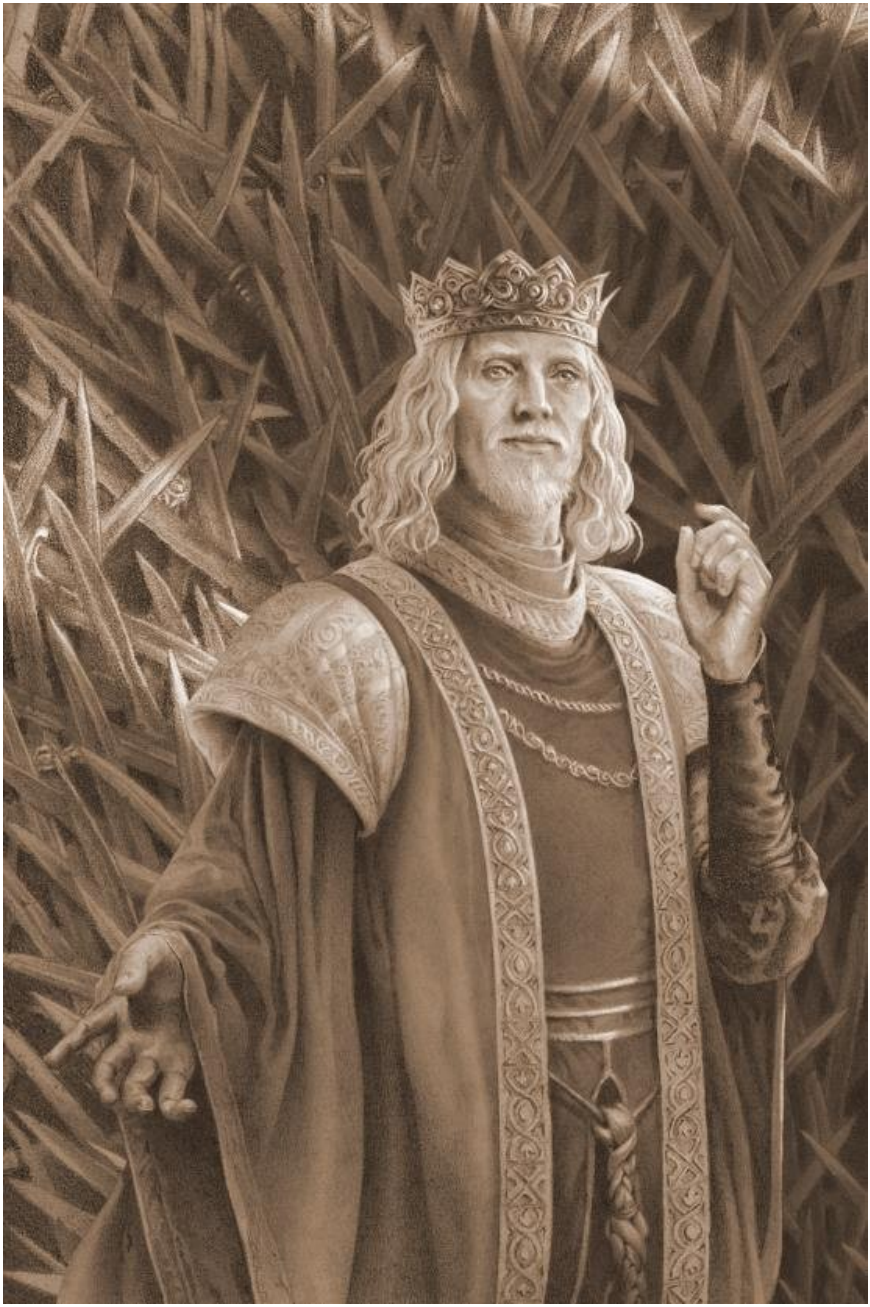

Curajul noului rege avea să fie pus la încercare mai devreme decât şi-ar fi putut imagina cineva. Războaiele

Cuceririi lăsaseră cicatrici în tot Ţinutul. Fiii care ajunseseră acum la maturitate visau să-şi răzbune taţii omorâţi cu mult timp în urmă. Cavalerii îşi aminteau zilele când un bărbat cu o spadă, un cal şi o armură îşi putea croi drum spre bogăţii şi glorie, spintecând în stânga şi-n dreapta. Lorzii îşi aminteau o vreme când nu avuseseră nevoie de aprobarea regelui pentru a-i dijmui pe oamenii de rând sau pentru a-şi ucide duşmanii. „Lanţurile făurite de Dragon pot fi totuşi frânte”, îşi spuneau nemulţumiţii între ei. „Ne putem recâştiga libertăţile, însă acum este momentul să lovim, deoarece regele cel nou este slab.”

Primele mişcări de revoltă s-au consemnat în Ţinuturile Riverane, printre ruinele colosale ale Harrenhalului. Aegon dăruise castelul lui ser Quenton Qoherys, vechiul lui maestru de arme. Când lordul Qoherys a murit în urma unei căderi de pe cal în anul 9 D.C., titlul a revenit nepotului său, Gargon, un bărbat gras şi nesăbuit, cu un apetit scandalos pentru fete tinere, care a devenit cunoscut ca Gargon Oaspetele. În scurt timp lordul Gargon s-a acoperit de infamie, deoarece participa la toate nunţile ce aveau loc pe domeniile sale, astfel ca să se poată bucura de dreptul primei nopţi care-i revenea lordului. Cu greu poate fi închipuit un oaspete mai puţin bine-venit la o nuntă. De asemenea, el îşi băga în pat soţiile şi fiicele propriilor lui servitori.

Regele Aenys se afla încă în vizita sa, fiind musafirul lordului Tully de Riverrun pe drumul de întoarcere la Debarcaderul Regelui, când tatăl unei fecioare care fusese „onorată” de lordul Qoherys i-a deschis o uşă lăturalnică în Harrenhal unui proscris care se autointitula Harren cel Roşu şi susţinea că ar fi nepotul lui Harren cel Negru. Atacatorii l-au smuls pe nobilul lord din patul său şi l-au târât în pădurea zeilor castelului, unde Harren i-a retezat mădularul şi l-a aruncat la câini. Câţiva soldaţi loiali au fost ucişi; restul au acceptat să i se alăture lui Harren, care s-a declarat lord de Harrenhal şi Regele al Râurilor (nefiind om de fier, nu putea să revendice insulele).

Când vestea a ajuns la Riverrun, lordul Tully l-a

îndemnat pe rege să suie în spinarea Quicksilver şi să coboare asupra Harrenhalului, aşa cum făcuse tatăl său. Însă Înălţimea Sa, amintindu-şi poate de moartea mamei lui în Dorne, i-a poruncit lui Tully să-şi cheme lorzii stegari şi a zăbovit la Riverrun până la adunarea lor. Abia după ce s-au strâns o mie de oameni, Aenys a pornit la drum… dar când a ajuns la Harrenhal, l-a găsit pustiu cu excepţia leşurilor. Harren cel Roşu îi ucisese pe slujitorii lordului Gargon şi luase calea pădurilor cu banda sa.

Până când Aenys a revenit la Debarcaderul Regelui, veştile se înrăutăţiseră şi mai mult. În Vale, Jonos, fratele mezin al lordului Ronnel Arryn, îşi înlăturase fratele de la tron, îl întemniţase şi se declarase pe sine Rege al Muntelui şi Văii. Pe Insulele de Fier, alt preot-rege ieşise din mare şi anunţase că era Lodos Cel de Două Ori înecat, fiul Zeului înecat, revenit după ce-şi văzuse tatăl. Iar în Munţii Roşii din Dorne apăruse un pretendent intitulat Regele Vultur, care-i chemase pe toţi dornishenii adevăraţi să răzbune ticăloşiile abătute de Targaryeni peste Dorne. Deşi prinţesa Deria îl respinsese, jurând că ea şi toţi dornishenii loiali nu doreau decât pace, mii de oameni s-au înrolat sub flamurile sale, coborând din dealuri şi suind din întinderile de nisip, pentru a trece munţii pe cărările caprelor şi a pătrunde în Reach.

„Acest Rege Vultur”, i-a scris regelui lordul Harmon Dondarrion, „este pe jumătate nebun, iar cei ce-l urmează sunt o adunătură nedisciplinată şi nespălată. Le putem simţi duhoarea apropiindu-se de la cincizeci de leghe depărtare.” La scurt timp după aceea însă, aceeaşi adunătură i-a atacat şi cucerit castelul Blackhaven. Regele Vultur i-a retezat nasul lui Dondarrion, după care a incendiat Blackhaven şi şi-a urmat drumul.

Regele Aenys ştia că rebelii aceia trebuiau reprimaţi, dar a părut incapabil să se hotărască de unde să înceapă. Marele Maester Gawen a scris că regele nu putea înţelege de ce se întâmplau toate astea. Poporul îl iubea pe el, nu? Jonos Arryn, acest nou Lodos, Regele Vultur… le făcuse oare vreun rău? Dacă ei aveau nemulţumiri, de ce nu i le

prezentau? „I-aş fi ascultat cu multă atenţie.” Înălţimea Sa s-a gândit să trimită soli rebelilor, pentru a le afla motivele acţiunilor. Temându-se că Debarcaderul Regelui ar putea să nu fie sigur atâta vreme cât Harren cel Roşu era viu şi se afla în apropiere, Aenys a trimis-o pe regina Alyssa şi pe copiii lor cei mai mici la Piatra Dragonului. I-a poruncit apoi Mâinii sale, lordul Alyn Stokeworth, să plece cu o flotă şi o armată în Vale, pentru a-l răsturna pe Jonos Arryn şi a-l readuce la conducere pe fratele său Ronnel. Însă, când corăbiile au fost gata de plecare, regele a retras porunca aceea, temându-se că plecarea lui Stokeworth va lăsa Debarcaderul Regelui fără apărare. De aceea, el a trimis Mâna Regelui cu numai câteva sute de oameni să-l vâneze pe Harren cel Roşu şi a hotărât convocarea unui Mare Consiliu pentru a discuta modul cel mai bun pentru a-i reprima pe ceilalţi rebeli.

În vreme ce regele tărăgăna trecerea la acţiune, lorzii lui au pornit la luptă. Unii au acţionat pe baza propriei lor autorităţi, alţii la unison cu regina-văduvă. În Vale, lordul Allard Royce de Runestone a adunat douăzeci de lorzi stegari loiali şi a pornit împotriva lui Eyrie, învingându-i cu uşurinţă pe susţinătorii autointitulatului Rege al Muntelui şi Văii. Însă când ei au cerut eliberarea lordului lor legitim, Jonos Arryn şi-a trimis fratele prin Poarta Lunii. Acela a fost tristul sfârşit al lui Ronnel Arryn, care zburase de două ori peste Lancea Uriaşului călare pe un dragon.

Eyrie era inexpugnabilă faţă de orice atacuri obişnuite, astfel că „regele” Jonos şi discipolii lui încăpăţânaţi i-au scuipat sfidător pe susţinătorii din înălţimi şi s-au pregătit pentru un asediu… până ce prinţul Maegor a apărut în văzduh deasupra lor, călare pe Balerion. Mezinul Cuceritorului revendicase până la urmă un dragon: nimeni altul decât Teroarea Neagră, cel mai măreţ dintre toţi.

Decât să înfrunte văpăile lui Balerion, garnizoana din Eyrie l-a capturat pe pretendent şi l-a trimis lordului Royce, deschizând din nou Poarta Lunii şi procedând cu Jonos Regicidul tot aşa cum el procedase cu fratele său. Predarea

i-a scăpat pe susţinătorii pretendentului de arderea de vii, însă nu şi de moarte. După ce a ocupat Eyrie, prinţul Maegor i-a executat până la unul. Până şi celor mai nobili dintre ei li s-a refuzat onoarea de a muri de sabie; trădătorii nu meritau decât ştreangul, a decretat Maegor, şi de aceea cavalerii capturaţi au fost spânzuraţi goi-puşcă de zidurile lui Eyrie, zbătându-se într-o moarte lentă. Hubert Arryn, un văr al fraţilor morţi, a fost instalat ca lord de Vale. Întrucât avea deja şase fii de la soţia sa, lady Royce de Runestone, succesiunea Arryn părea asigurată.

Pe Insulele de Fier, Goren Greyjoy, Lord Secerător de Pyke, i-a adus „regelui" Lodos (Al Doilea pe Numele Său) un sfârşit la fel de rapid, strângând o sută de corăbii lungi cu care a atacat Vechiul Wyk şi Marele Wyk, unde susţinătorii pretendentului erau cei mai numeroşi, şi a trecut mii de potrivnici prin sabie. După aceea, a pus capul regelui-preot într-un butoiaş cu saramură şi l-a trimis la Debarcaderul Regelui. Regele Aenys a fost atât de încântat de darul acela, încât i-a promis lui Greyjoy orice hatâr i-ar fi trecut prin minte, ceea ce s-a dovedit însă lipsit de înţelepciune. Dorind să se dovedească un adevărat fiu al Zeului înecat, lordul Goren i-a cerut regelui dreptul de a-i alunga pe toţi septonii şi septele ce sosiseră pe Insulele de Fier după Cucerire, pentru a-i converti pe oamenii de fier la adorarea Celor Şapte. Regele Aenys n-a putut decât să accepte.

Rebeliunea cea mai întinsă şi mai ameninţătoare rămânea cea a Regelui Vultur în Hotarele dornishene. Deşi prinţesa Deria a continuat să proclame înfierări din Sunspear, mulţi bănuiau că ea făcea un joc dublu, deoarece nu ieşea pe câmpul de bătălie împotriva rebelilor şi se zvonea că le trimitea oameni, bani şi provizii. Adevărat sau nu, sute de cavaleri dornisheni şi câteva mii de suliţaşi experimentaţi se alăturaseră adunăturii Regelui Vultur, iar adunătura în sine crescuse enorm, depăşind treizeci de mii de oameni. Armia lui devenise atât de mare, încât Regele Vultur a luat o decizie prost gândită şi şi-a divizat forţele. În vreme ce el a înaintat spre apus împotriva Cântecului Nopţii

şi a lui Horn Hill cu jumătate din trupele dornishene, cealaltă jumătate a pornit spre răsărit pentru a asedia Stonehelm, aşezământul Casei Swann, sub comanda lordului Walter Wyl, fiul Iubăreţului-văduvelor.

Ambele oşti au cunoscut un sfârşit dezastruos. Orys Baratheon, cunoscut acum ca Orys Ciungul, a pornit pentru ultima oară din Capătul Furtunii pentru a-i zdrobi pe dornisheni sub zidurile lui Stonehelm. Când Walter Wyl i-a fost adus înainte, rănit, dar viu, lordul Orys a spus:

— Tatăl tău mi-a luat mâna. Acum eu o voi lua pe a ta, ca restituţie.

Spunând cuvintele acelea, a retezat mâna cu care lordul Walter îşi mânuia spada. După care i-a tăiat şi cealaltă mână, şi ambele picioare, numindu-le „dobânda” sa. Ca o ciudăţenie a sorţii, lordul Baratheon a murit pe drumul de întoarcere la Capătul Furtunii, în urma rănilor pe care el însuşi le primise în lupte, dar fiul său, Davos, a spus mereu că murise mulţumit, zâmbind spre mâinile şi picioarele intrate în putrefacţie, ce se legănau în cortul său ca o funie de cepe.

Regele Vultur însuşi nu s-a bucurat de o soartă mai bună. Neizbutind să cucerească Cântecul Nopţii, el a abandonat asediul şi a continuat spre apus, însă lady Caron a ieşit din castel în urma lui şi s-a raliat unei armii puternice conduse de Harmon Dondarrion, mutilatul lord de Blackhaven. Între timp, lordul Samwell Tarly de Horn Hill a apărut pe neaşteptate în flancul direcţiei de înaintare a dornishenilor cu câteva mii de cavaleri şi arcaşi. Lordul acela era poreclit Sălbaticul Sam şi aşa s-a şi dovedit în bătălia sângeroasă ce a urmat, în care a ucis zeci de dornisheni cu spada lui uriaşă din oţel valyrian, numită Năpasta Inimii. Regele Vultur avea de două ori mai mulţi oameni decât cei trei inamici ai săi laolaltă, însă majoritatea erau neinstruiţi şi nedisciplinaţi, iar când s-au văzut înfruntând cavaleri împlătoşaţi care soseau atât din faţă, cât şi din spate, ei au rupt rândurile. Lepădându-şi lăncile şi scuturile, dornishenii s-au împrăştiat şi au luat-o la fugă spre

munţii îndepărtaţi, dar lorzii Hotarelor i-au urmărit şi i-au doborât în „Vânătoarea Vulturului”, aşa cum a devenit cunoscută mai târziu.

Cât despre regele rebel însuşi, bărbatul care îşi spunea Regele Vultur, a fost capturat de viu şi legat în pielea goală între doi stâlpi de către Sălbaticul Sam Tarly. Menestrelilor le place să spună că el a fost sfâşiat în bucăţi tocmai de vulturii de la care îşi împrumutase stilul, dar adevărul este că a murit de sete şi de frig, iar păsările de pradă n-au coborât asupra lui decât după ce murise. (În anii următori, alţi bărbaţi aveau să-şi asume titlul de Rege Vultur, dar nimeni nu poate spune dacă au fost sau nu din acelaşi sânge cu cel dintâi.) În general, moartea sa este considerată drept sfârşitul celui de-Al Doilea Război Dornishean, deşi nu-i tocmai corect, întrucât niciun lord din Dorne n-a luptat în el, iar prinţesa Deria a continuat să-l defăimeze pe Regele Vultur până la moartea lui şi nu a luat parte la campaniile sale.

Primul dintre rebeli s-a dovedit de asemenea şi ultimul, iar Harren cel Roşu a fost încolţit în cele din urmă într-un sat la apus de Ochiul Zeilor. Regele proscris n-a murit resemnat. În ultima sa luptă, el l-a ucis pe Mâna Regelui, lordul Alyn Stokeworth, dar a fost doborât de scutierul acestuia, Bernarr Brune. Recunoscător, regele Aenys l-a învestit cavaler pe Brune şi i-a răsplătit pe Davos Baratheon, Samwell Tarly, Dondarrion Fără-nas, Ellyn Caron, Allard Royce şi Goren Greyjoy cu aur, titluri şi onoruri. Cele mai mari laude le-a revărsat însă asupra propriului său frate. Când a revenit la Debarcaderul Regelui, prinţul Maegor a fost primit ca un erou. Regele Aenys l-a îmbrăţişat înaintea unei mulţimi care ovaţiona şi l-a numit Mâna Regelui. Iar când, la sfârşitul anului aceluia, doi pui de dragon au ieşit din găoace printre gropile de foc de pe Piatra Dragonului, apariţia lor a fost considerată un semn.

Totuşi armonia dintre fiii Dragonului n-a durat mult.

Poate că era inevitabil conflictul, întrucât cei doi fraţi aveau firi foarte deosebite. Regele Aenys îşi iubea soţia,

copiii şi poporul şi nu dorea în schimb decât să fie iubit. Sabia şi lancea pierduseră orice atracţie avuseseră vreodată pentru el. Înălţimea Sa s-a afundat în schimb în alchimie, astronomie şi astrologie, s-a dedat plăcerilor muzicii şi dansului, a purtat cele mai fine mătăsuri, blănuri şi catifele şi s-a bucurat de compania maesterilor, septonilor şi cărturarilor. Fratele său Maegor, mai înalt, mai lat în spate şi înfricoşător de puternic, nu avea răbdare pentru asemenea preocupări, ci trăia doar pentru războaie, turniruri şi bătălii. Pe bună dreptate, el era privit ca unul dintre cei mai de seamă cavaleri din Westeros, deşi au fost consemnate de asemenea sălbăticia pe care o dovedea pe câmpul de luptă şi cruzimea faţă de duşmanii învinşi. Regele Aenys căuta întotdeauna să facă plăcere; confruntat cu dificultăţi, el răspundea prin vorbe blânde, pe când replica lui Maegor era mereu oţel şi foc. Marele Maester Gawen a scris că Aenys se încredea în toţi oamenii, pe când Maegor nu se încredea în nimeni. Tot Gawen a observat că regele era uşor influenţabil, oscilând într-o parte şi alta ca o trestie în vânt, gata să urmeze cuvintele pe care i le şoptise ultimul consilier spre care îşi plecase urechea. Pe de altă parte, prinţul Maegor era rigid ca un baston de fier, nedispus să cedeze ori să se îndoaie.

În ciuda deosebirilor acelora, fiii Dragonului au continuat să conducă împreună aproape doi ani. Dar, în anul 39 D.C., regina Alyssa i-a dăruit regelui Aenys alt moştenitor, o fată pe care a numit-o Vaella, care din păcate a murit în leagăn la scurt timp după aceea. Poate că dovada aceea continuă a fertilităţii reginei l-a împins pe prinţul Maegor spre pasul următor. Indiferent care ar fi fost motivul, el a şocat Ţinutul şi pe rege deopotrivă, când a anunţat pe neaşteptate că lady Ceryse era stearpă şi că de aceea îşi luase a doua soţie, pe Alys Harroway, fiica noului lord de Harrenhal.

Nunta a avut loc în Piatra Dragonului, sub oblăduirea reginei-văduve Visenya. Întrucât septonul castelului a refuzat să oficieze căsătoria, Maegor şi noua lui mireasă au

fost uniţi printr-un ritual valyrian, „împreunaţi prin sânge şi foc.” Căsătoria a avut loc fără acordul, ştiinţa sau prezenţa regelui Aenys. Când a devenit cunoscută, cei doi fraţi vitregi s-au certat amarnic. Înălţimea Sa n-a fost singurul mânios. Manfred Hightower, tatăl lui lady Ceryse, a protestat pe lângă rege, cerând ca lady Alys să fie îndepărtată. Iar în Septul Stelat din Oraşul Vechi, Înaltul Septon a mers încă şi mai departe, acuzând căsătoria lui Maegor ca fiind păcat şi concubinaj şi numind-o pe noua mireasă a prinţului „târfa din Harroway”. Înaintea ei, a tunat Înaltul Septon, n-avea să se plece niciun fiu sau fiică adevărată a celor Şapte Regate.

Prinţul Maegor a rămas neînduplecat. El a atras atenţia că tatăl său se însurase cu ambele lui surori; obiceiurile Credinţei îi puteau conduce pe oamenii de rând, dar nu şi pe cei din sângele dragonilor. Niciun cuvânt al regelui Aenys n-a putut vindeca rana pe care au deschis-o astfel vorbele fratelui său, iar mulţi lorzi cucernici din cele Şapte Regate au condamnat mariajul şi au început să vorbească pe faţă despre „Târfa lui Maegor”.

Jignit şi mânios, regele Aenys i-a dat fratelui său de ales: fie să renunţe la Alys Harroway şi să revină la lady Ceryse, fie să sufere cinci ani de surghiun. Prinţul Maegor a ales surghiunul. În anul 40 D.C., el a plecat în Pentos, împreună cu lady Alys, dragonul Balerion şi spada Focul Negru. (S-a spus că Aenys i-ar fi cerut să înapoieze Focul Negru, la care fratele lui ar fi replicat: „O invit pe Înălţimea Ta să încerce să mi-o ia.”) Lady Ceryse a fost abandonată în Debarcaderul Regelui.

Pentru a-l înlocui pe fratele său în funcţia de Mâna Regelui, Aenys a apelat la septonul Murmison, un cleric cucernic despre care se spunea că ar fi fost capabil să-i tămăduiască pe bolnavi prin atingerea cu palmele. (Regele îl pusese să atingă cu palmele pântecele lui lady Ceryse în fiecare seară, cu speranţa că fratele lui s-ar putea căi de nesăbuinţa sa dacă soţia lui legitimă putea deveni fecundă, dar în scurt timp nobila doamnă s-a săturat de ritualul acela nocturn şi a plecat din Debarcaderul Regelui spre Oraşul

Vechi, unde s-a alăturat tatălui ei în Hightower.) Fără doar şi poate Înălţimea Sa sperase că alegerea va satisface Credinţa. Dacă aşa a fost cu adevărat, atunci se înşelase. Septonul Murmison n-a putut vindeca Ţinutul, tot aşa cum n-a putut aduce fertilitatea lui Ceryse Hightower. Înaltul Septon a continuat să tune şi să fulgere, iar în tot Ţinutul lorzii au vorbit în castelele lor despre slăbiciunea regelui.

— Cum poate el stăpâni cele Şapte Regate, când nu-şi poate stăpâni nici propriul frate? au zis ei.

Regele a rămas indiferent faţă de nemulţumirile din Ţinut. Pacea revenise, fratele lui rebel se afla dincolo de Marea Îngustă şi un castel nou şi măreţ începuse să se ridice pe coama Dealului lui Aegon: clădită din piatră roşu-deschis, noua cetate de scaun a regelui avea să fie mai mare şi mai somptuoasă decât Piatra Dragonului, cu ziduri masive, fortificaţii şi turnuri capabile să reziste oricărui inamic. Cei din Debarcaderul Regelui au numit-o Fortăreaţa Roşie şi construirea ei a devenit obsesia regelui.

— Descendenţii mei vor domni o mie de ani din locul acesta, a declarat Înălţimea Sa.

Cu gândul poate la descendenţii aceia, în anul 41 D.C. Aenys Targaryen a comis o gafă dezastruoasă, anunţându-şi intenţia de a o mărita pe fiica sa Rhaena cu fratele ei Aegon, urmaşul la Tronul de Fier.

Prinţesa avea optsprezece ani, iar prinţul cincisprezece. Ei fuseseră apropiaţi încă din copilărie, tovarăşi de joacă în adolescenţă. Deşi nu revendicase niciodată propriul său dragon, Aegon suise de multe ori în văzduh cu sora sa, pe Dreamfyre. Zvelt, chipeş, şi tot mai înalt de la un an la altul, Aegon era considerat de mulţi imaginea leită a bunicului său la aceeaşi vârstă. Trei ani de servitute ca scutier îi şlefuiseră abilităţile cu sabia şi toporul şi era considerat cel mai bun tânăr suliţaş din Ţinut. În ultima vreme multe fete îl priviseră cu interes pe prinţ, iar Aegon nu fusese indiferent la farmecele lor. „Dacă prinţul nu se va însura”, a scris Marele Maester Gawen către Citadelă, „este posibil ca în scurtă vreme Înălţimea Sa să fie nevoită

să se mulţumească cu un nepot bastard.”

Prinţesa Rhaena avea de asemenea mulţi peţitori, dar, spre deosebire de fratele ei, nu-l încurajase pe niciunul dintre ei. Ea prefera să-şi petreacă zilele cu fraţii şi surorile, cu câinii şi pisicile, şi cu favorita ei cea mai recentă, Alayne Royce, fiica lordului de Runestone… o fată grăsună şi banală, dar atât de îndrăgită, încât Rhaena o lua uneori în zbor pe spinarea lui Dreamfyre, aşa cum făcea şi cu fratele ei Aegon. De cele mai multe ori însă Rhaena zbura de una singură. După împlinirea a şaisprezece ani, prinţesa s-a declarat o femeie matură, „liberă să zbor unde voi dori”.

Şi într-adevăr aşa a făcut. Dreamfyre a fost zărită hăt departe, tocmai la Harrenhal, Tarth, Runestone sau Gulltown. Se şoptea (deşi nu s-a dovedit niciodată) că în unul dintre zborurile acelea Rhaena şi-ar fi dăruit floarea fecioriei unui iubit din popor. Unii povesteau că ar fi fost vorba despre un cavaler rătăcitor, alţii pomeneau de un menestrel, un fiu de fierar, un septon de sat. În lumina zvonurilor acelora, unii au sugerat că era posibil ca Aenys să fi simţit nevoia de a-şi vedea fiica măritată cât mai curând. Indiferent de adevărul presupunerilor, Rhaena ajunsese într-adevăr la vârsta măritişului, fiind cu trei ani mai mare decât fuseseră părinţii ei când se căsătoriseră.

Ţinând seama de tradiţiile şi practicile Casei Targaryen, căsătoria între copiii lui cei mai mari trebuie să fi părut cursul evident pentru regele Aenys. Afecţiunea dintre Rhaena şi Aegon era bine-cunoscută şi niciunul nu ridica vreo obiecţie faţă de căsătorie; ba chiar, multe sugerează că ambii anticipaseră un asemenea parteneriat încă de când se jucaseră prima dată împreună în copilăria petrecută în Piatra Dragonului şi în Aegonfort.

Furtuna care a întâmpinat anunţul regelui i-a luat pe toţi prin surprindere, deşi semnele de avertizare fuseseră îndeajuns de limpezi pentru cei înţelepţi să le citească. Credinţa trecuse cu vederea, sau cel puţin ignorase, căsătoria Cuceritorului cu cele două surori ale sale, dar nu era dispusă să procedeze la fel pentru nepoţii lui. Dinspre

Septul Stelat a sosit o condamnare usturătoare, care acuza căsătoria dintre frate şi soră ca fiind o necuviinţă. Copiii zămisliţi dintr-o asemenea însoţire ar fi fost „spurcăciuni în ochii zeilor şi ai oamenilor”, a proclamat Tatăl Credincioşilor într-o declaraţie care a fost citită de zece mii de septoni în toate cele Şapte Regate.

Aenys Targaryen era faimos pentru indecizia sa, totuşi acum, confruntat de furia Credinţei, s-a încordat şi a devenit încăpăţânat. Regina-văduvă Visenya i-a spus că nu avea decât două opţiuni: fie abandona căsătoria şi găsea alte perechi pentru fiul şi fiica sa, fie suia pe Quicksilver şi zbura la Oraşul Vechi, ca să ardă Septul Stelat şi pe Înaltul Septon odată cu el. Regele Aenys n-a recurs la niciuna dintre variante, ci a insistat să-şi urmeze decizia iniţială.

În ziua căsătoriei, străzile din jurul Septului Aducerii Aminte - clădit în vârful Dealului lui Rhaenys şi numit aşa în cinstea reginei prăbuşite a Dragonului - erau mărginite de ambele părţi de Fiii Războinicului în armuri argintii strălucitoare, care îi priveau cu atenţie pe toţi invitaţii la nuntă, pe măsură ce treceau, pe jos, călare sau în lectici. Lorzii mai înţelepţi, poate aşteptându-se la aşa ceva, se feriseră să vină.

Cei care au venit totuşi pentru a fi martori au văzut mai mult decât o nuntă. La ospăţul de după ceremonie, regele Aenys şi-a amplificat eroarea, acordându-i titlul de prinţ de Piatra Dragonului prezumptivului succesor, prinţul Aegon. O tăcere a pogorât peste sală la auzul acelor cuvinte, deoarece toţi cei prezenţi ştiau că titlul îi aparţinuse până atunci prinţului Maegor. La masa înaltă, regina Visenya s-a ridicat şi a părăsit sala fără acceptul regelui. În noaptea aceea, ea a încălecat pe Vhagar şi a revenit la Piatra Dragonului; cronicile scriu că atunci când dragonul ei a trecut prin faţa lunii, faţa acesteia s-a înroşit ca sângele.

Aenys Targaryen n-a părut să înţeleagă măsura în care stârnise Ţinutul împotriva sa. Doritor să recâştige simpatia oamenilor de rând, el a decretat că prinţul şi prinţesa vor face o vizită regală prin Ţinut, gândindu-se fără doar şi poate

la ovaţiile ce-l întâmpinaseră pe el peste tot când fusese în propria sa vizită. Mai înţeleaptă poate decât tatăl ei, prinţesa Rhaena i-a cerut voie s-o ia şi pe Dreamfyre, însă Aenys i-a interzis. Întrucât prinţul Aegon încă nu călărise un dragon, regele se temea că lorzii şi poporul l-ar putea considera pe fiul lui lipsit de bărbăţie, dacă-i vedeau soţia pe un dragon, iar el călărind un buiestraş.

Regele judecase cu totul greşit starea de spirit a regatului, pietatea poporului său şi puterea cuvintelor Înaltului Septon. Din prima zi a călătoriei lor, Aegon, Rhaena şi alaiul lor au fost huiduiţi de mulţimi de Credincioşi, oriunde s-ar fi dus. La Iazul Fecioarelor, nu a putut fi găsit nici măcar un singur septon care să pronunţe o binecuvântare la banchetul pe care lordul Mooton l-a dat în cinstea lor. Când au ajuns la Harrenhal, lordul Lucas Harroway a refuzat să-i primească în castel dacă nu acceptau să o recunoască pe fiica sa Alys ca fiind unica şi legitima soţie a unchiului lor. Refuzul lor nu le-a atras iubirea cucernicilor, ci doar o noapte friguroasă şi umedă petrecută în corturi sub zidurile uriaşe ale castelului măreţ al lui Harren cel Negru. Într-un sat din Ţinuturile Riverane, câţiva Fraţi Săraci au mers într-atât, încât să arunce cu tină în cuplul regal.

Prinţul Aegon şi-a scos spada pentru a-i pedepsi şi a trebuit să fie oprit de propriii lui cavaleri, deoarece suita prinţului era mult copleşită numeric. Asta n-a împiedicat-o însă pe prinţesa Rhaena să călărească până la ei şi să le spună:

— Văd că sunteţi viteji, când aveţi de-a face cu o fată pe cal. Data viitoare când voi veni, voi fi pe un dragon. Vă rog s-aruncaţi şi atunci cu pământ în mine.

În alte părţi ale Ţinutului, lucrurile mergeau din rău în mai rău. Septonul Murmison, Mâna Regelui, a fost exclus din Credinţă ca pedeapsă pentru că oficiase slujbele nupţiale interzise, moment în care Aenys însuşi a luat pana în mână pentru a-i scrie Înaltului Septon, cerându-i Preacucerniciei

Sale să-l reprimească pe „bunul meu Murmison” şi explicând îndelungata tradiţie a căsătoriilor dintre fraţi şi surori în vechea Valyria. Răspunsul Înaltului Septon a fost atât de veninos, încât Înălţimea Sa a pălit la faţă când l-a citit. Departe de a ceda, Păstorul Credincioşilor îl numea pe Aenys „regele Spurcăciune” şi-l declara un ipocrit şi un tiran, care nu avea niciun drept să conducă cele Şapte Regate.

Credincioşii ascultau. La nici două săptămâni după aceea, pe când septonul Murmison traversa oraşul în lectica sa, un grup de Fraţi Săraci a năvălit asupra lui de pe o uliţă lăturalnică şi l-au sfârtecat cu topoarele. Fiii Războinicului au început să fortifice Dealul lui Rhaenys, transformând Septul Aducerii Aminte în propria lor citadelă. Deoarece terminarea Fortăreţei Roşii avea să dureze mai mulţi ani, regele a hotărât că reşedinţa sa din vârful Dealului Visenyei era prea vulnerabilă şi a plănuit să se mute în Piatra Dragonului cu regina Alyssa şi copiii lor mai mici. Precauţia aceea s-a dovedit înţeleaptă. Cu trei zile înainte de îmbarcare, doi Fraţi Săraci au trecut peste zidurile reşedinţei şi au pătruns în iatacul regal. Doar intervenţia promptă a Gărzii Regelui l-a salvat pe Aenys de la o moarte dezonorantă.

Înălţimea Sa a schimbat Dealul Visenyei cu Visenya însăşi. În Piatra Dragonului, regina-văduvă l-a întâmpinat cu vorbele faimoase:

— Nepoate, eşti un prost şi un bicisnic. Tu crezi că ar fi cutezat cineva să-i vorbească aşa tatălui tău? Ai un dragon, da? Foloseşte-l! Zboară la Oraşul Vechi şi fă din Septul Stelat un al doilea Harrenhal. Sau îngăduie-mi mie s-o fac şi să-l perpelesc pe idiotul ăla cucernic în numele tău.

Aenys nici n-a vrut să audă de aşa ceva. El a trimis-o pe regina-văduvă în odăile ei din Turnul Dragonului Mării şi i-a poruncit să rămână acolo.

Până la sfârşitul anului 41 D.C. mare parte din Ţinut fusese cuprins de convulsiile unei rebeliuni pe scară mare împotriva Casei Targaryen. Cei patru regi falşi care

apăruseră după moartea lui Aegon Cuceritorul păreau acum tot atâţia impostori nepricepuţi prin comparaţie cu ameninţarea reprezentată de noua revoltă, întrucât rebelii actuali se considerau soldaţi ai celor Şapte Regate, care duceau un război sfânt împotriva tiraniei păgâne.

Zeci de lorzi cucernici din toate cele Şapte Regate au răspuns chemării, doborând flamurile regelui şi declarându-se de partea Septului Stelat. Fiii Războinicului au ocupat porţile Debarcaderului Regelui, controlându-i astfel pe cei care intrau sau ieşeau din oraş, şi i-au alungat pe muncitori din Fortăreaţa Roşie neterminată. Mii de Fraţi Săraci au pornit pe drumuri, silindu-i pe călătorii întâlniţi să declare dacă erau de partea „zeilor sau a Spurcăciunii", şi au protestat în faţa porţilor castelelor, până ce lorzii acestora au ieşit şi l-au acuzat pe regele targaryan. În Ţinuturile Vestului, prinţul Aegon şi prinţesa Rhaena au fost nevoiţi să-şi abandoneze vizita şi să se adăpostească în castelul Crakehall. Un sol de la Banca de Fier din Braavos, trimis în Oraşul Vechi ca să trateze cu Martyn Hightower, noul lord de Hightower şi glasul Oraşului Vechi (tatăl său, lordul Manfred, murise cu câteva luni în urmă), a trimis acasă o misivă în care a spus că Înaltul Septon era „adevăratul rege al Westerosului din toate punctele de vedere, mai puţin cu numele".

Sosirea noului an l-a găsit pe regele Aenys tot în Piatra Dragonului, sfâşiat de frică şi indecizie. Înălţimea Sa nu avea decât treizeci şi cinci de ani, dar se spune că arăta ca un bărbat de şaizeci de ani, iar Marele Maester Gawen a consemnat că adesea era silit să se întindă în pat, chinuit de diaree şi crampe stomacale. Când niciunul dintre tratamentele Marelui Maester nu s-au dovedit eficace, regina-văduvă a luat în seama ei îngrijirea regelui şi starea lui Aenys a părut să se îmbunătăţească pentru o vreme… după care s-a prăbuşit brusc când a aflat că mii de Fraţi Săraci înconjuraseră Crakehall, unde fiul şi fiica sa erau „oaspeţi" fără să vrea. După alte trei zile, regele a murit.

Precum tatăl său, Aenys Targaryen, Primul pe Numele

Său, a fost încredinţat flăcărilor în curtea din Piatra Dragonului. La funeralii au participat fiii lui Viserys şi Jaehaerys, care aveau doisprezece, respectiv şapte ani, şi fiica lui Alysanne în vârstă de cinci ani. Văduva lui, regina Alyssa, i-a cântat un prohod şi dragonul lui iubit, Quicksilver, a dat foc rugului, deşi s-a consemnat că i s-au alăturat Vermithor şi Silverwing.

Regina Visenya n-a fost prezentă. La nici un ceas după moartea regelui, ea încălecase pe Vhagar şi pornise spre răsărit peste Marea Îngustă. Când a revenit, era însoţită de prinţul Maegor, pe Balerion.

Maegor a coborât pe Piatra Dragonului doar atât cât să revendice Coroana; nu pe cea din aur împodobit pe care o îndrăgise Aenys, cu imagini ale celor Şapte Regate, ci coroana din fier a tatălui lor, incrustată cu rubine roşii ca sângele. Mama lui i-a pus-o pe cap, iar lorzii şi cavalerii adunaţi acolo au îngenuncheat când el s-a proclamat Maegor de Casa Targaryen, Primul pe Numele Său, Rege al Andalilor, al Rhoynarilor şi al Primilor Oameni, Stăpân al celor Şapte Regate şi Protector al Ţinutului.

Numai Marele Maester Gawen a cutezat să obiecteze. Potrivit tuturor legilor de succesiune, legi pe care Cuceritorul însuşi le afirmase după Cucerire, Tronul de Fier trebuia să-i revină lui Aegon, fiul regelui Aenys, a spus bătrânul maester.

— Tronul de Fier va reveni celui care are puterea să-l ocupe, a replicat Maegor.

După aceea, a decretat execuţia imediată a Marelui Maester, retezând el însuşi capul încărunţit al lui Gawen printr-o singură lovitură a Focului Negru.

Regina Alyssa şi copiii ei n-au fost de faţă la încoronarea regelui Maegor. Ea plecase din Piatra Dragonului la numai câteva ceasuri după funeraliile soţului ei, traversând marea spre castelul tatălui ei, lordul de pe apropiata Driftmark. Când a fost anunţat, Maegor a ridicat din umeri… apoi s-a retras în Sala Mesei Pictate cu un maester, pentru a dicta misive adresate lorzilor mari şi

mărunţi din tot Ţinutul.

În ziua aceea din Piatra Dragonului au plecat o sută de corbi. În ziua următoare a plecat şi Maegor însuşi. Călare pe Balerion, el a trecut peste Golful Apei Negre spre Debarcaderul Regelui, însoţit de regina-văduvă Visenya pe Vhagar. Apariţia dragonilor a iscat răscoale în oraş, deoarece sute de oameni au încercat să fugă, dar au găsit porţile închise şi baricadate. Fiii Războinicului ocupaseră zidurile oraşului, gropile şi mormanele de materiale de construcţie de pe locul viitoarei Fortăreţe Roşii şi Dealul lui Rhaenys, unde făcuseră din Septul Aducerii Aminte propria lor fortăreaţă. Targaryenii şi-au ridicat flamurile pe Dealul Visenyei şi i-au chemat pe toţi cei credincioşi lor să li se alăture. Au venit mii de oameni. Visenya Targaryen a anunţat că fiul ei Maegor venise pentru a le fi rege.

— Un rege adevărat, din sângele lui Aegon Cuceritorul, care a fost fratele meu, soţul meu şi iubirea mea. Dacă există cineva care să conteste dreptul fiului meu la Tronul de Fier, să-şi dovedească spusele cu propriul lui trup.

Fiii Războinicului n-au şovăit în a-i accepta provocarea. De pe Dealul lui Rhaenys au coborât şapte sute de cavaleri în oţel strălucitor, conduşi de marele lor căpitan, ser Damon Morrigen, poreclit Damon Cucernicul.

— Să nu pierdem vremea cu vorbe! i-a spus Maegor. Spadele vor decide în această privinţă.

Ser Damon a încuviinţat; zeii aveau să acorde victoria celui a cărui cauză era dreaptă, a zis el.

— Fiecare tabără să aleagă şapte campioni, aşa cum se proceda în Vechiul Andalos. Poţi să găseşti şase bărbaţi care să stea alături de tine?

Pentru că Aenys dusese Garda Regelui în Piatra Dragonului, iar Maegor era singur acum.

Regele s-a întors către mulţime.

— Cine va veni să stea alături de regele său? a strigat el.

Mulţi s-au întors înfricoşaţi, ori s-au prefăcut că nu auziseră, deoarece vitejia Fiilor Războinicului era bine-

cunoscută tuturor. În cele din urmă însă un bărbat a păşit înainte: nu era cavaler, ci un simplu oştean, care a spus că se numea Dick Bean.

— Am fost un om al regelui din copilărie, a zis el. Vreau să mor un om al regelui.

Abia atunci primul cavaler a înaintat şi el.

— Fasolea[1] asta ne face pe toţi de ocară! a răcnit el. Aici nu există cavaleri? Nu există oameni loiali?

Vorbitorul era Bernarr Brune, scutierul care-l omorâse pe Harren cel Roşu şi fusese învestit cavaler de regele Aenys însuşi. Zeflemeaua lui i-a împins pe alţii să-şi ofere spadele. Numele celor patru pe care i-a ales Maegor sunt scrise cu litere mari în istoria Westerosului: cavalerul rătăcitor ser Bramm de Blackhull, ser Rayford Rosby, ser Guy Lothston, poreclit Guy Mâncăul, şi ser Lucifer Massey, lord de Stonedance.

Numele celor şapte Fii ai Războinicului ni s-au transmis de asemenea. Ei au fost: ser Damon Morrigen, poreclit Damon Cucernicul, Mare Căpitan al Fiilor Războinicului, ser Lyle Bracken, ser Harys Horpe, poreclit Harry Capul Morţii, ser Aegon Ambrose, ser Dickon Flowers, bastardul de Beesbury, ser Willam Rătăcitorul şi ser Garibald de Şapte Stele, cavalerul-septon. Stă scris că Damon Cucernicul a condus o rugăciune, implorându-l pe Războinic să le pună putere în braţe. După aceea regina-văduvă a dat porunca de începere. Şi disputa a pornit.

Dick Bean a murit primul, doborât de Lyle Bracken, la doar câteva clipe după începerea luptei. După aceea istorisirile diferă destul de mult. Un cronicar a spus că atunci când a fost spintecat ser Guy Mâncăul, care era enorm de gras, dinăuntrul lui s-au revărsat resturile a patruzeci de plăcinte pe jumătate digerate. Un altul a afirmat că ser Garibald de Şapte Stele a cântat un imn în timp ce lupta. Câţiva au scris că lordul Massey i-a retezat braţul lui Harys Horpe. Potrivit unei relatări, Harry Capul

1 În lb. engl., *bean* înseamnă „fasole” (n. tr.).

Morţii şi-a trecut toporul de luptă în mâna cealaltă şi l-a înfipt între ochii lordului Massey. Alţi cronicari au sugerat că ser Harys a murit pur şi simplu. Unii au spus că lupta a durat multe ore, alţii că majoritatea combatanţilor au fost doborâţi şi ucişi după numai câteva clipe. Toţi au fost de acord că s-au schimbat lovituri puternice şi au fost fapte vitejeşti, până ce finalul l-a găsit pe Maegor Targaryen stând singur împotriva lui Damon Cucernicul şi Willam Rătăcitorul. Ambii Fii ai Războinicului suferiseră răni grave, iar Înălţimea Sa avea Focul Negru în mână, totuşi victoria a stat sub semnul întrebării până în ultima clipă. Chiar în clipa când s-a prăbuşit, ser Willam a trimis spre capul regelui o lovitură nimicitoare, care i-a crăpat coiful şi l-a lăsat fără mişcare. Mulţi au crezut că Maegor murise, până ce mama sa i-a scos coiful spart.

— Regele respiră, a anunţat ea. Regele este viu.

Victoria i-a revenit lui.

Şapte dintre cei mai puternici Fii ai Războinicului erau morţi, printre care comandantul lor, însă rămăseseră mai bine de şapte sute, înarmaţi, împlătoşaţi şi strânşi pe vârful dealului. Regina Visenya a poruncit ca fiul ei să fie dus la maesteri. Când purtătorii lecticii l-au coborât dealul, Spadele Credinţei au căzut în genunchi în semn de supunere. Regina-văduvă le-a poruncit să revină în septul fortificat de pe Dealul lui Rhaenys.

Vreme de douăzeci şi şapte de zile, Maegor Targaryen a zăcut între viaţă şi moarte, în timp ce maesterii l-au tratat cu licori şi cataplasme, iar septonii s-au rugat lângă patul lui. În Septul Aducerii Aminte, Fiii Războinicului s-au rugat de asemenea şi au discutat despre cursul pe care să-l urmeze. Unii au fost de părere că Ordinul nu avea de ales decât să-l accepte pe Maegor ca rege, întrucât zeii îl binecuvântaseră cu victoria; alţii au insistat că erau legaţi prin jurământ să-l asculte pe Înaltul Septon şi să continue lupta.

Între timp Garda Regelui a sosit de la Piatra Dragonului. La porunca reginei-văduvă, ei au preluat

comanda miilor de susţinători targaryeni din oraş şi au înconjurat Dealul lui Rhaenys. Pe Driftmark, regina-văduvă Alyssa l-a proclamat pe fiul ei Aegon drept adevăratul rege, însă puţini i-au dat curs chemării. Tânărul prinţ, care în foarte scurt timp avea să fie major, a rămas în Crakehall, la jumătate de Ţinut depărtare, captiv într-un castel înconjurat de Fraţi Săraci şi de ţărani cucernici, care în majoritate îl considerau o spurcăciune.

În Citadela din Oraşul Vechi, arhimaesterii s-au întâlnit în conclav pentru a dezbate succesiunea şi pentru a alege un nou Mare Maester. Mii de Fraţi Săraci au pornit spre Debarcaderul Regelui. Cei din apus l-au urmat pe cavalerul rătăcitor ser Horys Hill, cei de la miazăzi pe un uriaş mânuitor de topor numit Wat Cioplitorul. Când bandele neorganizate ce campaseră în jurul lui Crakehall au plecat pentru a se alătura tovarăşilor lor în marş, prinţul Aegon şi prinţesa Rhaena au putut să plece în cele din urmă. Abandonându-şi vizita regală, ei s-au îndreptat către Casterly Rock, unde lordul Lyman Lannister le-a oferit protecţia sa. Maesterii lordului Lyman ne-au spus că soţia lui, lady Jocasta, a fost cea dintâi care şi-a dat seama că prinţesa Rhaena era însărcinată.

În a douăzeci şi opta zi de după Judecata celor Şapte, o corabie a sosit din Pentos cu fluxul de seară, aducând două femei şi şase sute de mercenari. Alys din Casa Harroway, a doua soţie a lui Maegor Targaryen, revenise în Westeros… dar nu singură. Era însoţită de altă femeie, o frumuseţe cu piele albă şi părul ca pana corbului, cunoscută doar ca Tyanna din Turn. Unii au spus că era concubina lui Maegor. Alţii au numit-o iubita lui lady Alys. Fiica naturală a unui magistru pentoshi, Tyanna începuse ca dansatoare în taverne, după care înaintase, devenind curtezană. Despre ea se spunea de asemenea că ar fi fost otrăvitoare şi vrăjitoare. Multe poveşti stranii s-au spus despre ea… totuşi de îndată ce a sosit, regina Visenya i-a îndepărtat pe maesterii şi septonii fiului ei şi l-a lăsat pe Maegor în grija Tyannei.

În dimineaţa următoare, regele s-a trezit odată cu

soarele. Când Maegor a apărut pe zidurile Fortăreţei Roşii, între Alys Harroway şi Tyanna din Pentos, mulţimile au ovaţionat frenetic şi oraşul a început să sărbătorească. Însă celebrările au încetat când Maegor a încălecat pe Balerion şi a coborât asupra Dealului lui Rhaenys, unde şapte sute de Fii ai Războinicului erau la rugăciunea de dimineaţă în septul fortificat. Focul dragonului a incendiat clădirea, iar arcaşi şi suliţaşi i-au aşteptat afară pe cei ce au năvălit dinăuntru pe uşi. S-a spus că urletele oamenilor care ardeau au putut fi auzite în tot oraşul şi un linţoliu de fum a dăinuit zile în şir deasupra Debarcaderului Regelui. Astfel şi-a aflat sfârşitul arzător elita Fiilor Războinicului. Deşi alte sedii i-au mai rămas în Oraşul Vechi, Lannisport, Gulltown şi Septul de Piatră, Ordinul nu s-a mai apropiat niciodată de fosta sa putere.

Însă războiul regelui Maegor împotriva Credinţei Militante abia începuse. Avea să continue pe tot restul domniei sale. După urcarea pe Tronul de Fier, prima lui acţiune a fost să le poruncească Fraţilor Săraci ce înaintau spre oraş să lase armele, sub ameninţarea cu pedeapsa proscrierii şi morţii. Când decretul lui n-a avut niciun efect, Înălţimea Sa a poruncit tuturor „lorzilor loiali” să iasă pe câmpul de bătălie şi să împrăştie cu forţa hoardele pestriţe ale Credinţei. Drept răspuns, Înaltul Septon din Oraşul Vechi a apelat la „adevăraţii şi cucernicii fii ai zeilor” să ia armele în apărarea Credinţei şi să pună capăt domniei „dragonilor, monştrilor şi spurcăciunilor”.

Bătălia a început în Reach, lângă târgul Podul-de-piatră. Acolo, nouă mii de Fraţi Săraci conduşi de Wat Cioplitorul s-au trezit prinşi între şase oşti ale lorzilor, când au încercat să traverseze râul. Cu jumătate din oameni la miazănoapte de râu şi cu cealaltă jumătate pe malul opus, armata lui Wat a fost distrusă. Susţinătorii lui neinstruiţi şi nedisciplinaţi, purtând cuirase din piele opărită, lână grosolană şi bucăţi de fier ruginit, şi înarmaţi în general cu topoare de pădurari, beţe ascuţite şi unelte agricole, s-au dovedit complet incapabili de a face faţă unei şarje de

cavaleri înzăuaţi, pe armăsari masivi de luptă. Măcelul a fost atât de teribil, încât Manderul a curs roşu cale de douăzeci de leghe, după care târgul şi castelul unde se purtase bătălia au devenit cunoscute ca Podul Amar. Wat însuşi a fost capturat viu, deşi nu înainte de a ucide vreo şase cavaleri, printre care pe lordul Meadows de Grassy Vale, comandantul oştii regale. Gigantul a fost adus în lanţuri la Debarcaderul Regelui.

În momentul acela ser Horys Hill ajunsese la Furca Mare a Apei Negre cu o armie încă şi mai mare; aproape treisprezece mii de Fraţi Săraci, a căror forţă era întărită de două sute de Fii ai Războinicului călări din Septul de Piatră şi de cavaleri locali şi oşteni de la douăzeci de lorzi rebeli din Ţinuturile Riverane şi Ţinuturile de Vest. Lordul Rupert Falwell, faimos ca Nebunul Luptător, conducea cucernicii care răspunseseră chemării Înaltului Septon; alături de el călăreau ser Lyonel Lorch, ser Alyn Terrick, lordul Tristifer Wayn, lordul Jon Lychester şi mulţi alţi cavaleri puternici. Oastea Credincioşilor număra douăzeci de mii de oameni.

Armata regelui Maegor era însă cam de aceeaşi putere, iar Înălţimea Sa avea aproape de două ori mai mulţi cai împlătoşaţi şi un contingent mare de arcaşi cu arcuri lungi, cărora se alătura regele însuşi, călare pe Balerion. Cu toate acestea, bătălia s-a dovedit o luptă sălbatică. Nebunul Luptător a ucis doi cavaleri din Garda Regelui, înainte de a fi doborât el însuşi de lordul de Iazul Fecioarelor. Uriaşul Jon Hogg, luptând pentru rege, a fost orbit de o tăietură de spadă la începutul bătăliei, totuşi şi-a strâns oamenii şi a condus o şarjă ce a străpuns liniile Credincioşilor şi i-a pus pe fugă pe Fraţii Săraci. O furtună cu ploaie a redus efectul flăcărilor lui Balerion, dar nu le-a putut stinge cu totul şi, prin fum şi răcnete, regele Maegor a coborât în mod repetat pentru a-şi scălda duşmanii în foc. Până la căderea nopţii, victoria era în mâinile lui, întrucât Fraţii Săraci rămaşi în viaţă şi-au aruncat topoarele şi s-au împrăştiat în toate direcţiile.

Maegor a revenit triumfător la Debarcaderul Regelui,

pentru a se aşeza din nou pe Tronul de Fier. Când i-a fost adus Wat Cioplitorul, înlănţuit, dar tot sfidător, Maegor i-a retezat membrele chiar cu toporul lui, însă le-a poruncit maesterilor săi să-l ţină pe bărbat în viaţă, „ca să poată asista la nunta mea”. După aceea Înălţimea Sa şi-a anunţat intenţia de a o lua pe Tyanna din Pentos ca a treia soţie. Deşi se şoptea că mama lui, regina-văduvă, n-o iubea pe vrăjitoarea pentoshi, doar Marele Maester Myros a cutezat să vorbească deschis împotriva ei.

— Singura voastră soţie adevărată vă aşteaptă în Hightower, a spus Myros.

Regele l-a ascultat în tăcere, apoi a coborât de pe tron, a scos Focul Negru din teacă şi l-a ucis.

Maegor Targaryen şi Tyanna din Turn s-au căsătorit pe culmea Dealului lui Rhaenys, printre tăciunii şi osemintele Fiilor Războinicului care muriseră acolo. S-a spus că Maegor a trebuit să omoare şapte septoni, până a găsit unul care a acceptat să oficieze ceremonia. Wat Cioplitorul, fără membre, a fost ţinut în viaţă pentru a fi martor la căsătorie.

Regina Alyssa, văduva regelui Aenys, a fost de asemenea prezentă, cu fiii ei cei mai tineri, Viserys şi Jaehaerys, şi cu fiica ei Alysanne. O vizită făcută de regina-văduvă şi Vhagar o convinsese să-şi părăsească sanctuarul de pe Driftmark şi să revină la Curte, unde Alyssa şi fraţii şi verii ei din Casa Velaryon l-au cinstit pe Maegor ca fiind adevăratul rege. Regina-văduvă a fost chiar silită să se alăture celorlalte doamne ale Curţii pentru a-l dezbrăca pe Înălţimea Sa şi a-l însoţi în iatacul nupţial pentru consumarea căsătoriei, o ceremonie ce a fost prezidată de a doua soţie a regelui, Alys Harroway. După ce şi-au îndeplinit misiunea, Alyssa şi celelalte nobile doamne au părăsit iatacul regal, dar Alys a rămas şi s-a alăturat regelui şi celei mai recente soţii ale sale într-o noapte de pasiune carnală.

De cealaltă parte a Ţinutului, în Oraşul Vechi, Înaltul Septon se pronunţa cu vehemenţă împotriva „Spurcăciunii şi a târfelor sale”, în timp ce prima soţie a regelui, Ceryse din Casa Hightower, a continuat să susţină că ea era unica

regină legitimă a lui Maegor. Iar în Ţinuturile Vestice, Aegon Targaryen, prinţ de Piatra Dragonului, şi soaţa lui, prinţesa Rhaena, au rămas de asemenea sfidători.

Pe toată durata tumultului creat de ascensiunea lui Maegor, fiul regelui Aenys şi prinţesa, soţia sa, rămăseseră în Casterly Rock, unde Rhaena îşi purta sarcina. Majoritatea cavalerilor şi vlăstarelor de lorzi care porniseră alături de ei în vizita regală de rău augur îi abandonaseră, grăbindu-se către Debarcaderul Regelui ca să plece genunchiul în faţa lui Maegor. Până şi slujitoarele şi însoţitoarele Rhaenei găsiseră pretexte pentru a-i părăsi, cu excepţia prietenei ei Alayne Royce şi a unei foste favorite, Melony Piper, care sosise la Lannisport cu fraţii ei pentru a jura loialitate Casei.

Toată viaţa sa prinţul Aegon fusese considerat moştenitorul prezumtiv al Tronului de Fier, dar acum, dintr-odată, el s-a pomenit ponegrit de cucernici şi abandonat de mulţi despre care crezuse că-i erau prieteni credincioşi. Susţinătorii lui Maegor, care păreau zilnic tot mai numeroşi, nu se sfiau să spună că Aegon era „fiul tatălui său”, sugerând că vedeau în el aceleaşi slăbiciuni care-l învinseseră pe regele Aenys. Ei au atras atenţia că Aegon nu călărise niciodată un dragon, pe când Maegor îl revendicase pe Balerion, şi că propria lui soţie, prinţesa Rhaena, zburase pe Dreamfyre încă de la doisprezece ani. Participarea reginei Alyssa la nunta lui Maegor a fost trâmbiţată ca dovadă că până şi mama lui Aegon îi abandonase cauza. Deşi Lyman Lannister, lordul de Casterly Rock, a rămas ferm când Maegor a cerut ca Aegon şi sora lui să fie aduşi la Debarcaderul Regelui „în lanţuri, dacă va fi nevoie”, nici el n-ar fi mers atât de departe încât să-şi jure sabia tânărului care era numit acum „pretendentul” şi „Aegon Neîncoronatul”.

Aşa s-a făcut că prinţesa Rhaena a născut în Casterly Rock fiicele lui Aegon, gemenele pe care le-au numit Aerea şi Rhaella. Din Septul de Piatră a sosit altă proclamaţie năprasnică. Copilele acelea erau de asemenea spurcăciuni, a declarat Înaltul Septon: roadele poftelor trupeşti şi ale

incestului, blestemate de zei. Maesterul din Casterly Rock care a ajutat la naşterea copilelor a lăsat scris că, după aceea, prinţesa Rhaena l-a implorat pe soţul ei să le ducă dincolo de Marea Îngustă, la Tyrosh, Myr sau Volantis, unde să nu poată fi ajunse de unchiul lor, întrucât: „Aş fi oricând dispusă să-mi jertfesc viaţa pentru ca tu să ajungi rege, dar nu voi pune în primejdie fetele noastre.” Însă cuvintele ei au căzut pe urechi de piatră şi lacrimile ei au fost vărsate în zadar, pentru că prinţul Aegon era decis să-şi revendice dreptul cuvenit prin născare.

Începutul anului 43 D.C. l-a găsit pe regele Maegor în Debarcaderul Regelui, unde se ocupa personal de construirea Fortăreţei Roşii. Mare parte din munca terminată a fost demolată sau modificată, au fost aduşi noi constructori şi muncitori, iar tuneluri şi pasaje secrete au fost săpate în adâncurile Dealului lui Aegon. În timp ce turnurile de piatră roşie s-au înălţat, regele a poruncit construirea unui castel în interiorul castelului, o redută fortificată înconjurată de un şanţ adânc, dar fără apă, care avea să fie cunoscută în scurt timp drept Cetăţuia lui Maegor.

În acelaşi an, Maegor l-a numit pe lordul Lucas Harroway, tatăl soţiei sale, regina Alys, noua sa Mână a Regelui… dar n-a fost o Mână la care regele să-şi plece urechea. Poate că Înălţimea Sa conducea cele Şapte Regate, vorbeau oamenii, dar el însuşi era condus de trei regine: regina Visenya - mama sa; regina Alys - iubita sa; şi regina Tyanna - vrăjitoarea pentoshi.

Aceasta din urmă era poreclită „stăpâna şoptitorilor” şi „corbul regelui” din cauza părului ei negru. Se mai spunea că vorbea cu şobolanii şi păianjenii şi că toată vermina din Debarcaderul Regelui se furişa noaptea în iatacul ei pentru a-i povesti despre orice nebun îndeajuns de nesăbuit ca să fi grăit împotriva regelui.

Între timp mii de Fraţi Săraci continuau să străbată drumurile şi locurile sălbatice din Reach, Trident şi Vale; deşi n-aveau să se mai reunească niciodată în număr atât de

mare încât să înfrunte regele în bătălie deschisă, Stelele au continuat lupta în chipuri mai reduse, atacând călători şi târguri, sate şi castele insuficient apărate, omorându-i pe susţinătorii regelui oriunde i-ar fi găsit. Ser Horys Hill scăpase din bătălia de la Furca Mare, însă înfrângerea şi fuga în sine îi stinseseră focul din privire, iar cei care-l urmau erau puţini. Noii conducători ai Fraţilor Săraci erau oameni ca Zdrenţărosul Silas, septonul Moon şi Dennis Ologul, care cu greu puteau fi deosebiţi de nişte proscrişi. Unul dintre comandanţii lor cei mai sângeroşi era o femeie numită Poxy Jeyne Poore, ai cărei susţinători sălbatici făceau codrii dintre Debarcaderul Regelui şi Capătul Furtunii de netrecut de către călătorii cinstiţi.

În vremea aceasta Fiii Războinicului aleseseră un nou mare căpitan în persoana lui ser Joffrey Doggett, Dulăul Roşu din Hills, care era hotărât să restabilească fosta glorie a Ordinului. Când a pornit din Lannisport pentru a căuta binecuvântarea Înaltului Septon, ser Joffrey era însoţit de o sută de călăreţi. Până a ajuns în Oraşul Vechi, i se alăturaseră atât de mulţi cavaleri, scutieri şi mercenari, încât numărul lor ajunsese la două mii. În alte părţi din Ţinut, alţi lorzi nemulţumiţi şi oameni credincioşi adunau de asemenea oaste şi plănuiau căi prin care să doboare dragonii.

Nimic din toate acestea nu trecuse neobservat. Corbi zburau în toate colţurile Ţinutului, chemând lorzi şi cavaleri împroprietăriţi cu loialitate îndoielnică la Debarcaderul Regelui, pentru a pleca genunchiul, a jura supunere şi a aduce un fiu sau o fiică drept ostatici pentru obedienţa lor. Stelele şi Săbiile au fost scoase în afara legii; din clipa aceea, apartenenţa la oricare dintre Ordine era pedepsită cu moartea. Înaltului Septon i s-a poruncit de asemenea să se înfăţişeze la Fortăreaţa Roşie, ca să fie judecat pentru înaltă trădare.

Preacucernicia Sa a replicat din Septul Stelat, poruncindu-i regelui să se înfăţişeze în Oraşul Vechi pentru a cerşi iertarea zeilor pentru păcatele şi cruzimile sale. Mulţi

Credincioşi i s-au alăturat în sfidare, totuşi au existat lorzi cucernici care au mers la Debarcaderul Regelui pentru a-şi declara supunerea şi a aduce ostatici, dar majoritatea n-au procedat aşa, încrezându-se în numărul lor şi în puterea castelelor care să-i apere.

Regele Maegor a lăsat otrăvurile să se acumuleze aproape o jumătate de an, într-atât de absorbit era de clădirea Fortăreţei Roşii. Mama lui a fost cea care a lovit prima. Regina-văduvă a încălecat pe Vhagar şi a adus foc şi sânge în Ţinuturile Riverane, aşa cum făcuse cândva în Dorne. Într-o singură noapte, reşedinţele Caselor Blanetree, Terrick, Deddings, Lychester şi Wayn au fost date pradă focului. Apoi Maegor însuşi s-a înălţat în văzduh, zburând cu Balerion în Ţinuturile de Vest, unde a ars castelele Caselor Broome, Falwell, Lorche şi ale celorlalţi „lorzi cucernici” care-i sfidaseră chemarea. În cele din urmă a coborât asupra reşedinţei Casei Doggett, transformând-o în cenuşă. Au pierit în flăcări tatăl lui ser Joffrey, mama lui şi sora mai mică, alături de spadele lor jurate, servitori şi sclavi. Pe când trâmbe de fum se ridicau prin toate Ţinuturile de Vest şi Ţinuturile Riverane, Vhagar şi Balerion s-au îndreptat spre miazăzi. Alt lord de Hightower, sfătuit de alt Înalt Septon, deschisese porţile Oraşului Vechi în timpul Cuceririi, dar acum se părea că oraşul cel mai mare şi mai populat din Westeros avea să ardă cu siguranţă.

Mii de oameni au fugit în noaptea aceea din Oraşul Vechi, ieşind pe porţi sau îmbarcându-se pe corăbii spre porturi îndepărtate. Alte mii au ieşit pe străzi în orgii stropite de băutură. „Noaptea asta-i a cântecelor, păcatelor şi vinului”, şi-au spus oamenii între ei, „fiindcă de mâine, virtuoşii şi ticăloşii vor arde laolaltă.” Alţi s-au strâns în septe, temple şi păduri străvechi, pentru a se ruga să fie cruţaţi. În Septul Stelat, Înaltul Septon a tunat şi a fulgerat, chemând furia zeilor să se abată asupra Targaryenilor. Arhimaesterii Citadelei s-au reunit în conclav. Bărbaţii din Garda Oraşului au umplut saci cu nisip şi găleţi cu apă, pentru a se lupta cu focurile despre care ştiau că vor sosi. În

lungul zidurilor oraşului, pe metereze au fost aduse arbalete, scorpioni, aruncătoare de flăcări şi de suliţe, cu speranţa de a doborî dragonii când vor apărea. Conduşi de ser Morgan Hightower, un frate mai tânăr al lordului Oraşului Vechi, două sute de Fii ai Războinicului au venit din aşezământul Ordinului lor pentru a o apăra pe Preacucernicia Sa, înconjurând Septul Stelat cu un cerc de oţel. În vârful Turnului Înalt, uriaşul foc-baliză a căpătat culoarea verzuie a veninului, prin care lordul Martyn Hightower şi-a chemat lorzii stegari. Oraşul Vechi a aşteptat zorii şi sosirea dragonilor.

Iar aceştia au sosit într-adevăr. Mai întâi Vhagar, odată cu răsăritul soarelui, apoi Balerion, cu puţin înainte de amiază. Însă ei au găsit porţile oraşului deschise, meterezele lipsite de apărători, iar flamurile Caselor Targaryen, Tyrell şi Hightower fluturând una lângă cealaltă în vârful zidurilor oraşului. Regina-văduvă Visenya a fost prima care a aflat vestea, în cursul orei celei mai negre din noaptea aceea lungă şi groaznică, Înaltul Septon murise.

Un bărbat în vârstă de cincizeci şi trei de ani, pe atât de neobosit pe cât era de neînfricat şi, potrivit tuturor aparenţelor, înzestrat cu o sănătate de fier, Înaltul Septon fusese renumit pentru rezistenţa sa. Nu doar o dată, el se rugase zi şi noapte fără să doarmă ori să mănânce. Moartea lui neaşteptată a zguduit oraşul şi i-a descurajat pe susţinătorii săi. Cauzele ei sunt dezbătute până în ziua de azi. Unii afirmă că Preacucernicia Sa şi-ar fi luat singur viaţa, fie în actul unui laş care se temuse să înfrunte mânia regelui Maegor, fie ca sacrificiu nobil pentru a-i cruţa pe locuitorii Oraşului Vechi de focul dragonilor. Alţii susţin că

Cei Şapte l-ar fi doborât pentru păcatul mândriei, pentru erezie, trădare şi aroganţă.

Mulţi, ba chiar mai mulţi, rămân convinşi că el a fost ucis… dar de cine? Unele voci spun că ser Morgan Hightower ar fi făcut-o la porunca lordului său frate (şi într-adevăr ser Morgan a fost zărit în noaptea aceea, intrând şi ieşind din odăile private ale Înaltului Septon). Alţii o indică pe lady Patrice Hightower, mătuşa fecioară a lordului Martyn, despre care umbla vorba că ar fi fost vrăjitoare (care fusese într-adevăr în audienţă la Preacucernicia Sa în amurg, deşi el trăia la plecarea ei). Sunt de asemenea suspectaţi arhimaesterii Citadelei, deşi nu este sigur dacă ar fi recurs la artele negre, la un asasin sau la un pergament otrăvit (mesaje au fost schimbate întruna în tot cursul nopţii între Citadelă şi Septul Stelat). Iar alţii îi declară pe toţi aceştia nevinovaţi şi pun moartea Înaltului Septon pe seama altei presupuse vrăjitoare, regina-văduvă Visenya Targaryen.

Adevărul nu va fi cunoscut probabil niciodată… totuşi este incontestabilă reacţia rapidă a lordului Martyn când i-a fost adusă la cunoştinţă vestea în Hightower. El şi-a trimis imediat propriii cavaleri să-i dezarmeze şi să-i aresteze pe Fiii Războinicului, printre care se număra şi fratele său. Porţile oraşului au fost deschise, iar flamurile targaryene au fost ridicate pe ziduri. Chiar înainte să fi fost zărite aripile lui Vhagar, oamenii lordului Hightower îi ridicau pe Cei Mai Cucernici din paturile lor şi-i duceau, împungându-i cu suliţele, spre Septul Stelat pentru a alege un nou Înalt Septon.

N-a fost necesar decât un singur tur de scrutin. Aproape ca unul, bărbaţii şi femeile înţelepte ale Credinţei s-au întors către septonul Pater. În vârstă de nouăzeci de ani, orb, gârbov şi fragil, dar faimos prin amabilitate, noul Înalt Septon aproape că s-a năruit sub greutatea coroanei de cristal când i-a fost aşezată pe cap… dar când Maegor Targaryen a apărut înaintea sa în Septul Stelat, el a fost încântat să-l binecuvânteze ca rege şi să-l miruiască cu uleiuri sfinte, chiar dacă uitase cuvintele binecuvântării.

În scurtă vreme, regina Visenya a revenit cu Vhagar la Piatra Dragonului, însă regele Maegor a rămas în Oraşul Vechi aproape o jumătate de an, ţinând judecată şi conducând procesele. Săbiilor captive din Fiii Războinicului li s-a oferit o alegere. Celor care renunţau la loialitatea faţă de Ordin avea să li se îngăduie să plece la Zid şi să-şi ducă restul zilelor ca fraţi ai Rondului de Noapte. Cei care refuzau puteau muri ca martiri ai credinţei lor. Trei sferturi din captivi au ales să îmbrace veşmintele negre. Restul au murit. Şapte dintre ei, cavaleri faimoşi şi fii de lorzi, au primit onoarea de a fi decapitaţi cu Focul Negru de însuşi regele Maegor. Restul condamnaţilor au fost decapitaţi de foştii lor camarazi din Ordin. Dintre toţi, unul singur a primit graţierea regală: ser Morgan Hightower.

Noul Înalt Septon a desfiinţat în mod oficial atât Fiii Războinicului, cât şi Fraţii Săraci, poruncindu-le membrilor lor supravieţuitori să depună armele în numele zeilor. Cei Şapte nu mai aveau nevoie de războinici, a proclamat Preacucernicia Sa; de acum înainte, Tronul de Fier avea să protejeze şi să apere Credinţa. Regele Maegor le-a acordat membrilor supravieţuitori ai Credinţei Militante o perioadă de graţie până la sfârşitul anului pentru a-şi preda armele şi a renunţa la rebeliuni. După aceea, cei care rămâneau sfidători aveau să descopere că pe capetele lor fusese pusă o recompensă: câte un dragon de aur pentru capul fiecărui Fiu al Războinicului care nu se căise, câte un cerb de argint pentru scalpul „plin de păduchi” al unui Frate Sărac.

Noul Înalt Septon n-a ridicat nicio obiecţie, şi nici Cei Mai Cucernici.

În perioada cât a stat în Oraşul Vechi, regele s-a împăcat de asemenea cu prima lui soţie, regina Ceryse, sora gazdei sale, lordul Hightower. Înălţimea Sa a fost de acord să le accepte pe celelalte soţii ale regelui, să le trateze cu respect şi onoare şi să nu le mai vorbească de rău, în timp ce Maegor a jurat să-i restabilească lui Ceryse toate drepturile, veniturile şi privilegiile care i se datorau ca soţie legitimă şi regină. Un banchet măreţ s-a ţinut în Hightower pentru a

celebra împăcarea lor; celebrările au inclus o ceremonie nupţială şi o „a doua consumare a căsătoriei”, pentru ca toţi să ştie că aceea era o însoţire adevărată şi iubitoare.

Nu se poate şti cât ar mai fi zăbovit regele Maegor în Oraşul Vechi, deoarece spre sfârşitul anului 43 D.C. a apărut altă provocare la adresa tronului său. Îndelungata absenţă a Înălţimii Sale din Debarcaderul Regelui nu trecuse neobservată de nepotul său, iar prinţul Aegon a profitat iute de şansa care i s-a oferit. Ieşind în cele din urmă din Casterly Rock, Aegon Neîncoronatul şi soţia sa, Rhaena, au străbătut iute Ţinuturile Riverane cu o mână de însoţitori şi au intrat în oraş ascunşi sub saci cu porumb. Întrucât avea atât de puţini susţinători, Aegon n-a cutezat să se aşeze pe Tronul de Fier, pentru că ştia că nu-l putea menţine. Ei veniseră aici pentru Dreamfyre a Rhaenei… astfel ca prinţul să poată revendica dragonul tatălui său, Quicksilver. În întreprinderea aceea îndrăzneaţă ei au fost ajutaţi de prieteni de la Curtea lui Maegor, care se săturaseră de cruzimile regelui. Prinţul şi prinţesa au intrat în Debarcaderul Regelui într-o căruţă trasă de măgari, dar au plecat pe spinarea dragonilor, zburând unul lângă celălalt.

Aegon şi Rhaena au revenit în Ţinuturile de Vest pentru a strânge o armie. Întrucât Lannisterii din Casterly Rock continuau să şovăie în susţinerea deschisă a cauzei prinţului Aegon, susţinătorii acestuia s-au strâns la castelul Pinkmaiden, reşedinţa Casei Piper. Jon Piper, lord de Pinkmaiden, îşi jurase spada prinţului, dar cei mai mulţi credeau că fusese câştigat pentru cauză de înfocata lui soră Melony, prietena din copilărie a Rhaenei. Călare pe Quicksilver, Aegon Targaryen a coborât din văzduh la Pinkmaiden şi, după ce l-a acuzat pe unchiul său ca fiind tiran şi uzurpator, a adresat o chemare către toţi oamenii cinstiţi să se alăture flamurilor sale.

Lorzii şi cavalerii care au venit erau în majoritate din Ţinuturile Riverane şi Ţinuturile Vestului; printre ei s-au numărat lorzii Tarbeck, Roote, Vance, Charlton, Frey, Paege, Parren, Farman şi Westerling, alături de lordul Corbray din

Vale, Bastardul de Barrowton şi al patrulea fiu al lordului de Cuibarul Grifonului. Din Lannisport au sosit cinci sute de oameni sub steagul unui fiu bastard al lui Lyman Lannister, ser Tyler Hill, vicleşug prin care şiretul lord de Casterly Rock i-a trimis susţinători tânărului prinţ, dar în acelaşi timp şi-a păstrat mâinile curate pentru eventualitatea în care Maegor ar fi ieşit învingător. Oştenii lui Piper nu erau conduşi de lordul Jon sau de fraţii săi, ci de sora lor Melony, care a îmbrăcat cămaşa de zale şi a luat în mâini suliţa. Cincisprezece mii de bărbaţi se alăturaseră rebeliunii când Aegon Neîncoronatul şi-a început marşul peste Ţinuturile Riverane pentru a revendica Tronul de Fier, conduşi de prinţ însuşi, călare pe Quicksilver, dragonul iubit al regelui Aenys.

Deşi dintre ei făceau parte comandanţi experimentaţi şi cavaleri puternici, niciun mare lord nu se alăturase cauzei prinţului Aegon… totuşi regina Tyanna, stăpâna şoptitorilor, i-a scris lui Maegor ca să-l avertizeze că Eyrie, Capătul Furtunii, Winterfell şi Casterly Rock purtaseră discuţii secrete cu regina-văduvă a fratelui său, Alyssa. Înainte de a se declara de partea prinţului de Piatra Dragonului, Casele acelea doreau să se convingă că el putea învinge. Prinţului Aegon îi trebuia o victorie.

Maegor nu i-a îngăduit s-o dobândească. Din Harrenhal a sosit lordul de Harroway, iar din Riverrun, lordul Tully. Ser Davos Darklyn din Garda Regelui a strâns cinci mii de spade în Debarcaderul Regelui şi a pornit spre apus, pentru a-i întâlni pe rebeli. Din Reach au venit lorzii Peake, Merryweather, Caswell şi oştenii lor. Armata prinţului Aegon, care înainta încet, s-a pomenit practic înconjurată de oşti ce se apropiau; fiecare dintre ele era mai mică decât a sa, dar erau atât de numeroase, încât tânărul prinţ (pe atunci în vârstă de şaptesprezece ani) n-a ştiut în ce parte să se întoarcă. Lordul Corbray l-a sfătuit să atace fiecare duşman separat, înainte ca ei să-şi poată uni trupele, însă Aegon nu dorea să-şi divizeze forţele. De aceea a preferat să continue înaintarea spre Debarcaderul Regelui.

La miazăzi de Ochiul Zeilor, el i-a întâlnit pe oştenii lui

Davos Darklyn, înşiruiţi de-a curmezişul drumului, ocupând teren înalt înapoia unui zid de suliţe, iar în acelaşi timp cercetaşii l-au anunţat că lorzii Merryweather şi Caswell avansau dinspre miazăzi, iar lorzii Tully şi Harroway dinspre miazănoapte. Prinţul Aegon a poruncit o şarjă, sperând să străpungă rândurile celor din Debarcaderul Regelui înainte ca restul susţinătorilor să-l atace din flancuri, şi l-a încălecat pe Quicksilver pentru a conduce personal atacul. Însă abia se desprinsese de pământ, când a auzit strigăte şi şi-a văzut oamenii de dedesubt arătând către miazăzi, unde Balerion Teroarea Neagră apăruse pe cer.

Sosise regele Maegor.

Pentru prima dată după Urgia din Valyria, dragoni s-au înfruntat între ei în văzduh, în vreme ce bătălia s-a dezlănţuit pe sol.

Quicksilver, care era doar pe sfert cât Balerion, nu-i putea face faţă dragonului mai vârstnic şi mai aprig, iar mingile sale de foc alb au fost cuprinse şi spulberate de râuri mari de flăcări negre. După aceea Teroarea Neagră s-a prăbuşit din înalt asupra sa, închizându-şi fălcile în jurul gâtului lui Quicksilver şi smulgându-i o aripă. Zbierând şi înconjurat de fum, tânărul dragon s-a prăbuşit spre pământ, purtându-l cu sine pe prinţul Aegon.

Bătălia de dedesubt a fost aproape la fel de scurtă, dar mai sângeroasă. După căderea lui Aegon, rebelii au înţeles că lupta le era sortită pieirii şi au luat-o la fugă, lepădând

arme şi armuri. Însă armatele susţinătoare erau de jur împrejur şi nu exista cale de scăpare. Până la sfârşitul zilei, două mii dintre oamenii lui Aegon muriseră, faţă de numai o sută ai regelui. Printre morţi s-au numărat lordul Alyn Tarbeck, Denys Snow Bastardul de Barrowton, lordul Ronnel Vance, ser Willam Whistler, Melony Piper şi trei dintre fraţii ei… şi prinţul de Piatra Dragonului, Aegon Neîncoronatul din Casa Targaryen. Singura pierdere notabilă dintre susţinători a fost ser Davos Darklyn din Garda Regelui, ucis de lordul Corbray cu spada sa, Lady Forlorn. A urmat apoi o jumătate de an de judecăţi şi execuţii. Regina Visenya şi-a convins fiul să-i cruţe pe unii dintre lorzii rebeli, dar chiar şi aceia care şi-au păstrat viaţa au pierdut domenii şi titluri şi au fost siliţi să lase ostatici.

Un nume însemnat n-a putut fi găsit nici printre morţi, nici printre captivi: Rhaena Targaryen, sora şi soţia prinţului Aegon, nu se alăturase oştirii. Nici în zilele noastre nu se ştie dacă a procedat aşa în urma poruncii lui Aegon, sau dacă a fost propria ei alegere. Tot ce se ştie cu certitudine este că Rhaena a rămas în castelul Pinkmaiden cu fiicele ei când Aegon a plecat cu armia… şi o avea pe Dreamfyre. Oare prezenţa unui al doilea dragon în oastea prinţului ar fi jucat vreun rol important în soarta bătăliei? Nu vom şti niciodată… deşi s-a subliniat, şi în mod întemeiat, că prinţesa Rhaena nu era războinică, iar Dreamfyre era mai tânără şi mai mică decât Quicksilver şi nu putea reprezenta o ameninţare pentru Balerion Teroarea Neagră.

Se spune că atunci când vestea bătăliei a ajuns în apus şi prinţesa Rhaena a aflat că atât soţul ei, cât şi prietena ei lady Melony căzuseră, ea s-a cufundat în tăcere de piatră.

— Nu plângi? a fost întrebată, la care a replicat:

— Nu am vreme de lacrimi.

După care, temându-se de mânia unchiului ei, şi-a luat fiicele, Aerea şi Rhaella, şi a zburat, mai întâi la Lannisport, după care a trecut marea spre Insula Frumoasă, unde noul lord Marq Farman (al cărui tată şi frate mai mare pieriseră ambii în bătălie, luptând pentru prinţul Aegon) i-a oferit

refugiu şi i-a jurat că niciun rău n-o va atinge sub acoperişul său. Vreme de aproape un an, locuitorii de pe Insula Frumoasă au privit spre răsărit cu spaimă, temându-se de apariţia aripilor negre ale lui Balerion, însă Maegor n-a sosit niciodată. Regele victorios s-a întors în Fortăreaţa Roşie, unde a încercat cu îndârjire zămislirea unui urmaş.

Anul 44 D.C. a fost paşnic prin comparaţie cu ce se întâmplase anterior… totuşi maesterii care ne-au lăsat cronici despre vremurile acelea au scris că mirosul de sânge şi foc continua să persiste în aer. Maegor I Targaryen a stat pe Tronul de Fier, în timp ce Fortăreaţa Roşie se ridica în jur, dar Curtea îi era mohorâtă şi lipsită de veselie, în ciuda prezenţei celor trei regine ale sale… sau poate tocmai din cauza lor. În fiecare noapte el îşi chema una dintre soţii în pat şi totuşi nu avea copii, astfel că singurii urmaşi la tron erau fiii şi fiicele fratelui său Aenys. A fost poreclit „Maegor cel Crud” şi de asemenea „fratricidul”, deşi rostirea acelor nume în preajma sa aducea după sine moartea fulgerătoare.

În Oraşul Vechi, bătrânul Înalt Septon a murit şi în locul lui a fost numit altul. Deşi acesta n-a spus niciun cuvânt împotriva regelui sau a reginelor sale, duşmănia dintre regele Maegor şi Credinţă a dăinuit. Sute de Fraţi Săraci fuseseră vânaţi şi ucişi, iar scalpurile lor fuseseră trimise oamenilor regelui pentru recompensă, dar alte mii continuau să hălăduiască prin codri, păduri şi sălbăticiile din cele Şapte Regate, blestemându-i pe Targaryeni cu fiecare răsuflare. Ba chiar una dintre bandele acelea şi-a încoronat propriul Înalt Septon, în persoana unei brute bărboase cunoscute ca septonul Moon. De asemenea, au supravieţuit câţiva dintre Fiii Războinicului, conduşi de ser Joffrey Doggett, Dulăul Roşu din Hills. Proscris şi condamnat, Ordinul nu mai avea puterea să-i înfrunte pe oamenii regelui în bătălie deschisă, aşa încât Dulăul Roşu i-a trimis deghizaţi în cavaleri rătăcitori, pentru a-i vâna şi ucide pe susţinătorii targaryeni şi pe „trădătorii Credinţei”. Prima lor victimă a fost ser Morgan Hightower, fost membru al Ordinului lor, ucis şi ciopârţit pe drumul spre Honeyholt. După aceea a fost

asasinat bătrânul lord Merryweather, urmat de fiul şi moştenitorul lordului Peake, de bătrânul tată al lui Davos Darklyn, ba chiar şi de Jon Hogg Orbul. Deşi recompensa pentru capul unui Fiu al Războinicului era un dragon de aur, oamenii de rând şi ţăranii din Ţinut îi ascundeau pe aceştia şi-i protejau, amintindu-şi ce fuseseră.

În Piatra Dragonului, regina-văduvă Visenya slăbise şi se scofâlcise, cu carnea topindu-i-se pe oase. Regina Alyssa a rămas de asemenea pe insulă, cu fiul ei Jaehaerys şi fiica ei Alysanne, practic captivi. Prinţul Viserys, cel mai mare dintre fiii supravieţuitori ai lui Aenys şi ai Alyssei, fusese chemat la Curte de Înălţimea Sa. Un flăcău promiţător în vârstă de cincisprezece ani, iubit de oamenii de rând, Viserys a fost numit scutier al regelui… dar avea de-a pururi ca umbră un cavaler din Garda Regelui, care să-l ţină departe de comploturi şi trădări.

Pentru scurt timp în anul 44 D.C. s-a părut că regele ar putea căpăta în curând fiul pe care-l dorea cu atâta disperare. Regina Alys a anunţat că rămăsese grea şi Curtea s-a veselit. Marele Maester a obligat-o pe Înălţimea Sa să rămână la pat pe măsură ce sarcina a înaintat şi s-a ocupat personal de ea, ajutat de două septe, o moaşă şi surorile reginei, Jeyne şi Hanna. Maegor a insistat ca şi celelalte soţii ale lui s-o slujească pe regina gravidă.

Însă în cursul celei de-a treia luni a şederii la pat, lady Alys a început să sângereze abundent prin partea de jos a trupului şi a pierdut pruncul. Când regele Maegor a venit să vadă fătul mort, a constatat îngrozit că băiatul era un monstru, cu membre contorsionate, cap uriaş şi fără ochi.

— Ăsta nu poate să fie fiul meu! a răcnit el, tulburat.

După aceea durerea i s-a preschimbat în mânie şi a poruncit execuţia imediată a moaşei şi septelor ce o îngrijiseră pe regină, ca şi pe a Marelui Maester Desmond, cruţându-le doar pe surorile lui Alys.

Se spune că Maegor stătea pe Tronul de Fier cu capul Marelui Maester în mâini, când regina Tyanna a venit şi i-a spus că fusese înşelat. Fătul nu fusese sămânţa lui. Văzând-o

pe regina Ceryse revenind la Curte, bătrână, înverşunată şi fără copii, Alys Harroway începuse să se teamă că aceeaşi soartă o aştepta şi pe ea dacă nu-i dăruia regelui un fiu, aşa că se adresase tatălui ei, Mâna Regelui. În nopţile când regele împărţea patul cu regina Ceryse sau cu regina Tyanna, Lucas Harroway trimitea bărbaţi în patul fiicei sale pentru a o lăsa grea. Maegor a refuzat să creadă. I-a spus Tyannei că era o vrăjitoare invidioasă şi stearpă, după care a aruncat capul Marelui Maester spre ea.

— Păianjenii nu mint, a replicat stăpâna şoptitorilor şi i-a întins regelui o listă.

Pe aceasta erau scrise numele a douăzeci de bărbaţi despre care se afirma că şi-ar fi lăsat sământa în regina Alys. Bătrâni şi tineri, chipeşi şi serbezi, cavaleri şi scutieri, lorzi şi slujitori, ba chiar şi rândaşi, fierari şi menestreli; se părea că Mâna Regelui aruncase un năvod larg. Toţi bărbaţii aceia aveau un singur lucru în comun: potenţa tuturor fusese dovedită şi erau taţi de băieţi sănătoşi.

Cu două excepţii, toţi au recunoscut fapta după ce au fost torturaţi. Unul dintre ei, tată a doisprezece copii, avea încă aurul ce-i fusese plătit de lordul Harroway pentru serviciile aduse. Interogarea lor s-a desfăşurat iute şi în taină, astfel că lordul Harroway şi regina Alys n-au ştiut nimic despre bănuielile regelui, până când Garda Regelui a năvălit peste ei. Târâtă din pat, regina Alys şi-a văzut surorile ucise sub ochii ei, când au încercat s-o apere. Tatăl ei, care se afla în inspecţie în Turnul Mâinii, a fost aruncat de pe acoperişul acestuia şi s-a zdrobit de stâncile de dedesubt. Au fost de asemenea ridicaţi fiii, fraţii şi nepoţii lui Harroway. Au fost azvârliţi peste ţăruşii ascuţiţi ce mărgineau şanţul adânc din jurul Cetăţuii lui Maegor, iar unii dintre ei s-au chinuit ceasuri în şir până au murit; Horas Harroway cel sărac cu duhul a murit abia după câteva zile. În scurtă vreme li s-au alăturat cele douăzeci de nume de pe lista reginei Tyanna, apoi altă duzină de bărbaţi, numiţi de primii douăzeci.

Moartea cea mai crudă a fost rezervată reginei Alys

înseşi, care a fost dată pe mâinile soţiei Tyanna ca s-o tortureze. Nu vom vorbi despre moartea ei, căci unele lucruri este mai bine să fie îngropate şi uitate. Ajunge să spunem că a suferit aproape două săptămâni până să moară şi că Maegor însuşi a fost prezent la toate torturile, martor la agonia ei. După moarte, trupul reginei a fost tăiat în şapte părţi, care au fost înfipte în ţepe deasupra celor şapte porţi ale oraşului, unde au rămas până au putrezit.

Regele Maegor a părăsit Debarcaderul Regelui în fruntea unei trupe puternice de cavaleri şi soldaţi pe care a condus-o la Harrenhal, pentru a încheia distrugerea Casei Harroway. Uriaşul castel de la Ochiul Zeilor avea o garnizoană mică şi castelanul său, nepot al lordului Lucas şi văr al reginei răposate, a deschis porţile la apropierea regelui. Predarea nu l-a salvat; Înălţimea Sa a trecut prin sabie toată garnizoana, alături de toţi bărbaţii, femeile şi copiii despre care a găsit că aveau vreo picătură de sânge Harroway. După aceea a intrat în oraşul lordului Harroway de pe Trident, unde a procedat la fel.

După vărsările acelea de sânge, oamenii au început să spună că Harrenhal era blestemat, pentru că toate Casele ce-l deţinuseră sfârşiseră tragic şi violent. Cu toate acestea, mulţi dintre oamenii ambiţioşi ai regelui tânjeau după reşedinţa puternică a lui Harren cel Negru, cu pământurile ei întinse şi fertile… ba chiar atât de mulţi, încât regele Maegor s-a săturat de rugăminţile lor şi a decretat că Harrenhal va reveni celui mai puternic dintre ei. În felul acesta, douăzeci şi trei de cavaleri din suita lui s-au luptat cu sabia, buzduganul şi suliţa pe străzile scăldate în sânge ale oraşului lordului Harroway. Ser Walton Towers a învins şi Maegor l-a numit lord de Harrenhal… însă meleul acela fusese o încăierare sălbatică, iar ser Walton n-a trăit destul de mult ca să se poată bucura de titlu, ci a murit în mai puţin de două săptămâni în urma rănilor căpătate. Harrenhal i-a revenit fiului său cel mai vârstnic, deşi domeniile i-au fost mult împuţinate, fiindcă regele îi acordase lordului Alton Butterwell oraşul lordului Harroway, iar resturile

proprietăţilor Harroway le dăruise lordului Darnold Darry.

Când Maegor a revenit în cele din urmă la Debarcaderul Regelui pentru a sta din nou pe Tronul de Fier, a fost întâmpinat cu vestea că mama sa, regina Visenya, murise. Mai mult încă, în confuzia ce urmase morţii reginei-văduvă, regina Alyssa şi copiii ei evadaseră din Piatra Dragonului, cu dragonii Vermithor şi Silverwing… şi nimeni nu ştia unde plecaseră, înainte de a fugi, ei furaseră de asemenea Sora Întunecată.

Înălţimea Sa a poruncit ca trupul mamei sale să fie ars, iar osemintele şi cenuşa să fie îngropate alături de ale Cuceritorului. După aceea, a trimis Garda Regelui să-l aresteze pe scutierul său, prinţul Viserys.

— Înlănţuiţi-l într-o celulă neagră şi interogaţi-l cu asprime, a poruncit Maegor. Întrebaţi-l unde a fugit mama lui.

— Este posibil să nu ştie, a protestat ser Owen Bush, un cavaler din Garda Regelui.

— Atunci lăsaţi-l să moară, a sosit răspunsul faimos al regelui. Poate că javra o să vină la funeraliile lui.

Prinţul Viserys nu ştia unde plecase mama lui şi n-a ştiut nici după ce Tyanna din Pentos l-a torturat cu magia ei neagră. După nouă zile de interogatorii, a murit. La porunca regelui, trupul i-a fost lăsat în curtea Fortăreţei Roşii timp de două săptămâni.

— Să vină maică-sa şi să-l ia, a spus Maegor.

Însă regina Alys n-a apărut şi în cele din urmă Înălţimea Sa a poruncit ca nepotul lui să fie dat pradă focului. Prinţul avea cincisprezece ani când a fost omorât şi fusese mult iubit de oamenii de rând şi de lorzi deopotrivă. Ţinutul l-a plâns.

În anul 45 D.C. s-a încheiat într-un final construirea Fortăreţei Roşii. Regele Maegor a sărbătorit evenimentul, oferindu-le un ospăţ muncitorilor care trudiseră la castel, trimiţându-le căruţe cu vinuri tari şi dulciuri, ca şi prostituate din cele mai renumite bordeluri ale oraşului.

Petrecerile au durat trei zile. După aceea au apărut cavalerii regelui şi i-au trecut pe toţi prin sabie, ca să-i împiedice să dezvăluie vreodată secretele Fortăreţei Roşii. Oasele le-au fost îngropate sub castelul pe care-l ridicaseră.

La scurtă vreme după terminarea castelului, regina Ceryse s-a îmbolnăvit pe neaşteptate şi a murit. În Curte s-a zvonit că Înălţimea Sa îl ofensase pe rege printr-o replică usturătoare, aşa că el îi poruncise lui ser Owen să-i taie limba. Potrivit zvonului, regina se zbătuse, iar cuţitul lui ser Owen alunecase şi-i retezase beregata. Deşi povestea aceasta n-a fost niciodată dovedită, i s-a dat crezare la momentul acela; în prezent însă majoritatea maesterilor consideră că a fost o calomnie născocită de inamicii regelui pentru a-i mânji mai mult reputaţia. Indiferent care ar fi fost adevărul, moartea primei lui soţii l-a lăsat pe Maegor cu o singură regină, pentoshi Tyanna cu păr negru şi inimă neagră, stăpâna păianjenilor, care era detestată şi temută de toţi.

Abia fusese aşezată ultima piatră pe Fortăreaţa Roşie, când Maegor a poruncit ca ruinele Septului Aducerii Aminte să fie curăţate de pe vârful Dealului lui Rhaenys, iar odată cu ele osemintele şi cenuşa Fiilor Războinicului care pieriseră acolo. În locul lor, a decretat el, urma să fie înălţat un uriaş „grajd pentru dragoni” din piatră, o vizuină demnă de Balerion, Vhagar şi urmaşii lor. Aşa a început construirea Gropii Dragonului. Găsirea de constructori, pietrari şi muncitori pentru proiectul acela a fost dificilă, poate deloc surprinzător. Atât de mulţi oameni au dat bir cu fugiţii, încât regele a fost silit până la urmă să folosească deţinuţi din temniţele oraşului ca forţă de muncă, sub supravegherea constructorilor aduşi din Myr şi Volan tis.

Spre sfârşitul anului 45 D.C., regele Maegor a luat din nou armele, pentru a-şi continua războiul împotriva rămăşiţelor proscrise ale Credinţei Militante, lăsând-o pe regina Tyanna să conducă Debarcaderul Regelui împreună cu noua lui Mână, lordul Edwell Celtigar. În codrul uriaş aflat la miazăzi de Apa Neagră, trupele regelui au vânat zeci

de Fraţi Săraci care se refugiaseră acolo, trimiţându-i pe mulţi la Zid şi spânzurându-i pe cei care au refuzat să îmbrace veşmintele negre. Conducătorul lor, femeia cunoscută sub numele Poxy Jeyne Poore, a continuat să-i scape regelui, până ce, în cele din urmă, a fost trădată de trei dintre propriii ei susţinători, care au fost răsplătiţi cu graţierea şi rangul de cavaler.

Trei septoni care călătoreau cu Înălţimea Sa au declarat-o vrăjitoare pe Poxy Jeyne şi Maegor a poruncit să fie arsă de vie pe un câmp de lângă Wendwater. Când a sosit ziua execuţiei, trei sute de susţinători ai ei, Fraţi Săraci şi ţărani, au năvălit din păduri pentru a o elibera. Regele anticipase însă acţiunea aceea şi oamenii lui erau pregătiţi pentru atac. Eliberatorii au fost încercuiţi şi măcelăriţi. Printre ultimii care au murit s-a numărat şi conducătorul lor, care s-a dovedit a fi ser Horys Hill, cavalerul rătăcitor bastard care scăpase cu trei ani în urmă din măcelul de la Marea Furcă. De data aceea a fost mai puţin norocos.

În alte părţi ale Ţinutului însă roata timpului începuse să se întoarcă împotriva regelui. Oameni de rând şi lorzi deopotrivă ajunseseră să-l dispreţuiască pentru numeroasele lui cruzimi şi mulţi au început să ofere ajutor inamicilor săi. Septonul Moon, „Înaltul Septon” ridicat de Fraţii Săraci împotriva celui din Oraşul Vechi, pe care-l porecliseră Înaltul Lingău, călătorea în voie prin Ţinuturile Riverane şi Reach, atrăgând mulţimi uriaşe de câte ori ieşea din codri pentru a predica împotriva regelui. Tărâmul deluros aflat la miazănoapte de Dintele de Aur era condus practic de Dulăul Roşu, ser Joffrey Doggett, autoproclamat Mare Căpitan al Fiilor Războinicului. Nici Casterly Rock, nici Riverrun nu păreau dispuse să acţioneze împotriva lui. Dennis Ologul şi Zdrenţărosul Silas au rămas în libertate şi, pe oriunde ar fi umblat, oamenii de rând îi ajutau să fie în siguranţă. Cavaleri şi soldaţi trimişi pentru a-i aduce la judecată au dispărut adesea.

În anul 46 D.C., regele Maegor a revenit la Fortăreaţa Roşie cu două mii de ţeste, roadele unui an de campanie. El

le-a aruncat sub Tronul de Fier şi a anunţat că erau capetele Fraţilor Săraci şi ale Fiilor Războinicului... dar aproape toţi credeau că majoritatea trofeelor acelea hâde aparţineau unor simpli meşteşugari, ţărani şi porcari a căror singură vină fusese urmarea Credinţei.

Sosirea noului an l-a găsit pe Maegor tot fără fecior, nici măcar un bastard care ar fi putut fi acceptat ca legitim. De asemenea, părea improbabil ca regina Tyanna să îi ofere moştenitorul pe care-l dorea. Deşi ea a continuat s-o slujească pe Înălţimea Sa ca stăpână a şoptitorilor, regele nu-i mai căuta patul.

Consilierii lui Maegor au fost de acord că era timpul să-şi ia o nouă soţie... dar părerile difereau în privinţa aceleia. Marele Maester Benifer a propus-o pe frumoasa şi mândra Lady de Starfall, Clarisse Dayne, cu speranţa de a-i desprinde teritoriile şi Casa de Dorne. Alton Butterwell, maestrul banilor, a oferit-o pe sora sa văduvă, o femeie robustă cu şapte copii. Deşi nu era nici pe departe o frumuseţe, a susţinut el, fertilitatea îi fusese dovedită mai presus de orice îndoială. Mâna Regelui, lordul Celtigar, avea două fiice fecioare, în vârstă de doisprezece, respectiv treisprezece ani. El l-a îndemnat pe rege să aleagă pe una dintre ele sau să se însoare cu ambele dacă dorea. Lordul Velaryon de Driftmark l-a sfătuit pe Maegor să trimită după nepoata sa Rhaena, văduva lui Aegon Neîncoronatul. Luând-o de soţie, Maegor putea uni revendicările lor, preveni orice rebeliuni care s-ar fi putut aduna în jurul ei şi dobândi o ostatică împotriva oricăror comploturi pe care le-ar fi putut urzi mama ei, regina Alyssa.

Regele Maegor l-a ascultat pe fiecare consilier în parte. Deşi până la urmă a respins majoritatea femeilor pe care i le-au propus ei, unele dintre motivele şi argumentele lor au prins rădăcini în mintea sa. Dorea o femeie cu fertilitatea dovedită, totuşi nu pe sora grasă şi banală a lui Butterwell. Avea să ia mai multe soţii, aşa cum îl îndemnase lordul Celtigar. Două soţii i-ar fi dublat şansele de a căpăta un fiu; trei soţii le-ar fi triplat. Iar una dintre soţiile acelea trebuia

într-adevăr să fie nepoata sa; sfatul lordului Velaryon fusese plin de înţelepciune. Regina Alyssa şi cei doi copii mici ai ei rămâneau ascunşi (se credea că zburaseră peste Marea Îngustă, spre Tyrosh sau, poate, Volantis), însă ei continuau să fie o ameninţare pentru coroana lui Maegor şi orice fiu pe care l-ar fi putut zămisli. Dacă ar fi luat-o de soţie pe fiica lui Aenys, ar fi slăbit orice revendicări înaintate de fraţii şi surorile ei mai mici.

După moartea soţului şi fuga ei pe Insula Frumoasă, Rhaena Targaryen acţionase rapid pentru a-şi proteja fiicele. Dacă prinţul Aegon fusese cu adevărat rege, potrivit legii fiica lui cea mai mare, Aerea, îi era moştenitoare şi de aceea putea revendica să fie regina legitimă a celor Şapte Regate… totuşi Aerea şi sora ei Rhaella aveau abia un an, iar Rhaena ştia că trâmbiţarea unor astfel de revendicări ar fi însemnat practic condamnarea lor la moarte. De aceea, le-a vopsit părul, le-a schimbat numele şi le-a trimis de lângă ea, încredinţându-le unor aliaţi puternici, care aveau grijă să le vadă crescute în case bune, de către oameni vrednici, care să nu aibă habar de adevăratele lor identităţi. Prinţesa a insistat ca nici chiar ea să nu ştie unde vor merge fetele; ceea ce nu ştia nu putea dezvălui, nici sub tortură.

O asemenea evadare nu era însă posibilă pentru Rhaena Targaryen însăşi. Cu toate că şi-ar fi putut schimba numele, vopsi părul şi îmbrăca straiele grosolane ale unei târfe de tavernă, ori robele unei septe, ea nu avea cum să-şi ascundă dragonul. Dreamfyre era o femelă dragon zveltă, albastru-pal cu pete argintii, care produsese deja două rânduri de ouă şi pe care Rhaena o călărise de la vârsta de doisprezece ani.

Dragonii nu sunt uşor de ascuns. De aceea prinţesa a plecat cu Dreamfyre cât mai departe de Maegor, tocmai pe Insula Frumoasă, unde Marq Farman i-a acordat ospitalitatea Castelului Frumos, ale cărui turnuri înalte şi albe se ridicau mult deasupra Mării Apusului. Acolo ea s-a odihnit, citind, rugându-se şi întrebându-se cât timp i se va oferi înainte de a fi chemată de unchiul ei. Rhaena a spus

după aceea că nu se îndoise niciodată în privinţa aceea; se punea doar întrebarea *când,* nu *dacă.*

Chemarea a sosit mai repede decât i-ar fi plăcut, deşi nu pe atât de curând pe cât s-ar fi putut teme. Nici nu se punea problema refuzului. Aşa ceva l-ar fi adus pe rege deasupra Insulei Frumoase călare pe Balerion. Rhaena ajunsese să-l îndrăgească pe lordul Farman, ba chiar într-o măsură mult mai mare pe al doilea fiu al său, Androw, şi nu intenţiona să le răsplătească bunătatea cu foc şi sânge. A încălecat pe Dreamfyre şi a zburat la Fortăreaţa Roşie, unde a aflat că trebuia să se mărite cu unchiul ei, ucigaşul soţului ei. Şi tot acolo Rhaena şi-a întâlnit tovarăşele mirese, fiindcă aceea urma să fie o nuntă triplă.

Lady Jeyne din Casa Westerling fusese măritată cu Alyn Tarbeck, care murise alături de prinţul Aegon în bătălia de sub Ochiul Zeilor. Peste câteva luni, ea îi dăruise răposatului lord un fiu post-mortem. Înaltă şi zveltă, cu păr castaniu strălucitor, lady Jeyne, era curtată de un fiu mai tânăr al lordului de Casterly Rock când Maegor a trimis după ea, dar aşa ceva nu avea niciun fel de însemnătate pentru rege.

Mai încurcat era cazul lui lady Elinor din Casa Costayne, soţia lui ser Theo Bolling, un cavaler împroprietărit care luptase pentru rege în ultima sa campanie împotriva Fraţilor Săraci. Deşi avea doar nouăsprezece ani, lady Elinor îi dăruise deja lui Bolling trei fii, când ochii regelui se opriseră asupra ei. Cel mai mic dintre băieţi încă îi sugea la sân, când ser Theo a fost arestat de Garda Regelui şi acuzat de complot alături de regina Alyssa pentru a-l asasina pe rege şi a-l aduce pe Jaehaerys pe Tronul de Fier. Deşi şi-a declarat nevinovăţia, Bolling a fost găsit vinovat şi decapitat în aceeaşi zi. În cinstea zeilor, regele Maegor i-a acordat văduvei şapte zile pentru a jeli, după care a chemat-o şi a anunţat-o că se vor căsători.

În oraşul Septului de Piatră, septonul Moon a acuzat planurile de căsătorie ale regelui Maegor şi sute de locuitori au ovaţionat zgomotos, dar puţini alţii au cutezat să ridice

vocile împotriva Înălţimii Sale. Înaltul Septon s-a îmbarcat din Oraşul Vechi, navigând spre Debarcaderul Regelui pentru a oficia riturile de căsătorie. Într-o zi caldă de primăvară a anului 47 D.C., Maegor Targaryen s-a însurat cu trei soţii în curtea Fortăreţei Roşii. Deşi fiecare dintre reginele sale era înveşmântată în culorile Casei tatălui ei, cei din Debarcaderul Regelui le-au numit „Miresele Negre”, pentru că toate erau văduve.

Prezenţa la nuntă a fiului lui lady Jeyne şi a celor trei băieţi ai lui lady Elinor garanta că cele două femei îşi vor

juca rolurile în ceremonie, dar mulţi se aşteptau să vadă o demonstraţie de sfidare din partea prinţesei Rhaena. Speranţele acelea au fost spulberate când regina Tyanna a apărut însoţită de două fetiţe cu păr argintiu şi ochi liliachii, purtând veşmintele roşu şi negru ale Casei Targaryen.

— Ai fost nesăbuită, crezând că le poţi ascunde de mine, i-a spus Tyanna prinţesei.

Rhaena a plecat capul şi şi-a rostit jurămintele cu glas rece ca gheaţa.

Multe poveşti ciudate şi contradictorii se relatează despre noaptea ce a urmat, iar după trecerea atâtor ani este greu de separat adevărul de legende. Au împărţit cele trei Mirese Negre un singur pat, aşa cum au afirmat unii? Pare improbabil. A fost Înălţimea Sa la toate trei în cursul nopţii şi a consumat toate trei căsătoriile? Poate că da. A încercat prinţesa Rhaena să-l ucidă pe rege cu un pumnal ascuns sub perne, aşa cum a susţinut ea mai târziu? A zgâriat Elinor Costayne spinarea regelui cu unghiile, brăzdând-o şi însângerând-o, în timp ce s-au împreunat? A băut Jeyne Westerling licoarea fertilităţii despre care se spune că i-ar fi adus-o regina Tyanna, sau i-a azvârlit-o în faţă? Şi, de fapt, a existat o astfel de licoare sau a fost oferită vreodată? Prima relatare despre ea nu apare decât la mult timp după începerea domniei regelui Jaehaeiys, la douăzeci de ani de la moartea celor două femei.

Iată ce ştim cu certitudine: după nuntă, Maegor a declarat-o pe Aerea, fiica lui Rhaena, drept moştenitoarea lui legitimă, „până va sosi vremea ca zeii să-mi dăruiască un fiu”, şi în acelaşi timp a trimis-o pe sora ei geamănă, Rhaella, în Oraşul Vechi pentru a fi educată ca septă. Acelaşi decret îl dezmoştenea explicit pe nepotul său Jaehaeiys, succesorul de drept la tron potrivit tuturor legilor celor Şapte Regate. Fiul reginei Jeyne a fost confirmat ca lord de Tarbeck Hall şi trimis la Casterly Rock, pentru a fi crescut ca un copil vitreg al lui Lyman Lannister. Băieţii mai mari ai reginei Elinor au fost trimişi în mod similar, unul la Eyrie şi unul la Highgarden. Cel mai mic dintre fiii reginei a fost încredinţat

unei doici, deoarece regele era iritat de alăptarea reginei.

Peste o jumătate de an, Mâna Regelui Edwell Celtigar a anunţat că regina Jeyne era grea. Abia începuse pântecul să-i crească şi regele însuşi a anunţat că şi regina Elinor era cu prunc. Maegor le-a acoperit pe ambele femei cu daruri şi onoruri şi a dăruit pământuri şi ranguri noi taţilor, fraţilor şi unchilor lor, însă bucuria i s-a dovedit de scurtă durată. Cu trei luni înainte de soroc, regina Jeyne a fost doborâtă la pat de dureri neaşteptate ale facerii şi a născut un prunc mort la fel de monstruos precum cel al lui Alys Harroway, o creatură fără mâini şi fără picioare, cu mădular de bărbat şi sex de femeie. Mama nu a supravieţuit mult pruncului.

Oamenii au spus că Maegor era blestemat. El îşi ucisese nepotul, purtase război împotriva Credinţei şi a Înaltului Septon, îi sfidase pe zei, comisese crime şi incest, adulter şi viol. Mădularul lui era otrăvit, sămânţa îi era plină de viermi şi zeii n-aveau să-i dăruiască niciodată un fiu viu. Cel puţin aşa se şoptea. Maegor însuşi a preferat altă explicaţie şi i-a trimis pe ser Owen Bush şi ser Maladon Moore s-o ridice pe regina Tyanna şi s-o arunce în temniţă. Acolo regina pentoshi a mărturisit totul, încă de când călăii regelui abia începuseră să-şi pregătească instrumentele: ea otrăvise copilul Jeynei Westerling în pântecul mamei sale, tot aşa cum făcuse şi cu Alys Harroway. A promis de asemenea că la fel se va întâmpla cu potaia lui Elinor Costayne.

S-a spus că regele a ucis-o cu propria lui mână, scoţându-i inima cu Focul Negru şi aruncând-o la câini. Însă Tyanna din Turn s-a răzbunat şi după moarte, deoarece lucrurile s-au petrecut aşa cum făgăduise. A trecut o lună, apoi încă una, iar în bezna nopţii, regina Elinor a născut un prunc mort şi deformat, un băiat fără ochi şi care avea pe umeri cioturi de aripi.

Asta s-a petrecut în anul 48 După Cucerire, al şaselea al domniei regelui Maegor şi ultimul al vieţii sale. Nimeni din cele Şapte Regate nu se putea îndoi acum că regele era blestemat. Puţinii lui susţinători au început să dispară ca rouă sub soarele dimineţii. La Debarcaderul Regelui a sosit

vestea că ser Joffrey Doggett fusese văzut intrând în Riverrun, dar nu ca prizonier, ci ca oaspete al lordului Tully. Septonul Moon a apărut din nou, conducând mii de Credincioşi într-un marş peste Reach spre Oraşul Vechi, cu intenţia anunţată de a-l înfrunta pe Lingău în Septul Stelat, pentru a-i cere să acuze „Spurcăciunea de pe Tronul de Fier” şi de a-şi anula anatema aruncată asupra Ordinelor militare. Când lorzii Oakheart şi Rowan au apărut înaintea lui cu ostaşii lor, ei n-au făcut-o pentru a-l ataca pe Moon, ci pentru a i se alătura. Lordul Celtigar a demisionat din funcţia de Mâna Regelui şi a revenit în reşedinţa lui din Insula Cleştilor. Rapoarte din Hotare au sugerat că dornishenii se adunau în trecători, pregătindu-se să invadeze Ţinutul.

Lovitura cea mai grea a sosit din partea Capătului Furtunii. Acolo, pe ţărmurile Golfului Naufragiilor, lordul Rogar Baratheon l-a proclamat pe tânărul Jaehaerys Targaryen adevăratul şi legitimul rege al Andalilor, al Rhoynarilor şi al Primilor Oameni, iar prinţul Jaehaerys l-a numit pe lordul Rogar Protector al Ţinutului şi Mâna Regelui. Mama prinţului, regina Alyssa, şi sora lui, Alysanne, i-au stat alături când Jaehaerys a scos-o pe Sora Întunecată din teacă şi a jurat să pună capăt domniei unchiului său uzurpator. O sută de lorzi stegari şi cavaleri din Capătul Furtunii au ovaţionat proclamaţia. Prinţul Jaehaerys avea paisprezece ani când a revendicat tronul; era un tânăr chipeş, iscusit cu lancea şi arcul lung şi un călăreţ destoinic. În plus, el călărea o fiară uriaşă de culoarea bronzului pe nume Vermithor, iar Alysanne, o fecioară de doisprezece ani, avea propriul ei dragon, Silverwing.

— Maegor n-are decât un dragon, a spus lordul Rogar lorzilor Furtunii. Prinţul nostru are doi.

Şi în curând aveau să fie trei. Când la Fortăreaţa Roşie s-a aflat că Jaehaerys îşi aduna trupe la Capătul Furtunii, Rhaena Targaryen a încălecat pe Dreamfyre şi a zburat să i se alăture, abandonându-şi unchiul cu care fusese silită să se mărite. A luat cu ea pe fiica ei Aerea… şi pe Focul Negru, pe

care o furase din teaca regelui în timp ce acesta dormea.

Răspunsul lui Maegor a fost lent şi confuz. El i-a poruncit Marelui Maester să-şi trimită corbii, chemându-şi toţi lorzii loiali şi lorzii stegari la Debarcaderul Regelui, doar pentru a afla că Benifer se îmbarcase spre Pentos. După ce a descoperit că prinţesa Aerea fugise, a trimis un călăreţ la Oraşul Vechi pentru a cere capul surorii ei gemene, Rhaella, ca s-o pedepsească pe mama lor pentru trădare, dar lordul Hightower l-a întemniţat pe mesagerul acela. Doi cavaleri din Garda Regelui au dispărut într-o noapte, trecând de partea lui Jaehaerys, iar ser Owen Bush a fost găsit mort în faţa unui bordel, cu propriul său mădular îndesat în gură.

Lordul Velaryon de Driftmark s-a numărat printre primii care s-au declarat de partea lui Jaehaerys. Deoarece Velaryonii erau amiralii tradiţionali ai Ţinutului, Maegor s-a trezit că pierduse întreaga flotă regală. A urmat Tyrell din Highgarden, cu toată armata din Reach. Casa Hightower din Oraşul Vechi, Redwyne din Arbor, Lannister din Casterly Rock, Arryn din Eyrie, Royce din Runestone… una câte una, toate s-au întors împotriva regelui.

În Debarcaderul Regelui, vreo douăzeci de lorzi mărunţi au răspuns poruncii lui Maegor, printre ei numărându-se lordul Darklyn de Duskendale, lordul Massey de Stonedance, lordul Towers de Harrenhal, lordul Staunton de Popasul Corbilor, lordul Bar Emmon de Sharp Point, lordul Buckwell de Antlers, lorzii Rosby, Stokeworth, Hayford, Harte, Byrch, Rollingford, Bywater şi Mallery. Toţi aceştia laolaltă nu comandau însă nici patru mii de oameni şi doar o zecime dintre aceia erau cavaleri.

Maegor i-a adunat pe toţi în Fortăreaţa Roşie într-o seară pentru a discuta planul bătăliei pe care-l gândise. Când lorzii au văzut însă cât de puţini erau şi au înţeles că nu li se va alătura niciun mare lord, mulţi au fost descurajaţi, iar lordul Hayford a mers atât de departe încât să-l îndemne pe Înălţimea Sa să abdice şi să îmbrace veşmintele negre. Înălţimea Sa a poruncit decapitarea imediată a lui Hayford şi

a continuat sfatul de război cu capul nobilului lord înfipt într-o lance înapoia Tronului de Fier. Lorzii au făcut planuri toată ziua, continuând până târziu în noapte. Era ora lupului când Maegor le-a îngăduit în cele din urmă să plece. Regele a rămas singur, cufundat în gânduri pe Tronul de Fier, după ieşirea lor. Lorzii Towers şi Rosby au fost ultimii care l-au văzut pe Înălţimea Sa.

Când s-au ivit zorii, ultima dintre reginele lui Maegor a pornit în căutarea sa. Regina Elinor l-a găsit tot pe Tronul de Fier, alb la faţă şi mort, cu veşmintele îmbibate de sânge. Braţele îi fuseseră spintecate de la încheieturi până la coate cu ghimpi zimţaţi, iar un tăiş îi străpunsese gâtul, ieşindu-i pe sub bărbie.

Mulţi cred şi în ziua de azi că Tronul de Fier însuşi l-ar fi ucis. Ei susţin că Maegor era viu când Rosby şi Towers au părăsit sala tronului, iar străjerii de la uşi au jurat că nimeni n-a intrat după aceea, până când regina Elinor a făcut descoperirea. Alţii spun că regina însăşi l-ar fi împins pe

ghimpii şi tăişurile acelea, pentru a răzbuna uciderea primului ei soţ. Este posibil să fi fost mâna Gărzii Regelui, deşi asta ar fi necesitat ca ei să acţioneze dimpreună, întrucât la fiecare uşă erau postaţi câte doi cavaleri. Poate de asemenea să fi fost una sau mai multe persoane necunoscute, care să fi intrat şi ieşit din sala tronului printr-un pasaj secret. Fortăreaţa Roşie avea tainele ei, ce erau cunoscute numai de cei morţi. Este de asemenea posibil ca regele să fi fost cuprins de disperare în orele mici ale nopţii şi să-şi fi luat singur viaţa, răsucind tăişurile după cum era necesar şi deschizându-şi venele pentru a se cruţa de înfrângerea şi dizgraţia ce-l aşteptau cu certitudine.

Domnia regelui Maegor I Targaryen, cunoscut în istorie şi legendă ca Maegor cel Crud, a durat şase ani şi şaizeci şi şase de zile. Leşul i-a fost ars în curtea Fortăreţei Roşii, iar cenuşa i-a fost îngropată după aceea pe Piatra Dragonului, lângă cea a mamei sale. A murit fără copii, astfel că nu a lăsat niciun urmaş din carnea sa.

De la prinţ la rege
Întronarea lui Jaehaerys Întâiul

Jaehaerys Targaryen Întâiul a urcat pe Tronul de Fier în anul 48 D.C., la vârsta de paisprezece ani, şi avea să conducă cele Şapte Regate pentru următorii cincizeci şi patru de ani, până la moartea sa din cauze naturale în 103 D.C. În ultimii ani ai domniei sale, ca şi în timpul domniei succesorului său, el a fost numit Regele cel Bătrân, din motive evidente, însă Jaehaerys a fost un bărbat tânăr şi viguros mai multă vreme decât a fost bătrân şi nevolnic, iar cărturari ştiutori vorbesc despre el cu respect, numindu-l „Conciliatorul”. Scriind după un veac, Arhimaesterul Umbert a declarat în mod faimos că Aegon şi surorile lui au cucerit cele Şapte Regate (cel puţin şase dintre ele), dar Jaehaerys Împăciuitorul a fost cel care le-a preschimbat cu adevărat într-un singur regat.

Sarcina lui n-a fost defel uşoară, întrucât predecesorii săi imediaţi prăpădiseră multe din cele construite de

Cuceritor, Aenys prin slăbiciune şi nehotărâre, iar Maegor prin cruzime şi sete de sânge. Ţinutul moştenit de Jaehaerys era sărăcit, sfâşiat de războaie şi măcinat de dezbinare şi neîncredere, în timp ce noul rege însuşi era practic un băiat, fără niciun fel de experienţă în cârmuire.

Până şi revendicarea de către el a Tronului de Fier nu era mai presus de îndoială. Deşi Jaehaerys era unicul fiu supravieţuitor al regelui Aenys I, fratele lui mai mare Aegon pretinsese domnia înaintea sa. Aegon Neîncoronatul murise în bătălia de sub Ochiul Zeilor, când încercase să-l răstoarne pe unchiul său Maegor, dar nu înainte de a se însura cu propria lui soră, Rhaena, cu care avusese două fiice, gemenele Aerea şi Rhaella. Dacă Maegor cel Crud ar fi fost socotit doar un uzurpator, fără niciun drept la domnie, aşa cum au susţinut unii maesteri, atunci prinţul Aegon ar fi fost adevăratul rege, iar succesiunea ar fi trebuit să revină de drept fiicei lui cea mare, Aerea, nu fratelui său mezin.

Sexul gemenelor a cântărit însă împotriva lor, alături de vârstă; fetiţele nu aveau decât şase ani la moartea lui Maegor. În plus, istorisiri lăsate de contemporanii lor sugerează că Aerea era o copilă timidă, predispusă să plângă şi să-şi ude aşternuturile, pe când Rhaella, cea mai îndrăzneaţă şi mai robustă dintre cele două, era o novice care slujea în Septul Stelat şi fusese jurată Credinţei. Niciuna nu părea să aibă croială de regină; propria lor mamă, regina Rhaena, a recunoscut asta când a fost de acord ca tronul să fie ocupat de fratele său Jaehaerys, nu de fiicele ei.

Unii au sugerat că Rhaena însăşi putea revendica în mod întemeiat Coroana, fiind cea dintâi născută a regelui Aenys şi a reginei Alyssa. Existau chiar unii care şopteau că regina Rhaena fusese cea care izbutise, cumva, să scape Ţinutul de Maegor cel Crud, deşi nu se stabilise niciodată cu succes prin ce mijloace i-ar fi putut aranja moartea, după ce fugise din Debarcaderul Regelui călare pe draga ei Dreamfyre. Sexul i s-a pus însă împotrivă. „Aici nu-i Dorne”, a răspuns lordul Rogar Baratheon când a fost întrebat, „şi

Rhaena nu-i Nymeria”. Mai mult încă, regina rămasă de două ori văduvă ajunsese să urască Debarcaderul Regelui şi Curtea şi-şi dorea doar să revină pe Insula Frumoasă, unde găsise o măsură de tihnă înainte ca unchiul ei să o facă una dintre Miresele lui Negre.

Când a suit pe Tronul de Fier, prinţul Jaehaerys mai avea un an şi jumătate până la majorat şi de aceea s-a decis ca mama lui, regina-văduvă Alyssa, să-i fie regentă, în vreme ce lordul Rogar să-i slujească drept Mână şi Protector al Ţinutului. Să nu se creadă totuşi că Jaehaerys a fost doar o păpuşă de paie. De la bun început, regele-băiat a insistat să aibă un cuvânt de spus în toate deciziile luate în numele lui.

Prinţul Jaehaerys s-a confruntat cu prima lui hotărâre esenţială chiar pe când rămăşiţele pământeşti ale lui Maegor I Targaryen erau depuse pe un rug funerar: cum să procedeze cu acei susţinători ai unchiului său care rămăseseră în viaţă? După ce Maegor fusese găsit mort pe Tronul de Fier, majoritatea marilor Case din Ţinut şi numeroşi lorzi mărunţi îl abandonaseră… totuşi *majoritatea* nu însemna *toţi.* Mulţi dintre cei ale căror domenii şi castele se aflau aproape de Debarcaderul Regelui şi de domeniile regale stătuseră lângă Maegor până chiar în clipa morţii lui, iar printre ei se număraseră lorzii Rosby şi Towers, ultimii care-l văzuseră în viaţă. Dintre cei ce se înrolaseră sub flamurile lui făceau parte lorzii Stokeworth, Massey, Harte, Bywater, Darklyn, Rollingford, Mallery, Bar Emmon, Byrch, Staunton şi Buckwell.

În haosul ce urmase descoperirii leşului lui Maegor, lordul Rosby deşertase o cupă de cucută pentru a se alătura stăpânului său în moarte. Buckwell şi Rollingford se îmbarcaseră spre Pentos, iar aproape toţi ceilalţi se refugiaseră în propriile lor castele şi fortăreţe. Doar Darklyn şi Staunton avuseseră curajul să rămână alături de lordul Towers pentru a preda Fortăreaţa Roşie când prinţul Jaehaerys şi surorile sale, Rhaena şi Alysanne, coborâseră peste castel, călare pe dragonii lor. Cronicarii Curţii ne spun că atunci când tânărul prinţ a coborât de pe spinarea lui

Vermithor, aceşti „trei lorzi loiali” au plecat genunchiul înaintea lui, şi-au depus spadele la picioarele sale şi l-au întâmpinat ca pe un rege.

— Aţi venit târziu la ospăţ, se spune că le-ar fi zis prinţul Jaehaerys, deşi cu glas blând, şi aceleaşi spade au ajutat la uciderea fratelui meu Aegon sub Ochiul Zeilor.

La porunca sa, cei trei au fost pe dată puşi în fiare, deşi unii din suita prinţului au cerut să fie executaţi pe loc. În celulele întunecate, lor li s-au alăturat Dreptatea Regelui, Lordul Confesor, Temnicerul-Şef, comandantul Gărzii Oraşului şi cei patru cavaleri din Garda Regelui care rămăseseră alături de regele Maegor.

După două săptămâni, lordul Rogar Baratheon şi regina Alyssa au ajuns la Debarcaderul Regelui cu oastea lor, iar alte sute de oameni au fost arestaţi şi închişi. Fie că erau cavaleri, scutieri, administratori, septoni sau simpli slujitori, acuzaţia împotriva lor era aceeaşi: erau învinovăţiţi că-l ajutaseră şi-i fuseseră complici lui Maegor Targaryen în uzurparea Tronului de Fier şi în toate crimele, cruzimile şi fărădelegile ce urmaseră. Nici chiar femeile n-au fost cruţate; acele doamne de sânge nobil care participaseră la nunta Mireselor Negre au fost de asemenea arestate, alături de zeci de prostituate de stirpe umilă, şi numite „târfele lui Maegor”.

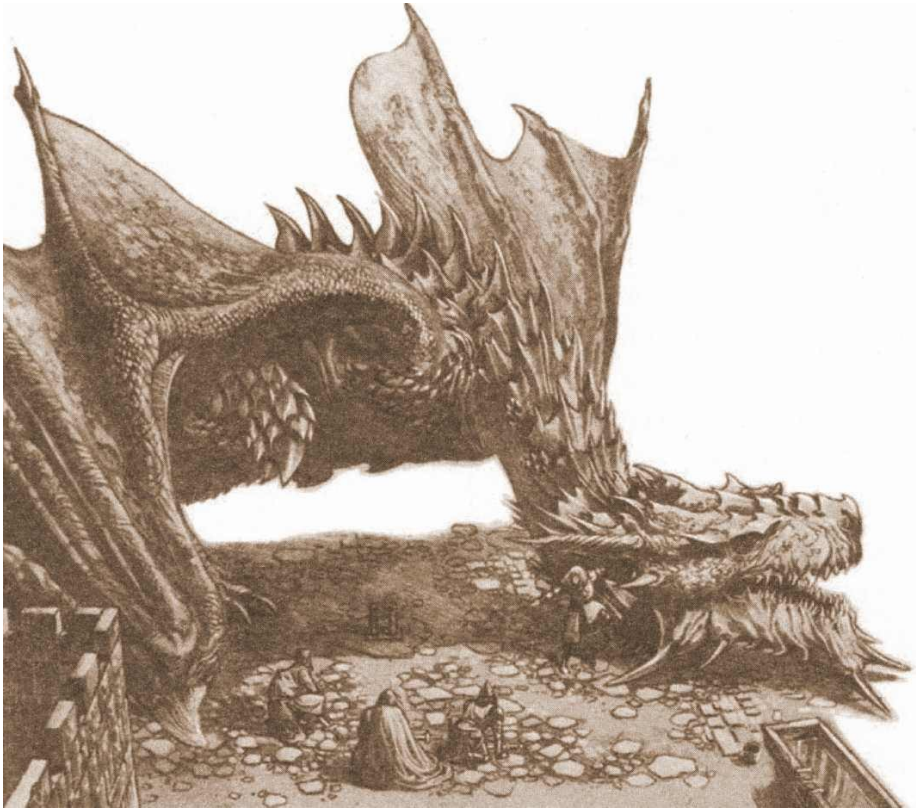

Deoarece temniţele Fortăreţei Roşii erau pline ochi, s-a ridicat întrebarea ce trebuia făcut cu prizonierii. Dacă Maegor urma să fie considerat uzurpator, atunci întreaga lui domnie era nelegitimă şi cei care-l sprijiniseră se făceau vinovaţi de trădare şi trebuiau daţi morţii. Acesta a fost cursul susţinut de regina Alyssa. Regina-văduvă pierduse doi fii pe seama cruzimii lui Maegor şi nu intenţiona să acorde nici măcar demnitatea unei judecăţi celor care-i îndepliniseră poruncile.

— Când băiatul meu Viserys a fost torturat şi ucis, ei au rămas tăcuţi, fără un cuvânt de protest, a spus ea. De ce ar trebui să-i ascult acum?

Împotriva mâniei ei s-a ridicat lordul Rogar Baratheon, Mâna Regelui şi Protector al Ţinutului. În vreme ce a fost de acord că oamenii lui Maegor meritau fără doar şi poate să fie

pedepsiţi, nobilul lord a atras atenţia că dacă îşi vor executa prizonierii, atunci aceia care rămăseseră loiali uzurpatorului n-aveau să fie dispuşi să plece genunchiul. Lordul Rogar n-ar fi avut atunci de ales, decât să pornească spre castelele lor, pe rând, şi să-l nimicească pe fiecare dintre ei în fortăreaţa sa, trecându-i prin oţelul spadelor şi prin foc.

— Poate fi făcut, a rostit el, dar cu ce preţ? Ar fi o campanie sângeroasă ce ar putea înăspri inimi împotriva noastră.

Mai bine ca oamenii lui Maegor să fie supuşi judecăţii şi să-şi mărturisească trădarea, a îndemnat Lordul Protector. Cei care aveau să fie găsiţi vinovaţi de crimele cele mai rele puteau fi condamnaţi la moarte, dar celorlalţi aveau să li se ceară ostatici, care le-ar fi asigurat loialitatea pe viitor, şi li s-ar fi confiscat o parte din pământuri şi castele.

Înţelepciunea cuvintelor lordului Rogar a fost limpede pentru majoritatea susţinătorilor tânărului rege, totuşi este posibil ca ideile acelea să nu fi prevalat, dacă n-ar fi intervenit Jaehaerys însuşi. Deşi în vârstă de numai paisprezece ani, regele-băiat a dovedit de la bun început că n-avea să se mulţumească să stea supus, în vreme ce alţii domneau în numele lui. Însoţit de maesterul său, de sora lui, Alysanne, şi de o mână de tineri cavaleri, Jaehaerys s-a aşezat pe Tronul de Fier şi i-a chemat pe toţi lorzii înaintea sa.

— Nu vor exista procese, nici torturi şi nici execuţii, i-a anunţat el. Ţinutul trebuie să vadă că eu nu sunt unchiul meu. Nu-mi voi începe domnia cu o baie de sânge. Unii au sosit sub flamurile mele mai devreme, alţii au sosit mai târziu. Restul mi se pot alătura acum.

Jaehaerys nu fusese deocamdată nici încoronat, nici uns şi nu avea nici majoritatea de partea sa; ca atare, declaraţia lui nu avea nicio forţă legală, pe lângă faptul că el nu deţinea autoritatea de a-şi nesocoti consiliul şi regenta. Cu toate acestea, puterea vorbelor lui şi hotărârea pe care a dovedit-o, pe când îi privea pe toţi de pe Tronul de Fier, au fost atât de mari, încât lorzii Baratheon şi Velaryon i-au

oferit de îndată susţinerea lor, iar restul i-au urmat la scurt timp după aceea. Dar sora lui, Rhaena, a cutezat să i se opună.

— Ei te vor aclama când coroana îţi va fi pusă pe frunte, a spus ea, aşa cum, cândva, l-au aclamat pe unchiul nostru, şi pe tatăl nostru mai înainte.

În cele din urmă, decizia finală a aparţinut regentei… şi, cu toate că regina Alyssa dorea răzbunare pentru sine, nu voia în acelaşi timp să se împotrivească dorinţelor fiului ei.

— Aşa ceva l-ar face să pară slab, se pare că i-ar fi spus ea lordului Rogar, iar el nu trebuie *niciodată* să pară slab. Aceea a fost pierzania tatălui său.

Aşa s-a făcut că majoritatea oamenilor lui Maegor au fost cruţaţi.

În zilele următoare, temniţele din Debarcaderul Regelui au fost golite. După ce au căpătat hrană, băutură şi veşminte curate, captivii au fost aduşi înaintea tronului, câte şapte odată. Acolo, sub ochii zeilor şi ai oamenilor, ei au renunţat la loialitatea faţă de Maegor şi s-au declarat vasali ai nepotului său, Jaehaerys, stând în genunchi, după care tânărul rege l-a ridicat pe fiecare dintre ei, pe rând, i-a acordat iertarea şi i-a înapoiat domeniile şi titlurile. Nu trebuie crezut totuşi că acuzaţii au scăpat fără pedeapsă. Lorzi şi cavaleri deopotrivă au fost siliţi să trimită câte un fiu la Curte, care să-l slujească pe rege şi să fie ostatic; celor care nu aveau fii, li s-a cerut o fiică. Cei mai avuţi dintre lorzii lui Maegor au cedat de asemenea unele domenii, printre ei numărându-se Towers, Darklyn şi Staunton. Alţii şi-au cumpărat iertarea cu aur.

Iertarea regală nu s-a extins asupra tuturor. Toţi temnicerii lui Maegor, călăii şi confesorii au fost declaraţi vinovaţi de ajutarea Tyannei din Turn în torturarea şi uciderea prinţului Viserys, care fusese pentru aşa puţin timp moştenitorul şi ostaticul lui Maegor. Capetele lor au fost trimise reginei Alyssa, însoţite de mâinile ce cutezaseră să se ridice împotriva celor din sângele dragonilor. Înălţimea

Sa s-a declarat „mulţumită” de darurile acelea.

Un alt bărbat şi-a pierdut de asemenea capul: ser Maladon Moore, cavaler din Garda Regelui, care a fost acuzat că o ţinuse pe Ceiyse Hightower, prima regină a lui Maegor, în vreme ce Fratele său Jurat, ser Owen Bush, îi reteza limba, moment în care zbaterile Înălţimii Sale duseseră la lunecarea tăişului, care o omorâse. (Ar trebui amintit că ser Maladon a insistat că totul era o născocire şi că numita regină Ceiyse murise de „răutate”.) El a recunoscut totuşi că o dăduse pe Tyanna din Turn pe mâinile regelui Maegor şi că fusese de faţă când acesta o ucisese, aşa că era oricum mânjit de sângele unei regine.)

Cinci dintre cei şapte cavaleri din Garda Regelui au supravieţuit însă. Doi dintre ei, ser Olyver Bracken şi ser Raymund Mallery, jucaseră un rol în căderea răposatului rege, deoarece îşi lepădaseră mantiile şi trecuseră de partea lui Jaehaerys, dar regele-băiat a observat pe bună dreptate că, procedând astfel, ei îşi încălcaseră jurământul de a-l

apăra pe rege cu propria lor viaţă.

— În Curtea mea nu voi avea oameni fără cuvânt, a proclamat el.

De aceea toţi cei cinci cavaleri au fost condamnaţi la moarte… dar la insistenţele prinţesei Alysanne, s-a convenit să fie cruţaţi, dacă îşi vor schimba mantiile albe cu cele negre, alăturându-se Rondului de Noapte. Patru dintre ei au acceptat graţierea aceea şi au plecat spre Zid; trădătorilor ser Olyver şi ser Raymund li s-au alăturat ser Jon Tollett şi ser Symond Crayne.

Al cincilea cavaler din Garda Regelui, ser Harrold Langward, a cerut o judecată prin luptă. Jaehaerys i-a satisfăcut dorinţa şi s-a oferit el însuşi să-l înfrunte pe ser Harrold în duel, dar în această privinţă a prevalat regina regentă. Drept campion al Coroanei a fost ales ser Gyles Morrigen, un cavaler tânăr din Ţinuturile Furtunii, nepotul lui Damon Cucernicul, Mare Căpitan al Fiilor Războinicului, care-i condusese în Judecata celor Şapte împotriva lui Maegor. Dornic să dovedească loialitatea Casei sale faţă de noul rege, ser Gyles l-a răpus iute pe mai vârstnicul ser Harrold şi la scurtă vreme după aceea a fost numit Lord Comandant al Gărzii Regelui Jaehaerys.

Între timp zvonul despre milostenia prinţului s-a răspândit prin tot Ţinutul. Unul câte unul, restul susţinătorilor regelui Maegor şi-au lăsat armiile la vatră, şi-au părăsit castelele şi au pornit spre Debarcaderul Regelui pentru a-i jura supunere. Unii au făcut-o cu şovăială, temându-se că Jaehaerys s-ar putea dovedi un rege la fel de bicisnic şi nepriceput cum fusese tatăl lui… dar, întrucât Maegor nu avusese urmaşi din sângele său, nu mai exista niciun rival plauzibil în jurul căruia s-ar fi putut strânge opoziţia. Până şi susţinătorii cei mai fervenţi ai lui Maegor au fost cuceriţi de îndată ce l-au întâlnit pe Jaehaerys, deoarece era întru totul aşa cum trebuia să fie un prinţ: drept, deschis şi pe atât de curtenitor, pe cât era de viteaz. Marele Maester Benifer (revenit din surghiunul pe care şi-l autoimpusese în Pentos) a scris că era „învăţat ca un

maester şi cucernic ca un septon” şi chiar dacă unele dintre cuvintele acelea ar putea fi ignorate ca linguşiri, în ele exista de asemenea şi adevăr. Se spune că până şi propria lui mamă, regina Alyssa, l-ar fi numit pe Jaehaerys „cel mai bun dintre cei trei fii ai mei”.

Nu trebuie crezut că împăcarea lorzilor ar fi adus pacea în Westeros peste noapte. Eforturile regelui Maegor de a-i extermina pe Fraţii Săraci şi pe Fiii Războinicului ridicaseră împotriva lui şi împotriva Casei Targaryen mulţi cucernici, bărbaţi şi femei deopotrivă. Deşi strânsese capetele a sute de Stele şi Săbii, alte sute rămăseseră în libertate, iar zeci de mii de lorzi mărunţi, cavaleri împroprietăriţi şi oameni de rând îi adăposteau, îi hrăneau şi le ofereau ajutor şi confort atunci când o puteau face. Zdrenţărosul Silas şi Dennis Ologul comandau bande rătăcitoare de Fraţi Săraci, care apăreau şi dispăreau ca duhurile, pierind prin codri de câte ori erau primejduiţi. La miazănoapte de Dintele de Aur, ser Joffrey Doggett, Dulăul Roşu din Hills, hălăduia după voie între Ţinuturile Apusene şi Ţinuturile Riverane, cu sprijinul şi complicitatea lui lady Lucinda, cucernica soţie a lordului de Riverrun. Ser Joffrey, care-şi pusese pe umeri mantia de Mare Căpitan al Fiilor Războinicului, îşi anunţase intenţia de a restabili la fosta sa glorie Ordinul acela cândva mândru şi de a recruta cavaleri sub flamurile sale.

Cea mai mare ameninţare se afla însă la miazăzi, unde septonul Moon şi susţinătorii lui ridicaseră tabără sub zidurile Oraşului Vechi, apărat de lorzii Oakheart şi Rowan şi de cavalerii lor. Moon era un bărbat masiv, binecuvântat cu glas tunător şi o prezenţă fizică impunătoare. Deşi Fraţii săi Săraci îl proclamaseră „adevăratul Înalt Septon”, acest septon (dacă a fost într-adevăr aşa ceva) nu era o imagine a smereniei. Se lăuda cu mândrie că *Steaua în Şapte Colţuri* era singura carte pe care o citise vreodată şi mulţi puneau sub semnul întrebării până şi afirmaţia aceea, întrucât nu se ştia ca el să fi citat vreodată din cartea aceea sfântă şi nimeni nu-l văzuse citind sau scriind.

Desculţ, bărbos şi stăpânit de o fervoare colosală, „Fratele cel mai Sărac” putea vorbi ceasuri la rând şi adesea chiar o făcea… şi vorbea numai despre păcat. „Eu sunt un păcătos” erau cuvintele cu care septonul Moon îşi începea toate predicile, şi într-adevăr aşa era. Un bărbat cu pofte uriaşe, mâncău şi beţiv, renumit pentru desfrâul trupesc, Moon se culca în fiecare noapte cu altă femeie, lăsând grele pe atâtea dintre ele, încât discipolii săi au început să spună că sămânţa lui putea rodi şi într-o femeie stearpă. Neştiinţa şi nesăbuinţa susţinătorilor lui era într-atât de mare, încât povestea aceea a devenit crezută cu adevărat; soţi au început să-i ofere nevestele lor, iar mame şi-au adus fiicele la el. Septonul Moon n-a refuzat niciodată asemenea oferte şi după o vreme unii dintre cavalerii rătăcitori şi oştenii lui au început să picteze imagini ale „Sulei lui Moon” pe scuturile lor şi s-a înteţit negoţul de măciuci, pandantive şi toiege astfel lucrate încât să semene cu mădularul lui Moon. Se credea că o atingere a capului acelor talismane aducea prosperitate şi noroc.

În fiecare zi septonul Moon acuza păcatele Casei Targaryen şi ale Lingăului care le îngăduise spurcăciunile, în vreme ce înăuntrul Oraşului Vechi adevăratul Tată al Credinţei devenise practic un prizonier în propriul lui palat, neputincios să iasă din Septul Stelat. Deşi lordul Hightower îşi închisese porţile înaintea septonului Moon şi a susţinătorilor săi, refuzându-le intrarea în oraşul lui, el nu dovedea dorinţa de a ridica armele împotriva lor, în ciuda repetatelor rugăminţi ale Preacucerniciei Sale. Când fusese îndemnat să ofere un temei, nobilul lord rostise ceva despre neplăcerea vărsării de sânge cucernic, însă mulţi susţineau că adevăratul motiv era reţinerea lui de a lupta cu lorzii Oakheart şi Rowan, care-i oferiseră lui Moon protecţia lor. Şovăiala aceea i-a câştigat porecla de lordul Donnel Pregetătorul din partea maesterilor Citadelei.

Lordul Rogar şi regenta-mamă au căzut de acord că îndelungatul conflict dintre regele Maegor şi Credinţă făcea imperativă ungerea lui Jaehaerys ca rege de către Înaltul

Septon. Dar pentru asta era necesară rezolvarea problemei ridicate de septonul Moon şi hoarda lui de zdrenţăroşi, astfel încât prinţul să poată călători în siguranţă spre Oraşul Vechi. Se sperase că vestea morţii lui Maegor va fi suficientă pentru a-i convinge pe susţinătorii lui Moon să se împrăştie, iar unii dintre ei chiar o făcuseră… dar nu fuseseră mai mult de câteva sute într-o armie ce număra aproape cinci mii de suflete.

— Ce contează moartea unui dragon, când altul se ridică pentru a-i lua locul? tunase septonul Moon înaintea oamenilor săi. Westerosul nu va fi din nou curat, până ce toţi targaryenii nu vor fi ucişi sau aruncaţi în mare.

În fiecare zi el predica din nou, cerându-i lordului Hightower să-i predea Oraşul Vechi, cerându-i Înaltului Lingău să părăsească Septul Stelat şi să înfrunte mânia Fraţilor Săraci pe care-i trădase şi cerându-le oamenilor de rând din Ţinut să se ridice la luptă. (Şi în fiecare noapte, el păcătuia din nou.)

De cealaltă parte a Ţinutului, în Debarcaderul Regelui, Jaehaerys şi consilierii lui se gândeau cum să scape de pacostea aceea. Regele-băiat şi surorile lui, Rhaena şi Alysanne, aveau dragoni, iar unii apreciau că modul cel mai bun de a trata cu septonul Moon era cel în care Aegon Cuceritorul şi surorile lui trataseră cu cei doi regi pe Câmpia de Foc. Pe Jaehaerys nu-l încânta însă gândul unui asemenea măcel, iar mama lui, regina Alyssa, l-a interzis apăsat, reamintindu-i soarta lui Rhaenys Targaryen şi a dragonului ei în Dorne. Cu destule reticenţe, lordul Rogar, Mâna Regelui, a declarat că-şi va conduce propria oaste peste Reach şi-i va împrăştia pe susţinătorii lui Moon prin forţa armelor… deşi asta ar fi însemnat să-şi opună oamenii din Ţinuturile Furtunii şi orice alţi oşteni ar fi putut strânge împotriva lorzilor Oakheart şi Rowan, a cavalerilor şi soldaţilor lor, ca şi împotriva Fraţilor Săraci.

— Cel mai probabil, a spus Protectorul, este că vom învinge, dar cu un preţ considerabil.

Poate că zeii îi ascultau, pentru că în vreme ce regele

şi consiliul discutau în Debarcaderul Regelui, problema a fost rezolvată într-un chip cu totul neaşteptat. Amurgul pogora peste Oraşul Vechi, când septonul Moon s-a retras în cortul său pentru cină, epuizat după o zi de predici. Ca întotdeauna era păzit de Fraţii săi Săraci, bărbaţi voinici cu bărbi vâlvoi şi topoare în spinare, dar, când o tânără drăgălaşă a apărut la cortul septonului cu un clondir de vin pe care dorea să-l dăruiască Preacucerniciei Sale drept răsplată pentru ajutorul lui, ei au lăsat-o pe dată să intre. Ştiau ce soi de ajutor căuta femeia - din acela care avea să-i pună un prunc în pântece.

A trecut un timp, nu prea mult, iar cei din afara cortului au auzit doar hohote sporadice de râs din partea septonului Moon, la interior. Apoi însă, pe neaşteptate, s-au auzit un icnet şi ţipătul unei femei, urmate de un muget de furie. Pânza de la intrarea în cort a fost smucită în lături şi femeia a năvălit afară, pe jumătate dezbrăcată şi desculţă, fugind, cu ochii holbaţi şi îngroziţi, înainte ca vreunul dintre Fraţii Săraci să se fi putut gândi s-o oprească. Septonul Moon însuşi a urmat-o după câteva clipe, gol-puşcă, răgind şi roşu tot. Se ţinea de gât, iar printre degete i se prelingea sânge care picura în barbă din locul unde-i fusese retezată beregata.

Se spune că Moon s-a împleticit prin jumătate de tabără, bălăbănindu-se de la un foc la altul în urmărirea târfei care-l tăiase. În cele din urmă, nici uriaşele sale puteri nu l-au mai ajutat; s-a năruit şi a murit, în vreme ce susţinătorii lui s-au strâns în jur, bocindu-şi durerea. Asasina dispăruse în noapte şi n-a mai fost revăzută niciodată. Fraţi Săraci scoşi din minţi au răscolit tabăra o zi şi o noapte în căutarea ei, dărâmând corturi, oprind zeci de femei şi bătând orice bărbat care încerca să le aţină calea… dar vânătoarea a fost zadarnică. Nici chiar gărzile septonului Moon nu puteau cădea de acord despre cum arăta ucigaşa.

Gărzile şi-au reamintit totuşi că ea adusese un clondir de vin, ca dar pentru septon. Jumătate din vin rămăsese în clondir când cortul a fost scotocit şi patru Fraţi Săraci l-au

împărţit între ei când soarele răsărea, după ce purtaseră trupul neînsufleţit al profetului lor înapoi în propriul lui pat. Toţi patru au murit înainte de amiază. Vinul fusese otrăvit.

După moartea lui Moon, oastea dezorganizată pe care el o adusese la Oraşul Vechi a început să se dezintegreze. Unii dintre cei care-l urmaseră plecaseră deja când aflaseră de moartea regelui Maegor şi întronarea prinţului Jaehaerys. Acum firicelul acela s-a transformat într-un torent. Înainte ca leşul septonului să fi început măcar să duhnească, câţiva rivali au ieşit în faţă pentru a-i revendica mantia şi au început să se lupte între ei. Poate că unii ar fi crezut că oamenii lui Moon se vor întoarce spre cei doi lorzi aflaţi printre ei pentru a-i conduce, dar nimic n-ar fi mai departe de adevăr. Mai ales Fraţii Săraci nu-i respectau defel pe nobili… iar şovăiala lorzilor Oakheart şi Rowan de a-şi trimite cavalerii şi ostaşii să asalteze zidurile Oraşului Vechi îi făcuse să-i privească suspicios pe cei doi.

Bunurile lui Moon au devenit ele însele obiect de dispute între doi dintre cei care voiau să-i urmeze, doi Fraţi Săraci cunoscuţi ca Rob Nemâncatul şi un anume Lorcas, poreclit Lorcas Luminatul, care se făcea că ştia pe dinafară toată *Steaua în Şapte Colţuri.* Lorcas mai susţinea că avusese o viziune în care Moon aducea Oraşul Vechi în mâinile discipolilor săi chiar şi după moarte. După ce luase cu sila trupul septonului de la Rob Nemâncatul, acest nebun „luminat” îl legase pe un armăsar de luptă, gol-puşcă, însângerat şi intrat în putrefacţie, ca să atace porţile Oraşului Vechi.

Nici măcar o sută de oameni nu i s-au alăturat, însă şi cei mai mulţi şi-au găsit moartea sub o ploaie de săgeţi, suliţe şi pietre înainte să fi ajuns la mai puţin de o sută de metri de ziduri. Cei care au reuşit totuşi s-o facă au fost scăldaţi în ulei clocotit sau au fost arşi de păcură arzătoare, iar printre ei s-a numărat şi Lorcas Luminatul. Când toţi oamenii lui au fost morţi sau pe moarte, câţiva dintre cei mai bravi cavaleri ai lordului Hightower au ieşit printr-o portiţă tăinuită, au luat trupul septonului Moon şi i-au retezat capul.

Tăbăcit şi împăiat, avea să fie adus ca dar Înaltului Septon din Septul Stelat.

Asaltul eşuat s-a dovedit a fi ultima suflare a cruciadei septonului Moon. În mai puţin de un ceas, lordul Rowan a părăsit tabăra cu toţi cavalerii şi soldaţii lui. Lordul Oakheart l-a urmat a doua zi. Restul armiei, cavaleri rătăcitori, Fraţi Săraci, susţinători şi meşteşugari, s-au împrăştiat în toate direcţiile (prădând şi jefuind fermele, satele şi fortăreţele din cale). Nici patru sute n-au mai rămas din cei cinci mii pe care septonul Moon îi adusese la Oraşul Vechi, când lordul Donnel Pregetătorul a acţionat în cele din urmă şi a ieşit cu trupe din cetate pentru a-i ucide pe cei rămaşi în urmă.

Uciderea lui Moon a îndepărtat ultimul obstacol major din calea lui Jaehaerys Targaryen spre Tronul de Fier, dar de atunci şi până acum n-au încetat discuţiile despre cel care a fost responsabil pentru asasinat. Nimeni n-a crezut cu adevărat că femeia care a încercat să-l otrăvească pe „septonul păcătos” şi a sfârşit prin a-i reteza beregata acţionase pe cont propriu. În mod limpede, ea fusese năimită… dar de cine? O trimisese regele-băiat însuşi sau era, poate, o agentă a Mâinii sale, Rogar Baratheon, ori a mamei sale, regina regentă? Unii au ajuns să creadă că femeia făcea parte dintre Oamenii fără Chip, infama ghildă de vrăjitori-asasini din Braavos. În sprijinul acelei prezumţii, s-a amintit dispariţia bruscă a femeii, modul cum păruse să se „topească în noapte” după crimă şi faptul că gărzile septonului Moon n-o putuseră descrie.

Cei mai înţelepţi, ca şi aceia mai familiarizaţi cu obiceiurile Oamenilor fără Chip acordă puţin credit acelei presupuneri. Însăşi stângăcia cu care s-a comis asasinarea lui Moon dovedeşte că nu putea fi opera lor, întrucât Oamenii fără Chip au multă grijă să procedeze astfel încât crimele lor să pară morţi naturale. Pentru ei, acesta este un motiv de mândrie, ba chiar cheia de boltă a artei lor. Retezarea gâtului unui bărbat şi lăsarea lui să se împleticească în noapte, răcnind că a fost asasinat, este mai

prejos de ei. În ziua de azi, cărturarii cred că ucigaşa n-a fost decât o prostituată dintre cele ce urmau tabăra peste tot şi care acţionase la porunca lordului Rowan sau a lordului Oakheart sau poate a ambilor. Cu toate că niciunul nu cutezase să-l părăsească pe Moon cât timp era în viaţă, iuţeala cu care ambii i-au abandonat cauza după moartea lui sugerează că nemulţumirea lor fusese legată de Maegor, nu de Casa Targaryen… şi într-adevăr, ambii aveau să revină în scurt timp în Oraşul Vechi, pocăiţi şi supuşi, ca să plece genunchiul înaintea prinţului Jaehaerys la încoronarea sa.

Întrucât drumul spre Oraşul Vechi redevenise sigur, încoronarea a avut loc în Septul Stelat în ultimele zile ale anului 48 După Cucerire. Înaltul Septon - Înaltul Lingău pe care septonul Moon sperase să-l înlocuiască - l-a uns el însuşi pe tânărul rege şi i-a aşezat pe cap coroana lui Aenys, tatăl său.

Au urmat şapte zile de ospeţe, timp în care sute de lorzi mari şi mărunţi au venit să plece genunchiul şi să-şi

jure spadele lui Jaehaerys. Printre cei care au asistat la ceremonii s-au numărat surorile sale, Rhaena şi Alysanne; nepoţelele lui, Aere şi Rhaella; mama lui, regenta Alyssa; Mâna Regelui, Rogar Baratheon; ser Gyles Morrigen, Lordul Comandant al Gărzii Regelui; Marele Maester Benifer; arhimaesterii Citadelei… şi un bărbat pe care nimeni nu s-ar fi putut aştepta să-l vadă: ser Joffrey Doggett, Dulăul Roşu din Hills, autoproclamat Mare Căpitan al Fiilor Războinicului scoşi în afara legii. Doggett venise alături de lordul şi lady Tully de Riverrun… nu în lanţuri, aşa cum poate s-ar fi aşteptat cei mai mulţi, ci cu un salvconduct ce purta chiar sigiliul regelui.

Marele Maester Benifer a scris mai târziu că întâlnirea dintre regele-băiat şi cavalerul proscris „a dat tonul" întregii domnii a lui Jaehaerys ce a urmat. Când ser Joffrey şi lady Lucinda l-au îndemnat să anuleze decretele unchiului său Maegor şi să reinstaleze Stelele şi Săbiile, Jaehaerys a refuzat ferm.

— Credinţa n-are nevoie de săbii, a declarat el. Ea se bucură de protecţia mea. De protecţia Tronului de Fier.

Cu toate acestea, a abrogat recompensele puse de Maegor pe capetele Fiilor Războinicului şi Fraţilor Săraci.

— Nu voi purta război împotriva propriului meu popor, a spus Jaehaerys, însă nici nu voi tolera trădarea şi rebeliunea.

— Eu m-am ridicat împotriva unchiului tău, aşa cum ai făcut şi tu, a replicat sfidător Dulăul Roşu din Hills.

— Este adevărat, a încuviinţat Jaehaerys, şi ai luptat cu bravură, nimeni nu poate tăgădui asta. Fiii Războinicului nu mai există, iar jurămintele tale de credinţă pentru ei sunt încheiate, dar nu la fel trebuie să se întâmple şi cu serviciile tale. Am un loc pentru tine.

Şi prin cuvintele acelea tânărul rege a şocat Curtea, oferindu-i lui ser Joffrey un loc lângă el în calitate de cavaler în Garda Regelui. Tăcerea s-a pogorât atunci, a scris Marele Maester Benifer, iar când Dulăul Roşu şi-a tras din teacă spada lui cea lungă, unii s-au temut că l-ar putea ataca pe

rege… dar cavalerul n-a făcut-o, ci s-a lăsat într-un genunchi, a plecat capul şi a lăsat spada la picioarele lui Jaehaerys. S-a spus că pe obraji îi străluceau lacrimi.

La nouă zile după încoronare, tânărul rege a plecat din Oraşul Vechi spre Debarcaderul Regelui. Majoritatea Curţii sale l-a însoţit într-o procesiune măreaţă ce a traversat Reach… dar sora lui, Rhaena, a rămas alături de el doar până la Highgarden, unde a încălecat pe Dreamfyre, ca să revină pe Insula Frumoasă şi la castelul lordului Farman de deasupra mării, despărţindu-se nu numai de rege, ci şi de fiicele ei. Rhaella, novicea jurată Credinţei, rămăsese în Septul Stelat, pe când geamăna ei, Aerea, a continuat alături de rege spre Fortăreaţa Roşie, unde avea să slujească drept paharnic şi damă de companie a prinţesei Alysanne.

S-a observat totuşi că ceva ciudat s-a petrecut cu fetele reginei Rhaena după încoronarea regelui. Gemenele

fuseseră imagini în oglindă una a celeilalte ca înfăţişare, dar nu şi ca temperament. Pe când despre Rhaella se spunea că era o copilă îndrăzneaţă şi voluntară, şi o teroare pentru septele ce o aveau în grijă, Aerea fusese cunoscută ca o făptură sfioasă, predispusă la spaime şi lacrimi. „Se sperie de cai, câini, băieţi cu glasuri ascuţite, bărbaţi cu bărbi şi dansuri şi este îngrozită de dragoni”, a scris Marele Maester Benifer când Aerea a sosit la Curte pentru prima oară.

Asta se întâmpla însă înainte de căderea lui Maegor şi de încoronarea lui Jaehaerys. După aceea, fata care a rămas în Oraşul Vechi s-a dedicat rugăciunilor şi studiului şi n-a mai fost nevoie niciodată să fie mustrată, pe când fata care a revenit la Debarcaderul Regelui s-a dovedit plină de viaţă, spirituală şi aventuroasă, iar în scurtă vreme îşi petrecea jumătate din timp la cuştile câinilor, în grajduri şi în curţile dragonilor. Deşi nimic n-a fost dovedit vreodată, foarte mulţi au fost de părere că cineva - poate chiar regina Rhaena, sau mama ei, regina Alyssa - se folosise de încoronarea regelui pentru a le schimba pe gemene între ele. Dacă aşa s-a petrecut într-adevăr, nimeni n-a fost dispus să pună sub semnul întrebării amăgirea, pentru că, până ce Jaehaerys avea să zămislească un urmaş din vintrele sale, prinţesa Aerea (sau fata care purta acum numele acela) era urmaşa la Tronul de Fier.

Toţi cronicarii sunt de acord că revenirea regelui de la Oraşul Vechi la Debarcaderul Regelui a însemnat un triumf. Ser Joffrey a călărit alături de el şi pe tot drumul au fost aclamaţi de mulţimi ce ovaţionau. Ici-colo au apărut Fraţi Săraci, bărbaţi slăbănogi şi nespălaţi, cu bărbi lungi şi topoare mari, care să cerşească aceeaşi milostivire ce-i fusese acordată Dulăului Roşu. Jaehaerys le-a acordat-o tuturor, cu condiţia să pornească spre miazănoapte şi să se alăture Rondului de Noapte de la Zid. Sute de bărbaţi au jurat c-o vor face, iar printre ei nimeni altul decât Rob Nemâncatul. „La nici o lună după ce a fost încoronat”, a scris Marele Maester Benifer, „regele Jaehaerys a împăcat Tronul de Fier cu Credinţa şi a pus capăt vărsării de sânge

care tulburase domniile unchiului şi tatălui său.”

Anul celor Trei Mirese 49 D.C.

Anul al 49-lea după Cucerirea lui Aegon a oferit oamenilor din Westeros un răgaz bine-venit după haosul şi conflictele de până atunci. Avea să fie un an de pace, belşug şi căsătorii, pe care analele celor Şapte Regate aveau să-l numească Anul celor Trei Mirese.

Noul an începuse de numai două săptămâni, când vestea primei dintre cele trei nunţi a sosit din vest, de la Insula Frumoasă de pe Marea Apusului. Acolo, într-o ceremonie scurtă şi restrânsă desfăşurată sub cerul liber, Rhaena Targaryen s-a măritat cu Androw Farman, al doilea fiu al lordului de Insula Frumoasă. Era prima căsătorie pentru mire şi a treia căsătorie pentru mireasă. Deşi rămăsese de două ori văduvă până atunci, Rhaena avea doar douăzeci şi şase de ani. Noul ei soţ, care abia împlinise şaptesprezece ani, era mult mai tânăr, un flăcău arătos şi amabil despre care se spunea că era cu totul fermecat de mireasa sa.

Nunta a fost condusă de tatăl mirelui, Marq Farman, lord de Insula Frumoasă, şi oficiată de propriul lui septon. Lyman Lannister, lord de Casterly Rock, şi soţia lui Jocasta au fost singurii mari lorzi care au participat la festivitate. Două foste favorite ale Rhaenei, Samantha Stokeworth şi Alayne Royce, au ajuns oarecum în pripă pe Insula Frumoasă, pentru a fi alături de regina-văduvă, alături de lady Elissa, sora plină de viaţă a mirelui. Restul nuntaşilor au fost lorzi stegari şi cavaleri de casă, juraţi fie Casei Farman, fie Casei Lannister. Regele şi Curtea au rămas cu totul neştiutori în privinţa căsătoriei până ce un corb de la Rock le-a adus vestea, multe zile după ospăţul de nuntă şi ceremonia nupţială.

Cronicarii din Debarcaderul Regelui au scris că regina Alyssa a fost profund ofensată fiindcă fusese exclusă de la nunta fiicei sale şi că relaţiile dintre mamă şi fiică n-au mai

fost după aceea niciodată la fel de calde, pe când lordul Rogar Baratheon a fost furios că Rhaena cutezase să se recăsătorească fără acordul Coroanei… Coroana în cazul de faţă însemnând chiar el, ca Mână a tânărului rege. Dacă acordul acela i-ar fi fost cerut însă, nu era sigur că l-ar fi aprobat, întrucât Androw Farman, al doilea fiu al unui lord mărunt, era considerat de mulţi nici pe departe demn de mâna unei femei care fusese de două ori regină şi care rămânea mama succesoarei regelui la tron. (Cel mai tânăr dintre fraţii lordului Rogar rămăsese încă necăsătorit în anul 49 D.C., iar nobilul lord avea doi nepoţi din partea altui frate, care erau de asemenea de vârsta şi descendenţa cuvenită pentru a fi consideraţi perechi potrivite pentru o văduvă Targaryen, ceea ce ar putea explica prea bine atât furia Mâinii, cât şi taina în care s-a măritat regina Rhaena.) Regele Jaehaerys însuşi şi sora sa Alysanne s-au bucurat de veste şi au trimis cadouri şi felicitări spre Insula Frumoasă, poruncind de asemenea să fie bătute clopotele din Fortăreaţa Roşie în semn de sărbătoare.

În vreme ce Rhaena Targaryen îşi serba nunta pe Insula Frumoasă, în Debarcaderul Regelui regele Jaehaerys şi mama sa, regina regentă, erau ocupaţi cu alegerea consilierilor care aveau să-i ajute la conducerea Ţinutului în următorii doi ani. Concilierea a rămas principiul lor călăuzitor, deoarece dezbinările ce sfâşiaseră atât de recent Westerosul nu se tămăduiseră nici pe departe. Tânărul rege a socotit că răsplătirea propriilor săi susţinători şi excluderea de la putere a oamenilor lui Maegor şi a adepţilor Credinţei n-ar fi făcut decât să deschidă şi mai adânc rănile, dând naştere la nemulţumiri noi. Mama lui a fost de aceeaşi părere.

De aceea, Jaehaerys a trimis veste lordului de Insula Cleştilor, Edwell Celtigar, care fusese Mâna Regelui sub Maegor, şi l-a rechemat la Debarcaderul Regelui pentru a sluji ca lord vistiernic şi maestru al banilor.

Ca lord amiral şi comandant al flotei, tânărul rege a apelat la unchiul său Daemon Velaryon, Lord al Valurilor,

fratele reginei Alyssa şi unul dintre primii mari lorzi care-l abandonaseră pe Maegor cel Crud. Prentys Tully, lord de Riverrun, a fost chemat la Curte pentru a sluji ca maestru al legilor şi a sosit împreună cu redutabila sa soţie, lady Lucinda, faimoasă pentru cucernicia ei. Regele a încredinţat comanda Gărzii Oraşului, cea mai mare forţă armată din Debarcaderul Regelui, lui Qarl Corbray, lord de Casa Inimii, care luptase alături de Aegon Neîncoronatul sub Ochiul Zeilor. Deasupra tuturor se afla Rogar Baratheon, lord de Capătul Furtunii şi Mâna Regelui.

Ar fi o greşeală să subestimăm influenţa lui Jaehaerys Targaryen însuşi în anii regenţei sale, pentru că, în ciuda tinereţii lui, regele-băiat a participat la majoritatea consiliilor (dar nu la toate, aşa cum se va arăta în curând) şi nu s-a sfiit niciodată să-şi facă auzit glasul. În cele din urmă însă autoritatea finală în toată perioada aceasta o aveau mama sa, regina regentă, şi Mâna Regelui, un bărbat redutabil în sine.

Cu ochi albaştri, barbă neagră şi musculos ca un taur, lordul Rogar era cel mai vârstnic dintre cinci fraţi, toţi nepoţi ai lui Orys Ciungul, primul lord Baratheon de la Capătul Furtunii. Orys fusese frate bastard cu Aegon Cuceritorul şi comandantul în care acesta avusese cea mai mare încredere. După ce-l ucisese pe Argilac Arogantul, ultimul din Casa Durrandon, el o luase de soţie pe fiica sa, astfel că lordul Rogar putea susţine că prin venele lui curgea atât sângele dragonilor, cât şi al străvechilor regi de la Capătul Furtunii. Nobilul lord nu era un spadasin de temut, ci prefera să mânuiască în bătălie un topor cu două tăişuri, despre care spunea adesea că era „îndeajuns de mare şi de greu pentru a despica ţeasta unui dragon”.

Cuvintele acelea erau periculoase în timpul domniei lui Maegor cel Crud, însă, dacă Rogar Baratheon s-a temut de mânia lui Maegor, el şi-a tăinuit bine frica. Cei care-l cunoşteau n-au fost surprinşi când le-a oferit adăpost reginei Alyssa şi copiilor ei după ce fugiseră din Debarcaderul Regelui şi nici când a fost cel dintâi care l-a proclamat rege

pe prinţul Jaehaerys. Propriul lui frate, Borys, a fost auzit spunând că Rogar visa să-l înfrunte pe regele Maegor în duel şi să-l doboare cu toporul său.

Soarta i-a refuzat visul acela. Lordul Rogar n-a devenit un ucigaş de regi, ci un creator de regi, suindu-l pe prinţul Jaehaerys pe Tronul de Fier. Puţini i-au contestat dreptul de a sta ca Mână alături de tânărul rege; unii au mers chiar într-atât, încât să murmure că de acum înainte Rogar Baratheon va conduce Ţinutul, deoarece Jaehaerys nu era decât un băiat şi fiul unui tată slab, iar mama lui nu era decât o femeie. Iar când s-a anunţat că lordul Rogar şi regina Alyssa aveau să se căsătorească, şoaptele au sporit în intensitate… întrucât ce este soţul unei regine, dacă nu un rege?

Lordul Rogar mai fusese însurat o dată, dar soţia lui murise de tânără, răpusă de pojar la mai puţin de un an după nunta lor. Regina regentă Alyssa avea patruzeci şi doi de ani şi se considera că trecuse de vârsta zămislirii de copii; lordul de Capătul Furtunii era cu zece ani mai tânăr. După nişte ani, septonul Barth a scris că Jaehaerys se împotrivise căsătoriei, considerând că Mâna Regelui exagera, motivat mai degrabă de dorinţa pentru putere şi poziţie, decât de o afecţiune adevărată pentru mama sa. De asemenea, a mai scris Barth, Jaehaerys era furios pentru că nici mama lui, nici peţitorul ei nu-i ceruseră acordul… dar, întrucât regele nu avusese obiecţii faţă de măritişul surorii sale, nu credea că avea dreptul să-l împiedice pe cel al mamei. De aceea, şi-a ţinut gura şi n-a lăsat să-i scape niciun semn despre îndoielile lui decât unor confidenţi foarte apropiaţi.

Mâna Regelui era admirat pentru vitejia sa, respectat pentru putere, temut pentru abilitatea militară şi măiestria în mânuirea armelor. Regina regentă era iubită. *Atât de frumoasă, atât de bravă, atât de încercată de tragedii,* spuneau femeile despre ea. Până şi acei lorzi care poate că s-ar fi opus să fie conduşi de o femeie erau de acord s-o accepte deasupra lor, simţindu-se asiguraţi că îl avea pe Rogar Baratheon alături şi că tânărul rege nu mai avea

niciun an până la majorat.

Alyssa fusese o copilă frumoasă, toţi bărbaţii erau de acord, fiica puternicului Aethan Velaryon, Lord al Valurilor, şi al soţiei sale lady Alarra din Casa Massey. Descendenţa îi era veche, mândră şi bogată, mama ei era socotită o mare frumuseţe, iar bunicul i se numărase printre prietenii cei mai vechi şi mai apropiaţi ai lui Aegon Dragonul şi ai reginelor sale. Zeii o binecuvântaseră pe Alyssa însăşi cu ochii violet-intens şi părul argintiu-strălucitor al Vechii Valyria şi-i dăruiseră de asemenea farmec, isteţime şi bunătate, iar pe măsură ce crescuse, peţitorii se înghesuiseră în jurul ei, sosind din toate colţurile Ţinutului. Nimeni nu se întrebase însă cu adevărat cu cine se va mărita ea. Pentru o fată ca Alyssa numai regalitatea ar fi fost satisfăcătoare, iar în anul 22 D.C. ea s-a măritat cu prinţul Aenys Targaryen, moştenitorul necontestat al Tronului de Fier.

Căsătoria lor a fost fericită şi rodnică. Prinţul Aenys era un soţ blând şi atent, cu o fire caldă, generoasă şi niciodată infidel. Alyssa i-a născut cinci copii puternici şi sănătoşi, două fiice şi trei fii (un al şaselea copil, o fiică, a murit în pruncie, la scurtă vreme după naştere), iar când tatăl său a murit în anul 37 D.C., coroana i-a revenit lui Aenys şi Alyssa a devenit regina sa.

În anii ce au urmat, ea a văzut cum domnia soţului ei s-a sfărâmat şi s-a preschimbat în cenuşă, în vreme ce inamicii se ridicau împrejurul lui. În 42 D.C., el a murit, un bărbat frânt şi dispreţuit, care împlinise doar treizeci şi cinci de ani. Regina abia a avut timp să-l jelească înainte ca fratele lui să suie pe tronul ce aparţinea de drept fiului ei cel mai mare. Alyssa şi-a văzut fiul ridicându-se împotriva unchiului său şi murind, laolaltă cu dragonul lui. La scurtă vreme după aceea, al doilea fiu al ei i-a urmat pe rugul funerar, torturat până la moarte de Tyanna din Turn. Împreună cu copiii ei cei mai mici, Alyssa a devenit practic prizoniera celui care cauzase moartea fiilor ei şi a fost silită să fie martoră la căsătoria cu sila a fiicei sale mai mari cu acelaşi monstru.

Urzelile tronurilor cunosc însă multe întorsături

neaşteptate şi Maegor însuşi s-a prăbuşit la rândul său, iar un rol deloc neînsemnat în căderea aceea a fost jucat de curajul reginei-văduve Alyssa şi de cutezanţa lordului Rogar, care s-a împrietenit cu ea şi i-a acordat adăpost într-un moment când nimeni altul n-ar fi făcut-o. Zeii fuseseră buni cu ei şi le acordaseră victoria, iar acum femeia care fusese Alyssa de Casa Velaryon urma să primească o a doua şansă la fericire, cu un nou soţ.

Căsătoria Mâinii Regelui cu regina regentă urma să fie tot atât de splendidă pe cât de modestă fusese cea a reginei-văduvă Rhaena. Înaltul Septon însuşi avea să oficieze riturile, în a şaptea zi a celei de-a şapte luni din noul an. Locul nunţii avea să fie Groapa Dragonului doar pe jumătate terminată şi încă deschisă spre cer, ale cărei rânduri de bănci din piatră ce se înălţau pe niveluri în amfiteatru aveau să îngăduie ca zeci de mii de oameni să asiste la ceremonial. Serbările aveau să includă un turnir măreţ, şapte zile de ospeţe şi distracţii, ba chiar şi simularea unei bătălii navale pe apele Golfului Apei Negre.

Nicio căsătorie măcar pe jumătate atât de fastuoasă nu se mai ţinuse în Westeros de când ştiau bătrânii şi lorzi mari şi mărunţi din toate cele Şapte Regate şi dincolo de ele au sosit pentru a lua parte. Donnel Hightower a venit din Oraşul Vechi cu o sută de cavaleri şi şaptezeci şi şapte de Cei Mai Cucernici, care-l escortau pe Preacucernicia Sa, Înaltul Septon, în vreme ce Lyman Lannister a adus trei sute de cavaleri din Casterly Rock. Brandon Stark, suferindul lord de Winterfell, a întreprins lunga călătorie din Nord cu fiii săi Walton şi Alaric, însoţit de o duzină de lorzi stegari nordici aprigi şi treizeci de Fraţi Juraţi ai Rondului de Noapte. Lorzii Arryn, Corbray şi Royce au reprezentat Valea, lorzii Selmy, Dondarrion şi Tarly au reprezentat Hotarele dornishene. Nume măreţe şi puternice au sosit chiar şi dinafara Ţinutului; prinţul de Dorne a trimis-o pe sora sa, Lordul Mării din Braavos şi-a trimis un fiu. Arhontele Tyroshului a traversat el însuşi Marea Îngustă cu fiica sa fecioară, aşa cum au făcut-o nu mai puţin de douăzeci şi doi de magisteri

din Oraşul Liber Pentos. Toţi au adus daruri minunate pentru Mâna Regelui şi regina regentă; cele mai bogate au fost din partea celor care recent fuseseră vasalii lui Maegor, ca şi de la Rickard Rowan şi Torgen Oakheart, care fuseseră alături de septonul Moon.

Oaspeţii au venit aparent pentru a sărbători însoţirea lui Rogar Baratheon cu regina-văduvă, însă fără doar şi poate ei aveau şi alte motive. Unii doreau să trateze cu Mâna Regelui, care era considerat de mulţi adevărata putere din Ţinut; alţii doreau să-l evalueze pe noul rege-băiat. Iar Înălţimea Sa nu le-a refuzat ocazia aceea. Ser Gyles Morrigen, campionul regelui şi scutul lui jurat, a anunţat că Jaehaerys va fi încântat să primească în audienţă orice lord sau cavaler împroprietărit care dorea să-l cunoască şi o sută douăzeci i-au acceptat invitaţia. Ocolind sala mare şi măreţia Tronului de Fier, tânărul rege i-a primit pe lorzi în intimitatea salonului său, doar în prezenţa lui ser Gyles, a unui maester şi a câtorva slujitori.

Se spune că acolo el i-a încurajat pe toţi să vorbească liber şi le-a împărtăşit părerile sale despre problemele Ţinutului şi despre felul cum puteau fi rezolvate cel mai bine.

— El nu-i fiul tatălui său, i-a spus după aceea lordul Royce maesterului său; poate că fusese o laudă invidioasă, totuşi fusese cu adevărat o laudă.

Lordul Vance de Popasul Călătorului a fost auzit spunând: „Ascultă bine, dar zice puţine.” Rickard Rowan l-a găsit pe Jaehaerys blând şi cu vorba domoală, lui Kyle Connington i s-a părut spiritual şi cu simţul umorului, iar Morton Caron l-a considerat precaut şi şiret. „Râde adesea şi deschis, chiar de propria sa persoană”, a spus aprobator Jon Mertyns, însă Alee Hunter l-a considerat sobru, iar lui Torgen Oakheart i s-a părut încruntat. Lordul Mallister l-a declarat mai înţelept decât anii pe care-i avea, în vreme ce lordul Darry a spus că promitea să fie „soiul de rege înaintea căruia orice lord ar fi fost mândru să îngenuncheze”. Lauda cea mai de seamă a sosit din partea lui Brandon Stark, lord de Winterfell, care a spus: „în el îl văd pe bunicul lui.”

Mâna Regelui n-a participat la niciuna dintre audienţele acelea, totuşi n-ar trebui să se creadă că lordul Rogar a fost o gazdă neglijentă. Însă orele pe care le-a petrecut cu oaspeţii lui au fost dedicate altor activităţi. El a vânat împreună cu ei, atât cu hăitaşi, cât şi cu şoimi, au jucat jocuri de noroc, au prăznuit şi au „secat beciurile regale”. După nuntă, când a început turnirul, lordul Rogar a fost prezent la toate duelurile şi meleurile, înconjurat de o suită animată şi adesea ameţită de băutură, alcătuită din mari lorzi şi cavaleri faimoşi.

Cea mai infamă însă dintre distracţiile nobilului lord a avut loc cu două zile înaintea ceremoniei. Deşi în nicio cronică a Curţii nu există vreo consemnare, poveşti spuse de servitori, şi repetate mulţi ani după aceea printre oamenii de rând, afirmă că fraţii lordului Rogar au adus şapte virgine peste Marea Îngustă, de la cele mai rafinate case de plăceri din Lys. Regina Alyssa îşi pierduse propria feciorie cu mulţi ani în urmă cu Aenys Targaryen, aşa că nu putea fi vorba ca lordul Rogar s-o defloreze în noaptea nunţii. Fecioarele lysene erau menite să compenseze lipsa aceea. Dacă şoaptele ce s-au auzit după aceea în Curte erau adevărate, atunci se pare că nobilul lord a cules floarea a patru fete înainte ca oboseala şi băutura să-l oprească; fraţii lui, nepoţii şi prietenii s-au ocupat de celelalte trei şi de alte patruzeci de frumuseţi mai coapte ce le însoţiseră din Lys.

În timp ce Mâna Regelui chefuia şi se destrăbăla, iar regele Jaehaerys îi primea în audienţă pe lorzii Ţinutului, sora lui, prinţesa Alysanne, le întreţinea pe nobilele sosite la Debarcaderul Regelui. Sora mai mare a regelui, Rhaena, alesese să nu participe la eveniment, preferând să rămână pe Insula Frumoasă cu noul ei soţ şi Curtea lor, iar regina regentă Alyssa era ocupată cu pregătirile de nuntă, astfel că sarcinile gazdei pentru soţiile, fiicele şi surorile celor măreţi şi puternici au căzut în seama Alysannei. Toţi au fost de acord că, deşi abia împlinise treisprezece ani, tânăra prinţesă a făcut faţă cu strălucire. Timp de şapte zile şi şapte nopţi, ea a dejunat cu un grup de nobile, a prânzit cu un al

doilea grup şi a cinat cu un al treilea. Le-a arătat minunile din Fortăreaţa Roşie, a mers cu ele în croazieră pe Golful Apei Negre şi s-a plimbat cu ele prin oraş.

Alysanne Targaryen, cel mai mic dintre copiii regelui Aenys şi ai reginei Alyssa, fusese puţin cunoscută până atunci printre nobilii Ţinutului. Copilăria ei fusese petrecută în umbra fraţilor şi a surorii mai mari, Rhaena, iar când se vorbea totuşi despre ea, era numită „copiliţa" şi „cealaltă fiică". Era micuţă, asta era adevărat; subţirică şi scundă, Alysanne a fost adesea descrisă ca fiind drăguţă, dar rareori ca fiind frumoasă, deşi era vlăstarul unei Case renumită pentru frumuseţe. Ochii ei erau mai degrabă albaştri decât liliachii şi părul era o claie de bucle de culoarea mierii. Nimeni însă nu-i contestase isteţimea.

Mai târziu avea să se spună despre ea că învăţase să citească înainte să fi fost înţărcată, iar bufonul Curţii făcea glume despre micuţa Alysanne care băloşea laptele mamei peste pergamente valyriane, pe când încerca să citească şi în acelaşi timp să sugă din ţâţa doicii. Dacă ar fi fost băiat, ar fi fost trimisă cu siguranţă în Citadelă pentru a făuri colanul de maester, ar fi spus septonul Barth despre ea… pentru că bărbatul acela înţelept o aprecia chiar mai mult decât pe soţul ei, pe care l-a slujit atâta vreme. Dar asta se găsea încă departe în viitor; în anul 49 D.C., Alysanne nu era decât o fată de treisprezece ani, însă toţi cronicarii au fost de acord că lăsase o impresie puternică acelora care o cunoscuseră.

Când a sosit în cele din urmă ziua nunţii, peste patruzeci de mii de oameni de rând au suit Dealul lui Rhaenys spre Groapa Dragonului, ca să asiste la însoţirea dintre regina regentă şi Mâna Regelui. (Unii observatori spun că ar fi fost vorba chiar despre mai mulţi.) Alte mii i-au aclamat pe lordul Rogar şi regina Alyssa pe străzi, în vreme ce alaiul lor traversa oraşul, însoţit de sute de cavaleri pe cai cu valtrapuri bogate şi de şiruri de septe care sunau din clopoţei. „Nicicând în analele Westerosului n-a mai existat o asemenea minunăţie", a scris Marele Maester Benifer.

Lordul Rogar era înveşmântat din cap până în picioare în straie de aur şi avea un coif deschis cu coarne de cerb, în vreme ce mireasa lui purta o mantie minunată care scânteia de nestemate, cu dragonul tricefal al Casei Targaryen şi căluţul-de-mare argintiu al Velaryonilor faţă în faţă pe un câmp divizat.

În ciuda splendorii miresei şi a mirelui, sosirea copiilor Alyssei i-a făcut pe cei din Debarcaderul Regelui să povestească ani buni după aceea despre cele văzute. Regele Jaehaerys şi prinţesa Alysanne au apărut ultimii, coborând din cerul senin pe dragonii lor, Vermithor şi Silverwing (trebuie să ne reamintim că Groapa Dragonului încă nu avea cupola uriaşă care avea s-o încununeze în chip glorios), ale căror aripi pieloase gigantice au ridicat nori de nisip, când au poposit unul lângă altul, spre uimirea şi groaza mulţimilor adunate. (Povestea adesea spusă că sosirea dragonilor l-a făcut pe bătrânul Înalt Septon să se scape pe el este mai mult ca sigur o simplă calomnie.)

Despre festivitate în sine, ca şi despre ospăţul şi ceremonia nupţială ce au urmat la vremea cuvenită, nu trebuie să spunem prea multe. Uriaşa sală a tronului din Fortăreaţa Roşie i-a găzduit pe cei mai măreţi lorzi şi pe cei mai distinşi oaspeţi sosiţi de peste mare; lorzii de rang mai mic, laolaltă cu cavalerii şi oştenii lor, au sărbătorit în curţile şi sălile mai mici ale castelului, pe când oamenii de rând din Debarcaderul Regelui s-au veselit într-o sută de hanuri, vinării, olării şi bordeluri. Din surse demne de crezare se spune că, departe de a fi fost istovit de presupusele eforturi pe care le depusese cu două nopţi în urmă, lordul Rogar şi-a îndeplinit îndatoririle de soţ cu vigoare, aplaudat de fraţii lui ameţiţi de băutură.

După nuntă au urmat şapte zile de turnir, care i-au vrăjit pe lorzi şi pe locuitorii oraşului deopotrivă. Toţi au fost de acord că duelurile cu suliţe au fost cele mai disputate şi aţâţătoare ce fuseseră văzute de mulţi ani în Westeros… totuşi luptele desfăşurate pe sol cu sabia, lancea şi toporul au fost cele care au trezit cu adevărat pasiunile mulţimii, şi

din motive cât se poate de întemeiate.

Ne vom reaminti că trei dintre cei şapte cavaleri care slujiseră ca Gardă a Regelui pentru Maegor cel Crud muriseră; cei patru rămaşi în viaţă fuseseră trimişi la Zid pentru a îmbrăca veşmintele negre. În locurile lor, regele Jaehaerys îi numise până atunci doar pe ser Gyles Morrigen şi ser Joffrey Doggett. Regina regentă Alyssa fusese cea care venise cu ideea de a completa cele cinci locuri rămase libere prin încercarea armelor, şi ce ocazie mai bună putea fi decât nunta, când aveau să se adune cavaleri din tot Ţinutul?

— Maegor era înconjurat de bătrâni, lingăi, laşi şi brute, a declarat ea. Eu vreau ca acei cavaleri care-l vor apăra pe fiul meu să fie cu adevărat cei mai buni din tot Westerosul, bărbaţi cu adevărat oneşti, ale căror loialitate şi curaj să fie mai presus de orice îndoială. Fie ca ei să-şi câştige mantiile prin fapte de arme, sub ochii întregului Ţinut.

Regele Jaehaerys i-a susţinut fără întârziere propunerea, dar i-a adăugat o precizare practică. Tânărul rege a decretat cu înţelepciune că viitorii lui apărători trebuiau să-şi dovedească iscusinţa pe jos, nu călări.

— Arareori aceia care doresc să-i facă rău regelui lor, a declarat Înălţimea Sa, îl vor ataca de pe cal, cu lancea în mână.

Aşa s-a făcut că duelurile cu lancea care au urmat nunţii mamei lui au cedat locul de onoare meleurilor sălbatice şi înfruntărilor sângeroase pe care maesterii aveau să le numească Războiul pentru Mantiile Albe.

Întrucât sute de cavaleri doreau să se întreacă pentru onoarea de a sluji în Garda Regelui, luptele au durat şapte zile. Câţiva dintre concurenţii cei mai pitoreşti au devenit favoriţii oamenilor de rând, care i-au aclamat sonor de fiecare dată când au luptat. Un asemenea concurent a fost Cavalerul Beţivan, ser Willam Stafford, un bărbat scund şi voinic, cu pântec uriaş, care părea întruna atât de beat, încât era de mirare că putea sta în picioare, cu atât mai puţin să lupte. Poporul l-a poreclit „Bere-n burtă” şi scanda „Luptă,

luptă, Bere-n burtă”, de câte ori ieşea pe câmpul de bătaie. Alt favorit al spectatorilor era Bardul din Fundătura Puricilor, Tom Zdrăngănitorul, care-şi batjocorea oponenţii cu cântece deşucheate înaintea fiecărei înfruntări. Cavalerul misterios subţirel, cunoscut doar ca Şarpele Stacojiu, avea de asemenea o sumedenie de susţinători; când a fost în cele din urmă înfrânt şi a trebuit să-şi scoată coiful, s-a dovedit că era o femeie, Jonquil Darke, fiica bastardă a lordului de Duskendale.

Într-un final, niciunul dintre aceia nu avea să câştige o mantie albă. Cei care au izbândit, deşi mai puţin nebunatici, s-au dovedit fără pereche în privinţa valorii, cavalerismului şi iscusinţei în mânuirea armelor. Unul singur dintre ei era vlăstarul unei case nobile: ser Lorence Roxton, din Reach. Doi erau vasali; ser Victor Viteazul, din reşedinţa lordului Royce de Runestone, şi ser Willam Viespea, care-l slujea pe lordul Smallwood de Castelul Ghindei. Cel mai tânăr campion, Pate Sitarul, a luptat cu o lance în loc de spadă şi unii s-au întrebat dacă era de fapt cavaler, dar s-a dovedit atât de iscusit cu arma aleasă, încât ser Joffrey Doggett a pus capăt disputelor, alegându-l el însuşi pe flăcău în ovaţiile a sute de spectatori.

Cel mai vârstnic campion a fost un cavaler rătăcitor cu părul sur pe nume Samgood din Sour Hill, un bărbat tăbăcit şi acoperit de cicatrici, în vârstă de treizeci şi şase de ani, care afirma că luptase în o sută de bătălii „şi nu trebuie să ştiţi de partea cui, fiindcă ăsta-i secretul meu şi-al zeilor”. Chior de un ochi, pleşuv şi aproape complet ştirb, cavalerul numit Sam Ursuzul părea slăbănog ca un par, dar în lupte dovedea iuţeala unuia de două ori mai tânăr şi o dibăcie letală, şlefuită în deceniile de bătălii, mari şi mici.

Jaehaerys Împăciuitorul avea să stea cincizeci şi cinci de ani pe Tronul de Fier şi mulţi cavaleri aveau să poarte mantia albă în slujba lui în cursul domniei aceleia îndelungate, mai mulţi decât s-a putut făli orice alt monarh. Dar s-a spus, şi pe bună dreptate, că niciodată un Targaryen n-a mai avut o Gardă a Regelui care să-i poată egala pe

primii Şapte ai regelui-băiat.

Războiul pentru Mantiile Albe a marcat sfârşitul festivităţilor Nunţii de Aur, aşa cum a devenit cunoscută în scurt timp. Pe când se pregăteau să revină la domeniile şi castelele lor, toţi oaspeţii au fost de acord că fusese un eveniment magnific. Tânărul rege câştigase admiraţia şi afecţiunea multor lorzi, mari şi mărunţi, iar surorile, soţiile şi fiicele acelora aveau numai cuvinte de laudă pentru căldura ce le fusese arătată de prinţesa Alysanne. Poporul din Debarcaderul Regelui era de asemenea mulţumit; regele-băiat păruse să dovedească toate semnele unui domnitor drept, milos şi cavaleresc, iar Mâna lui, lordul Rogar, era la fel de deschis pe cât era de cutezător în bătălie. Cei mai mulţumiţi dintre toţi au fost hangiii, proprietarii tavernelor, vinarii, negustorii, hoţii de buzunare, târfele şi matroanele bordelurilor, care profitaseră din plin de monedele aduse de cei sosiţi în oraş.

Însă, deşi Nunta de Aur a fost cea mai bogată dintre căsătoriile ce au avut loc în anul 49 D.C. şi a răsunat până hăt departe, a treia nuntă din anul acela profetic avea să se dovedească cea mai importantă.

Imediat după plecarea oaspeţilor, regina regentă şi Mâna Regelui şi-au întors atenţia spre găsirea unei perechi potrivite pentru regele Jaehaerys… şi, într-o măsură mai mică, pentru sora lui, prinţesa Alysanne. Atâta vreme cât regele-băiat rămânea neînsurat şi fără urmaşi, fiicele surorii lui, Rhaena, aveau să-i fie moştenitoare… totuşi Aerea şi Rhaella erau deocamdată copile şi mulţi le considerau cu totul nepotrivite pentru coroană.

În plus, lordul Rogar şi regina Alyssa se temeau de soarta ce s-ar fi putut abate asupra Ţinutului dacă Rhaena Targaryen ar fi revenit din apus ca să joace rolul de regentă pentru una dintre fiice. Deşi nimeni nu cuteza să vorbească despre asta, era limpede că între cele două regine apăruse discordia, întrucât fiica nu participase la nunta mamei şi nici n-o invitase pe aceasta la propria ei nuntă. Ba chiar existau unii care mergeau mai departe şi şopteau că Rhaena era o

vrăjitoare ce folosise artele negre pentru a-l ucide pe Maegor pe Tronul de Fier. Prin urmare, era imperios necesar ca regele Jaehaerys să se însoare şi să procreeze un fiu cât mai iute cu putinţă.

Alegerea unei perechi pentru tânărul rege a fost mai greu de rezolvat. Lordul Rogar, despre care se ştia că nutrea gânduri de extindere a puterii Tronului de Fier peste Marea Îngustă, către Essos, a înaintat ideea stabilirii unei alianţe cu Tyrosh, prin căsătoria lui Jaehaerys cu fiica Arhontelui, o fată drăgălaşă de cincisprezece ani, care-i fermecase pe toţi la nuntă cu isteţimea ei, cu cochetăria şi cu părul albastru-verzui.

În privinţa aceea însă, nobilului lord i s-a opus chiar soţia sa, regina Alyssa. Oamenii de rând din Westeros n-aveau să accepte niciodată ca regină o străină cu părul vopsit, a susţinut ea, indiferent cât de delicios i-ar fi fost accentul. Iar cucernicii i s-ar fi împotrivit cu fervoare, deoarece se ştia că tyroshii nu-i venerau pe Cei Şapte, ci pe R'hllor cel Roşu, pe Zămislitorul-de-tipare, pe Trios cel cu trei capete şi pe alţi zei ciudaţi. Preferinţa Alyssei se îndrepta mai degrabă spre Casele ce se ridicaseră în sprijinul lui Aegon Neîncoronatul în Bătălia de sub Ochiul Zeilor. Ea prefera ca Jaehaerys să se însoare cu o fată din Casele Vance, Corbray, Westerling sau Piper. Loialitatea trebuia răsplătită, iar printr-o asemenea căsătorie regele ar fi cinstit amintirea lui Aegon şi valoarea celor care luptaseră şi muriseră pentru el.

Marele Maester Benifer a fost cel care a vorbit cel mai apăsat împotriva unei asemenea căsătorii, arătând că sinceritatea dedicării lor spre pace şi împăcare putea fi pusă sub semnul îndoielii dacă ar fi fost văzuţi că-i favorizează pe cei care luptaseră pentru Aegon în detrimentul celor care rămăseseră alături de Maegor. El considera că o alegere mai bună ar fi fost o fiică provenită din una dintre marile Case care nu participaseră deloc, sau prea puţin, la bătăliile dintre unchi şi nepot: Tyrell, Hightower sau Arryn.

Deoarece Mâna Regelui, regina regentă şi Marele

Maester nu se înţelegeau între ei, alţi consilieri s-au simţit încurajaţi să vină cu propriile propuneri. Maestrul legilor Prentys Tully a numit o soră mai tânără a propriei lui soţii, Lucinda, faimoasă pentru cucernicia ei. O asemenea alegere ar fi încântat cu certitudine Credinţa. Lordul amiral Daemon Velaryon a sugerat ca Jaehaerys să se însoare cu regina-văduvă Elinor din Casa Costayne. Căsătoria cu una dintre Miresele Negre, ba poate chiar adoptarea celor trei fii ai ei din prima căsătorie, ar fi fost modul cel mai bun de a le arăta susţinătorilor lui Maegor că fuseseră iertaţi. El a adăugat că fertilitatea dovedită a reginei Elinor reprezenta un alt atu în favoarea ei. Lordul Celtigar avea două fiice nemăritate şi rămăsese faimos pentru că-i oferise lui Maegor să aleagă dintre ele; acum le oferea pe aceleaşi fete lui Jaehaerys. Lordul Baratheon nici n-a vrut să audă de aşa ceva.

— Ţi-am văzut fiicele, i-a spus el lui Celtigar. N-au bărbie, n-au ţâţe şi n-au minte.

Regina regentă şi consilierii ei au discutat în mod repetat problema căsătoriei regelui timp de aproape o lună, dar n-au izbutit nicidecum să cadă de acord. Jaehaerys însuşi n-a participat la discuţiile acelea. În privinţa asta regina Alyssa şi lordul Rogar au fost de aceeaşi părere. Deşi era mult mai înţelept decât cei de-o seamă cu el, continua să fie un băiat şi să fie condus de dorinţele unui băiat, dorinţe cărora nu li se putea îngădui sub nicio formă să primeze asupra binelui Ţinutului. Regina Alyssa mai cu seamă nu avea nicio îndoială despre fata cu care ar fi ales să se însoare fiul ei dacă l-ar fi lăsat să decidă: fiica ei mezină, propria soră, prinţesa Alysanne.

Desigur fraţii şi surorile targaryene se căsătoriseră între ei de multe veacuri, iar Jaehaerys şi Alysanne crescuseră aşteptându-se să se căsătorească, aşa cum făcuseră fraţii lor mai mari, Aegon şi Rhaena. În plus Alysanne era cu doar doi ani mai mică decât fratele ei şi cei doi copii fuseseră mereu apropiaţi şi ţineau mult unul la celălalt. Tatăl lor, regele Aenys, şi-ar fi dorit cu siguranţă să se căsătorească între ei şi, cândva, poate că aceasta fusese

şi dorinţa mamei lor… însă ororile la care asistase după moartea soţului o convinseseră pe regina Alyssa să-şi schimbe gândurile. Deşi Fiii Războinicului şi Fraţii Săraci fuseseră risipiţi şi scoşi în afara legii, mulţi foşti membri ai ambelor Ordine continuau să trăiască în libertate în Ţinut şi ar fi putut să ia din nou săbiile în mâini dacă ar fi fost provocaţi. Regina regentă se temea de furia lor, deoarece avea amintiri vii despre cele abătute asupra fiului Aegon şi a fiicei Rhaena, când fusese anunţată căsătoria lor. „Nu cutezăm să mai purcedem pe drumul acela”, se spune că ar fi zis ea, şi nu doar o dată.

În privinţa aceea era susţinută de cel mai recent membru al Curţii, septonul Mattheus din Cei Mai Cucernici, care rămăsese în Debarcaderul Regelui după ce Înaltul Septon şi restul frăţiei sale reveniseră la Oraşul Vechi. Un bărbat gigantic, faimos atât pentru corpolenţă, cât şi pentru veşmintele-i magnifice, Mattheus susţinea că se trăgea din străvechii regi Gardener, care domniseră cândva peste Reach din cetatea lor de scaun Highgarden. Mulţi îl priveau ca fiind în mod cert viitorul Înalt Septon.

Actualul Înalt Septon, pe care septonul Moon îl poreclise în derâdere Înaltul Lingău, era precaut şi cooperant, aşa că nu exista niciun pericol ca vreo căsătorie să fie acuzată din Oraşul Vechi atâta timp cât el continua să vorbească în numele Celor Şapte de pe jilţul său din Septul Stelat. Tatăl Credincioşilor nu mai era însă tânăr şi se spunea că lunga călătorie până la Debarcaderul Regelui pentru oficierea Nunţii de Aur însemnase aproape sfârşitul pentru el.

— Dacă se va întâmpla să-i îmbrac mantia, i-a asigurat septonul Mattheus pe regina regentă şi pe consilierii ei, bineînţeles că Înălţimea Sa se va bucura de sprijinul meu în orice alegere ar face, însă nu toţi fraţii mei sunt înclinaţi în această privinţă şi… cutez s-o spun… printre ei există şi alţii precum Moon. Ţinând seama de cele petrecute, căsătoria dintre frate şi soră în acest moment crucial va fi văzută ca un afront dureros adus cucernicilor şi mă tem de ce s-ar

putea întâmpla.

Deoarece reţinerile reginei fuseseră confirmate în felul acela, Rogar Baratheon şi ceilalţi lorzi au îndepărtat posibilitatea ca prinţesa Alysanne să fie mireasă pentru fratele ei Jaehaerys. Prinţesa avea treisprezece ani şi-şi sărbătorise recent primul soroc, aşa că era de dorit să fie măritată cât mai curând. Deşi continuau să nu se înţeleagă în privinţa unei mirese potrivite pentru rege, consilierii au convenit destul de iute asupra unui partener pentru prinţesă; avea să se mărite în a şaptea zi a noului an cu Orryn Baratheon, cel mai tânăr dintre fraţii lordului Rogar.

Aşa au statornicit regina regentă, Mâna Regelui şi lorzii lor consilieri şi sfetnicii acestora, dar, precum atâtea aranjamente de felul acesta de-a lungul veacurilor, planul le-a fost în scurtă vreme spulberat, pentru că subestimaseră în mod serios voinţa şi hotărârea Alysannei Targaryen însăşi şi a tânărului ei rege Jaehaerys.

Deocamdată niciun anunţ nu fusese făcut despre măritişul Alysannei, aşa că nu se ştie cum a ajuns la urechile ei vestea deciziei. Marele Maester Benifer a suspectat un servitor, deoarece mulţi intraseră şi ieşiseră în timp ce lorzii dezbătuseră în salonul reginei. Lordul Rogar l-a bănuit pe Daemon Velaryon, lordul amiral, un bărbat mândru, care era posibil să fi crezut despre Casa Baratheon că exagera în acţiunile ei, sperând să-l înlăture pe Lordul Valurilor din poziţia de a doua Casă din Ţinut. După mulţi ani, când evenimentele acelea intraseră deja în legendă, oamenii de rând aveau să spună că „şoriceii din pereţi” auziseră discuţiile lorzilor şi se grăbiseră să-i comunice prinţesei ştirea.

Nu s-a păstrat nicăieri ce a spus sau ce a gândit Alysanne Targaryen când a aflat că va fi măritată cu un bărbat cu zece ani mai vârstnic, pe care abia îl cunoştea şi (dacă se poate da crezare zvonurilor) pe care nu-l plăcea. Noi ştim doar ce a făcut ea. Poate că altă fată ar fi plâns, ar fi fost cuprinsă de furie sau ar fi alergat la mama ei, rugând-o să se răzgândească. În multe balade melancolice,

fecioarele silite să se mărite împotriva vrerii lor se aruncau din turnuri înalte, găsindu-şi sfârşitul. Prinţesa Alysanne n-a făcut nimic din toate acelea, ci s-a dus direct la Jaehaerys.

Tânărul rege a fost la fel de nemulţumit ca şi sora lui la auzul veştii. „Fără doar şi poate”, a dedus el deîndată, „ei vor face planuri de nuntă şi pentru mine”. Precum sora sa, Jaehaerys n-a irosit timpul cu reproşuri, incriminări sau rugăminţi. El a acţionat imediat. A chemat Garda Regelui şi i-a poruncit să pornească de îndată spre Piatra Dragonului, unde avea să-i aştepte.

— Mi-aţi jurat spadele şi ascultarea voastră, le-a reamintit el celor Şapte. Nu uitaţi de jurămintele acelea şi nu rostiţi nicio vorbă despre plecarea mea.

În noaptea aceea, la adăpostul întunericului, regele Jaehaerys şi prinţesa Alysanne au suit pe dragonii lor, Vermithor şi Silverwing, şi au plecat din Fortăreaţa Roşie către străvechea citadelă targaryană de sub Muntele Dragonului. Se spune că primele cuvinte rostite de tânărul rege după ce a descălecat au fost:

— Am nevoie de un septon.

Pe bună dreptate, regele nu avea încredere în septonul Mattheus, care i-ar fi trădat cu siguranţă planul, însă septul din Piatra Dragonului era în grija unui bătrân pe nume Oswyck, care-i ştia pe Jaehaerys şi Alysanne de la naştere şi care-i învăţase misterele Celor Şapte pe toată durata copilăriei. În tinereţe, septonul Oswyck îl slujise pe regele Aenys, iar în copilărie fusese novice la Curtea reginei Rhaenys. El era mai familiarizat cu tradiţia targaryeană a căsătoriei între fraţi şi când a auzit porunca regelui a fost de acord pe dată.

Peste câteva zile, Garda Regelui a sosit cu o galeră de la Debarcaderul Regelui. În dimineaţa următoare, când soarele a răsărit, Jaehaerys Targaryen, Primul pe Numele Său, a luat de soţie pe sora sa Alysanne în curtea cea mare din Piatra Dragonului, înaintea ochilor zeilor, oamenilor şi dragonilor. Septonul Oswyck a oficiat ritualul de căsătorie; deşi vocea bătrânului era slabă şi tremurătoare, nicio parte a

ceremoniei n-a fost neglijată. Cei şapte cavaleri din Garda Regelui au fost martori la însoţire, iar mantiile lor albe au fluturat şi au pocnit în vânt. Au fost de asemenea părtaşi garnizoana şi servitorii din castel, alături de mulţi dintre locuitorii satului de pescari aflat lângă zidurile măreţe ale Pietrei Dragonului.

Ceremonia a fost urmată de un ospăţ modest şi s-au închinat multe toasturi în sănătatea regelui-băiat şi a reginei sale. După aceea Jaehaerys şi Alysanne s-au retras în iatacul unde Aegon Cuceritorul dormise cândva lângă sora sa Rhaenys, dar, ţinând seama de tinereţea miresei, n-a existat nicio ceremonie nupţială şi căsătoria nu s-a consumat.

Omisiunea aceea avea să se dovedească de mare importanţă când lordul Rogar şi regina Alyssa au sosit cu întârziere de la Debarcaderul Regelui într-o galeră de război, însoţiţi de doisprezece cavaleri, patruzeci de oşteni, septonul Mattheus şi Marele Maester Benifer, ale cărui scrisori ne oferă relatarea cea mai completă a faptelor ce au urmat.

Jaehaerys şi Alysanne i-au întâmpinat în interiorul

porţilor castelului, ţinându-se de mână. Se spune că regina Alyssa a plâns când i-a văzut.

— Copii proşti! a spus ea. Nu ştiţi ce aţi făcut!

După aceea a vorbit septonul Mattheus, care i-a admonestat cu glas tunător pe rege şi pe regină şi a profeţit că spurcarea aceea va azvârli din nou în război întregul Westeros.

— Vă vor blestema incestul de la Hotarele dornishene până la Zid şi toţi fiii cucernici ai Mamei şi Tatălui vă vor acuza ca nişte păcătoşi ce sunteţi.

Benifer a scris că septonul se înroşise şi se umflase la faţă în timp ce zbiera, iar buzele îi împroşcau stropi de salivă.

Jaehaerys Împăciuitorul este onorat pe bună dreptate în analele celor Şapte Regate pentru purtarea calmă şi temperamentul blând, totuşi nimeni n-ar trebui să creadă că în venele lui n-ar fi ars focul targaryenilor.

Iar el şi l-a arătat atunci. Când septonul Mattheus a făcut în cele din urmă o pauză pentru a-şi trage răsuflarea, regele a spus:

— Voi accepta mustrările Înălţimii Sale mama mea, dar nu ale tale. Potoleşte-ţi limba, grăsane! Dacă un singur cuvânt îţi va mai ieşi printre buze, voi porunci să-ţi fie cusute.

Septonul Mattheus n-a mai scos o vorbă.

Lordul Rogar nu era la fel de uşor de intimidat. Direct şi fără menajamente, el a întrebat doar dacă mariajul fusese consumat.

— Spune-mi adevărul, Înălţimea Ta! A existat o ceremonie nupţială? I-ai cules fecioria?

— Nu, a răspuns regele. Este prea tânără.

La auzul cuvintelor acelora, lordul Rogar a zâmbit.

— Perfect! Nu sunteţi căsătoriţi.

S-a răsucit după aceea către cavalerii care-l însoţiseră de la Debarcaderul Regelui.

— Despărţiţi-i pe copiii aceştia, cu toată blândeţea. Duceţi-o pe prinţesă în Turnul Dragonului Mării şi ţineţi-o

acolo. Înălţimea Sa ne va însoţi înapoi în Fortăreaţa Roşie.

Dar când oamenii săi au dat să înainteze, cei şapte cavaleri din Garda Regelui şi-au scos spadele din teacă.

— Nu vă apropiaţi, i-a avertizat ser Gyles Morrigen. Orice om care îi va atinge pe regele şi regina noastră va muri azi.

Lordul Rogar a rămas uluit.

— Vârâţi-vă spadele în teacă şi daţi-vă în lături! a poruncit el. Aţi uitat? Eu sunt Mâna Regelui.

— Aşa-i, a replicat bătrânul Sam Ursuzul, dar noi suntem Garda Regelui, nu garda Mâinii, şi flăcăul ăsta stă pe tron, nu tu!

Rogar Baratheon s-a zbârlit la auzul cuvintelor lui ser Samgood şi a răspuns:

— Voi sunteţi şapte, iar eu am înapoia mea o sută de spade. Ajunge un singur cuvânt din partea mea şi vă vor tăia în bucăţi.

— S-ar putea să ne omoare, a zis tânărul Pate Sitarul, lustruindu-şi lancea, dar tu vei fi primul care va muri, nobile lord, îţi dau cuvântul în privinţa asta.

Nimeni nu poate spune ce s-ar fi întâmplat în continuare, dacă regina Alyssa n-ar fi ales momentul acela pentru a vorbi.

— Am văzut destulă moarte, a spus ea. Noi toţi am văzut destulă moarte. Cavaleri, băgaţi-vă săbiile în teacă! Ce s-a făptuit s-a făptuit, iar acum noi toţi trebuie să trăim cu asta. Fie ca zeii să aibă milă de Ţinut. S-a întors apoi către copiii ei: Vom pleca în pace. Nimeni nu trebuie să sufle o vorbă despre ce s-a întâmplat azi aici.

— Aşa cum porunceşti, mamă.

Regele Jaehaerys a tras-o mai aproape pe sora sa şi a cuprins-o cu braţul.

— Dar să nu crezi că veţi desface căsătoria aceasta. Noi suntem unul acum şi nici zeii, nici oamenii nu ne vor despărţi.

— Niciodată, a încuviinţat mireasa lui. Trimiteţi-mă la capătul pământului şi măritaţi-mă cu regele lui Mossovy sau

cu lordul Pustiului Cenuşiu, dar Silverwing mă va aduce mereu înapoi la Jaehaerys.

Iar după cuvintele acelea, s-a ridicat în vârfurile picioarelor, şi-a întors faţa spre rege şi l-a sărutat apăsat pe buze sub privirile tuturor[2].

După ce Mâna Regelui şi regina regentă au plecat, regele şi tânăra sa mireasă au închis porţile castelului şi au revenit în odăile lor. Piatra Dragonului avea să le rămână refugiu şi reşedinţă pentru restul timpului până la majoratul lui Jaehaerys. Stă scris că tânărul rege şi regina lui au fost rareori despărţiţi, împărţind fiecare masă, stând de vorbă până noaptea târziu despre zilele copilăriei lor şi despre greutăţile ce aveau să-i aştepte, pescuind împreună şi vânând cu şoimii, amestecându-se printre oamenii de rând de pe insulă în hanurile de lângă docuri, citindu-şi unul celuilalt din tomurile colbuite şi legate în piele pe care le găsiseră în biblioteca din castel, luând lecţii împreună de la maesterii din Piatra Dragonului („pentru că mai avem încă multe de învăţat”, se spune că i-ar fi reamintit Alysanne soţului ei), rugându-se lângă septonul Oswyck. De asemenea, au zburat împreună, în jurul Muntelui Dragonului şi adesea chiar până la Driftmark.

Dacă se poate da crezare poveştilor servitorilor, regele şi regina lui dormeau împreună goi-puşcă şi se sărutau îndelung şi pătimaş, în pat, la masă şi de multe ori în timpul zilei, totuşi nu şi-au consumat însoţirea. Avea să mai treacă

---

2 Cel puţin aşa a fost redată confruntarea de la porţile Pietrei Dragonului de către Marele Maester Benifer, care a văzut-o cu propriii lui ochi. De atunci şi până acum, povestea a fost o favorită a fecioarelor îndrăgostite şi a scutierilor lor în cele Şapte Regate şi mulţi barzi au cântat despre vitejia celor din Garda Regelui, şapte bărbaţi în mantii albe care au înfruntat o sută de oşteni. Toate istorisirile acelea ignoră însă existenţa garnizoanei castelului; consemnările ce ni s-au transmis arată că la vremea respectivă în Piatra Dragonului se aflau douăzeci de arcaşi şi tot atâtea gărzi, aflaţi sub comanda lui ser Merrell Bullock şi a fiilor săi, Alyn şi Howard. Nu vom şti niciodată care le erau loialităţile la momentul acela şi ce rol s-ar putea să fi jucat în orice fel de conflict, totuşi poate fi cam mult să presupunem că cei Şapte ai regelui au fost singuri.

un an şi jumătate înainte ca Jaehaerys şi Alysanne să se unească în cele din urmă ca bărbat şi femeie.

De câte ori lorzi şi membri ai consiliului au sosit în Piatra Dragonului ca să se consulte cu tânărul rege, aşa cum procedau la răstimpuri, Jaehaerys i-a primit în Sala Mesei Pictate, unde bunicul lui îşi plănuise cândva cucerirea Westerosului, şi de fiecare dată Alysanne i-a fost alături.

— Aegon, a spus el, n-a avut secrete faţă de Rhaenys şi Visenya, şi nici eu n-am secrete faţă de Alysanne.

Deşi poate să fi fost adevărat că n-au existat secrete între ei în zilele acelea luminoase din zorii căsătoriei lor, însoţirea în sine a rămas un secret pentru majoritatea Westerosului. După revenirea în Debarcaderul Regelui, lordul Rogar le-a poruncit tuturor celor care-i însoţiseră la Piatra Dragonului să nu sufle un cuvinţel despre cele petrecute acolo, dacă doreau să-şi păstreze limbile întregi. De asemenea, n-a fost făcută nicio proclamaţie către Ţinut. Când septonul Mattheus a încercat să trimită vorbă despre căsătorie Înaltului Septon şi Celor Mai Cucernici din Oraşul Vechi, Marele Maester Benifer i-a ars scrisoarea, în loc s-o trimită cu un corb, potrivit poruncii Mâinii.

Lordul de Capătul Furtunii avea nevoie de timp. Mânios pe lipsa de respect pe care simţea că i-o arătase regele şi neobişnuit cu înfrângerile, Rogar Baratheon a stăruit să găsească o cale prin care să-i despartă pe Jaehaerys şi Alysanne. Era de părere că mai rămânea o şansă, atâta vreme cât căsătoria lor rămânea neconsumată. De aceea era mai bine s-o păstreze secretă, pentru ca să poată fi desfăcută fără ca nimeni să ştie că existase.

Regina Alyssa îşi dorea de asemenea timp, deşi din cu totul alt motiv. *Ce s-a făptuit s-a făptuit,* spusese ea la porţile Pietrei Dragonului şi aşa şi credea… totuşi amintirile vărsărilor de sânge şi ale haosului ce urmaseră căsătoriei dintre celălalt fiu şi cealaltă fiică a ei continuau să-i bântuie nopţile şi regina regentă era disperată să găsească un mod prin care să se asigure că istoria nu se va repeta.

Între timp ea şi soţul ei aveau de condus Ţinutul

aproape un an întreg, până ce Jaehaerys împlinea şaisprezece ani şi lua puterea în mâinile sale.

Aşa stăteau lucrurile în Westeros când Anul celor Trei Mirese s-a apropiat de sfârşit şi a lăsat locul următorului an, al cincizecilea de la Cucerirea lui Aegon.

Un prisos de domnitori

Toţi oamenii sunt păcătoşi, ne învaţă Părintele Credinţei. Până si cei mai nobili regi şi cei mai galanţi cavaleri pot fi copleşiţi de furie, patimă şi invidie şi pot comite fapte care să-i ruşineze şi să le păteze reputaţia. Iar bărbaţii cei mai ticăloşi şi femeile cele mai stricate pot în acelaşi fel să facă uneori fapte bune, deoarece iubirea, compasiunea şi mila pot fi găsite chiar şi în inimile cele mai negre. „Noi suntem aşa cum ne-au făcut zeii”, a scris septonul Barth, omul cel mai înţelept care a slujit vreodată ca Mână a Regelui, „puternici şi slabi, buni şi răi, cruzi şi blânzi, viteji şi meschini. Să ştiţi astea dacă veţi domni vreodată peste regatele oamenilor.” Arareori a fost văzut mai clar adevărul cuvintelor lui ca în anul 50 După Cucerirea lui Aegon. Încă din primele sale zile, în tot Ţinutul au început să se întocmească planuri pentru a sărbători o jumătate de veac de domnie a Targaryenilor în Westeros, prin ospeţe, petreceri şi turniruri. Ororile domniei regelui Maegor se îndepărtau în trecut, Tronul de Fier şi Credinţa se împăcaseră, iar tânărul rege Jaehaerys Întâiul era iubit de oamenii de rând şi de marii lorzi deopotrivă, din Oraşul Vechi şi până la Zid. Cu toate acestea, fără să fie ştiut decât de foarte puţini, nori de furtună se adunau în zare şi înţelepţii puteau auzi hăt departe bubuitul de tunet.

Un Ţinut cu doi regi este ca un om cu două capete, vor spune cei din popor. În anul 50 D.C., ţinutul Westeros s-a pomenit cu un rege, o Mână şi trei regine, ca în vremea regelui Maegor… dar pe când reginele lui Maegor îi fuseseră consoarte, supuse voinţei lui, trăind şi murind după cum i se năzărea, fiecare dintre reginele de acum reprezenta o putere în sine.

În Fortăreaţa Roşie din Debarcaderul Regelui stătea regina regentă Alyssa, văduva răposatului rege Aenys, mama fiului acestuia, Jaehaerys, şi soţia Mâinii Regelui, Rogar Baratheon. De cealaltă parte a Golfului Apei Negre, în Piatra Dragonului, apăruse o regină mai tânără, când fiica Alyssei, Alysanne, o fecioară de treisprezece ani, se legase prin jurământ de fratele ei regele Jaehaerys, în ciuda dorinţei mamei ei şi a soţului acesteia. Iar departe spre apus, pe Insula Frumoasă, separată de mama şi de sora ei prin toată lăţimea Westerosului, se afla fiica mai mare a Alyssei, călăreaţa de dragoni Rhaena Targaryen, văduva prinţului Aegon Neîncoronatul. În Ţinuturile de Vest, Ţinuturile Riverane şi părţi din Reach, existau oameni care o numeau deja Regina din Vest.

Două surori şi o mamă, cele trei regine erau legate laolaltă prin sânge, durere şi suferinţă… şi totuşi între ele se întindeau umbre vechi şi noi, care se întunecau pe zi ce trecea. Armonia şi unitatea de scop care le îngăduise lui Jaehaerys, surorilor sale şi mamei lor să-l răstoarne pe Maegor cel Crud începuseră să se destrame, pe măsură ce se făceau simţite resentimente ce mocneau de mult, ca şi deosebiri de păreri. Pentru tot restul regenţei, regele-băiat şi micuţa lui regină aveau să fie în dezacord total cu Mâna Regelui şi regina regentă, într-o rivalitate ce avea să continue în domnia propriu-zisă a lui Jaehaerys şi să ameninţe să întoarcă cele Şapte Regate înapoi în război[3].

3 Pentru a nu fi acuzaţi de omisiune, ar trebui amintit că în anul 50 D.C. În Westeros mai exista şi o a patra regină. Regina Elinor din Casa Costayne, de două ori văduvă, care-l găsise pe regele Maegor mort pe Tronul de Fier, plecase din Debarcaderul Regelui după întronarea lui Jaehaerys. Îmbrăcată în straie de penitenţă şi însoţită doar de o cameristă şi de un oştean credincios, ea se îndreptase către Eyrie din Valea lui Arryn, pentru a-l vizita pe cel mai mare dintre cei trei fii ai ei al cărui tată fusese ser Theo Bölling, iar de acolo spre Highgarden în Reach, unde al doilea fiu îi fusese zămislit de lordul Tyrell. După ce fusese mulţumită că erau sănătoşi şi prosperi, fosta regină îl luase pe băiatul ei cel mai mic şi revenise la reşedinţa tatălui ei la Trei Turnuri în Reach, unde declarase că va trăi în linişte pentru tot restul vieţii. Soarta şi regele Jaehaerys aveau alte planuri pentru ea, aşa cum vom povesti mai târziu. Ajunge să

Cauza imediată a încordării a fost căsătoria neaşteptată şi secretă a regelui cu sora sa, care-i luase prin surprindere pe Mână şi pe regina regentă, dându-le peste cap propriile planuri. Ar fi totuşi o greşeală să credem că aceea ar fi fost singura cauză a înstrăinării; celelalte căsătorii care făcuseră ca 49 D.C. să fie numit Anul celor Trei Mirese lăsaseră de asemenea cicatrici.

Lordul Rogar nu-i ceruse niciodată permisiune lui Jaehaerys să se însoare cu mama lui, o omisiune pe care regele-băiat a luat-o ca pe un semn de lipsă de respect. În plus, Înălţimea Sa nu aproba căsătoria; aşa cum avea să-i mărturisească mai târziu septonului Barth, îl preţuia pe lordul Rogar ca prieten şi sfetnic, dar nu avea nevoie de un al doilea tată şi considera că propria sa judecată, temperament şi inteligenţă erau superioare Mâinii. Jaehaerys simţea de asemenea că ar fi trebuit să fi fost consultat asupra căsătoriei surorii sale Rhaena, deşi asta nu-l afecta chiar la fel de mult. Pe de altă parte, regina Alyssa fusese profund rănită că ea nu fusese nici consultată, nici invitată la nunta Rhaenei de pe Insula Frumoasă.

Departe în miazănoapte, Rhaena Targaryen nutrea propriile ei nemulţumiri. După cum s-a încredinţat vechilor prietene şi favorite cu care se înconjurase, ea nici nu înţelegea şi nici nu împărtăşea dragostea mamei ei pentru Rogar Baratheon. Deşi îl respecta, cu reticenţă, pentru că se ridicase în sprijinul fratelui ei Jaehaerys împotriva unchiului lor Maegor, nu putea nici să-i uite, nici să-i ierte pasivitatea de care dăduse dovadă când propriul ei soţ, prinţul Aegon, îl înfruntase pe Maegor în Bătălia de sub Ochiul Zeilor. De asemenea, odată cu trecerea timpului, regina Rhaena devenise chiar mai ranchiunoasă pentru că revendicarea Tronului de Fier de către ea şi fiicele ei fusese ignorată în favoarea celei a „frăţiorului meu” (aşa cum obişnuia să-i spună lui Jaehaerys). Ea era prima născută, le reamintea celor care o ascultau, şi călărise un dragon înaintea

---

spunem că regina Elinor n-a jucat niciun rol în evenimentele din anul 50 D.C.

oricăruia dintre fraţii şi surorile ei, şi totuşi ei toţi, ba „chiar propria-mi mamă”, conspiraseră s-o îndepărteze.

Privind faptele şi profitând de ştiinţa celor petrecute, este lesne de spus că Jaehaerys şi Alysanne au avut dreptate în conflictele ce s-au iscat în ultimul an de regenţă al mamei lor, iar regina Alyssa şi lordul Rogar au fost personajele negative. Desigur, aşa povestesc toţi menestrelii; căsătoria neaşteptată şi rapidă a lui Jaehaerys şi Alysanne a fost o idilă fără pereche încă din zilele lui Florian Bufonul şi Jonquil. Iar în balade, ca întotdeauna, iubirea cucereşte totul. Adevărul, trebuie să recunoaştem, este mult mai simplu. Neliniştile reginei Alyssa legate de căsătorie se născuseră mai degrabă din îngrijorarea reală pentru copiii ei, dinastia Targaryen şi Ţinutul ca un tot. De asemenea, temerile ei nu erau neîndreptăţite.

Motivele lordului Baratheon erau mai puţin altruiste. Bărbat mândru, el fusese uluit şi înfuriat de „ingratitudinea” regelui-băiat, pe care-l privise ca pe un fiu, şi se simţise umilit să se retragă de la porţile Pietrei Dragonului în faţa a cincizeci de oameni ai săi. Războinic până în măduva oaselor, Rogar visase cândva să-l înfrunte în duel pe Maegor cel Crud şi nu putea răbda să fi fost ruşinat de un flăcău de cincisprezece ani. Pentru a nu-l privi totuşi cu ochi prea aspri, ar fi bine să ne amintim cuvintele septonului Barth. Deşi în ultimul său an ca Mână avea să comită unele fapte crude, nebuneşti şi ticăloase, Rogar Baratheon nu era în adâncul inimii un om crud sau ticălos, şi deloc nebun; odată fusese un erou şi trebuie să ne amintim asta când îi vom examina anul cel mai întunecat al vieţii.

În zilele imediat următoare confruntării cu Jaehaerys, lordul Rogar nu s-a putut gândi aproape la nimic altceva decât la umilinţa pe care o suferise. Primul lui impuls a fost de a reveni la Piatra Dragonului cu mai mulţi oşteni, destui ca să copleşească garnizoana castelului şi să tranşeze situaţia prin forţă. Cât despre Garda Regelui, lordul Rogar a reamintit consiliului că Spadele Albe juraseră să-şi dea viaţa pentru rege şi „voi fi încântat să le ofer onoarea aceea”.

Când lordul Tully a atras atenţia că Jaehaerys putea să închidă pur şi simplu porţile Pietrei Dragonului, lordul Rogar nu a cedat.

— N-are decât s-o facă. Dacă va fi nevoie, pot cuceri castelul prin asediu.

În cele din urmă doar regina Alyssa a putut să se facă auzită prin furia soţului ei şi să-l convingă să-şi abandoneze ideea nesăbuită.

— Iubirea mea, i-a spus cu blândeţe, copiii mei călăresc dragoni, pe când noi nu avem aşa ceva.

Nu mai puţin decât soţul ei, regina regentă dorea anularea căsătoriei pripite a regelui, întrucât era convinsă că vestea ei ar fi ridicat din nou Credinţa împotriva Coroanei. Temerile îi erau aţâţate de septonul Mattheus; după ce se îndepărtase de Jaehaerys şi avusese siguranţa că buzele nu-i vor fi cusute, septonul îşi regăsise tăişul limbii şi nu vorbise decât despre felul cum „oamenii respectabili” vor condamna însoţirea incestuoasă a regelui.

Dacă Jaehaerys şi Alysanne ar fi revenit în Debarcaderul Regelui la timp pentru a celebra noul an, aşa cum se ruga regina Alyssa („îşi vor veni în fire şi se vor căi de nebunia aceasta”, a spus ea consiliului), poate că împăcarea ar fi fost posibilă, dar asta nu s-a întâmplat. După ce au trecut două săptămâni, apoi alte două şi regele tot n-a reapărut la Curte, Alyssa şi-a anunţat intenţia de a reveni la Piatra Dragonului, de data aceasta singură, pentru a-şi ruga copiii să vină acasă, dar lordul Rogar i-a interzis-o furios.

— Dacă te vei duce în genunchi în faţa lui, a zis el, băiatul nu-ţi va mai da ascultare niciodată. El şi-a pus propriile dorinţe mai presus de binele Ţinutului şi aşa ceva nu se poate accepta. Vrei să sfârşească precum tatăl lui?

Aşa că regina s-a supus voinţei lui şi n-a mai plecat.

„Nimeni n-ar trebui să se îndoiască”, a scris septonul Barth după nişte ani, „că regina Alyssa dorea să facă ceea ce era cel mai bine. Din păcate însă, ea părea adesea să nu ştie ce anume ar fi fost cel mai bine. Dorea mai mult ca orice să fie iubită, admirată şi lăudată, o dorinţă pe care a împărtăşit-

o cu regele Aenys, primul ei soţ. Un domnitor trebuie să săvârşească uneori fapte necesare, însă nepopulare, deşi ştie că vor fi primite cu siguranţă cu oprobriu şi dezaprobare. Regina Alyssa a fost rareori în stare de astfel de fapte."

Zilele au trecut şi s-au transformat în săptămâni, apoi în luni, iar în acest răstimp inimi s-au îndârjit şi oamenii au devenit mai hotărâţi de ambele părţi ale Golfului Apei Negre. Regele-băiat şi micuţa lui regină au rămas în Piatra Dragonului, aşteptând ziua când Jaehaerys avea să preia în propriile-i mâini conducerea celor Şapte Regate. Regina Alyssa şi lordul Rogar au continuat să ţină frâiele puterii în Debarcaderul Regelui, căutând o cale prin care să desfacă mariajul regelui şi să evite catastrofa despre care erau siguri că va urma. Cu excepţia consiliului, ei nu povestiseră nimănui ce se întâmplase în Piatra Dragonului, iar lordul Rogar le poruncise celor care-i însoţiseră să nu sufle o vorbă despre cele văzute, sub pedeapsa pierderii limbii. Nobilul lord socotea că, odată ce căsătoria va fi anulată, pentru majoritatea Westerosului ar fi fost ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic… atâta timp cât rămânea secretă. Până ce avea să fie consumată, însoţirea putea fi anulată cu uşurinţă.

Speranţa aceea avea să se dovedească deşartă, aşa cum ştim acum, dar pentru Rogar Baratheon în anul 50 D.C. ea părea posibilă. Pentru o vreme el trebuie să fi fost cu certitudine încurajat de tăcerea regelui. Jaehaerys acţionase iute pentru a se căsători cu Alysanne, însă după aceea nu păruse să se grăbească s-o anunţe. Cu siguranţă, dacă ar fi dorit s-o facă, dispunea de mijloacele necesare. Maesterul Culiper, încă vioi la optzeci de ani, slujise încă din zilele reginei Visenya şi era ajutat cu iscusinţă de doi maesteri mai tineri. De asemenea, în Piatra Dragonului existau o mulţime de corbi. La un simplu cuvânt din partea lui Jaehaerys, căsătoria lui ar fi putut fi anunţată dintr-un capăt în celălalt al Ţinutului. Însă el n-a rostit cuvântul acela.

De atunci şi până în zilele noastre cărturarii au dezbătut motivele tăcerii sale. Se căia pentru o căsătorie făcută în grabă, aşa cum ar fi dorit regina Alyssa? Îl rănise

cumva Alysanne? Începuse să se teamă de reacţia Ţinutului faţă de căsătorie, amintindu-şi toate cele abătute asupra lui Aegon şi Rhaena? Era posibil ca profeţiile teribile ale septonului Mattheus să-l fi zguduit mai mult decât ar fi vrut să recunoască? Sau era pur şi simplu un băiat de cincisprezece ani care acţionase pripit, fără să reflecteze asupra consecinţelor, iar acum nu mai ştia în ce fel să procedeze?

Toate aceste explicaţii pot fi susţinute şi argumentate, dar ele sună găunos în lumina celor ce ştim acum despre Jaehaerys Targaryen Întâiul. Tânăr sau bătrân, el a fost un rege care n-a acţionat niciodată fără să reflecteze. Pentru scriitorul acestor rânduri pare clar că Jaehaerys nu se căia pentru căsătoria sa şi nici nu intenţiona s-o anuleze. El îşi alesese regina pe care o dorea şi avea să-şi anunţe Ţinutul la momentul cuvenit, dar atunci când avea să aleagă el, într-o manieră gândită cel mai bine pentru a duce la acceptare: când avea să fie bărbat şi rege cu drepturi depline, nu un băiat care se însurase în pofida dorinţei regentei sale.

Absenţa tânărului rege de la Curte n-a trecut neobservată mult timp. Tăciunii focurilor de sărbătoare aprinse pentru celebrarea noului an abia se răciseră când oamenii din Debarcaderul Regelui au început să pună întrebări. Pentru a curma zvonurile, regina Alyssa a anunţat că Înălţimea Sa se odihnea şi medita în Piatra Dragonului, reşedinţa străveche a Casei sale… dar pe măsură ce a trecut şi mai mult timp, fără vreun semn din partea lui, lorzii şi oamenii de rând au început să se întrebe. Era oare regele bolnav? Fusese făcut prizonier, din motive încă necunoscute? Regele-băiat chipeş şi fermecător umblase printre locuitorii din Debarcaderul Regelui liber, părând atât de încântat să se amestece cu ei, încât această dispariţie bruscă nu-i stătea deloc în fire.

Nici regina Alysanne nu se grăbea să revină la Curte.

— Aici te am numai al meu, zi şi noapte, i-a spus lui Jaehaerys. Când ne vom întoarce, voi fi norocoasă să prind un ceas cu tine, fiindcă fiecare om din Westeros va dori o

bucăţică din tine.

Pentru ea, zilele acelea din Piatra Dragonului au însemnat o idilă.

— Peste mulţi ani, când vom fi bătrâni şi cărunţi, ne vom aminti de zilele astea şi vom surâde, amintindu-ne cât de fericiţi am fost.

Jaehaerys însuşi a împărtăşit fără doar şi poate unele dintre sentimentele acelea, totuşi tânărul rege avea şi alte motive pentru a rămâne în Piatra Dragonului. Spre deosebire de unchiul său Maegor, el nu era predispus la răbufniri de mânie, dar era perfect capabil de furie şi n-avea să uite niciodată, şi nici să ierte, că fusese exclus în mod deliberat de la întrunirile de consiliu la care fuseseră discutate căsătoria sa şi a surorii sale. Şi cu toate că avea să-i rămână recunoscător lui Rogar Baratheon pentru că-l ajutase să ajungă pe Tronul de Fier, nu intenţiona să se lase condus de el.

— Eu am avut un tată, i-a spus Jaehaerys maesterului Culiper în zilele acelea petrecute în Piatra Dragonului. Nu-mi mai trebuie altul.

Regele recunoştea şi aprecia calităţile Mâinii, însă în acelaşi timp era pe deplin conştient de cusururile lui, care deveniseră foarte evidente în zilele dinaintea Nunţii de Aur, când fusese spectator alături de lorzii Ţinutului, în vreme ce lordul Rogar vâna, bea şi deflora fecioare.

Jaehaerys îşi cunoştea de asemenea propriile cusururi - pe care intenţiona să le îndrepte înainte de a se aşeza pe Tronul de Fier. Tatăl lui, regele Aenys, fusese numit „slab”, pe de o parte fiindcă nu fusese războinicul care era fratele său, Maegor. Jaehaerys a decis ca nimeni să nu-i pună vreodată sub semnul întrebării propriul curaj sau măiestria în mânuirea armelor. În Piatra Dragonului, el îi avea pe ser Merrell Bullock, comandantul garnizoanei castelului, pe fiii acestuia, ser Alyn şi ser Howard, pe ser Elyas Scales, un maestru de arme experimentat, şi pe propriii săi Şapte, cei mai de seamă luptători din Ţinut. În fiecare dimineaţă Jaehaerys s-a antrenat cu ei în curtea castelului, strigându-le

să-l lovească cu mai multă energie, să-l încolţească şi să-l atace în toate felurile pe care le ştiau. De la răsăritul soarelui şi până la amiază, se antrena cu ei, şlefuindu-şi abilităţile luptei cu spada, lancea, ghioaga şi toporul, sub privirile reginei sale.

Era un regim dur şi brutal. Fiecare duel se încheia doar când regele însuşi sau oponentul lui îl declara mort. Jaehaerys a „murit” de atâtea ori, încât soldaţii garnizoanei făcuseră un joc din asta, strigând „Regele e mort!” de fiecare dată când cădea şi „Trăiască regele!” când el se ridica iarăşi.

Oponenţii lui au început un concurs, punând prinsoare între ei cine îl putea omorî de mai multe ori pe rege. (Câştigătorul, ni s-a spus, a fost tânărul ser Pate Sitarul, a cărui lance fulgerătoare se pare că-l scotea din minţi pe Înălţimea Sa.) Până seara, Jaehaerys era adesea plin de vânătăi şi însângerat, spre tulburarea Alysannei, totuşi iscusinţa i s-a îmbunătăţit atât de neîndoielnic încât, spre sfârşitul şederii sale în Piatra Dragonului, bătrânul ser Elyas

însuşi i-a spus:

— Înălţimea Ta, nu vei face niciodată parte din Garda Regelui, dar dacă prin cine ştie ce vrăjitorie unchiul tău Maegor s-ar ridica din mormânt, eu mi-aş paria galbenii pe tine.

Într-o seară, după o zi în care Jaehaerys fusese aspru scărmănat, maesterul Culiper i-a spus:

— Înălţimea Ta, de ce te pedepseşti cu atâta încrâncenare? În Ţinut domneşte pacea.

Tânărul rege s-a mulţumit să surâdă, după care a replicat:

— În Ţinut domnea pacea când a murit bunicul meu, dar tata abia dacă a suit pe tron şi duşmanii s-au ridicat din toate părţile. Ei îl încercau, ca să afle dacă era puternic ori slab. Mă vor încerca şi pe mine.

Nu s-a înşelat, deşi prima lui încercare, atunci când a sosit, a fost de o natură cu totul diferită, una pentru care nu l-ar fi putut pregăti niciun fel de antrenamente în curţile din Piatra Dragonului. Pentru că aveau să-i fie probate valoarea ca bărbat şi iubirea lui pentru micuţa regină.

Cunoaştem foarte puţine despre copilăria Alysannei Targaryen; fiind al cincilea copil al regelui Aenys şi al reginei Alyssa, şi de asemenea fată, observatorii de la Curte au găsit-o mai puţin interesantă decât pe fraţii ei mai mari, aflaţi înaintea ei în linia de succesiune la tron. Din puţinul ajuns până la noi, ştim că Alysanne a fost o fetiţă inteligentă, dar cu nimic remarcabilă; micuţă, totuşi niciodată bolnăvicioasă, amabilă, ascultătoare, cu zâmbet dulce şi voce plăcută. Spre marea uşurare a părinţilor ei, nu dovedea nimic din sfiiciunea ce o afectase pe sora ei mai mare, Rhaena, în copilărie. De asemenea, nu dovedise nici temperamentul voluntar şi încăpăţânat al Aereei, fiica Rhaenei.

Ca prinţesă regală, Alysanne a avut desigur servitoare şi însoţitoare de la o vârstă fragedă. În copilărie a avut cu siguranţă o doică; ca majoritatea femeilor nobile, regina Alyssa nu şi-a alăptat propriii copii. Mai târziu un maester a

învăţat-o să citească, să scrie şi să facă adunări, iar o septă a educat-o în cucernicie, comportare şi tainele Credinţei. Fete de rând i-au slujit drept cameriste, spălându-i veşmintele şi golindu-i oala de noapte, iar la momentul potrivit ea a ales cu siguranţă fete de aceeaşi vârstă şi de sânge nobil ca domnişoare de companie, ca să călărească, să se joace şi să coasă împreună.

Alysanne nu şi-a ales singură însoţitoarele acelea; ele i-au fost selectate de mama ei, regina Alyssa, şi au fost schimbate destul de des, astfel ca prinţesa să nu se ataşeze prea mult de una dintre ele. Predilecţia surorii ei Rhaena de a revărsa o cantitate necuviincioasă de afecţiune şi atenţie asupra unei succesiuni de favorite, dintre care unele nu erau considerate tocmai acceptabile, fusese sursa multor şuşoteli la Curte, iar regina nu dorea ca Alysanne să fie subiectul unor zvonuri similare.

Toate acestea s-au schimbat când regele Aenys a murit în Piatra Dragonului, iar fratele său Maegor s-a întors peste Marea Îngustă pentru a sui pe Tronul de Fier. Noul rege a dovedit puţină iubire şi încă şi mai puţină încredere faţă de vreun copil al fratelui său şi a silit-o pe mama lui, regina-văduvă Visenya, să-i îndeplinească voia. Cavalerii şi slujitorii reginei Alyssa au fost alungaţi, laolaltă cu slujitorii şi însoţitoarele copiilor ei, iar Jaehaerys şi Alysanne au fost trecuţi sub tutela strămătuşii lor, teribila Visenya. Practic ostatici, ei au petrecut domnia unchiului lor, între Driftmark, Piatra Dragonului şi Debarcaderul Regelui, fiind mutaţi după voia altora, până când moartea Visenyei în anul 44 D.C. i-a oferit reginei Alyssa ocazia de a fugi, o ocazie de care ea a profitat prompt, fugind în Piatra Dragonului cu Jaehaerys, Alysanne şi sabia Sora Întunecată.

Nu s-a păstrat până în zilele noastre nicio relatare demnă de încredere despre viaţa prinţesei Alysanne după evadarea aceea. Ea nu reapare în analele Ţinutului decât în ultimele zile ale domniei sângeroase a lui Maegor, când mama ei şi lordul Rogar au plecat din Capătul Furtunii în fruntea unei armii, în vreme ce Alysanne, Jaehaerys şi sora

lor Rhaena au coborât peste Debarcaderul Regelui călare pe dragoni.

Neîndoios, prinţesa Alysanne a avut cameriste şi domnişoare de companie în zilele ce au urmat morţii lui Maegor. Din păcate, nu ni s-au transmis numele şi caracteristicile lor. Ştim totuşi că niciuna dintre ele n-a însoţit-o pe prinţesă când a părăsit Fortăreaţa Roşie alături de Jaehaerys, călare pe dragonii lor. Cu excepţia celor şapte cavaleri din Garda Regelui, de garnizoana castelului, bucătărese, grăjdari şi alţi slujitori, regele şi mireasa lui nu au avut pe nimeni altcineva în Piatra Dragonului.

Aşa ceva nu era nici pe departe cuvenit pentru o prinţesă, şi cu atât mai puţin pentru o regină. Alysanne trebuia să aibă slujitoarele ei, iar în această privinţă mama ei Alyssa a întrezărit o ocazie pentru a le măcina, şi poate chiar desface, căsătoria. Regina regentă a decis să trimită în Piatra Dragonului un grup ales cu multă grijă de dame de companie şi slujnice, pentru a se îngriji de nevoile tinerei regine. Planul, ne-a asigurat Marele Maester Benifer, i-a aparţinut reginei Alyssa… dar lordul Rogar l-a aprobat cu încântare, întrucât a văzut imediat un mod de a-l modifica pentru propriul lui câştig.

Bătrânul septon Oswyck, care oficiase ritualurile de căsătorie pentru Jaehaerys şi Alysanne, şi-a păstrat septul din Piatra Dragonului, însă o tânără lady de obârşie regală necesita de asemenea o femeie, care să se ocupe de educaţia ei religioasă. Regina Alyssa a trimis trei asemenea femei: pe redutabila septă Ysabel şi două novice de viţă nobilă de vârsta Alysannei, Lyra şi Edyth. La conducerea slujitoarelor şi cameristelor Alysannei, ea a numit-o pe lady Lucinda Tully, soţia lordului de Riverrun, a cărei cucernicie pătimaşă era renumită în tot Ţinutul. Ea a fost însoţită de sora ei mai mică, Ella din Casa Broome, o fecioară plină de modestie al cărei nume fusese propus scurt timp ca mireasă pentru Jaehaerys. Au fost de asemenea incluse fiicele lordului Celtigar, atât de recent ridiculizate de Mâna Regelui, fiindcă nu aveau bărbie, sâni şi minte. („Am putea măcar să le

folosim cumva” se pare că ar fi spus lordul Rogar tatălui lor.) Lor li s-au alăturat alte trei fete de obârşie nobilă ce proveneau din Vale, din Ţinuturile Furtunii şi din Reach: Jennis din Casa Templeton, Coryanne din Casa Wylde şi Rosamund din Casa Ball.

Regina Alyssa dorea fără doar şi poate ca fiica ei să fie slujită de însoţitoare potrivite, care să aibă vârsta şi statutul ei, totuşi acela n-a fost singurul motiv pentru care le-a trimis în Piatra Dragonului. Septa Ysabel, novicele Edyth şi Lyra, alături de foarte cucernica lady Lucinda şi sora ei aveau şi o altă sarcină. Regina regentă spera ca femeile acelea extrem de morale să o convingă pe Alysanne, şi poate chiar şi pe Jaehaerys, că împerecherea dintre frate şi soră era spurcată în ochii Credinţei. „Copiii” (aşa cum insista Alyssa să-i numească pe rege şi regină) nu erau răi în sine, ci doar tineri şi îndărătnici; dacă ar fi fost educaţi aşa cum se cuvenea, ei ar fi putut înţelege greşeala drumului pe care porniseră şi s-ar fi putut căi de căsătoria lor înainte ca aceasta să dezbine Ţinutul. Sau cel puţin aşa se ruga ea.

Motivele lordului Rogar erau mai simple. Fiindcă nu se putea bizui pe loialitatea garnizoanei castelului sau pe cavalerii din Garda Regelui, Mâna avea nevoie de ochi şi urechi în Piatra Dragonului. El le-a informat limpede pe lady Lucinda şi pe celelalte femei că trebuiau să-i raporteze tot ce spuneau şi făceau Jaehaerys şi Alysanne. Lordul Rogar era mai cu seamă doritor să afle dacă regele şi regina intenţionau să-şi consume căsătoria. Asta, a subliniat el, trebuia prevenit cu orice preţ.

Şi poate că au fost mai multe.

Iar acum, din păcate, trebuie să ne întoarcem privirile spre o anume carte dezagreabilă care a apărut în cele Şapte Regate la vreo patruzeci de ani după evenimentele pe care le discutăm acum. Copii ale ei continuă să fie trecute din mână în mână în locurile îndoielnice din Westeros şi multe pot fi adesea găsite în bordeluri speciale (care se adresează clienţilor ce ştiu să citească) şi în bibliotecile bărbaţilor imorali, unde este mai bine să fie ţinute sub cheie, ferite de

ochii fecioarelor, soţiilor fidele, copiilor, ca şi ale tuturor celor neprihăniţi şi cucernici.

Scrierea respectivă este cunoscută sub diverse titluri, printre care *Păcatele trupeşti, Nobili şi grăjdari, Povestea unei stricate* şi *Nemernicia bărbaţilor,* însă toate versiunile poartă subtitlul *Pentru tinerele fete, spre luare aminte.* Se afirmă că ar fi mărturia unei fecioare de obârşie nobilă, care şi-a cedat virtutea unui argat din castelul tatălui ei lord, a născut un copil din flori, iar după aceea a participat la tot soiul de perversiuni imaginabile, de-a lungul unei lungi vieţi de păcate, suferinţe şi sclavie.

Dacă povestea autoarei este adevărată (părţi din ea pun la încercare credulitatea), în cursul vieţii ei a fost cameristă de regină, concubina unui tânăr cavaler, târfă de bivuac în Ţinuturile Discordiei din Essos, servitoare într-o tavernă din Myr, saltimbanc în Tyrosh, jucăria unei regine-corsar în Insulele Baziliscului, sclavă în Vechiul Volantis (unde a fost tatuată şi i-au fost puşi cercei în tot felul de locuri), slujnica unui vrăjitor din Qarth, şi în cele din urmă patroana unei case a plăcerilor din Lys… înainte de a reveni într-un final în Oraşul Vechi şi la Credinţă. Se afirma că şi-ar fi sfârşit viaţa ca septă în Septul Stelat, unde şi-a scris povestea vieţii ca să le avertizeze pe alte tinere să nu-i urmeze exemplul.

Detaliile lubrice ale aventurilor erotice ale autoarei nu ne interesează aici. Ne atrage atenţia doar partea de început a poveştii ei sordide, istoria tinereţii ei… deoarece presupusa autoare nu este alta decât Coryanne Wylde, una dintre domnişoarele de companie trimise în Piatra Dragonului pentru micuţa regină.

Nu dispunem de nicio modalitate prin care să stabilim veridicitatea poveştii ei, ba nici măcar dacă ea a fost cu adevărat autoarea acestei cărţi infame (unii argumentează în mod plauzibil că textul ar fi fost produs de mai multe mâini, întrucât stilul variază evident de la un episod la altul). Cu toate acestea, începuturile vieţii lui lady Coryanne sunt confirmate în istorisirile maesterului care a slujit în Casa

Ploii în perioada tinereţii ei. La vârsta de treisprezece ani, a scris el, mezina lordului Wylde fusese într-adevăr sedusă şi deflorată de un „flăcău ursuz” care lucra la grajduri. În *Pentru tinerele fete, spre luare aminte,* flăcăul acela este descris ca un tânăr chipeş de vârsta ei, totuşi relatarea maesterului diferă, zugrăvindu-l pe seducător ca o secătură de treizeci de ani, ciupit de vărsat, care ieşea în evidenţă doar printr-un „mădular bărbătesc la fel de zdravăn ca al unui armăsar”.

Indiferent care ar fi fost adevărul, „flăcăul ursuz” a fost jugănit şi trimis la Zid de îndată ce fapta i-a fost aflată, iar lady Coryanne a fost închisă în odăile ei pentru a da naştere fiului de obârşie umilă. La scurt timp după ce s-a născut, băieţelul acela a fost trimis la Capătul Furtunii, unde avea să fie crescut de unul dintre administratorii castelului şi de soţia lui stearpă.

Potrivit jurnalelor maesterului, bastardul s-a născut în anul 48 D.C., lady Coryanne a fost supravegheată după aceea cu atenţie, dar puţini dinafară zidurilor Casei Ploii au ştiut de ruşinea ei. Când corbul a sosit s-o cheme la Debarcaderul Regelui, mama ei i-a atras atenţia cu severitate că nu trebuia să vorbească niciodată despre copilul ori despre păcatul ei.

— În Fortăreaţa Roşie, ei te vor crede fecioară.

Însă pe când fata se îndrepta spre oraş, însoţită de tatăl ei şi de un frate, au tras peste noapte într-un han de pe malul de miazăzi al Apei Negre, lângă debarcaderul bacului. Acolo ea s-a pomenit aşteptată de un mare lord.

Iar aici povestea devine încă şi mai încâlcită, întrucât identitatea bărbatului din han este o chestiune mult discutată chiar şi de cei care acceptă că *Pentru tinerele fete, spre luare aminte* conţine doar crâmpeie de adevăr.

De-a lungul anilor şi veacurilor, pe măsură ce cartea a fost copiată şi recopiată, în text s-au strecurat multe schimbări şi amendamente. Maesterii care trudesc în Citadelă copiind cărţi sunt instruiţi cu rigurozitate să reproducă originalul cuvânt cu cuvânt, totuşi puţini scribi

obişnuiţi sunt la fel de disciplinaţi. Adesea septonii, septele şi surorile sfinte care copiază şi anluminează cărţi pentru Credinţă elimină sau modifică orice pasaje despre care cred că sunt ofensatoare, obscene sau false din punct de vedere teologic. Întrucât practic întreaga *Pentru tinerele fete, spre luare aminte* este obscenă, este improbabil ca ea să fi fost transcrisă fie de maesteri, fie de septoni. Ţinând seama de numărul copiilor a căror existenţă este cunoscută (sute, deşi tot atât de multe au fost arse de Baelor cel Binecuvântat), scribii responsabili au fost probabil septoni alungaţi din Credinţă pentru beţie, furt sau păcat trupesc, învăţăcei care dăduseră greş şi părăsiseră Citadela fără colan, scribi tocmiţi din Oraşele Libere sau saltimbanci (care erau cei mai nepricepuţi dintre toţi). Întrucât nu deţineau rigorile maesterilor, astfel de scribi se simţeau adesea liberi să „improvizeze" pe textele pe care le copiau. (îndeosebi saltimbancii sunt predispuşi spre aşa ceva.)

În cazul lui *Pentru tinerele fete, spre luare aminte,* asemenea „îmbunătăţiri" au constat în general în adăugarea şi mai multor episoade de depravare şi în modificarea celor existente, pentru a le face şi mai tulburătoare şi mai lascive. Pe măsură ce modificările s-au succedat de-a lungul anilor, a devenit tot mai greu de stabilit care era textul original, astfel încât nici chiar maesterii din Citadelă nu pot conveni asupra titlului cărţii, aşa cum am amintit. Identitatea bărbatului care s-a întâlnit cu Coryanne Wylde în hanul de lângă bac, dacă într-adevăr a existat o astfel de întâlnire, este alt subiect contestat. În copiile intitulate *Păcatele trupeşti* şi *Nobili şi grăjdari* (care tind să fie versiunile mai vechi, şi cele mai scurte), bărbatul de la han este identificat ca ser Borys Baratheon, cel mai mare dintre cei patru fraţi ai lordului Rogar. În *Povestea unei stricate* şi *Nemernicia bărbaţilor* individul este însă chiar lordul Rogar.

Toate aceste versiuni cad de acord asupra celor ce s-au petrecut în continuare. Ignorându-i pe tatăl şi pe fratele Coryannei, lordul i-a cerut fetei să se dezbrace pentru ca s-o poată cerceta. „El şi-a trecut palmele peste toate părţile

mele”, a scris ea, „şi m-a silit să mă-ntorc într-o parte şi în alta, să mă aplec, să mă-ntind şi să-mi desfac picioarele sub ochii lui, până când, în cele din urmă, s-a declarat mulţumit.” Abia atunci bărbatul a dezvăluit scopul pentru care ea fusese chemată la Debarcaderul Regelui. Urma să plece în Piatra Dragonului, chipurile ca fecioară, pentru a sluji drept domnişoară de companie reginei Alysanne, însă după ce ajungea acolo trebuia să-şi folosească vicleşugurile şi trupul pentru a-l ademeni pe rege în pat.

— Jaehaerys este un bărbat mai degrabă neprihănit şi îndrăgostit până peste cap de propria lui soră, se spune că i-ar fi zis bărbatul acela Coryannei, însă Alysanne nu-i decât o fetiţă, în vreme ce tu eşti o femeie pe care şi-ar dori-o orice bărbat. Odată ce Înălţimea Sa va gusta din farmecele tale, s-ar putea să-şi vină în fire şi să abandoneze nebunia acestei căsătorii. Este chiar posibil să aleagă să te păstreze după aceea, cine poate şti? Desigur, nu poate fi vorba de nicio căsătorie, însă vei avea giuvaieruri, slujnice şi orice ţi-ai putea dori. Cine încălzeşte patul regelui se poate aştepta la răsplăţi bogate. Iar dacă Alysanne va descoperi că voi doi vă culcaţi, cu atât mai bine. Este o fată mândră şi nu va pregeta să abandoneze un soţ infidel. Iar dacă vei rămâne iarăşi grea, tu şi copilul veţi fi bine îngrijiţi, iar tatăl şi mama ta vor fi răsplătiţi din plin pentru serviciul pe care l-ai adus Coroanei[4].

Putem da crezare acestei poveşti? În prezent este imposibil să fim siguri, deoarece ne aflăm la o depărtare mare de evenimentele în chestiune şi toţi actorii principali au murit de mult. Cu excepţia mărturiei fetei în sine, nu dispunem de nicio sursă pentru a verifica dacă întâlnirea de lângă bac a existat cu adevărat. Iar dacă totuşi un Baratheon s-a întâlnit în taină cu Coryanne Wylde înainte ca ea să fi ajuns la Debarcaderul Regelui, nu putem şti ce i-a spus. Este

4 Unele copii ale *Poveştii unei stricate* includ un episod amoros suplimentar în care lordul Rogar însuşi se dedă cunoaşterii cărnii fetei „cât fu noaptea de lungă”, însă acela este aproape cu certitudine adăugirea ulterioară a unui scrib libidinos sau a unui codoş depravat.

foarte posibil s-o fi instruit doar în îndatoririle ei de iscodire şi tragere de limbă, la fel ca pe celelalte fete.

Scriind în Citadelă în ultimii ani ai lungii domnii a regelui Jaehaerys, Arhimaesterul Crey a crezut că întâlnirea de la han a fost o calomnie stângace care avusese intenţia de a mânji numele lordului Rogar şi a mers într-atât încât să atribuie minciuna lui ser Borys Baratheon însuşi, care se sfădise aprig cu fratele lui spre sfârşitul vieţii. Alţi cărturari, printre care maesterul Ryben, cel mai de seamă cunoscător din Citadelă al textelor proscrise, interzise, false şi obscene, a considerat povestea o simplă istorie indecentă din categoria celor despre care se ştie că stârnesc pasiunile băieţilor tineri, bastarzilor, târfelor şi celor care se bucură de favorurile lor. „Printre oamenii de rând", a scris el, „există întotdeauna unii cu firi lubrice, pe care îi încântă poveştile despre mari lorzi şi nobili cavaleri ce pângăresc fecioare, întrucât asta îi convinge că până şi cei aflaţi mai presus de ei au aceleaşi patimi ale cărnii."

Poate că aşa este, totuşi există unele amănunte pe care le ştim cu certitudine şi care ne pot îngădui să tragem propriile concluzii. Ştim astfel că mezina lui Morgan Wylde, lordul din Casa Ploii, a fost deflorată la o vârstă fragedă şi a născut un fiu bastard. Putem fi rezonabil de siguri că lordul Rogar ştia despre ruşinea ei; nu numai că el era seniorul lordului Morgan, dar băieţelul a fost plasat chiar în gospodăria sa. Mai ştim despre Coryanne Wylde că s-a numărat printre fecioarele ce au fost trimise în Piatra Dragonului pentru a sluji drept însoţitoare ale reginei Alysanne… o alegere notabil de stranie, dacă într-adevăr acela a fost unicul ei scop, întrucât existau de asemenea zeci de alte fete tinere, de obârşie nobilă şi de vârstă potrivită, a căror feciorie era intactă şi a căror virtute era mai presus de orice reproş.

„De ce tocmai ea?" au întrebat mulţi în anii ce au trecut. Avea ea vreo însuşire specială, vreun farmec anume? Dacă aşa a fost, nimeni nu i l-a remarcat atunci. Era posibil ca lordul Rogar sau regina Alyssa să fi fost îndatoraţi mamei

ori tatălui ei pentru vreo favoare sau act de bunătate din trecut? Nu dispunem de nicio mărturie în privinţa aceea. Nu s-a oferit niciodată o explicaţie plauzibilă pentru alegerea Coryannei Wylde, cu excepţia răspunsului simplu şi hâd din *Pentru tinerele fete, spre luare aminte,* ea a fost trimisă în Piatra Dragonului nu pentru Alysanne, ci pentru Jaehaerys[5].

Documentele Curţii arată că septa Ysabel, lady Lucinda şi celelalte femei alese pentru a o servi pe Alysanne Targaryen s-au îmbarcat pe galera de negoţ *Femeia înţeleaptă* în zorii celei de-a şaptea zile din a doua lună din anul 50 D.C. şi au pornit spre Piatra Dragonului cu fluxul de dimineaţă. Regina Alyssa anunţase din timp sosirea lor printr-un corb, totuşi continua să nutrească unele temeri că înţeleptele, aşa cum au devenit ele cunoscute din ziua aceea, vor găsi porţile Pietrei Dragonului închise înaintea lor. Îngrijorarea aceea s-a dovedit fără temei. Micuţa regină şi doi cavaleri din Garda Regelui le-au aşteptat în port când au debarcat, iar Alysanne le-a întâmpinat pe fiecare în parte cu zâmbete bucuroase şi daruri.

Înainte de a povesti ce s-a întâmplat după aceea, să ne întoarcem privirea pentru scurt timp către Insula Frumoasă, unde Rhaena Targaryen, „Regina din Vest”, trăia alături de noul ei soţ şi propria ei Curte.

Să ne reamintim că a treia căsătorie a fiicei ei celei mai mari n-o încântase pe regina Alyssa mai mult decât căsătoria pe care avea s-o încheie în curând fiul ei, deşi cea a Rhaenei a avut mai puţine consecinţe. Ea n-a fost singură de altfel în această privinţă, pentru că, într-adevăr, Androw

Farman a însemnat o alegere ciudată pentru o femeie prin venele căreia curgea sângele dragonilor.

---

5 S-a spus că după mulţi ani, când regele Aegon era ameţit de băutură, cineva ar fi amintit subiectul în prezenţa sa. Înălţimea Sa ar fi râs şi şi-ar fi exprimat convingerea că dacă lordul Rogar n-ar fi fost prost, le-ar fi instruit pe *toate* fecioarele trimise în Piatra Dragonului în 50 D.C. să se culce cu tânărul rege, întrucât Mâna n-ar fi putut şti pe care dintre ele ar fi preferat-o Jaehaerys. Sugestia aceea scandaloasă ar fi prins rădăcini printre oamenii de rând, dar nu este susţinută de nicio dovadă de vreun fel şi poate fi ignorată fără ezitare.

Despre Androw, care era al doilea fiu al lordului Farman, nici măcar moştenitorul acestuia, se spunea că era un tânăr chipeş cu ochi de un albastru-deschis şi păr lung şi bălai, însă avea cu nouă ani mai puţin decât regina şi chiar la Curtea tatălui său erau destui care-l zeflemiseau ca „jumătate-fată”, deoarece vorbea încet şi avea o fire blândă. După ce, în mod cu totul singular, nu izbutise să facă faţă ca scutier, el nu devenise niciodată cavaler, întrucât nu deţinea niciuna dintre calităţile de luptător ale tatălui şi fratelui său mai mare. Pentru o vreme părintele lui se gândise să-l trimită în Oraşul Vechi, pentru a făuri un colan de maester, până ce propriul său maester îi spusese că băiatul nu era pur şi simplu destul de inteligent şi că, de fapt, abia putea citi, ori scrie. Mai târziu, când a fost întrebată de ce-şi alesese o pereche atât de nepromiţătoare, Rhaena Targaryen a replicat:

— A fost bun cu mine.

Şi tatăl lui Androw fusese bun cu ea, oferindu-i refugiu pe Insula Frumoasă după Bătălia de sub Ochiul Zeilor, când unchiul ei, regele Maegor, ceruse să fie capturată, iar Fraţii Săraci din Ţinut o acuzaseră că era o păcătoasă netrebnică, iar fiicele ei erau spurcăciuni. Unii înaintaseră ideea că regina-văduvă se măritase cu Androw pe de o parte pentru a-l răsplăti pe tatăl lui pentru bunătatea aceea, deoarece despre lordul Farman, el însuşi un al doilea născut care nu se aşteptase niciodată să conducă, se ştia că ţinea mult la Androw, în pofida lipsurilor sale. Poate că în afirmaţia aceea exista un sâmbure de adevăr, însă o altă posibilitate, propusă întâia dată de maesterul lordului Farman, poate fi mai veridică. „Regina şi-a găsit adevărata iubire pe Insula Frumoasă”, a scris maesterul Smike către Citadelă, „nu în braţele lui Androw, ci ale surorii acestuia, lady Elissa”.

Cu trei ani mai mare decât Androw, Elissa Farman avea ochii albaştri şi părul lung şi bălai al fratelui ei, dar în rest era pe cât de deosebită de el poate fi o soră de sânge. Cu inteligenţa ascuţită şi cu limba încă şi mai ascuţită, ea iubea caii, câinii şi şoimii. Era o bună cântăreaţă şi un arcaş

iscusit, dar marea ei dragoste era navigaţia. *Vântul, armăsarul nostru* au fost cuvintele celor din Casa Farman de pe Insula Frumoasă, care navigaseră pe mările din apus încă din Era Zorilor, iar lady Elissa era întruparea lor. Se spune că în copilărie petrecuse mai mult timp pe mare decât pe uscat. Echipajele tatălui ei obişnuiau să chicotească atunci când o vedeau cocoţându-se ca o maimuţă pe greement. La vârsta de paisprezece ani, ea dăduse ocol Insulei Frumoase de una singură în propria ambarcaţiune, iar până la douăzeci de ani ajunsese la miazănoapte până la Insula Ursului, iar la miazăzi până la Arbor. Adesea, spre oroarea ambilor ei părinţi, fata vorbise despre dorinţa de a naviga cu o corabie după zarea vestică, pentru ca să afle ce pământuri ciudate şi minunate se puteau găsi dincolo de Marea Apusului.

Lady Elissa fusese logodită de două ori, o dată la doisprezece ani şi a doua oară la şaisprezece ani, dar îi speriase pe ambii băieţi, aşa cum propriul ei tată recunoscuse mâhnit. În Rhaena Targaryen însă a găsit o însoţitoare cu aceeaşi fire, iar regina a găsit în ea o nouă confidentă, împreună cu Alayne Royce şi Samantha Stokeworth, două dintre prietenele cele mai vechi ale Rhaenei, au devenit aproape de nedespărţit, o Curte înăuntrul Curţii, pe care ser Franklyn Farman, fiul cel mare al lordului Marq, a poreclit-o „Lighioana cu Patru Capete”. Androw Farman, noul soţ al Rhaenei, era primit când şi când în cercul lor, dar niciodată atât de des pentru a fi considerat un al cincilea cap. Grăitor este faptul că regina Rhaena nu a zburat niciodată cu el pe spinarea lui Dreamfyre, o aventură pe care a împărţit-o de multe ori cu lady Elissa, Alayne şi Sam (pentru a fi cinstiţi, trebuie să spunem că este mai mult ca posibil ca regina să-l fi invitat pe Androw să suie în văzduh alături de ea, însă tânărul să fi refuzat, întrucât nu era defel dedat aventurii).

Ar fi totuşi o greşeală să considerăm că tot timpul petrecut de regina Rhaena pe Insula Frumoasă a fost idilic. În mod cert, nu toţi îi salutau prezenţa. Chiar şi aici, pe insula aceasta îndepărtată, existau Fraţi Săraci furioşi că

lordul Marq, la fel ca tatăl lui, oferise sprijin şi sanctuar cuiva pe care ei îl considerau un inamic al Credinţei. Prezenţa permanentă a lui Dreamfyre pe insulă crea de asemenea probleme. Întrezărit doar la câţiva ani, un dragon era o minune, deşi în acelaşi timp o teroare, şi era adevărat că unii dintre locuitorii Insulei Frumoase se mândreau că aveau „propriul nostru dragon”. Alţii se simţeau însă neliniştiţi de prezenţa uriaşei fiare, mai ales pe măsură ce a devenit tot mai mare şi… mai flămândă. Nu este simplu să hrăneşti un dragon aflat în creştere. Iar când s-a aflat că Dreamfyre avea un cuibar, un frate cerşetor de pe dealurile din interiorul insulei a început să predice că Insula Frumoasă va fi în curând năpădită de dragoni, „care vor devora deopotrivă oi, vite şi oameni”, dacă nu apărea un ucigaş de dragoni, care să pună capăt năpastei. Lordul Farman a trimis cavaleri care să-l prindă pe ins şi să-l reducă la tăcere, dar asta s-a întâmplat abia după ce mii de oameni îi auziseră profeţiile. Deşi predicatorul a murit în temniţele de sub Castelul Frumos, cuvintele lui au dăinuit, umplând de spaimă inimile neştiutorilor oriunde ar fi fost auzite.

Regina Rhaena avea duşmani până şi între zidurile reşedinţei lordului Farman, iar cel mai seamă dintre ei era urmaşul nobilului lord. Ser Franklyn luptase în Bătălia de sub Ochiul Zeilor şi fusese rănit acolo, vărsând sânge în slujba prinţului Aegon Neîncoronatul. Bunicul lui murise pe acel câmp de bătălie alături de fiul său cel mai mare şi rămăsese în sarcina lui să le aducă trupurile neînsufleţite acasă, pe Insula Frumoasă. Cu toate acestea i se părea că Rhaena Targaryen dovedea prea puţine remuşcări pentru durerea pe care o pricinuise Casei Farman şi puţină recunoştinţă faţă de el personal. De asemenea, nu-i plăcea prietenia ei cu sora lui, Elissa; în loc s-o încurajeze în manifestările ei, pe care ser Franklyn le considera nebuneşti şi îndărătnice, ar fi fost mai bine ca regina să-o îndrume spre datoria faţă de propria Casă, adică spre o căsătorie potrivită şi zămislirea de urmaşi. În plus, el nu aprecia nici felul în

care Lighioana cu Patru Capete devenise cumva centrul vieţii Curţii din Castelul Frumos, în vreme ce el şi tatăl lui, lordul, erau tot mai desconsideraţi. În privinţa aceea era într-adevăr justificat. Maesterul Smike a notat că tot mai mulţi lorzi nobili din Ţinuturile Vestice şi mai departe soseau pe Insula Frumoasă, dar când ajungeau aici cereau să fie primiţi în audienţă de Regina din Vest, nu de lordul mărunt al unei insuliţe şi de fiul său.

Nimic din toate acestea nu reprezenta mari motive de îngrijorare pentru regină şi prietenele ei, atâta timp cât Marq Farman domnea în Castelul Frumos, întrucât nobilul lord era un bărbat amabil şi cu fire blajină, care-şi iubea toţi copiii, inclusiv pe fiica lui năbădăioasă şi pe fiul mai puţin dotat, şi o iubea pe Rhaena Targaryen, care-i iubea de asemenea. Însă la nici două săptămâni după ce regina şi Androw Farman îşi aniversaseră primul an de căsnicie, lordul Marq a murit pe neaşteptate la masă, înecându-se cu un os de peşte la vârsta de patruzeci şi şase de ani. Iar odată cu moartea sa, ser Franklyn a devenit lordul de Insula Frumoasă.

El n-a irosit deloc timpul. A doua zi după funeraliile tatălui său, a chemat-o pe Rhaena în sala mare (nu avea să se înjosească să se ducă la ea) şi i-a poruncit să părăsească insula.

— Nu eşti dorită aici, i-a spus. Nu eşti bine-venită. Ia-ţi cu tine dragonul, pe prietenele tale şi pe frăţiorul meu, care ar face cu siguranţă în pantaloni dacă ar fi silit să rămână aici. Dar nu te gândi s-o iei şi pe sora mea. Ea va rămâne aici şi se va mărita cu bărbatul pe care i-l voi alege.

Lui Franklyn Farman nu-i lipsea curajul, aşa cum a scris maesterul Smike într-o scrisoare către Citadelă. Îi lipsea însă chibzuinţă, iar în clipa aceea n-a părut să-şi dea seama cât de mult se apropiase de moarte. „Am putut zări focul din ochii ei”, a scris maesterul, „şi pentru o clipă am putut vedea Castelul Frumos arzând, turnurile albe înnegrindu-se şi năruindu-se în mare, cu flăcări revărsându-se prin toate ferestrele, şi dragonul rotindu-se întruna

deasupra lui.”

Rhaena Targaryen era din sângele dragonilor şi mult prea mândră pentru a zăbovi acolo unde nu era dorită. A plecat de pe Insula Frumoasă chiar în noaptea aceea, zburând spre Casterly Rock pe Dreamfyre, după ce-şi instruise soţul şi doamnele de companie s-o urmeze pe corabie „alături de toţi cei care s-ar putea să mă iubească”. Când Androw, învăpăiat la chip de furie, s-a oferit să-l înfrunte pe fratele său în duel, regina l-a convins repede să n-o facă.

— Te va sfârteca, iubitul meu, i-a spus ea, iar dacă voi rămâne pentru a treia oară văduvă, oamenii vor spune despre mine că sunt o vrăjitoare sau mai rău şi mă vor alunga din Westeros.

I-a reamintit de asemenea că Lyman Lannister, lordul de Casterly Rock, o mai adăpostise şi înainte. Regina Rhaena era convinsă că o va primi din nou.

Androw Farma, Samantha Stokeworth şi Alayne Royce au urmat-o a doua zi dimineaţă, alături de mai bine de patruzeci de prieteni, slujitori şi profitori, deoarece Înălţimea Sa adunase în juru-i un grup considerabil ca Regina din Vest. Lady Elissa îi însoţea de asemenea, deoarece nu avea nicio intenţie să rămână în urmă; corabia ei, *Toanele fecioarei,* fusese pregătită pentru traversarea mării. Dar când au ajuns pe docuri, l-au găsit acolo pe ser Franklyn care-i aştepta. Toţi ceilalţi puteau pleca şi drum bun, i-a anunţat el, însă sora lui avea să rămână pe Insula Frumoasă ca să se mărite.

Noul lord adusese cu el însă doar cinci-şase oameni şi se înşelase în mod serios asupra iubirii pe care oamenii de rând o purtau surorii lui, mai cu seamă corăbierii, marangozii, pescarii, hamalii şi alţi locuitori ai cartierelor docurilor, pe care îi cunoscuse în mare parte încă din copilărie. Când lady Elissa şi-a înfruntat fratele, tratându-l cu sfidare şi cerându-i să se dea în lături din calea ei, au fost înconjuraţi de o mulţime a cărei iritare creştea întruna. Orb faţă de starea lor de spirit, nobilul lord a încercat să o prindă

pe sora lui… moment în care cei din jur s-au repezit, copleşindu-i oamenii înainte de a-şi putea scoate săbiile din teacă. Trei dintre ei au fost îmbrânciţi de pe doc în apă, iar lordul Franklyn însuşi a fost aruncat în cala unei corăbii pline cu cod abia pescuit. Elissa Farman şi restul prietenilor reginei s-au îmbarcat neatinşi pe *Toanele fecioarei* şi au ridicat pânzele spre Lannisport.

Lyman Lannister, lordul de Casterly Rock, le oferise refugiu Rhaenei şi soţului ei Aegon Neîncoronatul când Maegor cel Crud le ceruse capetele. Fiul său bastard, ser Tyler Hill, luptase cu prinţul Aegon sub Ochiul Zeilor. Soţia lui, redutabila lady Jocasta din Casa Tarbeck, se împrietenise cu Rhaena în timpul pe care-l petrecuse la Rock şi fusese cea dintâi care-şi dăduse seama că era grea. Aşa cum se aşteptase regina, ei au primit-o acum cu braţele deschise, iar când restul grupului a debarcat în Lannisport, Lannisterii i-au acceptat de asemenea. Un banchet generos a fost oferit în cinstea lor, un grajd întreg i-a fost alocat lui Dreamfyre, iar regina Rhaena, soţul ei şi doamnele ei de companie din Lighioana cu Patru Capete au primit odăi mobilate regeşte în adâncul lui Rock însuşi, feriţi de orice rele. Ei au adăstat acolo mai bine de o lună, bucurându-se de ospitalitatea celei mai bogate Case din tot Westerosul.

Dar odată cu trecerea zilelor, tocmai ospitalitatea aceea a devenit tot mai neliniştitoare pentru Rhaena Targaryen. I se părea că toate cameristele şi slujitorii din castel ce le fuseseră atribuiţi erau iscoade, informându-i pe lordul şi pe lady Lannister despre absolut orice ar fi făptuit ei. Una dintre septele din castel a întrebat-o pe Samantha Stokeworth dacă mariajul reginei cu Androw Farman fusese consumat vreodată şi, dacă da, cine asistase la ceremonia nupţială. Ser Tyler Hill, chipeşul fiu bastard al lordului Lyman, îl dispreţuia făţiş pe Androw şi în acelaşi timp făcea tot ce-i stătea în putinţă să se dea bine pe lângă Rhaena însăşi, povestindu-i despre isprăvile lui în Bătălia de sub Ochiul Zeilor şi arătându-i cicatricile cu care se alesese acolo „în slujba lui Aegon al tău”. La rândul său, lordul

Lyman începu să dovedească un interes necuviincios faţă de cele trei ouă de dragon aduse de regină de pe Insula Frumoasă, întrebând cum şi când aveau să eclozeze. Soţia lui, lady Jocasta, a sugerat în privat că unul sau mai multe ouă ar fi fost un dar cu adevărat regesc, dacă Înălţimea Sa dorea să-şi arate recunoştinţa faţă de Casa Lannister pentru că o găzduise. Când stratagema aceea a dat greş, lordul Lyman s-a oferit direct să cumpere ouăle pentru o sumă ameţitoare în aur.

În clipa acea regina Rhaena a înţeles că lordul de Casterly Rock îşi dorea ceva mai mult decât doar un oaspete regesc. Dedesubtul căldurii sale aparente, el era prea şiret şi prea ambiţios ca să se mulţumească cu aşa puţin. Dorea o alianţă cu Tronul de Fier, posibil prin căsătoria Rhaenei cu bastardul lui, sau cu unul dintre fiii lui legitimi; o însoţire ce ar fi ridicat Casa Lannister pe lângă Casele Hightower, Baratheon şi Velaryon, astfel încât să ajungă a doua din Ţinut. În plus, el dorea *dragorii.* Dacă ar fi avut propriii lor călăreţi de dragoni, Lannisterii ar fi fost egalii Targaryenilor.

— Ei au fost regi cândva, i-a reamintit Rhaena lui Sam Stokeworth. El zâmbeşte, dar a fost crescut cu poveşti despre Câmpia de Foc, pe care nu le-a uitat.

Rhaena Targaryen îşi cunoştea la fel de bine propria istorie; istoria Ţinutului Liber al Valyriei, care fusese scrisă cu sânge şi foc.

— Nu mai putem rămâne aici, le-a destăinuit dragilor ei însoţitoare.

Acum însă o vom părăsi pe regina Rhaena pentru o vreme, pentru a ne îndrepta din nou privirea spre răsărit, către Debarcaderul Regelui şi Piatra Dragonului, unde regenta şi regele continuau să fie în conflict.

Oricât de iritantă ar fi fost căsătoria regelui pentru regina Alyssa şi lordul Rogar, nu trebuie crezut că aceea era singura problemă care i-a preocupat în cursul regenţei lor. Banii, sau mai degrabă absenţa lor, erau problema cea mai presantă a Coroanei. Războaiele regelui Maegor fuseseră ruinător de costisitoare, secătuind vistieria regală. Pentru a-

şi umple sipetele, maestrul banilor lui Maegor crescuse dările deja existente şi născocise altele noi, însă măsurile acelea aduseseră mai puţin aur decât fusese anticipat şi slujiseră doar la a spori ura cu care lorzii Ţinutului îl priveau pe rege. Situaţia nu se îmbunătăţise deloc după ajungerea pe tron a lui Jaehaerys. Încoronarea tânărului prinţ şi Nunta de Aur a mamei sale fuseseră două evenimente splendide care contribuiseră la a-i câştiga iubirea lorzilor şi a oamenilor de rând deopotrivă, dar atrăseseră costuri însemnate. O cheltuială încă şi mai mare se ridica ameninţător în viitor; lordul Rogar era hotărât să termine Groapa Dragonului înainte de a-i preda oraşul şi regatul lui Jaehaerys, dar nu mai avea fonduri.

Edwell Celtigar, lordul de Insula Cleştilor, fusese o Mână ineficientă pentru Maegor cel Crud. Când regenţa îi acordase o a doua şansă, el se dovedise un maestru al banilor la fel de ineficient. Nedorind să-i ofenseze pe ceilalţi lorzi, Celtigar decisese să impună impozite noi oamenilor de rând din Debarcaderul Regelui, care se aflau convenabil de aproape. Tarifele portuare au fost triplate, anumite bunuri urma să fie taxate atât la intrarea, cât şi la ieşirea din oraş şi impozite noi au fost stabilite pentru hangii şi constructori.

Niciuna dintre măsurile acelea n-a avut efectul dorit de umplere a vistieriei. În loc de aşa ceva, activităţile de construire au tot încetinit până s-au oprit, hanurile s-au golit, iar negoţul a suferit o decădere considerabilă, deoarece negustorii şi-au abătut corăbiile de la Debarcaderul Regelui, spre Driftmark, Duskendale, Iazul Fecioarelor şi alte porturi, unde puteau scăpa de dări. (Lannisport şi Oraşul Vechi, celelalte mari oraşe ale Ţinutului, fuseseră de asemenea incluse în noile dări ale lordului Celtigar, însă acolo decretul a avut mai puţin efect, în principal deoarece Casterly Rock şi Hightower le-au ignorat şi n-au întreprins niciun efort pentru a le strânge.) Practic, noile impozite au stârnit ura întregului oraş faţă de lordul Celtigar. Lordul Rogar şi regina Alyssa s-au ales de asemenea cu partea lor de oprobriu. O altă victimă a fost

Groapa Dragonului; Coroana nu mai avea fonduri să-i plătească pe constructori şi munca la marea cupolă a încetat.

Furtuni se îndeseau de asemenea dinspre miazănoapte şi miazăzi. Întrucât lordul Rogar era ocupat în Debarcaderul Regelui, dornishenii deveniseră mai îndrăzneţi şi întreprindeau incursiuni dese la Hotare, ba tulburau chiar şi Ţinuturile Furtunii. Umblau zvonuri despre alt Rege Vultur în Munţii Roşii, iar fraţii lordului Rogar, Borys şi Garon, insistau că nu aveau oamenii şi banii necesari pentru a-l scoate din văgăuni.

Situaţia din Nord era încă şi mai ameninţătoare. Brandon Stark, lordul de Winterfell, murise în 49 D.C., la scurt timp după întoarcerea de la Nunta de Aur; călătoria, spuneau oamenii lui, îl epuizase din cale afară. La conducere i-a urmat fiul său, Walton, iar când o rebeliune neaşteptată a izbucnit în 50 D.C. printre membrii Rondului de Noapte din Poarta Promoroacei şi Sala îndoliată, el a strâns oameni şi a pornit spre Zid, pentru a se alătura fraţilor în negru ce rămăseseră loiali acolo şi a înăbuşi revolta.

Rebelii erau foşti Fraţi Săraci şi Fii ai Războinicului care fuseseră iertaţi de regele-băiat, iar acum erau conduşi de ser Olyver Bracken şi ser Raymund Mallery, cei doi cavaleri dezertori ce serviseră în Garda Regelui lui Maegor, dar îl părăsiseră în favoarea lui Jaehaerys. Lipsit de înţelepciune, Lordul Comandant al Rondului îi pusese pe Bracken şi Mallery la comanda celor două forturi dărăpănate, poruncindu-le să le reclădească; cei doi bărbaţi deciseseră să facă din castele propriile lor reşedinţe şi să se autointituleze lorzi.

Revolta lor s-a dovedit de scurtă durată. Pentru fiecare bărbat din Rondul de Noapte care se alăturase răzmeriţei, alţi zece rămăseseră credincioşi jurământului făcut. După ce li s-au alăturat lordului Stark şi lorzilor săi stegari, fraţii în negru au recâştigat Poarta Promoroacei şi i-au spânzurat pe rebeli, cu excepţia lui ser Olyver însuşi, care a fost decapitat de lordul Stark cu faimoasa lui spadă Gheaţa. Când vestea a

ajuns la Sala Îndoliată, rebelii de acolo au dat bir cu fugiţii dincolo de Zid, cu speranţa de a se alătura sălbaticilor. Lordul Walton i-a urmărit, însă după două zile de mers spre miazănoapte prin zăpezile din Pădurea Bântuită, el şi oamenii lui au fost atacaţi de uriaşi. S-a scris după aceea că Walton Stark a ucis doi dintre ei, înainte de a fi smuls din şaua calului şi rupt în bucăţi. Supravieţuitorii i-au adus rămăşiţele la Castelul Negru.

Cât despre ser Raymund Mallery şi ceilalţi dezertori, sălbaticii i-au primit cu răceală. Rebeli sau nu, oamenii liberi nu aveau ce face cu ciorile. După o jumătate de an, capul lui ser Raymund a fost adus la Rondul de Est. Când a fost întrebată ce soartă avuseseră restul oamenilor săi, căpetenia sălbaticilor a hohotit şi a răspuns:

— I-am mâncat.

Alaric, al doilea fiu al lui Brandon Stark, a devenit lordul de Winterfell. El avea să conducă Nordul vreme de douăzeci şi trei de ani, un bărbat capabil, deşi sever… dar pentru multă vreme n-a avut nimic bun de spus în privinţa regelui Jaehaerys, întrucât învinuia clemenţa acestuia pentru moartea fratelui său Walton şi a fost auzit adesea spunând că Înălţimea Sa ar fi trebuit să-i decapiteze pe oamenii lui Maegor, în loc să-i trimită la Zid.

Departe de necazurile din Nord, regele Jaehaerys şi regina Alysanne au rămas în surghiunul pe care şi-l autoimpuseseră, însă nu stăteau nici pe departe cu braţele încrucişate. Jaehaerys şi-a continuat în fiecare dimineaţă regimul riguros de instrucţie cu cavalerii săi din Garda Regelui, dedicându-şi serile citirii de istorisiri despre domnia bunicului Aegon Cuceritorul, după modelul căruia dorea să cârmuiască el însuşi. Cei trei maesteri din Piatra Dragonului îl ajutau în aceste căutări, ca şi regina.

Pe măsură ce zilele au trecut, tot mai mulţi vizitatori au sosit în Piatra Dragonului pentru a vorbi cu regele. Lordul Massey de Stonedance a fost cel dintâi, însă lordul Staunton de Popasul Corbilor, lordul Darklyn de Duskendale şi lordul Bar Emmon de Sharp Point au sosit iute după aceea, urmaţi

de lorzii Harte, Rollingford, Mooton şi Stokeworth. Tânărul lord Rosby, al cărui tată îşi luase viaţa după moartea regelui Maegor, a venit de asemenea, cerând cu sfială iertarea tânărului rege, pe care Jaehaerys a fost încântat să i-o acorde. Deşi Daemon Velaryon, ca lord amiral şi comandant al flotei Coroanei, se afla în Debarcaderul Regelui cu regenţii, asta nu i-a împiedicat pe Jaehaerys şi Alysanne să zboare pe dragonii lor la Driftmark şi să-i vadă docurile pentru construirea corăbiilor, însoţiţi de fiii lordului, Corwyn, Jorgen şi Victor. Când veştile despre întâlnirile acelea au ajuns la urechile lordului Rogar în Debarcaderul Regelui, acesta s-a mâniat, ba chiar l-a întrebat pe lordul Daemon dacă flota velaryonă putea fi folosită pentru a-i împiedica pe acei „lorzi lingăi” să se târască la Piatra Dragonului pentru a se gudura pe lângă regele-băiat. Replica lordului Velaryon a fost scurtă.

— Nu, a spus el, iar Mâna Regelui a considerat răspunsul acela ca alt semn de lipsă de respect.

Între timp noile slujnice şi dame de companie ale reginei Alysanne se instalaseră în Piatra Dragonului şi în scurt timp a devenit clar că speranţa mamei ei că înţeleptele acelea ar putea s-o convingă pe micuţa regină că mariajul ei fusese nechibzuit şi lipsit de cucernicie fusese complet greşită. Nici rugile, nici predicile şi nici lecturile din *Steaua în Şapte Colţuri* nu putuseră zgudui convingerea Alysannei Targaryen că zeii meniseră ca ea să se căsătorească cu fratele ei Jaehaerys, pentru a-i fi confidentă, ajutor şi mama copiilor lui.

— El va fi un rege măreţ, le-a spus septei Ysabel, Lucindei şi celorlalte, iar eu voi fi o regină măreaţă.

Atât de fermă era în convingerea aceea, şi în acelaşi timp atât de blândă, amabilă şi iubitoare în toate celelalte privinţe, încât septa şi restul înţeleptelor au constatat că n-o puteau condamna, iar cu fiece zi care s-a scurs, ele au trecut mai mult de partea reginei.

Nici planul lordului Rogar de a-i îndepărta pe Jaehaerys şi pe Alysanne unul de celălalt n-a avut mai multe

roade. Tânărul rege şi regina lui aveau să-şi petreacă vieţile împreună şi, cu toate că aveau să treacă printr-o ceartă de pomină şi să se despartă mai târziu în cursul vieţii, doar pentru ca mai apoi să se reunească, atât septonul Oswyck, cât şi maesterul Culiper ne spun că niciun norişor sau cuvânt aspru nu le-a tulburat vreodată timpul petrecut laolaltă în Piatra Dragonului înainte ca Jaehaerys să ajungă la majorat.

Oare Coryanne Wylde n-a izbutit să se culce cu regele? Este posibil ca ea să nici nu fi încercat asta vreodată? Întreaga poveste a întâlnirii de la han să fie aşadar o simplă născocire? Oricare dintre răspunsurile acestea este posibil. Autoarea scrierii *Pentru tinerele fete, spre luare aminte* susţine altfel, însă textul rău-famat devine aici chiar mai puţin demn de crezare, deoarece se ramifică în câteva versiuni contradictorii ale evenimentelor, fiecare mai vulgară decât cea dinainte.

Stricatei care se află în mijlocul acestei poveşti nu i-ar fi stat bine să admită că Jaehaerys o respinsese sau că ea nu găsise niciodată ocazia de a-l ademeni într-un iatac. În loc de aşa ceva ni se oferă o succesiune de aventuri desfrânate, un adevărat festin de necuviinţe. *Povestea unei stricate* insistă că lady Coryanne nu numai că s-a culcat cu regele, ci a făcut-o cu toţi cei şapte membri ai Gărzii sale. Aparent Înălţimea Sa i-ar fi trecut-o lui Pate Sitarul, după ce-şi satisfăcuse propriile pofte, iar Pate i-o dăduse apoi lui ser Joffrey şi aşa mai departe. *Nobili şi grăjdari* omite aceste detalii, dar ne spune că Jaehaerys nu numai că a primit-o cu plăcere pe fată în patul său, ci a adus-o şi pe regina Alysanne ca să se zbenguie cu ei, în episoade asociate mai adesea infamelor case ale plăcerii din Lys.

O istorie ceva mai plauzibilă ne este relatată în *Păcatele trupeşti,* unde Coryanne Wylde îl ademeneşte într-adevăr pe regele Jaehaerys în patul ei, doar pentru a-l găsi bâjbâitor, nesigur şi din cale afară de pripit, aşa cum se ştie că sunt mulţi băieţi de vârsta lui când se culcă întâia dată cu o femeie. La momentul acela însă lady Coryanne ajunsese s-o

admire şi s-o respecte pe regina Alysanne, „de parcă ar fi fost propria mea soră mai mică” şi căpătase de asemenea sentimente calde faţă de Jaehaerys. Ca atare, în loc să încerce să destrame căsătoria regelui, ea s-a străduit ca aceasta să aibă succes, educându-l pe Înălţimea Sa în arta dăruirii şi primirii de plăceri trupeşti, astfel încât să nu se dovedească incapabil când avea să vină momentul să se culce cu soţia lui mai tânără.

Povestea aceasta ar putea fi la fel de născocită precum celelalte, totuşi are o anumită drăgălăşenie care i-a condus pe unii cărturari să recunoască posibilitatea de a fi adevărată. Istorisirile licenţioase nu înseamnă însă istorie, iar istoria ne poate spune un singur lucru cert despre lady Coryanne de Casa Wylde, presupusa autoare a scrierii *Pentru tinerele fete, spre luare aminte.* În ziua a cincisprezecea a lunii a şasea a anului 50 D.C., ea a plecat din Piatra Dragonului în taina nopţii, însoţită de ser Howard Bullock, fiul mezin al comandantului garnizoanei castelului. Bărbat însurat, ser Howard şi-a abandonat soţia, deşi a avut grijă s-o uşureze de cele mai multe giuvaieruri. O barcă de pescuit i-a dus pe el şi pe lady Coryanne la Driftmark, de unde s-au îmbarcat spre Oraşul Liber Pentos. De acolo s-au îndreptat către Ţinuturile Discordiei, unde ser Howard s-a năimit într-o companie liberă, numită, cu o neaşteptată lipsă de inspiraţie, Compania Liberă. A murit în Myr, după alţi trei ani, nu în bătălie, ci căzând de pe cal după o noapte de beţie. Singură şi fără niciun ban, Coryanne Wylde a trecut la următoarea dintre încercările, tribulaţiile şi aventurile erotice relatate în cartea ei. Nu mai este nevoie să auzim despre ea.

Până când vestea fugii lui lady Coryanne cu giuvaierurile furate şi cu soţul furat a ajuns la urechile lordului Rogar în Fortăreaţa Roşie, devenise deja evident că planul lui dăduse greş, ca şi cel al reginei Alyssa. Nici cucernicia, nici patima carnală nu fuseseră în stare să distrugă legătura dintre Jaehaerys Targaryen şi Alysanne a sa.

În plus, vestea despre căsătoria regelui începuse să se răspândească. Prea mulţi oameni asistaseră la confruntarea de la porţile castelului, iar lorzii care sosiseră după aceea în Piatra Dragonului nu putuseră să nu observe prezenţa Alysannei alături de rege sau afecţiunea evidentă dintre ei. Poate că Rogar Baratheon ameninţase cu smulgerea limbilor, dar era neajutorat împotriva şoaptelor ce se răspândeau prin Ţinut... ba chiar şi peste Marea Îngustă, unde magisterii din Pentos şi mercenarii din Compania Liberă erau neîndoios încântaţi de poveştile Coryannei Wylde.

— S-a făcut, le-a spus regina regentă consilierilor ei când a înţeles în cele din urmă adevărul. S-a făcut şi nu mai poate fi desfăcut, aşa să ne apere Cei Şapte. De acum trebuie să trăim cu asta şi trebuie să ne folosim toate puterile pentru a-i proteja de ceea ce poate veni.

Alyssa pierduse doi fii din cauza lui Maegor cel Crud, iar între ea şi fiica ei cea mai mare exista o răceală; regina regentă nu putea suporta ideea de a fi de-a pururi înstrăinată de cei doi copii care-i mai rămăseseră.

Rogar Baratheon nu putea însă ceda la fel de cavalereşte, iar cuvintele soţiei lui i-au deşteptat furia. În faţa Marelui Maester Benifer, a septonului Mattheus, a lordului Velaryon şi a celorlalţi, el i-a replicat dispreţuitor:

— Eşti slabă, la fel de slabă cum a fost primul tău soţ, la fel de slabă ca fiul tău. Sentimentele pot fi iertate unei mame, dar nu unei regente şi niciodată unui rege. Am fost nişte proşti că l-am încoronat pe Jaehaerys. Băiatul se gândeşte doar la el şi va fi un rege mai rău decât a fost tatăl lui. Slavă zeilor că nu-i prea târziu. Trebuie să acţionăm imediat şi să-l îndepărtăm!

Tăcerea a pogorât peste încăpere la auzul cuvintelor acelora. Regina regentă şi-a privit soţul cu oroare şi apoi, parcă pentru a confirma că vorbele lui fuseseră adevărate, a început să plângă, iar lacrimile i-au şiroit în tăcere pe obraji. Abia atunci ceilalţi lorzi şi-au regăsit graiul.

— Ţi-ai pierdut minţile? a întrebat lordul Velaryon.

Lordul Corbray, Comandantul Gărzii Oraşului, a clătinat din cap şi a rostit:

— Oamenii mei nu vor face asta niciodată.

Marele Maester Benifer a schimbat o privire cu Prentys Tully, maestrul legilor, care a spus:

— Spui aşadar că revendici Tronul de Fier pentru tine?

Lordul Rogar a negat cu vehemenţă.

— Niciodată! Mă crezi un uzurpator? Eu nu doresc decât ce-i mai bun pentru cele Şapte Regate. Asupra lui Jaehaerys nu trebuie să se abată niciun rău. Îl putem trimite la Oraşul Vechi, în Citadelă. Este un băiat studios şi colanul de maester i se va potrivi.

— Şi atunci cine va sta pe Tronul de Fier? a întrebat lordul Celtigar.

— Prinţesa Aerea, a răspuns de îndată lordul Rogar. În ea există un foc pe care Jaehaerys nu-l are. Este încă tânără, dar eu pot continua ca Mână a ei, o pot modela, călăuzi şi învăţa tot ce trebuie să ştie. Este cea dintâi îndreptăţită, fiindcă mama şi tatăl ei au fost primul şi al doilea născut ai regelui Aenys, pe când Jaehaerys a fost al patrulea.

Benifer ne spune că lordul Rogar a izbit atunci cu pumnul în masă.

— Mama ei, regina Rhaena, o va susţine. Iar Rhaena are un *dragon.* Marele Maester Benifer a consemnat şi ce a urmat: „S-a lăsat linişte, deşi pe buzele tuturor erau aceleaşi cuvinte: „Şi Jaehaerys, şi Alysanne aveau de asemenea dragoni». Qarl Corbray luptase în Bătălia de sub Ochiul Zeilor şi fusese martor la vederea teribilă a confruntării dintre dragoni. Pentru noi ceilalţi, cuvintele Mâinii trezeau imagini ale Vechii Valyrii dinainte de Urgie, când lorzii dragonilor se înfruntaseră între ei pentru supremaţie. Erau imagini îngrozitoare.”

Regina Alyssa a fost cea care a destrămat vraja, vorbind printre lacrimi:

— Eu sunt regina regentă, le-a reamintit ea. Până ce fiul meu va ajunge la majorat, voi toţi îmi veţi face voia. Inclusiv Mâna Regelui.

Benifer ne spune că atunci când s-a întors spre soţul ei, ochii îi păreau întunecaţi şi duri ca obsidianul.

— Serviciile tale nu ne mai mulţumesc, lord Rogar. Părăseşte-ne şi întoarce-te la Capătul Furtunii şi nu va mai trebui niciodată să vorbim despre trădarea ta.

Rogar Baratheon a privit-o nevenindu-i a crede.

— Femeie, tu crezi că mă poţi alunga pe *mine?* Nu. Apoi a tunat: *Nu!*

În clipa aceea lordul Corbray s-a ridicat în picioare şi a tras din teacă spada lui din oţel valyrian poreclită Lady Forlorn, care era mândria Casei sale.

— Ba da, a zis el şi a aşezat pe masă spada, cu vârful spre lordul Rogar. Abia atunci a înţeles nobilul lord că mersese prea departe, că era singur împotriva tuturor bărbaţilor din sală. Sau cel puţin aşa ne spune Benifer.

Lordul Rogar n-a mai rostit alt cuvânt. Palid la faţă, s-a ridicat şi a scos insigna din aur pe care regina Alyssa i-o dăduse ca semn al funcţiei sale, i-a azvârlit-o cu dispreţ şi a ieşit din încăpere. În chiar seara aceea, a plecat din Debarcaderul Regelui şi a traversat Apa Neagră cu fratele său Orryn. S-a oprit pe malul celălalt şi a adăstat acolo şase zile, în vreme ce Ronnal, fratele său, i-a strâns pe oştenii şi cavalerii lor pentru întoarcerea acasă.

Legenda ne spune că lordul Rogar i-a aşteptat în acelaşi han de lângă bac unde el sau fratele lui, Borys, se întâlnise cu Coryanne Wylde. Când fraţii Baratheon şi oastea lor au pornit în cele din urmă către Capătul Furtunii, nu erau nici jumătate din cei care sosiseră cu doi ani în urmă pentru a-l răsturna pe Maegor. S-ar părea că restul au preferat să rămână pe uliţele, în hanurile şi cu ispitele marelui oraş decât să revină în pădurile ploioase, pe dealurile verzi şi la bojdeucile acoperite cu muşchi din Ţinuturile Furtunii.

— Niciodată n-am pierdut în bătălii atâţia oameni câţi am pierdut în bordelurile şi tavernele din Debarcaderul Regelui, avea să spună cu amărăciune lordul Rogar.

Printre cei pierduţi s-a numărat Aerea Targaryen. În seara mazilirii lordului Rogar, ser Ronnal Baratheon şi o

duzină din oamenii lui au pătruns cu forţa în odăile ei din Fortăreaţa Roşie, intenţionând s-o aresteze… dar au descoperit că regina Alyssa le-o luase înainte. Fata dispăruse deja, iar slujitorii ei nu ştiau unde plecase. Mai târziu avea să se afle că lordul Corbray o scosese de acolo, la porunca reginei regente. Îmbrăcată în zdrenţele unei fete de rând dintre cele mai umile, cu părul galben-argintiu vopsit în castaniu noroios, prinţesa Aerea avea să petreacă restul regenţei robotind într-un grajd de lângă Poarta Regelui. Avea opt ani şi iubea caii; peste ani avea să spună că fusese perioada cea mai frumoasă a vieţii ei.

Cu tristeţe trebuie precizat că pentru regina Alyssa anii următori n-aveau să aducă prea multă fericire. Debarcarea soţului ei din poziţia de Mâna Regelui distrusese orice afecţiune putuse simţi vreodată lordul Rogar pentru ea; din ziua aceea, căsătoria lor a fost un castel ruinat, o cochilie pustie bântuită de fantome. „Alyssa Velaryon”, avea să scrie septonul Barth privindu-i retrospectiv viaţa, „supravieţuise morţii soţului ei şi celor doi fii mai mari, morţii unei fiice care pierise în leagăn, anilor de teroare de sub Maegor cel Crud şi rupturii de ceilalţi copii, dar n-a mai putut supravieţui şi la aşa ceva. Asta a sfărâmat-o.”

Consemnările contemporane ale Marelui Maester Benifer îi dau dreptate. După plecarea lordului Rogar, regina Alyssa l-a numit ca Mâna Regelui pe fratele ei, Daemon Velaryon, a trimis un corb la Piatra Dragonului pentru a-i spune lui Jaehaerys o parte din cele întâmplate (dar nu totul), apoi s-a retras în odăile ei din Cetăţuia lui Maegor. Pentru restul regenţei, ea a lăsat conducerea celor Şapte Regate în seama lordului Daemon şi n-a mai participat la viaţa publică.

Ar fi plăcut să spunem că după revenirea la Capătul Furtunii, Rogar Baratheon a reflectat la erorile comportamentului său, s-a căit de greşelile comise şi a devenit un bărbat cumpătat. Din păcate, firea sa era cu totul alta. Nobilul lord nu ştia cum să cedeze. Gustul înfrângerii era amar ca fierea în gura lui. În război, se fălea el, n-avea

să lase niciodată toporul din mână, cât timp mai avea o fărâmă de viaţă în trup... iar căsătoria regelui Jaehaerys devenise pentru el un război pe care era hotărât să-l câştige. Mai rămânea să săvârşească o ultimă nebunie şi nu s-a dat înapoi dinaintea ei.

Aşa s-a făcut că la mănăstirea Septului Stelat din Oraşul Vechi a apărut pe neaşteptate ser Orryn Baratheon cu o duzină de oşteni şi o scrisoare purtând pecetea lordului Rogar şi a cerut să-i fie predată de îndată novicea Rhaella Targaryen. Întrebat asupra motivului, ser Orryn a spus doar că lordul Rogar avea nevoie grabnică de fată în Capătul Furtunii. Poate că şiretlicul ar fi izbândit, dar septa Karolyn, care păzea uşa mănăstirii în ziua aceea, avea spinarea din oţel şi firea bănuitoare. Pe când îl tărăgăna pe ser Orryn sub pretextul căutării fetei, ea a trimis vorbă după Înaltul Septon. Preacucernicia Sa dormea (poate din fericire, atât pentru copilă, cât şi pentru Ţinut), dar administratorul lui (un fost cavaler, care fusese căpitan al Fiilor Războinicului până la desfiinţarea Ordinului) era treaz şi vigilent.

În locul unei fete speriate, oamenii lui Baratheon s-au pomenit în faţa a treizeci de septoni înarmaţi sub comanda administratorului Casper Straw. Când ser Orryn a tras sabia din teacă, Straw l-a informat calm că patruzeci de cavaleri ai lordului Hightower se îndreptau spre ei (ceea ce era, de fapt, o minciună sfruntată), după care Baratheon s-a predat. Supus întrebărilor, ser Orryn a dat în vileag întregul plan: urma să ducă fata la Capătul Furtunii, unde lordul Rogar intenţiona s-o silească să mărturisească faptul că era prinţesa Aerea, nu Rhaella. După aceea, voia s-o numească regină.

Tatăl Credincioşilor, un bărbat pe atât de blând pe cât era lipsit de voinţă, a ascultat confesiunea lui Orryn Baratheon şi l-a absolvit de păcate. Asta nu l-a împiedicat pe lordul Hightower, după ce a fost informat, să-i azvârle pe captivi într-o temniţă şi să trimită o relatare completă a celor întâmplate atât la Fortăreaţa Roşie, cât şi la Piatra Dragonului. Donnel Hightower, care fusese pe bună dreptate

poreclit Donnel Pregetătorul din cauza şovăielii sale de a porni la luptă împotriva septonului Moon şi a susţinătorilor săi, n-a părut să se teamă că va ofensa Capătul Furtunii prin întemniţarea fratelui lordului Rogar.

— N-are decât să vină şi să-ncerce să-l elibereze, a spus el când maesterul său s-a îngrijorat despre cum ar putea reacţiona fosta Mână a Regelui. Propria lui soţie i-a luat mâna şi i-a tăiat boaşele şi în curând regele va avea şi capul lui.

De cealaltă parte a Westerosului, Rogar Baratheon a tunat şi a fulgerat când a aflat despre eşecul şi întemniţarea fratelui său… totuşi nu şi-a chemat lorzii stegari, aşa cum se temuseră mulţi. Din contră, el a căzut în braţele disperării.

— Sunt terminat, i-a spus posomorât maesterului său. Mă aşteaptă Zidul, dacă zeii sunt miloşi. Dacă nu, băiatul îmi va reteza capul şi-l va dărui mamei lui.

Deoarece nu avusese copii de la niciuna dintre soţiile lui, el i-a cerut maesterului să-i întocmească un testament şi o confesiune, prin care îşi absolvea fraţii Borys, Garon şi Ronnal de orice rol jucat în relele înfăptuite de el, cerea îndurare pentru mezinul Orryn şi-l desemna pe ser Borys ca succesor la conducerea Capătului Furtunii. „Tot ce am făcut şi tot ce am încercat să fac a fost pentru binele Ţinutului şi al Tronului de Fier”, a încheiat el.

Nobilul lord n-avea să aştepte mult pentru a-şi afla soarta. Regenţa era aproape încheiată. Întrucât fosta Mână şi regina regentă erau ambii îndureraţi şi tăcuţi, lordul Daemon Velaryon şi ceilalţi membri ai consiliului reginei au condus Ţinutul pe cât au putut de bine, „spunând puţine şi făcând încă şi mai puţine”, în cuvintele Marelui Maester Benifer.

În ziua a douăzecea a lunii a noua a anului 50 D.C., Jaehaerys Targaryen a împlinit şaisprezece ani şi a devenit major. Potrivit legilor celor Şapte Regate, era acum îndeajuns de matur pentru a domni singur, fără a mai avea nevoie de regenţă. De-a lungul şi de-a latul celor Şapte Regate, lorzi şi oameni de rând deopotrivă aşteptau să vadă

ce fel de rege va fi.

Vremea încercărilor
Refacerea Ţinutului

Regele Jaehaerys Targaryen Întâiul a revenit la Debarcaderul Regelui singur, pe aripile dragonului său Vermithor. Cinci cavaleri din garda Regelui sosiseră cu trei zile înaintea lui, pentru a se asigura că totul era pregătit pentru venirea sa. Regina Alysanne nu l-a însoţit. Ţinând seama de nesiguranţa ce le înconjura căsătoria şi de natura sensibilă a relaţiei regelui cu mama sa, regina Alyssa, şi cu lorzii consiliului, s-a considerat prudent ca ea să rămână pentru o vreme în Piatra Dragonului, cu înţeleptele şi cu restul Gărzii Regelui.

N-a fost o zi cu vreme prielnică, ne spune Marele Maester Benifer. Cerul era sur şi o burniţă a căzut insistent în prima jumătate a dimineţii. Benifer şi restul consiliului au aşteptat sosirea regelui în curtea interioară a Fortăreţei Roşii, în mantii şi cu glugi împotriva ploii. Peste tot în castel, cavaleri şi scutieri, rândaşi, spălătorese şi zeci de alţi slujitori şi-au văzut de corvezile zilnice, oprindu-se la răstimpuri pentru a cerceta cerul cu ochii. Iar când, în cele din urmă, s-a auzit zgomotul aripilor şi un străjer de pe zidurile de răsărit a zărit în depărtare solzii arămii ai lui Vermithor, s-au auzit urale, care au crescut neîncetat, răspândindu-se în afara zidurilor Fortăreţei Roşii, în jos pe Dealul lui Aegon, peste oraş şi hăt peste domeniile din jurul lui.

Jaehaerys n-a coborât de îndată. El a trecut de trei ori peste oraş, de fiecare dată mai jos decât înainte, astfel ca toţi bărbaţii şi băieţii şi femeile desculţe din Debarcaderul Regelui să poată flutura din braţe, striga şi minuna. Abia după aceea l-a coborât pe Vermithor în curte, în faţa Cetăţuii lui Maegor, unde aşteptau lorzii.

„Se schimbase de când îl văzusem ultima dată”, a scris Benifer. „Adolescentul care plecase în Piatra Dragonului dispăruse şi în locul lui era un bărbat în toată firea. Era mai

înalt cu cinci-şase centimetri, iar pieptul şi braţele i se împliniseră. Părul îi cobora în plete pe umeri şi un puf auriu fin îi acoperea obrajii şi bărbia, pe când înainte se purtase mereu bărbierit. Nu avea straie regeşti, ci veşminte din piele pătate de sare, mai potrivite pentru vânătoare sau călărie, şi doar o tunică bătută în ţinte care să-l apere. La brâu însă avea Focul Negru… spada bunicului său, spada regilor. Chiar şi în teacă, arma aceea nu putea fi confundată cu alta. Un fior de teamă m-a străbătut când am văzut-o. *Să fie acesta un soi de avertisment?* m-am întrebat, când dragonul a coborât pe pământ, cu fum ridicându-se printre colţii săi. După moartea lui Maegor, eu fugisem în Pentos, temându-mă de soarta ce mă putea aştepta sub succesorii lui, şi, pentru o clipă, stând acolo în ploaie, m-am întrebat dacă nu cumva fusesem nesăbuit să mă întorc."

Tânărul rege - care nu mai era băiat de acum - a alungat în scurt timp temerile Marelui său Maester. Lunecând cu graţie de pe spinarea lui Vermithor, el a surâs. „A fost ca şi cum soarele străpunsese norii", a povestit lordul Tully. Lorzii s-au plecat înaintea lui şi câţiva au căzut în genunchi. În tot oraşul, clopotele au început să bată a sărbătoare. Jaehaerys şi-a scos mănuşile, le-a îndesat la cingătoare şi a rostit:

— Bună ziua, lorzii mei! Avem multă treabă de făcut.

Un singur personaj de vază nu fusese prezent în curte pentru a-l întâmpina pe rege: mama sa, regina Alyssa. Ca atare, Jaehaerys a pornit în căutarea ei în Cetăţuia lui Maegor, acolo unde se retrăsese. Nimeni nu poate spune ce s-a întâmplat între mamă şi fiu când s-au întâlnit pentru prima dată după confruntarea de la Piatra Dragonului, dar ni s-a povestit că ochii reginei erau roşii şi umflaţi de lacrimi când a apărut, la scurt timp după aceea, la braţul regelui. Regina-mamă, care de acum nu mai era regentă, a fost prezentă la ospăţul de bun-sosit din seara aceea, ca şi la numeroase alte evenimente de la Curte din zilele următoare, însă n-a mai participat de atunci la întrunirile de consiliu. „Înălţimea Sa a continuat să-şi îndeplinească îndatoririle

faţă de Ţinut şi faţă de fiul ei”, a scris Marele Maester Benifer, „dar bucuria pierise din ea”.

Tânărul rege şi-a început domnia restructurând consiliul, păstrându-i pe unii membri ai săi şi înlocuindu-i pe alţii, care nu se dovediseră pe măsura sarcinii. El a confirmat numirea lordului Velaryon ca Mâna Regelui şi l-a păstrat pe lordul Corbray în funcţia de comandant al Gărzii Oraşului. Lordului Tully i s-a mulţumit pentru serviciile aduse şi a fost trimis acasă la Riverrun împreună cu soţia lui, lady Lucinda. În locul lui, Jaehaerys l-a numit ca maestru al legilor pe Albin Massey, lord de Stonedance, care fusese printre primii ce-l vizitaseră în Piatra Dragonului. Cu numai trei ani în urmă, pe când învăţa pentru colanul de maester în Citadelă, Massey îşi pierduse ambii fraţi mai mari, cât şi tatăl din cauza frigurilor. Şira spinării strâmbe îl condamnase să şchiopăteze, dar, aşa cum el însuşi a spus în mod faimos: „Nu şchiopătez nici când citesc, nici când scriu.” Ca lord amiral şi comandant al flotei, Înălţimea Sa l-a numit pe Manfryd Redwyne, lordul de Arbor, care a sosit la Curte cu fiii lui cei mai tineri, Robert, Rickard şi Ryam, toţi trei paji. Era prima dată când rangul de amiral era acordat cuiva care nu făcea parte din Casa Velaryon.

Debarcaderul Regelui s-a bucurat când s-a anunţat că Jaehaerys îl mazilise de asemenea pe maestrul banilor Edwell Celtigar. S-a spus că regele îi vorbise cu blândeţe, ba chiar lăudase serviciile loiale aduse de fiicele lui reginei Alysanne la Piatra Dragonului, ajungând până a le numi „două comori”. Fiicele aveau să rămână în continuare cu regina, dar lordul Celtigar a plecat fără întârziere pe Insula Cleştilor. Iar odată cu el au dispărut şi toate dările, anulate prin decret regal la numai trei zile după începerea domniei tânărului rege.

Găsirea unui om potrivit pentru a-l înlocui pe lordul Edwell în funcţia de maestru al banilor s-a dovedit anevoioasă. Câţiva consilieri l-au îndemnat pe rege să-l

numească pe Lyman Lannister, presupus a fi omul cel mai bogat din Westeros, totuşi Jaehaerys nu era înclinat s-o facă.

— Nu ştiu dacă lordul Lyman are răspunsul care ne trebuie nouă, a spus Înălţimea Sa, decât dacă poate găsi un munte de aur sub Fortăreaţa Roşie.

Regele i-a cercetat mai îndelung pe unii veri şi unchi ai lui Donnel Hightower, deoarece bogăţia Oraşului Vechi provenea mai mult din negoţ, decât din lucratul pământului, totuşi a şovăit, amintindu-şi de loialităţile nesigure ale lui Donnel Pregetătorul când fusese înfruntat de septonul Moon. În cele din urmă Jaehaerys a făcut o alegere mult mai îndrăzneaţă: un bărbat de pe celălalt ţărm al Mării Înguste.

Rego Draz nu era lord, nici cavaler, ba nici chiar magister, ci negustor şi zaraf, care se ridicase de niciunde şi devenise omul cel mai bogat din Pentos, dar se pomenise ocolit de compatrioţii pentoshi şi i se refuzase un loc în consiliul magisterilor, pe temeiul originii lui modeste. Scârbit de dispreţul lor, Draz a răspuns cu bucurie chemării regelui şi s-a mutat în Westeros cu familia, prietenii şi averea vastă. Pentru a-i conferi onoruri egale cu ceilalţi membri ai consiliului, tânărul rege l-a numit lord. Întrucât era însă un lord fără domenii, vasali juraţi sau măcar castel, un hâtru din Fortăreaţa Roşie l-a poreclit „Lordul de Aer”. Pentoshi a fost amuzat.

— Aş fi cu adevărat un lord, a spus el, dacă aş putea pune un bir pe aer.

Jaehaerys l-a trimis de asemenea de la Curte pe septonul Mattheus, prelatul trupeş şi furios care tunase şi fulgerase împotriva însoţirilor incestuoase şi a căsătoriei lui. Mattheus nu a primit cu plăcere îndepărtarea sa.

— Credinţa îl va privi bănuitor pe orice rege care crede că poate domni fără a avea alături un septon, a anunţat el.

Jaehaerys avea răspunsul pregătit.

— Nu vom duce lipsă de septoni. Septonul Oswyck şi septa Ysabel vor rămâne cu noi, iar din Highgarden va sosi un tânăr care să se îngrijească de biblioteca noastră. Numele lui este Barth.

Mattheus a fost dispreţuitor, declarând că Oswyck era un prost care tremura din toate mădularele, că Ysabel era doar o femeie, iar el nu auzise niciodată de septonul Barth.

— Aşa cum n-ai auzit nici de multe alte lucruri, a replicat regele.

Probabil că la scurt timp după aceea a fost rostită faimoasa remarcă a lordului Massey că regele ar fi avut nevoie de trei persoane pentru a-l înlocui pe septonul Mattheus, dacă dorea să echilibreze cântarul, presupunând, desigur, că ea a fost rostită cu adevărat.

După patru zile, Mattheus a plecat spre Oraşul Vechi. Prea corpolent pentru a sta pe cal, a călătorit într-o îmbarcaţiune, însoţit de şase gărzi şi o duzină de slujitori. Legenda spune că, pe când a traversat Manderul pe Podul Amar, s-ar fi încrucişat cu septonul Barth, care venea din sens opus. Barth era singur, călare pe un asin.

Schimbările întreprinse de tânărul rege nu s-au oprit la nobilii ce făceau parte din consiliul său. El a făcut curăţenie în alte zeci de funcţii, înlocuindu-i pe Păstrătorul Cheilor, administratorul-şef al Fortăreţei Roşii, şi pe toţi sub-administratorii săi, pe maestrul portului din Debarcaderul Regelui (şi, de-a lungul timpului, pe maeştrii porturilor din Oraşul Vechi, Iazul Fecioarelor şi Duskendale), pe Starostele Monetăriei Regelui, pe Dreptatea Regelui, pe maestrul de arme, pe îngrijitorul câinilor, pe maestrul de echitaţie, ba chiar şi pe prinzătorii de şoareci din castel. A poruncit după aceea ca temniţele de sub Fortăreaţa Roşie să fie curăţate şi golite şi ca toţi prizonierii găsiţi în celulele negre să fie aduşi la soare, îmbăiaţi şi să li se îngăduie să facă apel. Se temea că unii dintre ei puteau fi oameni nevinovaţi, care fuseseră întemniţaţi de unchiul lui (în privinţa aceea, s-a dovedit, din păcate, că a avut dreptate, deşi mulţi dintre deţinuţii aceia îşi pierduseră minţile în anii petrecuţi în beznă şi n-au putut fi eliberaţi).

Abia după ce toate acestea fuseseră înfăptuite în chip mulţumitor, iar noii lui oameni fuseseră instalaţi, Jaehaerys i-a poruncit Marelui Maester Benifer să trimită un corb la

Capătul Furtunii, pentru a-l rechema în oraş pe lordul Rogar Baratheon.

Sosirea răvaşului aceluia i-a pus în cumpănă pe lordul Rogar şi pe fraţii lui. Ser Borys, considerat adesea cel mai beligerant şi nestatornic dintre Baratheoni, s-a dovedit acum cel mai calm.

— Băiatul îţi va lua capul dacă vei face aşa cum ţi-a poruncit, a spus el. Du-te la Zid. Rondul de Noapte te va primi.

Fraţii mai mici, Garon şi Ronnal, au susţinut pe de altă parte să se împotrivească. Capătul Furtunii era la fel de solid ca orice castel din Ţinut. Dacă Jaehaerys dorea să-i ia capul, au spus ei, atunci n-avea decât să vină personal şi s-o facă. Lordul Rogar s-a mulţumit să râdă la auzul cuvintelor lor.

— Solid? a repetat el. Şi Harrenhal a fost solid. Nu. Mă voi duce mai întâi înaintea lui Jaehaerys şi-mi voi explica faptele. Pot îmbrăca după aceea veşmintele negre, dacă voi alege s-o fac, el nu-mi poate tăgădui dreptul acesta.

În dimineaţa următoare a plecat spre Debarcaderul Regelui, însoţit doar de şase dintre cei mai bătrâni cavaleri ai săi, bărbaţi care-l cunoscuseră încă din copilărie.

Regele l-a primit stând aşezat pe Tronul de Fier, cu coroana pe cap. Erau de faţă lorzii din consiliul său, iar ser Joffrey Doggett şi ser Lorence Roxton din Garda Regelui stăteau la picioarele tronului în mantii albe şi armuri incrustate. În rest, sala tronului era goală. Marele Maester Benifer ne spune că paşii lordului Rogar au născut ecouri, când a parcurs distanţa lungă de la uşi până la tron. „Mândria nobilului lord era bine-cunoscută regelui”, a scris el, „şi Înălţimea Sa nu dorea să-l rănească încă şi mai mult, silindu-l să se umilească înaintea întregii Curţi”.

Cu toate acestea, el s-a umilit. Lordul de Capătul Furtunii s-a lăsat într-un genunchi, a plecat fruntea şi şi-a pus spada la picioarele tronului.

— Înălţimea Ta, a început el, mă aflu aici aşa cum ai poruncit. Fă cu mine după cum doreşti. Te rog doar să-i cruţi pe fraţii mei şi Casa Baratheon. Tot ce am făptuit a fost…

— … pentru binele Ţinutului, aşa cum l-ai văzut tu. Jaehaerys a ridicat o mână pentru a-l opri pe lordul Rogar înainte de a putea spune mai multe. Ştiu ce ai făcut, ce ai spus şi ce ai plănuit. Te cred când spui că n-ai vrut să-mi faci vreun rău mie sau reginei mele… şi nu te-ai înşelat, aş fi fost un maester excelent. Dar sper să fiu un rege încă şi mai bun. Unii spun că noi doi suntem acum duşmani. Eu aş zice mai curând că suntem doi prieteni care nu s-au înţeles. Când mama mea a venit să-ţi caute ajutorul, ne-ai găzduit, asumându-ţi riscuri însemnate. Ţi-ar fi fost uşor să ne pui în lanţuri şi apoi să ne trimiţi unchiului meu. Nu ai făcut asta, ci ţi-ai jurat sabia în slujba mea, apoi ţi-ai chemat lorzii stegari. Eu n-am uitat asta.

Jaehaerys a tăcut o clipă, după care a urmat:

— Vorbele sunt ca vântul. Nobile lord… dragul meu prieten… ai vorbit de trădare, dar n-ai comis-o. Ai vrut să-mi desfaci căsătoria, dar n-ai izbutit. Ai sugerat aducerea prinţesei Aerea pe Tronul de Fier în locul meu, dar iată-mă aici. L-ai trimis pe fratele tău s-o scoată pe nepoata mea Rhaella din mănăstire, este adevărat… dar în ce scop? Poate că ai dorit s-o ai ca pupilă, fiindcă tu însuţi nu ai copii. Acţiunile trădătoare cer să fie pedepsite. Cuvintele prosteşti sunt cu totul altceva. Dacă vrei cu adevărat să te duci la Zid, nu te voi opri. Rondul de noapte are nevoie de bărbaţi puternici ca tine. Aş prefera totuşi să rămâi aici, în slujba mea. Eu nu aş sta acum pe tronul acesta dacă n-ai fi fost tu, iar asta o ştie tot Ţinutul. Iar eu am în continuare nevoie de tine. *Ţinutul* are nevoie de tine. Când Dragonul a murit şi tatăl meu a luat coroana, a fost asaltat din toate părţile de aşa-zişi regi şi lorzi rebeli. Aceeaşi soartă mă poate aştepta pe mine, şi din acelaşi motiv… pentru a-mi pune la încercare hotărârea, voinţa, puterea. Mama mea crede că oameni evlavioşi din tot Ţinutul se vor ridica împotriva mea când îmi voi anunţa căsătoria. Poate că aşa va fi. Pentru a face faţă acelor încercări, am nevoie să fiu înconjurat de oameni capabili, de *războinici* dispuşi să lupte pentru mine, să moară pentru mine… şi pentru regina mea, dacă va fi nevoie.

Eşti tu un astfel de om?

Izbit de cuvintele regelui, lordul Rogar a ridicat fruntea şi a vorbit cu glas răguşit de emoţie:

— Da, Înălţimea Ta, sunt.

— Atunci îţi voi da iertării fărădelegile, a spus regele Jaehaerys, însă vor exista anumite condiţii. Glasul i-a devenit mai sever, pe măsură ce a început să le enumere: Nu vei rosti niciodată altă vorbă împotriva mea sau a reginei mele. Începând de acum, vei fi susţinătorul ei cel mai puternic şi nu vei accepta ca în prezenţa ta să fie spus vreun cuvânt împotriva ei. Mai mult încă, nu pot şi nu voi accepta ca mama mea să fie tratată cu lipsă de respect. Ea va reveni cu tine în Capătul Furtunii, unde veţi trăi din nou ca soţ şi soţie. În faptă şi în vorbă, îi vei arăta doar cinste şi curtenie. Poţi să respecţi aceste condiţii?

— Cu dragă inimă, a zis lordul Rogar. Pot să întreb… ce se va întâmpla cu Orryn?

Regele a căzut pe gânduri.

— Îi voi porunci lordului Hightower să-i elibereze pe fratele tău ser Orryn şi pe oamenii care l-au însoţit în Oraşul Vechi, a spus el, totuşi nu-i pot lăsa să plece nepedepsiţi. Zidul înseamnă toată viaţa, de aceea îi voi condamna la zece ani de surghiun. Ei îşi pot năimi spadele în Ţinuturile Discordiei ori pot naviga la Qarth pentru a-şi încerca norocul, asta nu mă priveşte… dacă vor supravieţui şi nu vor comite alte fărădelegi, peste zece ani se pot întoarce acasă. De acord?

— Da, a încuviinţat lordul Rogar. Înălţimea Ta eşti mai mult decât drept.

După aceea a întrebat dacă regele va cere ostatici din partea sa, ca zălog a viitoarei lui loialităţi. A adăugat că trei dintre fraţii săi aveau copii mici care puteau fi trimişi la Curte.

Drept răspuns, regele Jaehaerys a coborât de pe Tronul de Fier şi i-a cerut lordului Rogar să-l urmeze. L-a condus apoi din sală în curtea interioară, unde era hrănit Vermithor. Un bou fusese ucis pentru masa lui de dimineaţă şi zăcea pe

lespezile din piatră, fumegând înnegrit, deoarece dragonii îşi pârlesc întotdeauna hrana înainte de a o mânca. Vermithor înfuleca de zor, rupând hălci mari din carne cu fiecare muşcătură, dar când regele s-a apropiat cu lordul Rogar, a ridicat capul şi i-a privit cu ochi ca oglinzi de bronz topit.

— Creşte tot mai mult de la o zi la alta, a spus Jaehaerys şi l-a scărpinat sub falcă. Lordul meu, păstrează-ţi

nepoatele şi nepoţii. De ce aş avea nevoie de ostatici? Mi-ai dat cuvântul tău şi asta-i tot ce-mi trebuie.

Însă Marele Maester Benifer a auzit şi cuvintele pe care regele nu le-a rostit. *„Toţi bărbaţii, femeile şi copiii din Ţinuturile Furtunii sunt ostaticii mei, atâta vreme cât voi călări dragonul,* a spus Înălţimea Sa fără s-o spună", a scris Benifer, „iar lordul Rogar l-a auzit şi a înţeles foarte bine." Astfel s-a făcut pace între tânărul rege şi fosta sa Mână, iar noaptea aceea a fost pecetluită printr-un ospăţ în sala cea mare, la care lordul Rogar a stat lângă regina Alyssa, din nou ca soţ şi soţie, şi a toastat în sănătatea reginei Alysanne, jurându-i iubirea şi loialitatea sa în faţa tuturor lorzilor şi doamnelor strânse acolo. După patru zile, când lordul Rogar a plecat înapoi spre Capătul Furtunii, regina Alyssa l-a însoţit, escortată de ser Pate Sitarul şi o sută de oşteni, care i-au păzit la străbaterea regatului[6].

În Debarcaderul Regelui, lunga domnie a lui Jaehaerys Targaryen Întâiul a început cu adevărat. Tânărul rege s-a confruntat cu o sumedenie de probleme, când şi-a asumat cârmuirea celor Şapte Regate, însă două le întreceau pe celelalte: vistieria era goală şi datoriile Coroanei creşteau, iar căsătoria lui „secretă", care devenea de la o zi la alta tot mai puţin secretă, era aidoma unui vas cu foc sălbatic ce stătea pe o vatră şi aştepta să explodeze. Ambele chestiuni

6 Ser Orryn Baratheon nu s-a mai întors niciodată în Westeros. Împreună cu cei care-l însoţiseră în Oraşul Vechi, el a traversat marea în Oraşul Liber Tyrosh, unde a intrat în slujba Arhontelui. După un an s-a însurat cu fiica Arhontelui, chiar cea cu care fratele lui Rogar sperase să-l însoare pe regele Jaehaerys ca mod de asigurare a unei alianţe între Tronul de Fier şi Oraşul Liber. O fată pieptoasă cu păr verde albăstrui şi purtare fermecătoare, soţia lui ser Orryn i-a născut în scurtă vreme o fiică, deşi au existat unele îndoieli dacă fata era cu adevărat a sa, pentru că, aidoma multor femei din Oraşele Libere, mama îşi acorda cu generozitate favorurile şi altor bărbaţi. După ce mandatul de Arhonte al tatălui ei s-a încheiat, ser Orryn şi-a pierdut de asemenea poziţia şi a fost silit să plece din Tyrosh în Myr, unde s-a alăturat Oamenilor Fecioarei, o companie cu o reputaţie extrem de îndoielnică. La scurtă vreme după aceea a fost ucis în Ţinuturile Discordiei, în timpul unei înfruntări cu Oamenii de Valoare. Nu avem ştiinţă despre soarta soţiei şi fiicei sale.

trebuiau abordate, şi cât mai iute.

Nevoia imediată de aur a fost rezolvată de Rego Draz, noul maestru al banilor, care a apelat la Banca de Fier din Braavos şi la rivalele ei din Tyrosh şi Myr, pentru a aranja nu unul, ci trei împrumuturi consistente.

Incitând fiecare bancă împotriva celorlalte, Lordul Aerului a negociat termenii cei mai favorabili la care putea spera. Asigurarea împrumuturilor a avut un efect imediat: lucrările la Groapa Dragonului s-au putut relua şi, o dată în plus, o mică armată de constructori şi pietrari a roit peste Dealul lui Rhaenys.

Lordul Rego şi regele ştiau însă foarte bine că împrumuturile nu erau decât o măsură provizorie, în cazul cel mai fericit; ele puteau încetini hemoragia, dar n-aveau să închidă rana. Numai dările puteau reuşi asta. Impozitele lordului Celtigar nu aveau să fie de folos; Jaehaerys nu era interesat să crească dările portuare ori să-i stoarcă pe hangii. De asemenea, nu avea să ceară pur şi simplu aur de la lorzii Ţinutului, aşa cum făcuse Maegor. Dacă ar fi exagerat în această privinţă, lorzii s-ar fi răzvrătit.

— Nimic nu este mai costisitor decât înăbuşirea rebeliunilor, a declarat regele.

Lorzii aveau să plătească, dar din proprie voinţă; regele avea să taxeze bunurile pe care le doreau ei, mărfuri minunate şi scumpe de peste mare. Mătasea avea să fie impozitată, de asemenea brocartul, ţesăturile cu fir de aur şi cu fir de argint, nestematele, dantelele şi tapiseriile din Myr, vinurile din Dorne (dar nu şi cele de pe Arbor), armăsarii de nisip dornisheni, coifurile poleite şi armurile filigranate făurite de meşteşugarii din Tyrosh, Lys şi Pentos. Mirodeniile aveau să fie taxate cel mai mult; piperul, cuişoarele, şofranul, nucşoara, scorţişoara şi toate celelalte condimente rare de dincolo de Porţile de Jad, care erau deja mai scumpe decât aurul, aveau să fie şi mai scumpe.

— Noi punem bir pe toate lucrurile care m-au îmbogăţit, a glumit lordul Rego.

— Niciun om nu poate afirma că este asuprit de dările

acestea, a explicat Jaehaerys în faţa Consiliului Restrâns. Dacă vrea să le evite, este suficient să renunţe la piper, mătase şi perle, şi atunci nu va mai plăti niciun gologan. Cei care doresc bunurile astea le doresc însă cu disperare. Cum altfel se pot făli ei cu puterea pe care o au şi cum pot arăta lumii cât sunt de bogaţi? Poate că se vor tângui, dar vor plăti.

Dările nu s-au oprit însă la cele puse pe mirodenii şi mătăsuri. Regele Jaehaerys a promulgat de asemenea o lege nouă privind crenelările. Orice lord care dorea să construiască un castel ori să-şi extindă să-şi repare reşedinţa existentă trebuia să plătească un preţ considerabil pentru privilegiul acela. Noua dare avea un rol dublu, i-a explicat Înălţimea Sa Marelui Maester Benifer.

— Cu cât un castel este mai mare şi mai solid, cu atât lordul lui este mai ispitit să mă desfidă. Ai crede că au învăţat ceva de la Harren cel Negru, dar prea mulţi nu-şi cunosc istoria. Birul acesta îi va descuraja să mai construiască, iar cei care trebuie să construiască oricum ne pot umple vistieria, în timp ce le golesc pe ale lor.

După ce a făcut tot ce a putut pentru a reface finanţele Coroanei, Înălţimea Sa şi-a întors atenţia spre cealaltă chestiune importantă care-l aştepta. El a trimis, în cele din urmă, după regina sa. Alysanne Targaryen şi dragonul ei Silverwing au plecat din Piatra Dragonului la nici o oră după chemarea sa, după ce fusese despărţită de rege aproape o jumătate de an. Restul personalului ei a urmat-o pe corabie. La momentul acela până şi cerşetorii orbi de pe uliţele din Fundătura Puricilor ştiau că Alysanne şi Jaehaerys se căsătoriseră, dar, de dragul aparenţelor, regele şi regina au dormit o lună în iatacuri separate, în vreme ce s-au făcut pregătirile pentru a doua lor nuntă.

Regele n-a fost dispus să cheltuiască bani pe care nu-i avea pentru altă Nuntă de Aur, oricât de splendid şi de popular fusese evenimentul acela. Patruzeci de mii de oameni asistaseră la căsătoria mamei sale cu lordul Rogar. O mie de oameni s-au strâns în Fortăreaţa Roşie pentru a-l

vedea pe Jaehaerys luând-o din nou de soţie pe propria lui soră Alysanne. De data aceasta septonul Barth a fost cel care i-a declarat soţ şi soţie, sub Tronul de Fier.

Lordul Rogar Baratheon şi regina-mamă Alyssa s-au numărat printre cei prezenţi de această dată. Împreună cu fraţii nobilului lord, Garon şi Ronnal, ei au revenit din Capătul Furtunii pentru a participa la ceremonie. Totuşi, cele mai multe discuţii aţâţate au fost născute de alt nuntaş: Regina din Vest. Călare pe Dreamfyre, Rhaena Targaryen a venit pentru a-şi vedea fraţii căsătorindu-se… şi pentru a-şi vizita fiica, pe Aerea.

Clopote au răsunat prin oraş după terminarea ritualurilor şi un stol de corbi a pornit spre toate colţurile Ţinutului, pentru a vesti „această fericită însoţire”. A doua nuntă a regelui a diferit de cea dintâi printr-un aspect esenţial: a fost urmată de o ceremonie nupţială. Mai târziu regina Alysanne avea să declare că asta fusese la insistenţa ei; era pregătită să-şi piardă fecioria şi nu mai dorea să fie întrebată dacă era „cu adevărat” măritată. Lordul Rogar însuşi, mugind beat-mort, i-a condus pe bărbaţii care au dezbrăcat-o şi au dus-o în patul nupţial, în vreme ce doamnele de companie ale reginei, Jennis Templeton, Rosamund Ball, Prudence şi Prunella Celtigar, s-au numărat printre cele care au făcut onorurile pentru rege. Acolo, pe un pat cu baldachin din Cetăţuia lui Maegor, în Fortăreaţa Roşie din Debarcaderul Regelui, căsătoria lui Jaehaerys Targaryen şi a surorii lui Alysanne a fost consumată în cele din urmă, pecetluindu-le însoţirea pentru totdeauna sub ochii zeilor şi ai oamenilor.

După ce secretul a fost dezvăluit într-un final, regele şi Curtea sa au aşteptat să vadă cum va răspunde Ţinutul.

Jaehaerys ajunsese la concluzia că opoziţia violentă ce întâmpinase căsătoria fratelui său Aegon avusese câteva cauze. Faptul că unchiul lor Maegor luase o a doua soţie în anul 39 D.C., sfidându-l atât pe Înaltul Septon, cât şi pe propriul lui frate, regele Aenys, sfărâmase înţelegerea delicată dintre Tronul de Fier şi Septul Stelat, astfel încât căsătoria lui Aegon cu Rhaena fusese considerată alt scandal, care stârnise un pârjol peste Ţinut, iar Stelele şi Săbiile preluaseră iniţiativa, alături de vreo douăzeci de lorzi cucernici, care se temeau de zei mai mult decât de regele lor. Prinţul Aegon şi prinţesa Rhaena fuseseră puţin cunoscuţi printre oamenii de rând şi-şi începuseră vizita regală fără dragoni (în mare parte pentru că Aegon nu era încă un călăreţ de dragoni), ceea ce-i lăsase vulnerabili în faţa gloatelor care-i atacaseră în Ţinuturile Riverane.

Niciuna dintre condiţiile acelea nu se aplica în ceea ce-i privea pe Jaehaerys şi pe Alysanne. Nu avea să existe nicio acuzare din partea Septului Stelat; deşi unii dintre Cei Mai Cucernici continuau să se încrunte la tradiţia targaryană a căsătoriilor între fraţi, actualul Înalt Septon, „Înaltul Lingău” al septonului Moon, era serviabil şi precaut, nefiind înclinat să trezească dragoni adormiţi. Ordinul Stelele şi Săbiile fusese desfiinţat şi scos în afara legii; doar la Zid, unde două mii de foşti Fraţi Săraci purtau acum veşmintele negre ale Rondului de Noapte, erau suficient de mulţi pentru a provoca necazuri, dacă ar fi intenţionat s-o facă. Iar regele Jaehaerys nu avea să repete greşeala fratelui său. El şi regina lui doreau să vadă Ţinutul pe care-l cârmuiau, să-i afle nevoile în mod direct, să-i întâlnească pe lorzi şi să-i evalueze, să îngăduie să fie ei înşişi văzuţi de oamenii de rând şi să le audă durerile… dar oriunde ar fi mers, aveau să fie cu dragonii lor.

Din toate aceste considerente, Jaehaerys credea că Ţinutul îi va accepta căsătoria… totuşi nu era un om care să se încreadă în şansă.

— Vorbele sunt ca vântul, a spus el consiliului său, însă vântul poate să aţâţe un foc. Tatăl şi unchiul meu au luptat

cu oţelul şi cu focul împotriva vorbelor. Noi vom lupta cu vorbele împotriva vorbelor şi vom stinge focurile înainte să izbucnească.

Spunând asta, regele a trimis înaintea sa nu cavaleri şi oşteni, ci predicatori.

— Povestiţi-le tuturor celor pe care-i întâlniţi, i-a instruit Înălţimea Sa, despre bunătatea Alysannei, despre firea ei bună şi blândă, ca şi despre iubirea ei pentru toţi cei din regatul nostru, puternici şi umili deopotrivă.

Şapte oameni au plecat la porunca sa: trei bărbaţi şi patru femei. În loc de spade şi topoare, ei erau înarmaţi doar cu inteligenţa, curajul şi vorbele lor. Multe istorii au fost spuse despre călătoriile lor, iar isprăvile aveau să le devină legende (crescând în decursul timpului, aşa cum se întâmplă cu toate legendele). Dintre cei şapte predicatori ce au pornit, doar unul era cunoscut oamenilor de rând din Ţinut - nimeni alta decât regina Elinor însăşi, Mireasa Neagră care-l găsise pe Maegor mort pe Tronul de Fier. În straiele ei regale, care au devenit tot mai destrămate şi murdare odată cu trecerea zilelor, Elinor de Casa Costayne avea să străbată Reach, oferind mărturii elocvente despre ticăloşia fostului rege şi despre bunătatea succesorilor lui. În ultimii ei ani de viaţă, renunţând la orice pretenţii de apartenenţă la nobilime, ea avea să se alăture Credinţei, urcând pe scara ierarhică şi devenind până la urmă Maica Elinor de la mănăstirea cea mare din Lannisport.

Numele celorlalţi şase care au pornit pentru a vorbi în numele lui Jaehaerys aveau, cu timpul, să devină la fel de faimoase ca ale reginei. Trei erau septoni: şiretul septon Baldrick, învăţatul septon Rollo şi bătrânul şi aprigul septon Alfyn, care-şi pierduse ambele picioare cu ani în urmă şi era purtat peste tot într-o lectică. Femeile alese de tânărul rege nu erau cu nimic mai puţin extraordinare. Septa Ysabel fusese cucerită de regina Alysanne în vremea cât a slujit-o la Piatra Dragonului. Micuţa septă Violante era faimoasă pentru abilităţile de tămăduitoare. S-a spus despre ea că a făcut miracole peste tot unde a mers. Din Vale a sosit Maica

Maris, care învăţase generaţii de fete orfane într-o mănăstire de pe o insulă din golful portului Gulltown.

În călătoriile întreprinse de ei prin Ţinut, cei Şapte Propovăduitori au vorbit despre regina Alysanne, despre cucernicia, generozitatea şi iubirea ei faţă de rege, fratele ei… însă pentru toţi septonii, fraţii cerşetori, cavalerii şi lorzii cucernici care le contestau spusele, citând pasaje din *Steaua în Şapte Colţuri* sau predicile Înalţilor Septoni din vechime, ei aveau un răspuns pregătit, unul pe care regele Jaehaerys însuşi îl meşteşugise în Debarcaderul Regelui, ajutat cu pricepere de septonul Oswyck şi (mai cu seamă) de septonul Barth. În anii ce au urmat, atât Citadela, cât şi Septul Stelat aveau să-l numească Doctrina Excepţionalismului.

Miezul său era simplu. Credinţa Celor Şapte fusese născută pe dealurile vechiului Andalos şi trecuse peste Marea Îngustă odată cu andalii. Legile Celor Şapte, aşa cum erau consemnate în textul sacru şi predate de septe şi septoni în ascultare faţă de Tatăl Credincioşilor, decreta că fratele nu trebuie să se culce cu sora şi nici tatăl cu fiica ori mama cu fiul, iar roadele unor asemenea împerecheri erau

spurcăciuni, detestate de zei. Toate lucrurile acestea le admiteau Excepţionaliştii, însă cu o excepţie: *Targaryenii erau diferiţi.* Rădăcinile lor nu erau în Andalos, ci în Vechea Valyria, unde acţionau alte legi şi tradiţii. Ajungea să-i priveşti pentru a-ţi da seama că nu erau precum ceilalţi oameni; ochii lor, părul, însăşi ţinuta lor le afirmau deosebirea. *Iar ei zburau pe dragorii.* Ei singuri dintre toţi oamenii din lume căpătaseră puterea de a îmblânzi fiarele acelea înspăimântătoare, odată ce Urgia se abătuse asupra Valyriei.

— Un singur zeu ne-a creat pe toţi, andalii, valyrienii şi Primii Oameni, proclama septonul Alfyn din lectica sa, dar nu ne-a făcut pe toţi la fel. Tot el a zămislit şi leul, şi zimbrul, care sunt animale nobile, însă a trebuit să-l înzestreze pe unul cu anumite daruri, pe care nu le-a dat celuilalt, iar leul nu poate trăi ca zimbrul, dar nici zimbrul nu poate trăi ca leul. Pentru tine, ser, a te împerechea cu propria soră ar fi un păcat amarnic… dar tu nu eşti din sângele dragonilor, aşa cum nici eu nu sunt. Ei însă fac aşa cum au făcut dintotdeauna, şi nu suntem noi cei care să-i judecăm.

Legenda spune că isteţul septon Baldrick a fost înfruntat într-un sătuc de un cavaler rătăcitor voinic, cândva Frate Sărac, care i-a spus:

— Şi dacă vreau să i-o trag şi eu lui soră-mea, am slobozenia ta?

Septonul a zâmbit şi a replicat:

— Du-te pe Piatra Dragonului şi revendică un dragon. Dacă poţi face asta, ser, atunci eu însumi te voi căsători cu sora ta.

Toţi cei care studiază istoria trebuie să se confrunte cu o dilemă. Când privim trecutul şi evenimentele ce s-au întâmplat cu atâta vreme în urmă, putem spune că asta, sau asta, sau asta au fost cauzele celor petrecute. Când privim însă evenimente din trecut care *nu* s-au întâmplat, nu putem face decât presupuneri. Ştim astfel că Ţinutul nu s-a ridicat împotriva regelui Jaehaerys şi reginei Alysanne în anul 51 D.C., aşa cum făcuse cu zece ani mai devreme împotriva lui

Aegon şi Rhaena. Motivul însă pentru care n-a făcut-o este mult mai puţin sigur. Fără doar şi poate că tăcerea Înaltului Septon a transmis multe, iar lorzii şi oamenii de rând deopotrivă se săturaseră de războaie… totuşi, dacă vorbele aveau putere, indiferent dacă vântul ar fi bătut sau nu, cu certitudine că şi cei Şapte Propovăduitori au jucat un rol de seamă.

Deşi regele era fericit alături de regina sa, iar Ţinutul se bucura de căsătoria lor, Jaehaerys nu se înşelase când presimţise că se va confrunta cu o perioadă de încercări. După ce şi-a alcătuit noul consiliu, i-a împăcat pe lordul Rogar cu regina Alyssa şi a impus dări noi care să reumple sipetele Coroanei, el a fost pus în faţa problemei ce avea să se dovedească cea mai spinoasă dintre cele de până atunci: sora sa, Rhaena.

De când plecase de la Lyman Lannister şi Casterly Rock, Rhaena Targaryen şi Curtea ei ambulantă făcuseră propria lor vizită regală, la Casele Marbrand de Ashemark, Reyne de Castamere, Lefford de Dintele de Aur, Vance de Popasul Călătorului şi, în cele din urmă, Piper de Pinkmaiden.

Indiferent unde ar fi ajuns însă, apăreau aceleaşi probleme.

— Toţi mă primesc cu căldură la început, i-a spus fratelui ei când s-au întâlnit după nunta lui, dar asta nu durează. Fie că nu sunt primită cu braţele deschise, fie că braţele acelea sunt deschise prea larg. Ei murmură despre costurile găzduirii mele şi a alaiului meu, dar pe de altă parte Dreamfyre îi captivează. Unii se tem de ea, mai mulţi o doresc, iar aceştia din urmă mă neliniştesc în primul rând. Ei tânjesc după propriii lor dragoni. Iar eu nu le voi da aşa ceva, dar atunci… încotro să mă îndrept?

— Vino aici, i-a propus regele. Întoarce-te la Curte.

— Şi să trăiesc veşnic în umbra ta? Am nevoie de propria mea reşedinţă. Am nevoie de un loc unde niciun lord să nu mă poată ameninţa, alunga sau cauza neplăceri celor pe care i-am luat sub protecţia mea. Am nevoie de domenii,

de oameni şi de un castel.

— Îţi putem găsi domenii, a spus regele, şi-ţi putem construi un castel.

— Toate domeniile au fost luate şi toate castelele au fost ocupate, a replicat Rhaena, totuşi există unul la care am un drept… ba chiar un drept mai mare decât al tău, frate. Eu sunt din sângele dragonilor. Vreau căminul tatălui meu, locul unde m-am născut. Vreau Piatra Dragonului.

La cuvintele acelea, Înălţimea Sa n-a avut răspuns şi a făgăduit doar că se va gândi la rugămintea ei. Consilierii săi, când le-a prezentat problema, au fost unanimi în a se opune să cedeze reginei-văduvă castelul de scaun al Casei Targaryen, totuşi niciunul n-a propus o soluţie mai bună.

După ce a reflectat, regele Jaehaerys s-a întâlnit din nou cu sora sa.

— Îţi voi acorda Piatra Dragonului ca scaun, i-a spus el, pentru că nu există un loc mai potrivit pentru cei din sângele dragonilor. Însă vei avea atât insula, cât şi castelul ca daruri din partea mea, nu ca drepturi ale tale. Bunicul nostru a unit şapte regate în unul singur, cu foc şi sânge. Eu nu pot şi nu vreau să fac două din unul, croindu-ţi un regat separat. Eşti o regină din curtoazie, dar eu sunt regele şi porunca mea este ascultată de la Oraşul Vechi, până la Zid… ca şi în Piatra Dragonului. Suntem de acord în această privinţă, sora mea?

— Eşti într-atât de puţin sigur de tronul tău de fier, încât trebuie să-i pui pe cei din propriul tău sânge să plece genunchiul înaintea ta, frate? a replicat Rhaena. Aşa să fie, atunci. Dă-mi Piatra Dragonului şi încă ceva şi nu te voi mai tulbura niciodată.

— ”Încă ceva”? a întrebat Jaehaerys.

— Pe Aerea. Vreau ca fiica mea să revină lângă mine.

— Bine, a încuviinţat regele… poate prea pripit, fiindcă nu trebuie să uităm că Aerea Targaryen, o fată de opt ani, era propria lui succesoare la coroană, recunoscută ca atare, moştenitoarea Tronului de Fier.

Consecinţele acelei decizii nu aveau să fie însă

cunoscute decât abia după mulţi ani. Deocamdată cei doi fraţi au căzut la învoială şi Regina din Vest a devenit Regina din Est.

Anul a continuat fără alte crize sau încercări, iar Jaehaerys şi Alysanne au început să domnească în adevăratul sens al cuvântului. Dacă unii membri ai Consiliului Restrâns au fost surprinşi când regina a început să participe la întâlnirile lor, ei şi-au făcut cunoscute obiecţiile doar unul altuia… şi în scurt timp n-au mai făcut nici asta, fiindcă tânăra regină s-a dovedit înţeleaptă, citită şi inteligentă, un glas bine primit în orice discuţii.

Alysanne Targaryen avea amintiri fericite din copilăria ei, înainte ca unchiul Maegor să ia coroana. În cursul domniei tatălui ei, Aenys, mama ei, regina Alyssa, făcuse din Curte un loc splendid, unde abundau cântecele, spectacolele şi frumuseţea. Muzicieni, saltimbanci şi barzi se întreceau pentru a câştiga favorurile ei şi pe ale regelui. Vinuri de pe Arbor curgeau ca apa la ospeţele lor, sălile şi curţile din Piatra Dragonului răsunau de râsete, iar femeile de la Curte scânteiau în perle şi diamante. Curtea lui Maegor fusese un loc întunecat şi sumbru, iar regenţa oferise prea puţină schimbare, întrucât amintirile vremurilor regelui Aenys erau dureroase pentru văduva lui, pe când lordul Rogar avea o fire milităroasă şi declarase odată că saltimbancii erau încă mai puţin utili decât maimuţele, pentru că „atât unii, cât şi ceilalţi ţopăie, fac tumbe, se schimonosesc şi zbiară, dar dacă un om este destul de flămând, el poate mânca o maimuţă”.

Regina Alysanne îşi amintea însă cu plăcere gloria de scurtă durată a Curţii tatălui ei şi a decis ca Fortăreaţa Roşie să strălucească aşa cum nu mai strălucise niciodată, cumpărând tapiserii şi covoare din Oraşele Libere şi comandând fresce, statui şi mozaicuri care să împodobească sălile şi odăile castelului. La porunca ei, oamenii din Garda Oraşului au trecut prin sită Fundătura Puricilor până l-au găsit pe Tom Zdrăngănitorul, ale cărui cântecele batjocoritoare îi amuzaseră pe rege şi pe oamenii de rând în

timpul Războiului pentru Mantiile Albe. Alysanne l-a numit cântăreţul Curţii, primul dintre cei mulţi care aveau să se bucure de poziţia aceea în deceniile următoare. Ea a adus apoi un harpist din Oraşul Vechi, o companie de saltimbanci din Braavos, dansatori din Lys şi l-a numit pe primul bufon din Fortăreaţa Roşie: un bărbat gras, poreclit Jupâneasa, care se îmbrăca în straie femeieşti şi care nu era văzut niciodată fără „copiii” lui din lemn, o pereche de păpuşi cioplite cu multă iscusinţă, care spuneau lucruri deşucheate.

Toate acestea i-au plăcut regelui Jaehaerys, totuşi nimic nu i-a plăcut mai mult decât cadoul pe care regina Alysanne i l-a făcut peste şapte luni, când l-a anunţat că rămăsese grea.

Naşteri, morţi si trădări in timpul domniei regelui Jaehaerys Targaryen Întâiul

Jaehaerys Targaryen Întâiul avea sa se dovedească unul din regii cei mai neobosiţi care au stat vreodată pe Tronul de Fier. Vorbele lui Aegon Cuceritorul au rămas celebre: oamenii de rând trebuiau să-şi vadă la răstimpuri regii şi reginele, pentru ca să le poată înfăţişa durerile şi nemulţumirile lor.

— Vreau ca ei să mă vadă, a declarat Jaehaerys când şi-a anunţat prima vizită regală la sfârşitul anului 51 D.C.

Multe altele aveau să urmeze de-a lungul anilor şi deceniilor. În timpul îndelungatei sale domnii, Jaehaerys avea să petreacă mai multe zile şi nopţi ca oaspete al unui lord sau altul, sau ţinând judecăţi publice în pieţe de sate şi târguri, decât în Piatra Dragonului şi în Fortăreaţa Roşie laolaltă. Iar de cele mai multe ori, Alysanne era împreună cu el, cu dragonul ei argintiu zburând alături de fiara lui uriaşă care lucea ca bronzul.

Aegon Cuceritorul obişnuise să fie însoţit de până la o mie de cavaleri, oşteni, rândaşi, bucătărese şi alţi slujitori. Deşi asemenea alaiuri erau fără doar şi poate imagini măreţe, ele creau multe dificultăţi pentru lorzii ce erau onoraţi de vizitele regale. Era greu să găzduieşti şi să

hrăneşti atâţia oameni, iar dacă regele dorea să meargă la vânătoare, pădurile din preajmă aveau să fie secătuite de vânat. Până şi lordul cel mai avut se trezea adesea sărăcit până la plecarea regelui, cu beciurile golite de vin, cămările goale şi jumătate din slujnice purtând bastarzi în pântece.

Jaehaerys era hotărât să procedeze altfel. În nicio vizită regală n-avea să fie însoţit de mai mult de o sută de oameni; douăzeci de cavaleri, iar restul oşteni şi slujitori.

— Nu am nevoie să mă înconjur de spade, atâta timp cât îl călăresc pe Vermithor, a spus el.

O suită mai mică îi îngăduia de asemenea să ajungă la lorzi mai mărunţi, ale căror castele nu fuseseră îndeajuns de încăpătoare pentru a-l găzdui pe Aegon. Dorinţa lui era să vadă şi să fie văzut în multe locuri, dar să stea în fiecare mai puţin timp, astfel încât să nu ajungă niciodată un oaspete detestat.

Prima vizită regală urma să fie scurtă, începând din domeniile Coroanei aflate la miazănoapte de Debarcaderul Regelui şi înaintând doar până la Valea lui Arryn. Jaehaerys dorea ca Alysanne să-l însoţească, însă deoarece Înălţimea Sa era grea cu prunc, se temea ca drumul să nu fie prea istovitor. Au început de la Stokeworth şi Rosby, apoi au înaintat pe coastă spre miazănoapte, până la Duskendale. Acolo, în vreme ce regele a văzut docurile pentru construirea corăbiilor ale lordului Darklyn şi s-a bucurat de o după-amiază de pescuit, regina a condus prima dintre Curţile femeilor, ce aveau să devină o parte importantă din toate vizitele regale următoare. Doar femeile şi fetele aveau dreptul să participe la adunările acestea; indiferent de obârşie, toate erau îndemnate să-şi împărtăşească temerile, grijile şi speranţele cu tânăra regină.

Totul s-a desfăşurat fără incidente, până ce regele şi regina au ajuns la Iazul Fecioarelor, unde trebuiau găzduiţi de lordul şi de lady Mooton vreme de două săptămâni, după care să traverseze Golful Crabilor spre Wickenden, Gulltown şi Vale. Oraşul Iazul Fecioarelor era vestit până departe pentru iazul lui cu apă dulce, unde, potrivit legendei, Florian

Bufonul o zărise întâia oară pe Jonquil scăldându-se, în Epoca Eroilor. Ca mii de alte femei înaintea ei, regina Alysanne dorea să se scalde în iazul lui Jonquil, despre ale cărui ape se spunea că aveau uimitoare însuşiri tămăduitoare. Cu multe veacuri în urmă, Lorzii de Iazul Fecioarelor ridicaseră în jurul lui o baie comună din piatră, pe care o încredinţaseră unui ordin de surori sfinte. Niciun bărbat nu avea voie să intre acolo, aşa că atunci când regina a venit să se afunde în apele sacre, era însoţită doar de doamnele ei de companie, de slujnice şi de septe (Edyth şi Lyra, care fuseseră alături de septa Ysabel ca novice, depuseseră recent jurământul pentru a deveni septe, sfinţite în Credinţă şi devotate reginei).

Bunătatea micuţei regine, tăcerea Septului Stelat şi îndemnurile celor Şapte Propovăduitori îi câştigaseră pe cei mai mulţi Credincioşi de partea lui Jaehaerys şi Alysanne… dar există întotdeauna unii care nu vor fi mişcaţi, iar printre surorile ce îngrijeau Iazul Fecioarelor erau trei asemenea femei, ale căror inimi erau împietrite de ură. Ele şi-au spus una celeilalte că apele sfinte vor fi pângărite pe vecie dacă regina se va scălda acolo în timp ce purta în pântec „spurcăciunea” regelui. Regina Alysanne abia îşi lepădase straiele, când au atacat-o cu pumnale pe care le ascunseseră sub veşminte.

Din fericire, atacatoarele nu erau războinice şi nu ţinuseră seama de curajul însoţitoarelor reginei. Deşi dezbrăcate şi vulnerabile, înţeleptele n-au şovăit, ci au păşit între atentatoare şi stăpâna lor. Septa Edyth a fost tăiată pe faţă, Prudence Celtigar a fost înjunghiată în umăr, iar Rosamund Ball a primit în pântec un pumnal, care, după trei zile, i-a adus moartea, însă niciunul dintre tăişurile ucigaşe n-a atins-o pe regină. Ţipetele şi zbieretele luptei i-au adus în goana mare pe protectorii Alysannei, pentru că ser Joffrey Doggett şi ser Gyles Morrigen păziseră intrarea în baia publică, fără să se fi gândit vreo clipă că pericolul pândea înăuntru.

Garda Regelui a sfârşit repede cu atacatoarele, ucigându-le pe două şi capturând-o vie pe a treia pentru a fi

descusută. Când a dezvăluit că alte şase femei din ordinul ei ajutaseră la plănuirea agresiunii, dar nu avuseseră şi curajul de a mânui o armă, lordul Mooton a spânzurat-o pe vinovată şi poate că le-ar fi spânzurat şi pe nevinovate, dacă n-ar fi intervenit regina Alysanne însăşi.

Jaehaerys a fost furios. Vizita în Vale a fost amânată şi s-a revenit pe dată în siguranţa Cetăţuii lui Maegor. Regina Alysanne urma să rămână acolo până avea să nască, totuşi experienţa prin care trecuse a zguduit-o şi a pus-o pe gânduri.

— Am nevoie de o protectoare personală, i-a spus ea Înălţimii Sale. Cei Şapte ai tăi sunt loiali şi bravi, dar sunt bărbaţi şi există locuri unde bărbaţii nu pot intra.

Regele n-a putut s-o contrazică. Chiar în seara aceea un corb a plecat spre Duskendale, poruncindu-i noului lord Darklyn să o trimită la Curte pe sora lui vitregă, bastarda Jonquil Darke care-i încântase pe spectatori în timpul Războiului pentru Mantiile Albe, când fusese cavalerul misterios cunoscut doar ca Şarpele Stacojiu. Înveşmântată tot în stacojiu, ea a sosit la Debarcaderul Regelui după câteva zile şi a acceptat cu plăcere numirea ca pavăză jurată a reginei. Cu vremea, avea să fie cunoscută în Ţinut ca Umbra Stacojie, într-atât de aproape îşi păzea stăpâna.

La scurt timp după ce Jaehaerys şi Alysanne s-au întors de la Iazul Fecioarelor şi regina s-a instalat în iatacul ei, din Capătul Furtunii a sosit o veste minunată şi neaşteptată. Regina Alyssa rămăsese grea. Despre regina-văduvă, care avea patruzeci şi patru de ani, se crezuse că trecuse de mult de vârsta la care mai putea naşte, aşa că sarcina aceea a fost privită ca o minune. În Oraşul Vechi, Înaltul Septon însuşi a proclamat că era o binecuvântare de la zei, „un dar de la Mama din Ceruri pentru o mamă care suferise mult, şi cu vitejie”.

În toiul bucuriei a existat însă şi îngrijorare. Alyssa nu mai avea robusteţea din trecut; perioada de regenţă o istovise, iar a doua căsătorie nu-i adusese fericirea la care nădăjduise cândva. Posibilitatea unui copil a îmblânzit însă

inima lordului Rogar, care şi-a abandonat mâniile şi s-a căit pentru infidelităţi, după care a rămas alături de soţia lui. Alyssa însăşi era temătoare, neuitând ultimul prunc pe care-l născuse regelui Aenys, fetiţa Vaella care murise în leagăn.

— N-aş mai putea rezista încă o dată la aşa ceva, i-a spus soţului ei. Mi-ar sfâşia inima.

Însă copilul, când s-a născut în anul următor, avea să se dovedească viguros şi sănătos, un băiat voinic şi roşu la faţă, care se născuse cu un smoc de păr negru ca pana corbului şi „un zbieret ce putea fi auzit din Dorne până la Zid”. Lordul Rogar, care abandonase de mult orice speranţe de a avea urmaşi de la Alyssa, şi-a numit fiul Boremund.

Dar zeii dăruiesc şi dureri, nu doar bucurii. Cu mult înainte ca mama ei să nască, regina Alysanne a născut ea însăşi un fiu, un băiat pe care l-a numit Aegon, pentru a-l cinsti atât pe Cuceritor, cât şi pe fratele ei pierdut şi mult deplâns, prinţul neîncoronat. Întregul Ţinut a mulţumit cerului, în frunte cu Jaehaerys, însă tânărul prinţ se născuse timpuriu. Micuţ şi fragil, el a murit după numai trei zile. Regina Alysanne a fost atât de îndurerată, încât maesterii s-au temut şi pentru viaţa ei. De atunci, ea a pus mereu moartea fiului ei pe seama femeilor care o atacaseră la Iazul Fecioarelor. Dacă i s-ar fi îngăduit să se scalde în apele tămăduitoare ale iazului lui Jonquil, spunea ea, atunci prinţul Aegon ar fi trăit.

Nemulţumirile chinuiau şi Piatra Dragonului, unde Rhaena Targaryen îşi instalase propria Curte micuţă. Aşa cum făcuseră cu Jaehaerys înainte, lorzii vecini au început s-o viziteze, însă Regina din Est nu era ca fratele ei. Mulţi au fost primiţi cu răceală, iar alţii au trebuit să plece fără să le fi fost acordată o audienţă.

Nici reunirea reginei Rhaena cu fiica ei Aerea nu se desfăşurase cu bine. Prinţesa nu-şi mai amintea mama şi nici regina n-o cunoştea pe copilă. De altfel nu avea niciun fel de dragoste pentru copii în general. Lui Aerea îi plăcuse forfota din Fortăreaţa Roşie, cu lorzi şi lady şi soli din ţinuturi străine şi ciudate care veneau şi plecau întruna, cu cavaleri

ce se antrenau în curţi dimineţile, cu menestreli, saltimbanci şi bufoni care făceau şotii serile, ca şi hărmălaia, pitorescul şi agitaţia din Debarcaderul Regelui, aflat imediat dincolo de ziduri. Ea iubise de asemenea atenţia ce se revărsa asupra ei ca moştenitoare a Tronului de Fier. Lorzi nobili, cavaleri galanţi, cameriste, spălătorese şi rândaşi deopotrivă o lăudaseră, o iubiseră şi se întrecuseră între ei pentru a-i câştiga favorurile, iar ea fusese capul unui grup de fete tinere, nobile şi umile, care terorizase castelul.

Iar toate acelea îi fuseseră luate când mama o adusese în Piatra Dragonului, în pofida vrerii ei. Prin comparaţie cu Debarcaderul Regelui, insula era banală, plicticoasă, somnolentă şi tăcută. În castel nu existau fete de vârsta Aereei şi nici nu i se îngăduia să se amestece printre fetele pescarilor din satul de dincolo de ziduri. Mama îi era o străină, uneori severă, iar alteori sfioasă, dedată timp îndelungat propriilor gânduri, iar femeile ce o înconjurau nu păreau defel interesate de Aerea. Dintre toate, prinţesa s-a deschis doar spre Elissa Farman de pe Insula Frumoasă, care îi povestea din aventurile ei şi care i-a promis c-o va învăţa să navigheze. Nici lady Elissa nu era însă mai fericită în Piatra Dragonului, fiindcă ducea dorul întinselor ei mări apusene şi pomenea adesea de revenirea acolo.

— Să mă iei cu tine, îi spunea atunci prinţesa Aerea şi Elissa Farman izbucnea în râs.

Cu toate acestea, în Piatra Dragonului exista ceva ce Debarcaderul Regelui nu prea avea: dragoni. În citadela mare de sub umbra Muntelui Dragonului, alţi dragoni se năşteau la fiecare soroc al lunii, sau cel puţin aşa părea. Toate ouăle depuse de Dreamfyre pe Insula Frumoasă eclozaseră după ce ajunseseră pe Piatra Dragonului, iar Rhaena Targaryen avusese grijă ca fiica ei să-i cunoască pe dragoni.

— Alege-ţi unul şi fă-l al tău! a îndemnat-o regina. Şi într-o bună zi vei zbura.

În curţi existau de asemenea şi dragoni mai mari, iar dincolo de ziduri erau dragoni sălbatici, care evadaseră din

castel şi-şi făcuseră sălaşuri în grote ascunse de pe versantul opus al muntelui. Prinţesa Aerea îi ştia pe Vermithor şi Silverwing din timpul pe care-l petrecuse la Curte, dar nu i se îngăduise niciodată să se apropie prea mult de ei. Aici însă îi putea vedea pe dragoni oricât de des ar fi vrut: cei abia ieşiţi din găoace, cei tineri, Dreamfyre a mamei… şi pe cei mai mari dintre toţi, Balerion şi Vhagar, uriaşi, bătrâni peste poate şi somnoroşi, dar încă înfricoşători atunci când se trezeau, se foiau şi-şi deschideau aripile.

În Fortăreaţa Roşie, Aerea îşi iubise calul, copoii de vânătoare şi prietenele. În Piatra Dragonului, dragonii au devenit prietenii ei… singurii prieteni, cu excepţia Elissei Farman… şi fata a început să numere zilele până când putea să încalece pe unul şi să zboare hăt departe.

Regele Jaehaerys a reuşit să-şi facă vizita prin Valea lui Arryn în anul 52 D.C., oprindu-se la Gulltown, Runestone, Redfort, Castelul Longbow, Casa Inimii şi Porţile Lunii, înainte de a zbura cu Vermithor în sus pe Lancea Uriaşului până la Eyrie, aşa cum făcuse regina Visenya în timpul Cuceririi. Regina Alysanne l-a însoţit în unele dintre călătoriile acelea, dar nu în toate; încă nu-şi recăpătase pe de-a întregul puterile după naştere şi după amărăciunea care-i urmase. Cu toate acestea, prin intermediul ei a fost aranjată logodna dintre lady Prudence Celtigar şi lordul Grafton de Gulltown. De asemenea, Înălţimea Sa a condus o Curte a femeilor la Gulltown şi a doua la Porţile Lunii; cele auzite şi aflate aveau să schimbe legile din cele Şapte Regate.

În ziua de azi oamenii amintesc adesea de legile reginei Alysanne, dar formularea aceea este neglijentă şi incorectă. Înălţimea Sa nu avea niciun fel de putere să promulge legi, să emită decrete, să facă proclamaţii sau să anunţe sentinţe. Este o eroare să vorbim despre ea aşa cum am putea vorbi despre reginele Cuceritorului, Rhaenys şi Visenya, totuşi tânăra regină a avut o influenţă uriaşă asupra regelui Jaehaerys, iar când ea vorbea, el o asculta… aşa cum a făcut la întoarcerea lor din Valea lui Arryn.

Curţile femeilor au atras atenţia Alysannei asupra situaţiei văduvelor din cele Şapte Regate. Mai cu seamă pe timp de pace, nu era ceva neobişnuit ca un bărbat să trăiască mai mult decât soţia cu care se însurase în tinereţe, întrucât majoritatea bărbaţilor tineri mureau pe câmpul de bătălie, iar majoritatea femeilor tinere mureau în patul unde năşteau. Indiferent dacă erau nobili sau de rând, bărbaţii rămaşi văduvi în felul acela se însurau de multe ori din nou, iar a doua soţie era privită cu ură de copiii primei neveste. Deoarece nu existau niciun fel de legături afective, la moartea bărbatului urmaşii lui nu ezitau s-o alunge pe văduvă din casă, lăsând-o într-o stare de sărăcie lucie; în cazul lorzilor, moştenitorii lor o puteau lipsi pur şi simplu de toate prerogativele, veniturile şi slujitorii, reducând-o astfel la statutul unei chiriaşe.

Pentru a îndrepta toate acestea, regele Jaehaerys a promulgat în anul 52 D.C. Legea Văduvei, reafirmând dreptul fiului sau fiicei celei mai mari (acolo unde nu exista un fiu) de a moşteni, dar cerându-le moştenitorilor să le ofere văduvelor supravieţuitoare aceleaşi condiţii de care se bucuraseră înainte de moartea soţilor lor. Văduva unui lord, indiferent dacă era a doua, a treia sau altă nevastă, nu mai putea fi alungată din castelul lui şi nici lipsită de slujitori, haine şi venituri. Aceeaşi lege însă le interzicea bărbaţilor să-i dezmoştenească pe copiii de la o primă soţie, pentru a înzestra o soţie ulterioară sau pe copii ei cu pământurile, reşedinţele sau proprietăţile lor.

Construirea a fost cealaltă preocupare a regelui în anul acela. Munca a continuat la Groapa Dragonului, iar Jaehaerys a vizitat deseori şantierul pentru a vedea progresul cu propriii lui ochi. Pe când călărea însă de la Dealul lui Aegon spre Dealul lui Rhaenys, Înălţimea Sa a observat şi starea lamentabilă în care se afla oraşul său. Debarcaderul Regelui crescuse prea repede, cu case, prăvălii, maghernițe şi bojdeuci apărând precum ciupercile după o ploaie zdravănă. Străzile erau înguste, întunecoase şi murdare, cu casele atât de apropiate între ele, încât puteai

trece de pe o fereastră în casa de vizavi. Uliţele se încolăceau ca nişte şerpi beţi. Noroiul, bălegarul şi conţinutul oalelor de noapte erau la tot pasul.

— Mi-aş dori să pot goli oraşul de oameni, să-l dărâm şi să-l reconstruiesc complet, a declarat regele consiliului său.

Întrucât nu dispunea nici de forţa de muncă, nici de banii necesari pentru o astfel de lucrare masivă, Jaehaerys a făcut ce a putut. Uliţele au fost lărgite, îndreptate şi pietruite acolo unde era posibil. Bojdeucile şi şandramalele cele mai mizerabile au fost demolate. A fost construită o piaţă centrală măreaţă, în care s-au plantat arbori, pe sub care se întindeau tarabe şi prăvălii. Din punctul acela central porneau străzi lungi şi largi, drepte ca suliţele: Calea Regelui, Calea Zeilor, Calea Surorilor, Calea Apei Negre (sau Calea Noroiului, aşa cum au redenumit-o iute oamenii de rând). Nimic din toate acelea n-a putut fi săvârşit peste noapte; munca avea să continue vreme de ani, ba chiar decenii, însă totul a început în anul 52 D.C., la porunca regelui Jaehaerys.

Costul reconstruirii oraşului n-a fost neînsemnat şi a supus la alte presiuni vistieria Coroanei. Dificultăţile au fost sporite de creşterea nepopularităţii Lordului Aerului, Rego Draz. În scurt timp, maestrul pentoshi al banilor devenise la fel de detestat ca predecesorul său, deşi din cu totul alte motive. Se spunea despre el că era corupt şi că fura aurul regelui pentru a-şi umple propriile pungi, o acuzaţie pe care lordul Rego a tratat-o cu dispreţ.

— De ce ar trebui să fur de la rege? Sunt de două ori mai bogat decât el.

Se mai spunea de asemenea că era păgân, fiindcă nu-i venera pe Cei Şapte. Mulţi zei ciudaţi sunt adulaţi în Pentos, însă despre Draz se ştia că nu-l venera decât pe unul, un idol mărunt al casei, care semăna cu o femeie însărcinată, cu sânii doldora şi cap de liliac.

— Ea este singurul zeu de care am nevoie, era singurul lui răspuns în privinţa aceea.

Despre Draz se mai spunea că era metis, o afirmaţie pe

care n-o putea nega, fiindcă toţi pentoshi sunt parte andali şi parte valyrieni, amestecaţi cu sclavi şi cu popoare mai vechi, de mult uitate. Mai mult ca orice, lumea îl ura pentru averea pe care nu catadicsea s-o tăinuiască, ci o etala sfidător prin veşmintele-i de mătase, inelele cu rubine şi palanchinul aurit.

Nici chiar duşmanii lordului Rego Draz nu puteau contesta că era un maestru al banilor iscusit, însă dificultăţile cauzate de plăţile pentru terminarea Gropii Dragonului şi reconstruirea Debarcaderului Regelui puneau la încercare până şi abilităţile lui. Impozitele puse pe mătase, mirodenii şi crenelări nu puteau face faţă, aşa că lordul Rego a impus fără chef o nouă dare: oricine intra sau ieşea din oraş trebuia să plătească o sumă care era colectată de străjerii de la porţile oraşului. Dări suplimentare au fost puse pe cai, asini, măgari şi boi, iar pentru căruţe şi cotigi se plătea cel mai mult. Ţinând seama de traficul zilnic şi intens care era la intrarea şi la ieşirea din Debarcaderul Regelui, birul porţii s-a dovedit extrem de profitabil, aducând bani suficienţi pentru a face faţă nevoilor… dar cu un cost considerabil pentru Rego Draz însuşi, întrucât mormăielile împotriva lui s-au înzecit.

Vara lungă, recoltele bogate şi pacea şi prosperitatea atât în Ţinut, cât şi în afara hotarelor sale au ajutat totuşi la ştirbirea tăişului nemulţumirii şi, pe măsură ce anul s-a apropiat de sfârşit, Alysanne i-a dat regelui o veste splendidă. Înălţimea Sa era din nou însărcinată. De data aceasta, a jurat regina, niciun duşman nu se va apropia de ea. Planurile pentru a doua vizită regală fuseseră deja făcute şi anunţate, înainte ca starea reginei să devină cunoscută. Deşi Jaehaerys a hotărât imediat că va rămâne lângă soţia lui până la naşterea pruncului, Alysanne n-a vrut să audă de aşa ceva. A insistat ca regele să plece.

Iar el i-a dat ascultare. Venirea anului nou l-a văzut pe Jaehaerys suind din nou în văzduh pe Vermithor, de data aceasta spre Ţinuturile Riverane. Vizita regală a început cu o şedere în Harrenhal, ca oaspete al noului lord de acolo,

Maegor Towers, în vârstă de nouă ani. Regele şi suita lui au trecut apoi pe la Riverrun, Castelul Ghindei, Pinkmaiden, Atranta şi Septul de Piatră. La cererea reginei Alysanne, lady Jennis Templeton a călătorit cu regele, pentru a ţine Curţi ale femeilor la Riverrun şi Septul de Piatră în locul ei. Alysanne a rămas în Fortăreaţa Roşie, conducând întâlnirile consiliului în absenţa regelui şi acordând audienţe de pe un scaun din catifea, la picioarele Tronului de Fier.

Pe când Înălţimea Sa înainta în sarcină, de cealaltă parte a Golfului Apei Negre, peste Defileu, o altă femeie năştea alt copil, a cărui sosire pe lume, deşi mai puţin băgată în seamă, cu timpul avea să se dovedească de o importanţă uriaşă pentru Westeros şi mările din jurul său. Pe insula Driftmark, fiul cel mai mare al lui Daemon Velaryon a devenit tată pentru întâia oară, când doamna lui i-a dăruit un băiat chipeş şi sănătos. Copilul a fost numit Corlys, după stră-străunchiul care slujise cu atâta nobleţe ca Lord Comandant al primei Gărzi a Regelui, dar în anii următori, cei din Westeros aveau să-l cunoască mai bine după porecla sa: Şarpele Mărilor.

Copilul reginei Alysanne s-a născut la scurt timp după aceea. Asta s-a întâmplat în luna a şaptea a anului 53 D.C., iar de data aceasta a fost o fată puternică şi sănătoasă, care a fost numită Daenerys. Regele a primit vestea pe când se afla în Septul de Piatră. El a încălecat pe Vermithor şi a revenit imediat la Debarcaderul Regelui. Deşi Jaehaerys sperase ca un alt fiu să-i urmeze pe Tronul de Fier, a fost limpede că şi-a iubit la nebunie fiica din prima clipă când a luat-o în braţe. Tot Ţinutul s-a bucurat de asemenea de mica prinţesă… mai puţin Piatra Dragonului.

Aerea Targaryen, fiica lui Aegon Neîncoronatul şi a surorii sale Rhaena, avea unsprezece ani şi fusese moştenitoarea Tronului de Fier de câtă vreme ţinea minte (mai puţin în cele trei zile dintre naşterea şi moartea prinţului Aegon). Era o fată exuberantă, cu voinţă puternică şi limbă îndrăzneaţă, încântată de atenţia care i se acorda în calitate de viitoare regină, şi n-a fost mulţumită când s-a

pomenit înlocuită de prinţesa nou-născută.

Probabil că şi mama ei, regina Rhaena, a împărtăşit aceleaşi sentimente, dar a rămas tăcută şi n-a suflat niciun cuvânt în această privinţă, nici chiar celor mai apropiate confidente. La momentul acela, avea destule necazuri personale în propriul castel, deoarece între ea şi iubita ei Elissa Farman se căscase o prăpastie. Întrucât fratele ei, lordul Franklyn, refuzase să-i acorde orice parte din veniturile Insulei Frumoase, Elissa îi ceruse reginei-văduvă aur pentru a-şi construi o corabie nouă în docurile de pe Driftmark, o ambarcaţiune mare şi iute, menită să navigheze până la Marea Apusului. Rhaena o refuzase.

— Nu aş putea suporta să mă părăseşti, a spus ea.

Lady Elissa a auzit însă doar „Nu”.

Călăuziţi de cunoaşterea istoriei, putem acum examina trecutul şi vedea că toate semnele existau, desigur, semne ameninţătoare ale unui viitor dificil, dar nici chiar arhimaesterii Conclavului n-au desluşit nimic, când au reflectat la anul ce se apropia de sfârşit. Nici măcar unul dintre ei nu şi-a dat seama că noul an avea să se numere printre cei mai întunecaţi din lunga domnie a lui Jaehaerys Întâiul, un an atât de marcat de moarte, dezbinare şi dezastru, încât maesterii şi oamenii de rând deopotrivă aveau să-l numească Anul Străinului.

Prima moarte din 54 D.C. a sosit la numai câteva zile după sărbătorile ce marcaseră sosirea noului an: septonul Oswyck a murit în somn. Era bătrân şi destul de bolnav de ceva vreme, totuşi stingerea lui a coborât un linţoliu peste Curte. Într-un moment când regina regentă, Mâna Regelui şi Credinţa se opuseseră căsătoriei dintre Jaehaerys şi Alysanne, Oswyck fusese de acord să oficieze ritualurile pentru ei, iar curajul său nu fusese uitat. La cererea regelui, rămăşiţele i-au fost înhumate pe Piatra Dragonului, acolo unde slujise atât de mult şi atât de loial.

Fortăreaţa Roşie era încă în doliu când a sosit următoarea lovitură, deşi la momentul acela a părut o ocazie pentru sărbătoare. Un corb sosit din Capătul Furtunii a adus

un mesaj uimitor. Regina Alyssa era din nou însărcinată, la vârsta de patruzeci şi şase de ani.

— O a doua minune, a declarat Marele Maester Benifer când l-a anunţat vestea pe rege.

Septonul Barth, care preluase îndatoririle lui Oswyck după moartea acestuia, a fost mai rezervat. El a avertizat că Înălţimea Sa nu-şi revenise niciodată pe deplin după naşterea lui Boremund şi a întrebat dacă ar mai fi avut destulă putere să poarte altă sarcină până la termen. Rogar Baratheon era însă în culmea fericirii faţă de posibilitatea altui fiu şi nu întrevedea nicio dificultate. Soţia lui născuse şapte copii, a insistat el. De ce n-ar fi născut şi un al optulea?

În Piatra Dragonului probleme de alt soi se apropiau de punctul critic. Lady Elissa Farman nu mai putea suporta viaţa pe insulă şi i-a spus reginei Rhaena că auzise chemarea mării; sosise vremea să plece. Nefiind o femeie care să-şi trădeze sentimentele, Regina din Est a primit ştirea cu chip împietrit.

— Te-am rugat să stai, a replicat ea. Nu te voi implora. Dacă trebuie să pleci, pleacă.

Prinţesa Aerea nu avea totuşi stăpânirea de sine a mamei ei. Când lady Elissa a venit să-şi ia rămas-bun, fata a izbucnit în plâns şi i s-a prins de un picior, rugând-o să rămână sau, dacă nu putea, s-o ia şi pe ea.

— Vreau să fiu cu tine, a spus Aerea. Vreau să navighez pe mări şi să am aventuri.

Ni se spune că lady Elissa a vărsat de asemenea o lacrimă, dar a împins-o cu blândeţe pe prinţesă la o parte şi i-a spus:

— Nu, copilă, locul tău este aici.

Elissa Farman a plecat spre Driftmark în dimineaţa următoare. De acolo s-a îmbarcat peste Marea Îngustă către Pentos. După aceea a mers pe uscat până la Braavos, ai cărui constructori de corăbii erau mai faimoşi, însă Rhaena Targaryen şi prinţesa Aerea nu avuseseră habar care va fi destinaţia ei finală. Regina credea că ea se oprise pe Driftmark. Lady Elissa avea însă motive întemeiate să pună o

distanţă cât mai mare între ea şi regină. La două săptămâni după plecarea ei, ser Merrell Bullock, care continua să fie comandantul garnizoanei castelului, a adus înaintea Rhaenei trei rândaşi îngroziţi şi pe paznicul curţii dragonilor. Lipseau trei ouă de dragon, iar o căutare de câteva zile nu a dus la găsirea lor. După ce i-a interogat îndeaproape pe toţi cei care aveau acces la dragoni, ser Merrell a fost convins că lady Elissa plecase cu ouăle.

Dacă trădarea aceea din partea unei persoane pe care o iubise a rănit-o pe Rhaena Targaryen, ea şi-a ascuns bine sentimentele, dar nu şi furia. I-a poruncit lui ser Merrell să-i chestioneze încă şi mai aspru pe toţi rândaşii. Când interogatoriile lui s-au dovedit nerodnice, ea l-a mazilit din funcţie şi l-a alungat din Piatra Dragonului, împreună cu fiul său, ser Alyn, şi cu o duzină de alţi bărbaţi care i s-au părut necuraţi. Rhaena a ajuns chiar să-l cheme pe soţul ei, Androw Farman, cerând să ştie dacă fusese părtaş la fapta surorii lui. Negările lui n-au făcut decât să amplifice mânia reginei, iar răcnetele lor au putut fi auzite răsunând prin sălile Pietrei Dragonului. Rhaena a trimis oameni la Driftmark, care n-au aflat decât că lady Elissa se îmbarcase către Pentos. Regina a trimis oameni la Pentos, dar acolo dispăreau toate urmele.

Abia atunci Rhaena Targaryen a încălecat pe Dreamfyre şi a zburat la Fortăreaţa Roşie, ca să-şi informeze fratele despre cele petrecute.

— Elissa nu iubea dragonii, i-a spus ea regelui. Ea dorea doar aur ca să construiască o corabie. Va vinde ouăle, care valorează…

— … cât o flotă întreagă.

Jaehaerys îşi primise sora în salonul său, având-u-l ca martor doar pe Marele Maester Benifer, care să consemneze ce se vorbea.

— Dacă ouăle acelea se vor deschide, a adăugat regele, în lume va exista şi un alt stăpân al dragonilor, unul care nu va fi din Casa noastră.

— Poate că nu se vor deschide, a spus Benifer. Poate că

asta nu se poate face departe de Piatra Dragonului. Căldura… se ştie că unele ouă de dragon se pietrifică pur şi simplu.

— Atunci un negustor de mirodenii din Pentos se va trezi proprietarul a trei pietroaie foarte scumpe, a zis Jaehaerys. Altfel însă… ieşirea din găoace a trei pui de dragon nu-i ceva care să poată fi tăinuit cu uşurinţă. Oricine va fi cel care-i are va dori să se fălească. Noi trebuie să avem ochi şi urechi în Pentos, Tyrosh, Myr şi toate Oraşele Libere. Să oferim recompense pentru orice informaţie despre dragoni.

— Ce vrei să faci? l-a întrebat Rhaena.

— Ce trebuie să fac. Ce trebuie să faci *şi tu.* Să nu crezi că te-ai spălat pe mâini în privinţa asta, draga mea surioară. Ai vrut Piatra Dragonului şi ţi l-am dat, iar tu eşti cea care ai adus-o acolo pe femeia aia. Pe hoaţa aia.

Domnia îndelungată a lui Jaehaerys Targaryen Întâiul a fost paşnică, în mare parte; războaiele pe care le-a purtat au fost puţine şi scurte. Să nu-l confundăm totuşi pe Jaehaerys cu tatăl său, Aenys. În el n-a existat nimic slab, nimic şovăielnic, aşa cum Rhaena şi Marele Maester Benifer au văzut atunci, când regele a continuat, spunând:

— Dacă dragonii vor apărea, oriunde între Ţinut şi Yi Ti, vom cere să ne fie înapoiaţi. Ne-au fost furaţi şi sunt ai noştri de drept. Iar dacă cererea ne va fi refuzată, atunci ne vom duce să-i luăm. Îi vom aduce înapoi dacă vom putea, sau îi vom ucide dacă asta nu va fi posibil. Niciun pui de dragon nu le poate face faţă lui Vermithor şi Dreamfyre.

— Dar Silverwing? a întrebat Rhaena. Sora noastră…

— … n-a avut niciun rol aici. N-o voi pune în ghearele primejdiei.

Regina din Est a zâmbit atunci.

— Ea este Rhaenys şi eu sunt Visenya. Nicicând nu am gândit altfel.

— Înălţimea Ta vorbeşte despre purtarea unui război peste Marea Îngustă, a rostit Marele Maester Benifer. Costurile…

— … vor trebui suportate. Nu voi îngădui renaşterea Valyriei. Închipuie-ţi ce ar face triarhii din Volantis cu dragonii. Să ne rugăm să nu se ajungă niciodată la aşa ceva.

Iar prin cuvintele acelea Înălţimea Sa a pus capăt întâlnirii, avertizându-i pe ceilalţi să nu vorbească nimănui despre ouăle dispărute.

— Nimeni nu trebuie să ştie despre asta decât noi trei.

Era însă prea târziu pentru precauţia aceea. Pe Piatra Dragonului, furtul era ştiut de toţi, chiar şi de pescari. Iar pescarii, după cum se ştie, călătoresc pe alte insule şi astfel rumoarea s-a întins. Acţionând prin intermediul maestrului pentoshi al banilor, care avea agenţi în toate porturile, Benifer a trimis vorbă peste Marea Îngustă aşa cum poruncise regele…"plătind bani buni unor oameni răi" (în cuvintele lui Rego Draz) pentru orice informaţii despre ouă de dragoni, dragoni sau Elissa Farman. Iscoade, informatori, curteni şi curtezane au produs sute de rapoarte, dintre care vreo douăzeci s-au dovedit preţioase pentru Tronul de Fier din alte motive… însă despre ouăle de dragoni nu s-a aflat nimic valoros.

Ştim acum că lady Elissa s-a îndreptat spre Braavos după ce a debarcat în Pentos, deşi nu înainte de a-şi schimba numele. După ce fusese alungată de pe Insula Frumoasă şi dezmoştenită de fratele ei lordul Franklyn, ea şi-a născocit propriul nume de bastardă, spunându-şi Alys Westhill. Sub identitatea aceea a reuşit să capete o audienţă la Lordul Mării din Braavos. Menajeriei sale i se dusese vestea până departe şi Lordul Mării a fost încântat să cumpere ouăle de dragon. Elissa a încredinţat Băncii de Fier aurul pe care l-a primit în schimbul ouălor şi l-a folosit după aceea pentru a finanţa construirea *Urmăritoarei soarelui,* corabia la care visase de atâţia ani.

Nimic din toate acestea nu se ştia însă pe atunci în Westeros şi în scurt timp regele Jaehaerys s-a trezit asediat de altă grijă. În Septul Stelat din Oraşul Vechi, Înaltul Septon s-a prăbuşit pe când suia scara spre iatacul său şi a

murit înainte să fi căzut până la treapta cea mai de jos. În tot Ţinutul, clopotele din toate septele au bătut îndurerate. Părintele Credinţei plecase să se alăture Celor Şapte.

Dar regele nu avea timp pentru rugăciuni sau jelanie. De îndată ce Preacucernicia Sa avea să fie înhumat, Cei Mai Cucernici aveau să se reunească în Septul Stelat pentru a-i alege succesorul, iar Jaehaerys ştia prea bine că pacea Ţinutului depindea de continuarea de către noul ales a politicilor predecesorului său. Regele avea propriul lui candidat pentru coroana de cristal: septonul Barth, care sosise pentru a se îngriji de biblioteca din Fortăreaţa Roşie şi devenise unul dintre sfetnicii lui cei mai de încredere. Barth însuşi a avut nevoie de jumătate de noapte pentru a-l convinge pe Înălţimea Sa asupra nebuniei alegerii sale; el era prea tânăr, prea puţin cunoscut, prea neortodox în opinii şi nu făcea nici măcar parte dintre Cei Mai Cucernici. Nu avea nicio speranţă de a fi ales. Jaehaerys avea nevoie de alt candidat, unul mai acceptabil pentru fraţii săi de Credinţă.

Regele şi lorzii din consiliu au căzut totuşi de acord într-o privinţă: trebuiau să facă tot ce era necesar pentru a se asigura că nu va fi ales septonul Mattheus. Perioada pe care acesta o petrecuse în Debarcaderul Regelui lăsase în urmă destulă neîncredere şi Jaehaerys nu putea nici să uite, nici să-i ierte cuvintele rostite la porţile Pietrei Dragonului.

Rego Draz a sugerat că unele mite bine plasate ar putea produce rezultatul dorit.

— Dacă împrăştiem destul aur printre Cei Mai Cucernicii, mă vor alege pe mine, a chicotit el, deşi n-aş dori funcţia aceea.

Daemon Velaryon şi Qarl Corbray erau partizanii unei demonstraţii de forţă, deşi lordul Daemon dorea să-şi trimită flota, pe când lordul Qarl s-a oferit să conducă o oaste. Cocoşatul maestru al legilor Albin Massey s-a întrebat dacă n-ar fi fost posibil ca septonul Mattheus să sufere aceeaşi soartă ca Înaltul Septon care le adusese atâtea necazuri lui Aenys şi Maegor: o moarte neaşteptată şi misterioasă. Septonul Barth, Marele Maester Benifer şi regina Alysanne

au fost îngroziţi de toate propunerile acelea, iar regele le-a respins de la bun început. În locul lor, a decis ca el şi regina să meargă de îndată la Oraşul Vechi. Preacucernicia Sa fusese un slujitor credincios al zeilor şi un prieten de nădejde al Tronului de Fier, aşa încât era firesc ca ei să fie acolo şi să asiste la funeraliile lui.

Unicul mod prin care puteau ajunge în Oraşul Vechi la timp era pe aripile dragonilor.

Toţi lorzii din consiliu, până şi septonul Barth, au fost neliniştiţi de ideea ca regele şi regina să meargă singuri în Oraşul Vechi.

— Printre fraţii mei mai sunt unii care nu-l iubesc pe Înălţimea Ta, a spus Barth.

Lordul Daemon i-a dat dreptate şi i-a amintit lui Jaehaerys despre cele întâmplate cu regina la Iazul Fecioarelor. Când regele a insistat că va beneficia de protecţia Casei Hightower, au fost schimbate priviri îngrijorate.

— Lordul Donnel este intrigant şi ranchiunos, a spus Manfryd Redwyne. Eu n-am încredere în el şi nici Înălţimea Ta n-ar trebui să aibă. El face ceea ce crede că-i cel mai bine pentru sine, pentru Casa sa şi pentru Oraşul Vechi şi nu-i pasă câtuşi de puţin de alţii sau de altele. Nici chiar de regele lui.

— Atunci trebuie să-l conving că ceea ce este cel mai bine pentru regele lui este cel mai bine pentru el, pentru Casa lui şi pentru Oraşul Vechi, a zis Jaehaerys. Cred că pot face asta.

A pus apoi capăt discuţiilor şi a poruncit să fie aduşi dragonii.

Chiar şi pentru un dragon, zborul de la Debarcaderul Regelui la Oraşul Vechi este lung. Regele şi regina au făcut două popasuri, o dată la Podul Amar şi o dată la Highgarden, odihnindu-se peste noapte şi ţinând sfat cu lorzii lor. Lorzii din consiliu insistaseră să ia totuşi cu ei un minimum de protecţie. Ser Joffrey Doggett a zburat cu Alysanne, iar Umbra Stacojie, Jonquil Darke, a zburat cu Jaehaerys,

pentru a echilibra greutatea pe care o purta fiecare dragon.

Apariţia neaşteptată a lui Vermithor şi Silverwing deasupra Oraşului Vechi a adus mii de oameni pe străzi, care se holbau şi arătau cu degetul. Vestea sosirii lor nu fusese anunţată din vreme şi mulţi din oraş s-au speriat, întrebându-se ce ar putea însemna asta… şi poate niciunul mai mult ca septonul Mattheus, care a pălit când a fost înştiinţat. Jaehaerys a coborât cu Vermithor în piaţa mare de marmură din faţa Septului Stelat, dar regina sa a fost cea care i-a făcut pe orăşeni să icnească atunci când Silverwing s-a lăsat chiar pe Turnul Înalt, iar bătăile aripilor lui au aţâţat flăcările faimosului său far.

Deşi funeraliile Înaltului Septon erau aparent scopul vizitei lor, Preacucernicia Sa fusese deja înhumat în criptele

de sub Septul Stelat până la sosirea regelui şi a reginei. Jaehaerys a rostit totuşi un panegiric, adresându-se unei mulţimi uriaşe de septoni, maesteri şi oameni de rând strânşi în piaţa cea mare. El a încheiat, anunţând că va rămâne în Oraşul Vechi împreună cu regina pană la alegerea noului Înalt Septon, „ca să-i putem cere binecuvântarea". Mai târziu Arhimaesterul Goodwyn a scris: „Poporul a aclamat, maesterii au încuviinţat cu înţelepciune din capete, iar septonii au schimbat priviri şi s-au gândit la dragoni."

În timpul cât au rămas în Oraşul Vechi, Jaehaerys şi Alysanne au dormit chiar în odăile lordului Donnel din vârful Turnului Înalt, cu întregul Oraş Vechi întins sub ei. Nu ştim cu certitudine ce cuvinte au fost schimbate între ei şi gazda lor, întrucât discuţiile acelea s-au petrecut înapoia uşilor închise, fără să fie prezent măcar un singur maester. După ani însă, regele Jaehaerys i-a spus septonului Barth tot ce se întâmplase şi acesta a scris o relatare sumară pentru a rămâne în istorie.

Casa Hightower din Oraşul Vechi era veche, puternică, bogată, mândră… şi numeroasă. Tradiţia sa de multă vreme fusese ca fiii, fraţii, verii şi bastarzii lor cei mai tineri să se alăture Credinţei, în care mulţi avansaseră de-a lungul veacurilor. În anul 54 D.C., lordul Donnel Hightower avea un frate mai mic, doi nepoţi şi şase veri care-i slujeau pe Cei Şapte; fratele, nepotul şi doi veri purtau ţesătura cu fir de argint a Celor Mai Cucernici. Dorinţa lordului Donnel era ca unul dintre ei să devină Înalt Septon.

Regelui Jaehaerys nu-i păsa din care Casă provenea Preacucernicia Sa sau dacă era de obârşie nobilă ori umilă. Unica lui grijă era ca noul Înalt Septon să fie un Excepţionalist. Tradiţia targaryană a căsătoriilor între fraţi nu mai trebuia pusă niciodată sub semnul întrebării de Septul Stelat.

El dorea ca noul Tată al Credinţei să facă Excepţionalismul doctrina oficială a Credinţei. Şi cu toate că Înălţimea Sa nu avea nicio obiecţie faţă de fratele lui Donnel

sau faţă de restul rudelor lui, niciunul dintre aceia nu se exprimase deocamdată asupra subiectului, aşa că…

După ore de discuţii s-a ajuns la o înţelegere, care a fost pecetluită printr-un banchet măreţ, la care lordul Donnel a lăudat înţelepciunea regelui şi în acelaşi timp i-a făcut cunoştinţă cu fraţii, unchii, nepoţii, nepoatele şi verii lui. De cealaltă parte a oraşului, în Septul Stelat, Cei Mai Cucernici s-au întrunit pentru a-şi alege noul păstor, având printre ei, fără s-o fi ştiut, agenţi ai lordului Hightower şi ai regelui. Au fost necesare patru tururi de scrutin. Septonul Mattheus a condus în cel dintâi, aşa cum se anticipa, totuşi i-au lipsit voturile necesare pentru a-şi asigura coroana de cristal. După aceea numărul susţinătorilor săi s-a redus cu fiecare votare, pe când susţinătorii altora s-au înmulţit.

În al patrulea tur de scrutin, Cei Mai Cucernici au abandonat tradiţia şi au ales pe cineva care nu făcea parte dintre ei. Acesta a fost septonul Alfyn, care traversase Reach de o duzină de ori, propovăduind din lectică despre Jaehaerys şi regina lui. Cele Şapte Regate nu aveau un susţinător mai viguros al Excepţionalismului decât Alfyn, însă el era cel mai vârstnic dintre cei Şapte Propovăduitori şi, în plus, olog de ambele picioare, astfel că părea probabil ca Străinul să-l caute foarte devreme. Când urma să se întâmple asta, succesorul lui avea să fie din Casa Hightower, l-a asigurat regele pe lordul Donnel, cu condiţia ca rudele lui să se alinieze ferm alături de Excepţionalişti în decursul conducerii septonului Alfyn.

Aşa s-a căzut la înţelegere, dacă relatarea septonului Barth poate fi crezută. Barth însuşi n-a pus-o sub semnul întrebării, deşi a deplâns corupţia care-i făcuse atât de lesne de manipulat pe Cei Mai Cucernici. „Ar fi mai bine dacă Cei Şapte înşişi şi-ar alege Glasul pe pământ, dar când zeii tac, lorzii şi regii se vor face auziţi”, a scris el şi a adăugat că atât Alfyn, cât şi fratele lordului Donnel, care i-a urmat, meritau coroana de cristal mai mult decât ar fi putut-o merita vreodată septonul Mattheus.

Nimeni n-a fost mai uluit de alegerea pentru Înaltul

Septon decât septonul Alfyn însuşi, care se afla la Ashford când a primit vestea. Călătorind în lectică, el a avut nevoie de mai bine de două săptămâni ca să ajungă în Oraşul Vechi. Pe când îi aştepta sosirea, Jaehaerys a fost la Bandallon, Trei Turnuri, Uplands şi Honeyholt. Ba chiar a zburat cu Vermithor până pe Arbor, unde a gustat unele dintre cele mai alese vinuri ale insulei. Regina Alysanne a rămas în Oraşul Vechi. Surorile tăcute au găzduit-o în mănăstirea lor pentru o zi de rugăciuni şi meditaţie. O altă zi a petrecut-o cu septele ce-i îngrijeau pe bolnavii şi săracii oraşului. Printre novicele cu care s-a întâlnit s-a numărat şi nepoata ei Rhaella, despre care Înălţimea Sa a declarat că era o tânără învăţată şi devotată, „dar care suferă mult de bâlbâieli şi îmbujorări la faţă”. Vreme de trei zile, regina s-a afundat în marea bibliotecă a Citadelei, din care a ieşit doar pentru a participa la prelegeri despre războaiele valyriene cu dragoni, arta folosirii lipitorilor şi zeii din Insulele Verii.

După aceea, cina cu arhimaesterii în propria lor sală de mese, ba chiar şi-a îngăduit să le ţină o cuvântare.

— Dacă n-aş fi devenit regină, a spus ea Conclavului, mi-ar fi plăcut să fiu maester. Citesc, scriu, gândesc, nu mă tem de corbi… sau de niţel sânge. Există şi alte fete de obârşie nobilă care simt la fel. De ce nu le primiţi în Citadela voastră? Dacă nu vor putea ţine pasul, trimiteţi-le acasă, aşa cum îi trimiteţi acasă pe băieţii care nu sunt destul de inteligenţi. Dacă le veţi oferi fetelor o şansă, aţi putea fi surprinşi de numărul mare al celor ce vor făuri un colan.

Nedorind s-o contrazică pe regină, arhimaesterii au surâs la auzul cuvintelor ei, au încuviinţat din capete şi au asigurat-o pe Înălţimea Sa că se vor gândi la propunerea aceea.

După ce a ajuns în Oraşul Vechi, noul Înalt Septon şi-a făcut veghea în Septul Stelat, a fost uns şi consacrat Celor Şapte, abandonându-şi numele laic şi toate legăturile laice, iar apoi i-a binecuvântat pe regele Jaehaerys şi regina Alysanne într-o ceremonie publică solemnă. La momentul acela, Garda Regelui şi o suită de slujitori se alăturaseră

deja regelui şi reginei, aşa că Înălţimea Sa a hotărât să se întoarcă prin Hotarele dornishene şi Ţinuturile Furtunii. Au urmat vizite la Horn Hill, Cântecul Nopţii şi Blackhaven.

Cel din urmă i-a plăcut în mod aparte reginei Alysanne. Deşi castelul era mic şi modest, prin comparaţie cu reşedinţele măreţe ale Ţinutului, lordul Dondarrion a fost o gazdă minunată, iar fiul său, Simon, cânta la harpă la fel de bine pe cât lupta în turniruri, şi a întreţinut cuplul regal cu balade triste despre îndrăgostiţi nefericiţi şi despre căderea regilor. Regina a fost atât de fermecată de el, încât suita a zăbovit la Blackhaven mai mult decât intenţionaseră. Se aflau încă acolo când un corb a sosit de la Capătul Furtunii cu o veste tristă: mama lor, regina Alyssa, era pe patul de moarte.

O dată în plus, Vermithor şi Silverwing s-au ridicat în văzduh, pentru a-i duce cât mai repede pe rege şi pe regină la căpătâiul mamei lor. Restul alaiului regal avea să-i urmeze pe uscat prin Stonehelm, Cuibul Ciorii şi Cuibarul Grifonului, sub comanda lui ser Gyles Morringen, Lord Comandant al Gărzii Regelui.

Măreaţa fortăreaţă Baratheon de la Capătul Furtunii nu avea decât un singur turn, masivul turn tambur clădit de Durran Mâhnirea Zeilor în cursul Epocii Eroilor, pentru a rezista mâniei zeului furtunilor. În vârful turnului aceluia, având deasupra doar odăiţa maesterului şi cuibarul corbilor, Alysanne şi Jaehaerys au găsit-o pe mama lor dormind într-un pat ce duhnea a urină, scăldată în sudori şi scofâlcită ca o băbătie, cu excepţia pântecului umflat. Un maester, o moaşă şi trei cameriste îi erau în preajmă, toate posomorâte. Jaehaerys l-a găsit pe lordul Rogar aşezat pe un scaun în faţa uşii camerei, beat şi disperat. Când regele l-a întrebat de ce nu era alături de soţia sa, Lordul Capătului Furtunii a mârâit:

— În camera aia a intrat Străinul. Îi simt duhoarea.

Maesterul Kyrie le-a spus că acel respiro scurt îi fusese îngăduit reginei Alyssa doar de o cupă de vin în care îi turnase somn-dulce; cu câteva ore înainte, ea fusese în

agonie.

— A ţipat din toţi rărunchii, a adăugat o slujnică. Orice fărâmă de mâncare i-am da o leapădă şi suferă de dureri îngrozitoare.

— Nu-i venise vremea, a spus regina Alysanne în lacrimi. Nu încă.

— Abia peste o lună ar fi trebuit, a confirmat moaşa. Astea nu-s chinurile facerii, domniile voastre. Ceva s-a rupt înlăuntrul ei. Pruncul moare sau va muri în curând. Mama-i prea vârstnică, n-are putere să-mpingă şi pruncul s-a răsucit înăuntru… nu-i bine. Până în zori se vor stinge, amândoi. Să-mi fie cu iertare.

Maesterul Kyrie n-a contrazis-o. Laptele de mac ar fi alinat durerile reginei, a zis el, şi-l pregătise deja… dar o putea ucide pe Înălţimea Sa la fel de lesne pe cât ar fi ajutat-o şi aproape cu siguranţă l-ar fi ucis pe făt. Când Jaehaerys a întrebat ce se putea fi făcut, maesterul a răspuns:

— Pentru regină, nimic. Este mai presus de puterile mele s-o salvez. Există totuşi o şansă, o şansă măruntă, să pot salva copilul. Pentru asta ar trebui să tai pântecul reginei, s-o deschid şi să scot pruncul din ea. Pruncul poate sau nu să trăiască. Regina va muri.

Cuvintele lui au făcut-o pe regina Alysanne să izbucnească în plâns. Regele a rostit apăsat doar atât:

— Femeia este mama mea şi o regină.

După aceea a ieşit din odaie, l-a ridicat pe Rogar Baratheon în picioare şi l-a târât înapoi în încăperea pentru naşteri, unde i-a cerut maesterului să-şi repete cuvintele.

— Este soţia ta, i-a reamintit regele Jaehaerys lordului Rogar. Tu trebuie să hotărăşti.

Ni se spune că lordul Rogar nu şi-a putut privi soţia. De asemenea, nu şi-a putut găsi cuvintele, până când regele l-a prins brutal de braţ şi l-a zgâlţâit.

— Salvează-mi fiul! i-a spus Rogar maesterului.

După aceea s-a smuls din strânsoarea regelui, s-a eliberat şi a ieşit în fugă din odaie. Maesterul Kyrie a încuviinţat din cap şi a trimis să-i fie aduse cuţitele.

În multe dintre istorisirile ce ne-au parvenit ni se spune că regina Alyssa s-a trezit din somnu-i înainte ca maesterul să fi început. Deşi sfâşiată de durere şi de convulsii violente, ea a plâns lacrimi de fericire, văzându-şi copiii. Când Alysanne i-a spus ce urma să se întâmple, Alyssa şi-a dat încuviinţarea.

— Salvaţi-mi copilul! a şoptit ea. Eu mă voi duce să-mi revăd fiii. Baba îmi va lumina calea.

Este plăcut să credem că acelea au fost ultimele cuvinte ale reginei. Este trist să amintim că alte istorisiri ne spun că Înălţimea Sa a murit fără să se trezească atunci când maesterul Kyrie i-a deschis pântecul. Într-o privinţă, toţi cronicarii sunt de acord: Alysanne şi-a ţinut mama de mână de la început până la sfârşit, când primul ţipăt al pruncului a răsunat în odaie.

Lordul Rogar nu a căpătat al doilea fiu pentru care se rugase. Copilul a fost o fată, născută atât de mică şi atât de slăbuţă, încât moaşa şi maesterul deopotrivă n-au crezut că va supravieţui. Ea i-a surprins pe amândoi, aşa cum avea să surprindă pe mulţi alţii în vremea ei. După nişte zile, când îşi revenise îndeajuns, Rogar Baratheon şi-a numit fiica Jocelyn.

Mai întâi însă, nobilul lord a avut de-a face cu o sosire mult mai arţăgoasă. Zorii se iţeau şi trupul reginei Alyssa încă nu se răcise, când Vermithor a ridicat capul din locul unde se încolăcise şi dormea în curte şi a scos un muget care a deşteptat jumătate din Capătul Furtunii. Simţise apropierea altui dragon. După câteva clipe a coborât Dreamfyre, cu smocuri argintii scânteindu-i în lungul spinării, în vreme ce aripile albastru-deschis îi fâlfâiau pe fundalul roşu al răsăritului. Rhaena Targaryen sosise să-i ceară iertare mamei ei.

Ajunsese însă prea târziu; regina Alyssa murise. Deşi regele i-a spus că nu trebuia să vadă rămăşiţele mamei, Rhaena a insistat, a smuls cuverturile ce o acopereau şi a privit lucrarea maesterului. După mult timp, s-a întors cu spatele, apoi şi-a sărutat fratele pe obraz şi şi-a îmbrăţişat sora mai mică. Se spune că cele două regine au rămas o

vreme una în braţele celeilalte, dar când moaşa i-a întins Rhaenei copila nou-născută, ea a refuzat.

— Unde-i Rogar? a întrebat.

L-a găsit în sala mare, ţinându-l în poale pe fiul lui, Boremund, înconjurat de fraţii şi de cavalerii săi. Rhaena Targaryen şi-a croit drum printre toţi, s-a oprit lângă el şi a început să-l blesteme în faţă.

— Sângele ei îţi mânjeşte mâinile! a răcnit ea. Sângele ei este pe mădularul tău. Fie să mori, zbierând.

Rogar Baratheon a fost indignat de acuzaţiile ei.

— Ce spui, femeie? Asta-i voinţa zeilor. Străinul vine după noi toţi. Cum poate să fie lucrarea mea? Ce am făcut?

— Ţi-ai vârât mădularul în ea. Ea ţi-a dăruit un fiu şi asta ar fi trebuit să fie îndeajuns. *Salvează-mi soţia,* ar fi trebuit să spui, dar ce-nseamnă soţiile pentru bărbaţi ca tine?

Rhaena s-a întins, apoi l-a prins de barbă şi i-a tras capul spre al ei.

— Ascultă-mă bine, lordul meu! Să nu te gândeşti să te mai însori vreodată. Ai grijă de puiandrii pe care mama mea ţi i-a dăruit, de fratele şi de sora mea vitregă. Ai grijă să nu ducă lipsă de nimic. Dacă vei face asta, te voi lăsa în pace. Dar dacă voi auzi vreodată că ai luat de soţie altă sărmană fecioară, voi face din Capătul Furtunii un Harrenhal, cu tine şi cu ea înăuntru.

După ce a ieşit în trombă din sală, revenind la dragonul ei din curte, lordul Rogar şi fraţii lui au râs împreună.

— Este nebună, a declarat nobilul lord. Ce crede, că m-a speriat? *Pe mine?* Eu nu m-am speriat de mânia lui Maegor cel Crud şi m-aş sperea de nevricalele ei?

După aceea a băut o cupă de vin, şi-a chemat administratorul ca să facă aranjamentele pentru înmormântarea soţiei sale şi şi-a trimis fratele, pe ser Garon, să-i invite pe rege şi regină să rămână la un ospăţ în cinstea fiicei sale[7].

Regele care a revenit la Debarcaderul Regelui de la

7 Rogar Baratheon nu s-a mai însurat niciodată.

Capătul Furtunii era trist. Cei Mai Cucernici îi dăduseră Înaltul Septon dorit, Doctrina Excepţionalismului avea să fie integrată în Credinţă, iar el ajunsese la un acord cu puternicii Hightower din Oraşul Vechi. Totuşi victoriile acelea fuseseră întunecate de gustul amar al morţii mamei sale. Cu toate acestea, Jaehaerys nu era unul care să piardă mult timp afundat în gânduri; aşa cum avea să facă de multe ori în cursul îndelungatei sale domnii, regele şi-a îndepărtat tristeţile şi s-a cufundat în cârmuirea Ţinutului.

Vara lăsase de acum locul toamnei şi frunzele cădeau în toate cele Şapte Regate, un nou Rege Vultur apăruse în Munţii Roşii, boala sudorii izbucnise în Trei surori, iar Tyrosh şi Lys se îndreptau către un război, care avea aproape cu siguranţă să cuprindă Treptele de Piatră şi să perturbe negoţul. Toate acestea trebuiau soluţionate şi într-adevăr tânărul rege le-a abordat.

Regina Alysanne a găsit un răspuns diferit. După ce pierduse o mamă, ea şi-a găsit tihna într-o fiică. Deşi încă nu împlinise un an şi jumătate, prinţesa Daenerys începuse să vorbească (într-un fel) cu mult înainte de prima ei aniversare şi trecuse de la târâş şi umblatul de-a buşilea, la mersul în picioare şi alergare.

— Este o fată tare grăbită, i-a spus doica reginei.

Mica prinţesă era o copilă fericită, nesfârşit de curioasă şi complet netemătoare, o încântare pentru toţi care o cunoşteau. A fermecat-o într-o asemenea măsură pe Alysanne, încât pentru o vreme Înălţimea Sa a început chiar să lipsească de la întâlnirile consiliului, preferând să-şi petreacă zilele jucându-se cu ea şi citindu-i poveştile pe care propria ei mamă i le citise în copilărie.

— Este atât de isteaţă, i-a spus ea regelui, încât în scurtă vreme îmi va citi ea mie. Va fi o regină măreaţă, ştiu asta.

Dar Străinul nu-şi terminase treaba cu Casa Targaryen în anul acela crud 54 D.C. De cealaltă parte a Golfului Apei Negre, în Piatra Dragonului, Rhaena Targaryen găsise noi neplăceri când a revenit de la Capătul Furtunii. Departe de a

fi o bucurie şi o linişte pentru ea, aşa cum era Daenerys pentru Alysanne, propria ei fiică Aerea devenise o teroare, un copil sălbatic şi încăpăţânat care-şi sfida septa, mama şi pe maesteri deopotrivă, îşi maltrata servitoarele, lipsea de la rugăciuni, lecţii şi mese fără să fi cerut voie şi se adresa bărbaţilor şi femeilor de la Curtea Rhaenei cu nume fermecătoare ca „Ser Dobitoc”, „lord Rât-de-porc” şi „lady pârţăgoasă”.

Deşi mai puţin verbal şi sfidător pe faţă, soţul Înălţimii Sale, Androw Farman, nu era mai puţin furios. Când în Piatra Dragonului sosise vestea că regina Alyssa se afla pe patul morţii, Androw anunţase că-şi va însoţi soţia la Capătul Furtunii. În calitate de soţ, zisese el, locul lui era alături de Rhaena, pentru a-i oferi alinare. Regina îl refuzase însă şi n-o făcuse defel cu blândeţe. O ceartă violentă precedase plecarea ei şi Înălţimea Sa fusese auzită spunând: „A plecat Farmanul care nu trebuia.” Până în anul 54 D.C., căsătoria ei, care nu fusese niciodată pasională, devenise o farsă a saltimbancilor.

— Şi una deloc amuzantă, a comentat lady Alayne Royce.

Androw Farman nu mai era flăcăul cu care Rhaena se măritase cu cinci ani în urmă pe Insula Frumoasă, când el avea şaptesprezece ani. Adolescentul chipeş se buhăise la chip, avea umerii gârboviţi şi era corpolent. Nu fusese niciodată privit cu ochi buni de alţi bărbaţi şi se trezea dat uitării şi ignorat de gazdele lor în timpul călătoriilor întreprinse alături de Rhaena în apus. Situaţia aceea nu se îmbunătăţise nici în Piatra Dragonului. Soţia lui continua să fie o regină, totuşi nimeni nu-l considera pe Androw rege, ba chiar nici lord consort. Deşi stătea alături de regina Rhaena la mese, el nu-i împărţea patul. Onoarea aceea revenea prietenelor şi favoritelor ei. Propriul lui iatac se afla de altfel în cu totul alt turn. Bârfele de la Curte afirmau că regina îi spusese că era preferabil ca ei doi să doarmă separat, astfel ca el să nu fie deranjat dacă găsea vreo fecioară frumuşică în pat. Nu există nicio indicaţie că s-ar fi întâmplat vreodată

aşa.

Zilele lui erau la fel de pustii ca şi nopţile. Deşi se născuse pe o insulă, iar acum trăia pe alta, Androw nu naviga, nu înota şi nici nu pescuia. Nu reuşise să ajungă scutier şi nu avea nicio iscusinţă cu spada, toporul sau lancea, aşa că rămânea în pat când bărbaţii din garnizoana castelului se antrenau în fiecare dimineaţă în curte. Crezând că ar fi mai degrabă înclinat spre învăţătură, maesterul Culiper încercase să-i arate comorile din biblioteca Pietrei Dragonului, tomurile groase şi pergamentele din Vechea

Valyria care-l fascinaseră pe regele Jaehaerys, însă descoperise că soţul reginei nu ştia să citească. Androw călărea acceptabil şi la răstimpuri cerea să i se înşeueze un cal, pentru a se plimba la trap prin curte, dar nu trecuse niciodată dincolo de porţi pentru a explora potecile stâncoase de pe Muntele Dragonului ori latura opusă a insulei, ba nici chiar satul de pescari şi docurile de la poalele castelului.

„El bea mult”, a scris maesterul Culiper către Citadelă, „şi se ştie că petrece zile întregi în Sala Mesei Pictate, mişcând pe hartă soldăţei din lemn. Doamnele de companie ale reginei Rhaena obişnuiesc să spună că plănuieşte propria-i cucerire a Westerosului. De dragul reginei, nu-l batjocoresc în faţă, dar râd de el pe la spate. Cavalerii şi oştenii îl ignoră cu desăvârşire, iar slujitorii îi dau sau nu ascultare, după cum le este voia, fără a se teme de nemulţumirea lui. Copiii sunt cei mai cruzi, aşa cum sunt întotdeauna copiii, dar niciunul nu-i măcar pe jumătate la fel de crud ca prinţesa Aerea. Odată i-a răsturnat o oală de noapte în cap, nu pentru ceva ce ar fi făcut el, ci pur şi simplu fiindcă era furioasă pe mama ei.”

Nemulţumirea lui Androw Farman în Piatra Dragonului s-a înrăutăţit după plecarea surorii lui. Lady Elissa îi fusese prietenul cel mai apropiat, poate chiar singurul prieten, a remarcat Culiper, şi în ciuda dezminţirilor lui scăldate în lacrimi, Rhaenei i-a venit greu să accepte că nu jucase niciun rol în furtul ouălor de dragon. După ce regina îl destituise pe

ser Merrell Bullock, Androw o rugase să-l numească pe el comandant al garnizoanei castelului în locul lui Bullock. La momentul acela Înălţimea Sa dejuna cu patru dintre doamnele ei de companie. Femeile izbucniseră în râs la auzul cererii şi, după o clipă, regina râsese de asemenea. Când Rhaena a zburat la Debarcaderul Regelui pentru a-l informa pe regele Jaehaerys despre furtul ouălor, Androw se oferise s-o însoţească. Soţia lui îl respinsese cu dispreţ:

— La ce ar folosi asta? Ce ai putea face tu, decât să cazi de pe dragon?

Refuzul reginei Rhaena de a-i satisface dorinţa s-o însoţească la Capătul Furtunii nu fusese decât cea mai recentă şi ultima din lungul şir de umilinţe pentru Androw Farman. Când Rhaena a revenit de la patul de moarte al mamei ei, bărbatul trecuse dincolo de orice intenţie de a o alina. Morocănos şi rece, el a rămas tăcut în timpul meselor şi a evitat compania reginei în rest. Dacă Rhaena Targaryen a fost nemulţumită de ursuzenia lui, n-a dat niciun semn în această privinţă. Ea şi-a găsit consolarea în schimb în doamnele din suita ei, în prietene vechi ca Samantha Stokeworth şi Alayne Royce, dar şi în însoţitoare mai noi, ca verişoara ei Lianna Velaryon, Cassella, frumuşica fiică a lordului Staunton, şi tânăra septă Maryam.

Oricare ar fi fost tihna pe care au ajutat-o ele s-o găsească, aceea a fost de scurtă durată. Toamna sosise la Piatra Dragonului, ca în tot restul Westerosului, iar odată cu ea au venit vânturi reci din miazănoapte şi furtuni din miazăzi, care răvăşeau Marea Îngustă. Negurile au pogorât peste fortăreaţa străveche, care era oricum întunecoasă şi vara; până şi dragonii păreau că simt umezeala. Iar pe măsură ce anul s-a apropiat de capăt, în Piatra Dragonului a intrat boala.

N-a fost nici boala sudorii, nici boala tremuratului, nici vărsatul-cenuşiu, a consemnat maesterul Culiper. Primul semn a fost un scaun însângerat, urmat de crampe teribile în măruntaie. Existau mai multe boli cu simptomele acelea, i-a spus el reginei, însă n-a apucat să mai determine care dintre

ele putea fi, deoarece el însuşi a fost cel dintâi care a murit, la mai puţin de două zile după ce începuse să se simtă rău. Maesterul Anselm, care i-a luat locul, s-a gândit că vârsta putea fi cauza. Culiper era mai aproape de nouăzeci de ani decât de optzeci şi deloc robust.

Cassella Staunton a fost însă următoarea care a cedat în faţa morţii, iar ea nu avea decât paisprezece ani. Apoi s-au îmbolnăvit septa Maryam şi Alayne Royce, ba chiar şi voinica şi gălăgioasa Sam Stokeworth, căreia îi plăcea să se laude că nu fusese bolnavă nici măcar o zi din viaţa ei. Toate trei au murit în aceeaşi noapte, la câteva ceasuri una după cealaltă.

Rhaena Targaryen însăşi a rămas neatinsă, deşi prietenele şi însoţitoarele ei dragi cădeau una câte una. Sângele ei valyrian a salvat-o, a sugerat maesterul Anselm; boli care ucideau în câteva ore nişte oameni obişnuiţi nu puteau copleşi sângele dragonului. De asemenea, bărbaţii păreau în general imuni la maladia aceea ciudată. Cu excepţia maesterului Culiper, au fost afectate doar femei. Bărbaţii din Piatra Dragonului, fie ei cavaleri, ajutori de bucătari, rândaşi sau menestreli, au rămas sănătoşi.

Regina Rhaena a poruncit ca porţile Pietrei Dragonului să fie închise şi zăvorâte. Şi întrucât în afara zidurilor castelului nu apăruse niciun semn al bolii, ea a hotărât ca lucrurile să rămână aşa, pentru a-i proteja pe oamenii de rând. Când a trimis veste la Debarcaderul Regelui, Jaehaerys a acţionat de îndată, poruncindu-i lordului Velaryon să-şi trimită galerele, pentru a se asigura că nimeni nu va părăsi insula, pentru a răspândi molima aceea necunoscută. Mâna Regelui a făcut aşa cum i se poruncise, deşi nu fără durere în suflet, întrucât propria lui nepoată tânără se număra printre femeile ce încă mai trăiau în Piatra Dragonului.

Lianna Velaryon a murit chiar pe când galerele unchiului ei porneau din Driftmark. Maesterul Anselm îi făcuse clisme, îi luase sânge şi o acoperise cu gheaţă, dar totul în zadar. Ea a murit în braţele Rhaenei Targaryen, în convulsii, în vreme ce regina plângea lacrimi amare.

— Plângi pentru ea, a spus Androw Farman când a

zărit lacrimile de pe obrajii soţiei sale, dar ai plânge şi pentru mine?

Cuvintele lui au stârnit mânia reginei. Ea l-a pălmuit şi i-a cerut să plece, declarând că dorea să fie singură.

— Vei fi, a replicat Androw. Ea a fost ultima dintre ele.

Regina era atât de pierdută în durerea ei, încât nici atunci n-a înţeles ce se întâmplase. Rego Draz, maestrul

pentoshi al banilor, a fost cel dintâi care a dat glas bănuielii când Jaehaerys şi-a convocat Consiliul Restrâns pentru a discuta despre morţile din Piatra Dragonului. Citind descrierile maesterului Anselm, lordul Rego s-a încruntat şi a spus:

— Boală? Asta nu-i boală. Muşcături ca de nevăstuică în măruntaie şi sfârşire într-o zi… astea sunt lacrimile Lysului.

— Otravă? a întrebat şocat regele Jaehaerys.

— Noi ştim multe otrăvuri în Oraşele Libere, l-a asigurat Draz. Sunt lacrimile, nu încape îndoială. Bătrânul maester şi-ar fi dat seama până la urmă, aşa că a trebuit, să moară primul. Eu, unul, aşa aş fi făcut, deşi, desigur nu m-aş fi înjosit. Otrava este… dezonorantă.

— Au murit doar femei, a obiectat lordul Velaryon.

— Atunci înseamnă că doar femeilor le-a fost administrată otrava, a zis Rego Draz.

Când septonul Barth şi Marele Maester Benifer au fost de acord cu spusele lordului Rego, regele a trimis un corb la Piatra Dragonului. Odată ce Rhaena Targaryen a citit cuvintele mesajului, n-a mai avut nicio îndoială. L-a chemat pe căpitanul gărzilor şi i-a poruncit să-l găsească pe soţul ei şi să-l aducă deîndată.

Androw Farman n-a fost găsit în iatacul său, nici în al reginei, nici în sala mare, nici în grajduri, nici în sept şi nici în Grădina lui Aegon. În Turnul Dragonului Mării, în odăile maesterului de sub cuibarul corbilor, maesterul Anselm a fost descoperit mort, cu un pumnal înfipt între umeri. Deoarece porţile erau închise şi zăvorâte, din castel nu se putea ieşi decât călare pe un dragon.

— Viermele meu de soţ n-are curaj pentru aşa ceva, a declarat Rhaena.

Androw Farman a fost găsit până la urmă în Sala Mesei Pictate, ţinând în mână o spadă lungă. El n-a încercat să nege otrăvirile. Dimpotrivă, s-a făli:

— Le-am adus cupe de vin şi ele au băut. Ba chiar *mi-au mulţumit şi* au băut. De ce nu? Un paharnic, un servitor,

aşa mă considerau. Androw cel dulce. Androw cel lesne de batjocorit. Ce *puteam eu să fac* decât să cad de pe dragon? Ei bine, aş fi putut să fac multe. Aş fi putut să fiu un lord. Aş fi putut să dau legi, să fiu înţelept şi să te sfătuiesc. Ţi-aş fi putut ucide duşmanii, la fel de uşor pe cât ţi-am ucis prietenele. *Ţi-aş fi putut dărui copii.*

Rhaena Targaryen n-a catadicsit să-i răspundă. S-a adresat doar gărzilor, spunându-le:

— Luaţi-l şi jugăniţi-l, dar cauterizaţi rana. Vreau ca mădularul şi boaşele să-i fie fripte şi îndesate pe gât. Să nu-l lăsaţi să moară până n-a înghiţit toate îmbucăturile.

— Nu! a rostit Androw Farman când gărzile au dat să ocolească Masa Pictată pentru a-l supune. Soţia mea poate să zboare, dar şi eu pot.

Rostind cuvintele acelea, a lovit cu spada în van spre oşteanul cel mai apropiat, s-a retras către fereastra din spatele său şi a sărit afară. Zborul i-a fost scurt: în jos, spre moarte. După aceea Rhaena Targaryen a poruncit ca trupul să-i fie tăiat bucăţi şi aruncat dragonilor.

Moartea lui a fost cea din urmă notabilă din 54 D.C., dar în acel teribil An al Străinului aveau să se mai întâmple şi alte rele. Tot aşa cum o piatră aruncată într-un iaz va împrăştia vălurele în toate direcţiile, răul făptuit de Androw Farman avea să se lăţească peste Ţinut, atingând şi scâlciind vieţile altora, la mult timp după ce dragonii terminaseră să se ospăteze cu resturile lui carbonizate şi fumegânde.

Primul vălurel a fost simţit chiar în Consiliul Restrâns, când lordul Daemon Velaryon şi-a anunţat dorinţa de a se retrage din funcţia de Mână a Regelui. Să nu uităm că regina Alyssa fusese sora lordului Daemon, iar tânăra lui nepoată Lianna se numărase printre femeile otrăvite în Piatra Dragonului. Unii au sugerat că un rol în decizia lordului Daemon l-a jucat rivalitatea sa cu lordul Manfryd Redwyne, care-l înlocuise ca lord amiral, dar aşa ceva pare o calomnie meschină aruncată asupra unui bărbat care a slujit cu atâta pricepere şi atâta vreme. Mai bine să acceptăm ca atare cuvântul nobilului lord şi să acceptăm că vârsta lui

avansată şi dorinţa de a-şi petrece restul zilelor cu copiii şi nepoţii pe Driftmark au fost cauza plecării sale.

Primul gând al lui Jaehaerys a fost să caute succesorul lordului Daemon printre membrii consiliului său. Albin Massey, Rego Draz şi septonul Barth dovediseră toţi capacităţi deosebite, câştigând încrederea şi recunoştinţa regelui, totuşi niciunul nu părea pe de-a întregul potrivit. Septonul Barth era suspectat că avea mai multă loialitate faţă de Septul Stelat, decât faţă de Tronul de Fier. În plus, originea lui era foarte umilă; marii lorzi din Ţinut n-ar fi acceptat niciodată ca fiul unui fierar să vorbească cu glasul regelui. Lordul Rego era un pentoshi păgân şi un negustor de mirodenii parvenit, iar obârşia îi era chiar mai umilă decât a septonului Barth. Lordul Albin, cu şchiopătatul şi cu spinarea lui deformată, le-ar fi părut cumva sinistru neştiutorilor.

— Dacă se uită la mine, ei văd un ticălos, i-a spus Massey însuşi regelui. Te pot sluji mai bine din umbră.

Nu se punea problema de a-l readuce pe Rogar Baratheon sau pe oricare dintre Mâinile supravieţuitoare ale regelui Maegor. Durata petrecută de lordul Tully în consiliu în timpul regenţei nu ieşise cu nimic în evidenţă. Rodrik Arryn, lordul de Eyrie şi Protectorul Văii, era un băiat de zece ani, care ajunsese prea timpuriu în rangul acela după morţile unchiului său lordul Darnold şi tatălui său ser Rymond, ucişi de tâlhari sălbatici pe care îi urmăriseră nesăbuit în Munţii Lunii. Abia recent Jaehaerys ajunsese la o înţelegere cu Donnel Hightower, însă tot nu se încredea pe de-a întregul în el, tot aşa cum nu se încredea în Lyman Lannister. Despre Bertrand Tyrell, lordul din Highgarden, se ştia că era un beţiv, ai cărui fii bastarzi gălăgioşi ar fi abătut dizgraţie asupra Coroanei, dacă ar fi locuit în Debarcaderul Regelui. Alaric Stark era mai bine să fie lăsat în Winterfell; potrivit tuturor rapoartelor, era un bărbat încăpăţânat, rigid, aspru şi neiertător, care ar fi fost o prezenţă inconfortabilă la masa consiliului. Desigur, nimeni nu se gândea să aducă un om de fier în Debarcaderul Regelui.

Deoarece nu găsise pe nimeni potrivit printre marii lorzi din Ţinut, Jaehaerys se întoarse către lorzii lor stegari. Era de dorit ca Mâna să fie un bărbat mai vârstnic, a cărui experienţă să echilibreze tinereţea regelui. Întrucât consiliul includea deja bărbaţi învăţaţi, cu înclinare spre studiu, se dorea un războinic, un om încercat în bătălii a cărui reputaţie de luptător să dezarmeze duşmanii Coroanei. După ce au fost propuse şi discutate o duzină de nume, alegerea a căzut în cele din urmă asupra lui ser Myles Smallwood, lordul de Castelul Ghindei din Ţinuturile Riverane, care luptase pentru fratele regelui, Aegon, sub Ochiul Zeilor, se înfruntase cu Wat Cioplitorul la Podul de Piatră şi călărise alături de răposatul lord Stokeworth pentru a-l aduce pe Harren cel Roşu la judecată în timpul domniei regelui Aenys.

Pe bună dreptate faimos pentru curajul său, lordul Myles purta pe chip şi pe trup cicatricile din o grămadă de înfruntări sălbatice. Ser Willam Viespea din Garda Regelui, care slujise la Castelul Ghindei, jura că în toate cele Şapte Regate nu exista alt lord mai nobil, mai aprig sau mai loial, iar Prentys Tully şi redutabila lady Lucinda, lorzii lui suzerani, nu aveau de asemenea decât cuvinte de laudă pentru Smallwood. Astfel convins, Jaehaerys şi-a dat acceptul, un corb şi-a luat zborul şi în mai puţin de două săptămâni, lordul Myles pornise spre Debarcaderul Regelui.

Regina Alysanne n-a jucat niciun rol în alegerea Mâinii Regelui. Pe când regele şi consiliul deliberau, Înălţimea Sa era absentă din Debarcaderul Regelui, deoarece zburase cu Silverwing la Piatra Dragonului, ca să fie alături de sora ei şi s-o aline în durere.

Rhaena Targaryen nu era însă o femeie lesne de alinat. Pierderea unui număr aşa mare de prietene dragi şi însoţitoare o azvârlise într-o melancolie neagră şi simpla menţionare a numelui lui Androw Farman îi stârnea crize de furie. Departe de a-şi primi cu braţele deschise sora şi orice consolări i-ar fi putut ea aduce, Rhaena a încercat de trei ori s-o alunge, ajungând chiar până într-atât încât să zbiere la Înălţimea Sa sub ochii a jumătate din castel. Când regina a

refuzat să plece, Rhaena s-a retras în odăile ei şi a barat uşile, ieşind doar ca să mănânce… ba chiar şi asta tot mai rar.

Lăsată în voia ei, Alysanne Targaryen a început să restabilească un minimum de ordine în Piatra Dragonului. A trimis după un maester nou pe care l-a instalat în funcţie şi a numit un căpitan la comanda gărzii castelului. Septa Edyth, mult iubită de regină, a sosit pentru a ocupa locul septei Maryam, atât de plânsă de Rhaena.

Respinsă de sora ei, Alysanne s-a întors către nepoată, dar şi acolo a întâlnit furie şi refuz.

— De ce mi-ar păsa c-au murit ele? Ea o să-şi găsească altele, aşa se întâmplă de fiecare dată, i-a spus prinţesa Aerea.

Când Alysanne a încercat să-i povestească întâmplări din propria lor copilărie, cum Rhaena îi pusese un ou de dragon în leagăn şi o îngrijise şi avusese grijă de ea, „de parcă ar fi fost mama mea”, Aerea a replicat:

— Mie nu mi-a dăruit niciodată vreun ou, ci m-a dat altora, iar ea a zburat pe Insula Frumoasă.

Dragostea Alysannei pentru propria ei fiică a mâniat-o de asemenea pe prinţesă.

— De ce trebuie să fie ea regină? Eu trebuie să fiu regină, nu ea!

După aceea Aerea a izbucnit în lacrimi şi a implorat-o pe Alysanne s-o ducă înapoi la Debarcaderul Regelui.

— Lady Elissa a spus că mă va lua, dar a plecat şi a uitat de mine. Vreau să mă-ntorc la Curte, unde sunt menestreli şi bufoni şi atâţia lorzi şi cavaleri. Te rog, ia-mă cu tine.

Mişcată de lacrimile ei, regina Alysanne n-a putut face mai mult decât să-i promită că va discuta despre asta cu mama fetei. Dar când Rhaena a ieşit din odăile ei ca să mănânce, a respins propunerea din capul locului.

— Tu ai totul, iar eu n-am nimic. Acum vrei să-mi iei şi fata. Ei bine, nu-ţi voi îngădui. Ai tronul meu, mulţumeşte-te cu el.

În aceeaşi seară Rhaena a chemat-o pe prinţesa Aerea în odăile ei ca s-o muştruluiască şi glasurile mamei şi fiicei care ţipau una la cealaltă au răsunat prin Toba de Piatră. După aceea prinţesa a refuzat să mai vorbească cu Înălţimea Sa. Blocată la fiecare pas, regina Alysanne s-a întors până la urmă la Debarcaderul Regelui, în braţele regelui Jaehaerys şi la râsetele voioase ale propriei ei fiice, prinţesa Daenerys.

Anul Străinului se apropia de sfârşit şi lucrul la Groapa Dragonului era pe terminate. Cupola gigantică fusese instalată într-un final, masivele porţi din bronz fuseseră montate, iar edificiul cavernos domina oraşul din vârful Dealului lui Rhaenys, fiind întrecut doar de Fortăreaţa Roşie de pe Dealul lui Aegon. Pentru a-i marca înfăptuirea şi a celebra sosirea noii Mâini, lordul Redwyne i-a propus regelui să organizeze un turnir, cel mai mare şi mai grandios pe care îl văzuse Ţinutul de la Nunta de Aur încoace.

— Să lăsăm în urmă tristeţile şi supărările, a spus Redwyne, şi să începem noul an cu spectacole publice şi festivităţi.

Recoltele toamnei fuseseră bune, dările lordului Rego aduceau un şuvoi constant de galbeni şi negoţul era în creştere, astfel încât cheltuielile cu turnirul n-ar fi fost o problemă, iar evenimentul ar fi adus mii de spectatori, dar şi pungile lor, în Debarcaderul Regelui. Restul consiliului a fost în favoarea propunerii şi regele Jaehaerys a recunoscut că un turnir putea într-adevăr să le ofere oamenilor de rând ceva ce să ovaţioneze „şi să ne ajute să dăm uitării necazurile”.

Toate pregătirile acelea au fost însă răsturnate de sosirea complet neaşteptată a Rhaenei Targaryen din Piatra Dragonului. „Este foarte posibil ca dragonii să simtă cumva şi să oglindească dispoziţia sufletească a călăreţilor lor”, a scris septonul Barth, „întrucât Dreamfyre a coborât din nori ca o furtună dezlănţuită în ziua aceea, iar Vermithor şi Silverwing s-au înălţat şi i-au salutat, mugind, venirea, astfel încât noi toţi care i-am văzut şi i-am auzit ne-am temut că dragonii se vor înfrunta între ei cu văpăi şi gheare, şi se vor

sfârteca, aşa cum îi făcuse cândva Balerion lui Quicksilver sub Ochiul Zeilor.”

În cele din urmă dragonii nu s-au luptat, deşi au fost multe şuierături şi fâlfâituri după ce Rhaena a sărit de pe Dreamfyre şi a intrat ca un iureş în Cetăţuia lui Maegor, strigându-şi fratele şi sora. Motivul mâniei sale avea să fie aflat în scurt timp. Prinţesa Aerea dispăruse. Ea fugise în zori din Piatra Dragonului, furişându-se în curţi şi luându-şi un dragon. Şi nu orice dragon.

— *Balerion!* a exclamat Rhaena. L-a luat pe Balerion, copilă nebună! Pentru ea nu era bun un pui, nu, nu. Ea trebuia să aibă Teroarea Neagră. Dragonul lui *Maegor,* fiara care i-a ucis tatăl. De ce tocmai pe el, dacă nu pentru a-mi face mie rău? Cui am dat naştere? Ce fel de fiară este ea însăşi? Vă-ntreb pe voi, *cui am dat naştere?*

— Unei fetiţe, a răspuns regina Alysanne. Ea nu-i decât o fetiţă furioasă.

Însă septonul Barth şi Marele Maester Benifer ne spun că Rhaena n-a părut s-o audă. Era disperată să ştie unde putuse zbura „copila ei nebună”. Primul ei gând fusese Debarcaderul Regelui, deoarece Aerea îşi dorise mereu să revină la Curte… dar dacă nu era aici, unde putea fi?

— Bănuiesc că vom afla destul de repede, a spus regele Jaehaerys calm ca întotdeauna. Balerion este prea mare ca să se ascundă ori să treacă neobservat. Şi are de asemenea un apetit înfricoşător.

După aceea s-a întors către Marele Maester Benifer şi i-a poruncit să trimită corbi la toate castelele din cele Şapte Regate.

— Vreau să ştiu de îndată, a zis el, dacă vreun om din Westeros îi întrezăreşte măcar pe Balerion sau pe nepoata mea.

Corbii au zburat, însă nu s-a primit nicio veste despre prinţesa Aerea nici în ziua aceea, nici în ziua următoare şi nici în cea de după aceea. Rhaena a rămas tot timpul în Fortăreaţa Roşie, uneori urlând de mânie, alteori tremurând, bând vin dulce ca să poată dormi. Prinţesa Daenerys a fost

atât de înfricoşată de mătuşa ei, încât izbucnea în plâns de câte ori o vedea. După şapte zile, Rhaena a declarat că nu mai putea sta acolo cu braţele încrucişate.

— Trebuie s-o găsesc. Dacă n-o pot găsi, cel puţin o pot căuta.

După aceea a încălecat pe Dreamfyre şi a plecat.

În puţinul timp care mai rămăsese în anul acela crud, nici mama, nici fiica n-au fost zărite şi nu s-a auzit nimic despre ele.

Jaehaerys si Alysanne Izbânzile si tragediile lor

Înfăptuirile regelui Jaehaerys Targaryen Întâiul sunt aproape prea multe pentru a putea fi enumerate. In viziunea majorităţii cititorilor cronicilor, de cea mai mare importanţă sunt îndelungatele perioade de pace şi prosperitate care au marcat timpul şederii sale pe Tronul de Fier. Nu se poate spune că a ocolit pe departe orice conflict, fiindcă aşa ceva e mai presus de puterile oricărui rege muritor, dar războaiele pe care le-a purtat au fost scurte şi victorioase, iar luptele s-au dat în mare măsură pe apă sau pe meleaguri îndepărtate. „E un rege slab acela care luptă împotriva propriilor săi lorzi şi îşi lasă ţinutul pârjolit, însângerat şi presărat cu leşuri”, avea să scrie Septonul Barth. „Înălţimea Sa a avut înţelepciunea de a nu face aşa ceva.”

Arhimaesterii se pot feri, şi chiar se feresc să dea cifre exacte, dar cei mai mulţi sunt de acord că populaţia Westerosului de la nord de Dorne s-a dublat în timpul cârmuirii împăciuitorului, iar cea din Debarcaderul Regelui s-a împătrit. Şi în Lannisport, Gulltown, Duskendale şi Portul Alb numărul locuitorilor a crescut, dar nu chiar atât de mult.

Cu mai puţini bărbaţi plecaţi la război, au rămas mai mulţi care să lucreze pământul. Pe tot timpul domniei sale, preţul grânelor a scăzut întruna, pe măsură ce plugurile brăzdau tot mai multe pogoane. Peştele s-a ieftinit simţitor, chiar şi pentru oamenii simpli, căci satele de pescari de pe coastă au fost din ce în ce mai prospere şi din ce în ce mai

multe vase s-au lansat la apă. Au apărut livezi noi pretutindeni, din Reach până la Gât. Carnea de miel şi de oaie a început să se găsească din abundenţă şi să fie din ce în ce mai gustoasă, căci ciobanii şi-au mărit turmele. Negoţul a sporit de zece ori, în ciuda vânturilor puternice, a vremii neprielnice şi, din când în când, a războaielor şi a harababurii care le însoţea. Au înflorit şi meşteşugurile: potcovarii şi fierarii, zidarii, dulgherii, morarii, tăbăcarii, ţesătorii, postăvarii, vopsitorii, berarii, podgorenii, aurarii şi argintarii, brutarii, măcelarii şi brânzarii s-au bucurat, cu toţii, de o bunăstare până atunci nemaiîntâlnită la vest de Marea Îngustă.

Au fost, fără îndoială, ani buni şi ani răi, dar se spune pe bună dreptate că, sub cârmuirea lui Jaehaerys şi a soţiei sale, anii buni au fost buni într-o măsură de două ori mai mare decât au fost răi cei răi. N-au lipsit atunci nici furtunile, nici vânturile aducătoare de necaz, nici iernile grele, dar astăzi, când ne uităm în urmă, către domnia împăciuitorului, e uşor să le luăm drept o lungă şi blândă vară scăldată în verde.

Puţine dintre toate acestea i se vor fi părut astfel lui Jaehaerys însuşi când răsunetul clopotelor din Debarcaderul Regelui l-a poftit în cel de-al cincizeci şi cincilea an de după Cucerirea lui Aegon. Rănile lăsate în urmă de necruţătorul an care se încheiase, Anul Străinului, erau încă proaspete… şi regele, regina şi consiliul se temeau, deopotrivă, de ceea ce li s-ar fi putut aşterne înainte, cu prinţesa Aerea şi Balerion încă dispăruţi din ochii oamenilor şi cu regina Rhaena plecată în căutarea lor.

Odată ce a părăsit curtea fratelui său, Rhaena Targaryen a zburat mai întâi către Oraşul Vechi, cu speranţa că fiica ei îndărătnică s-ar fi putut duce să-şi caute sora geamănă. Atât lordul Donnel, cât şi Înaltul Septon au primit-o cu curtenie, dar niciunul n-a putut s-o ajute cu nimic. Regina a avut prilejul să-şi petreacă o vreme alături de fiica ei Rhaella, care semăna pe de-o parte atât de mult şi pe de alta atât de puţin cu sora sa geamănă, şi se poate spera că

acolo a găsit o oarecare alinare. Când şi-a dat glas părerilor de rău pentru că nu fusese o mamă mai bună, novicea Rhaella a îmbrăţişat-o şi a spus:

— Am avut cea mai bună mamă pe care şi-o poate dori un copil, Mama din Ceruri, şi pentru asta ţie trebuie să-ţi mulţumesc.

După plecarea din Oraşul Vechi, Dreamfyre a dus-o pe regină către miazănoapte, mai întâi la Highgarden, apoi la Crakehall şi la Casterly Rock, unde lorzii o întâmpinaseră în trecut cu braţele deschise. Nicăieri nu fusese văzut vreun alt dragon în afară de al ei; iar despre prinţesa Aerea nu se auzi niciun cuvinţel. De acolo, Rhaena s-a dus în Insula Frumoasă, ca să-l înfrunte din nou pe lordul Franklyn Farman. Anii scurşi nu-l făcuseră nici să-nceapă să se topească de dragul ei, nici să-i vorbească dând dovadă de mai multă înţelepciune.

— Am sperat că, odată ce-a fugit de la tine, nobila mea soră o să se întoarcă acasă, să-şi facă datoria, a spus lordul Franklyn, dar aici n-am nicio veste nici despre ea, nici despre fiica ta. Nu pot pretinde c-o cunosc pe prinţesă, însă aş putea spune că-i e mai bine după ce-a scăpat de prezenţa ta, aşa cum ne e şi nouă aici, pe Insula Frumoasă. Dacă apare cumva, o s-o alungăm, cum am alungat-o pe mama ei.

— N-o cunoşti pe Aerea, ăsta e singurul adevăr, a răspuns Înălţimea Sa. Dacă o să vină către ţărmurile astea, lordul meu, o să descoperi că e nu tot atât de răbdătoare ca mama ei. O, şi-ţi doresc mult noroc dac-o să-ncerci să-l alungi pe Balerion. Teroarea Neagră l-a savurat pe fratele tău şi acum s-ar putea să-şi dorească să mănânce şi felul doi.

După Insula Frumoasă, cronica pierde urma Rhaenei Targaryen. În anul acela n-avea să se întoarcă nici la Debarcaderul Regelui, nici la Piatra Dragonului şi nici n-avea să apară la castelul vreunui lord din cele Şapte Regate. Ne-au rămas fragmente de însemnări despre ivirea lui Dreamfyre atât în miazănoapte, unde ar fi ajuns până în Gorgane şi pe malurile râului Fierbinte, cât şi departe, spre miazăzi, la Munţii Lunii şi la canionul Torrentine. Rhaena şi

dragonul ei au uluit cetăţi şi oraşe când au fost întrezăriţi zburând pe deasupra Degetelor şi a Munţilor Lunii, peste pădurile verzi cufundate în ceaţă de la Capul Mâniei, peste Insulele Scutului şi peste Arbor... dar regina n-a dorit nicăieri tovărăşia oamenilor. A ales în schimb locuri sălbatice, pustii, lande măturate de vânturi, câmpii năpădite de ierburi, smârcuri mohorâte, stânci, piscuri şi viroage ale munţilor. Era încă în căutarea unei urme lăsate de fiica ei, sau voia pur şi simplu să fie singură? Nu vom şti niciodată.

Îndelungata absenţă a Rhaenei din Debarcaderul Regelui a fost totuşi spre bine, pentru că regele şi consiliul său erau din ce în ce mai iritaţi de faptele ei. Istorisirile despre înfruntarea dintre ea şi lordul Farman de pe Insula Frumoasă îi îngroziseră pe toţi deopotrivă.

— Cum îi poate vorbi aşa unui nobil în propriul lui castel, e nebună? a spus lordul Smallwood. Dacă aş fi fost în locul lui, aş fi pus să i se smulgă limba.

La asta regele a răspuns:

— Sper că n-ai fi fost cu adevărat atât de neghiob, lordul meu. Indiferent ce altceva ar fi, Rhaena rămâne din sângele dragonilor şi e sora mea, pe care o iubesc.

A se lua notă că Înălţimea Sa n-a fost nemulţumit de părerea lui Smallwood, ci doar de cuvintele lui.

Septonul Barth a ales unele mai potrivite:

— Puterea Targaryenilor vine de la dragonii lor, aceste creaturi înspăimântătoare care au pustiit cândva Harrenhalul şi au nimicit doi regi pe Câmpia de Foc. Regele Jaehaerys ştie asta, aşa cum o ştia şi bunicul său Aegon; puterea există întotdeauna, ca şi ameninţarea. Iar Înălţimea Sa mai înţelege şi un adevăr care îi scapă reginei Rhaena: ameninţarea e mai puternică dacă rămâne nerostită. Lorzii din Ţinut sunt oameni mândri şi nu câştigi nimic făcându-i de ruşine. Un rege înţelept îi lasă întotdeauna să-şi păstreze demnitatea. Arată-le un dragon, da. Îşi vor aduce aminte. Spune-le pe faţă că o să-i arzi în propriile castele, laudă-te că ţi-ai hrănit dragonii cu rudele lor, dar n-o să izbuteşti decât să-i înfurii şi să-i întorci împotriva ta.

Regina Alysanne se ruga în fiecare zi pentru nepoata sa Aerea şi se învinovăţea pentru fuga copilei… dar îşi învinovăţea mult mai mult sora. Jaehaerys, care nu-i dăduse mare atenţie Aereei în anii când îi fusese moştenitoare, se mustra pentru că o neglijase, dar cel mai tare îl îngrijora Balerion, fiindcă îşi dădea seama ce periculoasă e o fiară atât de mare în mâinile unei fete furioase, de numai treisprezece ani. Nici peregrinările nerodnice ale Rhaenei Targaryen, nici furtuna de corbi trimişi de Marele Maester Benifer în toate părţile nu-i ajutaseră să afle vreo veste despre prinţesă sau despre dragon, nimic altceva în afară de obişnuitele minciuni, confuzii şi amăgiri. Pe măsură ce treceau zilele şi ciclurile lunii, regele începea să se teamă că nepoata lui murise.

— Balerion e o fiară încăpăţânată, nu una cu care să te joci, a vorbit el în consiliu. Să sari în spinarea lui fără să mai fi zburat vreodată şi să-l ridici în văzduh, şi nu ca să te roteşti în jurul castelului, nu, ci ca să treci dincolo de apă… e foarte posibil s-o fi azvârlit pe biata fată şi ea să zacă acum pe fundul Mării Înguste.

Septonul Barth l-a contrazis. Dragonii nu erau rătăcitori de felul lor, a subliniat el. Cel mai adesea, îşi găseau un adăpost, o peşteră, un castel în ruină sau un vârf de munte şi se cuibăreau acolo, ieşind doar ca să vâneze şi întorcându-se apoi. Odată rămas fără călăreaţă, Balerion s-ar fi întors cu siguranţă în bârlogul lui. Având în vedere că nu fusese văzut în Westeros, Barth bănuia că prinţesa Aerea zburase spre răsărit, dincolo de Marea Îngustă, către câmpiile întinse din Essos. Regina a fost de aceeaşi părere.

— Dacă fata ar fi fost moartă, aş fi ştiut. E fără îndoială în viaţă. O simt.

Toţi spionii şi informatorii năimiţi de Rego Diaz ca să dea de urma Elissei Farman şi a ouălor de dragon furate au primit o nouă însărcinare: să-i găsească pe prinţesa Aerea şi pe Balerion. Au început curând să sosească veşti de pe întreaga lungime a ţărmurilor Mării Înguste. Multe s-au dovedit nefolositoare, ca şi cele despre ouăle de dragon:

zvonuri, minciuni, apariţii născocite, toate amestecate de dragul recompensei. Unele erau auzite la a doua sau la a treia mână, iar altele, atât de sărace în amănunte încât se rezumau la: „S-ar putea să fi văzut un dragon. Sau ceva mare, cu aripi.”

Cel mai tare i-au pus pe gânduri veştile de la nord de Pentos, de pe dealurile din Andalos, unde ciobanii povesteau înspăimântaţi despre un monstru prădător ce devora turme întregi, lăsând în urmă doar oase însângerate. Nici ciobanii nu erau cruţaţi dacă aveau ghinionul să dea peste fiară, căci pofta de mâncare îmboldea creatura să nu se mulţumească numai cu oi. Oricum, cine întâlnea monstrul nu trăia ca să-l descrie… dar nicio istorisire nu pomenea nimic despre foc, fapt care, pentru Jaehaerys, însemna că vina nu putea fi a lui Balerion. Vrând totuşi să fie sigur, a trimis o duzină de oameni conduşi de ser Willam Viespea, din Garda Regelui, dincolo de Marea Îngustă, în Pentos, pentru a prinde fiara.

Fără ca în Debarcaderul Regelui să ştie, de cealaltă parte a aceleiaşi Mări înguste, constructorii de corăbii din Braavos şi-au încheiat munca la *Urmăritoarea Soarelui,* vasul cumpărat de Elissa Farman cu ouăle de dragon furate. Spre deosebire de galerele care ieşeau zilnic în lume din mâinile meşteşugarilor din Braavos, era un vas fără vâsle; îl făuriseră pentru ape adânci, nu pentru golfuri, lagune şi ape ce brăzdează uscatul. Cu patru catarge, avea tot atât de multe pânze precum corăbiile-lebădă din Insulele Verii, dar era mai lată şi cu coca mai adâncă, spre a fi încărcată cu cât mai multe provizii pentru călătorii lungi. Când un localnic a întrebat-o dacă are de gând să navigheze către Yi Ti, lady Elissa a râs şi a răspuns:

— S-ar putea… dar nu pe calea la care te gândeşti.

În noaptea dinaintea zilei în care plănuise să ridice ancora, Lordul Mării a invitat-o în palatul său, unde i-a oferit heringi, bere şi sfaturi.

— Călătoreşte cu mare grijă, doamna mea, i-a spus, dar pleacă. Eşti căutată de-a lungul şi de-a latul întregii Mări înguste. Se pun întrebări, se oferă recompense. Nu mi-ar

plăcea să fii găsită în Braavos. Noi am venit aici ca să ne eliberăm de sub stăpânirea vechii Valyrii, iar Targaryenii tăi sunt valyrieni până-n măduva oaselor. Navighează către meleaguri cât mai îndepărtate. Şi fă-o cu iuţeală!

În vreme ce femeia care-şi spunea acum lady Alys Westhill îşi lua rămas-bun de la Titanul din Braavos, în

Debarcaderul Regelui viaţa îşi urma cursul. Nereuşind să-şi găsească nepoata pierdută, Jaehaerys Targaryen a făcut exact ce făcea întotdeauna în vremuri grele: s-a afundat în muncă. În liniştea din biblioteca Fortăreţei Roşii, regele a început să lucreze la ceea ce avea să devină una dintre cele mai importante înfăptuiri ale sale. Cu ajutorul Septonului Barth, al Marelui Maester Benifer, al lordului Albin Massey şi al reginei Alysanne - patru oameni pe care-i numea „încă şi mai restrânsul meu consiliu” - Înălţimea Sa a început să reformuleze, să organizeze şi să adune într-un cod legile regatului.

Westerosul pe care îl găsise Aegon Cuceritorul fusese alcătuit, nu doar cu numele, ci şi în fapt, din şapte regate, fiecare cu propriile sale legi, obiceiuri şi tradiţii. Chiar şi în acelaşi regat, acestea difereau de la un loc la altul. După cum avea să scrie lordul Massey: „înainte de a fi şapte, regatele fuseseră opt. Iar înainte de asta nouă, zece, douăsprezece sau chiar treizeci, şi tot mai multe pe măsură ce ne întoarcem în timp. Vorbim despre cele O Sută de Regate ale Eroilor, când de fapt la un moment dat au fost nouăzeci şi şapte, într-un alt moment o sută treizeci şi două şi aşa mai departe, numărul s-a tot schimbat, pe măsură ce războaiele erau pierdute şi câştigate şi fiii le urmau taţilor lor.”

Cel mai adesea, se schimbau şi legile. Un rege era aspru, altul era milostiv, altul căuta îndrumare în *Steaua în Şapte Colţuri,* altul respecta legile străvechi ale Primilor Oameni, altul se lăsa condus de toanele sale, altul se îndrepta într-o parte când era treaz şi în cealaltă când era beat.

După mii de ani, rezultatul era o asemenea adunătură de precedente ce se băteau cap în cap, încât orice lord, fie el învestit sau nu cu puterea de a tăia şi spânzura, se simţea liber să ia orice hotărâre ar fi vrut când oamenii se înfăţişau judecăţii sale.

Pentru Jaehaerys Targaryen, confuzia şi dezordinea erau o ofensă şi, cu ajutorul „mai restrânsului” său consiliu,

a trecut la „curăţirea grajdurilor”.

— Aceste Şapte Regate au acum un singur rege. E timpul să aibă şi o singură lege.

O însărcinare de o asemenea amploare nu avea să fie munca unui an, nici a zece ani; pentru simpla adunare, organizare şi studiere a tuturor legilor existente avea să fie nevoie de doi ani, iar reformulările aveau să se prelungească preţ de câteva decenii. Însă atunci, în toamna anului 55 D.C., a început lucrul la Marele Cod de Legi al septonului Barth.

Truda întocmirii urma să continue vreme de încă mulţi ani pentru rege şi doar nouă cicluri ale lunii pentru regină. Către începutul aceluiaşi an, regele Jaehaerys şi poporul Westerosului au aflat, cu încântare, că regina Alysanne e din nou grea. Prinţesa Daenerys a împărtăşit bucuria tuturor, deşi a spus, cu hotărâre, că îşi doreşte o surioară.

— Vorbeşti deja ca o regină care dă legi, a râs mama ei.

Căsătoriile stăteau, de multă vreme, la temelia legăturilor între marile Case din Westeros, erau calea demnă de încredere către făurirea alianţelor şi către sfârşitul neînţelegerilor. Aşa cum făcuseră, înaintea ei, soţiile Cuceritorului, Alysanne Targaryen punea cu încântare la cale astfel de cununii. În anul 55 D.C. s-a simţit deosebit de mândră de logodnele aranjate pentru două dintre înţeleptele aflate în serviciul său încă din vremurile petrecute la Piatra Dragonului: lady Jennis Templeton urma să se mărite cu lordul Mullendore de Uplands, iar lady Prunella Celtigar avea să se unească prin căsătorie cu Uther Peake, lord de Starpike, lord de Dunstonbury şi lord de Whitegrove. Ambele partide au fost considerate excepţionale pentru nobilele doamne şi un triumf pentru regină.

Turneul propus de lordul Redwyne pentru sărbătorirea terminării Gropii Dragonului s-a ţinut, în cele din urmă, la jumătatea anului. Arena a fost pregătită dincolo de zidurile citadelei, pe câmpia dintre Poarta Leului şi Poarta Regelui, şi se spune că înfruntările au fost splendide. Cel mai vârstnic dintre fiii lordului Redwyne, ser Robert, şi-a dovedit

priceperea în mânuirea lăncii, înfruntându-i pe cei mai buni luptători din Ţinut, iar fratele său Rickard a câştigat turnirul scutierului şi a fost făcut cavaler acolo, în arenă, de însuşi regele, însă laurii campionului au ajuns la galantul şi chipeşul ser Simon Dondarrion de Blackhaven, care a cucerit inimile poporului şi pe a reginei deopotrivă când a încoronat-o pe prinţesa Daenerys ca regină a dragostei şi a frumuseţii.

În Groapa Dragonului încă nu fusese instalată niciuna dintre fiarele pe care avea menirea să le adăpostească, aşa că acel edificiu colosal a fost ales ca loc al marelui meleu al turnirului, unde zăngănitul armelor a răsunat într-o încleştare care nu se mai văzuse niciodată la Debarcaderul Regelui. Au luat parte şaptezeci şi şapte de cavaleri, împărţiţi în unsprezece echipe. Au început lupta călare; dar, odată doborâţi de pe cai, au continuat să se înfrunte, bătându-se cu săbii, ghioage, securi şi buzdugane cu lanţ. După ce toate echipele, în afară de una, au fost scoase din luptă, membrii supravieţuitori ai acesteia s-au întors unul împotriva altuia, până când a rămas un singur campion.

Deşi participanţii n-au avut decât arme boante, de turneu, între ei s-au purtat lupte înverşunate şi sângeroase, spre deliciul mulţimii. Doi oameni au fost ucişi şi mai bine de patruzeci răniţi. Dând dovadă de înţelepciune, regina Alysanne le-a interzis favoriţilor săi, Jonquil Darke şi Tom Zdrăngănitorul, să participe, dar bătrânul Bere-n burtă a luat din nou arena în stăpânire, în uralele de încântare ale gloatei. După căderea lui, poporul şi-a găsit un nou favorit, ser Harys Hogg, care, datorită numelui casei sale[8] şi a coifului în formă de cap de porc, a fost poreclit Harry Jambon. Printre celelalte figuri notabile care au luptat în meleu s-au numărat ser Alyn Bullock, de curând de Piatra Dragonului, fraţii lui Robert Baratheon, ser Borys, ser Garon şi ser Ronnal, un rău famat cavaler rătăcitor, pe nume ser Guyle Vicleanul, şi ser Alastor Reyne, campion al Ţinuturilor din Vest şi maestru de arme la Casterly Rock. Însă, după ore de vărsare de sânge şi zăngănit de arme, ultimul om rămas

8 În engleză, *hog* înseamnă *porc* (n. tr.).

în picioare a fost un tânăr cavaler robust din Ţinuturile Riverane, ser Lucamore Strong.

La scurt timp după încheierea turnirului, regina Alysanne a plecat din Debarcaderul Regelui către Piatra Dragonului, să aştepte acolo venirea pe lume a copilului ei. Pierderea prinţului Aegon după numai trei zile de viaţă continua să fie pentru Înălţimea Sa o suferinţă apăsătoare. În loc să se supună rigorilor unei călătorii sau cerinţelor vieţii de la Curte, regina a căutat liniştea vechii locuinţe a familiei sale, unde îndatoririle îi erau mai puţine. Septa Edyth şi Septa Lyra i-au rămas alături, împreună cu douăsprezece tinere fecioare, de curând alese dintre cele o sută care râvniseră onoarea de a fi însoţitoare ale reginei. Printre cele cărora li s-a acordat această cinste se numărau două nepoate ale lui Rogar Baratheon, precum şi fiicele şi surorile lorzilor Arryn, Vance, Rowan, Royce şi Dondarrion, ba chiar şi o femeie din nord, Mara Manderly, fiica lordului Theomore de Portul Alb. Spre a le înfrumuseţa serile, Înălţimea Sa şi-a adus şi bufonul preferat, pe Jupâneasa, cu păpuşile lui.

La Curte erau oameni pe care dorinţa reginei de a pleca la Piatra Dragonului îi umplea de îndoieli. În cele mai frumoase zile, insula era umedă şi întunecată, iar toamna vânturile puternice şi furtunile erau nelipsite. Tragediile din ultima vreme nu făcuseră altceva decât să înrăutăţească faima castelului, iar unii se temeau că stafiile prietenelor otrăvite ale Rhaenei Targaryen ar fi putut bântui pe coridoare. Regina Alysanne n-a luat în seamă niciuna dintre aceste spaime, căci le-a considerat prosteşti.

— Eu şi regele am fost atât de fericiţi la Piatra Dragonului, le-a spus celor temători. Nu mă pot gândi la niciun loc mai bun pentru naşterea copilului nostru.

Pentru anul 55 D.C. fusese plănuită o altă vizită regală, de data asta în Ţinuturile de Vest. Ca şi atunci când fusese grea cu prinţesa Daenerys, regina a refuzat să-l lase pe rege să anuleze sau să amâne vizita şi i-a cerut să plece singur. Vermithor l-a purtat din nou pe deasupra Westerosului, până

la Dintele de Aur, unde l-a ajuns din urmă restul escortei sale. Pe urmă, Înălţimea Sa a vizitat Ashemark, Cragul, Castamere, Castelul Tarbeck, Lannisport şi Casterly Rock, precum şi Crakehall. E notabil faptul că n-a mers şi pe Insula Frumoasă. Spre deosebire de sora lui, Rhaena, Jaehaerys Targaryen nu era omul care să amenințe, dar îşi avea propriile căi de a-şi face simţită dezaprobarea.

Regele s-a întors din Vest cu o lună înainte de a-i sosi sorocul reginei, pentru a-i fi alături în clipele naşterii. Copilul a venit pe lume exact când spuseseră maesterii că trebuie să vină; un băiat, bine făcut şi sănătos, cu ochii la fel de deschişi la culoare precum florile de liliac. La naştere, tot deschis la culoare îi era şi părul, strălucitor ca aurul alb, o raritate chiar şi în Valyria din vechime. Jaehaerys l-a numit Aemon.

— Daenerys o să fie furioasă, a spus Alysanne, punându-şi-l pe micul prinţ la sân. A repetat cu multă insistenţă că vrea o soră.

La asta, Jaehaerys a râs:

— Data viitoare!

În noaptea aceea, urmând sfatul soţiei sale, a pus în leagănul prinţului un ou de dragon.

O lună mai târziu, când Jaehaerys şi regina Alysanne s-au întors la Debarcaderul Regelui, mii de oameni încântaţi de vestea naşterii prinţului Aemon s-au înşirat pe străzile din afara Fortăreţei Roşii, sperând să-l zărească în treacăt pe noul moştenitor al Tronului de Fier. Auzindu-le uralele şi ovaţiile, regele s-a urcat în cele din urmă pe meterezele porţii principale a castelului şi l-a ridicat pe băiat deasupra capului, în văzul tuturor. Se spune că atunci glasurile mulţimii s-au unit într-un strigăt atât de puternic, încât s-a auzit până dincolo de Marea Îngustă.

Pe când cele Şapte Regate sărbătoreau, la urechile regelui a ajuns vestea că sora sa, Rhaena, fusese văzută iarăşi, de data asta la Greenstone, vechiul castel al Casei Estermont de pe insula cu acelaşi nume, din largul ţărmurilor Capului Mâniei. Cea dintâi favorită a Rhaenei,

verişoara ei Larissa Velaryon, fusese măritată cu al doilea fiu al Evenstarului din Tarth, după cum poate unii îşi amintesc. Soţul ei murise, dar lady Larissa îi născuse o fată, cununată de curând cu mai vârstnicul lord Estermont. În loc să rămână pe Tarth sau să se întoarcă la Driftmark, văduva preferase să locuiască, după nuntă, cu fiica ei, la Greenstone. Nimeni nu se poate îndoi că prezenţa Larissei a atras-o pe Rhaena Targaryen la Estermont, pentru că, altminteri, insula era deosebit de lipsită de farmec, umedă, măturată de vânturi şi săracă. Cu fiica ei pierdută pentru ea şi cu cele mai îndrăgite prietene şi favorite în mormânt, nu e de mirare că Rhaena a căutat alinare lângă cineva care-i fusese alături în copilărie.

Regina ar fi fost surprinsă (şi furioasă) dacă ar fi ştiut că o altă fostă favorită a sa trecea chiar în acel moment prin apropiere. După o oprire la Pentos pentru provizii, Alys Westhill şi corabia ei, *Urmăritoarea Soarelui,* se îndreptaseră spre Tyrosh, cu doar cea mai îngustă parte a mării înguste între ele şi Estermont. Le aştepta primejdioasa trecere prin apele bântuite de piraţi de la Treptele de Piatră şi, ca orice căpitan prudent, lady Alys a năimit arbaletrieri şi mercenari care s-o scoată cu bine din strâmtoare, în largul mării. Însă, mânaţi de capriciile lor, zeii au hotărât să le împiedice pe regina Rhaena şi pe trădătoarea ei prietenă să afle una de prezenţa alteia şi corabia a trecut nestânjenită prin Treptele de Piatră. Alys Westhill şi-a debarcat mercenarii în Lys şi a luat la bord apă proaspătă şi provizii înainte de a se întoarce către apus, pentru a porni spre Oraşul Vechi.

În anul 56 D.C., în Westeros a venit iarna şi, odată cu ea, au sosit veşti sumbre din Essos. Toţi oamenii trimişi de regele Jaehaerys să afle ce fiară uriaşă prăda pe dealurile din partea de miazănoapte a Pentosului erau morţi. Comandantul lor, ser Willam Viespea, năimise o călăuză în Pentos, un localnic care pretindea că ştie unde se ascunde monstrul. Dar îi condusese în schimb într-o capcană şi undeva, pe Colinele de Catifea din Andalos, ser Willam şi

oştenii lui fuseseră înconjuraţi de tâlhari. Cu toate că luptaseră vitejeşte, ceilalţi erau mai mulţi şi, în cele din urmă, îi copleşiseră şi îi măcelăriseră. Se spunea că ser Willam căzuse ultimul. Capul său îi fusese adus unuia dintre oameni lordului Rego din Pentos.

— Nu există niciun monstru, trăsese septonul Barth concluzia după ce auzise trista istorisire, numai hoţi de oi, care spun basme ca să-nspăimânte oamenii şi să-i ţină departe.

Myles Smallwood, Mâna Regelui, şi-a îndemnat suveranul să pedepsească Pentosul pentru ofensa adusă, dar Jaehaerys nu voia să declare război unui întreg oraş pentru fărădelegile câtorva nelegiuiţi, aşa că rezolvarea problemei a rămas în aşteptare, iar soarta lui ser Willam Viespea a fost înscrisă în Cartea Albă a Gărzii Regelui. Pentru a-l înlocui, Jaehaerys l-a răsplătit cu o mantie albă pe ser Lucamore Strong, învingătorul din marele meleu de la Groapa Dragonului.

De la oamenii de dincolo de apă ai lordului Rego au sosit curând şi alte veşti. Una vorbea despre un dragon înfăţişat în arenele de luptă din Astapor, în Golful Sclavilor, o sălbăticiune cu aripile retezate pe care negustorii de sclavi o puneau să lupte cu tauri, cu urşi de peşteră şi cu grupuri de sclavi înarmaţi cu suliţe şi securi, în timp ce miile de privitori răcneau. Septonul Barth a respins imediat povestea.

— Un şarpe înaripat, fără nicio îndoială, a spus. Şerpi înaripaţi din Sothoryos sunt luaţi adesea drept dragoni de oameni care n-au văzut niciodată unul.

Interesul regelui şi al consiliului său a fost stârnit într-o mai mare măsură de incendiul care măturase Ţinuturile Discordiei cu paisprezece zile în urmă. Înteţită de vânturile puternice şi hrănită de ierburile uscate, vâlvătaia se dezlănţuise vreme de trei zile şi trei nopţi, înghiţind şase sate şi o companie liberă, Aventurierii, care se trezise prinsă între năvala flăcărilor şi o armie tyroshi, comandată de Arhonte în persoană. Cei mai mulţi preferaseră să fie ucişi de suliţele tyroshilor, iar nu să ardă de vii. Pieriseră până la

unul.

Cum izbucnise incendiului rămânea un mister.

— L-a stârnit un dragon, a declarat ser Myles Smallwood. Ce altceva ar fi putut fi?

Pe Rego Draz nu l-a convins.

— Un trăsnet, a sugerat acesta. Un foc de tabără. Un beţiv cu o torţă, în căutarea unei târfe.

Regele a încuviinţat.

— Dacă ar fi fost isprava lui, Balerion ar fi fost văzut cu siguranţă.

În Oraşul Vechi, focurile din Essos nu-şi aveau locul în gândurile femeii care îşi spunea Alys Westhill; fixa cu privirea orizontul din partea opusă, de dincolo de mările apusene biciuite de furtuni. *Urmăritoarea Soarelui* ajunsese în port în ultimele zile ale toamnei şi încă mai lâncezea lângă doc, în timp ce lady Alys îi căuta un echipaj. Îşi propusese ceva nemaiîncercat decât de o mână dintre cei mai cutezători corăbieri, adică să meargă către apus, în căutarea unor pământuri la care nici măcar nu visa cineva, de aceea nu voia la bord oameni care şi-ar fi putut pierde curajul şi s-ar fi revoltat împotriva ei, silind-o să se întoarcă din drum. Avea nevoie de oameni care să-i împărtăşească visul, iar aceştia nu erau uşor de găsit, nici măcar în Oraşul Vechi.

Atunci, ca şi acum, corăbierii neştiutori şi superstiţioşi se agăţau de credinţa că lumea e plată şi că se termină undeva, către apus. Unii vorbeau de ziduri de foc şi de mări în clocot, alţii de nesfârşite ceţuri negre, iar unii de înseşi porţile infernului. Înţelepţii ştiau că adevărul e altul. Soarele şi luna sunt sfere, aşa cum poate vedea orice om; raţiunea sugerează că şi pământul e tot o sferă, iar veacuri de studiu îi convinseseră pe arhimaesterii din Conclav că, în privinţa asta, nu există dubii. Stăpânii dragonilor din Ţinutul Liber al Valyriei credeau acelaşi lucru, ca şi învăţaţii din ţări îndepărtate, din Qarth până în Yi Ti şi până în insula Leng.

Dar asupra mărimii lumii nu căzuseră cu toţii de acord. În privinţa asta, chiar şi părerile arhimaesterilor din Citadelă erau împărţite. Unii credeau că Marea Apusului e atât de

întinsă, încât niciun om nu poate spera s-o traverseze vreodată. Alţii ziceau că s-ar putea să nu fie mai lată decât Marea Verii, între Arbor şi Marele Moraq; era, cu siguranţă, vorba de o distanţă colosală, dar una pe care un căpitan curajos putea spera s-o străbată cu o corabie potrivită. Un drum spre apus către mătăsurile şi mirodenii din Yi Ti şi Leng ar fi putut însemna bogăţii incalculabile pentru cel care-l descoperea… dacă lumea era o sferă atât de mică precum sugerau înţelepţii aceia.

Alys Westhill nu credea asta. Puţinele scrieri rămase în urma ei dovedesc că, încă din copilărie, Elissa Farman fusese convinsă că lumea e „mult mai mare şi mai stranie decât îşi închipuie maesterii”. Nu împărtăşea visul negustorilor de a ajunge în Ulthos şi Asshai navigând către apus. Viziunea ei era mult mai cutezătoare. Credea că, între Westeros şi ţărmurile răsăritene îndepărtate ale Essosului se află alte pământuri şi alte mări ce aşteaptă să fie descoperite: un alt Essos, un alt Sothoryos, un alt Westeros. Visele ei erau pline de fluvii despărţitoare, de câmpii măturate de vânturi şi de munţi impunători, cu creste pierdute în nori, de insule înverzite lucind în soare, de animale ciudate, niciodată îmblânzite, de fructe bizare, negustate nicicând de oameni, şi de oraşe de aur strălucind sub stele stranii.

Nu era prima care nutrea acest vis. Cu mii de ani înainte de Cucerire, când în Nord încă mai domneau Regii Iernii, Brandon Marangozul şi-a făurit o întreagă flotă pentru a traversa Marea Apusului. A plecat el însuşi la drum, pentru a nu se mai întoarce niciodată. Fiul şi moştenitorul său, un alt Brandon, a ars docurile unde fusese construită şi a rămas pentru totdeauna în amintire ca Brandon Incendiatorul. O mie de ani mai târziu, nişte oameni de fier plecaţi din Marele Wyk au fost împinşi de vânt către nord-vest cale de opt zile distanţă de orice ţărm cunoscut, unde au dat de un grup de insule stâncoase. Căpitanul lor a construit acolo un turn şi un far, şi-a spus Farwynd şi şi-a numit cetatea Lumina Singuratică. Urmaşii lui încă trăiesc pe stâncile insulelor,

unde focile îi depăşesc numeric, fiind cincizeci la unu. Până şi ceilalţi oameni de fier îi consideră pe cei din clanul Farwynd nebuni; unii îi numesc selkii[9].

Brandon Marangozul şi oamenii de fier care au navigat pe urmele lui au călătorit pe apele din miazănoapte, unde krakenii monstruoşi, dragonii de mare şi leviatani de mărimea unor insule înoată în valuri reci şi cenuşii, iar ceţuri care-ţi îngheaţă măduva-n oase ascund munţi de gheaţă plutitori. Alys Westhill n-avea de gând să facă acelaşi lucru. Voia să meargă cu *Urmăritoarea Soarelui* pe o cale aflată mult mai către miazăzi, în căutarea unor ape albastre şi calde şi a unor vânturi statornice, despre care credea că o pot duce dincolo de Marea Apusului. Dar mai întâi trebuia să-şi găsească un echipaj.

Mulţi au râs de ea, pe când alţii i-au spus că e nebună şi au înjurat-o în faţă.

— Pe-acolo sunt fiare stranii, da, i-a spus un căpitan rival, şi probabil c-o să sfârşeşti în burta uneia.

Însă o bună parte din aurul plătit de Lordul Mării pentru ouăle de dragon furate se odihnea, în siguranţă, în seifurile Băncii de Fier din Braavos şi, susţinută de o asemenea bogăţie, lady Alys a izbutit să momească destui năieri, plătindu-le de trei ori mai mult decât îşi permiteau alţi căpitani să le ofere. Încetul cu încetul, echipajul a prins formă.

Veştile despre strădaniile ei au atras, inevitabil, atenţia lordului de Hightower. Eustace şi Norman, nepoţii lordului Donnel, amândoi corăbieri cu faimă, au fost trimişi s-o descoasă… şi s-o pună în lanţuri dacă prudenţa îi îndemna s-o facă. În schimb, s-au angajat amândoi s-o însoţească, venind cu corăbiile şi oamenii lor. Pe urmă, năierii s-au călcat unii pe alţii în picioare în graba de a se alătura echipajului ei. Dacă mergeau Hightowerii, însemna că există bogăţii care aşteaptă să fie luate în stăpânire. *Urmăritoarea*

9 Creaturi mitologice din folclorul scoţian, irlandez şi islandez, care trăiesc în mare sub înfăţişarea unor foci, iar când ies pe uscat îşi leapădă pielea şi se preschimbă în oameni (n. tr.).

Soarelui a plecat din Oraşul Vechi în a douăzeci şi treia zi a celei de a treia luni a anului 56 D.C., îndreptându-se spre Golful Şoaptelor, de unde a ieşit în largul mării însoţită de *Luna Toamnei,* corabia lui ser Norman Hightower, şi de *Lady Meredith,* care îi aparţinea lui ser Eustace Hightower.

Au plecat exact la timp… pentru că vestea despre Alys Westhill şi disperarea cu care-şi căutase un echipaj a ajuns în sfârşit la Debarcaderul Regelui. Regele Jaehaerys a descoperit-o imediat pe lady Elissa în spatele numelui fals şi s-a grăbit să trimită corbi în Oraşul Vechi, la lordul Donnel, poruncindu-i s-o aresteze imediat pe femeia aia şi să i-o trimită în Fortăreaţa Roşie, unde avea de răspuns la nişte întrebări. Numai că păsările au ajuns prea târziu… sau, poate, aşa cum unii continuă să sugereze şi în zilele noastre, Donnel Pregetătorul a tărăgănat din nou lucrurile. Nevrând să rişte să stârnească furia regelui, nobilul lord a trimis o duzină dintre cele mai iuţi corăbii ale sale în urmărirea lui Alys Westhill şi a nepoţilor lui, dar s-au întors toate în port, răzleţite şi înfrânte. Mările sunt întinse şi corăbiile mici, iar lordul Donnel n-avea niciuna la fel de iute ca *Urmăritoarea Soarelui* când îi sufla vânt prielnic în pânze.

Când vestea evadării Elissei Farman a ajuns la Fortăreaţa Roşie, regele a chibzuit intens şi îndelung, întrebându-se dacă n-ar fi trebuit să plece el însuşi în urmărirea ei. Nicio corabie nu poate naviga atât de repede cum zboară un dragon, s-a gândit el; poate că Vermithor avea să izbutească acolo unde vasele lordului Donnel dăduseră greş. Însă ideea în sine a fost de-ajuns ca s-o înspăimânte pe regina Alysanne. Nici măcar dragonii nu pot rămâne în văzduh la nesfârşit, i-a atras ea atenţia, iar pe hărţile Mării Apusului, atâtea câte existau, nu erau înfăţişate nici insule, nici stânci pe care să se poată odihni. Marele Maester Benifer şi septonul Barth au fost de partea ei şi, văzând că i se împotrivesc cu toţii, Înălţimea Sa şi-a abandonat cu părere de rău ideea.

A treisprezecea zi a celei de-a patra luni a anului 56 D.C. a fost rece şi cenuşie încă din zori, cu vuiet de vânt

dinspre răsărit. Cronicile Curţii ne spun că micul dejun al lui Jaehaerys Targaryen Întâiul a fost întrerupt de un sol al Băncii de Fier, venit să ridice plata anuală a împrumutului făcut de Coroană. Elissa Farman continua să fie prezentă în cele mai multe dintre gândurile regelui, care ştia, fără dubiu, că *Urmăritoarea Soarelui* fusese construită în Braavos. Înălţimea Sa a vrut să afle dacă asta se făcuse cu banii primiţi de la Banca de Fier şi dacă bancherii ştiau ceva despre ouăle de dragon furate. Solul a negat şi una, şi alta.

Într-o altă parte a Fortăreţei Roşii, regina Alysanne şi-a petrecut dimineaţa alături de copiii săi; prinţesa Daenerys începuse în sfârşit să-l îndrăgească pe fratele ei Aemon, deşi încă îşi dorea o surioară. Septonul Barth era în bibliotecă, iar Marele Maester Benifer se afla în adăpostul corbilor, în cealaltă parte a oraşului, lordul Corbray inspecta oştenii din Garda Oraşului adunaţi în Cazarma de Est, pe când, în vila sa de sub Groapa Dragonului, Rego Draz distra o tânără lady cu virtutea negociabilă.

Cu toţii aveau să-şi amintească vreme îndelungată ce făceau în clipa când au auzit un corn răsunând în văzduhul dimineţii.

— Sunetul mi-a alunecat pe şira spinării ca un cuţit rece, deşi n-aş fi putut spune de ce, avea să povestească mai târziu regina.

Dintr-un turn de veghe singuratic, de unde cuprindeai cu privirea Golful Apei Negre, un străjer întrezărise în depărtare aripi întunecate şi dăduse alarma. A sunat pentru a doua oară când aripile au crescut şi a treia oară când a văzut clar dragonul, negru pe fundalul norilor.

Balerion se întorsese la Debarcaderul Regelui.

Trecuseră mulţi ani de când Teroarea Neagră fusese văzut pentru ultima oară pe cerul oraşului şi ivirea sa a umplut de spaimă o mare parte a norodului, care s-a întrebat dacă Maegor cel Crud nu se întorsese cumva din morţi ca să-l încalece iarăşi. Dar, vai!, de gâtul dragonului nu se ţinea un rege mort, ci o copilă pe moarte.

Balerion a coborât măturând cu umbra sa neagră

curţile şi palatele din Fortăreaţa Roşie şi izbind aerul cu aripile lui uriaşe, pentru a se opri în curtea interioară, lângă Cetăţuia lui Maegor. Abia atinsese pământul când prinţesa Aerea a alunecat din spatele lui. Chiar şi oamenii care o cunoscuseră îndeaproape în anii petrecuţi de ea la Curte au recunoscut-o cu mare greutate. Era aproape dezbrăcată, din haine nu-i mai rămăseseră decât nişte zdrenţe atârnate de braţele şi picioarele subţiri ca nişte beţe. Părul îi era murdar şi încâlcit.

— Vă rog! a strigat către cavalerii, scutierii şi slujitorii care-i priviseră coborârea. Apoi, când toată lumea s-a repezit spre ea, a adăugat. Eu niciodată…

Şi s-a prăbuşit.

Ser Lucamore Strong se afla la postul său, pe podul peste şanţul fără apă care înconjura Cetăţuia lui Maegor. A împins privitorii într-o parte şi-n alta, a ridicat-o pe prinţesă în braţe şi a traversat castelul, ducând-o la Marele Maester Benifer. Mai târziu, avea să istorisească oricui voia să-l asculte că fata era roşie la faţă şi avea fierbinţeală atât de mare încât i-a simţit pielea încinsă prin zalele smălţuite ale armurii. Cavalerul a pretins şi că avea ochii plini de sânge şi că „în ea era ceva, ceva care se mişca, făcând-o să se cutremure şi să mi se zvârcolească în braţe.” (Însă n-a spus poveştile astea prea multă vreme. A doua zi, regele Jaehaerys a trimis după el şi i-a poruncit să nu mai vorbească despre prinţesă.)

Regele şi regina au fost chemaţi de îndată, dar, când au ajuns în faţa camerelor maesterului, Benifer nu i-a lăsat să intre.

— Nu vreţi s-o vedeţi astfel, le-a spus, şi aş fi nechibzuit dacă v-aş lăsa să vă apropiaţi mai mult.

La uşă au fost puse străji, ca să nu intre nici servitorii. Numai septonul Barth a fost primit, pentru ritualurile dinainte de moarte. Benifer a făcut tot ce i-a stat în puteri pentru prinţesa în agonie, i-a dat lapte de mac şi a cufundat-o într-o cadă cu gheaţă ca să-i scadă fierbinţeala, dar strădaniile lui au fost zadarnice. În vreme ce sute de oameni

s-au îngrămădit în septul din Fortăreaţa Roşie, rugându-se pentru ea, Jaehaerys şi Alysanne au stat de veghe la uşa maesterului. Soarele apusese şi sosise ora liliacului când Barth a ieşit ca să le dea de veste că Aerea Targaryen a plecat dintre cei vii.

Prinţesa le-a fost încredinţată flăcărilor chiar a doua zi, la răsăritul soarelui, cu trupul înfăşurat în pânză fină, de în, din creştet până la vârfurile picioarelor. Marele Maester Benifer, care îi pregătise trupul pentru rugul funerar, părea el însuşi pe jumătate mort, după cum le-a destăinuit lordul Redwyne fiilor săi. Regele a dezvăluit că nepoata sa fusese răpusă de o fierbinţeală şi le-a cerut tuturor locuitorilor Ţinutului să se roage pentru ea. În Debarcaderul Regelui a fost jelită câteva zile înainte ca viaţa să-şi reia vechiul curs, şi asta a fost tot.

Însă misterele rămân. Nici măcar acum, după câteva veacuri, nu am ajuns de fel mai aproape de descoperirea adevărului.

Mai mult de cincizeci de bărbaţi au slujit Tronul de Fier ca Mari Maesteri. Jurnalele, scrisorile, registrele de cheltuieli, memoriile şi calendarele de Curte reprezintă cele mai folositoare istorisiri ale evenimentelor la care au fost martori, dar nu au fost cu toţii la fel de sârguincioşi. În timp ce unii ne-au lăsat tomuri de însemnări pline de vorbe goale, neuitând niciodată să noteze ce a mâncat regele la cină (şi dacă a savurat sau nu mâncarea), alţii n-au scris mai mult de şase într-un an. În această privinţă, Benifer se numără printre cei de frunte, jurnalele şi scrisorile sale ne oferă informaţii amănunţite despre tot ce a văzut şi a făcut, ca şi despre toate întâmplările la care a fost martor în slujba regelui Jaehaerys şi, mai înainte, în a lui Maegor, unchiul acestuia. Şi totuşi, în toate scrierile lui, nu există nici măcar un singur cuvânt nici despre întoarcerea Aereei Targaryen şi a dragonului furat de ea la Debarcaderul Regelui, nici despre moartea tinerei prinţese. Din fericire, septonul Barth n-a fost la fel de taciturn, aşa că acum trebuie să acordăm atenţie istorisirii lui.

„Au trecut trei zile de când a murit prinţesa”, a scris el, „şi eu încă n-am izbutit s-adorm. Nu ştiu dacă voi mai putea dormi vreodată. Am crezut întotdeauna că Mama e îndurătoare şi că Tatăl din Ceruri judecă toţi oamenii deopotrivă după dreptate… dar nu există nici îndurare, nici dreptate în ceea ce s-a abătut asupra tinerei noastre prinţese. Cum au putut zeii fi atât de orbi sau atât de nepăsători încât să îngăduie o asemenea grozăvie? Sau e cu putinţă să existe în acest univers şi alte zeităţi, nişte monştri răuvoitori, precum aceia împotriva cărora predică preoţii lui R’hllor cel Roşu şi în faţa cruzimii cărora regii şi zeii oamenilor nu sunt cu nimic mai presus decât nişte muşte?

Nu ştiu. Nu vreau să ştiu. Dacă asta mă face un septon necredincios, aşa să fie. Marele Maester Benifer şi cu mine am căzut de acord să nu spunem nimănui ceea ce am văzut şi am trăit în odăile lui când acea sărmană copilă trăgea să moară… nimănui, nici regelui, nici reginei, nici mamei ei, nici măcar arhimaesterilor din Citadelă… dar nu pot scăpa de amintiri, aşa că le aştern aici. Poate că, până când vor fi găsite şi citite, oamenii vor fi înţeles mai bine ce sunt astfel de grozăvii.

I-am spus lumii întregi că prinţesa Aerea a fost ucisă de o fierbinţeală, ceea ce e, în mare, adevărat, dar a fost una cum nu mai văzusem până atunci şi cum sper că nu voi mai vedea vreodată. Fata *ardea.* Avea pielea încinsă şi roşie şi, când mi-am pus mâna pe fruntea ei, să văd cât de fierbinte este, a fost ca şi cum mi-aş fi afundat-o într-o oală cu ulei în clocot. Abia dacă mai avea vreun pic de carne pe oase, atât de sfrijită şi de înfometată părea, dar am putut să vedem nişte… umflături înlăuntrul ei, pentru că pielea i se înălţa şi apoi cobora iarăşi, de parcă… nu, nu de parcă, pentru că era o realitate, nu o părere… în ea se găseau nişte creaturi, creaturi vii, care înaintau şi se răsuceau, poate căutând o cale de ieşire, şi îi dădeau asemenea dureri încât nici măcar laptele de mac nu-i aducea vreo alinare. I-am spus regelui, aşa cum trebuie cu siguranţă să-i spunem şi mamei ei, că prinţesa Aerea n-a vorbit deloc, dar e o minciună. Mă rog să

pot uita cât de curând unele dintre lucrurile pe care le-a şoptit printre buze crăpate şi sângerânde. Nu pot uita cât de des se ruga să moară.

Toată priceperea maesterului a fost neputincioasă în lupta cu fierbinţeala ei, dacă-i putem da unei asemenea orori un nume atât de obişnuit. E cel mai simplu mod de a spune că biata copilă se cocea din interior. Carnea i s-a întunecat tot mai mult la culoare, apoi a prins să crape, până când, cei Şapte să mă aibă în pază, a ajuns să semene cel mai bine şi mai bine cu friptura de porc rumenită. Din gură, din nas şi, cel mai obscen, dintre buzele de jos, îi ieşeau fuioare subţiri de fum. Atunci a încetat să vorbească, însă creaturile din ea au continuat să se mişte. Până şi ochii i s-au copt în ţeastă şi în cele din urmă au plesnit ca două ouă lăsate prea mult în apă clocotită.

Am crezut că e cel mai hidos lucru pe care-o să-l văd vreodată, dar am fost curând adus la realitate, fiindcă mă

aştepta ceva încă şi mai oribil. S-a întâmplat când eu şi Benifer am pus-o pe sărmana fată într-o cadă şi am acoperit-o cu gheaţă. Îmi tot spun că şocul acelei cufundări i-a oprit brusc inima… şi, dacă e aşa, a fost milostenie, pentru că atunci au ieşit creaturile din ea…

Creaturile… Mamă din Ceruri, ai milă de mine, că nu ştiu cum altcumva să vorbesc despre ele… erau… viermi cu chip omenesc… şerpi cu mâini… orori răsucite, lipicioase, de nedescris, şi păreau să se zvârcolească, să zvâcnească şi să se vânzolească pe când ţâşneau din carnea ei. Unele nu erau mai mari decât degetul meu mic, dar cel puţin una a fost cât braţul meu… vai, Războinicul să mă aibă în pază, scoteau nişte *sunete…*

Totuşi au murit. Trebuie să nu uit asta, să mă agăţ de asta. Orice ar fi fost, erau creaturi ale arşiţei şi focului şi nu le plăcea deloc gheaţa, o, nu. Una după alta, s-au zbătut şi s-au chircit şi au murit în faţa ochilor mei, slavă celor Şapte! Nu-mi pot îngădui să le dau nume… erau spurcăciuni."

Prima parte a istorisirii septonului Barth se încheie aici. Dar a continuat peste câteva zile:

„Prinţesa Aerea nu mai e printre noi, însă n-a fost uitată. Credincioşii se roagă pentru sufletul ei curat în fiecare dimineaţă şi în fiecare seară. În afara septurilor, pe toate buzele sunt aceleaşi întrebări. Prinţesa a lipsit mai bine de un an. Unde s-ar fi putut duce? Ce i s-a putut întâmpla? Ce a adus-o acasă? Era Balerion monstrul despre care se credea că bântuie pe Colinele de Catifea din Andalos? Flăcările lui au fost pricina focului care a măturat Ţinuturile Discordiei? Teroarea Neagră ar fi putut zbura tocmai până în Astapor, ca să fie el „dragonul din arenă"? Nu, şi nu, şi nu. Astea sunt basme.

Totuşi, chiar dacă nu luăm în seamă astfel de poveşti nebuneşti, misterul rămâne. Unde s-a dus Aerea Targaryen când a plecat de pe Piatra Dragonului? Regina Rhaena s-a gândit mai întâi că a zburat către Debarcaderul Regelui; prinţesa nu se ferea să spună că îşi doreşte să se întoarcă la Curte. Când s-a dovedit că se înşelase, Rhaena a căutat-o pe

Insula Frumoasă şi în Oraşul Vechi. Asta a avut un oarecare sens, numai că Aerea nu se afla în niciunul dintre cele două locuri, nici altundeva în Westeros. Pe alţii, printre care regina şi eu însumi, asta i-a făcut să creadă că prinţesa nu zburase spre vest, ci spre est, şi că se afla în Essos. Fata s-ar fi putut gândi că, în Oraşele Libere, mâna Rhaenei n-are cum s-o ajungă, şi mai ales regina Alysanne era convinsă că Aerea fugise de mama ei în aceeaşi măsură în care fugise de Piatra Dragonului. Însă spionii şi informatorii lordului Rego nu dăduseră de urma ei nici dincolo de Marea Îngustă… şi nu auziseră nici măcar o şoaptă despre dragonul ei. De ce?

Deşi nu am nicio dovadă, pot sugera un răspuns. Am impresia că ne-am pus, cu toţii, o întrebare greşită. Aerea Targaryen mai avea încă destul de mult până la a treisprezecea aniversare în dimineaţa când a plecat pe furiş din castelul mamei sale. Deşi familiarizată cu dragonii, nu mai călărise niciodată vreunul… şi, din motive pe care s-ar putea să nu le înţelegem niciodată, l-a luat tocmai pe Balerion, în locul unuia dintre dragonii mai tineri şi mai blânzi pe care i-ar fi putut alege. Mânată fiind de neînţelegerile cu mama ei, poate a vrut pur şi simplu unul mai mare şi mai fioros decât Dreamfyre, cu care zbura regina Rhaena. E posibil şi să fi simţit dorinţa de a îmblânzi fiara care-i ucisese pe tatăl ei şi pe dragonul acestuia. (Nu-şi cunoscuse tatăl, dar nu putem ştii ce simţea când se gândea la el şi la moartea lui.) Oricare i-ar fi fost motivele, a ales.

E foarte posibil să fi vrut să zboare către Debarcaderul Regelui, aşa cum a bănuit mama ei. E cu putinţă şi să fi dorit să-şi caute sora geamănă în Oraşul Vechi sau să-ncerce să dea de urma Elissei Farman, care îi promisese cândva s-o facă părtaşă la aventurile ei. Oricare i-ar fi fost planurile, n-au nicio importanţă. E una să sari în spinarea unui dragon şi alta să-i impui voinţa ta, mai ales când ai ales unul atât de bătrân şi de sălbatic ca Teroarea Neagră. Ne-am întrebat cu toţii, de la bun început: *Unde l-a dus Aerea pe Balerion?* Ar fi trebuit să ne punem altă întrebare: *Unde a dus-o Balerion pe Aerea?*

Un singur răspuns are sens. Reamintiţi-vă, vă rog, că Balerion era cel mai mare şi cel mai bătrân dintre cei trei călăriţi de regele Aegon şi de surorile lui în timpul cuceririi. Vhagar şi Meraxes ieşiseră din nou pe Piatra Dragonului, numai Balerion venise pe insulă cu Aenar Surghiunitul şi cu Daenys Visătoarea, era cel mai tânăr dintre cei cinci dragoni pe care-i aduseseră cu ei. Ceilalţi patru muriseră între timp, dar el trăia, continuând să crească şi devenind tot mai fioros şi mai încăpăţânat. Dacă (aşa cum ar şi trebui) nu luăm în seamă poveştile unor vrăjitori şarlatani, el e, probabil, singura creatură în viaţă din întreaga lume care a văzut Valyria înainte de Urgie.

Şi acolo a dus-o pe sărmana copilă sortită pieirii, care se agăţa de spinarea lui. M-aş mira să fi mers ea de bunăvoie; n-a avut de ales, fiindcă n-avea nici cunoştinţele necesare, nici o voinţă destul de puternică pentru a-l întoarce din drum.

Nu pot ghici ce anume i s-a întâmplat în Valyria. Judecând după starea în care s-a întors la noi, nici nu vreau să aflu. Valyrienii nu erau doar stăpâni ai dragonilor. Practicau magia sângelui şi alte arte întunecate, săpau adânc în căutarea unor secrete care ar fi fost mai bine să rămână îngropate şi deformau trupurile animalelor şi ale oamenilor, modelând himere monstruoase, împotriva firii. Aceste păcate au mâniat zeii, care i-au nimicit. Valyria e blestemată, toată lumea e de acord, şi până şi cei mai curajoşi corăbieri îşi schimbă cursul, ocolind pe departe oasele ei fumegânde… dar ar fi o greşeală să credeam că acolo nu mai trăieşte acum nimic. Îndrăznesc să spun că în Valyria sălăşluiesc creaturile pe care le-am găsit în Aerea Targaryen… alături de alte asemenea orori pe care nici măcar nu ni le putem imagina. Am scris aici pe larg cum a murit prinţesa, dar mai e ceva, ceva încă şi mai înspăimântător, care trebuie spus: *Şi Balerion era rănit.* Fiara aia uriaşă, Teroarea Neagră, cel mai înspăimântător dragon care s-a avântat vreodată în văzduhul Westerosului, s-a întors la Debarcaderul Regelui cu răni pe jumătate

cicatrizate, pe care nimeni nu-şi aminteşte să le mai fi văzut până atunci, şi cu o tăietură zdrenţuită, de aproape trei metri, de-a lungul părţii stângi a trupului, o rană căscată, din care sângele încă mai picura, fierbinte şi fumegând.

Lorzii din Westeros sunt oameni orgolioşi, iar septonii Credinţei şi maesterii Citadelei sunt, în felul lor aparte, încă şi mai orgolioşi, dar lumea, prin natura ei, înseamnă multe lucruri pe care nu le înţelegem şi nici nu le vom înţelege vreodată. Poate că e o dovadă de îndurare. Tatăl din Ceruri i-a făcut pe oameni curioşi, iar unii spun că a făcut-o ca să ne pună la încercare credinţa. Păcatul care se ţine scai de mine e dorinţa de a afla ce se află dincolo de orice uşă în faţa căreia ajung, dar e mai bine ca unele uşi să rămână închise. Aerea Targaryen a trecut dincolo printr-una dintre acestea din urmă."

Aşa se încheie istorisirea septonului Barth. N-avea să mai scrie niciodată nimic despre soarta prinţesei Aerea şi până şi aceste cuvinte aveau să fie pecetluite şi păstrate printre hârtiile lui personale, unde au stat, nedescoperite, aproape o sută de ani. Totuşi, ororile pe care le-a văzut cu ochii lui l-au tulburat profund, stârnindu-i tocmai acea sete de cunoaştere numită de el însuşi „păcatul care se ţine scai de mine". După această întâmplare, a început să facă tot felul de cercetări şi de încercări care, în cele din urmă, l-au îmboldit să scrie *Dragorii, balauri şi şerpi înaripaţi. Istoria lor fantastică,* un volum pe care Citadela avea să-l condamne, ca „provocator, dar neîntemeiat", şi care, la porunca lui Baelor cel Binecuvântat, avea să fie aruncat şi distrus.

Probabil că septonul Barth i-a împărtăşit regelui bănuielile sale. Deşi în consiliul restrâns nu s-a discutat niciodată despre asta, ceva mai târziu, în acelaşi an, Jaehaerys le-a interzis, prin edict regal, tuturor corăbiilor bănuite că ar fi ajuns pe insulele Valyriei sau că ar fi navigat pe Marea Fumegândă să acosteze în porturile din cele Şapte Regate, pedeapsa fiind moartea.

La scurt timp după aceea, Balerion a devenit primul

dragon al Casei Targaryen adăpostit în Groapa Dragonului. Tunelurile lungi şi căptuşite cu cărămidă ale acesteia pătrundeau adânc în coasta dealului, fuseseră construite după modelul peşterilor şi erau de trei ori mai largi decât bârlogurile de pe Piatra Dragonului. Trei dragoni tineri i s-au alăturat curând Terorii Negre sub Dealul lui Rhaenys, iar Vermithor şi Silverwing au rămas în Fortăreaţa Roşie, aproape de călăreţii lor. Ca să se asigure că nu va mai exista o altă fugă ca a prinţesei Aerea pe Balerion, regele a decretat că dragonii trebuie păziţi zi şi noapte, indiferent unde sunt adăpostiţi. În acest scop, a luat fiinţă un nou ordin de străjeri: Paznicii Dragonilor, şaptezeci şi şapte de bărbaţi voinici, în armuri negre strălucitoare, cu vârfurile coifurilor împodobite cu solzi de dragon ce se prelungeau în josul spatelui, micşorându-se.

Despre întoarcerea Rhaenei Targaryen de la Estermont după moartea fiicei sale nu e nevoie să spunem prea multe. Când a sosit corbul la Greenstone, unde se afla Înălţimea Sa, prinţesa era deja moartă şi trupul îi fusese ars. Când a adus-o Dreamfyre în Fortăreaţa Roşie, mama ei nu i-a mai găsit decât cenuşa şi oasele.

— Se pare că mi-e dat s-ajung întotdeauna prea târziu, a spus Rhaena.

Când regele i-a sugerat să ducă la Piatra Dragonului cenuşa prinţesei, pentru a fi înhumată alături de a regelui Aegon şi ale celorlalţi morţi din Casa Targaryen, ea a refuzat.

— Aerea ura Piatra Dragonului, i-a reamintit Înălţimii Sale. Voia să zboare.

Spunând asta, s-a urcat în spatele lui Dreamfyre, a dus cenuşa copilei în văzduh şi a împrăştiat-o în vânt.

Melancolia pusese stăpânire pe Rhaena. Piatra Dragonului continua să-i aparţină, dacă o voia, i-a spus Jaehaerys surorii sale, dar ea a refuzat din nou.

— Pentru mine, acum, acolo nu mai sunt decât stafii şi jale.

Când Alysanne a întrebat-o dacă vrea să se întoarcă la

Greenstone, Rhaena a clătinat din cap.

— Şi acolo e o stafie. Una mai prietenoasă, dar tot stafie este.

Regele i-a propus să rămână cu ei, la Curte, şi i-a oferit un loc în consiliul său restrâns. Asta a făcut-o să râdă.

— O, frate, eşti un om minunat, dar mă tem că nu ţi-ar plăcea niciunul dintre sfaturile mele.

Atunci regina Alysanne a luat mâna surorii ei într-ale sale şi i-a spus:

— Eşti încă tânără. Dacă vrei, am putea găsi un lord curtenitor şi blând, care să te îndrăgească la fel de mult ca noi. Ai putea avea alţi copiii.

Asta n-a izbutit decât s-aducă pe buzele Rhaenei un rânjet. Şi-a smuls mâna dintr-ale reginei.

— Mi-am hrănit dragonul cu ultimul meu soţ. Dacă mă sileşti să-mi iau altul, s-ar putea să-l mănânc eu.

În cele din urmă, regele Jaehaerys a instalat-o pe sora sa Rhaena în ultimul loc la care s-ar fi aşteptat cineva: Harrenhal. Jordan Towers, unul dintre ultimii lorzi care-i rămăseseră loiali lui Maegor cel Crud, murise răpus de o aprindere de plămâni, iar imensa ruină a castelului lui Harren cel Negru îi rămăsese singurului său fiu supravieţuitor, care primise numele răposatului rege. După ce toţi fraţii lui mai mari pieriseră în războaiele regelui Maegor, Maegor Towers era ultimul din stirpea sa, acum bolnav şi sărăcit. Într-un castel construit ca să adăpostească mii de oameni, ajunsese să locuiască doar alături de un bucătar şi de trei oşteni bătrâni.

— Castelul are cinci turnuri imense, a subliniat regele, iar băiatul lui Towers nu se foloseşte decât de o parte dintr-unul. Tu le poţi avea pe celelalte patru.

Asta a amuzat-o pe Rhaena.

— Sunt sigură că unul îmi e de-ajuns. Am mai puţini servitori decât el.

Când Alysanne i-a reamintit că, după cum se spune, şi Harrenhalul are stafii, Rhaena a ridicat din umeri.

— Nu sunt stafiile mele. Nu mă vor tulbura.

Şi aşa a ajuns Rhaena Targaryen, fiică a unui rege, soţie a altor doi şi soră a unui al treilea, să-şi petreacă ultimii ani ai vieţii într-un loc cu nume cum nu se putea mai potrivit: Turnul Văduvei din Harrenhal, despărţit doar de lungimea curţii de Turnul Groazei, unde îşi ducea traiul un tânăr bolnav, ce purta numele regelui care-l ucisese pe tatăl copiilor ei. Ni se povesteşte că, de-a dreptul bizar, între Rhaena Targaryen şi Maegor Towers s-a legat, cu timpul, un soi de prietenie. În 61 D.C., după moartea lui, Rhaena i-a preluat servitorii, care i-au rămas alături până la sfârşitul vieţii ei.

Rhaena Targaryen a murit în anul 73 D.C., la vârsta de cincizeci de ani. După moartea fiicei sale Aerea, n-a mai mers niciodată la Debarcaderul Regelui sau pe Piatra Dragonului, nici n-a mai jucat vreun rol în guvernarea Ţinutului, dar zbura o dată pe an până în Oraşul Vechi, s-o viziteze pe Rhaella, fiica ei rămasă în viaţă, ajunsă septă în Septul Stelat, înainte de moarte, părul ei auriu cu argintiu a albit, iar oamenii de rând din Ţinuturile Riverane se temeau de ea, căci o credeau vrăjitoare. Călătorii care băteau la porţile Harrenhalului, sperând să fie găzduiţi, primeau, în anii stăpânirii ei, pâine şi sare şi privilegiul de a se adăposti acolo pentru o noapte, dar regina nu-i făcea niciunuia onoarea de a-i ţine companie. Norocoşii istoriseau că o zăriseră pe meterezele castelului sau că o văzuseră plecând şi întorcându-se, călare pe dragonul ei, căci Rhaena a continuat că zboare pe Dreamfyre până la sfârşitul vieţii, aşa cum zburase din fragedă tinereţe.

Când a murit, regele Jaehaerys a poruncit să fie arsă la Harrenhal şi să-i fie înhumată cenuşa acolo.

— Fratele meu Aegon a murit de mâna unchiului nostru, în Bătălia de sub Ochiul Zeilor, a spus Înălţimea Sa, lângă rugul ei funerar. Soţia lui, sora mea Rhaena, nu a luat parte la luptă, dar şi ea a murit puţin în aceeaşi zi.

După moartea Rhaenei, Jaehaerys a dat Harrenhalul, cu toate pământurile şi cu toate veniturile sale, în stăpânirea lui ser Bywin Strong, fratele lui ser Lucamore Strong din

Garda Regelui şi el însuşi cavaler cu renume.

Dar ne-am dus cu zeci de ani înainte pe firul istorisirii noastre, pentru că Străinul a venit după Rhaena Targaryen abia în 73 D.C., şi până atunci la Debarcaderul Regelui şi în cele Şapte Regate din Westeros s-au întâmplat multe, şi bune, şi rele.

În 57 D.C., Jaehaerys şi regina lui au avut un nou motiv de bucurie când zeii i-au binecuvântat cu un alt fiu, Baelon, numit astfel după unul dintre lorzii Targaryen care stăpâniseră Piatra Dragonului înainte de Cucerire şi fusese şi el tot un al doilea fiu. Deşi mai mic la naştere decât fratele său Aemon, noul prunc era mai gălăgios şi mai lacom şi doicile se plângeau, spunând că nu mai alăptaseră niciun copil care să sugă cu atâta putere. Cu doar două zile înainte de naşterea lui, corbii albi îşi luaseră zborul din Citadelă, vestind sosirea primăverii, aşa că Baelon a primit fără zăbavă un al doilea nume: Prinţul Primăverii.

La naşterea fratelui lor, prinţul Aemon avea doi ani, iar prinţesa Daenerys, patru. Cei doi nu semănau câtuşi de puţin. Prinţesa era un copil plin de viaţă, care râdea tot timpul şi ţopăia zi şi noapte prin Fortăreaţa Roşie, „zburând” pretutindeni pe o coadă de mătură botezată „dragon”, care devenise jucăria ei preferată. Plină de stropi de noroi şi de pete de iarbă, îşi punea la grea încercare atât mama, cât şi pe cameristele acesteia, pentru că îi pierdeau tot timpul urma. Însă prinţul Aemon era un băiat serios, prudent, grijuliu şi ascultător. Încă nu cunoştea slovele, dar îi plăcea să i se citească, iar regina Alysanne era adesea auzită povestind, cu râsul pe buze, că primele două cuvinte rostite de el fuseseră „de ce?”.

Copiii creşteau sub supravegherea atentă a Marelui Maester Benifer. Rănile lăsate în urmă de duşmănia dintre fiii Cuceritorului, Aenys şi Maegor, erau încă proaspete în amintirea multor lorzi vârstnici, iar Benifer se temea ca nu cumva şi acei doi băieţi să se întoarcă unul împotriva altuia, scăldând Ţinutul în sânge. N-ar fi trebuit să-şi facă griji. Poate doar în afara unei perechi de gemeni, n-ar fi putut

exista alţi doi fraţi mai apropiaţi decât fiii lui Jaehaerys Targaryen. Imediat ce a ajuns la vârsta la care să poată merge, Baelon a început să se ţină scai după Aemon, fratele lui, şi să se străduiască să-l imite în toate. Când Aemon şi-a primit prima sabie de lemn şi a început să înveţe mânuirea armelor, Baelon a fost considerat prea mic ca să i se alăture, dar asta nu i-a putut sta în cale. Şi-a făcut singur o sabie dintr-un băţ şi a dat fuga în curte, unde a început să se bată cu fratele lui, iar maestrul lor de arme n-a putut face nimic mai mult decât să râdă, neajutorat.

Pe urmă, Baelon nu s-a mai despărţit de băţul-sabie, pe care-l lua cu el chiar şi în pat, spre disperarea mamei lui şi a cameristelor ei. Benifer a observat că, la început, prinţul Aemon a fost temător în preajma dragonilor, ceea ce nu i s-a potrivit şi lui Baelon, despre care se povesteşte că l-a pocnit pe Balerion peste bot când a intrat prima oară în bârlogul lui.

— Ăsta ori e plin de curaj, ori e nebun, a spus Sam Ursuzul şi, din ziua aceea, Prinţul Primăverii a început să fie cunoscut şi drept Baelon cel Viteaz.

Era limpede că tinerii prinţi îşi iubeau la nebunie sora şi că ea era încântată de ei, „plăcându-i mai ales să le spună ce să facă”. Însă Marele Maester Benifer a mai observat şi altceva. Jaehaerys îşi iubea cu ardoare toţi cei trei copii, dar, din momentul naşterii lui Aemon, a începuse să vorbească despre el numindu-l moştenitorul său, spre nemulţumirea reginei Alysanne.

— Daenerys e mai mare, îi amintea ea Înălţimii Sale. E prima în linia succesiunii; ea trebuie să fie regină.

Regele n-o contrazicea niciodată.

— O să fie regină când ea şi Aemon se vor căsători, se mulţumea să spună. Vor domni împreună, la fel ca noi doi.

Dar, după cum a notat în scrierile sale, Benifer îşi dădea seama că răspunsul regelui n-o mulţumea pe deplin pe regină.

Ne întoarcem din nou în 57 D.C., acesta fiind şi anul în care Jaehaerys i-a retras lordului Myles Smallwood titlul de

Mână a Regelui. Deşi fără nicio îndoială loial şi bine intenţionat, nu făcea faţă în consiliul restrâns.

— Am fost făcut să stau în şa, nu pe o pernă, susţinea el însuşi.

De-acum un rege mai vârstnic şi mai înţelept, de astă dată Înălţimea Sa a spus, în consiliu, că n-are de gând să irosească două săptămâni alegând dintr-o listă de cincizeci de oameni. Urma să aibă Mâna pe care şi-o dorea: septonul Barth. Când lordul Corbray i-a reamintit că Barth e de obârşie umilă, regele i-a respins obiecţia cu o ridicare din umeri.

— Puţin îmi pasă dacă tatăl lui a forjat săbii şi a potcovit cai. Un cavaler are nevoie de sabie, un cal are nevoie de potcoave şi eu am nevoie de Barth.

La numai câteva zile după înălţarea sa în rang, noua Mână s-a îmbarcat pe o corabie şi a plecat spre Braavos, să ducă tratative cu Lordul Mării şi cu Banca de Fier. L-au însoţit ser Gyles Morrigen şi şase oşteni din gardă, dar numai el singur a luat parte la discuţii. Ţelul misiunii lui era de mare importanţă: război sau pace. Regele Jaehaerys nutrea o mare admiraţie pentru oraşul Braavos, i-a spus Barth Lordului Mării; din acest motiv nu venise el însuşi, căci înţelegea foarte bine amara istorie a tot ce însemnau, pentru Oraşele Libere, Valyria şi stăpânii valyrieni ai dragonilor. Totuşi, dacă Mâna lui nu putea lămuri prieteneşte problema, Înălţimea Sa nu mai avea de ales, trebuia să vină el însuşi, purtat de Vermithor, pentru ceea ce a numit septonul Barth o „discuţie în forţă”. Când Lordul Mării a întrebat despre ce problemă e vorba, septonul i-a răspuns zâmbind cu tristeţe:

— Asta e jocul în care trebuie să intrăm? E vorba despre trei ouă. E nevoie să spun mai mult?

— Nu recunosc nimic, a ripostat Lordul Mării. Însă, dacă aş fi fost în posesia unor astfel de ouă, asta s-ar fi întâmplat doar ca urmare a cumpărării lor.

— De la o hoaţă.

— Cum se poate dovedi aşa ceva? Hoaţa aia a fost

prinsă, judecată, găsită vinovată? Braavos e un oraş unde se respectă legile. Cine e proprietarul de drept al ouălor? Îmi poate arăta o dovadă a deţinerii lor?

— Înălţimea Sa îţi poate arăta o dovadă a deţinerii dragonilor.

La asta, Lordul Mării a zâmbit.

— Ameninţare voalată. Regele tău se pricepe foarte bine la aşa ceva. E mai puternic decât tatăl lui şi mai subtil decât unchiul. Da, ştiu ce ne-ar putea face Jaehaerys, dacă vrea. Noi, cei din Braavos, n-avem memoria scurtă, îi ţinem minte pe stăpânii dragonilor din vechime. Dar există şi nişte lucruri pe care i le-am putea face noi regelui tău. Să le enumăr? Sau preferi ameninţarea voalată?

— Prefer orice preferă luminăţia ta.

— Prea bine. Regele tău îmi poate arde oraşul din temelii. Nu mă îndoiesc. Focul dragonului ar mistui zeci de mii de oameni. Bărbaţi, femei, copii. Eu n-am putere să dezlănţui ceva atât de distrugător asupra Westerosului. Mercenarii pe care i-aş putea năimi ar fugi din faţa cavalerilor voştri. Flota mea ar putea s-o mături pe-a voastră de pe mare pentru o vreme, dar corăbiile sunt din lemn, iar lemnul arde. Totuşi, în oraşul ăsta există o anumită… ghildă, ca să-i zicem aşa… a unor oameni care fac meseria cu o iscusinţă ieşită din comun. N-ar putea nici să distrugă Debarcaderul Regelui, nici să-i umple străzile cu leşuri. Dar ar putea ucide… câţiva oameni. Câţiva oameni *bine-aleşi.*

— Înălţimea Sa e apărată zi şi noapte de Garda Regelui.

— De cavaleri, da. Ca bărbatul care te aşteaptă afară. Dacă într-adevăr te mai aşteaptă. Ce-ai zice dacă ţi-aş spune că ser Gyles e deja mort?

Când septonul Barth a dat să se ridice, Lordul Mării i-a făcut semn să se aşeze la loc.

— Nu, te rog, n-ai de ce să te grăbeşti să ieşi. Am spus *ce-ar fi dacă.* Am luat asta în considerare. Iscusinţa lor e *ieşită din comun*, cum spuneam. Totuşi, dacă aş fi făcut aşa

ceva, s-ar fi putut să acţionezi cu nesăbuinţă şi s-ar fi putut întâmpla să moară mai mulţi oameni cumsecade. Nu doresc asta. Când se ajunge la ameninţări, nu mă simt în apele mele. Voi, cei din Westeros, veţi fi fiind luptători, dar noi, aici, în Braavos, suntem negustori. Să negociem!

Septonul Barth s-a aşezat din nou.

— Ce oferi?

— N-am cele trei ouă, firește, a răspuns Lordul Mării. Nu poţi dovedi contrariul. Şi chiar *dacă* le-aş avea… ei bine, până ce nu iese nimic din găoace, nu sunt decât nişte pietre. Regele tău mi-ar purta pică pentru trei pietre frumoase? Sigur, dacă aş avea trei… puişori… i-aş putea înţelege îngrijorarea. Însă îl admir sincer pe Jaehaerys al vostru. E cu extrem de mult mai bun decât unchiul lui, iar Braavosul nu vrea să-l vadă atât de nefericit. Prin urmare, în loc de pietre, îngăduie-mi să-i ofer… aur.

Şi cu asta a început adevărata negociere.

Chiar şi în zilele noastre, unii pretind cu insistenţă că septonul Barth a fost prostit de Lordul Mării, care l-a minţit, l-a înşelat şi l-a umilit. Aceştia atrag atenţia că s-a întors la Debarcaderul Regelui fără nici măcar un singur ou de dragon. E adevărat.

Dar ceea ce a adus n-a fost nicidecum lipsit de valoare. La îndemnul Lordului Mării, Banca de Fier din Braavos a iertat Tronul de Fier de tot ce mai avea de plată pentru principalul său împrumut. Dintr-o singură lovitură, datoria Coroanei s-a redus la jumătate.

— Şi totul cu preţul a trei pietre, i-a spus septonul Barth regelui.

— Tot ce mai poate spera Lordul Mării e că vor rămâne pietre, a răspuns Jaehaerys. Dacă aud fie şi numai o singură şoaptă despre… puişori… palatul lui o să ardă primul.

Acea înţelegere cu Banca de Fier urma să schimbe multe, pentru toţi oamenii din Ţinut, în anii şi în deceniile viitoare, deşi importanţa sa n-a sărit în ochi de la bun început. După întoarcerea septonului Barth, iscusitul maestru al banilor aflat în slujba regelui, Rego Draz, a

cercetat cu atenţie toate veniturile Coroanei şi a tras concluzia că banii trimişi până atunci în Braavos, pentru plata datoriei, puteau fi acum întrebuinţaţi fără teamă pentru a înfăptui ceea ce regele visa de multă vreme să facă la el acasă: îmbunătăţiri în Debarcaderul Regelui.

Jaehaerys lărgise şi îndreptase străzile oraşului, pe care le pavase cu piatră, dar mai rămâneau de făcut multe altele. În starea sa de atunci, Debarcaderul Regelui nu se putea compara cu Oraşul Vechi, şi nici măcar cu Lannisportul, ca să nu mai vorbim de superbele Oraşe Libere de dincolo de Marea Îngustă. Înălţimea Sa se hotărâse să facă asta cu putinţă. Prin urmare, a întocmit planuri pentru canale şi scurgeri, prin care gunoaiele şi necurăţenii omeneşti să ajungă, pe sub străzi, în apele fluviului.

Septonul Barth i-a atras atenţia asupra unei probleme mult mai urgente: după părerea multora, apa din Debarcaderul Regelui nu era bună de băut decât pentru cai şi porci. Fluviul era noroios, iar noile scurgeri ale regelui aveau să înrăutăţească asta; undele Golfului Apei Negre erau sălcii în cele mai favorabile răstimpuri şi sărate în cele mai neprielnice. Regele, curtenii şi nobilimea oraşului beau mied şi vin, dar, de cele mai multe ori, sărăcimea n-avea nimic altceva în afară de apa aia scârboasă. Ca să îndrepte lucrurile, Barth propunea săparea unor puţuri adânci, unele chiar în oraş şi altele dincolo de ziduri, în partea de miazănoapte. Apa curată putea fi adusă în oraş prin ţevi de argilă smălţuită şi depozitată în patru cisterne imense, de unde ar fi putut ajunge în fântâni publice, construite în anumite pieţe şi la anumite răspântii.

Pentru înfăptuirea planului lui Barth era neîndoios nevoie de o groază de bani, iar preţul i-a făcut pe Rego Draz şi pe regele Jaehaerys să refuze… până când regina Alysanne le-a adus câte un urcior cu apă din fluviu şi le-a cerut s-o bea. A rămas nebăută, iar construcţia puţurilor şi a ţevilor a fost aprobată curând. Lucrările au durat mai bine de doisprezece ani, dar pe urmă „fântânile reginei” le-au oferit apă curată multor generaţii de locuitori ai oraşului.

Trecuseră destul de mulţi ani de la ultima vizită a regelui în Ţinut, aşa că Jaehaerys şi Alysanne au plănuit să meargă, în 58 D.C., pentru prima oară la Winterfell şi în Nord. Dragonii aveau să-i însoţească, fireşte, dar dincolo de Gât distanţele dintre aşezări erau lungi şi drumurile proaste, iar Jaehaerys se săturase să tot zboare înainte şi să aştepte să-l ajungă din urmă escorta. A hotărât ca, de data asta, Garda Regelui, servitorii şi suita să plece primii şi să pregătească totul pentru sosirea sa. Aşa se face că trei corăbii şi-au înălţat pânzele şi au plecat din Debarcaderul Regelui către Portul Alb, unde el şi regina voiau să facă primul popas.

Numai că zeii şi Oraşele Libere aveau alte planuri. Pe când corăbiile regelui înaintau către miazănoapte, în Fortăreaţa Roşie au sosit mesageri trimişi la Înălţimea Sa din Pentos şi Tyrosh. Cele două oraşe erau de trei ani într-un război căruia acum voiau să-i pună capăt, dar nu izbuteau să găsească un loc mulţumitor pentru ambele părţi, unde să se întâlnească şi să negocieze condiţiile împăcării. Negoţul pe Marea Îngustă avuse de suferit de pe urma luptelor într-o măsură atât de mare, încât regele Jaehaerys le oferise ambelor oraşe sprijinul său pentru încheierea ostilităţilor. După discuţii îndelungi, Arhontele Tyroshului şi prinţul Pentosului au căzut de acord să se întâlnească la Debarcaderul Regelui şi să-şi lămurească acolo neînţelegerile, cu condiţia ca Jaehaerys să le fie mijlocitor şi să se pună chezaş pentru respectarea termenilor tratatului.

Era o propunere pe care şi regele, şi consiliul lui simţeau că n-o pot refuza, dar pentru asta ar fi trebui să amâne vizita Înălţimii Sale în Nord, şi se temeau că lordul de Winterfell, notoriu pentru uşurinţa cu care se supăra, s-ar fi putut să creadă că e dispreţuit. Soluţia a oferit-o regina Alysanne. Ea urma să viziteze Nordul după cum plănuiseră, singură, în timp ce regele avea să fie gazda prinţului şi a arhontelui. Jaehaerys avea să i se alăture la Winterfell imediat după încheierea păcii. Şi aşa a rămas.

Călătoria reginei Alysanne a început din Portul Alb,

unde zeci de mii de oameni ai nordului au aclamat-o şi s-au uitat cu gura căscată la Silverwing, cuprinşi de veneraţie, dar şi de o uşoară spaimă. Cu toţii vedeau un dragon pentru prima oară. Şi erau atât de mulţi, încât până şi lordul lor a fost surprins.

— Habar n-aveam că-n oraş sunt atâţia oameni de rând, se povesteşte că ar fi spus Theomore Manderly. De unde au apărut?

Printre nobilii lorzi din nord, Casa Manderly era unică. Cu veacuri în urmă, se ridicase din rândurile locuitorilor din Reach şi îşi găsise refugiu în apropiere de gura de vărsare a Cuţitului Alb când rivalii o izgoniseră de pe pământurile sale bogate, întinse de-a lungul Manderului. Deşi înfocat de loial Casei Stark din Winterfell, clanul Manderly îşi adusese cu sine zeii din miazăzi şi continua să-i venereze pe cei Şapte şi să păstreze tradiţiile cavalereşti. Întotdeauna dornică să unească tot mai strâns cele Şapte Regate, Alysanne Targaryen a văzut în familia lordului Theomore, faimoasă pentru mărimea sa, un prilej favorabil, şi a început imediat să aranjeze căsătorii. În momentul când şi-a luat rămas-bun, două dintre doamnele ei de onoare erau logodite cu doi dintre fiii mai mici ai lordului, iar o a treia, cu un nepot de-al lui; pe de altă parte, cea mai mare dintre fiicele lui şi trei nepoate se adăugaseră suitei reginei, după ce se stabilise că vor merge cu ea în sud, unde se vor cununa cu lorzi şi cavaleri de la Curtea Regală potriviţi pentru ele.

Lordul Manderly n-a precupeţit nimic pentru ca regina să se simtă cât mai bine în ospeţie. Pentru festinul de bun venit, a pus la frigare un zimbru întreg, iar fiica lui, Jessamyn, a fost paharnica lui Alysanne, având grijă să-i umple cana cu bere tare din Nord, despre care Înălţimea Sa a spus că e mai bună decât orice vin pe care îl gustase vreodată. În onoarea reginei, Manderly a organizat şi un mic turnir, ca o dovadă a vitejiei cavalerilor săi. Unul dintre luptătorii care au luat parte (deşi nu avea rang de cavaler) s-a dovedit a fi o femeie, o fată sălbatică, capturată de cercetaşi dincolo de zid şi dată în grija unui cavaler vasal al

lordului Manderly. Încântată de curajul fetei, regina Alysanne l-a chemat pe unul dintre scuturile ei jurate, Jonquil Darke, şi sălbatica şi Umbra Stacojie s-au duelat, suliţă contra sabie, în uralele aprobatoare ale oamenilor nordului.

Câteva zile mai târziu, regina a ţinut chiar în castelul lordului Manderly o curte a femeilor, ceva de care nu se mai auzise până atunci în Nord, şi peste două sute de femei şi fete s-au adunat să-i dezvăluie Înălţimii Sale gândurile, grijile şi nemulţumirile lor.

După plecarea din Portul Alb, suita reginei a navigat în susul Cuţitului Alb, până la cataractele fluviului, apoi şi-a continuat drumul către Winterfell pe uscat, în timp ce Alysanne a zburat înaintea tuturor, cu Silverwing. Primirea călduroasă din Portul Alb nu s-a repetat în străvechea cetate de scaun a Regilor Nordului, unde numai Alaric Stark şi fiii lui au ieşit s-o întâmpine când dragonul a coborât în faţa porţilor. Lordul Alaric avea reputaţia unui bărbat lipsit de orice sensibilitate; oamenii ziceau că e dur, aspru şi necruţător, strâns la pungă aproape până la avariţie, fără simţul umorului, posac şi rece. Nici măcar Theomore Manderly, care îi era stegar, nu se declara de acord; spunea că Stark e respectat în Nord, dar nu şi iubit. Bufonul lordului vorbea despre toate astea altfel:

— Mie mi se pare că lordul Alaric nu şi-a mai golit maţele de când avea doisprezece ani.

Primirea de care a avut parte la Winterfell n-a spulberat câtuşi de puţin temerile reginei în privinţa purtărilor clanului Stark. Chiar înainte să descalece ca să-şi plece genunchiul, lordul Alaric s-a uitat pieziş la hainele Înălţimii Sale şi a spus:

— Sper că ţi-ai adus şi îmbrăcăminte mai călduroasă.

Pe urmă a declarat că nu vrea să intre dragonul ei între zidurile lui.

— N-am văzut Harrenhalul, dar ştiu ce s-a întâmplat acolo.

Pe cavalerii şi pe doamnele ei avea să-i primească,

când soseau, ca şi pe rege, „dacă poate găsi drumul încoace”, dar nu se cuvenea să rămână mai mult decât erau bine-veniţi.

— Asta e Nordul şi vine iarna. Nu putem hrăni prea multă vreme o mie de oameni.

Când regina l-a asigurat că numărul celor care vin e de zece ori mai mic, el a mormăit înainte de a răspunde:

— Asta-i bine. Dacă ar fi fost mai puţini, ar fi fost şi mai bine.

Aşa cum se temuseră, se vedea limpede că nu e deloc încântat fiindcă regele Jaehaerys nu binevoise s-o însoţească pe Alysanne şi i-a mărturisit că nu ştie cum să distreze o regină.

— Dacă te-aştepţi la baluri şi măşti şi dansuri, n-ai nimerit unde trebuia.

Lordul Alaric îşi pierduse soţia cu trei ani în urmă. Când regina şi-a exprimat regretul fiindcă nu avusese niciodată ocazia s-o întâlnească pe lady Stark, nordicul a răspuns:

— Era o Mormont din Insula Ursului, şi nicidecum o doamnă în ochii voştri, dar, când avea doisprezece ani, a înfruntat o haită de lupi cu o secure, a omorât doi dintre ei şi din blănile lor şi-a cusut o mantie. Mi-a dăruit doi băieţi voinici şi o fiică la fel de plăcută privirii ca oricare dintre doamnele voastre din miazăzi.

Când Înălţimea Sa i-a dat de înţeles că ar fi încântată să aranjeze căsătorii pentru fiii lui cu fiicele unor înalţi lorzi din sud, Alaric Stark a refuzat de îndată.

— Noi păstrăm credinţa în vechii zei ai Nordului. Când îşi vor lua neveste, băieţii mei se vor cununa în faţa unui copac al inimii, nu într-un sept din miazăzi.

Însă Alysanne Targaryen nu se dădea bătută cu uşurinţă. Lorzii din sud cinsteau deopotrivă zeii vechi şi pe cei noi, i-a spus lordului Alaric; dintre castelele pe care le ştia ea, cele mai multe aveau şi o pădure a zeilor, nu doar un sept. Iar anumite case nu-i acceptaseră niciodată pe cei Şapte, nu mai mult decât oamenii Nordului, şi dintre acestea

de cea mai mare importanţă era Blackwood din Ţinuturile Riverane, ca şi, poate, încă vreo douăsprezece. Până şi un lord atât de aspru şi de insensibil ca Alaric Stark descoperea că e neajutorat în faţa încântătoarei încăpăţânări a reginei Alysanne. A fost de acord să se gândească la propunerea ei şi să discute despre asta cu băieţii lui.

Pe zi ce trecea, lordul Alaric devenea tot mai prietenos faţă de ea, iar Alysanne a ajuns să-şi dea seama că nu tot ce se spune despre el e adevărat. Era grijuliu cu banii lui, dar nu zgârcit; simţul umorului nu-i lipsea nicidecum, deşi umorul lui avea ceva tăios, ascuţit ca o muchie de cuţit; fiii şi fiica lui, ca şi toţi oamenii din Winterfell, păreau să-l iubească destul de mult. Gheaţa de la început odată topită, nobilul lord a dus-o pe regină la vânătoare de elani şi de mistreţi în Pădurea Lupilor, i-a arătat osemintele unui uriaş şi a lăsat-o să cotrobăiască după plac prin biblioteca lui modestă. A binevoit chiar şi să se apropie de Silverwing, deşi cu prudenţă. Şi femeile din Winterfell au fost cucerite de farmecul reginei, îndată ce au ajuns să o cunoască; Înălţimea Sa s-a ataşat mai ales de fiica lordului Alaric, Alarra. Când escorta reginei a apărut în sfârşit la porţile castelului, după ce se trudise să înainteze prin mlaştini fără drumuri şi prin ninsori de vară, carnea şi miedul au umplut mesele pe săturate, în ciuda absenţei regelui.

Între timp, la Debarcaderul Regelui lucrurile nu mergeau la fel de bine. Negocierile de pace tărăgănau, prelungindu-se mai mult decât se crezuse, pentru că duşmănia dintre cele două Oraşe Libere avea rădăcini mai adânci decât ştiuse Jaehaerys. Când Înălţimea Sa încerca să echilibreze balanţa, fiecare dintre cele două părţi îl învinuia că o favorizează pe cealaltă. În vreme ce prinţul şi arhontele se târguiau, oamenii lor din oraş au început să se încaiere, prin hanuri, prin lupanare şi prin crame. Un bărbat din garda pentoshi a fost atacat prin surprindere şi ucis şi, trei nopţi mai târziu, chiar galera arhontelui a luat foc în port. Plecarea regelui a fost amânată şi iar amânată.

În Nord, regina Alysanne şi-a pierdut răbdarea

aşteptând şi a hotărât să plece din Winterfell pentru o vreme, ca să-i viziteze pe oamenii din Rondul de Noapte, la Castelul Negru. Distanţa nu era deloc de trecut cu vederea, nici măcar când zburai; Înălţimea Sa a făcut popasuri în Ultima Vatră şi în mai multe alte fortăreţe mici şi avanposturi, spre surprinderea şi încântarea lorzilor acestora, pe când o parte din escortă o urma înaintând cu greutate (cealaltă parte rămăsese la Winterfell).

Când, din văzduh, a zărit pentru prima oară Zidul, reginei i s-a tăiat răsuflarea, avea să-i povestească ea regelui, mai târziu. Unii se întrebaseră, cu îngrijorare, cum o să fie primită la Castelul Negru, pentru că mulţi dintre fraţii negri fuseseră Fraţi Săraci şi Fii ai Războinicului înainte de desfiinţarea acestor ordine, însă lordul Stark trimisese corbi să-i vestească sosirea, iar lordul comandant al Rondului de Noapte, Lothor Burley, adunase opt sute dintre cei mai buni oameni ai săi ca s-o întâmpine. În noaptea aceea, fraţii negri s-au ospătat, alături de regină, cu carne de mamut, ajutată de mied şi bere neagră să coboare prin gâtlej.

A doua zi în zori, lordul Burley a dus-o pe Înălţimea Sa pe culmea Zidului.

— Aici se termină lumea, i-a spus, arătându-i, dincolo de el, imensa întindere verde de pădure bântuită.

Burley şi-a cerut scuze pentru calitatea mâncării şi a băuturii servite reginei şi pentru condiţiile grosolane de trai din Castelul Negru.

— Ne dăm toată silinţa, Înălţimea Ta, i-a explicat lordul comandant, dar paturile noastre sunt tari, încăperile noastre sunt friguroase, iar mâncarea…

— … e hrănitoare, a completat regina. Şi asta e tot ce cer. Îmi face plăcere să mănânc ceea ce mâncaţi voi.

La vederea dragonului reginei, bărbaţii din Rondul de Noapte au fost tot atât de uluiţi ca oamenii din Portul Alb, iar Alysanne însăşi a observat că lui Silverwing „nu-i place zidul ăsta”. Deşi era vară şi Zidul plângea, răceala gheţii se simţea la fiecare suflare de vânt, şi fiecare pală de aer era întâmpinată de dragon cu şuierături şi cu un clănţănit din

dinţi. „M-am înălţat de trei ori cu Silverwing deasupra Castelului Negru şi tot de trei ori am încercat s-o duc la nord de zid”, i-a scris Alysanne lui Jaehaerys, „dar de fiecare dată a virat către sud şi a refuzat să meargă. Până acum nu s-a mai întâmplat niciodată să refuze să mă ducă unde am vrut să merg. Am râs de asta când am coborât, ca să nu-şi dea fraţii negri seama că e ceva în neregulă, dar faptul m-a neliniştit şi continuă să mă neliniştească.”

La Castelul Negru, regina a văzut pentru prima oară sălbatici. Nu cu mult timp înainte, un grup de atacatori încercase să se urce pe Zid şi o duzină de supravieţuitori zdrenţăroşi ai luptei fuseseră închişi în cuşti, ca să-i vadă ea. Când a întrebat ce urma să se întâmple cu ei, i s-a spus că li se vor tăia urechile înainte de a fi eliberaţi dincolo de Zid.

— Toţi, în afară de ăia trei, a spus cavalerul care o însoţea, arătându-i trei prizonieri care îşi pierduseră deja urechile. Pe ăia îi lăsăm fără capete. Au mai fost prinşi şi altă dată.

Dacă sunt înţelepţi, i-a explicat el reginei, pentru ceilalţi tăierea urechilor va fi o lecţie care îi va ţine de cealaltă parte a Zidului.

Înainte de a îmbrăca veşmintele negre, trei dintre fraţi fuseseră menestreli şi seara îi cântau pe rând Înălţimii Sale, desfătând-o cu balade, cântece de război şi cântece de cazarmă deocheate. Lordul Comandant Burley însuşi a dus-o pe regină în pădurea bântuită (cu o escortă de o sută de cavaleri călare). Când Alysanne şi-a exprimat dorinţa de a vedea şi câteva alte forturi de lângă Zid, Primul Cercetaş, Benton Glower, a condus-o pe coama Zidului, către apus; au trecut pe lângă Poarta Zăpezii şi au ajuns la Fortul Nopţii, unde au coborât şi au rămas până a doua zi. Regina a spus că drumul până acolo fusese cea mai uluitoare călătorie făcută de ea vreodată, „pe atât de incitantă pe cât de aprig a fost frigul, deşi acolo, sus, vântul suflă atât de tare încât m-am temut c-o să ne mături de pe zid.” Fortul Nopţii, în sine, i s-a părut neguros şi sinistru.

— E atât de imens, încât face oamenii să pară pitici, ca

nişte şoareci printre ruinele unui castel, i-a povestit ea lui Jaehaerys, şi acolo e o întunecime… şi un gust ce pluteşte în aer… M-am bucurat când am plecat din locul ăla.

Nu trebuie să ne imaginăm că zilele şi nopţile petrecute de regină în Castelul Negru au fost în întregime ocupate de astfel de plimbări inutile. I-a amintit lordului Burley că se află acolo în interesul Tronului de Fier, aşa că în multe după-amiezi a discutat cu el şi cu ceilalţi fraţi conducători despre sălbatici, despre Zid şi despre nevoile Rondului de Noapte.

— Mai presus de orice, o regină trebuie să ştie s-asculte, spunea adesea Alysanne Targaryen.

La Castelul Negru, a dovedit adevărul acestor cuvinte. A ascultat, nu i-a scăpat niciun cuvânt şi, prin tot ce a făcut, a câştigat eternul devotament al bărbaţilor din Rondul de Noapte. A înţeles că e nevoie de un castel între Poarta Zăpezii şi Icemark, dar, i-a spus ea lordului Burley, Fortul Nopţii era dărăpănat, prea mare şi cu interiorul zidurilor cu siguranţă distrus. Rondul ar fi trebuit să-l abandoneze, a adăugat ea, şi să construiască altul, mai mic şi mai către răsărit. Lordul Burley nu putea să nu fie de acord… însă a răspuns că Rondul de Noapte nu avea bani pentru castele noi. Regina se aşteptase să audă asta. A făgăduit că pentru castel o să plătească ea însăşi, că o să-şi pună giuvaierurile zălog ca să acopere costul.

— Am o mulţime de giuvaieruri, a zis.

Avea să fie nevoie de opt ani pentru înălţarea noului castel, care avea să se numească Lacul Adânc. În faţa corpului său principal se află şi astăzi o statuie a reginei Alysanne Targaryen. Fortul Nopţii a fost abandonat, aşa cum dorise regina, înainte ca Lacul Adânc să fie gata în întregime. De asemenea, în onoarea ei, lordul Comandant Burley a schimbat numele castelului Poarta Zăpezii în Poarta Reginei.

Regina Alysanne a mai dorit şi să asculte ce au de spus femeile din Nord. Când lordul Burley i-a explicat că pe Zid nu sunt femei, ea a insistat… până ce, în cele din urmă, fără

pic de tragere de inimă, el a escortat-o până într-o aşezare aflată la miazăzi de zid, numită de fraţii în negru Oraşul Cârtiţei. I-a spus că acolo o să găsească femei, deşi cele mai multe sunt curve. Bărbaţii din Rondul de Noapte nu se însurau, a adăugat el, dar rămâneau tot bărbaţi, şi unii erau robiţi anumitor nevoi. Regina i-a răspuns că asta n-are importanţă pentru ea şi astfel a ajuns să ţină o curte a femeilor printre târfele şi celelalte femei cu reputaţie îndoielnică din Oraşul Cârtiţei… şi a auzit nişte poveşti care aveau să schimbe cele Şapte Regate pentru totdeauna.

În Debarcaderul Regelui, Arhontele de Tyrosh, prinţul

de Pentos şi Jaehaerys Targaryen Întâiul şi-au pus într-un târziu peceţile pe „Un Tratat de Veşnică Pace”. Simpla ajungere la încheierea unui tratat a fost considerată, cumva, un miracol şi i s-a datorat în cea mai mare măsură regelui care a ameninţat, voalat, că, dacă nu se ajunge la o înţelegere, Westerosul însuşi ar putea să intre în război. (Urmările tratatului s-au apropiat de ceea ce se numeşte un triumf chiar mai puţin decât negocierile. Când s-a întors în Tyrosh, arhontele a fost auzit spunând că Debarcaderul Regelui e un „puroi duhnitor” care nu se poate numi oraş, pe când magisterii din Pentos au fost atât de nemulţumiţi de condiţiile înţelegerii, încât l-au sacrificat pe prinţ zeilor lor bizari, aşa cum era obiceiul locului.) Numai după aceea a fost regele Jaehaerys liber să zboare spre nord cu Vermithor. El şi regina s-au revăzut la Winterfell, după o despărţire de o jumătate de an.

Răstimpul petrecut acolo de rege a început pe o notă de rău augur. După sosire, Alaric Stark l-a condus pe Înălţimea Sa în criptele de sub castel, ca să-i arate mormântul fratelui său.

— Walton zace aici, în beznă, nu în mică măsură mulţumită ţie. Ce nevoie aveam noi de Stele şi Săbii, lepădăturile care se-nchină celor şapte zei ai voştri? Şi totuşi i-ai surghiunit aici cu sutele şi miile, atât de mulţi încât Rondul de Noapte abia a izbutit să-i hrănească… iar când cei mai răi dintre sperjurii ăia pe care ni i-ai trimis s-au revoltat, fratele meu i-a înfrânt plătind asta cu viaţa.

— Un preţ dureros, a încuviinţat regele, dar asta n-a fost nicidecum intenţia noastră. Primeşte regretele mele, lordul meu, şi recunoştinţa mea.

— Aş fi preferat să-l am pe fratele meu, a răspuns Alaric, posomorât.

Lordul Stark şi regele Jaehaerys n-aveau să fie niciodată prieteni la cataramă; umbra lui Walton Stark a rămas între ei până la sfârşit. N-au izbutit să se înţeleagă decât mulţumită influenţei reginei Alysanne. Ea vizitase Darul lui Brandon, domeniul de la miazăzi de Zid dăruit de

Brandon Constructorul Rondului ca să se întreţină şi să se hrănească.

— Nu e de-ajuns, i-a spus regelui. Pământul e în strat subţire şi pietros, iar dealurile prea puţin populate. Rondul duce lipsă de bani, iar după venirea iernii nu va avea nici destulă mâncare.

Ca rezolvare, a propus un nou dar, o altă fâşie de pământ, la sud de Darul lui Brandon.

Ideea nu l-a încântat pe lordul Alaric; deşi bun prieten al Rondului de Noapte, ştia că lorzii care stăpâneau acele pământuri ar fi obiectat dacă ar fi fost date fără acordul lor.

— Nu mă îndoiesc că-i poţi convinge, lord Alaric, a spus regina.

Şi, în cele din urmă, fermecat de ea, ca întotdeauna, Alaric Stark a spus că, da, ar putea să-i convingă. Şi astfel mărimea darului s-a dublat brusc.

Despre timpul petrecut de regina Alysanne şi de regele Jaehaerys în Nord nu mai sunt prea multe de spus. După ce au mai zăbovit la Winterfell vreo două săptămâni, s-au îndreptat spre Castelul lui Torrhen şi de acolo către Barrowton, unde lordul Dustin le-a arătat tumulul Primului Rege şi a izbutit să organizeze în onoarea lor un turnir, deşi a fost o nimica toată pe lângă cele din sud. Pe urmă, Vermithor şi Silverwing i-au dus pe Jaehaerys şi Alysanne înapoi, la Debarcaderul Regelui. Drumul suitei lor către casă a fost mai anevoios, fiindcă a mers pe uscat de la Barrowton până la Portul Alb, unde s-a îmbarcat pe o corabie.

Chiar înainte de a ajunge ceilalţi în Portul Alb, în Fortăreaţa Roşie regele Jaehaerys şi-a convocat consiliul, ca să ia în considerare o rugăminte arzătoare a reginei. După ce septonul Barth, Marele Maester Benifer şi toţi ceilalţi s-au adunat, Alysanne le-a povestit despre vizita ei la Zid şi despre târfele şi celelalte femei decăzute din Oraşul Cârtiţei.

— Acolo, a spus regina, era o fată, nu mai vârstnică decât sunt eu acum, când stau în faţa voastră. O fată frumoasă, dar cred că nu atât de frumoasă cum a fost cândva. Tatăl ei, un fierar, a măritat-o, când era o fecioară

de numai paisprezece ani, cu ucenicul lui. Ei îi era drag băiatul şi ea îi era dragă lui, prin urmare s-au cununat, aşa cum se cuvenea… dar abia îşi rostiseră jurămintele când lordul lor a apărut la nuntă cu oştenii săi şi şi-a cerut dreptul la prima ei noapte. A dus-o în turnul lui şi s-a bucurat de ea, iar în dimineaţa următoare, oamenii lui i-au înapoiat-o soţului ei.

Dar fecioria ei se dusese, împreună cu oricâtă dragoste o fi avut pentru ea ucenicul. Tânărul nu putea să ridice mâna asupra lordului, fiindcă ar fi plătit cu viaţa, aşa că a ridicat-o în schimb asupra soţiei sale. Când a fost limpede că ea purta copilul lordului, a bătut-o până ce l-a pierdut. Din ziua aia, n-a mai numit-o altfel decât „curvă”, până când fata a hotărât că, dacă tot i se spune astfel, ar trebui să şi ducă viaţa unei curve şi a plecat în Oraşul Cârtiţei. Acolo locuieşte şi azi, o copilă tristă, distrusă… şi, în continuare, în alte sate, alte fecioare se cunună şi alţi lorzi îşi cer dreptul la prima lor noapte.

Povestea ei a fost cea mai tristă, dar nu singura. În Portul Alb, în Oraşul Cârtiţei, în Barrowton, şi alte femei au vorbit despre primele lor nopţi. Eu n-am ştiut niciodată, lorzii mei. Vai, auzisem că există tradiţia. Chiar şi pe Piatra Dragonului se spun poveşti despre bărbaţi din casa mea, despre Targaryeni, care au profitat de nevestele pescarilor şi de ale servitorilor şi au avut copii cu ele…

— Seminţe de dragon, aşa li se spune, a spus Jaehaerys, cu vădită neplăcere. Nu e ceva cu care să ne lăudăm, dar s-a întâmplat, poate mai des decât vrem să recunoaştem. Însă astfel de copii sunt îndrăgiţi. Orys Baratheon însuşi a fost o sămânţă de dragon, un frate bastard al bunicului nostru. Nu pot spune dacă a fost sau nu rodul unei prime nopţi, dar lordul Aerion îi era tată, ştia toată lumea. Se ofereau daruri…

— Daruri? l-a întrerupt regina, în zeflemea, cu o voce tăioasă. Nu văd nicio onoare în aşa ceva. Recunosc, ştiam că astfel de lucruri s-au întâmplat cu sute de ani în urmă, dar nici prin gând nu mi-a trecut că obiceiul continuă să fie atât

de adânc înrădăcinat şi în zilele noastre. Poate că n-am vrut să ştiu. Am închis ochii, dar acea biată fată din Oraşul Cârtiţei mi i-a deschis. *Dreptul primei nopţi!* Înălţimea Ta, lorzii mei, e timpul să-i punem capăt. Vă implor.

Marele Maester Benifer ne povesteşte că, după ce a terminat regina de vorbit, s-a lăsat tăcerea. Lorzii din consiliul restrâns s-au foit stânjeniţi în jilţurile lor şi au schimbat priviri, până când, într-un târziu, a răspuns chiar regele, compătimitor, dar şovăielnic. Ceea ce propunea regina avea să fie greu de înfăptuit, a spus el. Lorzii aduceau necazuri când regii începeau să le ia lucrurile pe care le considerau ale lor.

— Pământurile, aurul, drepturile…

— … nevestele? a completat Alysanne. Mi-aduc aminte nunta noastră, lordul meu. Dacă tu ai fi fost fierar şi eu spălătoreasă şi un lord ar fi venit să mă ceară şi să-mi ia fecioria în ziua când ne-am rostit jurămintele, ce-ai fi făcut?

— L-aş fi ucis, a răspuns Jaehaerys, dar eu nu sunt fierar.

— Am spus *dacă,* a insistat regina. Un fierar e totuşi bărbat, nu? Ce bărbat care nu e laş aşteaptă, supus, în timp ce-şi face altul mendrele cu soţia lui? Cu siguranţă nu vrem să ucidă fierarii lorzi. Alysanne s-a întors spre Marele Maester Benifer: Ştiu cum a murit Gargon Qoherys. Gargon „Oaspetele”. Mă întreb de câte ori s-a mai întâmplat aşa ceva.

— De mai multe ori decât aş vrea să spun, a recunoscut Benifer. Astfel de poveşti nu se istorisesc des, de teamă că şi alţii ar putea face la fel, dar…

— Dreptul primei nopţi e o ofensă adusă Păcii Regelui, a fost concluzia reginei. O ofensă adusă nu doar fecioarei, ci şi soţului ei… ca şi soţiei lordului, să nu uitaţi niciodată asta. Ce fac doamnele de obârşie înaltă când soţii lor pleacă să defloreze fecioare? Cos? Cântă? Se roagă? Eu m-aş ruga să cadă soţul meu, lordul, de pe cal când se întoarce acasă şi să-şi frângă gâtul.

La asta, regele Jaehaerys a zâmbit, dar se vedea

limpede că e din ce în ce mai stânjenit.

— Dreptul primei nopţi e străvechi, a argumentat el, deşi nu cu înfocare, şi defineşte un lord, ca şi dreptul de viaţă şi de moarte asupra supuşilor săi. Mi s-a spus că la miazăzi de Gât e rar folosit, dar continuă să existe, ca un privilegiu al lorzilor, la care vasalii mei mai agresivi nu sunt deloc încântaţi să renunţe. Ceea ce vrei tu nu e greşit, dragostea mea, dar uneori e cel mai bine să nu trezeşti un dragon adormit.

— Noi suntem dragoni adormiţi, a ripostat regina. Lorzii ăştia încântaţi de primele nopţi sunt câini. De ce trebuie să-şi astâmpere poftele cu fecioare ce tocmai şi-au promis dragostea altor bărbaţi? Nu au soţii? Nu sunt târfe pe domeniile lor? Nu mai ştiu cum să se folosească de propriile mâini?

La asta i-a răspuns lordul Albin Massey, judele:

— Înălţimea Ta, dreptul primei nopţi înseamnă mai mult decât poftă trupească. Obiceiul e străvechi, mai vechi decât andalii, mai vechi decât Credinţa. Coboară, în timp, până în Era Zorilor, nu mă îndoiesc de asta. Primii Oameni erau o rasă barbară şi, aidoma sălbaticilor de dincolo de Zid, puneau preţ doar pe putere. Lorzii şi regii lor erau războinici şi tot războinici voiau să le fie şi fiii. Dacă un lord războinic îi făcea unei fecioare favoarea de a-şi lăsa sămânţa în ea în noaptea nunţii ei, toată lumea vedea în asta… un soi de binecuvântare. Şi era cu atât mai bine dacă din unirea lor se năştea un copil. Soţul femeii se putea bucura atunci de onoarea de a creşte fiul unui erou ca şi cum ar fi fost copilul său.

— Poate că acum zece mii de ani o fi fost aşa, a ripostat regina, dar lorzii care-şi cer acum dreptul la prima noapte nu sunt eroi. N-ai auzit cum vorbesc femeile despre ei. Eu le-am ascultat. Bărbaţi bătrâni, bărbaţi graşi, bărbaţi cruzi, băieţi ciupiţi de vărsat, siluitori, bărbaţi băloşi, râioşi, plini de cicatrice sau de buboaie, lorzi care nu s-au spălat de-o jumătate de an, bărbaţi cu păr unsuros şi cu păduchi. Ăştia sunt bărbaţii voştri puternici. Le-am ascultat pe fete, şi

niciuna nu s-a simţit binecuvântată.

— În Andalos, dreptul primei nopţi nu se număra printre obiceiurile locului, a spus Marele Maester Benifer. După ce au venit în Westeros şi au cucerit regatele Primilor Oameni, andalii au găsit aici tradiţia asta şi au hotărât s-o păstreze, aşa cum au păstrat şi pădurile zeilor.

Pe urmă a vorbit septonul Barth, întorcându-se spre rege:

— Sire, dacă pot cuteza s-o spun, cred că Înălţimea Sa are dreptate. Poate că obiceiul ăsta o fi urmărit un ţel pe vremea Primilor Oameni, dar ei se luptau cu săbii de bronz şi-şi hrăneau copacii inimii cu sânge. Noi nu suntem acei oameni şi e mai mult decât timpul să punem capăt acestei ticăloşii. Încalcă toate idealurile cavalerismului. Cavalerii noştri jură să apere nevinovăţia fecioarelor… dar s-ar părea că nu şi când lordul pe care-l slujesc vrea să siluiască una. Ne rostim legămintele de cununie în faţa Tatălui şi a Mamei din Ceruri, jurându-ne fidelitate până când vine Străinul să ne despartă, şi în *Steaua în Şapte Colţuri* nu scrie nicăieri că lorzii nu trebuie să respecte aceste jurăminte. Nu te înşeli, Înălţimea Ta, cu siguranţă că, mai ales în Nord, o parte dintre lorzi vor bodogăni, nemulţumiţi… dar ne vor mulţumi toate fecioarele, toţi soţii, toţi taţii şi toate mamele, întocmai cum a spus regina. Ştiu că şi Credincioşii vor fi încântaţi. Preacucernicia Sa îşi va face glasul auzit, fără îndoială.

După ce a tăcut Barth, Jaehaerys Targaryen şi-a aruncat braţele în sus:

— Ştiu când sunt înfrânt. Prea bine. Să se facă!

Şi aşa a fost decretată a doua dintre legile pe care norodul le numeşte ale Reginei Alysanne: abolirea străvechiului drept la prima noapte al lorzilor. S-a hotărât că fecioria unei mirese îi va aparţine numai soţului ei, fie el lord sau plugar, indiferent dacă s-a cununat în faţa unui septon sau a unui copac al inimii, şi că oricare alt bărbat, fie el lord sau plugar, care o va poseda în noaptea nunţii ei sau orice altă noapte se va face vinovat de fărădelegea numită siluire.

Când al cincizeci şi patrulea an de după Cucerirea lui

Aegon s-a apropiat de sfârşit, regele Jaehaerys a sărbătorit a zecea aniversare a încoronării sale în Septul Stelat din Oraşul Vechi. Băiatul fraged, încoronat atunci de Înaltul Septon, dispăruse de multă vreme; locul îi fusese luat de un bărbat de douăzeci şi patru de ani, rege din creştet până în tălpi. Barba şi mustaţa, rare în primii ani de domnie, când şi le lăsase Înălţimea Sa să crească, se uniseră acum într-o frumoasă barbă aurie, înspicată cu fire argintii. Îşi purta părul lung, împletit într-o coadă care-i ajungea aproape până la brâu. Înalt şi chipeş, Jaehaerys se mişca lejer, cu graţie, atât în sala de bal, cât şi pe terenul de instrucţie. Despre zâmbetul lui se spunea că poate înfierbânta inima oricărei fecioare din cele Şapte Regate; iar când se încrunta, putea să-ngheţe sângele din vinele oricărui bărbat. Iar sora lui îi era o regină chiar mai iubită decât el însuşi. Din Oraşul Vechi până la Zid, oamenii simpli o numeau „Buna Regină Alysanne”. Zeii îi binecuvântaseră pe cei doi cu trei copii puternici, doi tineri prinţi superbi şi o prinţesă pe care o îndrăgea întregul Ţinut.

În cei zece ani de domnie avuseseră parte de tristeţe şi de groază, de trădare şi de bătălii, ca şi de moartea unor oameni dragi, dar ţinuseră piept furtunilor şi le supravieţuiseră nenorocirilor, şi tot ce înduraseră îi făcuse mai puternici şi mai buni. Înfăptuirile lor nu puteau fi negate; în cele Şapte Regate era pace şi mai multă prosperitate decât îşi amintea cineva să fi fost vreodată.

Era un timp al sărbătoririi şi au sărbătorit; la aniversarea încoronării suveranului, la Debarcaderul Regelui s-a ţinut un turnir. Prinţesa Daenerys şi prinţii Aemon şi Baelor au stat în loja regală, alături de tatăl şi de mama lor, şi au savurat uralele mulţimii. În arenă, pe culmile întrecerii s-a înălţat strălucitorul ser Ryam Redwyne, fiul mezin al lordului Manfryd Redwyne din Arbor, lordul amiral al lui Jaehaerys şi comandantul flotei. Într-o înşiruire de înfruntări, ser Ryam i-a doborât de pe cal pe Ronnal Baratheon, Arthor Oakheart, Simon Dondarrion, Harys Hogg (cunoscut de oamenii de rând ca Harry Jambon) şi pe doi cavaleri din

Garda Regelui, Lorence Roxton şi Lucamore Strong. Când tânărul galant s-a apropiat de loja regală şi a încoronat-o pe Buna Regină Alysanne ca regină a dragostei şi a frumuseţii, norodul a izbucnit în urale.

Frunzele copacilor prinseră să-şi schimbe culoarea în roşu-cafeniu, portocaliu şi auriu şi doamnele de la Curte purtau rochii în nuanţe asortate. La festinul care a urmat după turnir, lordul Rogar Baratheon a apărut împreună cu copiii săi, Boremund şi Jocelyn, pe care regele şi regina i-au îmbrăţişat cu căldură. La sărbătorire au venit lorzi din tot Ţinutul: Lyman Lannister din Casterly Rock, Daemon Velaryon din Driftmark, Prentys Tully din Riverrun, Rodrik Arryn din Vale, ba chiar şi lorzii Rowan din Oakheart, ai căror oşteni mărşăluiseră cândva alături de septonul Moon. Din Nord a sosit Theomore Manderly. Alaric Stark nu a venit, dar au venit fiii lui şi, alături de ei, fiica lui, Alarra, cu obrajii împurpuraţi de sfială, pentru a-şi lua în primire îndatoririle de doamnă de onoare a reginei, Înaltul Septon era prea bolnav ca să poată călători, dar a trimis-o pe cea mai nouă dintre septele sale, Rhaella, care fusese Targaryen, încă timidă, dar zâmbitoare. Se povesteşte că, la vederea ei, regina a plâns de bucurie, fiindcă era însăşi imaginea surorii ei, Aerea, maturizată.

A fost un timp al îmbrăţişărilor, al zâmbetelor, al toasturilor şi al împăcărilor, al reînnoirii prieteniilor vechi şi al înfiripării unora noi, al râsetelor şi al sărutărilor. Un timp bun, o toamnă aurie, o vreme a păcii şi a belşugului.

Dar iarna era pe drum.

Îndelungata cârmuire Jaehaerys şi Alysanne – Politica, Urmaşii şi Suferinţa

În a şaptea zi a celui de-al cincizeci si nouălea an de După Cucerirea lui Aegon, o corabie cu înfăţişare jalnică a fost văzută înaintând cu greu prin Croitul şoaptelor, către portul Oraşului Vechi. Pânzele erau peticite, cu marginile zdrenţuite şi pline de pete de sare, vopseaua decolorată şi jupuită, iar flamura care flutura pe catarg atât de albită de

soare, încât devenise de neidentificat. Abia după ce a fost legată de doc a putut fi recunoscută în acea stare de plâns. Era *Lady Meredith,* care fusese văzută ultima oară cu trei ani în urmă, când plecase din Oraşul Vechi ca să traverseze Marea Apusului.

Când echipajul a început să coboare de la bord, mulţimea de negustori, hamali, târfe, corăbieri şi hoţi a rămas cu gura căscată de uimire. Nouă din zece oameni care puneau piciorul pe ţărm erau negri sau cafenii. Un val de incitare s-a răspândit pe docuri. *Lady Meredith* chiar ajunse de cealaltă parte a Mării Apusului? Pământurile din vestul îndepărtat nu erau o născocire şi acolo toţi oamenii aveau pielea întunecată la culoare, ca locuitorii Insulelor Verii?

Şoaptele s-au stins abia când a apărut ser Eustace Hightower. Nepotul lordului Donnel era numai piele şi os, ars de soare, cu riduri pe care nu le avusese la plecare. Îl înconjurau o mână de bărbaţi din Oraşul Vechi, tot ce mai rămăsese din echipajul lui de la început. Unul dintre vameşii bunicului său l-a întâmpinat pe doc şi au schimbat câteva cuvinte. Oamenii din echipajul lui *Lady Meredith* nu doar semănau cu cei din Insulele Verii; erau din Insulele Verii, născuţi în Sothoryos („şi plata lor mă ruinează”, s-a plâns ser Eustace) ca să înlocuiască năierii pe care-i pierduse. A mai spus şi că are nevoie de hamali. Calele lui erau ticsite de mărfuri bogate… dar nu de pe pământurile de dincolo de Marea Apusului.

— Ala a fost un vis, a adăugat el.

Nu după mult timp, şi-au făcut apariţia cavalerii lordului Donnel, cu ordinul de a-l escorta până la Hightower. Acolo, în grandioasa sală de primire a bunicului său, cu un pocal de vin în mână, ser Eustace Hightower şi-a spus povestea. Scribii lordului Donnel nu s-au oprit din scris cât a vorbit el şi, câteva zile mai târziu, mesagerii, barzii şi corbii i-au răspândit istorisirea în întregul Westeros.

Călătoria începuse atât de bine cât putea să spere, a povestit ser Eustace. Odată ce trecuseră de Arbor, lady Westhill o îndreptase pe *Urmăritoarea Soarelui* către sud

prin sud-vest, în căutarea apelor mai calde şi a vânturilor prielnice, iar *Lady Meredith* şi *Luna Toamnei* o urmaseră. Imensa corabie construită în Braavos era foarte iute când îi sufla vântul în pânze, iar cei doi Hightoweri ţineau cu greu pasul.

— La început, cei Şapte ne-au zâmbit. A fost soare ziua şi lună noaptea, dar şi cel mai minunat vânt pe care şi-l poate dori un bărbat sau o fecioară. Nu eram cu desăvârşire singuri. Din când în când întrezăream pescari, iar o dată am văzut o corabie mare, neagră, care nu putea fi decât a vânătorilor de balene din Ib. Şi peşti, erau atât de mulţi peşti… nişte delfini înotau pe lângă noi, de parcă n-ar mai fi văzut niciodată o corabie. Am crezut cu toţii că suntem binecuvântaţi.

În douăsprezece zile de navigare lină scurse după plecarea din Westeros, calculele spuneau că *Urmăritoarea Soarelui* şi cele două însoţitoare ale sale se aflau, către miazăzi, pe aceeaşi linie cu Insulele Verii, iar către apus, mai departe decât ajunsese vreodată o corabie… sau cel puţin una dintre cele care se întorseseră să povestească. Pe *Lady Meredith* şi *Luna Toamnei,* oamenii au dat cep butoaielor cu bere aurie de Arbor ca să toasteze, sărbătorind acea înfăptuire; pe *Urmăritoarea Soarelui* s-a băut mied cu mirodenii din Lannisport. Şi dacă o fi fost cineva neliniştit fiindcă în ultimele patru zile nu mai văzuseră nicio pasăre, şi-a ţinut gura.

Septonii ne învaţă că zeii detestă aroganţa oamenilor, iar *Steaua în Şapte Colţuri* ne spune că după ce te umili în pene, urmează întotdeauna o cădere. Poate că Alys Westhill şi Hightowerii au sărbătorit prea zgomotos şi prea devreme, acolo, în mijlocul oceanului, căci, curând după aceea, în măreaţa lor călătorie, totul a început să meargă foarte prost.

— Mai întâi am rămas fără vânt în pânze, le-a povestit ser Eustace curtenilor bunicului său. Timp de aproape două săptămâni n-am avut parte decât de o adiere, iar corăbiile au înaintat numai cât le-am putut remorca. Pe urmă, s-a descoperit că în multe butoaie cu carne de pe *Luna Toamnei*

mişunau viermi. Era, în sine, un fapt destul de mărunt, dar de rău augur. Vântul a reînceput într-o seară, cu puţin înainte de apusul soarelui, când cerul s-a înroşit ca sângele, şi priveliştea i-a făcut pe oameni să bombăne. Eu le-am spus că e semn bun pentru noi, dar am minţit. Către dimineaţă, stelele au dispărut şi vântul a prins să urle, iar oceanul şi-a înălţat talazurile.

Aceea a fost prima furtună, a povestit ser Eustace. Peste două zile a urmat alta şi apoi o a treia, fiecare mai puternică decât cea dinaintea ei. Valurile se înălţau mai sus decât catargele noastre, tuna de jur împrejur şi nu mai văzusem niciodată asemenea fulgere, erau imense, pârâiau şi îţi ardeau ochii. Un trăsnet a lovit *Luna Toamnei* şi i-a despicat catargul de la teugă până pe punte. În toată nebunia aia, un om de-ai mei a strigat că zăreşte braţe înălţându-se din apă, ultimul lucru pe care orice căpitan are nevoie să-l audă. Între timp o pierdusem din vedere pe *Urmăritoarea Soarelui,* nu mai rămăseseră alături decât *Lady* a mea şi *Luna.* Fiecare val se înălţa îndeajuns ca să ne spele punţile şi oamenii erau măturaţi peste bord, agăţându-se zadarnic de parâme. *Luna Toamnei* s-a scufundat sub ochii mei. Acum am văzut-o, acolo, plină de stricăciuni şi arzând, dar acolo. Pe urmă s-a înălţat un val, înghiţind-o, şi am clipit şi apoi nu mai era, atât de repede a dispărut. N-a fost nimic mai mult decât atât, un val, un val monstruos, dar toţi oamenii mei urlau: „Kraken, kraken!”, şi nimic din tot ce le-am spus nu le-a putut scoate vreodată asta din cap.

N-o să ştiu niciodată cum am izbutit să supravieţuim în noaptea aia, dar am supravieţuit. În dimineaţa următoare, marea era din nou liniştită, soarele strălucea şi apa era atât de albastră şi de nevinovată, încât nimeni n-ar fi putut şti vreodată că sub ea pluteşte fratele meu, mort, aidoma tuturor oamenilor lui. *Lady Meredith* era într-o stare jalnică, cu pânzele rupte, cu catargele crăpate, cu nouă oameni lipsă. Am înălţat rugăciuni pentru cei pierduţi şi am început să facem reparaţiile care se puteau face… şi, în după-amiaza aceea, omul nostru de veghe a zărit pânze în depărtare. Era

Urmăritoarea Soarelui, se întorsese să ne caute.

Lady Westhill făcuse mai mult decât să-i supravieţuiască pur şi simplu furtunii. Găsise pământ. Vânturile şi talazurile furioase care o despărţiseră de Hightoweri o împinseseră către apus şi, la ivirea zorilor, omul de pe teugă văzuse la orizont păsări rotindu-se în jurul piscului ceţos al unui munte. Lady Alys navigase într-acolo şi dăduse de trei insule mici.

— Un munte escortat de două dealuri, a spus ea.

Lady Meredith nu-şi putea întrebuinţa pânzele, dar, remorcată de trei bărci de pe *Urmăritoarea Soarelui,* a ajuns cu bine până la insule.

Cele două corăbii vătămate de furtună s-au adăpostit acolo mai bine de două săptămâni, timp în care au făcut reparaţii şi şi-au împrospătat proviziile. Lady Alys triumfa; către apus exista pământ, mai departe decât oricare altul despre care se auzise vreodată, existau insule de negăsit pe nicio hartă cunoscută. Erau trei, aşa că le-a numit Aegon, Rhaenys şi Visenya. Nu erau locuite, dar bogate în izvoare şi ape curgătoare, prin urmare călătorii şi-au putut umple butoaiele cu toată apa proaspătă de care aveau nevoie. Erau şi porci sălbatici şi nişte şopârle cenuşii de mărimea unui cerb, precum şi copaci grei de nuci şi de alte fructe.

După ce le-au încercat pe unele dintre ele, ser Eustace Hightower a susţinut că nu e nevoie să meargă mai departe.

— Descoperirea asta ne e de-ajuns, a spus. Aici sunt mirodenii din care n-am mai gustat vreodată, iar fructele astea roz… averile noastre sunt aici, le avem în mâini.

Lui Alys Westhill nu i-a venit să-şi creadă urechilor. Trei insuliţe, dintre care cea mai mare nici măcar cât o treime din Piatra Dragonului, nu însemnau nimic. Adevăratele minunăţii se aflau mult mai departe, către apus. Chiar dincolo de orizont putea fi un alt Essos.

— Sau poate fi o altă mie de leghe de ocean pustiu, a răspuns ser Eustace.

Şi, cu toate că lady Alys l-a linguşit şi l-a implorat şi a împletit cuvinte meşteşugite, n-a izbutit să-l clintească.

— Chiar dacă eu aş fi vrut, echipajul meu ar fi fost împotrivă, i-a povestit lordului Donnel, în Hightower. Năierii erau convinşi până la unul că văzuseră un kraken uriaş trăgând *Luna Toamnei* sub apă. Dacă le-aş fi poruncit să meargă mai departe, m-ar fi aruncat în valuri şi şi-ar fi ales alt căpitan.

Aşa că, la plecarea din insule, călătorii s-au despărţit. *Lady Meredith* s-a îndreptat spre răsărit, către casă, pe când *Alys Westhill* şi corabia ei şi-au continuat drumul spre apus, urmărind soarele. La întoarcere, călătoria lui ser Eustace s-a dovedit aproape la fel de periculoasă cum fusese cea către insule. Au avut de înfruntat multe furtuni, deşi niciuna atât de cumplită ca aceea care înghiţise corabia fratelui său. Vântul le-a fost aproape tot timpul potrivnic, silindu-i să-şi schimbe iarăşi şi iarăşi direcţia. Luaseră la bord trei dintre imensele şopârle cenuşii şi una i-a muşcat timonierul; piciorul omului s-a înverzit şi a trebuit tăiat. Câteva zile mai târziu, au întâlnit o turmă de leviatani. Unul dintre ei, un mascul alb mai mare decât o corabie, s-a izbit înadins de *Lady Meredith* şi coca a crăpat. Pe urmă ser Eustace a schimbat din nou direcţia, a pornit-o către Insulele Verii, pe care le credea uscatul cel mai apropiat. Însă se aflau mai departe, către miazăzi, decât îşi dăduse seama, aşa că a trecut pe la mare distanţă de insule şi a ajuns în schimb pe coasta Sothoryosului.

— Am stat pe uscat un an întreg, i-a povestit bunicului său, străduindu-ne s-o facem pe *Lady Meredith* în stare să străbată marea, pentru că stricăciunea era mai gravă decât crezuserăm. Dar şi acolo se găsesc adevărate averi şi n-aveam cum să nu le vedem. Smaralde, aur, mirodenii, da, toate astea şi multe altele. Şi creaturi bizare… maimuţe care merg ca oamenii, oameni care urlă ca maimuţele, şerpi înaripaţi şi o sută de soiuri de şerpi. Veninoşi cu toţii. O parte dintre oamenii mei pur şi simplu au dispărut peste noapte. Ceilalţi au început să moară. Unul a fost muşcat de o muscă, i-a lăsat pe gât o înţepătură mică, deloc de temut. Peste trei zile, i s-a desprins pielea şi au început să-i

sângereze urechile, mădularul şi fundul. Dacă bei apă sărată înnebuneşti, orice corăbier ştie asta, dar acolo nici apa dulce nu poate fi băută fără să te pui în pericol. În ea sunt viermi, aproape prea mici ca să-i poţi vedea şi, dacă-i înghiţi, îşi depun ouăle în tine. Şi frigurile… rareori am avut parte de câte o zi în care toţi oamenii mei să fie buni de muncă. Cred că am fi murit cu toţii, dar nişte oameni din Insulele Verii, în trecere pe acolo, au dat de noi. Probabil că ştiu mult mai multe decât lasă să le scape. Cu ajutorul lor, am izbutit s-o duc pe *Lady Meredith* în Oraşul Copacilor Înalţi, iar de-acolo s-o aduc acasă.

Aşa s-a încheiat povestea lui, aşa i s-a încheiat marea aventură.

Cât despre lady Alys Westhill, născută Elissa din Casa Farman, nu putem spune cum s-a încheiat aventura ei. *Urmăritoarea Soarelui* a dispărut undeva, în vest, în căutarea pământurilor de dincolo de Marea Apusului, şi n-a mai fost văzută niciodată.

Deşi…

Cu mulţi ani mai târziu, Corlys Velaryon, un băiat născut pe Driftmark în anul 53 D.C., avea să facă, pe *Şarpele Mărilor,* corabia sa, nouă călătorii lungi, ajungând mai departe decât ajunsese vreodată cineva din Westeros. În prima, a ajuns dincolo de Porţile de Jad, până în Yi Ti şi în insula Leng, şi s-a întors cu o asemenea avere în mirodenii şi mătăsuri şi jad încât, pentru o vreme, Casa Velaryon a fost cea mai bogată de pe întreg cuprinsul celor Şapte Regate. În a doua călătorie, ser Corlys a ajuns încă şi mai departe înspre răsărit, devenind primul om al Vestului care a pus vreodată piciorul în Asshai lângă Umbră, sumbrul oraş neguros al legătorilor de umbre de la capătul lumii. Acolo şi-a pierdut iubirea şi jumătate din echipaj, dacă poveştile sunt adevărate… şi tot acolo, în portul din Asshai, a văzut o corabie veche, purtând urmele înfruntării stihiilor dezlănţuite, despre care avea să jure întotdeauna că nu putea fi decât *Urmăritoarea Soarelui.*

Însă în 59 D.C., Corlys Velaryon era un băieţel de şase

ani, care visa marea, aşa că trebuie să-l părăsim şi să ne întoarcem încă o dată la sfârşitul toamnei acelui an funest, când s-a înnegurat văzduhul, s-au înteţit vânturile şi iarna a venit din nou în Westeros.

Iarna din anii 59-60 D.C. a fost una din cale afară de crudă, în privinţa asta toţi cei care i-au supravieţuit sunt de acord. Nordul a fost lovit primul şi cel mai crunt, căci recoltele au pierit pe câmp, apele curgătoare au îngheţat şi vânturile aspre au trecut peste zid urlând. Deşi lordul Alaric poruncise să fie pusă la păstrare, pentru iarna ce se apropia, câte o jumătate din recolta fiecărui an de mai înainte, nu toţi lorzii săi stegari îi dăduseră ascultare. Pe măsură ce li s-au golit cămările şi hambarele, foametea s-a răspândit în Ţinut şi bătrânii şi-au luat rămas-bun de la copiii lor şi au plecat să moară în zăpadă, ca să le poată supravieţui familiile. Frigul a distrus recoltele înainte de a putea fi culese în Ţinuturile Riverane, în Vest şi în Vale deopotrivă, ba chiar şi mai jos, în Reach. Cei care aveau mâncare au început să şi-o pună la păstrare şi, de la un capăt la altul al celor Şapte Regate, a crescut treptat preţul pâinii. Al cărnii a crescut chiar mai repede, iar fructele şi legumele au dispărut din oraşe şi cătune.

Şi apoi au apărut Tremurăturile şi Străinul a început să străbată Ţinutul.

Maesterii ştiau ce sunt Tremurăturile. Aşa ceva se mai văzuse cu un veac în urmă şi molima era descrisă în tomurile lor. Se credea că vine în Westeros de dincolo de mare, dintr-un Oraş Liber sau din locuri chiar mai îndepărtate. Aşezările care aveau porturi erau întotdeauna lovite de boală primele şi cel mai crunt. O mare parte a oamenilor din popor credea că e adusă de şobolani; nu de obişnuiţii şobolani cenuşii din Debarcaderul Regelui şi din Oraşul Vechi, mari şi îndrăzneţi şi răi, ci de cei negri, mai mici, pe care-i vedeai ieşind din calele corăbiilor ancorate şi alergând în josul parâmelor care le legau de docuri. Deşi Citadela nu avusese niciodată satisfacţia de a demonstra vinovăţia şobolanilor, toate locuinţele din cele Şapte Regate, de la cele mai măreţe

castele până la cele mai umile colibe, au avut dintr-odată nevoie de câte o pisică. Înainte ca Tremurăturile să prindă aşi urma cursul în acea iarnă, pisoii se vindeau la preţuri egale cu ale cailor de luptă.

Semnele bolii erau bine-cunoscute. Începea simplu, cu o senzaţie de frig. Victimele se plângeau de asta, azvârleau încă un buştean pe foc, se ghemuiau sub o pătură sau sub un morman de blănuri. Unii cereau o supă caldă, vin fiert cu mirodenii sau, împotriva oricărei logici, bere. Nici blănurile, nici supa nu putea pune stavilă molimei. Tremurăturile apăreau curând: uşoare la început, câţiva fiori prin tot trupul, un freamăt, dar se înteţeau, neiertătoare. Pielea se făcea ca de găină pe o din ce în ce mai mare parte a braţelor şi picioarelor, noua înfăţişare le lua în stăpânire ca o oaste cotropitoare. Atunci bolnavul tremura deja destul de tare ca să-i clănţăne dinţii, iar braţele şi picioarele începeau să-i zvâcnească şi să se crispeze. Când buzele se învineţeau şi victima începea să tuşească, scuipând sânge, sfârşitul era aproape. Odată simţit primul fior rece, boala se dezlănţuia cu iuţeală. Omul era mort după numai o zi, iar şanse să-şi revină n-avea decât o victimă din cinci.

Maesterii ştiau toate astea. Dar nu ştiau nici de unde venea molima, nici cum s-o oprească şi nici cum să vindece bolnavii. Încercau cu cataplasme şi cu poţiuni. Se sugera să se folosească muştar fierbinte, ardei foarte iute şi vin dres cu venin de şarpe, care amorţea buzele. Bolnavii erau puşi în căzi cu apă fierbinte, uneori aproape clocotită. Se spunea că legumele verzi sunt un leac bun; ca şi peştele crud; ca şi carnea roşie, cât mai în sânge cu putinţă. Anumiţi vindecători scoteau de pe listă carnea şi sfătuiau bolnavii să bea sânge. Se încerca inhalarea fumului scos de mai multe soiuri de frunze aprinse. Un lord le-a poruncit oamenilor săi să facă focuri în jurul lui, înconjurându-l cu un zid de flăcări.

În iarna lui 59 D.C., Tremurăturile au pătruns în Ţinut dinspre răsărit şi au înaintat trecând dincolo de Golful Apei Negre, au ajuns la gura de vărsare a fluviului şi au urcat dea lungul lui. Chiar înainte de a ajunge la Debarcaderul

Regelui, boala a apărut în insulele de pe domeniile Coroanei. Edwell Celtigar, o vreme Mâna lui Maegor şi mult dispreţuit maestru al banilor, a fost primul lord care şi-a găsit sfârşitul. Fiul şi moştenitorul său l-a urmat în mormânt peste trei zile. La Popasul Corbilor a murit lordul Staunton, apoi soţia lui. Înspăimântaţi, copiii lor s-au închis în propriile dormitoare, zăvorându-şi uşile, dar asta nu i-a salvat. Pe Piatra Dragonului a pierit septa Edyth, mult îndrăgită de regină. Pe Driftmark, Daemon Velaryon, Stăpânul Valurilor, şi-a revenit după ce-a ajuns la un pas de moarte, dar al doilea fiul al său şi trei dintre fiice au plecat dintre cei vii. Lordul Bar Emmon, lordul Rosby, lady Jirelle de Iazul Fecioarelor… clopotele au bătut pentru ei toţi şi pentru mulţi bărbaţi şi femei de obârşie mai umilă.

Pe tot teritoriul celor Şapte Regate, nobilii şi oamenii din popor erau deopotrivă doborâţi de molimă. Bătrânii şi copiii erau în cel mai mare pericol, dar nu erau cruţaţi nici bărbaţii şi femeile în floarea vârstei. Pe lista morţilor au fost cei mai importanţi lorzi, cele mai nobile doamne şi cei mai bravi cavaleri. Lordul Prentys Tully a murit tremurând la Riverrun, urmat după o zi de doamna lui, Lucinda. Moartea l-a luat pe Lyman Lannister, puternicul lord de Casterly Rock, laolaltă cu alţi lorzi din Vest; lordul Marbrand de Ashemark, lordul Tarbeck de Tarbeck Hall, lordul Westerling de Cragul. La Highgarden, lordul Tyrell s-a îmbolnăvit, dar a supravieţuit, numai ca să moară, beat fiind, când a căzut de pe cal, la doar patru zile după ce-şi revenise. Rogar Baratheon a scăpat neatins de Tremurături, fiul şi fiica dăruiţi lui de regina Alyssa s-au îmbolnăvit, dar s-au vindecat, însă au murit ser Ronnal, fratele lui, şi soţiile ambilor lui fraţi.

Marea cetate port numită Oraşul Vechi a fost deosebit de greu lovită, a pierdut un sfert din populaţie. Eustace Hightower, care se întorsese teafăr din nenorocoasa călătorie a lui Alys Westhill dincolo de Marea Apusului, a supravieţuit iarăşi, dar soţia şi copiii lui n-au fost la fel de norocoşi. N-a avut norocul ăsta nici bunicul lui, lordul de

Hightower. Donnel Pregetătorul n-a putut face moartea să pregete. A pierit tremurând. La fel s-au stins Înaltul Septon, patruzeci dintre Cei Mai Cucernici, o treime din arhimaesterii, discipolii şi novicii din Citadelă.

Din întregul Ţinut, în 59 D.C. niciun loc n-a fost atât de îndurerat ca Debarcaderul Regelui. Printre morţi s-au numărat doi cavaleri din Garda Regelui, bătrânul ser Sam de Sour Hill şi prea bunul ser Victor Viteazul, alături de trei lorzi din Consiliu, Albin Massey, Qarl Corbray şi Marele Maester Benifer însuşi. Benifer, care slujise Coroana timp de cincisprezece ani, atât în vremuri primejdioase, cât şi în vremuri prospere, venise în Fortăreaţa Roşie după ce Maegor cel Crud îi decapitase pe cei trei care îl precedaseră. („Un act de curaj ieşit din comun sau de o prostie la fel de ieşită din comun”, avea să remarce sardonicul său succesor. „Sub Maegor, eu n-aş fi rezistat nici trei zile.”)

Toţi morţii aveau să fie jeliţi şi tuturor avea să li se simtă lipsa, dar, imediat după moartea sa, pierderea lui Qarl Corbray a fost cea mai dureroasă. Cu comandantul mort şi cu o mare parte din Garda Oraşului bolnavă şi tremurând, străzile şi aleile din Debarcaderul Regelui au căzut pradă nelegiuirilor şi desfrâului. Prăvăliile erau prădate, femeile siluite, bărbaţii jefuiţi şi ucişi pentru că trecuseră pe o stradă nepotrivită într-un moment nepotrivit. Regele Jaehaerys şi-a trimis propria gardă şi cavalerii Casei să restabilească ordinea, dar erau puţini, aşa că, după nu mult timp, n-a mai avut de ales, s-a văzut nevoit să-i cheme înapoi.

În toiul haosului, Înălţimea Sa avea să-şi piardă încă un lord, nu din pricina Tremurăturilor, ci dintr-a prostiei şi a urii. Rego Draz nu locuise niciodată în Fortăreaţa Roşie, deşi acolo era loc destul şi regele îl invitase de nenumărate ori. Pentoshiul prefera vila lui de pe Strada Mătăsii, cu Groapa Dragonului înălţându-se dominatoare deasupra lui, pe culmea Dealului lui Rhaenys. Acolo îşi putea distra concubinele fără să suporte dezaprobarea Curţii. După zece ani în slujba Tronului de Fier, lordul Rego se îngrăşase

simţitor şi nu mai se simţea îndemnat să călărească. În schimb, mergea de la vilă la castel şi înapoi într-un palanchin aurit. Drumul său, ales fără pic de înţelepciune, trecea prin inima duhnitoare a Fundăturii Puricilor, cel mai murdar şi cel mai plin de nelegiuiţi cartier al oraşului.

În acea zi cumplită, o duzină dintre locuitorii nu prea respectabili ai acelui loc fugăreau un purcel pe o alee, când întâmplarea a făcut să treacă pe acolo lordul Rego. Unii erau beţi şi toţi erau flămânzi - purcelul le scăpase - şi apariţia pentoshiului i-a înfuriat, pentru că toţi îl credeau pe maestrul banilor vinovat de scumpirea pâinii. Unul avea o sabie. Trei aveau cuţite. Ceilalţi au înşfăcat pietre şi beţe şi s-au îngrămădit în jurul palanchinului, alungându-i pe purtătorii lordului şi răsturnându-l pe el pe caldarâm. Privitorii au spus că l-au auzit strigând după ajutor cu vorbe pe care nimeni nu le înţelegea.

Când lordul şi-a ridicat mâinile ca să se apere de loviturile care curgeau asupra lui, pe fiecare deget s-a văzut strălucirea aurului şi a nestematelor, şi atacul a devenit şi mai înverşunat.

— E pentoshi! a strigat o femeie. Nemernicii ăştia au adus aici Tremurăturile!

Un bărbat a luat o piatră din noul pavaj al regelui şi dat cu ea în capul lordului Rego iarăşi şi iarăşi, până când l-a preschimbat într-o mască roşie, de sânge şi os. Aşa a murit Lordul Aerului, cu ţeasta strivită de una dintre pietrele pavajului pus de rege pe străzi cu ajutorul său. Dar, cu asta, atacatorii lui n-au terminat cu el. Înainte de a fugi, i-au smuls hainele scumpe şi i-au tăiat toate degetele, ca să-i ia inelele.

Când vestea a ajuns în Fortăreaţa Roşie, Jaehaerys Targaryen însuşi a venit călare, înconjurat de garda sa, să ia trupul mortului. Ceea ce a văzut l-a mâniat pe Înălţimea Sa atât de tare, încât ser Joffrey Doggett avea să spună, mai târziu:

— Când i-am privit faţa, pentru o clipă am crezut că mă uit la unchiul lui.

Strada era plină de curioşi, veniţi fie să-şi vadă regele, fie să se uite la leşul pentoshiului mânuitor de bani. Jaehaerys şi-a întors calul spre ei, strigând:

— Vreau numele celor care au făcut asta! Vorbiţi acum, şi veţi fi răsplătiţi. Puneţi-vă frâu limbilor, şi le veţi pierde.

Mulţi au plecat, furişându-se, dar o fată desculţă a ieşit în faţă, strigând un nume.

Regele i-a mulţumit, apoi i-a poruncit să le arate cavalerilor lui unde poate fi găsit bărbatul pe care-l numise. Ea a condus Garda Regelui către o cârciumă, unde ticălosul stătea cu o târfă în poală şi cu trei dintre inelele lordului Rego pe degete. Torturat, a dezvăluit curând numele celorlalţi atacatori şi au fost arestaţi toţi, rând pe rând. Unul a pretins că e un Frate Sărac şi a spus, sus şi tare, că vrea să îmbrace negrul.

— Nu, i-a răspuns Jaehaerys. În Rondul de Noapte sunt oameni de onoare, iar voi sunteţi mai prejos decât şobolanii.

Astfel de oameni nu erau demni de o moarte curată, de sabie sau de secure, a decretat el. În schimb, au fost atârnaţi de zidurile Fortăreţei Roşii, li s-au tras măruntaiele din burţile spintecate şi au fost lăsaţi să moară zvârcolindu-se, cu maţele atârnându-le până la genunchi.

Fata care l-a condus pe rege la ucigaşi a avut o soartă mai bună. Luată în primire de regina Alysanne, a fost vârâtă într-o cadă cu apă caldă şi spălată. Hainele i-au fost arse, capul i-a fost ras şi a fost hrănită cu pâine caldă şi cu slănină.

— E un loc pentru tine la castel, dacă îl vrei, i-a spus regina după ce a văzut-o sătulă. La bucătărie sau la grajduri, după cum preferi. Ai tată?

Fata a dat din cap şi a recunoscut că da.

— A fost unul dintre cei cu burţile despicate. Ăla ciupit de vărsat, cu ulcior la ochi.

Pe urmă i-a spus Înălţimii Sale că vrea să muncească la bucătărie.

— Acolo e ţinută pâinea.

Anul s-a încheiat şi a început altul, dar în Westeros

prea puţini au sărbătorit sosirea celui de-al şaizecilea an de după Cucerirea lui Aegon. Cu un an înainte, în pieţele publice fuseseră aprinse focuri şi bărbaţii şi femeile dansaseră în jurul lor, bând şi râzând, în timp ce clopotele răsunau, vestind primele clipe ale noului an. Acum focurile mistuiau cadavre, iar clopotele băteau pentru morţi. Străzile din Debarcaderul Regelui erau pustii, mai ales noaptea, pe alei zăpada era înaltă şi de acoperişuri atârnau ţurţuri de gheaţă cât suliţele.

Pe culmea Dealului lui Aegon, regele Jaehaerys a poruncit să se închidă şi să se zăvorască porţile Fortăreţei Roşii şi a dublat paza pe ziduri. El, regina lui şi copiii lor au luat parte la slujba de seară din septul castelului, s-au întors în Fortăreaţa lui Maegor pentru o cină modestă şi au mers la culcare.

Era ora bufniţei când regina Alysanne a fost trezită de fiica ei, care a scuturat-o uşor de braţ.

— Mamă, a spus prinţesa Daenerys, mi-e frig.

Nu e nevoie să insistăm asupra celor ce au urmat. Daenerys Targaryen era iubită de toată lumea din Ţinut şi tot ce se putea face pentru un om s-a făcut pentru ea. Au fost rugăciuni şi cataplasme, supe fierbinţi şi băi aşijderea, pături şi blănuri şi pietre calde şi ceai de urzică. Prinţesa împlinise şase ani, fusese înţărcată de multă vreme, dar a fost totuşi chemată o doică, fiindcă unii credeau că laptele de mamă ar putea fi leacul Tremurăturilor.

Maesterii au venit şi au plecat unii după alţii, septonii şi septele s-au rugat, regele a poruncit să fie năimiţi de îndată încă o sută de prinzători de şobolani şi a oferit câte un cerb de argint pentru fiecare şobolan ucis, fie el cenuşiu sau negru. Daenerys a vrut pisoiul ei şi i-a fost adus, dar, când tremurul s-a înteţit, micul animal s-a zbătut în strânsoarea ei şi i-a zgâriat mâna. În zori, Jaehaerys a sărit în picioare strigând că e nevoie de un dragon, că fiica lui trebuie să aibă un dragon, şi corbii şi-au luat zborul spre Piatra Dragonului, cerându-le paznicilor dragonilor de acolo să aducă imediat un pui proaspăt ieşit din găoace în

Fortăreaţa Roşie.

Nimic din toate acestea n-a contat. La o zi şi jumătate după ce îşi trezise mama din somn plângându-se că îi e frig, mica prinţesă era moartă. Regina s-a prăbuşit în braţele regelui, tremurând atât de violent încât unii s-au temut că se îmbolnăvise şi ea. Jaehaerys a dus-o în odăile ei şi i-a dat lapte de mac ca să doarmă. Deşi aproape mort de oboseală, s-a dus în curte, l-a dezlegat pe Vermithor şi a zburat la Piatra Dragonului, să dea de veste că nu mai era nevoie de puiul abia ieşit din ou. După ce s-a întors la Debarcaderul Regelui, a băut o cupă cu vinul viselor şi a trimis după septonul Barth.

— Cum a fost cu putinţă? l-a întrebat. Ce păcat a făptuit ea? De ce-au luat-o zeii? *Cum a fost cu putinţă?*

Dar nici măcar Barth, înţeleptul Barth, n-a avut niciun răspuns.

Regele şi regina n-au fost singurii părinţi care au pierdut un copil răpus de Tremurături; au fost şi alţii, cu miile, de obârşie înaltă sau umilă, care au cunoscut în acea iarnă aceeaşi durere. Însă pentru Jaehaerys şi Alysanne moartea fiicei lor trebuie să fi părut deosebit de crudă, fiindcă izbea chiar în inima Doctrinei Excepţionalismului. Prinţesa Daenerys fusese o Targaryen şi după tată, şi după mamă, cu sângele din Vechea Valyria curgându-i pur prin vene, iar descendenţii valyrienilor erau altfel decât ceilalţi oameni. Targaryenii aveau ochii violeţi şi păr auriu şi argintiu, cârmuiau văzduhul călărind dragoni, doctrinele Credinţei şi interzicerea incestului nu se refereau la ei… *şi nu se îmbolnăveau.*

De când Aenar Surghiunitul revendicase pentru sine Piatra Dragonului, toată lumea ştia asta. Targaryenii nu mureau nici de vărsat, nici de pântecăraie, nu erau afectaţi de pojar, de pecingine sau de boala tremuratului şi nici ucişi de viermele oaselor, de cheagurile care înfundă plămânii sau de vreo alta dintre nenumăratele suferinţe şi molime pe care, din motive de ei ştiute, zeii se gândiseră că se cuvine să le sloboadă asupra oamenilor. Se spunea că în sângele

dragonilor e foc, un foc purificator, care arde astfel de boli. Era de necrezut că o prinţesă cu sânge pur poate muri tremurând, de parcă ar fi fost copilul unui om de rând.

Şi totuşi ea murise.

În vreme ce îşi plângeau fiica şi îi jeleau sufletul suav, probabil că Jaehaerys şi Alysanne încercau să-i facă faţă şi acestei revelaţii cumplite. Poate că Targaryenii nu erau atât de aproape de zei cum crezuseră. Poate că, la urma urmelor, nici ei nu erau nimic mai mult decât oameni.

Când molima s-a stins în sfârşit, Jaehaerys s-a întors la munca sa, cu sufletul mai întristat ca oricând. Prima lui sarcină era sumbră: trebuia să-şi înlocuiască prietenii şi sfetnicii pierduţi. Cel mai mare dintre fiii lordului Manfryd Redwyne, ser Robert, a fost numit comandant al Gărzii Oraşului. Ser Gyles Morrigen a adus doi cavaleri destoinici, care să se alăture Gărzii Regelui, ser Ryam Redwyne ser Robin Shaw, iar Înălţimea Sa le-a dăruit mantii albe, aşa cum se cuvenea. Abilul Albin Massey, judele său cocoşat, n-a fost uşor de înlocuit. Ca să umple locul, regele s-a dus cu gândul la Valea lui Arryn şi l-a chemat pe Rodrik Arryn, tânărul şi învăţatul lord de Eyrie, pe care regina îl întâlnise pentru prima oară când era un băiat de zece ani.

Citadela i-l trimisese deja pe succesorul lui Benifer, Elysar, un Mare Maester cu limba ascuţită. Cu douăzeci de ani mai tânăr decât cel căruia i-a moştenit colanul, Elysar nu avusese niciodată vreo idee pe care să nu simtă nevoia să le-o împărtăşească altora. Unii pretindeau că, de fapt, Conclavul îl trimisese la Debarcaderul Regelui ca să scape de el.

Jaehaerys a şovăit cel mai mult înainte de a-şi alege un nou lord vistiernic şi maestru al banilor. Oricât l-ar fi dispreţuit unii, Rego Draz fusese un om de o mare abilitate.

— Mă simt ispitit să spun că nu găseşti astfel de oameni trândăvind pe străzi, dar, la drept vorbind, e mult mai probabil să dai de unul acolo decât în vreun castel, a afirmat regele în faţa consiliului său.

Lordul Aerului nu fusese însurat niciodată, dar avea

trei fii bastarzi care-i deprinseseră îndeletnicirea stând pe genunchii lui. Oricât l-ar fi tentat să-l cheme pe unul dintre ei, regele ştia că Ţinutul n-ar mai accepta niciodată un alt pentoshi.

— Trebuie să fie un lord, a tras concluzia, posomorât.

Au fost din nou rostite nume familiare: Lannister, Velaryon, Hightower, case întemeiate pe puterea aurului în aceeaşi măsură ca pe a oţelului.

— Sunt, cu toţii, prea orgolioşi, a obiectat Jaehaerys.

Septonul Barth a fost cel care a propus pentru prima oară un alt nume.

— Casa Tyrell din Highgarden descinde dintr-o familie de majordomi, i-a reamintit el regelui, iar Reach e un ţinut mai întins decât Vestul, cu un alt soi de bogăţii, şi tânărul Martyn Tyrell ar putea fi un adaos bine-venit pentru acest consiliu.

Lordului Redwyne nu i-a venit să-şi creadă urechilor.

— Tyrellii sunt proşti, a spus. Îmi cer iertare, Înălţimea Ta, sunt lorzii mei suzerani, dar… sunt proşti, iar lordul Bertrand e, pe deasupra, şi beţiv.

— S-ar putea să ai dreptate, a admis Barth. Oricum, lordul Bertrand e acum în mormânt, iar eu vorbesc despre fiul lui. Martin e tânăr şi înflăcărat, dar nu pot garanta pentru inteligenţa lui. Însă are o soţie, o fată Fossoway, lady Florence, care a tot numărat mere de când a învăţat să meargă. De când s-a măritat, ea ţine toate registrele la Highgarden şi trebuie spus că a mărit veniturile Casei Tyrell cu o treime. Dacă-l numim pe bărbatul ei maestru al banilor, nu mă îndoiesc că va veni şi ea la Curte.

— Asta i-ar plăcea lui Alysanne, a zis regele. Savurează tovărăşia femeilor inteligente.

De când murise prinţesa Daenerys, regina nu mai venea la întâlnirile consiliului. Poate că Jaehaerys a sperat că asta o va face să-i stea din nou alături.

— Bunul nostru septon nu ne-a călăuzit niciodată pe căi greşite. Să-l încercăm pe prostul cu nevastă deşteaptă şi să sperăm că loialul meu norod nu-i va strivi capul cu vreo

piatră de caldarâm.

Cei Şapte iau şi tot cei Şapte dăruiesc. Poate că Mama din Ceruri şi-a coborât privirea către îndurerata regină Alysanne şi i s-a făcut milă de inima ei frântă. Înainte ca luna să-şi încheie al doilea ocol de după moartea prinţesei Daenerys, Înălţimea Sa a aflat că e din nou grea. Iarna continua să ţină Ţinutul în strânsoarea ei de gheaţă, aşa că regina a ales din nou prudenţa şi a plecat să stea liniştită la Piatra Dragonului. Către sfârşitul acelui an, 60 D.C., şi-a adus pe lume al cincilea copil, o fată pe care a numit-o Alyssa, după mama ei.

— O onoare pe care Înălţimea Sa ar fi apreciat-o mai mult dacă ar fi fost în viaţă, a remarcat noul Mare Maester, Elysar… deşi nu unde l-ar fi putut auzi regele.

Iarna s-a dat bătută la scurtă vreme după ce a născut regina, iar Alyssa s-a dovedit a fi un copil vioi şi sănătos. Ca bebeluş, semăna atât de bine cu sora ei moartă, Daenerys, încât regina plângea adesea când o vedea, amintindu-şi de fetiţa pierdută. Însă asemănarea a dispărut pe măsură ce prinţesa creştea; cu faţa prelungă şi sfrijită, Alyssa avea prea puţin din frumuseţea surorii sale. Părul îi era de un blond murdar, fără nicio urmă de argintiu care să-i evoce pe stăpânii dragonilor din vechime şi se născuse cu ochi ceacâri, unul violet şi celălalt de un verde surprinzător. Urechile îi erau prea mari, zâmbea strâmb şi, când avea şase ani şi se juca în curte, o lovitură cu sabia de lemn de-a latul feţei i-a spart nasul. S-a vindecat, dar a rămas coroiat, însă ea nu părea să se sinchisească. La acea vârstă, mama ei a început să înţeleagă că nu creştea o altă Daenerys, ci un alt Baelon.

Exact aşa cum îl urmase Baelon cândva pe Aemon pretutindeni, se ţinea acum Alyssa după el.

— Ca un căţeluş, se plângea Prinţul Primăverii.

Baelon era cu doi ani mai mic decât Aemon, iar Alyssa cu aproape patru ani mai mică decât el…”şi fată”, ceea ce, în ochii lui, înrăutăţea lucrurile. Numai că prinţesa nu se purta ca o fată. Se îmbrăca băieţeşte ori de câte ori putea, se ferea

de tovărăşia altor fete, prefera să călărească, să se caţăre şi să se dueleze cu săbii de lemn în loc să coasă, să citească şi să cânte şi refuza să mănânce terci de ovăz.

Un vechi prieten, dar şi vechi adversar, s-a întors la Debarcaderul Regelui în anul 61 D.C., când lordul Rogar Baratheon a venit de la Capătul Furtunii să aducă la Curte trei fete foarte tinere. Două erau fiicele fratelui său Ronnal, care murise tremurând, ca şi soţia şi fiii săi. A treia era lady Jocelyn, fiica lui şi a reginei Alyssa. Micul prunc firav venit pe lume în Anul Străinului crescuse pentru a deveni o fată înaltă cu ţinută solemnă, ochi mari, întunecaţi şi păr negru ca păcatul.

Însă părul lui Rogar Baratheon încărunţise şi anii îşi luaseră tributul de la Mâna Regelui. Faţa îi era palidă şi ridată şi slăbise atât de tare încât hainele atârnau pe el, largi, de parcă ar fi fost croite pentru un bărbat mult mai voinic. Când şi-a plecat genunchiul în faţa Tronului de Fier, i-a fost greu să se ridice şi a avut nevoie de ajutorul unui cavaler din garda regelui ca să stea din nou în picioare.

Lordul Rogar le-a spus regelui şi reginei că a venit să ceară o favoare. Lady Jocelyn avea să-şi sărbătorească a şaptea zi a numelui peste puţină vreme.

— N-a ştiut niciodată ce-nseamnă să ai o mamă. Nevestele fratelui meu i-au purtat de grijă atât cât au putut, dar, ca orice altă femeie, şi-au favorizat propriii copii, şi acum au murit amândouă. Dacă Înălţimilor Voastre le face plăcere, v-aş ruga să le acceptaţi pe Jocelyn şi pe verişoarele ei ca pupile, pentru a fi crescute la Curte, alături de fiii şi fiicele voastre.

— Va fi o onoare şi o plăcere pentru noi, a răspuns regina Alysanne. N-am uitat că Jocelyn e sora noastră. Avem acelaşi sânge.

Lordul Rogar a părut mult uşurat.

— V-aş ruga şi să aveţi grijă de fiul meu. Boremund va rămâne la Capătul Furtunii, sub supravegherea fratelui meu Garon. E un băiat bun, un băiat puternic şi, cu timpul, va deveni un lord măreţ, nu mă îndoiesc de asta, dar acum n-

are decât nouă ani. Aşa cum ştiu Înălţimile Voastre, fratele meu Borys a plecat din Ţinuturile Furtunii cu câţiva ani în urmă. După naşterea lui Boremund a început să fie din ce în ce mai ursuz şi mai furios şi între noi lucrurile au mers din rău în mai rău. Borys a stat o vreme în Myr şi apoi în Volantis, făcând numai zeii ştiu ce… însă acum s-a întors în Westeros, în Munţii Roşii. Se zvoneşte că i s-a alăturat Regelui Vultur şi năvăleşte peste propriii săi oameni, jefuindu-i. Garon e destoinic şi loial, dar n-a ajuns niciodată la înălţimea lui Borys, iar Boremund nu e decât un copil. Mă tem de ceea ce se va abate asupra lui şi a Ţinuturilor Furtunii, după plecarea mea.

Asta l-a surprins pe rege.

— După plecarea ta? De ce-ai pleca? Unde vrei să te duci, lordul meu?

Lordul Rogar a răspuns cu un zâmbet în care se întrezărea ceva din vechea lui sălbăticie.

— În munţi, Înălţimea Ta. Maesterul meu spune că sunt pe moarte. Îl cred. Durerea era chiar şi înainte de Tremurături. Pe urmă s-a înrăutăţit, îmi dă lapte de mac şi asta mă ajută, dar nu folosesc decât foarte puţin. Nu vreau să-mi petrec dormind viaţa care mi-a mai rămas. Nici n-o să mor în pat, cu sânge scurgându-mi-se din fund. Vreau să-l găsesc pe fratele meu Borys şi să mă socotesc cu el, ca şi cu acel Rege Vultur. E o străduanie fără speranţe de izbândă, spune fratele meu Garon. Nu se înşală. Dar, când o să mor, vreau să fiu cu securea în mână, urlând un blestem. Îmi îngădui asta, Înălţimea Ta?

Mişcat de cuvintele vechiului său prieten, Jaehaerys s-a ridicat, a coborât de pe Tronul de Fier şi l-a bătut pe lordul Rogar pe umăr.

— Fratele tău e un trădător, iar acest vultur - n-o să-l numesc rege - ne-a făcut destul de multă vreme necazuri la hotare. Îţi îngădui să faci ce ţi-ai pus în gând. Mai mult decât atât, îţi ofer sabia mea.

Regele s-a ţinut de cuvânt. În cronici, lupta care a urmat e numită Al Treilea Război Dornishean, dar e o

greşeală, fiindcă prinţul din Dorne şi-a ţinut oştile departe de câmpurile de bătaie. Norodul din acea vreme i-a spus Războiul lordului Rogar, un nume mult mai potrivit. În timp ce lordul de la Capătul Furtunii a plecat spre munţi în fruntea a cinci sute de bărbaţi, Jaehaerys Targaryen a urmat calea văzduhului, cu Vermithor.

— Îşi zice vultur, a spus regele, dar nu zboară. Se ascunde. Ar trebui să-şi spună popândău.

Nu se înşela. Primul Rege Vultur comandase oşti, condusese mii de oameni în luptă. Al doilea nu era nimic mai mult decât un tâlhar plin de sine, fiul neînsemnat al unei case fără importanţă, cu câteva sute de discipoli care-i împărtăşeau gustul pentru jafuri şi siluiri. Însă cunoştea bine munţii şi, când era urmărit, dispărea pur şi simplu, pentru a reapărea după bunul său plac. Urmăritorii lui îşi găseau moartea, fiindcă şi la ambuscade se pricepea de minune.

Dar niciunul dintre aceste trucuri nu-i putea fi de folos împotriva cuiva care putea să-l vâneze din văzduh. Legendele pretind că Regele Vultur avea o fortăreaţă de necucerit, ascunsă printre nori. Jaehaerys n-a găsit niciun bârlog secret, doar vreo douăsprezece tabere rudimentare, împrăştiate din loc în loc. Vermithor le-a ars pe rând, iar Vulturului nu i-a mai rămas nimic la care să se-ntoarcă, în afară de cenuşă. Oamenii din coloana condusă de lordul Rogar pe drumul şerpuitor din înălţimi au fost curând nevoiţi să-şi abandoneze caii şi să meargă mai departe pe jos, pe poteci bătute de capre, în susul unor râpe abrupte şi prin peşteri, în timp ce duşmani ascunşi pe înălţimi aruncau cu bolovani în ei. Dar au continuat să înainteze fără teamă. În timp ce oştenii din Ţinuturile Furtunii veneau dinspre răsărit, Simon Dondarrion, lord de Blackhaven, conducea o mică oaste de cavaleri de la hotare, îndreptându-se către munţi dinspre apus, pentru a face imposibilă scăparea cu fuga într-acolo. Pe când vânătorii se furişau unii spre alţii, Jaehaerys îi privea de sus, îndrumându-i într-o parte sau alta, aşa cum făcuse cândva cu armii de jucărie în Sala Mesei Pictate.

În cele din urmă, şi-au găsit vrăjmaşii. Borys Baratheon nu cunoştea cărările ascunse ale muntelui ca dornishenii, aşa că a fost încolţit primul.

Oamenii lordului Rogar i-au înfrânt repede pe ai lui, dar, când cei doi fraţi au ajuns faţă în faţă, regele Jaehaerys a coborât din văzduh.

— N-o să te las să fii numit fratricid, lordul meu, i-a spus Înălţimea Sa fostei Mâini. Trădătorul e al meu.

La asta, ser Borys a râs:

— Mai bine să fiu eu numit regicid decât el fratricid! a strigat, năpustindu-se spre rege.

Însă Jaehaerys avea în mână Focul Negru şi nu uitase lecţiile primite în curtea de pe Piatra Dragonului. Borys Baratheon a murit la picioarele lui, răpus de o tăietură la gât care aproape că-i retezase capul.

Regelui Vultur i-a venit rândul la următoarea lună plină. Încolţit într-un bârlog ars, unde sperase să găsească adăpost, s-a apărat până în ultima clipă, trimiţând către oamenii regelui o ploaie de suliţe şi săgeţi.

— Asta e al meu, i-a spus Rogar Baratheon Înălţimii Sale, când Regele Vultur a fost adus în faţa lor în lanţuri.

La porunca lui, tâlharului i s-au scos lanţurile şi i s-au dat o suliţă şi un scut. Lordul Rogar l-a înfruntat cu securea.

— Dacă mă ucide, să-l lăsaţi să plece.

Vulturul s-a dovedit jalnic de nepotrivit pentru o asemenea înfruntare. Aşa îmbătrânit, slăbit şi chinuit de durere cum era, Rogar Baratheon a respins atacurile dornisheanului cu dispreţ, apoi l-a despicat, dintr-o lovitură, de la umăr până la buric.

Şi, când s-a terminat, a părut dezamăgit:

— Se pare că, până la urmă, n-o să mor cu securea în mână, i-a spus regelui, cu tristeţe.

Şi aşa a fost. Rogar Baratheon, lord de Capătul Furtunii şi cândva Mână a Regelui şi Protector al Ţinutului, s-a stins din viaţă un an mai târziu, la Capătul Furtunii, în prezenţa maesterului şi a septonului său, a fratelui său Garon şi a fiului şi moştenitorului său, Boremund.

Războiul lordului Rogar a ţinut mai puţin de o jumătate de an; a început în 61 D.C. şi a fost câştigat în acelaşi an. Regele Vultur odată îndepărtat, incursiunile de la Hotarele Dornishene au încetat pentru o vreme. Când istorisirile despre campanie s-au răspândit în cele Şapte Regate, chiar şi cei mai războinici lorzi au început să-şi privească tânărul rege cu un nou respect. S-a risipit orice urmă de îndoială; Jaehaerys Targaryen nu era tatăl său, Aenys. Cât despre rege, pentru el războiul a fost un leac.

— În lupta cu Tremurăturile am fost neajutorat, i-a mărturisit septonului Barth. În lupta cu Vulturul am fost din nou rege.

În anul 62 D.C., lorzii din cele Şapte Regate s-au bucurat când regele i-a dat fiului său mai mare titlul de prinţ de Piatra Dragonului, făcându-l astfel moştenitor recunoscut al Tronului de Fier.

Prinţul Aemon împlinise şapte ani şi era pe atât de înalt şi frumos pe cât era de modest. Încă se mai antrena în fiecare dimineaţă în curte, împreună cu prinţul Baelon; cei

doi fraţi erau prieteni foarte buni şi se luptau de la egal la egal. Aemon era mai înalt şi mai puternic, iar Baelon mai iute şi mai feroce. Întrecerile lor erau atât de însufleţite, încât atrăgeau o mulţime de privitori. Servitorii şi spălătoresele, cavalerii casei şi scutierii, maesterii şi septonii şi grăjdarii se adunau cu toţii în curte ca să-l ovaţioneze pe un prinţ sau pe celălalt. Printre cei veniţi să-i privească se afla Jocelyn Baratheon, fiica brunetă a răposatei regine Alyssa, care creştea tot mai înaltă şi se făcea tot mai frumoasă de la o zi la alta. La ospăţul care a urmat după învestirea lui Aemon ca prinţ de Piatra Dragonului, regina a aşezat-o pe lady Jocelyn lângă el, iar cei doi au fost văzuţi stând de vorbă şi râzând împreună pe toată durata serii, fără să dea atenţie altcuiva.

În acelaşi an, zeii i-au binecuvântat pe Jaehaerys şi Alysanne cu un alt copil, o fată căreia i-au spus Maegelle. O fată blândă, generoasă, dulce şi de o isteţime sclipitoare, care s-a ataşat repede de sora ei Alyssa, aproape la fel cum se ataşase prinţul Baelon de prinţul Aemon, deşi asta n-a adus la fel de multă fericire. Venise rândul Alyssei să se zbârlească de ciudă că are „o bebeluşă” agăţată de fuste. O ocolea cât de mult putea, iar Baelon râdea de furia ei.

Am vorbit deja despre mai multe înfăptuiri ale regelui Jaehaerys. Când 62 D.C. se apropia de sfârşit, regele a privit

înainte, către amurgul anului şi către anii ce aveau să-i urmeze, şi a început să facă planuri pentru ceva care avea să schimbe înfăţişarea celor Şapte Regate. Îi dăduse Debarcaderului Regelui străzi pietruite, cisterne şi fântâni. Acum şi-a îndreptat ochii dincolo de porţile oraşului, către câmpiile şi dealurile şi mlaştinile care se întindeau de la Hotarele Dornishene până la Dar.

— Lorzii mei, a vorbit el în consiliu, când eu şi regina mergem în vizite, suntem purtaţi de Vermithor şi Silverwing. Când privim din nori în jos, vedem cetăţi şi castele, dealuri şi smârcuri, fluvii, râuri, pâraie şi lacuri. Vedem oraşe de negustori şi sate de pescari, păduri bătrâne, munţi, mlaştini şi pajişti, turme de oi şi ogoare cu grâne, câmpuri vechi de luptă, turnuri în ruină, ţintirimuri şi septuri. Sunt multe de văzut în aceste Şapte Regate ale noastre. Ştiţi ce nu văd?

Regele a lovit cu palma în masă, cu putere.

— Drumuri, lorzii mei. Văd nişte făgaşe săpate de roţi, dacă zbor destul de jos. Văd şi urme de vânat şi, ici şi colo, câte o potecă bătătorită, către un pârâu. Dar nicăieri nu văd *drumuri* adevărate. Lorzii mei, voi avea drumuri!

Construirea atâtor leghe de drum avea să continue pe toată durata domniei lui Jaehaerys şi în timpul domniei succesorului său, dar de început a început în acea zi, acolo, în încăperile consiliului din Fortăreaţa Roşie. Nu trebuie să se creadă că, înainte de urcarea lui pe tron, în Westeros nu erau drumuri; în ţinut se încrucişau cu sutele, multe vechi de mii de ani, de pe vremea Primilor Oameni. Până şi copiii pădurii aveau poteci pe care mergeau când se mutau dintr-un loc în altul pe sub copacii lor.

Însă, aşa cum existau atunci, drumurile erau groaznice. Înguste, noroioase, brăzdate de făgaşe, întortocheate, treceau printre dealuri şi peste ape curgătoare fără niciun plan şi fără niciun scop. Numai peste o mână dintre aceste ape existau poduri. Vadurile erau adesea păzite de oşteni care cereau bani sau altceva în schimbul dreptului de a trece pe malul celălalt. O parte dintre lorzii pe ale căror domenii treceau drumurile le întreţineau cât de cât, dar cei mai mulţi

nu o făceau deloc. O furtună le putea distruge. Cavalerii-tâlhari şi proscrişii jefuiau călătorii care le întrebuinţau. Înainte de Maegor, Fraţii Săraci apărau oamenii simpli pe drumuri (când nu-i jefuiau chiar ei). După nimicirea Stelelor, drumurile din Ţinut au devenit mai periculoase ca oricând. Chiar şi înalţii lorzi călătoreau cu escortă.

Să îndrepţi toate astea în timpul unei singure domnii era imposibil, însă Jaehaerys s-a hotărât să înceapă. Nu trebuie să uităm că Debarcaderul Regelui era, ca oraş, de o vârstă foarte fragedă. Înainte ca Aegon Cuceritorul şi surorile lui să plece de pe Piatra Dragonului ca să vină pe ţărm, pe cele trei dealuri din locul unde Apa Neagră se varsă în golful cu acelaşi nume nu se afla decât un sat modest, de pescari. Nu e surprinzător că prea puţine drumuri încep din astfel de sate sau se sfârşesc la intrarea în ele. În cei şaizeci şi doi de ani scurşi de la Cucerirea lui Aegon, din noul oraş au pornit puţine drumuri, nişte poteci înguste care urmăreau linia ţărmului până la Stokeworth, Rosby şi Duskendale, sau treceau peste dealuri, către Iazul Fecioarelor. În afară de ele, nu mai exista nimic. Niciun drum nu lega capitala regelui de marile castele şi cetăţi de pe continent. Debarcaderul Regelui era port, un loc unde ajungeai mai lesne pe mare decât pe uscat.

De acolo avea să înceapă Jaehaerys. Pe malul dinspre miazăzi al fluviului era o pădure bătrână, deasă şi lăsată să crească în voie; perfectă pentru vânătoare, groaznică pentru călătorii. A poruncit să se croiască prin ea un drum care să lege Debarcaderul Regelui de Capătul Furtunii. Acelaşi drum trebuia continuat în partea de miazănoapte a oraşului, de la Gura Apei Negre către Trident şi mai departe, de-a lungul Furcii Verzi şi prin Gât, apoi prin sălbăticia fără drumuri din Nord, către Winterfell şi către Zid. Drumul Regelui, cum l-a numit norodul, cel mai lung şi cel mai costisitor dintre drumurile construite de Jaehaerys, a fost început primul şi tot primul a fost terminat.

Au urmat altele: Drumul Rozelor, Drumul Mării, Drumul Râului, Drumul Aurului. Unele existau, în stare

rudimentară, de sute de ani, dar Jaehaerys le-a făcut de nerecunoscut, umplând făgaşe, acoperindu-le cu pietriş, construind poduri peste ape. Altele sunt creaţia oamenilor lui. Costul tuturor cu siguranţă n-a fost neglijabil, dar Ţinutul era prosper, iar noul maestru al banilor, Martyn Tyrell - ajutat şi susţinut de inteligenta sa soţie, „numărătoare de mere” - s-a dovedit aproape tot atât de priceput cum fusese Lordul Aerului. Drumurile au crescut pas cu pas, leghe cu leghe, în deceniile ce au urmat. „A unit Ţinutul, a făcut, din şapte regate, unul singur” stă scris pe monumentul Regelui celui Bătrân înălţat în Citadela din Oraşul Vechi.

Poate că şi cei Şapte au zâmbit, mulţumiţi de munca lui, pentru că au continuat să-i binecuvânteze pe el şi pe Alysanne cu copii. În 63 D.C., regele şi regina au sărbătorit naşterea lui Vaegon, al treilea fiu al lor şi al şaptelea copil. Un an mai târziu a sosit o altă fiică, Daella. Peste trei ani a venit pe lume prinţesa Saera, roşie la faţă şi urlând. În 71 D.C. li s-a născut al zecelea copil şi a şasea fiică, o altă prinţesă, frumoasa Viserra. Deşi născuţi cu toţii într-un răstimp de zece ani, patru fraţi şi surori atât de diferiţi unul de altul ca aceşti patru copii mai mici ai lui Jaehaerys şi Alysanne sunt greu de zămislit.

Prinţul Vaegon se deosebea de fraţii lui mai mari ca noaptea de zi. Niciodată robust, era un băiat tăcut, cu priviri prudente. Alţi copii, ba chiar şi unii lorzi de la Curte, îl găseau morocănos. Deşi nu era laş, nu-i făceau plăcere nici jocurile brutale ale scutierilor şi pajilor, nici grandoarea cavalerilor tatălui său. Prefera biblioteca, nu curtea, şi putea fi găsit adesea acolo, citind.

Prinţesa Daella, următoarea ca vârstă, era delicată şi sfioasă. Foarte sperioasă şi mereu gata să plângă, a rostit primul cuvânt abia la doi ani, apoi a rămas cel mai adesea tăcută. Sora ei Maegelle i-a devenit stea călăuzitoare şi îşi venera mama, însă Alyssa părea s-o sperie şi roşea şi îşi ascundea faţa în prezenţa băieţilor mai mari.

Prinţesa Saera, cu trei ani mai mică, a fost un chin de

la bun început: violentă, pretenţioasă, neascultătoare. Primul ei cuvânt a fost „nu”, pe care apoi l-a rostit adesea, cu voce sonoră. Nu s-a lăsat înţărcată până la vârsta de patru ani. Chiar şi când alerga prin castel, vorbind mai mult decât fraţii ei Vaegon şi Daella la un loc, voia laptele mamei ei şi ţipa şi urla ori de câte ori regina lăsa o doică să plece.

— Cei Şapte să ne aibă în pază, i-a şoptit Alysanne regelui într-o noapte, când mă uit la ea o văd pe Aerea.

Pătimaşă şi încăpăţânată, Saera Targaryen înflorea când i se dădea atenţie şi se bosumfla când nu o primea.

Cea mai mică dintre cei patru, prinţesa Viserra, avea şi ea o voinţă puternică, dar nu ţipa niciodată şi cu siguranţă nu plângea. *Vicleană* era unul dintre cuvintele folosite pentru a o descrie. Celălalt era *vanitoasă.* Viserra era frumoasă, toţi bărbaţii recunoşteau asta, binecuvântată cu ochii pătrunzători, violeţi, şi cu părul auriu-argintiu al unui adevărat Targaryen, cu piele albă, fără cusur, cu trăsături fine şi cu o graţie oarecum stranie şi neliniştitoare la cineva de o vârstă atât de fragedă. Când un scutier tânăr i-a spus, bâlbâindu-se, că e o zeiţă, ea a încuviinţat.

Ne vom întoarce la aceşti patru prinţi şi la necazurile pe care le-au abătut asupra mamei şi tatălui lor, la timpul potrivit, dar deocamdată să facem un pas înapoi, în anul 68 D.C., la scurt timp după naşterea prinţesei Saera, când regele şi regina au anunţat logodna primului născut dintre fiii lor, Aemon, prinţ de Piatra Dragonului, cu Jocelyn Baratheon de Capătul Furtunii. După tragica moarte a prinţesei Daenerys, apăruse ideea unei căsătorii între Aemon şi Alyssa, cea mai vârstnică dintre surorile lui rămase în viaţă, dar regina Alysanne o respinsese cu hotărâre.

— Alyssa e pentru Baelon, a declarat ea. Se ţine scai de el de când a învăţat să meargă. Sunt la fel de apropiaţi cum eram noi doi la vârsta lor.

Doi ani mai târziu, în 70 D.C., Aemon şi Jocelyn s-au cununat, şi ceremonia a rivalizat, prin splendoare, cu Nunta de Aur. La şaisprezece ani, lady Jocelyn se număra printre

cele mai mari frumuseţi din Ţinut; o fecioară cu picioare lungi şi pieptul plin, cu păr des, negru ca pana corbului, care-i curgea, drept, până la talie. Prinţul Aemon era cu un an mai tânăr, avea numai cincisprezece, dar toată lumea a fost de acord că erau o pereche foarte frumoasă. Cu înălţimea ei de un metru optzeci şi doi, Jocelyn îi privea de sus pe cei mai mulţi lorzi din Westeros, însă prinţul de Piatra Dragonului o depăşea cu opt centimetri.

— Iată viitorul Ţinutului, a spus ser Gyles Morrigen când i-a văzut alături pe cei doi, tânăra lady cu păr întunecat şi prinţul palid.

În anul 72 D.C., la Duskendale s-a ţinut un turnir, în onoarea nunţii tânărului lord Darklyn cu fiica lui Theomore Manderly. Cei doi tineri prinţi au luat parte, însoţiţi de sora lor Alyssa, şi au concurat în meleul scutierilor. L-a câştigat prinţul Aemon, în parte pentru că i-a impus fratelui său să cedeze. Pe urmă s-a distins şi în luptele individuale şi şi-a dobândit pintenii de cavaler, ca recunoaştere a iscusinţei sale. Avea şaptesprezece ani. Acum fiind deja cavaler, nu şi-a irosit timpul, a devenit şi călăreţ de dragoni, înălţându-se pentru prima oară în văzduh la scurtă vreme după întoarcerea sa la Piatra Dragonului. Purtătorul său a fost Caraxes cel roşu ca sângele, cea mai fioroasă dintre tinerele fiare din Groapa Dragonului. Paznicii Dragonului, care-i cunoşteau pe locuitorii Gropii mai bine decât oricine altcineva, îl numeau Balaurul de Sânge.

Într-o altă parte a Ţinutului, anul 72 D.C. a însemnat sfârşitul unei ere din istoria Nordului, prin moartea lui Alaric Stark, lord de Winterfell. Ambii săi fii puternici, cu care se lăudase cândva, muriseră înaintea lui, aşa că succesiunea a căzut pe umerii nepotului său, Edric.

Oriunde s-ar fi dus prinţul Aemon şi orice ar fi făcut, prinţul Baelon se ţinea pe urmele lui, foarte aproape, după cum observau adesea mucaliţii de la Curte. Adevărul acestei remarci s-a dovedit în 73 D.C., când Baelon cel Viteaz şi-a urmat fratele în rândul cavalerilor. Aemon îşi câştigase pintenii la şaptesprezece ani, aşa că Baelon a simţit nevoia s-

o facă la şaisprezece, călătorind prin Reach ca să ajungă la Old Oak, unde lordul Oakheart a sărbătorit naşterea fiului său cu un turnir de şapte zile. Sub masca unui cavaler misterios, care îşi spunea Nebunul Argintiu, tânărul prinţ i-a înfrânt pe lordul Rowan, pe ser Alyn Ashford, pe ambii gemeni Fossoway şi pe moştenitorul lordului Oakheart, ser Denys, înainte de a fi doborât de pe cal de ser Rickard Redwyne. După ce l-a ajutat să se ridice, ser Rickard i-a scos masca, i-a cerut să îngenuncheze şi l-a făcut cavaler chiar atunci.

Prinţul Baelon n-a mai zăbovit decât pentru a lua parte la ospăţul din seara aceea înainte de a se întoarce în galop la Debarcaderul Regelui, pentru a desăvârşi ceea ce-şi propusese, devenind călăreţ de dragoni. Nefiind omul care să se lase pus în umbră, hotărâse de multă vreme de cine vrea să fie purtat prin aer, iar acum şi-a revendicat aleasa. Nemaicălărită de la moartea reginei-văduve Visenya, cu douăzeci şi nouă de ani în urmă, uriaşa femelă dragon Vhagar şi-a întins aripile, a scos un urlet şi s-a înălţat din nou în văzduh, ducându-l pe Prinţul Primăverii de cealaltă parte a Golfului Apei Negre, la Piatra Dragonului, ca să le facă o surpriză fratelui său Aemon şi lui Caraxes.

— Mama din Ceruri a fost bună cu mine, m-a binecuvântat cu atât de mulţi prunci, cu toţi sclipitor de isteţi şi frumoşi, a declarat regina Alysanne în anul 73 D.C., când s-a dat de veste că fiica ei Maegelle se va alătura credinţei, ca novice. E pur şi simplu drept să îi înapoiez unul.

Prinţesa Maegelle împlinise zece ani şi era nerăbdătoare să-şi rostească jurămintele. Era o fată tăcută, studioasă, despre care se spunea că citeşte din *Steaua în Şapte Colţuri* în fiecare seară, înainte de culcare.

Oricum, abia dacă pleca un copil din Fortăreaţa Roşie că se şi ivea altul, căci, după cum se părea, Mama din Ceruri continua să o binecuvânteze pe Alysanne Targaryen. În 73 D.C., a dat naştere celui de al unsprezecelea copil al său, un fiu numit Gaemon, spre a-l cinsti pe Gaemon cel Glorios, cel mai măreţ dintre lorzii Targaryen care stăpâniseră Piatra

Dragonului înainte de Cucerire. Totuşi, de această dată, copilul a venit pe lume înainte de soroc, după ce îndelungatele chinuri ale facerii au istovit-o pe regină şi i-au făcut pe maesteri să se teamă pentru viaţa ei. Iar Gaemon era un făt firav, nici pe jumătate cât fusese fratele lui, Vaegon, la naştere, cu zece ani înainte. Regina şi-a revenit în cele din urmă, dar e întristător să spunem că nu şi-a revenit şi copilul. Prinţul Gaemon a murit la câteva zile după intrarea în noul an, când nu avea nici măcar trei luni.

Ca întotdeauna, regina a făcut cu greu faţă pierderii unui copil, întrebându-se dacă nu cumva prinţul Gaemon nu supravieţuise din vina ei. Septa Lyra, confidenta ei încă din zilele petrecute la Piatra Dragonului, a asigurat-o că n-are motive să se învinovăţească.

— Micul prinţ e acum cu Mama din Ceruri, i-a spus Lyra, şi ea îi va purta de grijă mai bine decât am fi putut noi spera s-o facem aici, în această lume a vrajbei şi a durerii.

Pentru Casa Targaryen, n-a fost singura nefericire din anul 73 D.C. Toată lumea avea să ţină minte că, în acelaşi an, s-a stins din viaţă regina Rhaena, la Harrenhal.

Către sfârşitul anului, un fapt straniu a ieşit la lumină, şocând atât Curtea Regală, cât şi oraşul. Prietenosul şi îndrăgitul ser Lucamore Strong, din Garda Regelui, unul dintre favoriţii mulţimilor, a fost dat în vileag ca fiind însurat, în ciuda jurămintelor depuse când devenise o Sabie Albă. Mai rău decât atât, nu-şi luase doar o singură nevastă, ci trei, având grijă să nu afle niciuna de existenţa celorlalte două, şi devenise tatăl a nu mai puţin de şaisprezece copii, aduşi pe lume de cele trei femei.

În Fundătura Puricilor şi pe Strada Mătăsii, unde îşi câştigau traiul târfele şi codoşii, bărbaţi şi femei de obârşie umilă şi cu o morală mai prejos decât obârşia au savurat cu răutate căderea unui cavaler consacrat şi au făcut glume porcoase pe seama lui „ser Lucamore Libidinosul”, dar în Fortăreaţa Roşie n-a râs nimeni. Jaehaerys şi Alysanne îl îndrăgiseră în mod deosebit pe Lucamore Strong şi s-au simţit umiliţi când au aflat că îşi bătuse joc de ei.

Fraţii lui din Garda Regelui s-au mâniat încă şi mai tare. Ser Ryam Redwyne a fost cel care a descoperit păcatele lui ser Lucamore şi le-a adus la cunoştinţa Lordului Comandant al Gărzii, care i-a povestit totul regelui. Vorbind în numele fraţilor săi juraţi, ser Gyles Morrigen a spus că Strong a dezonorat tot ceea ce reprezintă ei şi a cerut să fie condamnat la moarte.

Când a fost târât în faţa Tronului de Fier, ser Lucamore a căzut în genunchi, şi-a recunoscut vinovăţia şi a implorat mila regelui. Jaehaerys s-ar fi putut arăta îndurător, dar cavalerul rătăcit a făcut greşeala de a adăuga la rugămintea lui cuvintele: „Pentru binele soţiilor mele şi al copiilor mei”. După cum a subliniat septonul Barth, a fost ca şi cum şi-ar fi aruncat nelegiuirile în obrazul regelui.

— Când m-am ridicat împotriva unchiului meu Maegor, doi cavaleri din Garda lui l-au abandonat ca să lupte pentru mine, a răspuns Jaehaerys. E posibil să fi crezut că, odată ce voi învinge, le va fi îngăduit să-şi păstreze mantiile albe, sau chiar vor primi rang nobiliar sau o poziţie mai sus-pusă la Curte. În schimb, eu i-am trimis la Zid. Nu-mi doream în jur sperjuri şi nu-mi doresc nici acum. Ser Lucamore, ai făcut, în faţa zeilor şi a oamenilor, un legământ sacru, ai jurat să ne aperi pe mine şi pe ai mei cu preţul vieţii tale, să mi te supui, să lupţi pentru mine, să mori pentru mine dacă va fi nevoie. Ai jurat să nu-ţi iei soţie, să nu zămisleşti copii şi să rămâi cast. Dacă te-ai lepădat cu atâta uşurinţă de al doilea jurământ, de ce ar trebui să cred că nu-l vei încălca şi pe primul?

Pe urmă a vorbit regina Alysanne:

— Ţi-ai bătut joc de jurămintele tale de cavaler din Garda Regelui, dar nu sunt singurele jurăminte pe care le-ai încălcat. Ai dezonorat şi legămintele căsătoriei, nu doar o singură dată, ci de trei ori. Niciuna dintre aceste femei nu ţi-e soţie legitimă, aşa că toţi aceşti copii pe care îi văd în spatele tău sunt bastarzi. În toată povestea asta, ser, ei sunt adevăraţii nevinovaţi. Mi s-a spus că soţiile tale n-au ştiut una de alta, dar trebuie să fi ştiut cu siguranţă că eşti o

Sabie Albă, un cavaler din Garda Regelui. Pentru asta se fac şi ele vinovate, alături de tine, ca şi orice septon beat pe care l-ai convins să vă cunune. Pentru ele există îndurare, dar pentru tine… N-o să te mai am alături de lordul meu, ser.

Nimic altceva nu mai era de spus. În vreme ce falsele soţii şi copiii cavalerului plângeau, blestemau sau priveau în tăcere, Jaehaerys a poruncit să fie imediat jugănit ser Lucamore, pentru a fi apoi pus în lanţuri şi trimis la Zid.

— Şi Rondul de Noapte o să-ţi ceară să faci legământ, l-a prevenit Înălţimea Sa. Ai grijă să nu-l încâlci, sau următorul lucru pe care ţi-l vei pierde o să fie capul.

Jaehaerys şi-a lăsat regina să se ocupe de cele trei familii. Alysanne a decretat că băieţii lui ser Lucamore i se pot alătura tatălui lor la Zid, dacă doresc. Cei doi băieţi mai mari au preferat s-o facă. Fetele aveau să fie primite ca novice ale Credinţei, dacă nutreau această dorinţă. Numai una a ales această cale. Ceilalţi copii aveau să rămână alături de mamele lor. Prima soţie, cu copiii ei, a fost dată în grija fratelui lui Lucamore, Bywin, care fusese ridicat la rangul de lord de Harrenhal cu mai puţin de o jumătate de an înainte. A doua soţie şi copiii ei aveau să meargă la Driftmark, pentru a le purta de grijă Daemon Velaryon, Stăpânul Valurilor. A treia soţie (ai cărei copii erau cei mai mici) urma să fie trimisă la Capătul Furtunii, unde creşterea şi educaţia vlăstarelor ei cădeau în sarcina lui Garon Baratheon şi a tânărului lord Boremund. Fiii şi fiicele lui ser Lucamore n-aveau să se mai numească niciodată Strong, a mai decretat regina; de atunci înainte, aveau să poarte nume de bastarzi: Rivers, Waters şi Storm.

— Pentru acest dar îi puteţi mulţumi tatălui vostru, cavalerul făţarnic.

Ruşinea aruncată de Lucamore Libidinosul asupra Gărzii Regelui şi a Coroanei nu a fost singurul necaz înfruntat de Jaehaerys şi Alysanne în 73 D.C. Să ne întrerupem puţin şi să avem în vedere supărătoarea problemă a celor de al şaptelea şi al optulea născuţi dintre

copiii lor, prinţul Vaegon şi prinţesa Daella.

Regina Alysanne era foarte mândră de căsătoriile pe care le aranja şi unise, cu urmări fructuoase, sute de tineri şi tinere nobile din toate colţurile ţinutului, dar niciodată nu întâmpinase atâtea greutăţi ca în timp ce încerca să găsească perechi pentru cei mai mici patru copii ai săi. Această străduanie avea s-o chinuie ani de-a rândul, fără să aducă nimic altceva decât conflicte niciodată încheiate între ea şi copiii ei (aici fiind vorba mai ales de fiice), îndepărtarea ei de rege şi atâta suferinţă încât, pentru o vreme, Înălţimea Sa s-a gândit să renunţe la propria căsătorie şi să-şi petreacă restul vieţii printre Surorile Tăcute.

Deziluziile au început cu Vaegon şi Daella. Despărţiţi ca vârstă numai de un an, prinţul şi prinţesa au părut să se potrivească de minune cât au fost foarte mici, iar regele şi regina au presupus că, în cele din urmă, se vor căsători. Fratele lor Baelon şi sora lor Alyssa deveniseră deja de nedespărţit şi se făceau planuri pentru nunta lor. De ce nu s-ar fi cununat şi Vaegon şi Daella?

— Poartă-te frumos cu surioara ta! i-a spus regele Jaehaerys prinţului, când acesta avea cinci ani. Într-o bună zi, o să devină Alysanne a ta.

Dar, pe măsură ce creşteau copiii, devenea tot mai clar că nu puteau fi perechea ideală. Între ei nu exista pic de căldură, după cum spunea limpede regina. Vaegon tolera prezenţa surorii sale, dar nu o căuta niciodată. Daella părea înspăimântată de fratele ei posac şi studios, care prefera să citească în loc să se joace. Prinţul o credea pe prinţesă proastă; ea îl credea pe el rău.

— Sunt doar nişte copii, a subliniat Jaehaerys, când Alysanne i-a atras atenţia asupra problemei. Cu timpul, se vor apropia unul de altul.

N-au făcut-o niciodată. Dacă s-a schimbat ceva, repulsia cu care se priveau unul pe altul s-a înteţit.

Lucrurile s-au înrăutăţit la culme în 73 D.C. Prinţul Vaegon avea zece ani, iar prinţesa Daella, nouă, când una dintre însoţitoarele reginei, de curând sosită în Fortăreaţa

Roşie, i-a tachinat pe cei doi, întrebându-i când vor face nunta. Vaegon a privit-o de parcă l-ar fi pălmuit.

— N-o să mă-nsor niciodată cu ea, a spus băiatul, în auzul unei jumătăţi din Curtea regală. Abia dacă e în stare să citească. Trebuie să găsească un lord care-şi doreşte copii proşti, fiindcă ea n-o să-i dăruiască niciodată altceva.

Aşa cum era de aşteptat, prinţesa Daella a izbucnit în plâns şi a ieşit în fugă din sală, cu mama ei, regina, grăbindu-se să plece după ea. A rămas în seama Alyssei, cu trei ani mai mare decât Vaegon, să-i toarne lui o carafă de vin în cap. Nici măcar asta nu l-a făcut să se căiască.

— Iroseşti auriul de Arbor, a fost tot ce-a spus prinţul înainte de a pleca, furios, să-şi schimbe hainele.

Pe urmă, regele şi regina au tras concluzia că, evident, pentru Vaegon trebuia găsită o altă mireasă. S-au gândit, pentru scurt timp, la fiicele lor mai mici. În 73 D.C., prinţesa Saera avea şase ani, iar prinţesa Viserra numai doi.

— Vaegon nu s-a uitat niciodată de două ori la niciuna dintre ele, i-a spus Alysanne regelui. Nici măcar nu sunt sigură că are habar de existenţa lor. Poate dacă vreun maester ar scrie despre ele într-o carte…

— O să-i spun Marelui Maester Elysar să-nceapă mâine, a glumit regele. Băiatul n-are decât zece ani. Nu le dă atenţie fetelor, nu mai multă decât îi dau ele lui, dar asta se va schimba curând. E destul de atrăgător şi e un prinţ al Westerosului, al treilea în linia succesiunii la Tronul de Fier. Peste câţiva ani, fecioarele îi vor roi în jur ca fluturii şi vor roşi dacă el o să considere că sunt demne să-şi întoarcă privirea către ele.

Regina n-a părut convinsă. *Atrăgător* era, poate, un cuvânt prea generos pentru prinţul Vaegon, care avea părul argintiu-auriu şi ochii violeţi ai Targaryenilor, dar faţa îi era prelungă, iar umerii, la cei zece ani ai lui, deja gârboviţi, şi strângea din buze cu o acreală care te făcea să crezi că tocmai supsese zeama unei lămâi întregi. Ca mamă, Înălţimea Sa era poate oarbă la aceste cusururi, dar nu şi în privinţa firii băiatului.

— Mă tem pentru orice fluture care-şi va flutura aripile în apropierea lui. Probabil c-o să-l strivească sub o carte.

— Petrece prea mult timp în bibliotecă, a spus Jaehaerys. Lasă-mă să vorbesc cu Baelon. O să-l scoatem în curte, o să-i punem o sabie în mână şi un scut pe braţ şi asta o să-l aducă pe calea cea dreaptă.

Marele Maester Elysar povesteşte că Înălţimea Sa a vorbit într-adevăr cu Baelon, care, îndatoritor, şi-a luat fratele sub aripa sa, l-a scos în curte, i-a pus o sabie în mână şi un scut pe braţ. N-a fost adus pe calea cea dreaptă. Detesta asta. Era un luptător jalnic şi avea darul de a-i face pe toţi cei din jur, chiar şi pe Baelon cel Viteaz, să se simtă de asemenea jalnici.

La insistenţele regelui, Baelon a continuat să-l instruiască vreme de un an.

— Cu cât face mai multă instrucţie, cu atât arată mai rău, a mărturisit Prinţul Primăverii.

Într-o zi, probabil într-o încercare de a-l face pe Vaegon să se străduiască mai mult, a adus-o în curte pe sora lui Alyssa, strălucitoare în zalele purtate de bărbaţi. Prinţesa nu uitase întâmplarea cu auriul de Arbor. Râzând şi bătându-şi joc de el în gura mare, a dansat în jurul frăţiorului ei şi l-a umilit de cincizeci de ori, în vreme ce prinţesa Daella îi privea de la fereastră. Ruşinat mai mult decât putea să îndure, Vaegon a aruncat sabia şi a fugit din curte, pentru a nu se mai întoarce niciodată.

La prinţul Vaegon şi la sora lui Daella ne vom întoarce la momentul potrivit, însă acum să ne îndreptăm atenţia spre un eveniment vesel. În 74 D.C., regele Jaehaerys şi regina Alysanne au fost din nou binecuvântaţi de zei când soţia prinţului Aemon, lady Jocelyn, le-a înfăţişat primul lor nepot, o fată. Prinţesa Rhaenys s-a născut în a şaptea zi a celei de-a şaptea luni a anului, fapt considerat de septoni de un deosebit de bun augur. Mare şi puternică, avea părul negru al mamei ei din Casa Baratheon şi ochii de un violet palid ai tatălui ei Targaryen. Fiind primul copil al prinţului de Piatra Dragonului, mulţi au aclamat-o, considerând că e în linia de

succesiune a Tronului de Fier, după tatăl ei. Când a luat-o pentru prima oară în braţe, regina Alysanne a fost auzită spunându-i fetiţei „viitoarea noastră regină”.

Ca în multe alte privinţe, Baelon n-a rămas cu mult în urma fratelui său nici în privinţa procreării. În 75 D.C., Fortăreaţa Roşie a fost gazda unei alte nunţi superbe, când Prinţul Primăverii şi-a făcut-o mireasă pe cea mai mare dintre surorile lui, prinţesa Alyssa. Ea avea cincisprezece ani, iar mirele optsprezece. Spre deosebire de tatăl şi mama lor, Baelon şi Alyssa n-au amânat consumarea căsătoriei; ceremonia nupţială de după ospăţul de nuntă a inspirat multe glume obscene în zilele următoare, pentru că, spuneau oamenii, strigătele de plăcere ale tinerei mirese au putut fi auzite până în Duskendale. O fată mai sfioasă s-ar fi simţit stingherită, dar Alyssa Targaryen era tot atât de neruşinată ca o cârciumăriţă din Debarcaderul Regelui, şi îi plăcea să se laude.

— L-am încălecat şi l-am dus la plimbare, a spus, sus şi tare, în dimineaţa de după nuntă, şi am de gând să fac acelaşi lucru deseară. Ador călăria.

Dar viteazul ei prinţ nu era singurul armăsar pe care avea să-l revendice Alyssa în acel an. Aidoma fraţilor săi mai mari, dorea să fie călăreaţă de dragoni, şi asta cât mai curând. Aemon zburase pentru prima oară la şaptesprezece ani, iar Baelon la şaisprezece. Alyssa voia s-o facă la cincisprezece. După cum spun poveştile Paznicilor Dragonilor, tot ce-au putut aceştia să facă a fost s-o convingă să nu-l aleagă pe Balerion.

— E bătrân şi lent, prinţesă, au fost nevoiţi să-i spună. Vrei cu siguranţă un bidiviu mai iute.

În cele din urmă, au învins, şi prinţesa Alyssa s-a avântat în văzduh purtată de Meleys, o splendidă femelă dragon stacojie, care nu mai fusese călărită niciodată.

— Fecioare roşii, noi amândouă, s-a făcut prinţesa, râzând, dar am fost amândouă încălecate.

Din ziua aceea, prinţesa nu s-a mai îndepărtat prea des de Groapa Dragonului. Dintre cele mai minunate lucruri din

lume, zborul era pe locul doi, spunea ea adesea, iar despre cel mai minunat nu se putea vorbi în prezenţa nobilelor doamne. Paznicii Dragonilor nu se înşelaseră. Meleys era cel mai iute dragon din câţi văzuse vreodată Westerosul, îi întrecea cu uşurinţă pe Caraxes şi Vhagar când Alyssa şi fraţii ei zburau împreună.

Între timp, problema fratelui lor Vaegon continua să existe, parcă făcându-i în ciudă reginei. Regele nu se înşelase întru totul în privinţa fluturilor. Pe măsură ce anii treceau şi Vaegon se maturiza, tinerele de la Curte au început să-i dea atenţie. Vârsta, ca şi câteva discuţii stânjenitoare cu tatăl şi cu fraţii săi, îl învăţaseră pe prinţ rudimentele curtoaziei şi, spre uşurarea regelui, nu strivea nicio fată. Dar nici nu părea s-o remarce în mod special pe vreuna. Cărţile rămâneau singura lui pasiune: istoria, cartografia, matematica, limbile. Marele Maester Elysar, niciodată rob al decenţei şi al bunelor maniere, a mărturisit că-i dăduse lui Vaegon un volum cu desene erotice, gândindu-se că, poate, imaginile cu tinere femei goale, care se desfătau cu bărbaţi, animale sau ele între ele, ar fi putut trezi interesul pentru farmecele femeieşti. Prinţul păstrase cartea, dar purtarea nu i se schimbase câtuşi de puţin.

În 78 D.C., în ziua celei de a cincisprezecea aniversări a lui Vaegon, pe care acum nu-l mai despărţea decât un an de vârsta bărbăţiei, Jaehaerys şi Alysanne i-au vorbit Marelui Maester despre soluţia care părea evidentă:

— Crezi că Vaegon ar putea avea stofă de maester?

— Nu, a răspuns Elysar, fără menajamente. Îl vedeţi învăţând copiii unui lord oarecare să citească, să scrie şi să socotească? Ţine în camera lui vreun corb sau orice alt soi de pasăre? În vedeţi tăind piciorul zdrobit al unui bărbat sau ajutând o femeie să nască? Toate astea i se cer unui maester. Vaegon n-are stofă de maester… a continuat Elysar, după o scurtă pauză, dar e posibil să poarte în el însuşirile unui *arhimaester.* Citadela e cel mai mare depozit de cunoştinţe din toată lumea cunoscută. Trimite-ţi-l acolo. Poate că se va regăsi pe sine însuşi în biblioteca aceea. Sau,

dacă nu, cărţile îl vor captiva într-o asemenea măsură încât n-o să mai fie nevoie să vă faceţi vreodată griji pentru el.

Cuvintele lui şi-au atins ţinta. Trei zile mai târziu, Jaehaerys l-a chemat pe Vaegon în apartamentele lui ca să-l înştiinţeze că, peste două săptămâni, o să se-mbarce pe o corabie care va pleca spre Oraşul Vechi.

— Citadela te va lua în primire, a spus Înălţimea Sa. Ca să poţi hotărî ce vrei să faci cu viaţa ta.

Prinţul a răspuns scurt, cum îi era obiceiul:

— Da, tată. Bine.

Pe urmă, Jaehaerys i-a povestit reginei că pe faţa lui Vaegon păruse să se contureze un zâmbet.

Din ziua nunţii sale, prinţul Baelon zâmbea necontenit. Când nu erau în văzduh, el şi Alyssa îşi petreceau tot timpul împreună, cel mai adesea în dormitor. Prinţul era un flăcău viguros, pentru că aceleaşi strigăte de plăcere care răsunaseră pe coridoarele Fortăreţei Roşii în noaptea nunţii lor s-au auzit în multe alte nopţi din anii următori. Şi, destul de curând, a apărut rezultatul aşteptat cu mari speranţe, Alyssa Targaryen a rămas grea. În 77 D.C., i-a dăruit viteazului său prinţ un fiu pe care l-au numit Viserys. Septonul Barth l-a descris drept „un flăcău durduliu şi plăcut la înfăţişare, care râdea mai mult decât oricare alt bebeluş văzut de mine vreodată şi sugea cu atâta poftă, încât secătuia laptele doicii”. Nesocotind toate sfaturile, mama lui l-a înfăşat şi l-a legat de piept şi l-a luat cu ea în văzduh, în spinarea lui Meleys, când n-avea decât nouă zile. Pe urmă a pretins că Viserys gângurise tot timpul.

Purtarea şi aducerea pe lume a unui copil poate fi o încântare pentru o femeie de şaptesprezece ani, ca Alyssa, dar e cu totul altfel pentru una de patruzeci, ca mama ei, regina Alysanne. De aceea, bucuria n-a fost întru totul neumbrită când s-a primit vestea că Înălţimea Sa rămăsese grea încă o dată. Prinţul Valerion s-a născut în 77 D.C., după o altă naştere trudnică, în urma căreia Alyssa a fost ţintuită la pat o jumătate de an. Ca şi fratele său Gaemon cu patru ani în urmă, copilul era firav şi bolnăvicios şi nu şi-a revenit

niciodată. O jumătate de duzină de doici au venit şi au plecat fără vreun folos. În 78 D.C., Valerion a murit, cu două săptămâni înainte de prima aniversare. Regina i-a acceptat moartea cu resemnare.

— Am patruzeci şi doi de ani, i-a spus regelui. Trebuie să te mulţumeşti cu copiii pe care ţi i-am dăruit deja. Mă tem că de-acum pentru mine e mai potrivit să fiu bunică, nu mamă.

Regele nu împărtăşea siguranţa ei în această privinţă.

— Mama noastră, regina Alyssa, avea patruzeci şi şase de ani când i-a dat naştere lui Jocelyn, i-a spus el Marelui Maester Elysar. Poate că zeii încă n-au terminat cu noi.

Nu s-a înşelat. Chiar în anul următor, Marele Maester a înştiinţat-o pe regina Alysanne că e din nou grea, spre surprinderea şi disperarea ei. Prinţesa Gael a venit pe lume în 80 D.C., când regina avea patruzeci şi patru de ani. Numită „Copila Iernii”, ca urmare a anotimpului naşterii sale (şi, spun unii, fiindcă regina ajunsese în iarna anilor în care putea deveni mamă), era mică, palidă şi firavă, dar Marele Maester Elysar era hotărât s-o ferească de soarta fraţilor ei Gaemon şi Valerion. Şi a izbutit. Ajutat de septa Lyra, care a vegheat asupra prinţesei zi şi noapte, Elysar i-a purtat de grijă pe timpul plin de pericole al primului an, până când i-a dat în sfârşit impresia că ar putea supravieţui. Când a ajuns la prima aniversare, încă sănătoasă dacă nu şi puternică, regina Alysanne le-a mulţumit zeilor.

În acel an, s-a simţit recunoscătoare şi fiindcă a izbutit în sfârşit să aranjeze o căsătorie pentru cel de al optulea copil al său, prinţesa Daella. După ce Vaegon şi-a găsit un rost, ea ar fi trebuit să fie următoarea, numai că prinţesa mereu înlăcrimată avea o cu totul altă problemă. „Mica mea floare”, aşa o descria regina. Ca şi Alysanne însăşi, Daella era scundă - stând pe vârfuri ajungea la un metru şaizeci - şi înfăţişarea ei avea ceva copilăresc, care făcea pe toată lumea s-o creadă mai tânără. Spre deosebire de mama ei, era delicată în moduri în care regina nu fusese. Alysanne fusese neînfricată; Daella părea întotdeauna temătoare.

Avusese un pisoi pe care-l iubise până când o zgâriase; de-atunci nu se mai apropia de nicio pisică. O îngrozeau toţi dragonii, chiar şi Silverwing. Cea mai uşoară încruntare o făcea să plângă. Odată întâlnise pe coridoarele Fortăreţei Roşii un prinţ din Insulele Verii, cu mantia lui din pene, şi ţipase îngrozită. Din pricina pielii lui negre, îl luase drept demon.

Oricât de crude ar fi fost vorbele fratelui ei Vaegon, nu erau total lipsite de adevăr. Daella nu era inteligentă, până şi septa se văzuse nevoită să recunoască asta. Învăţase cât de cât să citească, dar se poticnea şi nu înţelegea totul pe deplin. Nu părea în stare să ţină minte nici cele mai simple rugăciuni. Avea voce dulce, dar îi era frică să cânte; încurca întotdeauna cuvintele. Adora florile, dar o speriau grădinile; la un moment dat, o albină fusese cât pe ce s-o înţepe.

În privinţa ei, Jaehaerys îşi pierduse speranţa chiar într-o mai mare măsură decât Alysanne.

— Nici măcar n-o să fie în stare să stea de vorbă cu un băiat. Cum ar putea să se mărite? Am putea s-o dedicăm Credinţei, dar nu-şi ştie rugăciunile şi septa ei spune că plânge când i se cere să citească din *Steaua în Şapte Colţuri* cu glas tare.

Regina lua întotdeauna apărarea fetei.

— Daella e dulce, bună şi blândă. Are o inimă atât de iubitoare! Dă-mi timp şi-o să găsesc un lord care s-o îndrăgească. Nu e nevoie să mânuiască toţi Targaryenii o sabie şi să călărească un dragon.

În anii de după prima ei înflorire, Daella Targaryen a atras privirile multor lorzi tineri, aşa cum era de aşteptat. Era fiica unui rege şi, crescând, se făcuse mai frumoasă. Şi mama ei se străduia din plin, aranjând lucrurile astfel încât să aducă în faţa ochilor prinţesei tineri cu care ar fi fost potrivit să se mărite.

Când avea treisprezece ani, Daella a fost trimisă la Driftmark, să-l cunoască pe Corlys Velaryon, nepotul Stăpânului Valurilor. Cu zece ani mai vârstnic decât ea, viitorul Şarpe al Mărilor era deja corăbier respectat şi

căpitan de vas. Dar Daella a suferit de rău de mare în timpul traversării Golfului Apei Negre, iar la întoarcere s-a plâns că „îi plac corăbiile lui mai mult decât mă place pe mine”. (În privinţa asta, nu se înşela.)

La paisprezece ani, şi-a petrecut timpul cu Denys Swann, Simon Staunton, Gerold Templeton şi Ellard Crane, cu toţii nobili promiţători, de vârsta ei, dar Staunton a încercat s-o facă să bea vin, iar Crane a sărutat-o pe buze fără voia ei, făcând-o să plângă. La sfârşitul anului, Daella a spus că-i detestă pe toţi.

La cincisprezece ani, mama ei a dus-o de cealaltă parte a Ţinuturilor Riverane, la Raventree (cu trăsura, fiindcă Daella se temea de cai), unde lordul Blackwood i-a oferit cu generozitate distracţii reginei, iar fiul său i-a făcut curte prinţesei. Înalt, suplu, curtenitor şi iscusit la vorbă, Royce Blackwood era arcaş iscusit, spadasin excelent şi cântăreţ şi a topit inima Daellei cu balade compuse de el însuşi. Pentru scurtă vreme, logodna a părut să bată la uşă şi regina Alysanne şi lordul Blackwood au început să facă planuri de nuntă. Totul s-a spulberat când Daella a aflat că vechii zei continuau să fie veneraţi de casa Blackwood şi că ar fi trebuit să-şi rostească legămintele în faţa unui copac al inimii.

— Ei nu cred în *zei,* i-a spus mamei sale, îngrozită. O s-ajung în infern.

A şaisprezecea aniversare a prinţesei se apropia cu iuţeală şi, odată cu ea, maturitatea. Regina Alysanne nu mai ştia ce să facă, iar regele îşi pierduse răbdarea. În prima zi a celui de al optzecilea an de după Cucerirea lui Aegon, i-a spus reginei că o vrea pe Daella măritată înainte de a se încheia anul.

— Dacă doreşte, pot găsi o sută de bărbaţi şi îi pot alinia dezbrăcaţi în faţa ei, ca să-şi aleagă unul pe plac, a spus el. Aş vrea să se mărite cu un lord, dar, dacă ea preferă un cavaler rătăcitor sau un negustor, sau pe Pate Porcarul[10],

10 Pate Pătatul, porcarul *(SpottedPate thepig boy),* era un erou din mii de snoave picante, un mocofan de treabă, nătâng, care reuşea întotdeauna

nu-mi mai pasă, atâta timp cât alege pe *cineva.*

— O sută de bărbaţi goi ar înspăimânta-o, a spus regina, deloc amuzată.

— Şi o sută de raţe jumulite ar înspăimânta-o, a ripostat regele.

— Şi dacă nu se mărită? a întrebat regina. Credinţa, spune Maegelle, n-o să primească o fată care nu-şi poate citi rugăciunile.

— Mai sunt şi Surorile Tăcute, a zis Jaehaerys. Trebuie să se ajungă la asta? *Găseşte-i pe cineva.* Pe cineva blajin, cum e ea. Un bărbat bun la suflet, care niciodată n-o să ridice nici vocea ca să ţipe la ea, nici mâna ca s-o lovească, care o să-i vorbească frumos, o să-i spună că e nepreţuită şi o s-o *apere…* de dragoni, de cai, de albine, de pisoi, de băieţi buboşi şi de orice altceva o mai sperie.

— O să fac tot ce-mi stă în puteri, Înălţimea Ta, a făgăduit Alysanne.

În cele din urmă, n-a fost nevoie de o sută de bărbaţi, nici dezbrăcaţi, nici îmbrăcaţi. Regina i-a explicat Daellei, cu blândeţe, dar cu hotărâre, ce poruncise regele şi i-a dat de ales dintre trei peţitori, care râvneau mâna ei cu înfocare. Trebuie spus că Pate Porcarul nu se număra printre ei; cei trei aleşi de Alysanne erau înalţi lorzi sau fiii unor înalţi lorzi. Indiferent cu care avea să se mărite, Daella urma să fie bogată şi să ocupe o poziţie înaltă.

Boremund Baratheon era cel mai impozant dintre peţitori. La douăzeci şi opt de ani, lordul de la Capătul Furtunii era imaginea vie a tatălui său, vânjos şi puternic, cu râs tunător, o barbă neagră stufoasă şi o claie deasă de păr negru. Ca fiu al lordului Rogar şi al reginei Alyssa, era frate vitreg cu Alysanne şi Jaehaerys, iar Daella o cunoştea şi o iubea pe sora lui, Jocelyn, din vremea petrecută de aceasta

să-i înfrângă pe graşii lorzi mărunţi, pe cavalerii trufaşi şi pe septonii pompoşi care îl hărţuiau. Cumva, prostia lui se dovedea, în cele din urmă, un fel de şiretenie grosolană, iar poveştile se sfârşeau întotdeauna cu Pate Pătatul aşezat în jilţul lordului sau culcându-se cu fiica vreunui cavaler.” (Citat din *Festinul Ciorilor* de George R.R. Martin, traducere Laura Bocancios şi Silviu Genescu, Nemira, Bucureşti, 2017) (n. tr.).

la Curte, fapt care îl favoriza îndeosebi.

Ser Tymond Lannister era cel mai bogat dintre pretendenţi, avea să moştenească şi Casterly Rock, şi tot aurul său. La douăzeci de ani, era apropiat de vârsta Daellei şi considerat unul dintre cei mai chipeşi bărbaţi din întregul Ţinut; suplu şi mlădios, cu mustăţi lungi, aurii, şi păr de aceeaşi nuanţă, întotdeauna înveşmântat în mătase şi atlaz. În Casterly Rock prinţesa avea să fie protejată; în tot Westerosul nu exista niciun castel mai greu de cucerit. Totuşi, pusă în balanţă cu aurul şi frumuseţea lui ser Tymond, reputaţia lui atârna greu. Se spunea că-i plac foarte mult femeile şi că vinul îi place şi mai mult.

Ultimul dintre cei trei şi mai prejos decât ceilalţi doi în ochii multora era Rodrik Arryn, lord de Eyrie şi Protector al Văii. Era lord de la vârsta de zece ani, fapt care îl favoriza; făcuse parte din consiliul restrâns, ca lord jude şi maestru al legilor, în ultimii douăzeci de ani, timp în care devenise o figură familiară la Curte şi un prieten loial, atât al regelui, cât şi al reginei. În Vale fusese un stăpân priceput, puternic, dar drept, binevoitor, generos, iubit deopotrivă de norod şi de lorzii săi stegari. În plus, la Debarcaderul Regelui se achitase foarte bine de însărcinările lui; raţional, bine informat, vesel, era considerat un membru valoros al consiliului.

Lordul Arryn era însă cel mai vârstnic dintre cei trei pretendenţi; la treizeci şi şase de ani, era cu douăzeci de ani mai bătrân decât prinţesa, şi tată pe deasupra, cu patru copii dăruiţi de răposata lui primă soţie. Scund, pleşuv şi pântecos, Arryn nu era bărbatul visat de mai toate fecioarele, regina Alysanne recunoştea asta, „dar, aşa cum ai cerut, e bun şi blând şi spune că o iubeşte pe fetiţa noastră de mulţi ani. Ştiu că el o va proteja.”

Spre uimirea tuturor femeilor de la Curte, poate în afară de regină, Daella l-a ales ca soţ pe lordul Rodrik.

— Pare bun şi înţelept, ca tata, i-a spus ea reginei Alysanne, şi are patru copii! O să fiu noua lor mamă!

Ce-a gândit Înălţimea Sa despre răbufnirea asta nu s-a

scris nicăieri. În însemnările sale despre acea zi, Marele Maester Elysar a scris doar: *„Fie zeii buni!”*

Logodna n-a durat mult. Aşa cum dorise regele, prinţesa Daella şi lordul Rodrik s-au cununat înainte de sfârşitul anului. Ceremonia a fost modestă, în septul de la Piatra Dragonului; au luat parte doar prietenii foarte apropiaţi şi rudele; orice grup de oameni mai numeros o aducea pe prinţesă într-o stare de nelinişte soră cu disperarea. N-au avut nici ceremonie nupţială.

— Vai, n-aş putea să suport aşa ceva, aş muri de ruşine, îi spusese Daella viitorului ei soţ, iar lordul Rodrik se declarase de acord cu toate dorinţele ei.

După nuntă, lordul Arryn şi-a dus prinţesa la el acasă, în Eyrie.

— Copiii mei trebuie să-şi cunoască noua mamă, iar eu vreau să-i arăt Daellei Valea. Acolo viaţa curge mai încet, cu mai puţin zgomot. O să-i placă asta. Îţi jur, Înălţimea Ta, că va fi în siguranţă şi fericită.

Şi chiar aşa a fost, pentru o vreme. Dintre cele patru vlăstare ale lordului Rodrik şi ale primei sale soţii, primul născut era o fată, Elys, cu trei ani mai mare decât noua ei mamă vitregă. Cele două au intrat în conflict de la bun început. Însă Daella i-a îndrăgit nebuneşte pe ceilalţi trei copii, care, la rândul lor, păreau s-o adore. Credincios cuvântului dat, lordul Rodrik era un soţ blând şi tandru şi izbutea întotdeauna să-şi răsfeţe şi să-şi protejeze soţia, pe care o numea „nepreţuita mea prinţesă”. În scrisorile trimise mamei sale (scrise în mare măsură pentru ea de Amanda, fiica mezină a lordului Rodrik), Daella spunea, radioasă, ce fericită este, ce frumos e în Vale, ce mult îi iubeşte pe drăgălaşii fii ai lordului şi cât de frumos se poartă cu ea toată lumea din Eyrie.

Prinţul Aemon şi-a sărbătorit a douăzeci şi şasea aniversare în 81 D.C., când se dovedise deja mai mult decât iscusit atât la război, cât şi pe timp de pace. Fiind indiscutabilul moştenitor al Tronului de Fier, era de dorit să primească un rol mai important în guvernarea Ţinutului,

devenind membru în consiliul regelui. Prin urmare, regele Jaehaerys l-a numit pe prinţ jude al său şi maestru al legilor, în locul lui Rodrik Arryn.

— Te las pe tine să faci legi, frate, a declarat prinţul Baelon, bând în cinstea numirii prinţului Aemon. Eu prefer să-mi fac fii.

Şi tocmai asta şi făcea, pentru că, ceva mai târziu, dar în acelaşi an, prinţesa Alyssa i-a născut Prinţului Primăverii un al doilea fiu, căruia i s-a pus numele Daemon. La două săptămâni după naştere, mama lui, de nestăpânit ca întotdeauna, s-a urcat pe Meleys şi a dus bebeluşul în văzduh, aşa cum făcuse şi cu fratele lui, Viserys.

Însă în Vale, surorii ei, Daella, nu-i mergea la fel de bine. La un an şi jumătate după ce se căsătorise, un corb a adus în Fortăreaţa Roşie un alt fel de mesaj. Era foarte scurt, scris chiar de mâna nesigură a Daellei.

„Sunt grea. Mamă, te rog, vino. Mi-e frică.”

Şi reginei Alysanne i s-a făcut frică, imediat ce a citit cuvintele. Peste câteva zile, a încălecat pe Silverwing şi a zburat cu iuţeală spre Vale, poposind în Gulltown înainte de a se îndrepta spre Porţile Lunii şi apoi spre Eyrie. Erau în anul 82 D.C., şi Înălţimea Sa a sosit cu trei luni înaintea datei la care era de aşteptat să nască Daella.

Deşi prinţesa s-a arătat încântată de sosirea mamei sale şi i-a cerut iertare fiindcă îi trimisese o scrisoare atât de „prostească”, teama ei era palpabilă. Izbucnea în lacrimi pentru cel mai neînsemnat motiv, ba uneori fără niciun motiv, a povestit lordul Rodrik. Fiica lui, Elys, era dispreţuitoare.

— Ai zice că e prima femeie care-a făcut vreodată un copil, i-a spus Înălţimii Sale.

Dar Alysanne era îngrijorată. Daella era atât de delicată, şi copilul o îngreuna atât de mult!

„E o fată prea mică pentru o burtă atât de mare”, i-a scris regina lui Jaehaerys. „În locul ei, şi eu aş fi înspăimântată”.

Regina Alysanne a rămas alături de prinţesă în tot

răstimpul în care a fost ţintuită la pat, a stat la căpătâiul ei, i-a citit seara ca să adoarmă şi i-a liniştit temerile.

— O să fie bine, i-a spus fiicei sale, de vreo cincizeci de ori. O să fie fată, aşteaptă şi-o să vezi. O fiică. Ştiu. Totul o să fie bine.

Şi nu s-a înşelat decât pe jumătate. Aemma Arryn, fiica lordului Rodrik şi a prinţesei Daella, a venit pe lume cu două săptămâni mai înainte de soroc, după îndelungate şi cumplite chinuri ale facerii.

— Doare! a tot strigat prinţesa, o jumătate de noapte. Doare atât de tare!

Dar se spune că a zâmbit când fiica ei i-a fost culcată la sân.

Numai că totul era departe de a fi bine. La scurt timp după naştere, a apărut fierbinţeala lăuzei. Deşi prinţesa Daella îşi dorea cu disperare să-şi hrănească fetiţa, nu avea lapte, şi s-a trimis după o doică. Când fierbinţeala a crescut, maesterul a decretat că nici măcar n-ar trebui să mai ţină în braţe copilul, iar asta a făcut-o pe Daella să plângă. A plâns până când a adormit, dar în somn a dat cu violenţă din picioare, s-a zvârcolit şi s-a răsucit şi astfel i s-a înteţit fierbinţeala. În zori era moartă. Avea optsprezece ani.

A plâns şi lordul Rodrik şi a implorat-o pe regină să-i îngăduie să-şi îngroape nepreţuita prinţesă în Vale, dar Alysanne l-a refuzat.

— Era din sângele dragonului. Va fi arsă, iar cenuşa va fi îngropată pe Piatra Dragonului, lângă a surorii ei Daenerys.

Moartea Daellei a sfâşiat inima reginei, dar, dacă ne uităm în urmă, se vede limpede că a fost şi primul indiciu al rupturii ce avea să se caşte între ea şi regele ei. Zeii ne ţin în mâini, au viaţa şi moartea în stăpânire, spre a le da şi a le lua, însă oamenii, în trufia lor, caută alţi oameni, ca să-i învinuiască. În durerea ei, Alysanne Targaryen s-a învinuit pe sine însăşi, i-a învinuit pe lordul Arryn şi pe maesterul din Vale, pentru rolurile lor în tot ce privea moartea fiicei sale… dar, mai mult decât pe oricine altcineva, l-a învinuit pe

Jaehaerys. Dacă n-ar fi insistat să se mărite Daella, să *aleagă* pe cineva înainte de sfârşitul anului… ce rău i s-ar fi întâmplat prinţesei dacă ar fi dus o viaţă de fetiţă încă un an, sau doi, sau zece?

— Nu era nici destul de matură, nici n-avea destulă putere ca să poarte un copil, i-a spus Înălţimii Sale, după întoarcerea la Debarcaderul Regelui. N-ar fi trebuit s-o silim să se mărite.

Nimeni n-a scris nicăieri ce a răspuns regele.

Al optzeci şi treilea an de după Cucerirea lui Aegon a rămas în amintire ca anul celui de-Al Patrulea Război Dornishean… cunoscut oamenilor de rând mai degrabă drept Nebunia prinţului Morion sau Războiul celor o Sută de Lumânări. Bătrânul prinţ de Dorne murise, iar fiul său, Morion Martell, îi urmase în castelul Sunspear. Prinţul Martell, un tânăr nesăbuit din fire, fusese nemulţumit de laşitatea tatălui său în timpul Războiului lordului Rogar, când cavalerii din cele Şapte Regate merseseră în Munţii Roşii nestânjeniţi, pe când oştile dornishene rămăseseră acasă şi-l lăsaseră pe Regele Vultur în voia sorţii. Hotărât să spele această pată de pe onoarea dornisheană, prinţul plănuia o invazie în cele Şapte Regate.

Deşi ştia că Dorne n-are speranţe să înfrângă forţele pe care Tronul de Fier le putea aduna ca să-i stea împotrivă, prinţul Morion s-a gândit că l-ar fi putut lua pe regele Jaehaerys prin surprindere şi ar fi izbutit astfel să cucerească Ţinuturile Furtunii, ajungând chiar până la Capătul Furtunii, sau măcar până la Capul Mâniei. În loc să atace venind prin Trecătoarea Prinţului, plănuia s-o facă pe mare. Şi-ar fi putut aduna oştile la Dealul Fantomei şi la Tor, le-ar fi îmbarcat pe corăbii cu care să traverseze Marea Dornului şi i-ar fi asaltat pe locuitorii din Ţinuturile Furtunii pe nepregătite. Dacă avea să fie înfrânt sau făcut să bată în retragere, putea să se împace cu asta… dar jurase ca, mai înainte, să ardă o sută de oraşe şi să radă de pe faţa pământului o sută de castele, pentru ca toată suflarea din Ţinuturile Furtunii să ştie că nimeni nu dă năvală în Munţii

Roşii fără să fie pedepsit. (Planul era fără îndoială nebunesc, pentru simplul fapt că, până la Capătul Furtunii, nu dai nici de o sută de oraşe şi nici de o sută de castele, nu găseşti nici măcar o treime acest număr.)

Dorne nu se mai putea lăuda cu forţa sa de pe mare de când Nymeria îi arsese zece mii de corăbii, dar prinţul Morion avea aur şi-şi găsise cu uşurinţă ca aliaţi piraţii de pe Treptele de Piatră, corăbierii mercenari din Myr şi corsarii de pe Coasta Piperului. Deşi pentru asta a avut nevoie de aproape un an, în cele din urmă corăbiile s-au adunat şi prinţul şi suliţaşii săi au urcat la bord. Morion fusese înţărcat cu poveşti despre trecuta glorie dornisheană şi, aidoma multor alţi lorzi din Dorne, văzuse la Hellholt oasele decolorate de soare ale dragonului Meraxes. De aceea, pe toate corăbiile din flota lui erau arbaletrieri şi scorpioni masivi, de soiul celui care îl doborâse pe Meraxes. Dacă Targaryenii cutezau să-şi trimită dragonii împotriva lui, avea să umple aerul cu o ploaie de săgeţi, omorându-i pe toţi.

Nebunia planurilor prinţului Morion nu e o exagerare. În primul rând, speranţele lui de a lua Tronul de Fier prin surprindere stârneau râsul. Jaehaerys avea nu doar spioni chiar la Curtea lui Morion, ci şi prieteni printre lorzii mai inteligenţi din Dorne, iar nici piraţii de pe Treptele de Piatră, nici mercenarii din Myr şi nici corsarii de pe Coasta Piperului nu sunt renumiţi pentru că ştiu să-şi ţină gura. N-a fost nevoie decât de câteva monede care au trecut dintr-o mână în alta. Când a ridicat Morion pânzele, Jaehaerys ştia de atacul lui de o jumătate de an.

Boremund Baratheon, lord de Capătul Furtunii, ştia de asemenea şi aştepta la Capul Mâniei, pregătit să le facă dornishenilor o primire însângerată după debarcare. Însă n-avea să i se ivească prilejul. Jaehaerys şi fiii săi Aemon şi Baelon aşteptau şi, când flota lui Morion a început să traverseze Marea Dornului, dragonii Vermithor, Caraxes şi Vhagar au coborât spre ei din nori. S-au auzit strigăte, şi dornishenii au umplut aerul cu săgeţi de scorpion, dar să tragi într-un dragon e una şi să-l ucizi e alta. Câteva săgeţi

au ricoşat de solzii dragonilor şi una a lovit o aripă de-a lui Vhagar, dar niciuna n-a nimerit vreun punct slab, iar dragonii s-au năpustit asupra corăbiilor, s-au înclinat pe-o parte şi au slobozit rafale imense de foc. Corăbiile au izbucnit pe rând în flăcări. Încă mai ardeau când s-au scufundat, „aidoma unei sute de lumânări plutind pe mare”. Valurile au adus leşuri arse pe ţărmurile de la Capul Mâniei vreme de o jumătate de an şi nici măcar un singur dornishean viu n-a pus piciorul pe pământul Ţinuturilor Furtunii.

Al Patrulea Război Dornishean a fost purtat şi câştigat într-o singură zi. Piraţii de pe Treptele de Piatră, corăbierii

mercenari din Myr şi corsarii de pe Coasta Piperului au fost, pentru o vreme, mult mai puţin supărători, iar Mara Martell a devenit prinţesă de Dorne. La Debarcaderul Regelui, regele Jaehaerys şi fiii săi au fost întâmpinaţi cu exaltare. Nici măcar Aegon Cuceritorul nu câştigase vreodată un război fără să piardă niciun om.

Prinţul Baelon mai avea încă un motiv de bucurie. Soţia lui, Alyssa, era din nou grea. De data asta, i-a spus fratelui său Aemon, se ruga să aibă o fată.

Prinţesa Alyssa s-a întins din nou pe patul de naştere în 84 D.C. După îndelungate şi grele chinuri ale facerii, i-a dăruit prinţului Baelon un al treilea fiu, un băiat căruia i-au dat numele Cuceritorului, Aegon.

— Mie mi se spune Baelon cel Viteaz, i-a spus prinţul soţiei sale, stând lângă patul ei, dar tu eşti mai vitează decât mine. Eu mai degrabă aş purta o sută de bătălii decât să fac ce ai făcut tu acum.

Alyssa a râs.

— Tu ai fost făcut pentru bătălii, iar eu am fost făcută pentru asta. Viserys, Daemon şi Aegon, iată, sunt trei. Să mai facem unul îndată ce-mi revin. S-avem o armată a noastră.

N-a fost să fie. Alyssa Targaryen avea o inimă de războinic în trup de femeie şi propriile puteri au trădat-o. După naşterea lui Aegon, nu şi-a mai revenit niciodată pe deplin, şi a murit în acelaşi an, când ea n-avea decât douăzeci şi patru. Iar prinţul Aegon nu i-a supravieţuit cu mult. S-a stins o jumătate de an mai târziu, cu puţin înainte de prima aniversare. Deşi zguduit de pierdere, Baelon a găsit alinare în cei doi băieţi puternici care îi rămăseseră, Viserys şi Daemon, şi nu a încetat niciodată să cinstească amintirea iubitei sale soţii cu nasul frânt şi ochii ceacâri.

Iar acum mă tem că trebuie să ne îndreptăm atenţia către unul dintre cele mai supărătoare şi dezgustătoare capitole din lunga domnie a regelui Jaehaerys şi a reginei Alysanne: povestea celui de-al nouălea copil al lor, prinţesa Saera.

Născută în 67 D.C., la trei ani după Daella, Saera avea tot curajul care îi lipsea surorii sale, plus o foame de lup… foame de lapte, de mâncare, de dragoste, de laude. Bebeluş fiind, mai degrabă zbiera decât plângea, şi ţipetele ei străpungeau zidurile, terorizând toate servitoarele din Fortăreaţa Roşie. „Vrea ceea ce vrea. Şi vrea de îndată”, a scris Marele Maester Elysar despre prinţesă în 69 D.C., când ea nu avea decât doi ani. „Cei Şapte să ne aibă în pază când va fi mai mare. Paznicii dragonilor ar face bine să-i zăvorască.” Nu ştia cât de profetice aveau să se dovedească aceste cuvinte.

Septonul Barth a scris despre prinţesă în 79 D.C., fiind mai meditativ: „E fiica regelui şi e cât se poate de conştientă de asta. Servitorii îi fac orice îi e necesar, deşi nu întotdeauna atât de *repede* cum ar dori ea. Înalţi lorzi şi cavaleri chipeşi dau dovadă, faţă de ea, de toată curtoazia, doamnele de la Curte o respectă, fetele de vârsta ei se iau la întrecere, străduindu-se să-i devină prietene. Saera consideră că toate astea i se cuvin de drept. Dacă ar fi prima născută a regelui sau, şi mai bine, singurul lui copil, ar fi cu adevărat mulţumită. Însă e a noua născută, are şase fraţi şi surori în viaţă mai mari decât ea şi chiar mai îndrăgiţi decât ea. Aemon va fi rege, Baelon îi va fi probabil Mână, Alyssa ar putea deveni tot ce e mama lor şi chiar mai mult, Vaegon e mai învăţat decât ea, Maegelle e mai aproape de zei, iar Daella… trece vreo zi în care să nu aibă Daella nevoie de mângâieri consolatoare? Şi, în timp ce ea e alinată, Saera e neglijată. Spun, cu toţii, că o fetiţă atât de puternică n-are nevoie de niciun sprijin. Dar mă tem că aici se înşală. De un sprijin are nevoie oricine.”

Despre Aerea Targaryen se spusese cândva că e impulsivă şi încăpăţânată, cu înclinaţii spre nesupunere, dar, prin comparaţie cu prinţesa Saera, părea un model de bună-cuviinţă. Hotarul dintre farsele nevinovate, poznele de copil zburdalnic şi faptele răutăcioase nu e întotdeauna clar la o vârstă atât de fragedă, dar nu ne putem îndoi că prinţesa îl trecea nestingherită. Aducea mereu pe furiş pisici în

dormitorul Daellei, ştiind foarte bine că sora ei se teme de ele. O dată i-a umplut oala de noapte cu albine. Când avea zece ani, s-a strecurat în Turnul Săbiei Albe, a furat toate mantiile albe pe care le-a găsit şi le-a vopsit în roz. La şapte ani, a învăţat când şi cum să pătrundă în bucătărie ca să poată pleca de-acolo cu prăjituri, plăcinte şi alte bunătăţi. Înainte de a împlini unsprezece ani, fura în loc de asta vin şi bere. La doisprezece ani, era foarte probabil să vină beată când era chemată la sept pentru rugăciuni.

Tom Napul, bufonul prostănac al regelui, era victima multor farse de-ale prinţesei şi, alteori, complicele ei fără de voie. Odată, înaintea unui mare ospăţ la care au luat parte numeroşi nobili, l-a convins pe Tom că ar fi mult mai amuzat dacă ar veni dezbrăcat să distreze oaspeţii. Farsa n-a fost bine primită. Ceva mai târziu, dând dovadă de mult mai multă cruzime, i-a spus că, dacă se urcă pe Tronul de Fier, poate fi rege, dar bufonul era neîndemânatic în momentele sale cele mai bune şi predispus la convulsii, şi tronul i-a umplut braţele şi picioarele de tăieturi.

— E un copil rău, a spus septa ei după aceea.

Până când a împlinit treisprezece ani, prinţesa Saera a avut şase septe şi tot atâtea cameriste.

Nu se poate spune că prinţesa n-avea şi calităţi. Maesterii ei au susţinut că e foarte inteligentă, cu o minte aproape la fel de ascuţită ca a fratelui său Vaegon. Era cu siguranţă frumoasă, mai înaltă decât sora ei Daella, dar nici pe jumătate la fel de delicată şi la fel de puternică, de iute şi de curajoasă ca sora ei Alyssa. Când voia să fie fermecătoare, era greu să-i rezişti. Fraţii săi Aemon şi Baelon erau întotdeauna amuzaţi de năzbâtiile ei (deşi nu le aflau niciodată pe cele mai urâte) şi, cu mult înainte de a ajunge la jumătatea drumului către maturitate, Saera deprinsese arta de a obţine de la tatăl ei orice îşi dorea: un pisoi, un câine de vânătoare, un ponei, un şoim, un cal Oaehaerys s-a opus cu fermitate când a vrut un elefant). Însă regina Alysanne era mai greu de amăgit, iar septonul Barth ne spune că Saera le displăcea, mai mult sau mai puţin,

tuturor surorilor ei.

A venit şi timpul primei înfloriri şi apoi Saera a început să atragă cu adevărat atenţia. După tot ce păţiseră cu Daella, regele şi regina s-au simţit probabil uşuraţi văzând cu câtă înfocare începeau să-i placă Saerei tinerii de la Curte, cărora ea le plăcea deopotrivă. La paisprezece ani, i-a spus regelui că vrea să se mărite cu prinţul de Dorne sau poate cu Regele de Dincolo de Zid, ca fie regină, „ca mama”. În anul acela, a sosit la Curte un negustor din Insulele Verii. Departe de a începe să ţipe la vederea lui, cum făcuse Daella, Saera a spus că poate şi cu el i-ar plăcea să se mărite.

La cincisprezece ani, lăsase astfel de fantezii prosteşti deoparte. De ce să viseze monarhi din locuri îndepărtate, când putea avea scutieri, cavaleri şi probabil şi lorzi, oricât de mulţi ar fi dorit? Roiau în jurul ei cu zecile, dar trei au ieşit curând în evidenţă, ca favoriţi. Jonah Mooton era moştenitorul Iazului Fecioarelor, Roy Connington Roşcatul era, la cincisprezece ani, lord de Cuibarul Grifonului, iar Braxton Beesbury, supranumit înţepătorul, era un cavaler de nouăsprezece ani, cel mai iscusit lăncier din Reach şi moştenitorul domeniului Honeyholt. Prinţesa avea şi favorite: Perianne Moore şi Alys Turnberry, două fete de vârsta ei, i-au devenit cele mai dragi prietene. Saera le spunea Frumoasa Peri şi Frăguţa. Vreme de peste un an, cele trei fecioare şi cei trei tineri lorzi au fost nedespărţiţi la toate ospeţele şi la toate balurile. Mergeau împreună şi la vânătoare, cu câini sau şoimi, şi o dată s-au îmbarcat pe o corabie şi au traversat Golful Apei Negre, ca s-ajungă la Piatra Dragonului. Când cei trei lorzi culegeau inele cu lancea din fuga calului sau îşi încrucişau săbiile în curţile castelului, cele trei fete erau acolo să-i ovaţioneze.

Regele Jaehaerys, care îşi petrecea timpul discutând cu lorzi veniţi în vizită sau cu soli de dincolo de Marea Îngustă, luând parte la adunările consiliului sau făcând planuri pentru drumuri noi, era mulţumit. Nu era nevoie să cutreiere Ţinutul în căutarea unei perechi pentru Saera, când aveau la

îndemână trei tineri atât de promiţători. Regina Alysanne era mai puţin convinsă de asta.

— Saera e inteligentă, dar nu şi înţeleaptă, i-a spus ea regelui.

Lady Perianne şi lady Alys erau două gâsculiţe frumoase, nesărate şi cu capul sec, iar Connington şi Mooton erau doi tinerei cu caş la gură.

— Şi nu-mi place înţepătorul. Am auzit că are un bastard în Reach şi unul în Debarcaderul Regelui.

Jaehaerys a continuat să nu-şi facă griji.

— Saera nu e niciodată singură cu niciunul dintre ei. Sunt întotdeauna oameni în jur, servitori şi cameriste, grăjdari şi oşteni. Ce prostie ar putea face sub atât de mulţi ochi?

Când a primit răspunsul, nu i-a plăcut.

Una dintre glumele răutăcioase ale Saerei i-a dat de gol pe cei şase. Într-o noapte caldă de primăvară din anul 84 D.C., ţipetele care răsunau într-un lupanar numit Perla Albastră au atras atenţia a doi bărbaţi din Garda Oraşului. Ţipetele erau ale lui Tom Napul, care alerga în cerc, împleticindu-se neputincios, într-o încercare de a scăpa de şase târfe dezbrăcate, pe când muşteriii casei râdeau zgomotos şi aclamau femeile. Dintre muşterii făceau parte Jonah Mooton, Roy Connington Roşcatul şi înţepătorul Beesbury, unul mai beat decât altul. Se gândiseră că ar fi fost amuzant să vadă cum „o face” bătrânul Nap, a recunoscut Roy Roşcatul. Pe urmă Jonah Mooton a râs şi a spus că gluma a fost a Saerei şi că ea e o fată foarte amuzantă.

Oştenii din gardă l-au salvat pe bufonul neajutorat şi l-au escortat până în Fortăreaţa Roşie. Cei trei lorzi au fost aduşi în faţa lui ser Robert Redwyne, comandantul lor. Ser Robert i-a dus la rege, fără să se sinchisească de ameninţările înţepătorului şi de stângacea încercare de a-l mitui a lui Connington.

„Nu e nicicând plăcut să spargi un buboi”, a scris Marele Maester Elysar despre întreaga poveste. „Nu ştii

niciodată nici cât puroi iese, nici cât de urât miroase.” Puroiul ţâşnit din Perla Albastră avea să miroasă cu adevărat groaznic.

Cei trei lorzi beţi au izbutit cumva să se trezească într-o oarecare măsură până când au ajuns în faţa regelui, aşezat pe Tronul de Fier, şi au vorbit cu îndrăzneală. Au mărturisit că l-au răpit pe Tom Napul şi l-au dus la Perla Albastră. Niciunul n-a scos niciun cuvânt despre prinţesa Saera. Când Înălţimea Sa i-a cerut să repete ce spusese despre ea, Mooton a roşit şi a pretins, bâlbâindu-se, că bărbatul din gardă a înţeles greşit. În cele din urmă, Jaehaerys a poruncit să fie duşi toţi trei în temniţă.

— Să doarmă în noaptea asta în bezna unei celule şi poate că mâine-dimineaţă vor spune altă poveste.

Regina Alysanne a fost aceea care, ştiind cât de apropiate de cei trei lorzi erau lady Perianne şi lady Alys, a sugerat să li se pună şi lor întrebări.

— Lasă-mă pe mine să stau de vorbă cu ele, Înălţimea Ta. Dacă te vor vedea pe tron, fulgerându-le de sus cu privirea, vor fi atât de înspăimântate încât nu vor putea scoate niciun cuvânt.

Ora era târzie şi oştenii din garda ei le-au găsit pe cele două fete dormind împreună într-un pat din odăile lui lady Perianne. Regina a cerut să fie aduse în salonul ei. Acolo le-a spus că prietenii lor, cei trei lorzi, sunt în temniţă. Dacă nu voiau să li se alăture, tot ce puteau face era să spună adevărul. N-a fost nevoie să mai adauge ceva. Frăguţa şi Frumoasa Peri s-au întrerupt una pe alta în nerăbdarea lor de a mărturisi. În scurt timp, plângeau amândouă, rugându-se cu disperare să fie iertate. Alysanne le-a lăsat să vorbească, fără să scoată niciun cuvânt. Le-a ascultat, aşa cum făcuse şi mai înainte, la o sută de curţi ale femeilor. Înălţimea Sa ştia să asculte.

La început nu fusese decât un joc, a spus Frumoasa Peri.

— Saera o învăţa pe Alys să sărute, aşa că am întrebat-o dacă nu vrea să mă-nveţe şi pe mine. Băieţii învaţă să lupte

antrenându-se în fiecare dimineaţă, aşa că de ce n-am învăţa şi noi să sărutăm antrenându-ne? Asta le e menit fetelor să facă, nu?

Alys Turnberry a susţinut-o.

— Era plăcut să săruţi, a zis ea, şi într-o noapte am început să ne sărutăm dezbrăcate şi a fost înspăimântător, dar excitant. Ne-am prefăcut pe rând că suntem băieţi. N-am vrut nicio clipă să facem ceva rău, a fost doar un joc. Pe urmă Saera m-a provocat să sărut un băiat adevărat, iar eu am provocat-o pe Peri să facă acelaşi lucru, şi amândouă am provocat-o pe Saera, dar ea a spus că o să facă mai mult decât atât, că o să sărute un bărbat în toată firea, un cavaler. Aşa a început cu Roy, cu Jonah şi cu înţepătorul.

Lady Perianne a intrat atunci din nou în vorbă, spunând că, pe urmă, înţepătorul le-a instruit pe toate.

— Are doi bastarzi, a şoptit ea. Unul e în Reach, iar altul chiar aici, pe Strada Mătăsii. Mama lor e o târfă de la Perla Albastră.

A fost singura rostire a numelui lupanarului. „Niciuna dintre desfrânate nu ştia nimic despre sărmanul Tom Napul, asta a fost ironia”, avea să scrie apoi Marele Maester Elysar, „dar ştiau foarte multe despre anumite alte lucruri, dintre care niciunul întâmplat din vina lor”.

— Unde-au fost septele voastre în tot acest timp? a întrebat regina după ce le-a ascultat până la sfârşit. Unde v-au fost cameristele? Şi lorzii, şi ei ar fi trebuit să fie însoţiţi. Unde le-au fost grăjdarii, oştenii, valeţii, servitorii?

Pe lady Perianne a nedumerit-o întrebarea.

— Le-am spus să aştepte afară, a răspuns, pe tonul cuiva nevoit să explice că soarele răsare dinspre răsărit. Sunt servitori, fac ce li se spune. Ei ştiu prea bine că trebuie să păstreze tăcerea. Înţepătorul a spus că le taie limbile dacă vorbesc. Iar Saera e mai deşteaptă decât septele.

În clipa aceea, Frăguţa nu s-a mai putut stăpâni, a început să plângă şi să-şi rupă cămaşa de noapte. Îi părea atât de rău, i-a spus reginei, ea nu voise niciodată să fie rea, înţepătorul o provocase şi Saera spusese că e laşă, şi ea le

arătase că nu e, dar acum rămăsese grea şi nu ştia cine e tatăl, şi *ce putea face ea*?

— Tot ce poţi face în noaptea asta e să te duci la culcare, i-a spus regina Alysanne. Mâine o să-ţi trimit o septă, să-ţi mărturiseşti păcatele. Mama din Ceruri o să te ierte.

— Dar nu şi mama mea, a spus Alys Turnberry, însă a plecat, aşa cum i se ceruse.

Lady Perianne şi-a ajutat prietena înlăcrimată să se întoarcă în camera ei.

Când i-a povestit regina ce aflase, regelui Jaehaerys i-a venit greu să creadă fie şi un singur cuvânt. Gărzile au fost trimise prin castel şi mai mulţi scutieri, grăjdari şi cameriste au fost aduşi pe rând în faţa Tronului de Fier, să li se pună întrebări. După ce-au fost auzite toate răspunsurile, unii au ajuns în temniţă, alături de stăpânii lor. Se iveau zorii când ultimul a fost lăsat să plece. Abia apoi au trimis regele şi regina după Saera.

Prinţesa şi-a dat fără îndoială seama că se întâmplase ceva când Lordul Comandant al Gărzii Regelui şi cel al Gărzii Oraşului şi-au făcut apariţia împreună ca s-o escorteze în Sala Tronului. Nu era niciodată semn bun când regele te primea stând pe Tronul de Fier. Când a fost adusă, sala imensă era aproape pustie. Numai Marele Maester Elysar şi septonul Barth fuseseră chemaţi ca martori. Vorbeau în numele Citadelei şi al Septului Stelat şi regele simţea că îndrumarea lor îi e necesară, dar în acea zi aveau să se rostească lucruri pe care ceilalţi lorzi n-aveau nevoie să le afle vreodată.

Se spune adesea că în Fortăreaţa Roşie nu există secrete, că în pereţi sunt şobolani care aud totul şi şoptesc noaptea la urechile celor adormiţi ce-au aflat. Poate că e adevărat, căci în clipa când s-a înfăţişat înaintea tatălui ei, prinţesa Saera părea să ştie tot ce se întâmplase la Perla Albastră şi nu se ruşina câtuşi de puţin.

— Eu le-am spus s-o facă, dar nu mi-am închipuit nicidecum că o vor face, a recunoscut ea, senină. Trebuie să

fi fost atât de amuzant! Napul dansând cu târfele.

— Nu şi pentru Tom, a ripostat regele Jaehaerys de pe Tronul de Fier.

— E bufon, a răspuns prinţesa Saera, ridicând din umeri. Rostul bufonilor e să râdă alţii de ei, şi ce e rău în asta? Napului îi place grozav când râzi de el.

— A fost o glumă plină de cruzime, a spus regina Alysanne, dar acum alte lucruri mă îngrijorează mai mult. Am stat de vorbă cu… doamnele tale de companie. Ştii că Alys Turnberry e grea?

Abia atunci şi-a dat prinţesa seama că nu se afla acolo ca să dea socoteală pentru cele petrecute cu Tom Napul, ci pentru păcate mult mai ruşinoase. Pentru o clipă a rămas fără cuvinte, dar nu mai mult de o clipă. Pe urmă a icnit şi a spus:

— Frăguţa mea? Serios? Ea… o, vai, ce-a făcut? O, dulcea mea prostuţă!

Dacă mărturia septonului Barth e demnă de crezare, pe obrazul prinţesei s-a prelins o lacrimă.

Mama ei n-a fost impresionată.

— Ştii foarte bine ce-a făcut. Ce aţi făcut toate. Acum vrem de la tine adevărul, copilă.

Şi, când prinţesa s-a uitat la tatăl ei, n-a găsit acolo alinare.

— Minte-ne din nou, şi totul o să se termine mult mai rău pentru tine! a ameninţat-o regele Jaehaerys pe fiica sa. Cei trei lorzi ai voştri sunt în temniţă, trebuie să ştii asta, iar de ce-o să spui acum depinde unde-o să dormi tu la noapte.

Atunci Saera s-a pierdut cu firea şi cuvintele i s-au năpustit grăbite unul după altul, într-o avalanşă care a lăsat-o aproape cu răsuflarea tăiată. „A trecut de la negare la respingere, la tertipuri, la căinţă, la învinuiri, la justificări şi la sfidări, totul într-o singură oră, întrerupându-se ca să chicotească sau ca să plângă”, avea să scrie septonul Barth. „Ea n-a făcut-o niciodată, ceilalţi mint, nu s-a întâmplat niciodată, cum pot să creadă una ca asta, n-a fost decât o glumă, cine a spus asta, nu aşa s-a întâmplat, tuturor le

place să se sărute, ei îi pare rău. Peri a început, a fost atât de amuzant, nimeni n-a avut de suferit, nimeni n-a spus vreodată că nu e bine să săruţi. Frăguţa a provocat-o, ei îi e atât de ruşine, Baelon o săruta tot timpul pe Alyssa, odată ce-a început ea n-a mai ştiut cum să se oprească, i-a fost frică de înţepătorul, Mama din Ceruri a iertat-o, toate fetele au făcut-o, prima oară era beată, ea n-a vrut niciodată asta, asta vor bărbaţii. Maegelle spune că zeii iartă toate păcatele, Jonah a spus că o iubeşte, zeii au făcut-o frumoasă, nu e vina ei, o să fie bună de-acum înainte, o să fie ca şi cum nu s-ar fi întâmplat niciodată, o să se mărite cu Roy Connington Roşcatul, ei trebuie s-o ierte, n-o să mai sărute niciodată un bărbat, nici n-o să mai facă nimic din celelalte lucruri, nu e ea cea care a rămas grea, e fiica lor, fetiţa lor, e *prinţesă,* dacă ar fi regină ar putea face tot ce vrea, de ce nu o cred, n-au iubit-o niciodată, îi urăşte, n-au decât s-o biciuiască dacă vor, dar sclava lor n-o să fie niciodată. M-a lăsat cu gura căscată. În tot Ţinutul n-a existat vreodată un saltimbanc care să dea un asemenea spectacol, dar la sfârşit era istovită şi speriată. Şi i-a căzut masca.”

— Ce-ai făcut? a întrebat regele, când prinţesa a tăcut în sfârşit. Cei Şapte să ne aibă în pază, *ce-ai făcut?* I-ai dat unuia dintre băieţii ăştia fecioria ta? Spune-mi adevărul!

— Adevărul? a zis Saera. În clipa aceea, cu acel cuvânt, nesupunerea ei a ieşit la lumină. Nu, le-am dat-o tuturor. Dar fiecare crede că el a fost primul. Băieţii sunt din cale afară de proşti.

Jaehaerys a fost atât de îngrozit încât a rămas fără grai, dar regina şi-a păstrat sângele rece.

— Văd că eşti foarte mândră de tine. Pe deplin femeie la şaptesprezece ani neîmpliniţi. Sunt sigură că, după părerea ta, ai fost foarte deşteaptă, dar să fii deştept e una şi să fii înţelept e alta. Ce-ţi imaginezi c-o să se întâmple acum, Saera?

— O să mă mărit, a răspuns prinţesa. De ce nu? Tu erai măritată la vârsta mea. O să fiu cununată şi o să am o ceremonie nupţială, dar cu cine? Şi Jonah, şi Roy mă iubesc,

l-aş putea lua pe unul dintre ei, dar sunt atât de copilăroşi! Înţepătorul nu mă iubeşte, dar mă face să râd şi uneori să ţip. M-aş putea mărita cu toţi trei, de ce nu? De ce să am un singur bărbat? Cuceritorul a avut două soţii, iar Maegor şase sau opt.

Mersese prea departe. Jaehaerys s-a ridicat în picioare şi a coborât de pe Tronul de Fier, cu faţa o mască a furiei.

— Te compari cu *Maegor*? Aşa îţi doreşti să ajungi?

Înălţimea Sa auzise destul.

— Duceţi-o înapoi, în dormitorul ei, le-a spus gărzilor sale, şi ţineţi-o acolo până trimit din nou după ea!

Când i-a auzit cuvintele, prinţesa a alergat spre el, plângând:

— Tată, tată!

Dar Jaehaerys i-a întors spatele, iar Gyles Morrigen a prins-o de braţ şi a tras-o deoparte cu forţa. Saera nu a vrut să se clintească, aşa că gărzile au fost nevoite s-o scoată târâş din sală, în vreme ce ea ţipa şi plângea şi îşi striga tatăl.

Chiar şi aşa, ne spune septonul Barth, prinţesa ar fi fost iertată şi ar fi reintrat în graţii, dacă ar fi făcut ce i se spusese, dacă ar fi rămas în odăile sale, supusă, reflectând la păcatele săvârşite şi rugându-se pentru iertare. Jaehaerys şi Alysanne şi-au petrecut toată ziua următoare cu septonul Barth şi cu Marele Maester Elysar, încercând să decidă ce era de făcut cu cei şase păcătoşi, dar mai ales cu prinţesa. Regele era furios şi de neînduplecat, pentru că se simţea adânc ruşinat şi nu putea să uite vorbele batjocoritoare ale Saerei despre nevestele lui Maegor.

— Nu mai e fiica mea, a spus, nu doar o singură dată.

Însă regina Alysanne nu găsea atâta asprime în sufletul său.

— E fiica noastră, i-a spus regelui. Da, trebuie să fie pedepsită, dar e totuşi copilul nostru. Şi, acolo unde există păcat, există şi izbăvire. Stăpânul meu, iubirea mea, ai făcut pace cu lorzi care au luptat de partea unchiului tău, ai iertat oameni care au străbătut Ţinutul alături de septonul Moon,

ai găsit o cale de înţelegere cu Credinţa, ca şi cu lordul Rogar, după ce a încercat să ne despartă şi s-o pună pe Aerea pe tronul tău, aşa că sigur vei izbuti să te împaci cu propria noastră fiică.

Cuvintele Înălţimii Sale au fost blânde şi suave şi l-au mişcat pe Jaehaerys, ne povesteşte septonul Barth. Alysanne era încăpăţânată şi insistentă şi ştia cum să-l facă pe rege să vadă lucrurile la fel ca ea, indiferent cât de potrivnice le-ar fi fost părerile la început. Dacă i se dădea timp, l-ar fi putut face şi să s-o privească pe Saera cu mai multă blândeţe.

Dar n-a avut timp. Chiar în acea noapte, prinţesa Saera şi-a pecetluit soarta. În loc să rămână în camera ei, aşa cum i se ceruse, s-a folosit de prilejul ivit când a mers la privată ca să plece pe furiş, s-a îmbrăcat cu hainele unei spălătorese, a furat un cal de la grajduri şi a ieşit din castel. A străbătut jumătate din oraş, până la Dealul lui Rhaenys, dar, când a încercat să intre în Groapa Dragonului, a fost prinsă de paznici şi adusă înapoi, în Fortăreaţa Roşie.

Alysanne a plâns când a aflat, căci a înţeles că s-a pierdut orice speranţă. Jaehaerys era de neclintit, ca piatra. A spus doar atât:

— Saera cu un dragon. Mă întreb dacă şi ea l-ar fi luat tot pe Balerion.

De data asta, prinţesei nu i s-a îngăduit să se întoarcă în odăile ei. A fost închisă într-o celulă din turn, zi şi noapte sub paza lui Jonquil Darke, chiar şi atunci când mergea la privată.

Pentru surorile ei într-ale păcatului au fost aranjate căsătorii în grabă. Perianne Moore, care nu rămăsese grea, a fost cununată cu Jonah Mooton.

— Ai avut un rol în distrugerea ei, aşadar poţi avea unul şi când e vorba de mântuire, i-a spus regele tânărului lord.

Căsătoria s-a dovedit a fi un succes şi, după o vreme, cei doi au devenit lordul şi lady de Iazul Fecioarelor.

Cu Alys Turnberry, care *era* grea, n-a fost la fel de simplu, fiindcă Roy Connington Roşcatul a refuzat să se

însoare cu ea.

— N-o să pretind că bastardul înţepătorului e fiul meu, nici n-o să-l fac moştenitorul Cuibarului Grifonului, i-a răspuns el regelui, sfidător.

În schimb, Frăguţa a fost trimisă în Vale, să nască (o fată, cu părul de un roşu strălucitor) într-o mănăstire de pe o insulă din portul Gulltown, unde erau crescute fiicele naturale ale multor lorzi. Pe urmă a fost măritată cu Dunstan Pryor, lord de Pietricica, o insulă din apropierea Degetelor.

Lui Connington i s-a dat să aleagă între o viaţă în Rondul de Noapte şi zece ani de surghiun. Deloc surprinzător, a preferat surghiunul, a traversat Marea Îngustă către Pentos şi de-acolo a ajuns în Myr, unde s-a înhăitat cu mercenari şi cu alţi indivizi de joasă speţă. Cu o jumătate de an înainte de a se putea întoarce în Westeros, a fost înjunghiat mortal de o târfă dintr-o casă a jocurilor de noroc.

Cea mai grea pedeapsă a fost rezervată pentru Braxton Beesbury, trufaşul tânăr cavaler supranumit înţepătorul.

— Aş putea să te jugănesc şi să te trimit la Zid, i-a spus Jaehaerys. Asta i-am făcut lui ser Lucamore, care era mai presus decât tine. Aş putea să-i iau tatălui tău pământurile şi castelele, dar aşa n-aş face nicidecum dreptate. Nici el, nici fraţii tăi n-au avut nicio legătură cu faptele tale. Nu te putem lăsa să răspândeşti poveşti despre fiica mea, aşa că o să-ţi tăiem limba. Cred că şi nasul, ca să nu-ţi mai fie atât de uşor să momeşti fecioare. Te mândreşti mult prea mult cu dibăcia ta în mânuirea săbiei şi a lăncii, aşa că o să-ţi luăm şi asta. O să-ţi rupem braţele şi picioarele, iar maesterii vor avea grijă să ţi se vindece strâmbe. De-acum înainte o să trăieşti viaţa jalnică a unui olog. Dacă nu cumva…

— Dacă nu cumva? Beesbury era alb ca varul. Am de ales?

— Orice cavaler învinuit de fapte rele are de ales, i-a reamintit regele. Îţi poţi dovedi nevinovăţia punându-ţi trupul în primejdie.

— Atunci, aleg judecata prin luptă, a răspuns

înţepătorul.

După cum îl descriu toate istorisirile, era un tânăr trufaş, sigur pe iscusinţa sa în luptă. S-a uitat la cei şapte cavaleri din Garda Regelui, care stăteau la picioarele Tronului de Fier, în mantiile lor lungi şi albe şi în zale strălucitoare, şi a întrebat:

— Cu care dintre bătrânii ăştia trebuie să mă bat?

— Cu acest bătrân, l-a înştiinţat Jaehaerys Targaryen. Cu cel căruia i-ai sedus şi i-ai deflorat fiica.

S-au întâlnit în dimineaţa următoare, imediat ce s-au ivit zorii. Moştenitorul Honeyholtului avea nouăsprezece ani, iar regele patruzeci şi nouă, dar nu era nici pe departe bătrân. Beesbury s-a înarmat cu un buzdugan cu lanţ, gândindu-se că Jaehaerys e mai puţin obişnuit să se apere de aşa ceva. Regele a preferat o sabie, Focul Negru. Amândoi purtau armură şi aveau scuturi. Când a început lupta, înţepătorul s-a năpustit cu toată forţa asupra Înălţimii Sale şi, sperând că-l poate copleşi cu forţa şi iuţeala tinereţii, şi-a făcut bila cu ţepi să se rotească, să danseze şi să cânte. Jaehaerys a parat toate loviturile cu scutul, mulţumindu-se să se apere până ce pe tânăr l-au părăsit puterile. După scurtă vreme, Braxton Beesbury abia mai izbutea să-şi salte braţul şi atunci a atacat regele. Chiar şi cele mai bune zale respingeau cu greu oţelul valyrian, iar el ştia foarte bine care sunt toate punctele slabe. Când s-a prăbuşit, în cele din urmă, înţepătorul sângera din vreo şase răni. Jaehaerys i-a azvârlit scutul stâlcit cu o lovitură de picior, i-a săltat viziera coifului, a sprijinit vârful Focului Negru de unul dintre ochii lui şi a înfipt sabia adânc.

Regina Alysanne nu a privit duelul. I-a spus regelui că nu suportă gândul că el ar putea să moară. Prinţesa Saera a urmărit totul de la fereastra celulei sale. Jonquil Darke, temnicerul ei, a avut grijă să n-o lase să se uite în altă parte.

Două săptămâni mai târziu, Jaehaerys şi Alysanne i-au dat Credinţei o altă fiică de-a lor. Prinţesa Saera, care încă nu împlinise şaptesprezece ani, a plecat de la Debarcaderul Regelui către Oraşul Vechi, unde sora ei, septa Maegelle,

trebuia să se ocupe de pregătirea ei. S-a dat de ştire că va fi novice, urmând să li se alăture Surorilor Tăcute.

Septonul Barth, care ştia mai bine decât oricine altcineva cum gândeşte regele, avea să susţină mai târziu că, de fapt, nu era vorba decât de o lecţie. Nimeni, şi mai ales tatăl său, nu o putea lua pe Saera drept sora ei Maegelle. N-avea să fie niciodată septă, şi cu atât mai puţin Soră Tăcută, dar trebuia să fie pedepsită şi câţiva ani de rugăciuni fără grai, de disciplină aspră şi de meditaţie aveau să-i prindă bine, s-o aducă pe calea mântuirii.

Dar nu era o cale pe care îşi dorea Saera Targaryen să păşească. Prinţesa a îndurat tăcerea, băile reci, robele aspre care zgârie pielea, mâncarea fără carne. Şi-a lăsat capul ras şi pielea frecată cu perii din păr de cal şi a fost chiar şi bătută cu un baston ori de câte ori a dat dovadă de nesupunere. A îndurat toate astea vreme de un an şi jumătate… dar, în 85 D.C., când i s-a ivit prilejul, a plecat din mănăstire în toiul nopţii şi a coborât pe docuri. O soră mai bătrână a dat nas în nas cu ea în timp ce fugea, dar Saera a izbit-o cu piciorul, azvârlind-o în josul unui şir de trepte şi a sărit peste ea, năpustindu-se spre uşă.

Când vestea despre fuga ei a ajuns la Debarcaderul Regelui, s-a presupus că se ascunde undeva, în Oraşul Vechi, dar oamenii lordului Hightower au căutat-o umblând din uşă în uşă şi n-au găsit nici măcar o urmă a trecerii ei. Pe urmă s-a crezut că e, poate, pe drum către Fortăreaţa Roşie, ca să-i ceară iertare tatălui său. Fiindcă n-a apărut, regele s-a întrebat dacă nu cumva a fugit la foştii ei prieteni, aşa că lui Jonah Mooton şi lui Perianne, soţia lui, li s-a cerut să fie cu ochii în patru la Iazul Fecioarelor. Adevărul s-a aflat abia peste un an, când fosta prinţesă a fost văzută la Lys, într-o grădină a plăcerii, încă în veşminte de novice. Când a auzit asta, regina Alysanne a început să plângă.

— Au făcut din fiica noastră o târfă, a spus.

— Târfă a fost dintotdeauna, a răspuns regele.

Jaehaerys Targaryen şi-a sărbătorit a cincizecea aniversare în 84 D.C. Anii îi luaseră tribut şi cei care îl

cunoşteau bine spuneau că, după ce Saera l-a făcut de ocară şi l-a părăsit, n-a mai fost niciodată acelaşi. A slăbit, era aproape numai piele şi os, iar în barbă şi în păr avea mai multe fire cărunte decât aurii. Pentru prima oară, a început să fie numit mai degrabă „Regele cel bătrân” decât împăciuitorul. Zguduită de toate pierderile pe care le suferise, Alysanne s-a retras din ce în ce mai mult de la guvernarea Ţinutului şi venea tot mai rar la adunările consiliului, dar Jaehaerys încă îi mai avea pe credinciosul său septon Barth şi pe fiii săi.

— Dacă va mai fi un război, le-a spus celor doi, voi veţi fi cei care îl vor purta. Eu am drumuri de terminat.

„Se descurca mai bine cu drumurile decât cu fiicele sale”, avea să scrie mai târziu Marele Maester Elysar, în obişnuitul său stil răutăcios.

În anul 86 D.C., regina Alysanne a anunţat logodna fiicei sale Viserra, în vârstă de cincisprezece ani, cu Theomore Manderly, bătrânul şi aprigul lord de Portul Alb. Căsătoria avea să lege mai strâns Ţinutul laolaltă, prin unirea uneia dintre marile Case din nord cu Tronul de Fier, a declarat regele. În tinereţe, lordul Theomore îşi câştigase o mare faimă ca luptător şi se dovedise un stăpân chibzuit, sub a cărui guvernare Portul Alb prosperase din plin. Şi regina Alysanne ţinea foarte mult la el, fiindcă îşi amintea cu câtă căldură o primise când vizitase pentru prima oară Nordul.

Dar nobilul lord rămăsese de patru ori văduv şi, cu toate că era în continuare un luptător curajos, se îngrăşase foarte tare, fapt care nu-l ajuta să fie pe placul prinţesei Viserra. Ea visa un alt fel de bărbat. Încă din copilărie, Viserra era cea mai frumoasă dintre fiicele reginei. Înalţi lorzi, cavaleri faimoşi şi băieţi cu caş la gură roiau mereu în jurul ei, hrănindu-i vanitatea până ce a ajuns foc dezlănţuit. Marea ei plăcere era să întărâte un băiat împotriva altuia, îndemnându-i către încercări şi întreceri prosteşti. În schimbul favorurilor ei pe durata unui turnir, îi punea pe cavalerii care o admirau să înoate în Gura Apei Negre, să se caţăre pe Turnul Mâinii, sau să elibereze toţi corbii din

adăpostul lor. O dată, dusese la Groapa Dragonului şase băieţi, ca să le spună că o să-şi dea fecioria aceluia care îşi va pune capul în gura unui dragon, dar zeii au fost buni în ziua aceea şi paznicii au pus capăt isprăvii.

Niciun scutier n-avea s-o câştige vreodată pe Viserra, regina Alysanne o ştia; n-avea să-i câştige inima şi cu siguranţă nici fecioria. Era o copilă mult prea şireată ca să meargă pe aceeaşi cale ca sora ei Saera.

— N-o interesează nici jocurile de-a sărutatul, nici băieţii, i-a spus regina lui Jaehaerys. Se joacă cu ei cum se juca în copilărie cu căţeluşii, dar nu e tentată să se culce cu niciunul, aşa cum nu e tentată să se culce cu un câine. Viserra noastră ţinteşte mult mai sus. Am văzut cum se găteşte şi se fuduleşte când îi dă târcoale lui Baelon. El e soţul pe care şi-l doreşte, dar nu fiindcă l-ar iubi. Vrea să fie regină.

Prinţul Baelon era cu paisprezece ani mai vârstnic decât Viserra, el avea douăzeci şi nouă şi ea cincisprezece, dar lorzi mai bătrâni se însuraseră cu fecioare mai tinere, ea ştia asta foarte bine. Trecuseră doi ani de la moartea prinţesei Alyssa, dar Baelon încă nu se arătase interesat de nicio altă femeie.

— S-a însurat cu o soră de-a lui, de ce nu s-ar însura şi cu alta? i-a spus Viserra celei mai bune prietene a ei, toanta Beatrice Butterwell. Sunt mult mai frumoasă decât a fost Alyssa, doar ai văzut-o. Avea *nasul spart.*

Dacă prinţesa era hotărâtă să se mărite cu fratele său, regina era la fel de hotărâtă s-o împiedice. Soluţia ei erau lordul Manderly şi Portul Alb.

— Theomore e un om bun, un bărbat înţelept, cu o inimă blândă şi cu un cap bun pe umeri, i-a spus Alysanne fiicei sale. Norodul de pe domeniul lui îl îndrăgeşte.

Prinţesa nu s-a lăsat convinsă.

— Mamă, dacă îţi place atât de mult, ar trebui să te măriţi tu cu el, a zis, înainte de a fugi să i se plângă tatălui ei.

Jaehaerys nu i-a oferit nicio alinare.

— E o pereche foarte potrivită pentru tine, i-a spus el, înainte de a-i explica importanţa atragerii Nordului mai aproape de Tronul de Fier.

Oricum, a adăugat apoi, căsătoriile erau treaba reginei, el nu se amesteca niciodată în aşa ceva.

Dacă bârfele de la Curte pot fi crezute, Viserra, înciudată, s-a întors apoi către fratele ei Baelon, punându-şi în el speranţele de salvare. Într-o noapte, s-a furişat pe lângă gărzile lui şi i-a pătruns în dormitor, unde s-a dezbrăcat şi l-a aşteptat astfel, înfruptându-se din vinul lui ca să-şi omoare timpul. Când a apărut în sfârşit, prinţul Baelon a găsit-o în patul său, goală şi beată, şi a gonit-o. Ea era atât de nesigură pe picioare încât, ca să ajungă cu bine înapoi, în apartamentele ei, a fost nevoie s-o ajute două slujitoare şi un cavaler din Garda Regelui.

N-o să ştim niciodată cum s-ar fi încheiat lupta dintre regina Alysanne şi încăpăţânata ei fiică de cincisprezece ani. La scurt timp după întâmplarea din dormitorul lui Baelon, când regina făcea pregătiri pentru plecarea prinţesei din Debarcaderul Regelui, Viserra şi-a schimbat hainele cu ale uneia dintre cameristele sale, ca să scape de gărzile însărcinate s-o ferească de propriile boroboaţe, şi a ieşit din Fortăreaţa Roşie pentru ceea ce a numit „o ultimă noapte de râsete înainte de a mă preschimba în sloi de gheaţă”.

Însoţitorii ei erau bărbaţi, doi lorzi din mica nobilime şi patru cavaleri tineri, cu toţii dornici să-i câştige favorurile şi la fel de lipsiţi de experienţa vieţii ca firele de iarbă la început de primăvară. Unul se oferise să-i arate prinţesei părţi din oraş nemaivăzute de ea vreodată: cârciumile şi gropile cu şobolani din Fundătura Puricilor, birturile de pe aleea Eel şi de pe Uliţa Fluviului, unde ospătăriţele dansau pe mese, lupanarele de pe Strada Mătăsii. Berea, miedul şi vinul au făcut parte din distracţia serii şi Viserra s-a înfruptat din toate cu lăcomie.

La un moment dat, cam pe la miezul nopţii, prinţesa şi însoţitorii care-i mai rămăseseră (pe câţiva cavaleri îi doborâse băutura) s-au hotărât să se-ntoarcă la castel în

goana cailor, luându-se la întrecere. A urmat o cavalcadă nebună pe străzile oraşului, cu trecătorii grăbindu-se să li se ferească din cale ca să nu fie trântiţi şi călcaţi de copite. Râsetele au răsunat în noapte şi tot grupul a fost în culmea încântării până când au ajuns la poalele Dealului lui Aegon, unde calul Viserrei s-a ciocnit cu al unuia dintre însoţitorii ei. Iapa cavalerului s-a dezechilibrat şi a căzut, rupându-şi piciorul prins sub ea. Prinţesa a fost azvârlită din şa, cu capul înainte, într-un zid. Şi-a frânt gâtul.

Era ora lupului, cel mai întunecat ceas al nopţii, când a căzut în sarcina lui ser Ryam Redwyne, din Garda Regelui, să-i trezească pe Jaehaerys şi Alysanne ca să le spună că fiica lor a fost găsită moartă pe o alee de la poalele Dealului lui Aegon.

În ciuda neînţelegerilor dintre ele, moartea prinţesei Viserra a fost devastatoare pentru regină. Într-un răstimp de cinci ani, zeii îi luaseră trei fiice: pe Daella în 82 D.C., pe Alyssa în 84 D.C. şi pe Viserra în 87 D.C. Şi prinţul Baelon a fost înnebunit de durere, tot întrebându-se dacă n-ar fi trebuit să-i vorbească Viserrei cu mai puţină asprime când o găsise goală în patul lui. Deşi el şi Aemon, alături de soţia acestuia, lady Jocelyn, şi de fiica lor Rhaenys, au fost o consolare pentru regele şi regina în suferinţă, Alysanne s-a întors să caute alinare către fiicele care-i mai rămăseseră.

Maegelle, acum în vârstă de douăzeci şi cinci de ani şi septă, a căpătat învoire de la septon ca să stea cu mama ei până la sfârşitul acelui an, iar prinţesa Gael, o fetiţă de şapte ani, dulce şi şmecheră, a devenit umbra nelipsită a reginei, ba încă şi dormeau noaptea în acelaşi pat. Prezenţa ei îi dădea reginei putere… dar chiar şi aşa i se întâmpla tot mai des să-i fugă gândul către fiica sa care nu-i era alături. Cu toate că Jaehaerys i-o interzisese, a năimit oameni care să stea cu ochii pe copila ei de dincolo de Marea Îngustă. De la ei ştia că Saera e tot în Lys, tot în grădina plăcerii. Acum în vârstă de douăzeci de ani, îşi distra adesea admiratorii continuând să se îmbrace precum o novice a Credinţei; existau cu siguranţă foarte mulţi lyseni încântaţi să

necinstească femei tinere şi inocente care făcuseră legământ de castitate, chiar dacă inocenţa era măsluită.

Durerea pierderii Viserrei a făcut-o în cele din urmă pe regină să-i vorbească din nou regelui despre Saera. L-a luat cu ea pe septonul Barth, ca să descrie virtuţile iertării şi puterile vindecătoare ale timpului. Numai după ce şi-a încheiat el spusele a rostit Înălţimea Sa numele Saerei.

— Te rog, l-a implorat pe rege, e timpul s-o aducem acasă. A fost cu siguranţă pedepsită îndeajuns. E fiica noastră.

Jaehaerys a rămas de neclintit.

— E o târfă din Lys, a răspuns el. Şi-a desfăcut picioarele pentru jumătate din Curtea mea, a azvârlit o femeie bătrână în jos, pe trepte, a încercat să fure un dragon. De ce altceva mai ai nevoie? Cum crezi c-a ajuns la Lys? N-avea niciun ban. Cum crezi că şi-a plătit călătoria?

Regina s-a tras înapoi, crispându-se la auzul asprimii vorbelor lui, dar nu s-a dat bătută.

— Dacă n-o aduci pe Saera acasă de dragul ei, adu-o de dragul meu. Am nevoie de ea.

— Ai nevoie de ea cum are un dornishean nevoie de un cuib de vipere, a ripostat Jaehaerys. Îmi pare rău. În Debarcaderul Regelui sunt destule curve. Nu vreau să-i mai aud niciodată numele.

Cu asta, s-a ridicat să plece, dar la uşă s-a oprit şi s-a întors din nou cu faţa.

— Suntem împreună din copilărie. Te cunosc la fel de bine cum mă cunosc pe mine însumi. În clipa asta te gândeşti că n-ai nevoie de îngăduinţa mea ca s-o aduci acasă, c-o poţi lua pe Silverwing ca să zbori tu până în Lys. Şi pe urmă ce-o să faci, o s-o vizitezi în grădina plăcerilor? Îţi imaginezi c-o să se-arunce în braţele tale şi-o să te implore s-o ierţi? Mai degrabă o să te pălmuiască. Şi ce-o să facă lysenii, dacă o să-ncerci să pleci cu una dintre târfele lor? Pentru ei e valoroasă. Cât crezi că plătesc cei dornici să se culce cu o prinţesă Targaryen? În cel mai bun caz, vor cere o răscumpărare pentru ea. În cel mai rău, s-ar putea hotărî să

te păstreze şi pe tine. Şi ce-ai face atunci? Ai chema-o pe Silverwing să le ardă oraşul din temelii? O să mă pui să-i trimit pe Aemon şi Baelon cu o armată, să vadă dacă o pot elibera? O vrei, da, te-am auzit, ai nevoie de ea… dar ea n-are nevoie nici de tine, nici de mine, nici de Westeros. E moartă. Îngroapă-o!

Regina n-a zburat la Lys, dar nici nu l-a iertat vreodată pe rege pentru cuvintele rostite în ziua aceea. Tocmai se făceau de ceva vreme planuri pentru o altă vizită regală în anul care urma, o reîntoarcere în Ţinuturile de vest, pentru prima oară după douăzeci de ani.

La scurt timp după discuţia lor, regina i-a dat de ştire lui Jaehaerys că va trebui să plece singur. Ea voia să se întoarcă la Piatra Dragonului, să-şi plângă fiicele moarte.

Aşa se face că, în anul 88 D.C., Jaehaerys Targaryen a zburat singur către Casterly Rock şi către celelalte castele importante din Vest. De data asta s-a oprit chiar şi pe Insula Frumoasă, fiindcă dispreţuitul lord Franklyn era la loc sigur, în mormântul său. Regele a fost plecat mult mai multă vreme decât se plănuise la început; avea drumuri în construcţie de inspectat şi s-a trezit făcând popasuri neplanificate în oraşe şi castele mai mici, spre încântarea multor lorzi mărunţi şi cavaleri stăpânitori de pământuri. Prinţul Aemon i se alătura când ajungea la anumite castele, iar prinţul Baelon când ajungea la altele, dar niciunul nu izbutea să-l convingă să se întoarcă în Fortăreaţa Roşie.

— A trecut prea mult timp de când nu mi-am mai văzut regatul şi nu mi-am mai ascultat poporul, le răspundea Înălţimea Sa. Debarcaderul Regelui o duce destul de bine în mâinile voastre şi ale mamei voastre.

Când s-a săturat în sfârşit să profite de ospitalitatea oamenilor Vestului, nu s-a întors la Debarcaderul Regelui, ci s-a dus direct în Reach, purtat de Vermithor de la Crakehall la Old Oak, pentru a începe o a doua vizită chiar în momentul în care o încheia pe prima. Absenţa reginei fusese deja observată şi regele se trezea adesea aşezat la ospeţe alături de câte o fecioară zveltă sau de câte o văduvă

frumoasă sau călărind alături de ele la vânătoarea cu şoimi sau câini, dar nu-i dădea atenţie niciuneia. La Bandallon, când fiica mezină a lordului Blackbar a fost destul de îndrăzneaţă ca să i se aşeze pe genunchi şi să încerce să-i dea ea să mănânce un strugure, regele i-a îndepărtat mâna spunând:

— Iartă-mă, dar am o regină şi nu mă încântă amantele.

Regele a fost în mişcare pe toată durata anului 89 D.C. La Highgarden, i s-a alăturat pentru o vreme nepoata lui, prinţesa Rhaenys, şi a zburat alături de el purtată de Meleys, Regina Roşie. Au vizitat împreună Insulele Scutului, unde regele nu mai fusese niciodată. Şi a ţinut să coboare pe toate cele patru insule. Erau pe Scutul Verde, în castelul lordului Chester, când prinţesa i-a vorbit regelui despre planurile ei de căsătorie şi a primit binecuvântarea lui.

— Nu puteai alege un bărbat mai bun, i-a spus.

În cele din urmă, călătoria s-a încheiat în Oraşul Vechi, unde Jaehaerys a vizitat-o pe fiica lui, septa Maegelle, a primit binecuvântarea Înaltului Septon, a mers la festinul Conclavului şi a savurat turnirul organizat în cinstea lui de lordul Hightower. Ser Ryam Redwyne a fost iarăşi campionul.

Maesterii vorbesc despre înstrăinarea dintre rege şi regină din acel an, numind-o Marea Ruptură. Trecerea timpului şi o altă neînţelegere, la fel de amară, i-au dat un alt nume: Prima Ceartă. Aşa i se spune şi în zilele noastre. Despre A Doua Ceartă vom vorbi la timpul potrivit.

Septa Maegelle a fost cea care a cârpit ruptura.

— E o prostie, tată, i-a spus regelui. Rhaenys se va mărita anul viitor, iar asta ar trebuie să fie prilejul unei festivităţi grandioase. Va dori să fim de faţă cu toţii, adică şi tu, şi mama. Arhimaesterii îţi spun împăciuitorul, aşa am auzit. E timpul să vă împăcaţi.

Mustrarea a avut efectul dorit. Două săptămâni mai târziu, Jaehaerys s-a întors la Debarcaderul Regelui, iar regina Alysanne a revenit de la Piatra Dragonului, unde se

surghiunise singură. N-o să ştim niciodată ce şi-au spus unul altuia, dar, pentru o bună bucată de vreme după aceea, au fost din nou la fel de apropiaţi ca mai înainte.

În al nouăzecilea an de după Cucerirea lui Aegon, regele şi regina au trăit împreună unul dintre ultimele lor momente fericite, când au celebrat nunta celei mai vârstnice nepoate a lor, prinţesa Rhaenys, cu Corlys Velaryon de Driftmark, Stăpânul Valurilor.

La treizeci şi şapte de ani, Şarpele Mărilor era deja aclamat drept cel mai mare cutreierător al apelor pe care-l cunoscuse vreodată Westerosul, dar, cu nouă călătorii îndelungate în urma sa, trebuia să revină acasă pentru a se însura şi a-şi întemeia o familie.

— Numai tu mă poţi îndepărta de mare, i-a spus prinţesei. M-am întors de la capătul pământului pentru tine.

La şaisprezece ani, Rhaenys era o tânără şi neînfricată frumuseţe, dar şi o pereche mai mult decât potrivită pentru corăbierul ei. Îşi călărea dragonul de la treisprezece ani şi a insistat să vină la nuntă cu Meleys, Regina Roşie, magnifica femelă care îi aparţinuse cândva mătuşii sale Alyssa.

— Ne putem întoarce la capătul pământului împreună, i-a făgăduit ea lui Corlys. Dar eu voi ajunge acolo prima, pentru că voi zbura.

— A fost o zi minunată, avea să spună regina Alysanne, cu un zâmbet trist, în tot restul vieţii sale.

În anul acela, ea avea cincizeci şi cinci şi, din păcate, nu-i mai rămăseseră multe zile de trăit.

Această istorisire nu şi-a propus să fie o cronică a nesfârşitelor războaie, intrigi şi rivalităţi dintre Oraşele Libere din Essos, aşa că nu ne referim decât la influenţa acestora asupra destinului Casei Targaryen şi al celor Şapte Regate. Iar aşa ceva s-a întâmplat în anii 91 şi 92 D.C., în timpul a ceea ce numim Baia de sânge myrisheană. N-o să vă obosim cu amănunte. E de ajuns să spunem că, în Myr, două facţiuni rivale se luptau pentru supremaţie. Au fost asasinate, revolte, otrăviri, siluiri, spânzurări, torturi şi lupte pe mare înainte de a câştiga una dintre cele două. Izgoniţi

din oraş, învinşii au încercat să se stabilească mai întâi pe Treptele de Piatră, numai pentru a fi alungaţi şi de acolo când Arhontele din Tyrosh şi o alianţă a regilor piraţilor a făcut din asta o cauză comună. În disperarea lor, myrishenii s-au îndreptat către insula Tarth, unde debarcarea lor l-a luat prin surprindere pe Evenstar. În scurt timp, au pus stăpânire pe partea de răsărit a insulei.

Pe vremea aceea, myrishenii erau ca nişte piraţi, o bandă de haimanale nemernice. Atât regele, cât şi consiliul său au fost de părere că nu era nevoie să se străduiască prea mult ca să-i alunge din nou pe mare. Au hotărât să conducă prinţul Aemon atacul. Myrishenii aveau o oarecare forţă pe mare, aşa că mai întâi trebuia să-şi ducă Şarpele Mărilor flota în sud, să-l apere pe lordul Boremund în timp ce traversa apele către Tarth cu armia sa din Ţinutul Furtunilor, pentru a li se alătura oştenilor recrutaţi de Evenstar. Forţele lor unite aveau să fie mai mult decât suficiente pentru recucerirea insulei. Iar dacă se iveau greutăţi neaşteptate, Aemon îl avea pe Caraxes.

— Îi place grozav să dea foc, a spus prinţul.

Lordul Corlys şi flota sa au plecat din Driftmark în a noua zi a celei de a treia luni a anului 92 D.C. Prinţul Aemon i-a urmat câteva ore mai târziu, după ce şi-a luat rămas-bun de la lady Jocelyn şi de la fiica lor, Rhaenys. Prinţesa tocmai aflase că e grea, altminteri şi-ar fi însoţit tatăl, cu Meleys.

— În luptă? a spus prinţul. De parcă ţi-aş fi îngăduit vreodată aşa ceva. Ai de purtat propria ta bătălie. Lordul Corlys îşi doreşte un fiu, sunt sigur, iar mie mi-ar plăcea să am un nepot.

Au fost ultimele cuvinte pe care i le-a spus vreodată fiicei sale. Caraxes a luat-o repede înaintea Şarpelui Mărilor şi a flotei lui şi a coborât din văzduh pe Tarth. Lordul Cameron, care era atunci Evenstar, se retrăsese în munţii din centrul insulei sale şi îşi făcuse tabăra într-o vale ascunsă, de unde putea urmări mişcările myrishenilor aflaţi mai jos. Prinţul Aemon l-a întâlnit acolo şi au făcut planuri de luptă, în vreme ce Caraxes înfuleca vreo şase capre.

Numai că tabăra Evenstarului nu era atât de ascunsă cum credea el, iar fumul flăcărilor dragonului a atras atenţia a două iscoade myrishene, care se furişau către culmi. Unul l-a recunoscut pe Evenstar când se plimba prin tabără cu paşi mari, în amurg, vorbind cu prinţul Aemon. Oamenii din Myr nu sunt nici corăbieri, nici oşteni de mare valoare. Ca arme, preferă pumnalul, spada scurtă şi arbaleta, mai ales cu săgeţi otrăvite. Una dintre iscoade şi-a încordat arbaleta, în spatele stâncilor după care se ascunsese. A ridicat, l-a luat drept ţintă pe Evenstar, aflat cu vreo sută de metri mai jos, şi a tras. Din pricina luminii împuţinate din amurg şi a distanţei, n-a putut ochi cu precizie şi săgeata l-a ratat pe lordul Cameron… dar l-a lovit pe prinţul Aemon, aflat alături.

Săgeata de fier i-a străpuns gâtul, ieşind prin ceafă. Prinţul de Piatra Dragonului a căzut în genunchi, cu mâinile încleştate pe săgeată, ca şi cum ar fi vrut să şi-o smulgă din gât, dar puterile îl părăsiseră. Aemon Targaryen a murit străduindu-se să vorbească, înecat cu propriul sânge. Avea treizeci şi şapte de ani.

Cum ar putea cuvintele mele să povestească despre jalea care a cuprins atunci cele Şapte Regate, despre durerea regelui Jaehaerys şi a reginei Alysanne, despre patul în care lady Jocelyn, acum singură, a vărsat lacrimi amare, despre prinţesa Rhaenys, care a plâns, ştiind că tatăl ei n-o să ţină niciodată în braţe copilul purtat de ea? E mult mai uşor să vorbesc despre mânia prinţului Baelon, care, purtat de Vhagar, s-a năpustit spre Tarth, urlându-şi setea de răzbunare. Corăbiile myrishene au ars la fel cum arseseră cu nouă ani înainte ale prinţului Morion, aşa că, atunci când Evenstarul şi lordul Boremund au năvălit din munţi asupra lor, cotropitorii n-au avut unde să fugă. Au fost căsăpiţi cu miile şi lăsaţi să putrezească pe plajă şi toate valurile care au măturat ţărmul au căpătat o tentă de roz.

Baelon cel Viteaz a avut rolul său în măcel, cu Sora Întunecată în mână. Când s-a întors la Debarcaderul Regelui cu trupul neînsufleţit al fratelui său, norodul înşiruit pe străzi i-a scandat numele şi l-a ovaţionat ca pe un erou. Dar

se spune că, îndată ce şi-a revăzut mama, s-a prăbuşit în braţele ei şi a plâns.

— Am măcelărit o mie de-ai lor, a zis, dar asta n-o să-l aducă pe el înapoi.

Iar regina i-a mângâiat părul, spunând:

— Ştiu, ştiu.

În anii care au urmat, anotimpurile s-au perindat unul după altul. Au fost zile toride şi zile calde şi zile în care dinspre mare sufla, înviorătoare, o briză sărată; au fost câmpuri înflorite primăvara şi recolte îmbelşugate şi după-amiezi aurii de toamnă; toate drumurile au continuat să se lungească încetul cu încetul prin Ţinut, peste ape străvechi s-au arcuit poduri noi. Din câte îşi dădeau seama cei din jur, regelui nimic din toate astea nu-i mai făcea nicio plăcere.

— Acum e întotdeauna iarnă, i-a spus septonului Barth într-o noapte, după ce băuse prea mult.

De când murise Aemon, bea întotdeauna câte un pocal de mied, ba chiar două-trei, ca să poată dormi noaptea.

În 93 D.C., Viserys, fiul de şaisprezece ani al prinţului Baelon, a intrat în Groapa Dragonului şi l-a luat pe Balerion. Bătrânul dragon încetase în sfârşit să mai crească, dar era leneş, greoi şi greu de aţâţat, şi s-a străduit din răsputeri când l-a îndemnat Viserys să se înalţe în văzduh. Tânărul prinţ a zburat de trei ori în jurul oraşului înainte de a coborî. Avusese de gând să zboare până la Piatra Dragonului, i-a povestit apoi tatălui său, dar n-a crezut că Teroarea Neagră mai are destulă putere pentru asta.

Peste mai puţin de un an, Balerion a murit. „Ultima făptură vie din întreaga lume care a văzut Valyria în culmea gloriei sale”, a scris septonul Barth. El însuşi s-a stins patru ani mai târziu, în 98 D.C. Marele Maester Elysar i-o luase înainte cu o jumătate de an. Lordul Redwyne murise în 89 D.C., iar fiul său, ser Robert, la scurt timp după aceea. Locurile le-au fost luate de alţi oameni, dar Jaehaerys era atunci cu adevărat Regele cel Bătrân şi uneori intra în sala consiliului întrebându-se: „Cine sunt oamenii ăştia? Îi

cunosc?”

Înălţimea Sa l-a jelit pe prinţul Aemon până la sfârşitul zilelor sale, însă nu şi-a imaginat niciodată că moartea acestui fiu al său în 92 D.C. avea să fie aidoma cornului din legenda valyriană, aducătoare de moarte şi distrugere asupra tuturor celor care i-au auzit sunetul.

Ultimii ani ai reginei Alysanne Targaryen au fost trişti şi singuratici. În tinereţea ei, Buna Regină Alysanne îşi iubise supuşii, fie ei nobili sau oameni de rând. Îşi îndrăgise curţile femeilor, îi plăcuse să asculte, să înveţe, să facă tot ce-i stătea în puteri ca să preschimbe Ţinutul într-un loc mai bun. Văzuse o mai mare parte din cele Şapte Regate decât oricare altă regină dinaintea şi de după ea, dormise în o sută de castele, pusese la cale o sută de căsătorii. Îndrăgise muzica şi dansul, îi plăcuse să citească. Şi, vai, cât de mult îi plăcuse să zboare! Silverwing o dusese în Oraşul Vechi, la Zid şi într-o mie de alte locuri aflate între acestea două, şi Alysanne văzuse totul privind în jos de deasupra norilor, aşa cum puţini alţii aveau s-o mai facă vreodată.

În ultimii zece ani ai vieţii sale, toate aceste lucruri pe care le îndrăgea au fost pierdute pentru ea.

— Unchiul meu Maegor era necruţător, a fost auzită spunând, dar vârsta e cu mult mai necruţătoare.

Istovită de naşteri, de călătorii şi de jale, a slăbit şi a devenit plăpândă după moartea lui Aemon. Urcatul dealurilor ajunsese pentru ea o încercare grea, iar în 95 D.C. a alunecat şi a căzut pe treptele de pe serpentine, rupându-şi şoldul. Pe urmă n-a mai mers decât cu un baston. A început să-şi piardă auzul. Muzica nu mai exista pentru ea, iar când încerca să ia parte la adunările consiliului, alături de rege, nu mai izbutea să înţeleagă decât jumătate din ce se vorbea. Era mult prea şubrezită ca să mai zboare. Silverwing a purtat-o pentru prima oară prin văzduh în 93 D.C. Când a revenit pe pământ şi a coborât din spatele dragonului, simţindu-şi dureros orice mişcare, regina a plâns.

Mai mult decât toate acestea, îşi îndrăgise copiii. Niciodată nu şi-a iubit vreo mamă mai mult un copil, îi

spusese Marele Maester Benifer cândva, înainte de a fi răpus de tremurături. În ultimele zile ale vieţii sale, regina Alysanne s-a gândit la cuvintele lui. „Cred că s-a înşelat”, a scris ea, „Mama din Ceruri mi-a iubit cu siguranţă copiii mai mult decât mine. Mi-a luat atât de mulţi dintre ei.”

— Nicio mamă n-ar trebui să-şi ardă vreodată copiii, spusese regina lângă rugul funerar al fiului ei Valerion, dar, dintre cei treisprezece copii ai regelui Jaehaerys pe care i-a purtat, doar trei i-au supravieţuit.

Aegon, Gaemon şi Valerion muriseră în pruncie. Tremurăturile i-o luaseră pe Daenerys la vârsta de şase ani. O arbaletă îl ucisese pe prinţul Aemon. Alyssa şi Daella muriseră în paturile lor de lăuze, iar Viserra, beată, pe stradă. Septa Maegelle, acel suflet blând, a murit în 96 D.C., cu braţele şi picioarele preschimbate în piatră de vărsatul cenuşiu, pentru că îşi petrecuse ultimii ani îngrijindu-i pe cei ajunşi în acea stare oribilă.

Cea mai tristă dintre toate a fost pierderea prinţesei Gael, Copila Iernii, născută în 80 D.C., când regina Alysanne avea patruzeci şi patru de ani şi credea că trecuse de vârsta la care mai putea aduce pe lume copii. O fată dulce din fire, dar plăpândă şi oarecum înceată la minte, rămăsese lângă regină încă mult timp după ce toţi ceilalţi copii crescuseră şi plecaseră, dar în 99 D.C. dispăruse de la Curte şi, la scurt timp după aceea, se dăduse de veste că-şi pierduse viaţa din pricina unei fierbinţeli a verii. Adevărata poveste a ieşit la iveală abia după ce s-au stins amândoi părinţii ei. Sedusă şi părăsită de un menestrel ambulant, prinţesa dăduse naştere unui fiu mort, apoi, copleşită de suferinţă, intrase în Golful Apei Negre şi se înecase.

Unii spun că, după această pierdere, Alysanne nu şi-a mai revenit niciodată, căci Copila Iernii îi fusese o însoţitoare loială în anii decăderii sale. Saera era în viaţă, undeva în Volantis (plecase din Lys cu câţiva ani în urmă, rău famată, dar bogată), însă ea era moartă pentru Jaehaerys, iar scrisorile pe care i le trimitea Alysanne din când în când, pe furiş, nu primeau răspuns niciodată.

Vaegon era arhimaester în Citadelă. Un copil rece şi distant, care crescuse pentru a deveni un bărbat rece şi distant. El îi scria, aşa cum se cuvine să facă un fiu. Cuvintele lui erau respectuoase, dar lipsite de orice strop de căldură, şi trecuseră ani de când Alysanne nu-l mai văzuse la faţă.

Numai Baelon cel Viteaz a rămas alături de ea până la sfârşit. Prinţul Primăverii o vizita ori de câte ori putea şi de fiecare dată avea pe chip un zâmbet pentru ea, dar el era prinţ de Piatra Dragonului şi Mână a Regelui, într-un necontenit du-te-vino, când stând în consiliu alături de tatăl său, când purtând negocieri cu lorzii.

— O să fii un rege măreţ, chiar mai presus decât tatăl tău, i-a spus Alysanne când s-au văzut pentru ultima oară.

Ea nu ştia. Cum ar fi putut să ştie?

După moartea prinţesei Gael, Debarcaderul Regelui şi Fortăreaţa Roşie au devenit de nesuportat pentru regină. Nu-i mai putea sluji regelui, ca altădată, ajutându-l să-şi ducă munca la bun sfârşit, iar Curtea era plină de străini ale căror nume nu prea voiau să-i vină în minte. Căutând liniştea, s-a dus din nou la Piatra Dragonului, locul unde petrecuse cele mai fericite zile din viaţa ei alături de Jaehaerys, între prima şi a doua lor nuntă. Regele cel Bătrân i se alătura când putea.

— Cum se face că eu sunt acum Regele cel Bătrân, dar tu ai rămas Buna Regină? a întrebat-o el o dată.

Alysanne a râs.

— Sunt şi eu bătrână, totuşi mai tânără decât tine.

Alysanne Targaryen a murit la Piatra Dragonului, în prima zi a celei de a şaptea luni din anul 100 D.C., la un veac bătut pe muchie după Cucerirea lui Aegon. Avea şaizeci şi patru de ani.

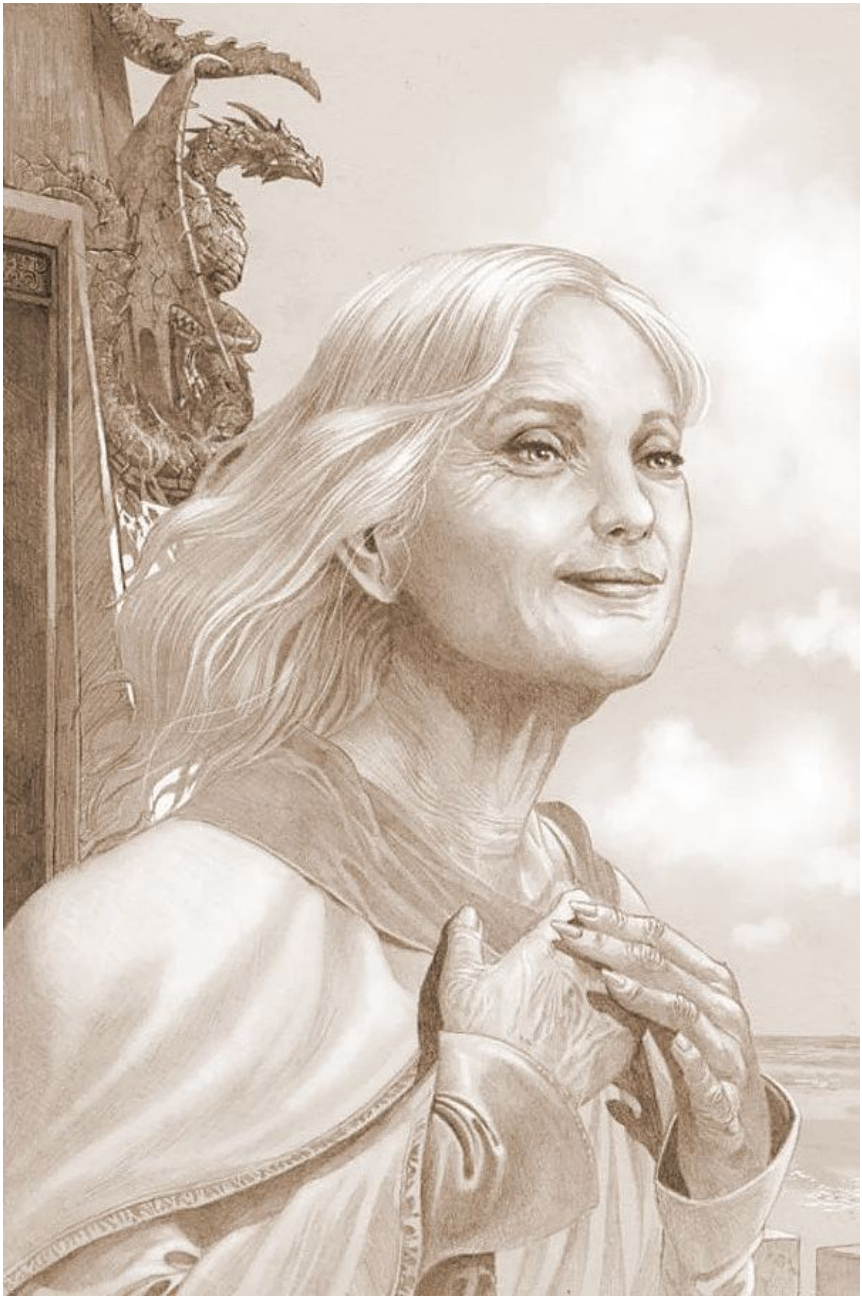

Seminţele războiului sunt adesea plantate la vreme de pace. Aşa s-a întâmplat în Westeros. Sângeroasa luptă pentru Tronul de Fier, cunoscută sub numele de Dansul Dragonilor şi purtată între anii 129 şi 131 D.C., a prins rădăcini cu o jumătate de veac înainte, în timpul celei mai îndelungate şi mai liniştite domnii de care a avut vreodată parte un urmaş al Cuceritorului, domnia lui Jaehaerys Targaryen Întâiul, împăciuitorul.

Regele cel Bătrân şi Buna Regină Alysanne au cârmuit împreună până la moartea ei, în anul 100 D.C. (în afara celor două răstimpuri de înstrăinare, cunoscute drept Prima şi A Doua Ceartă), şi au adus pe lume treisprezece copii. Dintre aceştia, patru - doi fii şi două fiice - au ajuns la maturitate, s-au căsătorit şi au avut la rândul lor copii. Niciodată înainte şi după aceea n-au mai fost cele Şapte Regate binecuvântate (sau blestemate, în viziunea unora) cu atât de mulţi prinţi Targaryen. Din vintrele Regelui celui Bătrân şi ale iubitei sale regine a izvorât o asemenea harababură de pretenţii şi de pretendenţi, încât mulţi maesteri sunt de părere că Dansul Dragonilor - sau o luptă similară - era de neevitat.

Dar asta nu se putea şti în primii ani ai domniei lui Jaehaerys, pentru că, în prinţii Aemon şi Baelon, Înălţimea Sa avea proverbiala pereche „moştenitor şi înlocuitor” şi rareori mai fusese Ţinutul binecuvântat cu doi prinţi mai destoinici. În 62 D.C., la vârsta de şapte ani, Aemon a fost uns oficial ca prinţ de Piatra Dragonului şi moştenitor al Tronului de Fier. A devenit cavaler la şaptesprezece ani, câştigător de turnir la douăzeci şi jude şi maestru al legilor în consiliul tatălui său la douăzeci şi şase. Nu şi-a slujit niciodată tatăl ca Mână a Regelui, dar numai fiindcă locul era deja ocupat de septonul Barth, vechiul şi cel mai de încredere prieten al lui Jaehaerys, ca şi „omul cu care îmi împart strădaniile”. Baelon Targaryen nu era mai puţin destoinic. Prinţul mai tânăr devenise cavaler la şaisprezece ani şi se însurase la optsprezece. Deşi între el şi Aemon exista o neîncetată rivalitate, nimeni nu se îndoia de dragostea care îi lega. Succesiunea părea solidă ca o stâncă.

Stânca a început să crape în 92 D.C., când Aemon, prinţ de Piatra Dragonului, a fost ucis de săgeata slobozită de o arbaletă myrisheană şi destinată omului de lângă el. Regele şi regina l-au plâns, aşa cum l-a plâns întregul ţinut, dar nimeni n-a fost mai îndurerat decât prinţul Baelon, care a plecat de îndată spre Tarth, unde şi-a răzbunat fratele scufundând corăbiile myrishene. Când s-a întors la Debarcaderul Regelui, mulţimea l-a întâmpinat ca pe un erou, aclamându-l, iar tatăl său, regele, l-a îmbrăţişat şi l-a făcut prinţ de Piatra Dragonului şi moştenitor al Tronului de Fier. A fost o hotărâre pe placul tuturor. Norodul îl iubea pe Baelon cel Viteaz, iar lorzii din Ţinut îl considerau succesorul firesc al fratelui său.

Însă prinţul Aemon avea un copil: fiica lui, Rhaenys, născută în 74 D.C., crescuse, devenind o tânără femeie inteligentă, destoinică şi frumoasă. În 90 D.C., la vârsta de şaisprezece ani, s-a măritat cu amiralul regelui şi maestrul corăbiilor sale, Corlys din casa Velaryon, Lordul Valurilor, numit şi Şarpele Mărilor, după numele celei mai faimoase

dintre numeroasele sale corăbii. Mai mult decât atât, când a murit tatăl ei, prinţesa Rhaenys era grea. Oferindu-i Piatra Dragonului lui Baelon, regele Jaehaerys nu o dăduse deoparte doar pe Rhaenys, ci şi pe copilul ei nenăscut, poate băiat.

Hotărârea regelui respecta un obicei bine împământenit. Aegon Cuceritorul fusese primul conducător al celor Şapte Regate, nu sora lui Visenya, cu doi ani mai vârstnică. Jaehaerys însuşi îi urmase la tron unchiului său uzurpator, deşi, dacă s-ar fi ţinut cont doar de ordinea naşterii, sora lui, Rhaena, ar fi avut mai multe drepturi. Jaehaerys nu alesese fără chibzuinţă; se ştie că a discutat despre asta cu consiliul său restrâns. A cerut fără îndoială părerea septonului Barth, aşa cum făcea pentru tot ce era foarte important, iar vederile Marelui Maester Elysar atârnau întotdeauna greu în balanţă. Amândoi au fost de acord. Baelon, un cavaler cu experienţă, de treizeci şi cinci de ani, era mult mai potrivit pentru guvernare decât prinţesa Rhaenys, de optsprezece ani, sau decât bebeluşul ei nenăscut (care putea fi băiat sau nu; pe de altă parte, prinţul Baelon avea deja doi fii, Viserys şi Daemon). S-a ţinut cont şi că Baelon cel Viteaz era îndrăgit de norod.

Unii au fost împotrivă. Rhaenys şi-a arătat nemulţumirea înaintea tuturor.

— Îi răpeşti fiului meu ceea ce i se cuvine prin naştere, i-a spus ea regelui, cu o mână pe pântecul rotunjit.

Soţul ei, Corlys Velaryon, s-a înfuriat atât de tare, încât a renunţat la rangul său de amiral şi la locul din consiliul restrâns şi a dus-o pe prinţesă pe Driftmark. Lady Jocelyn din Casa Baratheon, mama lui Rhaenys, s-a mâniat de asemenea, ca şi fratele ei, Boremund, lord de Capătul Furtunii.

Cea mai de seamă dintre nemulţumiţi a fost Buna Regină Alysanne, care îşi ajutase ani de-a rândul soţul să domnească asupra celor Şapte Regate, pentru ca acum s-o vadă pe fiica fiului ei dată deoparte, doar fiindcă nu era bărbat.

— Un domnitor are nevoie de un cap bun şi de o inimă curată, a fost faimoasa replică dată de ea regelui. Mădularul nu e esenţial. Dacă Înălţimea Ta crede într-adevăr că mintea femeilor e prea slabă ca să poată conduce, e clar că de-acum nu mai ai nevoie de mine.

Şi astfel regina Alysanne a părăsit Debarcaderul Regelui, ca să se îndrepte spre Piatra Dragonului, purtată de Silverwing. Ea şi regele Jaehaerys au stat despărţiţi doi ani, iar acest răstimp de înstrăinare a rămas în cronici sub numele de A doua Ceartă.

Regele cel Bătrân şi Buna Regină s-au împăcat din nou în 94 D.C., mulţumită fiicei lor Maegelle, dar nu s-au pus niciodată de acord în privinţa succesiunii. Regina a murit în 100 D.C., răpusă de o boală care i-a istovit trupul, măcinându-i carnea de pe oase, dar până atunci a continuat să repete că nepoata sa Rhaenys şi copiii ei au fost nedreptăţiţi, văduviţi de ceea ce li se cuvenea prin naştere. „Băiatul din pântec”, copilul nenăscut aflat în centrul atâtor dispute, s-a dovedit a fi fată când a venit pe lume, în 93 D.C. Mama ei a numit-o Laena. În anul următor, Rhaenys i-a dăruit un frate, Laenor. Între timp, prinţul Baelon a fost declarat oficial moştenitor, dar casele Velaryon şi Baratheon au continuat să se agaţe de convingerea că tânărul Laenor avea mai multe drepturi la Tronul de Fier, iar câţiva susţineau drepturile surorii lui mai mari, Laena, şi pe ale mamei lor, Rhaenys.

În ultimii ani ai vieţii sale, zeii i-au dat reginei Alysanne mai multe lovituri crude, despre care am povestit mai înainte. Totuşi, în aceeaşi ani, Înălţimea Sa a avut parte, pe lângă necazuri, şi de bucurii, iar cele mai importante au fost nepoţii ei. Au fost şi nunţi. În 93 D.C. a luat parte la nunta celui mai mare fiu al prinţului Baelon, Viserys, cu lady Aemma din Casa Arryn, fiica de unsprezece ani a răposatei prinţese Daella (căsătoria s-a consumat abia după ce a înflorit mireasa, doi ani mai târziu). În 97 D.C., Buna Regină l-a văzut pe al doilea fiu al lui Baelon, Daemon, luând-o de soţie pe lady Rhea din Casa Royce, moştenitoarea

străvechiului castel Runestone din Vale.

Şi marele turnir organizat la Debarcaderul Regelui în 98 D.C., pentru sărbătorirea celui de-al cincizecilea an de domnie a regelui Jaehaerys, a încântat cu siguranţă inima reginei, căci cei mai mulţi dintre copiii ei supravieţuitori, nepoţii şi strănepoţii s-au întors să ia parte la ospeţe şi la festivităţi. S-a spus, pe bună dreptate, că de la Urgia din Valyria nu mai fuseseră văzuţi atât de mulţi dragoni în acelaşi loc şi în acelaşi timp. Ultima înfruntare, în care doi cavaleri din Garda Regelui, ser Ryam Redwyne şi ser Clement Crabb, au rupt treizeci de lănci înainte ca regele Jaehaerys să-i declare pe amândoi campioni, a fost considerată cea mai frumoasă luptă dintr-un turnir văzută vreodată în Westeros.

Însă, la două săptămâni după încheierea turnirului, septonul Barth, vechiul prieten al regelui, a încetat din viaţă fără suferinţă, în somn, după ce slujise cu dibăcie, ca Mână, timp de douăzeci şi unu de ani. Jaehaerys l-a ales în locul lui pe Lordul Comandant al Gărzii sale, dar ser Ryam Redwyne nu era septonul Barth şi îndemânarea sa în lupta cu lancea i-a fost de prea puţin folos pentru a face faţă îndatoririlor Mâinii.

— Anumite probleme nu pot fi rezolvate lovindu-le cu un băţ, a spus Marele Maester Allar şi replica a devenit celebră.

Înălţimea Sa n-a avut încotro, după un an n-a putut decât să-l înlocuiască pe ser Ryam. Ca înlocuitor l-a ales pe fiul său Baelon şi, în 99 D.C., prinţul de Piatra Dragonului a devenit şi Mână a Regelui. S-a descurcat admirabil; deşi nu atât de învăţat ca septonul Barth, s-a dovedit un bun cunoscător al oamenilor şi s-a înconjurat de subordonaţi şi sfătuitori loiali. Atât lorzii, cât şi oamenii de rând erau de părere că Ţinutul va fi bine cârmuit după urcarea lui Baelon Targaryen pe Tronul de Fier.

Dar n-a fost să fie. În 101 D.C., în timp ce vâna în pădurea regelui, prinţul Baelon s-a plâns de un junghi sub coaste. Durerea s-a înteţit după întoarcerea în oraş. Pântecul

i s-a umflat şi s-a întărit, iar durerea a devenit atât de puternică, încât la ţintuit în pat. Runciter, noul Mare Maester sosit de curând din Citadelă după ce Allar fusese răpus de apoplexie, a izbutit cumva să-i domolească fierbinţeala şi să-i uşureze durerea cu lapte de mac, dar starea prinţului a continuat să se înrăutăţească. În a cincea zi a bolii, Baelon a murit în dormitorul său din Turnul Mâinii, cu tatăl lui alături, ţinându-l de mână. După deschiderea leşului, Marele Maester Runciter a pus moartea pe seama unei rupturi a viscerelor.

Toată suflarea din cele Şapte Regate l-a plâns pe Baelon cel Viteaz, dar nimeni mai mult decât regele Jaehaerys. De data asta, când a aprins rugul funerar al fiului său, nici măcar n-a mai avut-o, ca alinare, pe iubita sa soţie alături. Regele cel Bătrân nu mai fusese niciodată atât de singur. Şi s-a văzut din nou pus în faţa unei dileme supărătoare, fiindcă succesiunea redevenise îndoielnică. Cu amândoi moştenitorii săi indiscutabili morţi şi arşi de flăcările rugului, nu mai exista un succesor evident la Tronul de Fier… dar nu se putea spune că lipseau pretendenţii.

Baelon şi sora sa Alyssa avuseseră trei fii. Doi dintre aceştia, Viserys şi Daemon, erau în viaţă. Dacă Baelon s-ar fi urcat pe Tronul de Fier, Viserys i-ar fi urmat fără să-i pună nimeni legitimitatea la îndoială, însă tragica moarte a prinţului moştenitor la vârsta de patruzeci şi patru de ani tulburase claritatea succesiunii. Pretenţiile prinţesei Rhaenys şi ale fiicei sale, Laena Velaryon, se făceau din nou auzite… şi chiar dacă puteau fi nesocotite pentru că erau femei, în faţa fiului lui Rhaenys, Laenor, nu stătea o astfel de piedică. Laenor Velaryon era bărbat şi pretenţiile sale se puteau întemeia pe faptul că descindea din fiul mai mare al regelui Jaehaerys, pe când băieţii lui Baelon erau urmaşii celui de-al doilea fiu.

Mai mult decât atât, regele Jaehaerys mai avea un fiu supravieţuitor: Vaegon, arhimaester în Citadelă, deţinător al inelului, al toiagului şi al măştii de aur galben. Rămas în cronici ca Vaegon cel fără dragon, fusese dat uitării de

aproape toată lumea din cele Şapte Regate. Deşi nu avea decât patruzeci de ani, era palid şi firav, un om al cărţilor, iubitor al alchimiei, al astronomiei, al matematicii şi al altor arte misterioase. Nici în copilărie nu fusese pe placul tuturor. Puţini îl considerau o alegere potrivită ca succesor la Tronul de Fier.

Şi totuşi Jaehaerys s-a întors către Arhimaesterul Vaegon, chemându-şi ultimul fiu la Debarcaderul Regelui. Ce s-a petrecut între ei doi rămâne subiect de dispute. Unii spun că regele i-a oferit tronul şi că Vaegon a refuzat. Alţii susţin că regele n-a făcut altceva decât să-i ceară sfatul. După cum s-a aflat la Curte, Corlys Velaryon îşi masa oamenii şi corăbiile la Driftmark, să „apere drepturile” fiului său Laenor, pe când Daemon Targaryen, un tânăr iute din fire şi arţăgos, îşi adunase propriul grup de săbii jurate ca să-l susţină pe fratele său Viserys. Indiferent pe cine ar fi ales Regele cel Bătrân, ar fi izbucnit o luptă aprigă pentru succesiune. Fără îndoială că de aceea Înălţimea Sa a adoptat cu înflăcărare soluţia propusă de Arhimaesterul Vaegon.

Regele Jaehaerys a dat de veste că are de gând să convoace Marele Consiliu, ca să discute, să dezbată şi în final să ia o hotărâre în privinţa succesiunii. Nu doar toţi înalţii lorzi, ci şi toţi cei mărunţi erau invitaţi să ia parte, alături de maesteri din Citadela Oraşului Vechi şi de septe şi septoni care să vorbească în numele credinţei. Pretendenţii aveau să-şi susţină cazul în faţa adunării, a decretat Înălţimea Sa. El avea să respecte hotărârea consiliului, oricare ar fi fost aceasta.

S-a stabilit că adunarea se va ţine la Harrenhal, cel mai mare castel din Ţinut. Nimeni nu ştia cât de mulţi lorzi vor

veni, deoarece un astfel de consiliu nu se mai întrunise niciodată, dar s-a socotit că e prudent să fie loc pentru găzduirea unui număr de cel puţin cinci sute de nobili şi a escortelor lor. Au venit peste o mie. A fost nevoie de o jumătate de an ca să se strângă cu toţii (câţiva au sosit când consiliul deja îşi încheiase dezbaterile).

Nici măcar Harrenhalul nu putea adăposti atâţia oameni, căci fiecare lord era însoţit de o suită alcătuită din cavaleri, scutieri, grăjdari, bucătari şi slujitori. Tymond Lannister, lordul de Casterly Rock, a adus cu el trei sute de oameni. Pentru a nu fi întrecut, lordul Matthos Tyrell de Highgarden a venit cu cinci sute.

Lorzii au sosit din toate colţurile Ţinutului, de la Hotarele Dornishene până la umbra Zidului şi de la Trei Surori până la Insulele de Fier. Evenstarul din Tarth a fost acolo, ca şi lordul de Lumina Singuratică. Din Winterfell a venit lordul Ellard Stark, din Riverrun lordul Grover Tully, din Vale Yorbert Royce, regent şi protector al tinerei Jeyne Arryn, lady de Eyrie. Până şi dornishenii au avut reprezentanţi; prinţul de Dorne şi-a trimis la Harrenhal, ca observatori, fiica şi douăzeci de cavaleri. Înaltul Septon a venit din Oraşul Vechi ca să binecuvânteze adunarea. Tot soiul de negustori au venit la Harrenhal cu sutele. Cavalerii rătăcitori şi mercenarii au apărut cu speranţa că vor găsi în slujba cui să-şi pună săbiile, pungaşii au dat buzna în căutare de bani, iar femeile bătrâne şi fetele tinere în căutare de soţi. Tâlhari şi curve, spălătorese şi vivandiere, menestreli şi saltimbanci au venit dinspre răsărit, apus, miazănoapte şi miazăzi. În jurul zidurilor Harrenhalului şi pe marginile lacului s-a înălţat un oraş de corturi, întinzându-se pe mai multe leghe în toate direcţiile. Pentru o vreme, Harrenhalul a fost, ca mărime, al patrulea oraş din Ţinut, după Oraşul Vechi, Debarcaderul Regelui şi Lannisport.

Lorzii adunaţi au luat în considerare şi au cântărit, cu băgare de seamă, nu mai puţin de paisprezece revendicări. Din Essos au venit trei pretendenţi rivali, nepoţi ai regelui Jaehaerys aduşi pe lume de fiica lui Saera, fiecare având un

alt tată. Se spune că unul era imaginea vie a bunicului său la vârsta tinereţii. Un altul, bastard al unui triarh din Vechiul Volantis, a sosit cu saci plini cu aur şi cu un elefant pitic. Darurile generoase oferite unora dintre lorzii mai săraci i-au fost fără îndoială de folos. Elefantul s-a dovedit mai puţin util. (Prinţesa Saera era în viaţă şi îi mergea bine în Volantis şi nu avea decât treizeci şi patru de ani; revendicând tronul, ar fi avut cu siguranţă mai multe şanse decât oricare dintre bastarzii ei, dar a preferat să n-o facă. „Îmi am propriul regat aici”, a spus, când a fost întrebată dacă are de gând să se întoarcă în Westeros.) Un alt pretendent a adus un snop de pergamente care demonstrau că descinde din Gaemon cel Glorios, cel mai măreţ din lorzii Targaryen care stăpâniseră Piatra Dragonului înainte de Cucerire, printr-una dintre fiicele mai mici ale acestuia, măritată cu un lord mărunt, cu şapte generaţii înainte. A mai fost şi un soldat robust, cu părul roşu, care pretindea că e fiul bastard al lui Maegor cel Crud. Ca dovadă, a adus-o pe mama lui, bătrâna fiică a unui hangiu, care a spus că fusese cândva siluită de Maegor. (Lorzii au dat crezării că o siluise, dar nu şi că o lăsase grea.)

Marele Consiliu a deliberat vreme de treisprezece zile. Cererile prea puţin justificate înfăţişate de nouă pretendenţi de mai mică însemnătate au fost cântărite şi respinse (unul dintre aceştia, un cavaler rătăcitor care s-a dat drept fiu natural al lui Jaehaerys însuşi, a fost arestat şi întemniţat după ce regele l-a dat în vileag, dovedind că e mincinos). Arhimaesterul Vaegon a fost respins ca urmare a legămintelor sale, iar prinţesa Rhaenys şi fiica ei din pricina sexului lor, aşa că n-au mai rămas decât doi pretendenţi care să se bucure de o susţinere masivă: Viserys Targaryen, fiul cel mare al prinţului Baelon, şi Laenor Velaryon, fiul prinţesei Rhaenys şi nepotul prinţului Aemon. Viserys era nepotul Regelui celui Bătrân, iar Laenor, strănepotul lui. Dreptul primului născut îl favoriza pe Laenor, iar dreptul celei mai apropiate rude, pe Viserys. Viserys fusese, totodată, şi ultimul Targaryen care zburase cu Balerion…

deşi, după moartea Terorii Negre în 94 D.C., nu se mai urcase niciodată pe un alt dragon, pe când băieţelul Laenor încă nu zburase cu tânărul său dragon, o fiară superbă, gri cu alb, pe care o numise Seasmoke.

Pe de altă parte, Viserys îşi moştenea dreptul la tron prin intermediul tatălui său, iar Laenor prin intermediul mamei sale, şi cei mai mulţi lorzi considerau că descendenţa pe linie bărbătească trebuie să fie mai presus decât cea pe linie femeiască. Mai mult decât atât, Viserys era un bărbat de douăzeci şi patru de ani, iar Laenor, un băiat de şapte ani. Din toate aceste motive, revendicarea lui Laenor era, în general, privită drept mai puţin întemeiată decât a lui Viserys, însă mama şi tatăl băiatului erau puternici şi influenţi, aşa că nu putea fi respinsă cu desăvârşire.

Poate că e locul potrivit pentru adăugarea câtorva cuvinte despre tatăl lui Laenor, Corlys din Casa Velaryon, Lordul Valurilor şi stăpânul Driftmarkului, celebru în cântece şi istorisiri sub numele de Şarpele Mărilor şi cu siguranţă una dintre cele mai ieşite din comun figuri ale vremii sale. Nobilii din Casa Velaryon, de legendară obârşie valyriană, veniseră în Westeros chiar înaintea Targaryenilor şi, dacă istoriei familiei lor i se poate da crezare, se stabiliseră în Defileu preferând mai joasa şi mai fertila insulă Driftmark (numită astfel datorită lemnului plutitor[11] adus zi de zi de valuri pe ţărmurile sale), nu stâncoasa şi fumegătoarea sa vecină, Piatra Dragonului. Deşi nu călăriseră niciodată dragoni, Velaryonii rămăseseră, veacuri de-a rândul, cei mai vechi şi cei mai fideli aliaţi ai Targaryenilor. Elementul lor era marea, nu văzduhul. Corăbiile Casei Velaryon purtaseră oştenii lui Aegon de cealaltă parte a Golfului Apei Negre în timpul Cuceririi, iar apoi alcătuiseră cea mai mare parte a flotei regale. În primul veac de domnie a Casei Targaryen, atât de mulţi Lorzi ai Valurilor făcuseră parte din consiliul restrâns ca maeştri ai corăbiilor, încât această demnitate era considerată de toată lumea aproape ereditară.

11 *Driftwood* în lb. engleză (n. tr.).

Chiar şi în comparaţie cu asemenea înaintaşi, Corlys Velaryon era un bărbat aparte, pe cât de inteligent, pe atât de neobosit, pe cât de aventuros, pe atât de ambiţios. Era o tradiţie ca fiilor calului de mare (blazonul Casei Velaryon) să li se trezească din fragedă tinereţe gustul unei vieţi de năier, dar niciun Velaryon dinainte sau de după el n-a mai fost atât de nerăbdător să plece pe mare ca băiatul căruia avea să i se spună Şarpele Mărilor. A traversat pentru prima oară Marea Îngustă la vârsta de şase ani, când a mers la Pentos împreună cu un unchi. Pe urmă a făcut astfel de călătorii în fiecare an. Dar nu ca pasager; se urca pe catarge, făcea noduri, freca punţile, vâslea, călăfătuia, ridica şi cobora pânzele, stătea pe gabie, învăţa să navigheze şi să manevreze cârma. Căpitanii lui spuneau că nu mai văzuseră niciodată un astfel de corăbier înnăscut.

La şaisprezece ani, devenise el însuşi căpitan, dusese un vas de pescuit numit *Regina codului* de la Driftmark la Piatra Dragonului şi înapoi. În anii care au urmat, a navigat pe corăbii din ce în ce mai mari şi mai iuţi şi a făcut călătorii din ce în ce mai lungi şi mai primejdioase. A înconjurat, pe mare, partea de miazăzi a Westerosului, ca să vadă Oraşul Vechi, Lannisportul şi Lordsportul de pe insula Pyke. A navigat până la Lys, Tyrosh, Pentos şi Myr. Cu *Fecioara Verii* a mers la Volantis şi în Insulele Verii, iar cu *Lupul de Gheaţă* s-a îndreptat spre miazănoapte şi a ajuns la Braavos, apoi la Rondul-de-Est-la-Mare şi la Sălaşul Aspru, înainte de a se întoarce, ca să străbată Marea Tremurătoare către Lorath şi Portul Ibben. Într-o călătorie de mai târziu, el şi *Lupul de Gheaţă* au navigat din nou către miazăzi, căutând o bănuită cale de trecere prin nordul Westerosului, dar n-au dat decât de mări îngheţate şi de blocuri de gheaţă cât munţii.

Călătoriile lui celebre sunt cele făcute cu corabia pe care a conceput-o şi a construit-o singur, *Şarpele Mărilor.* Negustorii din Oraşul Vechi şi din Arbor ajungeau adesea până la Qarth în căutare de mirodenii, mătăsuri şi alte comori, însă, cu *Şarpele Mărilor,* Corlys Velaryon, a fost primul care a mers mai departe, a trecut prin Porţile de Jad

şi a ajuns la Yi Ti şi pe insula Leng, de unde s-a întors cu o încărcătură atât de bogată de mătase şi mirodenii încât a dublat brusc averea Casei Velaryon. În a doua călătorie cu *Şarpele Mărilor,* a ajuns chiar mai departe, până la Asshai lângă Umbră; în a treia, s-a aventurat pe Marea Tremurătoare şi a devenit primul om din Westeros care a navigat până la cele O Mie de Insule şi a călcat pe ţărmurile sumbre şi reci ale regatului N'ghai şi ale ţinutului Mossovy.

Şarpele Mărilor a făcut, în total, nouă călătorii. În cea de-a noua, ser Corlys şi-a dus corabia din nou în Qarth, încărcată cu îndeajuns de mult aur ca să cumpere alte douăzeci şi să le încarce pe toate cu şofran, piper, nucşoară, elefanţi şi valuri din cea mai fină mătase. Numai paisprezece corăbii din această flotă au ajuns cu bine la Driftmark şi elefanţii au murit pe mare, dar chiar şi aşa călătoria i-a adus un câştig atât de mare, încât Casa Velaryon a ajuns cea mai bogată din cele Şapte Regate, punându-i în umbră pe Hightoweri şi Lannisteri, deşi doar pentru puţin timp.

Ser Corlys i-a dat acestei bogăţii o bună întrebuinţare când bătrânul său bunic s-a stins din viaţă, la vârsta de optzeci şi opt de ani, iar el a devenit Lord al Valurilor. Reşedinţa Casei Velaryon era Castelul Driftmark, un loc întunecos şi sumbru, întotdeauna umed şi adesea inundat. Lordul Corlys a înălţat un castel nou în partea opusă a insulei. Valul Înalt era construit din aceeaşi piatră deschisă la culoare ca Eyrie, cu turnurile zvelte încununate cu acoperişuri din plăci de argint care străfulgerau sub razele soarelui. Dimineaţa şi seara, în timpul fluxului, castelul era înconjurat de apă şi de Driftmarkul propriu-zis nu-l lega decât un dig. Lordul Corlys a mutat în acest castel nou străvechiul Tron de Lemn Plutitor (un dar de la Regele Merlan, dacă e să dăm crezare legendei).

Şarpele Mărilor a şi construit corăbii. Flota regală s-a triplat în anii când a fost el maestrul corăbiilor Regelui cel Bătrân. Chiar şi după ce a renunţat la această demnitate, a continuat să construiască ambarcaţiuni pentru negoţ, cu sau fără vâsle. Sub zidurile întunecate şi pătate de sare ale

castelului Driftmark, trei sate de pescari de dimensiuni modeste s-au unit, devenind un oraş înfloritor, numit Carena, din pricina numeroaselor şiruri de carene de corăbii aflate tot timpul mai jos de castel. În partea cealaltă a insulei, lângă Castelul Înalt, un alt sat a devenit Oraşul Mirodeniilor, cu cheiurile de descărcare şi docurile ticsite de corăbii din Oraşele Libere şi de dincolo de ele. Aflată de-a curmezişul defileului, insula Driftmark e mai aproape de Marea Îngustă decât Duskendale sau Debarcaderul Regelui, aşa că Oraşul Mirodeniilor a început curând să atragă mărfuri care altminteri s-ar fi îndreptat spre celelalte două porturi, iar Casa Velaryon a devenit tot mai bogată şi mai puternică.

Lordul Corlys era ambiţios. În timpul celor nouă călătorii cu Şarpele Mărilor s-a străduit fără încetare să meargă tot mai departe, să ajungă unde nu mai ajunsese nimeni înaintea lui, să vadă ce se află dincolo de marginile hărţilor. Deşi înfăptuise multe în viaţă, era rareori mulţumit, spuneau cei care îl cunoşteau îndeaproape. În Rhaenys Targaryen, fiica şi moştenitoarea celui mai mare fiu al Regelui cel Bătrân, îşi găsise perechea perfectă, o femeie mai cutezătoare, mai frumoasă şi mai orgolioasă decât oricare alta din Ţinut şi o călăreaţă de dragoni. Lordul Corlys se aştepta ca toţi copiii săi să se avânte în văzduh şi, într-o bună zi, unul dintre ei să se aşeze pe Tronul de Fier.

Nu e surprinzător că Şarpele Mărilor a fost dezamăgit amarnic când prinţul Aemon a murit şi regele Jaehaerys a dat-o deoparte pe fiica acestuia, Rhaenys, în favoarea unchiului ei, Baelon, Prinţul Primăverii. Însă acum se părea că se întorsese din nou roata, şi nedreptatea putea fi îndreptată. Aşa că lordul Corlys şi soţia sa, prinţesa Rhaenys, au sosit cu mare pompă la Harrenhal, unde s-au folosit de bogăţia şi de influenţa Casei Velaryon pentru a convinge adunarea lorzilor că fiul lor, Laenor, ar trebui recunoscut drept moştenitor al Tronului de Fier. I-au susţinut şi alţi nobili, printre care s-au numărat: lordul de Capătul Furtunii, Boremund Baratheon (unchiul lui Rhaenys şi străunchiul lui Laenor), lordul Stark de Winterfell, lordul

Manderly de Portul Alb, lordul Dustin de Barrowtown, lordul Blackwood de Raventree, lordul Bar Emmon de Sharp Point, lordul Celtigar de Insula Cleştilor.

Dar n-au fost nicidecum destui. Deşi atât lordul, cât şi lady Velaryon au fost iscusiţi la vorbă şi largi la pungă în încercarea lor de a-şi favoriza fiul, hotărârea Marelui Consiliu nu s-a aflat nicio clipă cu adevărat în cumpănă. Balanţa s-a înclinat impresionant de mult când lorzii adunaţi l-au desemnat pe Viserys Targaryen ca moştenitor legitim al tronului. Deşi maesterii care au făcut numărătoarea n-au dezvăluit niciodată cifrele exacte, pe urmă s-a zvonit că Marele Consiliu l-a votat pe Viserys cu o majoritate de peste douăzeci la unu.

Regele Jaehaerys n-a luat parte la dezbateri, dar, când a aflat verdictul, le-a mulţumit lorzilor pentru efortul lor şi, simţindu-se uşurat, i-a conferit nepotului său Viserys titlul de prinţ de Piatra Dragonului. Capătul Furtunii şi Driftmark au acceptat hotărârea, deşi scrâşnind din dinţi; votul fusese atât de covârşitor, încât până şi tatăl şi mama lui Laenor şi-au dat seama că n-au sorţi de izbândă. În ochii multora, Marele Consiliu din anul 101 D.C. a însemnat un precedent bătut în cuie în privinţa succesiunii: oricare ar fi fost gradul de rudenie, Tronul de Fier al Westerosului nu putea fi nici moştenit de o femeie, nici de descendenţii de parte bărbătească ai unei femei.

Despre ultimii ani de domnie ai regelui Jaehaerys nu sunt multe de spus. Baelon fusese atât Mână a Regelui, cât şi prinţ de Piatra Dragonului, dar, după moartea lui, Înălţimea Sa a preferat să separe aceste demnităţi. Ca nouă Mână, l-a chemat pe ser Otto Hightower, fratele mai mic al lordului Hightower din Oraşul Vechi. Ser Otto şi-a adus la Curte soţia şi copiii şi l-a slujit pe rege cu credinţă în anii care i-au mai rămas acestuia de trăit. Pe măsură ce a început să-şi piardă puterea şi limpezimea minţii, Regele cel Bătrân a fost tot mai des ţintuit la pat. Alicent, isteaţa fiică de cincisprezece ani a lui ser Otto, a devenit însoţitoarea nelipsită a Înălţimii Sale; îi aducea mâncarea, îi citea, îl ajuta

să se îmbăieze şi să se îmbrace. Regele cel Bătrân o confunda adesea cu câte una dintre fetele sale, pe al cărei nume o striga; când i s-a apropiat sfârşitul, a căpătat convingerea că e fiica lui Saera, întoarsă la el de dincolo de Marea Îngustă.

În anul 103 D.C., regele Jaehaerys a încetat din viaţă în patul său, în vreme ce Alicent îi citea din *Istoria Fantastică* a septonului Barth. Înălţimea Sa avea şaizeci şi nouă de ani şi domnise asupra celor Şapte Regate de la paisprezece ani, când urcase pe Tronul de Fier.

Trupul i-a fost ars în Groapa Dragonului, iar cenuşa i-a fost îngropată la Piatra Dragonului, alături de a Bunei Regine Alysanne. L-a jelit întregul Westeros. Chiar şi în Dorne, care nu se aflase sub cârmuirea sa, l-au plâns bărbaţii, iar femeile şi-au sfâşiat veşmintele.

Respectând dorinţa lui şi hotărârea Înaltului Consiliu din 101 D.C., nepotul său Viserys i-a urmat, urcând pe Tronul de Fier ca Viserys Targaryen Întâiul. În momentul înscăunării sale, avea douăzeci şi şase de ani. Era însurat de

zece ani cu o verişoară, lady Aemma din Casa Arryn, ea însăşi nepoată a Regelui celui Bătrân şi a Bunei Regine Alysanne, prin mama sa, răposata prinţesă Daella (moartă în 82 D.C.). De când se cununase, lady Aemma pierduse mai multe sarcini şi un fiu încă în leagăn (unii maesteri erau de părere că se măritase şi consumase căsătoria prea devreme), dar dăduse totuşi naştere unei fete sănătoase, Rhaenyra (venită pe lume în 97 D.C.). Atât regele, cât şi regina îşi iubeau nebuneşte fiica, singurul lor copil în viaţă.

Mulţi consideră domnia regelui Viserys Întâiul o culme a puterii Targaryenilor în Westeros. Fără nicio îndoială, existau mai mulţi prinţi şi lorzi care puteau pretinde că sunt din sângele dragonului decât în orice altă epocă, dinainte sau de după. Deşi au continuat să-şi respecte obiceiul tradiţional de a se cununa frate cu soră, unchi cu nepoată, văr cu verişoară ori de câte ori a fost cu putinţă, s-au încheiat şi în afara familiei regale căsătorii importante, ale căror vlăstare aveau să joace roluri de seamă în războiul ce se apropia. Existau şi mai mulţi dragoni decât înainte şi mai multe femele depuneau ouă cu regularitate. Nu ieşeau pui din toate, dar din destule, iar taţii şi mamele îşi făcuseră obiceiul să pună în leagănele prinţilor nou-născuţi ouă, respectând tradiţia începută de prinţesa Rhaena cu mulţi ani în urmă; copiii astfel binecuvântaţi îşi înfiripau întotdeauna o legătură cu puii ieşiţi din acele ouă şi deveneau călăreţi de dragoni.

Viserys Targaryen Întâiul avea o fire generoasă şi prietenoasă şi era iubit de regi şi de norod deopotrivă. Domnia Regelui celui Tânăr, cum i-au spus oamenii de rând când a urcat pe tron, a fost paşnică şi prosperă. Generozitatea Înălţimii sale era legendară, iar Fortăreaţa Roşie a devenit un loc al cântecului şi al splendorilor. Regele Viserys şi regina Aemma găzduiau numeroase ospeţe şi turniruri şi le împărţeau favoriţilor lor, cu dărnicie, aur, funcţii înalte şi onoruri.

În centrul distracţiilor, apreciată şi adorată de toată lumea, era prinţesa Rhaenyra, singurul lor copil supravieţuitor, o fetiţă pe care menestrelii de la Curte o

supranumiseră „Deliciul Ţinutului”. La urcarea tatălui ei pe Tronul de Fier, Rhaenyra Targaryen nu avea decât şase ani, dar era o copilă de o isteţime rară, strălucitoare, cutezătoare şi frumoasă, frumoasă cum numai cineva din sângele dragonilor poate fi. La şapte ani a devenit călăreaţă de dragoni, purtată în văzduh de o femelă tânără, numită de ea Syrax, după o zeiţă din Valyria. La opt ani, slujea ca paharnic… dar numai pentru tatăl ei, regele. De aceea, la masă, în timpul turnirurilor şi la Curte, regele Viserys era rareori văzut fără fiica lui alături.

Corvoada guvernării a fost lăsată pe umerii consiliului restrâns al regelui şi ai Mâinii sale. Ser Otto Hightower rămăsese în continuare deţinătorul acestei demnităţi, slujindu-l pe nepot aşa cum îl slujise pe bunic; un bărbat destoinic, după cum recunoştea toată lumea, deşi mulţi îl găseau orgolios, grosolan şi trufaş. Pe măsură ce se învechea în înalta sa funcţie, ser Otto devenea tot mai poruncitor, sau cel puţin aşa se spunea, şi mulţi lorzi din marea nobilime şi prinţi au ajuns să-i poarte pică pentru deprinderile lui şi să-l invidieze pentru că putea fi mereu în preajma Tronului de Fier.

Dintre potrivnicii săi, cel mai important era Daemon Targaryen, ambiţiosul, năvalnicul şi capriciosul frate mai mic al regelui. Pe cât de încântător, pe atât de iute la mânie, prinţul Daemon îşi dobândise pintenii de cavaler la şaisprezece ani, când însuşi Regele cel Bătrân i-o dăruise pe Sora Întunecată, ca recunoaştere a curajului şi a îndemânării sale. Se însurase cu lady de Runestone în 97 D.C., în timpul domniei Regelui celui Bătrân, dar căsătoria nu se dovedise a fi un succes. Prinţul Daemon se plictisea în Valea lui Arryn („În Vale, bărbaţii se împreunează cu oile”, scria el. „Nu li se poate găsi nicio vină. Oile sunt mai frumoase decât femeile lor.”) şi a început să-i displacă soţia lui, pe care-o numea „nemernica mea de bronz”, din pricina armurii de bronz cu rune, purtată de lorzii din Casa Royce. După urcarea fratelui său pe tron, Daemon a cerut să-i fie

desfăcută căsătoria. Viserys i-a respins cererea, dar i-a îngăduit să se întoarcă la Curte, unde a intrat în consiliul restrâns ca maestru al banilor din 103 până în 104, şi apoi ca jude, pentru o jumătate de an, în 104.

Însă cârmuirea Ţinutului îl plictisea pe acel prinţ războinic. S-a descurcat mult mai bine după ce Viserys l-a numit Comandant al Gărzii Oraşului. Daemon a găsit oştenii din gardă prost înarmaţi şi îmbrăcaţi în vechituri şi în zdrenţe. I-a dat fiecăruia câte un pumnal, o sabie scurtă şi o bâtă, i-a înveşmântat în zale negre (căpitanii au primit şi platoşe) şi mantii lungi, aurii, pe care le puteau purta cu mândrie. De atunci, bărbaţilor din Garda Oraşului li se spune „mantii aurii”.

Prinţul Daemon s-a dedicat cu înflăcărare misiunii gărzii şi patrula adesea pe străzile din Debarcaderul Regelui alături de oamenii săi. A făcut mai multă ordine în oraş, nimeni nu se putea îndoi de asta, dar a impus-o cu brutalitate. Îi făcea mare plăcere să taie mâinile hoţilor de buzunare, să jugănească siluitorii şi să cresteze nasurile tâlharilor şi, în primul său an de comandant, a ucis trei bărbaţi în încăierările de pe străzi. În scurt timp, a ajuns să fie bine-cunoscut în toate locurile rău famate din Debarcaderul Regelui. A devenit o apariţie familiară în cârciumi (unde bea fără să plătească) şi speluncile cu jocuri de noroc (de unde pleca întotdeauna cu mai mulţi bani decât avusese la intrare). Deşi a încercat nenumărate târfe din lupanarele oraşului şi se spune că-i făcea o deosebită plăcere să defloreze fecioare, o anumită dansatoare lysenă a devenit curând favorita lui. Se numea Mysaria, dar rivalele şi duşmanii îi spuneau Mizeria, Viermele Alb.

Fiindcă regele Viserys n-avea niciun fiu în viaţă, Daemon se considera moştenitorul legitim al Tronului de Fier şi râvnea titlul de prinţ de Piatra Dragonului, pe care Înălţimea Sa refuza să i-l dea… dar, la sfârşitul anului 105 D.C., era cunoscut printre prieteni drept Prinţul Oraşului, iar printre oamenii de rând drept lordul de Fundătura Puricilor. Deşi nu şi-l dorea ca succesor, regele continua să-şi iubească

fratele mai mic şi se grăbea să-l ierte pentru numeroasele ofense.

Şi prinţesa Rhaenyra îşi adora unchiul, fiindcă era foarte atent cu ea. Ori de câte ori traversa Marea Îngustă purtat de dragonul său, se întorcea cu un dar exotic pentru nepoată. Pe măsura trecerii anilor, regele se înmuiase şi se îngrăşase. După moartea lui Balerion, nu-şi mai alesese niciun dragon şi nici nu-l încântau turnirurile, vânătoarea sau mânuirea săbiei, pe când prinţul Daemon excela în toate aceste privinţe şi părea să fie tot ce nu era fratele lui: zvelt şi dur, luptător renumit, energic, cutezător şi nu puţin primejdios.

Iar acum trebuie să mă abat de la subiect ca să vorbesc despre istorisirile pe care mă bizui, pentru că multe dintre cele ce au urmat de aici încolo s-au petrecut în spatele uşilor închise, în intimitatea caselor scărilor, în săli de consiliu şi în dormitoare. Şi probabil că niciodată nu se va afla întregul adevăr. Avem, fireşte, cronicile scrise de Marele Maester Runciter şi de succesorii săi, ca şi multe hrisoave de la Curte, toate decretele şi proclamaţiile regelui, dar acestea spun numai o mică parte a poveştii. Pentru a afla restul, trebuie să căutăm cuvinte scrise cu zeci de ani mai târziu, de copiii şi nepoţii celor care au luat parte la evenimentele din acele vremuri; lorzi şi cavaleri care povestesc fapte la care au fost martori înaintaşii lor, amintiri ale servitorilor bătrâni despre scandalurile din tinereţea lor, istorisite la a treia mână. Toate acestea sunt de folos, desigur, dar între fapte şi momentul când s-a scris despre ele s-a scurs atât de mult timp, încât în poveste s-au strecurat, inevitabil, confuzii şi contradicţii. Iar amintirile sunt uneori în dezacord între ele.

Din nefericire, acelaşi lucru se poate spune şi despre două istorisiri la prima mână ajunse până la noi. Septonul Eustace, care a slujit în septul regal din Fortăreaţa Roşie în cea mai mare parte a răstimpului despre care vorbim şi a fost urcat în rândurile Celor Mai Cucernici, a scris cea mai amănunţită istorisire a faptelor. Confident şi confesor al regelui Viserys şi al reginelor sale, s-a aflat pe o poziţie care

i-a permis să afle multe şi mărunte despre tot ce se petrecea. Nici nu s-a sfiit să consemneze cele mai şocante şi mai obscene zvonuri şi acuzaţii, deşi, în cea mai mare pare, *Domnia regelui Viserys, Primul pe Numele Său, şi Dansul Dragonilor care a urmat,* rămâne o cronică decentă şi, cumva, plictisitoare.

Pentru a echilibra însemnările lui Eustace, avem *Mărturia lui Ciupercă,* întemeiată pe istorisirea verbală a nebunului Curţii (aşternută pe pergament de un scrib ce şi-a trecut sub tăcere numele), care făcea din când în când giumbuşlucuri pentru amuzamentul regelui Viserys, al prinţesei Rhaenyra şi al ambilor Aegoni, al doilea şi al treilea. Pitic, de aproape un metru înălţime, cu un cap imens (şi, jură el, cu mădularul de o şi mai impresionantă imensitate), Ciupercă era considerat slab de minte, aşa că regii, prinţii şi lorzii nu se osteneau să-şi ascundă secretele faţă de el. Pe când septonul Eustace dezvăluie tainele din dormitoare şi lupanare pe tonuri şoptite, învinuitoare, Ciupercă o face delectându-se, iar *Mărturia* lui, alcătuită din poveşti scurte, dar porcoase, şi bârfe, pune cap la cap înjunghieri, otrăviri, trădări, seduceri şi orgii. În ce măsură poate fi crezută e o întrebare la care un cronicar onest nu poate spera să afle răspunsul, însă merită să subliniem că regele Baelor cel Binecuvântat a poruncit să fie arse toate exemplarele acestei cronici. Din fericire pentru noi, câteva au scăpat de flăcările lui.

Septonul Eustace şi Ciupercă nu sunt întotdeauna de acord asupra amănuntelor şi, din când în când, istorisirile lor diferă considerabil una de cealaltă, ca şi de hrisoavele Curţii şi de cronicile Marelui Maester Runciter şi ale succesorilor săi. Însă poveştile lor explică multe fapte care altminteri ar părea încâlcite, iar istorisiri mai târzii le confirmă îndeajuns încât să sugereze că includ măcar o anumită parte a adevărului. Rămâne pe seama fiecărui cărturar să decidă ce să creadă şi de ce anume să se îndoiască.

Într-o anumită privinţă, Ciupercă, septonul Eustace, Marele Maester Runciter şi toate celelalte mărturii ajunse

până la noi sunt întru totul de acord: ser Otto Hightower, Mâna Regelui, nu putea să-l sufere pe fratele acestuia. El l-a convins pe Viserys să-l înlăture pe prinţul Daemon din funcţia de maestru al banilor şi apoi din cea de maestru al legilor, fapte pe care avea să şi le regrete în scurt timp. Fiind Comandant al Gărzii Oraşului, cu două mii de oameni la ordinele lui, Daemon devenea mai puternic ca niciodată până atunci.

„Prinţul Daemon nu trebuie lăsat să ajungă pe Tronul de Fier nici în ruptul capului" i-a scris Mâna fratelui său, lordul de Oraşul Vechi. „Ar fi un al doilea Maegor cel crud sau mai rău." Prin urmare, era dorinţa lui Otto ca Rhaenyra să-i urmeze la tron tatălui său. „Mai bine Deliciul Ţinutului decât lordul de Fundătura Puricilor", a scris el. Şi alţii erau de aceeaşi părere. Dar în faţa partizanilor săi stătea o barieră redutabilă. Dacă se ţinea cont de precedentul creat de Marele Consiliu din 101, un pretendent de parte bărbătească avea câştig de cauză în faţa unuia de parte femeiască. În absenţa unui fiu legitim, fratele regelui trecea, în linia succesiunii, înaintea fiicei aceluiaşi rege, aşa cum Baelon fusese preferat în locul lui Rhaenys în 92 D.C.

Cât despre părerea regelui, toate cronicile sunt de acord că Viserys detesta neînţelegerile. Deşi nicidecum orb la defectele fratelui său, îndrăgea amintirea băiatului aventuros şi fără prejudecăţi care fusese Daemon. Spunea adesea că fiica lui îi e marea bucurie a vieţii, dar un frate rămâne un frate. S-a străduit în repetate rânduri să facă pace între prinţul Daemon şi ser Otto, însă duşmănia dintre cei doi se întindea, fără margini, în spatele zâmbetelor prefăcute pe care şi le aşterneau pe chipuri la Curte. Când era strâns cu uşa în privinţa succesiunii, regele nu spunea decât că regina îi va dărui cu siguranţă un fiu, cât de curând. Iar în 105 D.C. a dat de veste Curţii şi consiliului restrâns că regina Aemma e din nou grea.

În acelaşi an fatidic, ser Criston Cole a fost primit în Garda Regelui, pentru a astupa golul lăsat de moartea legendarului ser Ryam Redwyne. Fiu al unui intendent în

slujba lordului Dondarrion de Blackhaven, ser Criston avea douăzeci şi trei de ani şi era un tânăr cavaler atrăgător. A atras pentru prima oară atenţia Curţii când a câştigat meleul ţinut la Iazul Fecioarelor cu ocazia înscăunării regelui Viserys. În ultimele momente ale luptei, ser Criston a azvârlit-o pe Sora Întunecată din mâna lui Daemon cu o lovitură a buzduganului său cu lanţ, încântându-l pe Înălţimea Sa şi înfuriindu-l pe prinţ. Pe urmă, i-a oferit prinţesei Rhaenyra, pe atunci în vârstă de şapte ani, cununa de aur a învingătorului şi a rugat-o să-i dea în schimb ceva cu însemnele ei, pe care să-l poată purta în timpul turnirului. În întrecerile individuale, l-a înfrânt din nou pe prinţul Daemon şi i-a doborât de pe cal pe faimoşii gemeni Cargyll, ser Arryk şi ser Erryk, amândoi din Garda Regelui, înainte de a fi învins de lordul Lymond Mallister.

Cu ochii săi de un verde-pal, cu părul negru-cărbune şi cu farmecul său înnăscut, Cole a devenit în scurt timp favoritul tuturor doamnelor de la Curte… şi printre care nu în cea mai mică măsură al Rhaenyrei Targaryen însăşi. Prinţesa a fost atât de copleşită de farmecul bărbatului pe care-l numea „cavalerul meu alb”, încât şi-a implorat tatăl să-l numească pe ser Criston scutul şi protectorul ei personal. Înălţimea Sa i-a făcut pe plac în privinţa asta, ca şi în multe altele. Pe urmă, ser Criston a purtat întotdeauna însemnele ei la turniruri şi a fost nelipsit de lângă ea la ospeţe şi distracţii.

La scurt timp după ce a îmbrăcat ser Criston mantia albă, regele Viserys l-a invitat pe Lyonel Strong, lord de Harrenhal, să se alăture consiliului restrâns ca maestru al legilor. Înalt, voinic şi chel, lordul Strong avea reputaţia unui luptător formidabil. Cei care nu-l cunoşteau îl credeau adesea o brută, luându-i tăcerile şi încetineala cu care vorbea drept prostie. Erau departe de adevăr. În tinereţe, lordul Lyonel studiase în Citadelă şi-şi dobândise şase verigi ale colanului înainte de a decide că viaţa de maester nu e pentru el. Era un învăţat, un cărturar, cunoştea legile celor Şapte Regate de-a fir a păr. De trei ori însurat şi de trei ori

văduv, lordul de Harrenhal şi-a dus la Curte două fiice fecioare şi doi fii. Fetele au devenit cameriste ale prinţesei Rhaenyra, iar fratele lor mai mare, ser Harwin Strong, supranumit Rupe-Oase, a intrat în rândul Mantiilor Aurii, cu rang de căpitan. Băiatul mai mic, Larys Picior-Strâmb, li s-a alăturat confesorilor regelui.

Aşa stăteau lucrurile la Debarcaderul Regelui la sfârşitul anului 105 D.C., când regina Aemma a căzut la pat în Cetăţuia lui Maegor şi a murit dând naştere fiului pe care Viserys Targaryen şi-l dorea de atât de mult timp. Băiatul (numit Baelon, după tatăl regelui) nu i-a supravieţuit mamei sale decât cu o zi, îndurerându-i pe rege şi pe toţi curtenii… poate în afară de prinţul Daemon, care a fost văzut într-un lupanar de pe strada Mătăsii, făcând, alături de bunii lui prieteni de obârşie înaltă, glume de beţiv despre „moştenitorul de o zi”. Când a aflat (legenda spune că târfa care stătea pe genunchii lui Daemon i-a dat de veste, dar dovezile sugerează că a fost, de fapt, unul dintre tovarăşii săi de beţie, un căpitan al Mantiilor Aurii dornic să ajungă mai sus), Viserys s-a albit la faţă. Înălţimea Sa s-a săturat în sfârşit de fratele lui nerecunoscător şi de ambiţiile acestuia.

Doliul după soţia şi fiul său odată încheiat, regele s-a grăbit să rezolve îndelung amânata problemă a succesiunii. Nesocotind precedentele create de regele Jaehaerys în 92 şi de Marele Consiliu în 101, a declarat că fiica sa, Rhaenyra, e moştenitoarea lui legitimă şi a făcut-o prinţesă de Piatra Dragonului. Pe durata unei ceremonii fastuoase din Debarcaderul Regelui, sute de lorzi au făcut legământ de credinţă faţă de Deliciul Ţinutului şi au jurat să respecte şi să apere dreptul ei de moştenitoare, în timp de Rhaenyra stătea la picioarele tatălui ei, pe treapta de jos a Tronului de Fier.

Însă prinţul Daemon nu s-a numărat printre ei. Înfuriat de hotărârea fratelui său, a plecat din Debarcaderul Regelui, renunţând la rangul său de comandant al Gărzii Oraşului. S-a dus mai întâi la Piatra Dragonului, luând-o pe amanta sa Mysaria cu el, pe spinarea lui Caraxes, fiara zveltă pe care

oamenii de rând o numeau Balaurul de Sânge. A rămas acolo o jumătate de an, timp în care a lăsat-o grea pe Mysaria.

Când a aflat că amanta îi va dărui un copil, i-a oferit un ou de dragon, mergând astfel din nou prea departe şi stârnind furia fratelui său. Regele Viserys i-a poruncit să înapoieze oul, să-şi alunge târfa şi să se întoarcă la soţia lui legitimă, dacă nu vrea să fie declarat trădător. Prinţul s-a supus, deşi în silă, a trimis-o pe Mysaria (fără ou) înapoi, în Lys, iar el a zburat spre castelul Runestone din Vale şi către neplăcuta companie a „nemernicei lui de bronz”. Dar Mysaria a pierdut copilul în timpul unei furtuni de pe Marea Îngustă. Când a primit vestea, prinţul Daemon n-a scos niciun cuvânt care să-i trădeze amărăciunea, dar inima i s-a înăsprit faţă de rege, fratele lui. Pe urmă a început să vorbească despre Viserys doar cu dispreţ şi să se gândească zi şi noapte la succesiune.

Cu toate că prinţesa Rhaenyra fusese proclamată moştenitoarea tatălui său, în Ţinut, atât la Curte, cât şi în afara ei, erau mulţi care sperau că Viserys ar putea zămisli un urmaş de parte bărbătească, fiindcă Regele cel Tânăr încă nu împlinise treizeci de ani. Marele Maester Runciter a fost primul care l-a îndemnat pe rege să se recăsătorească şi chiar i-a sugerat o pereche potrivită: lady Laena Velaryon, care împlinise de curând doisprezece ani. O fecioară focoasă, abia înfloritǎ, lady Laena moştenise de la mama ei, Rhaenys, frumuseţea unui adevărat Targaryen şi curajul şi firea aventuroasă a tatălui ei, Şarpele Mărilor. Laenei îi plăcea să zboare tot atât de mult cât îi plăcea lordului Corlys să străbată mările şi o alesese pentru sine pe nimeni alta decât puternica Vhagar, rămasă, după moartea lui Balerion din 94 D.C., ceea mai bătrână şi cea mai mare dintre dragonii Targaryen. Luând-o de soţie, regele ar fi reparat ruptura dintre Tronul de Fier şi Driftmark, a subliniat Runciter. Iar Laena ar fi fost, cu siguranţă, o regină superbă.

Trebuie spus că Viserys Targaryen Întâiul nu era regele cu cea mai puternică voinţă; întotdeauna prietenos şi dornic să fie pe placul tuturor, se bizuia în mare măsură pe

sfaturile celor din jurul său şi cel mai adesea le dădea ascultare. Numai că, de această dată, Înălţimea Sa avea propria dorinţă şi niciun argument din lume nu-l putea face să se răzgândească. Avea să se recăsătorească, da… dar nu cu o fată de doisprezece ani şi nu din raţiuni de stat. O altă femeie îi atrăsese privirile. A dat de veste că vrea să se cunune cu lady Alicent din Casa Hightower, isteaţa şi frumoasa fiică de optsprezece ani a Mâinii sale, fata care îi citise regelui Jaehaerys pe patul de moarte.

Hightowerii din Oraşul Vechi erau o familie nobilă străveche, de o obârşie fără cusur; nu era cu putinţă să considere cineva alegerea regelui nepotrivită. Cu toate acestea, unii şopteau pe la colţuri că Mâna ţintea mai sus decât s-ar fi cuvenit, că îşi adusese fiica la Curte cu gândul să se ajungă la asta. Unii mergeau chiar până la a pune la îndoială virtutea lui Alicent, sugerând că îl primise pe rege în patul ei chiar dinainte de moartea reginei Aemma. (Adevărul acestor clevetiri n-a fost dovedit niciodată, deşi Ciupercă le repetă în *Mărturia* lui şi insinuează până şi că cititul nu fusese singurul serviciu făcut de lady Alicent Regelui celui bătrân în dormitorul său.) Se zvonea că, în Vale, prinţul Daemon îl biciuise aproape până la moarte pe slujitorul care îi adusese vestea. Când noutatea a ajuns pe Driftmark, nici Şarpele Mărilor n-a fost mulţumit. Casa Velaryon era din nou dată deoparte, fiica lui, Laena, era desconsiderată, aşa cum fuseseră desconsideraţi fiul lui, Laenor, şi soţia lui, Rhaenys, primul de Marele Consiliu, iar a doua de Regele cel Bătrân, în 92 D.C. Numai lady Laena părea să nu se sinchisească. „Nobila lady e mult mai interesată de zbor decât de băieţi”, a scris, în misiva sa către Citadelă, maesterul de la Valul Înalt.

În 106 D.C., când regele Viserys a luat-o în căsătorie pe lady Alicent Hightower, Casa Velaryon s-a remarcat prin absenţă. Prinţesa Rhaenyra a umplut şi pocalul mamei ei vitrege la ospăţ, iar regina Alicent a sărutat-o şi i-a spus „fiica mea”. Prinţesa s-a numărat printre femeile care l-au dezbrăcat pe rege şi l-au dus în dormitor, la mireasa lui. În

noaptea aceea, râsul şi dragostea au domnit în Fortăreaţa Roşie… pe când de cealaltă parte a Golfului Apei Negre, lordul Corlys, Şarpele Mărilor, îl primea cu braţele deschise pe fratele regelui, Daemon, la un consiliu de război. Prinţul nu mai putea să suporte nici Valea lui Arryn, nici Runestone, nici pe soţia lui.

— Sora Întunecată e făcută pentru însărcinări mai nobile decât tăiatul oilor, se povesteşte că i-ar fi spus el Lordului Valurilor. Îi e sete de sânge.

Dar prinţul nu se gândea la o rebeliune; întrezărea o altă cale către putere.

Treptele de Piatră, şirul de insule stâncoase dintre Dorne şi Ţinuturile Discordiei din Essos, erau de multă vreme un cuib de proscrişi, surghiuniţi, jefuitori de corăbii naufragiate şi piraţi. Insulele în sine nu aveau cine ştie ce valoare, dar, aflându-se acolo unde se aflau, ofereau controlul asupra călătoriilor pe apă dinspre şi către Marea Îngustă, iar corăbiile negustorilor care treceau prin preajmă erau adesea prădate de locuitorii lor. Totuşi, vreme de veacuri, jafurile acelea nu fuseseră nimic mai mult decât o neplăcere neînsemnată.

Însă, cu zece ani în urmă, oraşele libere Lys, Myr şi Tyrosh îşi lăsaseră deoparte vechile duşmănii şi se uniseră într-un război împotriva Volantisului. După ce câştigaseră lupta de la Pământul de Hotar, cele trei oraşe victorioase formaseră o „alianţă pe vecie”, dând naştere unei noi puteri redutabile: Triarhia, mai bine cunoscută în Westeros ca Regatul celor Trei Fiice (fiecare oraş liber se considera o fiică a străvechii Valyrii), sau sub un nume mai necuviincios, Regatul celor Trei Curve (deşi „regatul” nu avea rege, ci era guvernat de un consiliu alcătuit din treizeci şi trei de magisteri). După ce Volantisul ceruse pace şi se retrăsese din Ţinuturile Discordiei, cele Trei Fiice îşi întorseseră privirea către apus şi atacaseră Treptele de Piatră cu oştile şi flotele lor unite sub comanda prinţului-amiral myrishean Craghas Drahar, supranumit Sufragiul Crabilor de când priponise sute de piraţi capturaţi de nisipul ud, ca să fie

înecaţi de apele fluxului.

Cucerirea şi anexarea Treptelor de Piatră de către Regatul celor Trei Fiice se bucurase la început de aprobarea lorzilor din Westeros. Ordinea luase locul haosului şi, chiar dacă Triarhia îi cerea fiecărei corăbii în trecere prin apele sale să plătească vamă, preţul părea mic şi cei care îi scăpaseră de piraţi îl meritau.

Însă lăcomia lui Craghas Sufragiul Crabilor şi a aliaţilor săi întorsese curând pe toată lumea împotriva lor; vama crescuse neîncetat şi ajunsese foarte repede de-a dreptul ruinătoare, aşa că negustorii care mai întâi o plătiseră cu dragă inimă au început să se strecoare pe lângă galerele Triarhiei, aşa cum ocoleau înainte vasele piraţilor. Oamenii se plângeau că Drahar şi coamiralii lui din Lys şi Tyrosh par să se ia la întrecere, pentru a dovedi care e cel mai lacom. Cei mai detestaţi erau lysenii, care nu cereau de la corăbiile în trecere doar bani, ci mai luau şi femei, fete şi băieţi frumoşi pentru grădinile şi casele plăcerilor. (Printre cei luaţi astfel în sclavie s-a numărat lady Johanna Swann, nepoata de cincisprezece ani a lordului de Stonehelm. Infamul ei unchi zgârcit a refuzat să plătească răscumpărarea, aşa că a fost vândută unei case a plăcerilor, unde a ieşit în evidenţă şi a devenit nu doar renumita curtezană cunoscută ca Lebăda[12] Neagră, ci şi conducătoarea Lysului, în toate privinţele, dar nu şi cu numele. Dar, vai!, oricât ar fi de fascinantă, povestea ei n-are importanţă pentru această cronică.)

Dintre toţi lorzii din Westeros, din pricina noilor obiceiuri nimeni n-avea mai mult de suferit decât Corlys Velaryon, Lordul Valurilor, pe care flota sa îl făcuse mai bogat şi mai puternic decât oricare alt bărbat din cele Şapte Regate. Şarpele Mărilor era hotărât să pună capăt stăpânirii Triarhiei asupra Treptelor de Piatră şi găsise în Daemon Targaryen un aliat gata să-l ajute cu dragă inimă, dornic de aurul şi de gloria pe care i le-ar fi adus victoria în război. Departe de nunta regelui, şi-au făcut planurile pe Insula

12 *Swan* înseamnă „lebădă” (n. tr.).

Driftmark, în castelul Valul Înalt. Lordul Velaryon avea să comande flota, iar prinţul Daemon oastea. Forţele celor Trei Fiice erau mult mai numeroase… dar prinţul avea să aducă în luptă şi flăcările dragonului său, Caraxes, Balaurul de Sânge.

Ţelul acestei cronici nu este istorisirea amănunţită a războiului personal purtat de Daemon Targaryen şi Corlys Velaryon pe Treptele de Piatră. E de ajuns să spunem că luptele au început în anul 106 D.C. Prinţului Daemon nu i-a fost greu să adune o oaste de aventurieri fără pământuri şi de fiii secunzi şi a câştigat multe bătălii în primii doi ani de război. În 108 D.C., când a ajuns în sfârşit faţă în faţă cu Craghas Sufragiul Crabilor, l-a ucis cu o lovitură dată cu o singură mână şi i-a tăiat capul cu Sora Întunecată.

Fără îndoială încântat să scape de fratele său enervant, regele Viserys l-a ajutat, trimiţându-i cu regularitate aur şi, în 109 D.C., Daemon Targaryen şi oastea lui de mercenari şi ucigaşi luaseră în stăpânire toate insulele, în afară de două,

iar flota Şarpelui Mărilor controla în totalitate apele dintre ele. În acel scurt răstimp de triumf, prinţul Daemon s-a proclamat rege al Treptelor de Piatră şi al Mării Înguste, iar lordul Corlys i-a pus pe cap o coroană… însă „regatul lor” nu se afla nicidecum în siguranţă. În anul următor, cele Trei Fiice au trimis o nouă forţă invadatoare, condusă de un amiral viclean din Tyrosh, pe nume Racallio Ryndoon, cu siguranţă unul dintre cei mai bizari şi pompoşi pungaşi rămaşi în cronici, iar Dorne a intrat în război de partea Triarhiei. Luptele au reînceput.

Deşi Treptele de Piatră erau scăldate în sânge şi foc, regele Viserys şi Curtea lui nu s-au neliniştit.

— Să-l lăsăm pe Daemon să se joace de-a războiul, se spune că ar fi zis Înălţimea Sa, asta îl ajută să nu dea de belea.

Viserys era un om al păcii şi, în anii aceia, la Debarcaderul Regelui s-au ţinut lanţ ospeţele, balurile şi turnirurile, în timpul cărora saltimbancii şi menestrelii vesteau naşterea fiecărui prinţ Targaryen. Regina Alicent s-a dovedit curând a fi pe atât de fertilă pe cât era de frumoasă. În 107 D.C., i-a născut regelui un băiat sănătos, pe care l-au numit Aegon, ca pe Cuceritor. Doi ani mai târziu, i-a dăruit regelui o fată, Helaena; în 110 a adus pe lume un al doilea fiu, Aemond, despre care s-a spus că era doar pe jumătate cât fratele său mai mare, dar de două ori mai puternic.

Prinţesa Rhaenyra a continuat să stea la picioarele Tronului de Fier când tatăl său îşi aduna Curtea, iar Înălţimea Sa a început s-o ia şi la întrunirile consiliului restrâns. Deşi mulţi lorzi şi cavaleri se străduiau să-i câştige favorurile, ea nu avea ochi decât pentru ser Criston Cole, tânărul învingător din Garda Regelui şi nelipsitul ei însoţitor.

— Ser Criston o apără pe prinţesă de duşmanii de ei, dar cine o apără de ser Criston? a întrebat regina Alicent într-o zi, la Curte.

Prietenia dintre Înălţimea Sa şi fiica ei vitregă avusese viaţă scurtă, pentru că fiecare dintre ele voia să fie prima

doamnă a Ţinutului… şi, cu toate că Alicent îi dăruise regelui nu doar unul, ci doi moştenitori de parte bărbătească, Viserys nu făcuse nimic ca să schimbe ordinea succesiunii. Prinţesa de Piatra Dragonului rămăsese moştenitoarea lui recunoscută, căreia jumătate dintre lorzii Westerosului juraseră să-i apere drepturile. Cei care întrebau cum rămâne cu hotărârea luată de Marele Consiliu în anul 101 descopereau că vorbesc către urechi surde. Dinspre partea regelui Viserys, hotărârea fusese luată; nu era ceva la care voia să se mai gândească.

Întrebarea continua totuşi să existe, iar regina Alicent nu era singura care o punea. Dintre susţinătorii reginei, cel mai zgomotos era chiar tatăl ei, ser Otto Hightower, Mâna Regelui. Fiindcă a mers prea departe cu insistenţele, în 109 D.C. Viserys i-a luat lui ser Otto colanul şi l-a numit în locul lui pe taciturnul lord de Harrenhal, Lyonel Strong.

— Mâna asta n-o să mă bată la cap, a declarat Înălţimea Sa.

Chiar şi după ce ser Otto s-a întors în Oraşul Vechi, „facţiunea reginei” a continuat să existe la Curte; era un grup de lorzi puternici, prieteni cu regina Alicent şi susţinători ai drepturilor fiilor ei. Împotriva lor îşi aduna forţele „facţiunea prinţesei”. Regele îşi iubea şi soţia, şi fiica şi detesta conflictele şi certurile. Se străduia zi de zi să păstreze pacea dintre cele două femei şi să le mulţumească pe amândouă cu daruri şi onoruri. Atâta timp a trăit şi cârmuit el, păstrând balanţa în echilibru, petrecerile şi turnirurile au continuat ca mai înainte în întregul ţinut… deşi unii, cu privirea mai ageră, observau mereu că dragonii unei facţiuni scrâşneau din dinţi şi scuipau foc către dragonii celeilalte, ori de câte ori ajungeau unii în apropierea altora.

În 111 D.C., la Debarcaderul Regelui s-a ţinut un turnir de mare amploare, la a cincea aniversare a căsătoriei regelui cu regina Alicent. La ospăţul de deschidere, regina a purtat o rochie verde, în timp ce prinţesa s-a îmbrăcat spectaculos în roşu şi negru, culorile Casei Targaryen. Toată lumea a observat şi apoi s-a format obiceiul de a spune „verzii” şi

„negrii” când se vorbea de facţiunea reginei şi de a prinţesei.

La turnir, negrii s-au descurcat mult mai bine, căci ser Criston Cole, purtând culorile prinţesei, i-a doborât de pe cal pe susţinătorii reginei, printre care s-au numărat doi veri de-ai lui Alicent şi fratele ei mai mic, ser Gwayne Hightower.

Însă a fost cineva care nu s-a îmbrăcat nici în verde, nici în negru, ci mai degrabă în auriu şi argintiu. Prinţul Daemon s-a întors în sfârşit la Curte. Purtând o coroană şi numindu-se pe sine însuşi Regele Mării Înguste, a apărut fără să fi dat de veste în văzduhul de deasupra Debarcaderului Regelui şi a ocolit de trei ori arena turnirului… dar, după ce a coborât în sfârşit pe pământ, a îngenuncheat în faţa fratelui său, apoi şi-a scos coroana şi i-a oferit-o, ca simbol al dragostei şi loialităţii sale. Regele i-a înapoiat-o şi l-a sărutat pe amândoi obrajii, urându-i bun venit acasă, iar lozii şi norodul au izbucnit într-o aclamaţie tunătoare a împăcării fiilor Prinţului Primăverii. Printre cei care ovaţionau zgomotos a fost şi Prinţesa Rhaenyra,

încântată că se întorsese unchiul ei preferat, şi l-a implorat să zăbovească acolo o vreme.

Asta e tot ce se ştie. Cât despre ceea ce s-a petrecut pe urmă, trebuie să ne uităm în cronicile noastre mai puţin demne de încredere. Prinţul Daemon chiar a rămas la Debarcaderul Regelui o jumătate de an, asta e sigur. După cum ne spune Marele Maester Runciter, şi-a reluat chiar şi locul în consiliul restrâns, dar nici vârsta, nici surghiunul nu-i schimbaseră firea. A reînnodat curând legătura cu vechii săi prieteni de chefuri din rândul Mantiilor Aurii şi s-a întors în speluncile de pe Strada Mătăsii, unde fusese un muşteriu atât de apreciat. Deşi o trata pe Alicent cu toată curtenia datorată unei regine, între ei doi nu se simţea nicio urmă de căldură şi se spunea că prinţul dădea dovadă de o răceală vizibilă faţă de copiii ei, şi mai ales faţă de nepoţii lui, a căror naştere îl împinsese mai jos pe linia succesiunii.

Cu prinţesa Rhaenyra lucrurile stăteau cu totul altfel. Daemon petrecea ceasuri îndelungate alături de ea, o încânta cu poveşti despre călătoriile şi bătăliile lui. I-a dat perle, mătăsuri şi cărţi, şi o tiară de jad, despre care se spunea că îi aparţinuse împărătesei din Leng, îi citea poezii, o distra bătându-şi joc de verzii de la Curte, de „lingăii” care se gudurau pe lângă regina Alicent şi pe lângă copiii ei. Îi lăuda frumuseţea, proclamând-o cea mai frumoasă fecioară din cele Şapte Regate. Unchiul şi nepoata au început să zboare împreună, aproape zilnic, până la Piatra Dragonului şi înapoi, punându-i pe Syrax şi Caraxes să se ia la întrecere.

De aici, istorisirile ajunse până la noi se despart. Marele Maester Runciter spune doar că fraţii s-au certat iarăşi şi prinţul Daemon a plecat de la Debarcaderul Regelui şi s-a întors la Treptele de Piatră şi la Război. În privinţa motivului certei, păstrează tăcerea. Unii presupun că regina Alicent a insistat pe lângă rege să-l alunge pe Daemon. Însă septonul Eustace şi Ciupercă spun o cu totul altă poveste… sau, mai degrabă, cu totul alte două poveşti diferite între ele. Eustace, cel mai puţin obscen dintre ei, scrie că prinţul Daemon a sedus-o pe nepoata lui, prinţesa, şi i-a luat

fecioria. Când ser Arryk Cargyll, din Garda Regelui, a dat peste cei doi amanţi împreună în pat şi i-a adus înaintea lui Viserys, Rhaenyra a susţinut că e îndrăgostită de unchiul ei, implorându-şi tatăl să-i îngăduie să-l ia de bărbat. Însă Înălţimea Sa nici n-a vrut s-audă şi i-a reamintit Rhaenyrei că prinţul Daemon are deja o soţie. În furia lui, şi-a încuiat fiica în odăile ei, i-a cerut fratelui său să plece şi le-a poruncit amândurora să nu sufle niciodată vreo vorbă despre cele întâmplate.

Povestea istorisită de Ciupercă e mult mai deocheată, aşa cum e, cel mai adesea, *Mărturia* lui. După cum pretinde el, prinţesa nu tânjea după Daemon, ci după ser Criston Cole, care însă era un cavaler în toată puterea cuvântului şi, cu toate că se afla alături de ea zi şi noapte, nici măcar nu încercase vreodată s-o sărute sau să-şi declare dragostea.

— Când se uită la tine, o vede pe fetiţa care ai fost, nu pe femeia care ai devenit, i-a spus Daemon nepoatei sale, dar te pot învăţa cum să-l faci să te privească acum ca pe o femeie.

Şi, dacă lui Ciupercă i se poate da crezare, a început s-o înveţe să sărute. Pe urmă i-a arătat cum e cel mai bine să atingi un bărbat ca să-i dăruieşti plăcere, o lecţie pentru care era uneori nevoie de bufonul pitic şi de pretinsul său mădular imens. Daemon a învăţat-o pe fată să se dezbrace cu mişcări ademenitoare, i-a supt sfârcurile ca să le facă mai mari şi mai sensibile şi a zburat cu ea pe dragon către stâncile pustii din Golful Apei Negre, unde se puteau distra toată ziua dezbrăcaţi şi nevăzuţi de nimeni şi unde prinţesa putea să practice arta desfătării unui bărbat cu gura ei. Noaptea o scotea din odăile ei deghizată în paj şi o ducea pe ascuns în lupanarele de pe Strada Mătăsii, unde prinţesa putea privi bărbaţi şi femei în timpul împreunării şi putea învăţa mai bine acele „arte femeieşti” de la curvele din Debarcaderul Regelui.

Ciupercă nu spune cât au durat lecţiile, însă, spre deosebire de septonul Eustace, repetă insistent că prinţesa Rhaenyra a rămas fecioară, fiindcă a vrut să-şi păstreze

nevinovăţia ca dar pentru preaiubitul ei. Dar, când s-a apropiat în sfârşit de cavalerul ei alb, folosindu-se de tot ce învăţase, ser Criston a fost îngrozit şi a respins-o. Întreaga poveste a ieşit curând la lumină, în mare parte mulţumită lui Ciupercă însuşi. Regele Viserys a refuzat să creadă fie şi un singur cuvânt, până când prinţul Daemon i-a spus că totul e adevărat.

— Dă-mi-o mie de nevastă, zice povestea că i-a cerut fratelui său. Cine altcineva o s-o mai ia acum?

Regele Viserys l-a trimis în schimb în surghiun, interzicându-i, sub pedeapsa cu moartea, să se mai întoarcă vreodată în cele Şapte Regate. (Lordul Strong, Mâna Regelui, a spus că prinţul ar fi trebuit executat fără întârziere, pentru trădare, dar septonul Eustace i-a reamintit Înălţimii Sale că nu există om mai blestemat decât cel care omoară sânge din sângele lui.)

Ca urmare, privind în urmă, iată ce ştim, neîndoielnic: Daemon Targaryen s-a întors pe Treptele de Piatră şi a reînceput lupta pentru acele stânci golaşe, măturate de furtuni. Atât Marele Maester Runciter, cât şi ser Harrold Westerling au murit în 112 D.C., ser Criston Cole a fost numit Lord Comandant al Gărzii Regelui, în locul lui ser Harrold, iar arhimaesterii din Citadelă l-au trimis pe maesterul Mellos în Fortăreaţa Roşie, pentru a lua asupra sa colanul de Mare Maester şi îndatoririle acestuia. În rest, Debarcaderul Regelui şi-a recăpătat liniştea şi pacea devenite obişnuinţă, pentru aproape doi ani… până în 113 D.C., când prinţesa Rhaenyra a împlinit şaisprezece ani, a luat în stăpânire Piatra Dragonului şi s-a măritat.

Cu mult înainte de a avea cineva motive să se îndoiască de nevinovăţia ei, alegerea unui consort potrivit pentru Rhaenyra devenise una dintre grijile regelui şi ale consiliului său. Înalţi lorzi şi cavaleri cutezători roiau în jurul ei ca fluturii în jurul unei flăcări, luându-se la întrecere ca să-i câştige favorurile. În 112, când Rhaenyra a mers în vizită la Trident, fiul lordului Bracken şi al lordului Blackwood s-au bătut în duel pentru ea, iar unul din fiii mai tineri ai Casei

Frey a fost atât de îndrăzneţ, încât i-a cerut mâna fără ocolişuri (de atunci i-a rămas numele Frey Pătimaşul). În vest, ser Jason Lannister şi fratele său geamăn, ser Tyland, s-au luat la întrecere pentru ea, la Casterly Rock, în timpul unei petreceri. Fiii lordului Tully de Riverrun, lordul Tyrell de Highgarden, lordul Oakheart de Old Oak şi lordul Tarly de Horn Hill i-au făcut curte prinţesei, ca şi cel mai mare dintre fiii Mâinii, ser Harwin Strong. Rupe-Oase, cum i se spunea, era moştenitorul Harrenhalului şi se spunea că este cel mai puternic bărbat din cele Şapte Regate. Viserys a vorbit chiar şi de o nuntă a Rhaenyrei cu prinţul de Dorne, ca un mod de a uni teritoriul dornishenilor cu Ţinutul.

Regina Alicent îşi avea propriul candidat: fiul său mai mare, prinţul Aegon, fratele vitreg al Rhaenyrei. Numai că era încă un băieţel, avea cu zece ani mai puţin decât prinţesa. În plus, cei doi fraţi vitregi nu se înţeleseră bine niciodată.

— Un motiv în plus ca să-i unim prin căsătorie, a argumentat regina.

Viserys n-a fost de acord.

— Băiatul e sânge din sângele lui Alicent, i-a spus el lordului Strong. Îl vrea pe tron.

În cele din urmă, toată lumea din consiliul restrâns al regelui a căzut de acord că vărul Rhaenyrei, Laenor Velaryon, ar fi fost cea mai bună alegere. Cu toate că Marele Consiliu din 101 îi respinsese pretenţia la tron, băiatul rămânea nepotul prinţului de sacră amintire Aemon Targaryen şi strănepotul Regelui celui Bătrân. Căsătoria ar fi unit şi întărit descendenţa Casei Regale, iar Tronul de Fier ar fi recâştigat prietenia Şarpelui Mărilor şi puternica lui flotă.

A apărut o singură obiecţie: Laenor Velaryon împlinise nouăsprezece ani, dar nu se arăta deloc interesat de femei. În schimb, se înconjura de scutieri frumoşi, de vârsta lui, şi se spunea că le preferă compania. Însă, cu o fluturare a mâini, Marele Maester Mellos a dat deoparte îngrijorarea trezită de acest fapt:

— Şi ce dacă? a spus. Mie nu-mi place gustul peştelui, dar, când îmi e adus la masă, îl mănânc.

Cu asta, căsătoria a fost hotărâtă.

Numai că nici regele, nici consiliul nu ceruseră părerea prinţesei, care s-a dovedit a fi într-o foarte mare măsură fiica tatălui său, cu propriile idei despre bărbatul cu care voia să se mărite. Rhaenyra ştia multe despre Laenor şi nu dorea nicidecum să-i fie mireasă.

— Fraţii mei vitregi i-ar plăcea mult mai mult, i-a spus ea regelui. (Avea grijă să vorbească despre fiii reginei Alicent numindu-i întotdeauna fraţi vitregi, niciodată doar fraţi.)

Şi, cu toate că Înălţimea Sa a căutat s-o convingă cu vorbe înţelepte, apoi a rugat-o, apoi a ţipat la ea, numind-o fiică nerecunoscătoare, nimic n-a izbutit s-o clintească… până când n-a pus problema succesiunii. Ce poate face un rege, acelaşi rege poate desface, a subliniat Viserys. Avea să se mărite cu cine i se poruncise, sau fratele ei vitreg Aegon avea să fie desemnat ca moştenitor al Coroanei, în locul ei. La asta, prinţesa a cedat. Septonul Eustace spune că a căzut la picioarele tatălui ei şi l-a implorat s-o ierte, iar Ciupercă povesteşte că mai întâi şi-a scuipat tatăl în faţă, dar amândoi sunt de acord că, în final, a acceptat să se mărite.

De aici, poveştile diferă iarăşi. Septonul Eustace istoriseşte că, în acea noapte, ser Criston Cole s-a furişat în dormitorul prinţesei şi i-a mărturisit că o iubeşte. I-a spus că are o corabie care aşteaptă în port şi a implorat-o să fugă cu el dincolo de Marea Îngustă. Aveau să se cunune în Tyrosh sau în Vechiul Volantis, unde nu domnea tatăl ei şi unde nu-i păsa nimănui dacă el îşi încălca jurămintele de cavaler din Garda Regelui. Mânuia sabia şi buzduganul cu lanţ cu atâta îndemânare, încât avea fără îndoială să găsească un prinţ neguţător care să-l ia în serviciul său. Însă Rhaenyra l-a refuzat. I-a reamintit că ea e din sângele dragonului şi că în viaţă îi este hărăzit ceva mai presus decât traiul soţiei unui simplu mercenar. Şi, dacă ser Criston putea să-şi încalce jurămintele făcute la intrarea în Garda Regelui, de ce ar fi

însemnat legămintele cununiei mai mult pentru el?

Ciupercă spune o cu totul altă poveste. În versiunea lui, Rhaenyra s-a dus la ser Criston, nu a venit el la ea. L-a găsit singur în Turnul Săbiei Albe, a zăvorât uşa, apoi şi-a lăsat mantia să cadă, dezvăluindu-şi goliciunea de sub ea.

— Mi-am păstrat fecioria pentru tine, i-a spus. Ia-o acum, ca dovadă a iubirii mele. Pentru logodnicul meu înseamnă mai puţin decât nimic şi poate că, dacă o să afle că nu sunt neprihănită, n-o să mă mai vrea.

În ciuda frumuseţii ei, rugămintea i-a ajuns la urechi surde, căci ser Criston era om de onoare şi îşi respecta legămintele. Nu s-a lăsat ispitit nici măcar când Rhaenyra s-a folosit de artele învăţate de la unchiul ei. Umilită şi furioasă, prinţesa s-a înfăşurat din nou în mantie şi a ieşit din turn în noapte, unde s-a întâmplat să-l întâlnească pe ser Harwin Strong, care se întorcea după un chef în lupanarele din oraş. Rupe-Oase o dorea de multă vreme pe prinţesă şi îi lipseau scrupulele lui ser Criston. El a fost cel care s-a bucurat de nevinovăţia Rhaenyrei, revărsând sângele fecioriei ei pe sabia bărbăţiei lui… după cum susţine Ciupercă, pretinzând că i-a găsit împreună în pat în zorii zilei.

Orice s-ar fi întâmplat, indiferent dacă prinţesa l-a umilit pe cavaler sau el a umilit-o pe ea, începând din ziua aceea, dragostea pe care ser Criston i-o purtase mai înainte Rhaenyrei s-a preschimbat în scârbă şi dispreţ, iar bărbatul care până atunci fusese mereu însoţitorul prinţesei şi apărătorul ei i-a devenit cel mai aprig duşman.

La scurtă vreme, Rhaenyra a plecat către Driftmark pe *Şarpele Mărilor,* însoţită de cameristele ei (dintre care două erau fiicele Mâinii şi surorile lui ser Harwin), de bufonul Ciupercă şi de noul ei apărător, nimeni altul decât Rupe-Oase însuşi. În 114 D.C., Rhaenyra Targaryen, prinţesă de Piatra Dragonului, l-a luat de bărbat pe ser Laenor Velaryon (intrat în rândurile cavalerilor cu două săptămâni înainte de nuntă, fiindcă prinţul consort trebuia să fie neapărat cavaler). Mireasa avea şaptesprezece ani, iar mirele

douăzeci, şi toată lumea a fost de acord că sunt o pereche frumoasă. Nunta s-a celebrat vreme de şapte zile, cu ospeţe şi cu un turnir, unul de o măreţie cum de foarte mulţi ani nu se mai văzuse. Dintre cei care s-au întrecut în arenă au făcut parte fraţii reginei Alicent, cinci fraţi juraţi din Garda Regelui, Rupe-Oase şi favoritul mirelui, ser Joffrey Lonmouth, cunoscut drept Cavalerul Săruturilor. Când Rhaenyra i-a dat jartiera sa lui ser Harwin, proaspătul ei soţ a râs şi i-a dat lui ser Joffrey una de-ale lui.

Lipsit de însemnele Rhaenyrei, Criston Cole s-a întors în schimb către regina Alicent. Purtându-le pe ale ei, tânărul Comandant al Gărzii Regelui şi-a înfrânt toţi potrivnicii, luptând sub stăpânirea unei furii sumbre. L-a lăsat pe Rupe-Oase cu o claviculă ruptă şi cu un cot zdrobit (ceea ce l-a făcut pe Ciupercă să-i spună apoi Oase Rupte), însă întreaga măsură a mâniei lui s-a revărsat asupra Cavalerului Săruturilor. Arma preferată de Cole era buzduganul cu lanţ şi ploaia lui de lovituri a crăpat coiful campionului lui ser Laenor şi l-a lăsat leşinat în noroi.

Scos plin de sânge din arenă, ser Joffrey a murit şase zile mai târziu, fără să-şi fi recăpătat cunoştinţa între timp. Ciupercă ne povesteşte că ser Laenor şi-a petrecut fiecare oră din cele şase zile lângă patul rănitului şi a plâns amar când l-a revendicat Străinul.

S-a înfuriat şi regele Viserys; celebrarea unui eveniment fericit ajunsese prilej de jale şi învinovăţire. Dar se spune că regina Alicent nu i-a împărtăşit nemulţumirea; la scurtă vreme, l-a cerut pe ser Criston Cole ca protector personal. Răceala dintre soţia regelui şi fiica lui era uşor de observat; până şi solii Oraşelor Libere au vorbit despre asta în scrisorile trimise către Pentos, Braavos şi Vechiul Volantis.

Ser Laenor s-a întors apoi la Driftmark, lăsându-i pe mulţi să se întrebe dacă îşi consumase sau nu căsătoria.

Prinţesa a rămas la Curte, înconjurată de prieteni şi admiratori. Ser Criston Cole nu se număra printre ei, trecuse cu totul în tabăra reginei, printre verzi, dar masivul şi înfricoşătorul Rupe-Oase (sau Oase Rupte, cum i-a spus Ciupercă), i-a luat locul, devenind cel mai înfocat dintre negri, mereu alături de Rhaenyra, la ospeţe, la baluri şi la vânători. Soţul ei n-avea nimic de obiectat. Ser Laenor prefera tihna de la Valul Înalt, unde şi-a găsit curând un nou favorit în persoana unui cavaler al casei, ser Qarl Correy.

De atunci înainte, deşi i s-a alăturat soţiei sale cu prilejul evenimentelor importante de la Curte, unde se cuvenea să fie prezent, ser Laenor şi-a petrecut cele mai multe zile departe de prinţesă. Septonul Eustace spune că n-au împărţit patul mai mult de o duzină de ori. Ciupercă susţine acelaşi lucru, dar adaugă că adesea împărţeau acelaşi pat şi cu ser Correy; prinţesa se înfierbânta la vederea celor doi bărbaţi care se desfătau unul pe altul, ne povesteşte el, şi, din când în când, cei doi o făceau părtaşă la plăcerile lor. Totuşi Ciupercă se contrazice, fiindcă altundeva, în *Mărturia* lui, pretinde că prinţesa îşi lăsa bărbatul cu iubitul lui în astfel de nopţi şi căuta alinare în braţele lui Harwin Strong.

Oricare ar fi fost adevărul din spatele acestor poveşti, s-a dat curând de ştire că prinţesa a rămas grea. Născut la sfârşitul anului 114 D.C., băiatul ei era mare şi voinic, cu păr castaniu, ochi căprui şi nas cârn. (Ser Laenor avea nas acvilin, păr alb argintiu şi ochi violeţi, ca dovadă a sângelui său valyrian.) Dorinţa lui Laenor de a numi copilul Joffrey a fost respinsă de tatăl lui, lordul Corlys. Băiatul a primit în schimb un nume tradiţional în Casa Velaryon: Jacaerys (prietenii şi fraţii aveau să-i spună Jace).

Curtea încă mai sărbătorea naşterea copilului prinţesei când mama ei vitregă, regina Alicent, a intrat şi ea în chinurile facerii, dăruindu-i lui Viserys un al treilea fiu, Daeron… care, spre deosebire de Jace, avea părul şi ochii de culori ce adevereau că prin vene îi curge sângele dragonului.

Din porunca regelui, bebeluşii Jacaerys Velaryon şi

Daeron Targaryen au avut aceeaşi doică până ce au fost înţărcaţi. Se zvonea că Viserys speră să prevină orice duşmănie între cei doi băieţi, crescându-i ca fraţi de lapte. Dacă a fost aşa, o întristătoare dezamăgire a luat locul speranţelor sale.

Un an mai târziu, în 115 D.C., s-a petrecut o tragedie, un ghinion din soiul care modelează soarta regatelor: „nemernica de bronz” de la Runestone, lady Rhea Royce, a căzut de pe cal în timpul unei vânători cu şoimi şi ţeasta i-a crăpat, izbită de un bolovan. A zăcut nouă zile înainte de a se simţi în sfârşit destul de bine ca să coboare din pat... numai ca să cadă şi să moară la o oră după ce se ridicase. Aşa cum se cuvenea, a fost trimis un corb la Capătul Furtunii, iar lordul Baratheon i-a încredinţat mesajul unui sol pe care o corabie l-a dus la Piatra însângerată, unde prinţul Daemon continua să lupte, apărându-şi regatul sterp de oamenii Triarhiei şi de aliaţii ei dornisheni. Daemon a zburat imediat către Vale.

— Ca să-mi pun soţia la loc de odihnă, a spus.

Dar e mult mai probabil să fi fost mânat de speranţa că poate revendica pământurile, castelele şi banii ei. În privinţa asta a eşuat; Runestone a fost moştenit de nepotul fostei sale soţii, iar când s-a plâns la Eyrie, nu numai că pretenţiile i-au fost respinse, ci lady Jane l-a şi avertizat că nu e bine-venit în Vale.

Pe drumul său de întoarcere către Treptele de Piatră, prinţul Daemon şi-a întrerupt zborul la Driftmark, să le facă o vizită de curtoazie Şarpelui Mărilor, aliatul care îl ajutase să cucerească insulele, şi soţiei sale, prinţesa Rhaenys. Valul Înalt era unul dintre puţinele locuri din cele Şapte Regate unde fratele regelui se putea duce fiind sigur că n-o să fie izgonit. Acolo i-au căzut ochii pe fiica lordului Corlys, Laena, o fecioară de douăzeci şi doi de ani, înaltă şi zveltă, şi surprinzător de frumoasă (până şi Ciupercă a fost încântat de chipul fetei şi a scris că „era aproape la fel de frumoasă ca fratele ei”), cu o coamă de bucle argintii-aurii care i se revărsau până mai jos de mijloc. Laena fusese logodită de la

12 ani cu fiul Lordului Mării din Braavos… dar tatăl murise înainte de a se face nunta, iar fiul se dovedise a fi un pierdevară şi un prost, irosise averea şi puterea familiei înainte de a pleca spre Driftmark. Lordul Corlys nu mai dorea să se facă nunta, dar nu găsea un mod elegant de a ieşi din încurcătură, aşa că o amânase în repetate rânduri.

Menestrelii vor să ne facă să credem că Daemon s-a îndrăgostit de Laena. Cinicii cred că prinţul a văzut în ea o cale de a-şi opri căderea. Cândva considerat moştenitorul fratelui său, se prăbuşise cu mult mai jos în şirul succesiunii şi nici negrii, nici verzii n-aveau un loc pentru el… dar puterea Casei Velaryon era destul de mare ca să sfideze ambele facţiuni fără să se sinchisească. Sătul de Treptele de Piatră şi scăpat în sfârşit de „nemernica de bronz”, Daemon Targaryen i-a cerut lordului Corlys mâna fiicei sale.

Logodnicul surghiunit din Braavos a continuat să fie o piedică, dar nu pentru mult timp; Daemon i-a aruncat în faţă, cu cruzime, vorbe atât de batjocoritoare, încât băiatul n-a avut de ales, a fost nevoit să-i ceară să-şi apere cuvintele cu oţel. Înarmat cu Sora Întunecată, prinţul a scăpat repede de rivalul său şi, două săptămâni mai târziu, s-a însurat cu Laena Velaryon, abandonându-şi regatul mizerabil de pe Treptele de Piatră. (Cinci alţi bărbaţi i-au urmat, ca regi al Mării Înguste, până când scurta şi sângeroasa istorie a acelui sălbatic „regat” al mercenarilor s-a încheiat o dată pentru totdeauna.)

Prinţul Daemon ştia că fratele său n-o să fie încântat când o să afle că se căsătorise. Prudenţi, prinţul şi mireasa lui au plecat departe de Westeros la scurt timp după nuntă, traversând Marea Îngustă purtaţi de dragonii lor. Unii spun că s-au dus în Valyria, sfidând blestemul ce atârna deasupra acelei pustietăţi fumegânde, în căutarea secretelor stăpânilor de dragoni din vechiul Ţinut Liber. În Mărturia lui, Ciupercă dă asta drept fapt neîndoielnic, dar avem din abundenţă dovezi că adevărul e mai puţin romantic. Prinţul Daemon şi lady Laena au zburat mai întâi spre Pentos, unde au fost primiţi cu fast de prinţul oraşului. Pentoshii se

temeau de tot mai marea putere a Triarhiei din Sud şi vedeau în prinţul Daemon un aliat puternic împotriva celor Trei Fiice. Din Pentos, cei doi au traversat Ţinuturile Discordiei către Vechiul Volantis, unde s-au bucurat de o primire la fel de călduroasă. Pe urmă au zburat în susul fluviului Rhoyne, ca să viziteze oraşele Qohor şi Norvos. Acolo, departe de necazurile din Westeros şi de puterea Triarhiei, au avut parte de primiri mai puţin entuziaste. Totuşi, oriunde au ajuns, s-au adunat mulţimi imense, ca să-i privească pe Vhagar şi Caraxes.

Călăreţii dragonilor s-au reîntors în Pentos când lady Laena a aflat că poartă un copil. Ferindu-se să mai zboare iarăşi, prinţul Daemon şi soţia lui s-au instalat într-un conac din afara zidurilor oraşului, ca oaspeţi ai unui magister pentoshi, până când s-a născut copilul.

Între timp, în Westeros, prinţesa Rhaenyra născuse un al doilea băiat, către sfârşitul anului 115 D.C. Copilul a fost numit Lucerys (Luke, pe scurt). Septonul Eustace ne povesteşte că, pe timpul naşterii, atât ser Laenor, cât şi ser Harwin au stat lângă patul Rhaenyrei. Ca şi fratele lui, Jace, Luke avea ochi căprui şi păr bogat, castaniu, nu părul argintiu-aurit al prinţilor Targaryen, dar era mare şi viguros şi regele Viserys a fost încântat când i-a fost înfăţişat la Curte.

Sentimentele nu îi erau împărtăşite de regină. După cum povestea Ciupercă, Alicent i-a spus lui ser Laenor:

— Continuă să încerci, mai curând sau mai târziu s-ar putea să primeşti şi unul care să semene cu tine.

Şi rivalitatea dintre verzi şi negri s-a adâncit, ajungând atât de departe, încât prinţesa şi regina suportau rareori să se afle una în prezenţa celeilalte. De aceea, Alicent a rămas în Fortăreaţa Roşie, în vreme ce prinţesa îşi petrecea zilele pe Piatra Dragonului, însoţită de doamnele ei de onoare, de Ciupercă şi de protectorul său, ser Harwin Strong. Despre soţul ei, ser Laenor, se spunea că o vizitează „adesea”.

În 116 D.C., în oraşul liber Pentos, lady Laena a născut două fete gemene, primii copii legitimi ai prinţului Daemon.

El le-a numit Baela (după tatăl său) şi Rhaena (după mamă). Din păcate, erau mici şi bolnăvicioase, dar amândouă aveau trăsături fine, păr alb-argintiu şi ochi violeţi. Când au împlinit o jumătate de an şi au mai prins putere, fetele şi mama lor au plecat spre Driftmark cu o corabie, iar Daemon le-a luat-o înainte, zburând cu amândoi dragonii. Din Valul Înalt, a trimis un corb la fratele său, la Debarcaderul Regelui, ca să-i dea vestea naşterii nepoatelor sale şi să-l implore să-l lase să le înfăţişeze la Curte, pentru a primi binecuvântarea regală. Deşi Mâna şi consiliul restrâns s-au declarat împotrivă, susţinându-şi părerea cu aprindere, Viserys a încuviinţat, fiindcă încă îşi iubea fratele care îi fusese alături în tinereţe.

— Daemon e tată acum, i-a spus Marelui Maester Mellos. Se va fi schimbat.

Şi astfel, fiii lui Baelon Targaryen s-au împăcat pentru a doua oară.

În 117, pe Piatra Dragonului, prinţesa Rhaenyra a născut un al treilea fiu. Lui ser Laenor i s-a îngăduit în sfârşit să-i dea numele prietenului său ucis în turnir, ser Joffrey Lonmouth. Joffrey Velaryon era voinic, rumen la faţă şi sănătos, ca şi fraţii lui, şi, la fel ca ei, avea ochi căprui, păr castaniu şi trăsături pe care o parte dintre curteni le numeau „vulgare”. Şoaptele au reînceput. Printre verzi, faptul că tatăl copiilor Rhaenyrei nu era bărbatul ei, Laenor, ci protectorul ei, Harwin Strong, căpătase valoare de dogmă. Ciupercă o afirmă fără dubiu în *Mărturia* sa, iar Marele Maester Mellos face aluzii, pe când septonul Eustace vorbeşte despre zvonuri doar ca să le dezmintă.

Indiferent dacă astfel de învinuiri erau sau nu întemeiate, nimeni nu s-a îndoit vreodată că regele dorea în continuare să fie urmat la tron de fiica sa, iar băieţii acesteia să fie urmaşii ei. Prin decret regal, fiecare băiat Velaryon a primit un ou de dragon încă de când se afla în leagăn. Cei care puneau la îndoială paternitatea declarată a fiilor Rhaenyrei spuneau că din ele nu vor ieşi pui niciodată, dar trei dragoni au venit rând pe rând pe lume, dându-le vorbele

de minciună. Puii au fost numiţi Vermax, Arrax şi Tyraxes. Iar septonul Eustace ne povesteşte că Înălţimea Sa s-a aşezat pe Tronul de Fier, cu Jace pe genunchi, în faţa întregii Curţi adunate, şi a fost auzit spunând:

— Într-o bună zi, ăsta va fi locul tău, flăcăule.

Naşterea copiilor i-a luat prinţesei tribut: greutatea adăugată trupului ei pe timpul sarcinilor nu l-a mai părăsit în întregime niciodată şi, când şi-a adus pe lume băiatul cel mai mic, devenise deja corpolentă, cu talia groasă, cu frumuseţea ei de fecioară rămasă doar o palidă amintire, deşi nu avea decât douăzeci de ani. După părerea lui Ciupercă, asta a făcut-o să-i poarte încă şi mai mult pică mamei sale vitrege, regina Alicent, care, deşi avea o dată şi jumătate vârsta ei, rămăsese zveltă şi graţioasă.

Înţelepţii au spus că păcatele taţilor devin adesea şi ale fiilor; şi la fel se întâmplă cu ale mamelor. Duşmănia dintre regina Alicent şi prinţesa Rhaenyra a trecut la fiii lor şi cei trei băieţi ai celei dintâi, prinţii Aegon, Aemond şi Daeron au devenit cei mai înverşunaţi rivali ai nepoţilor lor Velaryon, pe care-i priveau cu ranchiună, pentru că le furaseră ceea ce considerau că li se cuvine prin naştere: însuşi Tronul de Fier. Deşi cei şase băieţi luau parte la aceleaşi ospeţe, baluri şi distracţii, uneori se antrenau împreună în curte sub supravegherea aceluiaşi maestru de arme şi învăţau sub supravegherea aceloraşi maesteri, această apropiere silită sporea ura unora faţă de ceilalţi în loc să-i unească printr-o legătură frăţească.

Pe când pe mama ei vitregă, regina Alicent, nu putea s-o sufere, Rhaenyra a început s-o îndrăgească, şi încă peste măsură, pe cumnata ei, lady Laena. Driftmark şi Piatra Dragonului fiind două insule atât de apropiate, Daemon şi Laena o vizitau adesea pe prinţesă, iar ea îi vizita pe ei. Zburau de multe ori împreună pe dragonii lor, iar Syrax, femela-dragon a prinţesei, a depus de mai multe ori ouă. În 118 D.C., cu binecuvântarea regelui Viserys, Rhaenyra a anunţat logodna celor doi fii mai mari ai săi cu fiicele lui Daemon şi ale Laenei. Jacaerys avea patru ani şi Lucerys

trei, iar fetele doi. Iar în 119 D.C., când Laena a aflat că e din nou grea, Rhaenyra a zburat la Driftmark, ca să-i fie alături în timpul naşterii.

Aşa se face că prinţesa se afla lângă cumnata ei în a treia zi a blestematului an 120 D.C., Anul Primăverii Roşii. O zi şi o noapte de chinuri ale facerii au lăsat-o pe Laena Velaryon palidă şi slăbită, dar în final a dat naştere fiului dorit de atât de multă vreme de prinţul Daemon - numai că bebeluşul era răsucit şi diform şi a murit după o oră. Naşterea istovitoare o sleise pe lady Laena de puteri, iar jalea a stors tot ce-i mai rămăsese. Fierbinţeala lăuzei a găsit-o neajutorată. Fiindcă, în ciuda eforturilor tânărului maester al Driftmarkului, s-a simţit din ce în ce mai rău, prinţul Daemon a zburat la Piatra Dragonului şi s-a întors cu maesterul prinţesei Rhaenyra, un bărbat mai vârstnic, cu mai multă experienţă, renumit pentru priceperea sa de vindecător. Din nefericire, maesterul Gerardys a sosit prea târziu. După trei zile de delir, lady Laena şi-a părăsit învelişul muritor. Nu avea decât douăzeci şi şapte de ani. Se spune că, în ultima oră vieţii, s-a ridicat din pat, le-a împins deoparte pe septele care se rugau pentru ea şi a ieşit din încăpere, cu gândul să ajungă la Vhagar şi să mai zboare pentru o ultimă oară înainte de moarte. Însă puterile au părăsit-o pe treptele turnului şi acolo s-a prăbuşit şi a murit. Prinţul Daemon a dus-o înapoi, în pat. Ciupercă ne povesteşte că, după aceea, prinţesa Rhaenyra a stat alături de el de veghe lângă trupul Laenei şi i-a alinat suferinţa.

Moartea ei a fost prima tragedie din anul 120 D.C., dar nu avea să fie şi ultima. Pentru că, în anul acela, multe dintre îndelung mocnitele încordări şi invidii care năpăstuiau cele Şapte Regate au dat în sfârşit în clocot şi mulţi aveau să plângă, să fie copleşiţi de mâhnire şi să-şi rupă hainele… dar nimeni mai mult decât Şarpele Mărilor, lordul Corlys Velaryon, şi nobila sa soţie, prinţesa Rhaenys, cea care ar fi putut fi regină.

Lordul Valurilor şi soţia lui încă îşi jeleau fiica preaiubită, când Străinul a venit din nou, de data asta ca să

le ia fiul. Ser Laenor Velaryon, soţul prinţesei Rhaenyra şi presupusul tată al copiilor ei, şi-a găsit sfârşitul în timpul unui târg din Oraşul Mirodeniilor, înjunghiat de prietenul şi însoţitorul său, ser Qarl Correy. Cei doi bărbaţi s-au certat zgomotos înainte de a-şi scoate armele, i-au povestit negustorii din jur lordului Velaryon, când a venit să ia trupul fiului său. Correy fugise între timp, rănind mai mulţi bărbaţi care încercaseră să-l prindă. Unii pretind că la ţărm îl aştepta o corabie. N-a mai fost văzut niciodată.

Împrejurările săvârşirii crimei au rămas un mister până în zilele noastre. Marele Maester Mellos scrie doar că ser Laenor a fost ucis de unul dintre cavalerii Casei sale, după o ceartă. Septonul Eustace ne dezvăluie numele ucigaşului şi spune că motivul crimei a fost gelozia: Laenor Velaryon se săturase de ser Qarl şi se îndrăgostise de un nou favorit, un tânăr scutier chipeş, de şaisprezece ani. Ca întotdeauna, Ciupercă e în favoarea celei mai sinistre teorii, sugerând că prinţul Daemon l-a plătit pe Qarl Correy ca să-l scape de soţul prinţesei Rhaenyra, a găsit o corabie care să-l ia de pe insulă, apoi i-a tăiat gâtul şi l-a aruncat în mare. Correy, un cavaler al Casei, de obârşie destul de umilă, era cunoscut pentru gusturile sale de lord şi punga de ţăran şi îl ispiteau rămăşagurile pe sume fabuloase, fapt care dă o anumită credibilitate versiunii bufonului. Dar nu există, şi nu a existat nici atunci, nici cea mai mică dovadă, deşi Şarpele Mărilor a oferit o recompensă de zece mii de dragoni de aur pentru oricine îl putea duce la ser Qarl Correy sau i-l putea preda pe ucigaş, ca să-şi răzbune fiul.

Dar nici acesta nu a fost sfârşitul tragediilor care aveau să marcheze acel an cumplit. Următoarea s-a petrecut la Valul Înalt, după funeraliile lui ser Laenor, când regele şi Curtea au mers pe Driftmark, mulţi călare pe dragonii lor, pentru a fi acolo la aprinderea rugului funerar. (S-au adunat atât de mulţi dragoni, încât septonul Eustace a scris că insula devenise o nouă Valyria.)

Cruzimea copiilor e bine-cunoscută. Prinţul Aegon Targaryen avea treisprezece ani, prinţesa Helaena

unsprezece, prinţul Aemond zece, iar prinţul Daeron şase. Aegon şi Helaena călăreau dragoni. Helaena zbura pe Dreamfyre, femela dragon care o purtase cândva pe Rhaena, „mireasa neagră” a lui Maegor cel Crud, iar fratele ei Aegon pe tânărul Sunfyre, despre care se spunea că e cel mai frumos dragon văzut vreodată pe faţa pământului. Până şi prinţul Daeron avea un dragon, o minunată femelă albastră pe nume Tessarion, deşi încă nu o călărise. Numai fiul mijlociu, prinţul Aemond, rămăsese fără dragon, dar Înălţimea Sa spera să îndrepte asta şi spusese că, după funeralii, Curtea ar fi putut face o vizită pe Piatra Dragonului. Sub Muntele Dragonului puteau fi găsite o mulţime de ouă, ca şi mai mulţi dragoni tineri. Prinţul Aemond putea să-şi aleagă unul, „dacă flăcăul e destul de curajos”.

Chiar şi la zece ani, lui Aemond Targaryen nu-i lipsea curajul. Înţepătura regelui îl ustura şi se hotărâse să nu aştepte până pe Piatra Dragonului. Ce-ar fi putut face cu un pui plăpând sau cu o idioţenie de ou? Acolo, la Castelul Înalt, se afla un dragon demn de el: Vhagar, cel mai bătrân, mai mare şi mai înfricoşător dintre toţi dragonii din lume.

Chiar şi pentru un fiu al Casei Targaryen, e întotdeauna periculos să încerce să se urce în spinarea unui dragon, şi mai ales a unuia bătrân, ţâfnos şi care şi-a pierdut de curând călăreţul. Aemond ştia că tatăl şi mama lui nu i-ar fi îngăduit niciodată să se apropie de Vhagar, şi cu atât mai puţin s-o călărească. De aceea s-a asigurat că nu vor şti, părăsindu-şi patul pe furiş în zori, când ei dormeau, şi s-a dus în curtea exterioară, unde erau hrăniţi şi adăpostiţi Vhagar şi ceilalţi dragoni. Prinţul sperase s-o încalece pe Vhagar fără să ştie nimeni, dar, când se furişa, a răsunat o voce de băiat:

— Nu te apropia de ea!

Era vocea celui mai mic dintre nepoţii lui vitregi, Joffrey Velaryon, un băieţel de trei ani. Joff, care se trezea întotdeauna devreme, coborâse din pat şi se strecurase afară, ca să-l vadă pe dragonul lui tânăr, Tyraxes. Temându-

se că băiatul o să dea alarma, prinţul Aemond a ţipat la el, cerându-i să tacă, apoi l-a împins, trântindu-l cu spatele pe un morman de balegă de dragon. Când Joff a început să zbiere, Aemond s-a repezit la Vhagar şi s-a căţărat în spinarea ei. Mai târziu a povestit că îi fusese atât de frică să nu fie prins, încât uitase să se teamă că ar fi putut fi ars de viu sau mâncat.

Spuneţi-i curaj, nebunie, noroc, voinţa zeilor sau capriciu de dragon. Cine poate şti ce e în mintea unei asemenea fiare? Ştim un singur lucru: Vhagar a scos un răget, s-a ridicat în picioare clătinându-se, s-a scuturat cu putere… apoi şi-a rupt lanţul dintr-o muşcătură şi s-a avântat în zbor. Iar Aemond Targaryen, băiatul prinţ, a devenit călăreţ de dragoni, ocolind de două ori turnurile Valului Înalt înainte de a reveni pe pământ.

Dar, când a ajuns jos, fiii Rhaenyrei îl aşteptau.

Când Aemond se înălţase în văzduh, Joffrey fugise să-şi aducă fraţii şi amândoi veniseră la chemarea lui. Prinţii Velaryon erau mai mici decât Aemond - Jace avea şase ani, Luke cinci, iar Joff numai trei - dar erau trei şi se înarmaseră cu săbiile de lemn cu care se antrenau. S-au năpustit asupra lui cu furie. Aemond s-a apărat, a spart nasul lui Luke cu o lovitură de pumn, iar lui Jace i-a smuls sabia din mână şi a crăpat-o când l-a plesnit de-a curmezişul cefei, făcându-l să cadă în genunchi. Când băieţii mai mici s-au grăbit să se îndepărteze de el, plini de sânge şi de vânătăi, i-a batjocorit, râzând şi spunându-le „Strongi”. Cel puţin Jace era destul de mare ca să priceapă insulta. S-a repezit din nou la Aemond, dar băiatul mai mare a început să-i tragă pumni cu sălbăticie… până când Luke, sosit în ajutorul fratelui său, şi-a scos pumnalul şi a crestat faţa lui Aemond, scoţându-i ochiul drept. Când au sosit în sfârşit grăjdarii să-i despartă pe bătăuşi, prinţul se zvârcolea pe pământ, urlând de durere, iar Vhagar urla la rândul ei.

Pe urmă, regele Viserys a încercat să-i împace, poruncindu-i fiecărui băiat să-şi ceară iertare de la rivalii săi din cealaltă tabără, dar astfel de amabilităţi nu le-au calmat pe mamele răzbunătoare. Regina Alicent a pretins să fie scos unul din ochii lui Lucerys Velaryon, ca plată pentru ochiul de care îl lipsise pe Aemond. Prinţesa Rhaenyra nici n-a vrut s-audă de aşa ceva şi a insistat să fie întrebat prinţul Aemond, cu „severitate”, pe cine a auzit spunându-le fiilor ei „Strongi”. Să-i numeşti astfel era totuna cu a spune că sunt bastarzi, fără niciun drept la tron... şi că ea însăşi se face vinovată de înaltă trădare. La insistenţele regelui, prinţul Aemond a mărturisit că fratele lui Aegon îi spusese că sunt Strongi, iar prinţul Aegon s-a mulţumit să zică doar:

— *Toată lumea* ştie. E de-ajuns să te uiţi la ei.

Regele Viserys a pus în cele din urmă capăt întrebărilor, declarând că nu vrea să mai audă nimic. N-o să fie scos niciun ochi, a decretat el... dar, dacă cineva - „bărbat sau femeie sau copil, nobil sau om de rând sau de sânge regesc” - o să-şi mai bată vreodată joc de nepoţii lui

spunându-le Strongi, o să-i fie smulsă limba cu un cleşte înroşit în foc. Înălţimea sa le-a poruncit apoi soţiei şi fiicei sale să se sărute şi să-şi făgăduiască una alteia dragoste şi prietenie. Dar zâmbetele lor prefăcute şi vorbele goale n-au înşelat pe nimeni, în afară de rege. Cât despre băieţi, prinţul Aemond a spus mai târziu că, în ziua aceea, pierduse un ochi şi câştigase un dragon şi că numea asta un târg cinstit.

Pentru a împiedica alte încăierări şi pentru a pune capăt „zvonurilor răutăcioase şi calomniilor josnice", regele Viserys a mai decretat că regina Alicent şi fiii ei se vor întoarce cu el la Curte, pe când prinţesa Rhaenyra se va obliga să rămână, cu fiii ei, pe Piatra Dragonului. De atunci înainte, ser Erryk Cargyll va fi scutul ei jurat, iar Rupe-Oase se va întoarce la Harrenhal.

Aceste hotărâri n-au fost pe placul nimănui, scrie septonul Eustace. Ciupercă obiectează: decretul a încântat cel puţin un om, pentru că Piatra Dragonului şi Driftmark se aflau la mică distanţă una de cealaltă, ceea ce îi oferea lui Daemon Targaryen din plin prilejul s-o consoleze pe prinţesa Rhaenyra, nepoata sa, fără ştirea regelui.

Deşi Viserys Întâiul avea să mai cârmuiască ţara încă nouă ani, seminţele însângerate ale Dansului Dragonilor fuseseră deja plantate, iar 120 D.C. a fost anul în care au început să încolţească. Următorii care şi-au pierdut viaţa au fost cei doi Strongi mai vârstnici. Lyonel Strong, lord de Harrenhal şi Mână a Regelui, l-a urmat pe ser Harwin, fiul şi moştenitorul său, la întoarcerea acestuia în imensul şi pe jumătate ruinatul castel de pe malul lacului. La scurt timp după sosirea lor, în turnul în care dormeau a izbucnit un incendiu şi atât tatăl, cât şi fiul şi-au pierdut viaţa, odată cu trei oameni din suita lor şi cu o mână de servitori.

Nu s-a aflat niciodată cum s-a dezlănţuit focul. Unii l-au pus pe seama unui simplu ghinion, pe când alţii şopteau că vechiul castel al lui Harren cel Negru e blestemat şi aduce numai nenorociri asupra celor care îl stăpânesc. Mulţi au bănuit că focul a fost pus înadins. Ciupercă sugerează că în spatele incendiului s-a aflat Şarpele Mărilor, dornic să se

răzbune pe bărbatul care îi încornorase fiul. Septonul Eustace are mai demna de crezare bănuială că prinţul Daemon a scăpat astfel de un rival care l-ar fi putut împiedica s-o cucerească pe prinţesa Rhaenyra. Alţii au spus că vinovat ar fi fost Larys Picior-Strâmb; tatăl şi fratele lui mai mare fiind morţi, Larys Strong a devenit lord de Harrenhal. Cea mai tulburătoare posibilitate e cea sugerată de nimeni altul decât Marele Maester Mellos, care se întreabă dacă nu cumva a fost vorba de o poruncă a regelui însuşi. Dacă Viserys a ajuns să accepte că zvonurile despre tatăl copiilor Rhaenyrei sunt întemeiate, s-ar putea să fi dorit să scape de bărbatul care îi dezonorase fiica, de teamă că acesta ar fi putut dezvălui cumva că băieţii ei sunt bastarzi. Dacă astfel au stat lucrurile, moartea lui Lyonel Strong a fost un accident nefericit, fiindcă hotărârea acestuia de a se întoarce la Harrenhal împreună cu fiul său nu fusese prevăzută.

Lordul Strong fusese Mâna Regelui şi Viserys ajunsese să se bizuie pe forţa şi pe sfaturile lui. Înălţimea Sa împlinise patruzeci şi trei de ani şi devenise de-a dreptul corpolent. Nu mai avea vigoarea unui bărbat tânăr şi era chinuit de gută, de dureri de încheieturi şi de spate şi de o gheară care când i se punea în piept, când dispărea, lăsându-l adesea roşu la faţă şi cu răsuflarea tăiată. Cârmuirea Ţinutului era o sarcină descurajatoare; regele avea nevoie de o Mână puternică şi pricepută, pe umerii căreia să-şi pună o parte din poveri. Pentru scurt timp, s-a gândit să trimită după prinţesa Rhaenyra. Cine ar fi fost mai potrivit să domnească alături de el, decât fiica pe care şi-o dorea urmaşă pe Tronul de Fier? Dar asta ar fi însemnat să-i aducă pe prinţesă şi pe fiii ei înapoi, la Debarcaderul Regelui, şi alte conflicte cu regina şi cu copiii ei ar fi fost de neocolit. S-a gândit şi la fratele lui, până când şi-a adus aminte de vremurile în care Daemon făcuse parte din consiliul restrâns. Marele Maester Mellos i-a sugerat să aducă un om mai tânăr şi a rostit mai multe nume, dar Înălţimea Sa a preferat pe cineva cunoscut şi l-a rechemat la Curte pe ser Otto Hightower, tatăl reginei,

care mai ocupase acelaşi loc atât sub domnia lui, cât şi sub a Regelui cel Bătrân.

Dar abia ce sosise ser Otto în Fortăreaţa Roşie, pentru a redeveni Mână, când la Curte s-a primit veste că prinţesa Rhaenyra se remăritase, luându-şi-l de bărbat pe unchiul ei, Daemon Targaryen. Ea avea douăzeci şi trei de ani, iar Daemon treizeci şi nouă.

Regele, Curtea şi norodul au primit vestea ca pe un ultragiu. Atât soţia lui Daemon, cât şi bărbatul Rhaenyrei erau morţi de mai puţin de o jumătate de an; nunta făcută atât de curând era o insultă la adresa amintirii lor, a declarat Înălţimea Sa, cu furie. Cununia avusese loc pe Piatra Dragonului, pe neaşteptate şi în secret. Septonul Eustace pretinde că Rhaenyra ştia că tatăl său n-ar fi fost niciodată de acord cu căsătoria, aşa că s-a grăbit să se mărite, ca să fie sigură că el n-o poate împiedica. Ciupercă vorbeşte de un cu totul alt motiv: prinţesa era din nou grea şi nu voia să nască un bastard. Şi astfel, cumplitul an 120 D.C. s-a încheiat la fel cum începuse, cu o femeie în chinurile facerii. Sarcina Rhaenyrei a avut un sfârşit mai fericit decât a Laenei. Când anul era pe ducă, ea a adus pe lume un fiu micuţ, dar robust, un prinţişor cu pielea albă, ochii de un violet închis şi părul de un argintiu palid. L-a numit Aegon. Prinţul Daemon avea în sfârşit un fiu în viaţă, din sângele lui… iar acel nou prinţ, spre deosebire de cei trei fraţi vitregi ai săi, era fără îndoială un *Targaryen.*

Însă, la Debarcaderul Regelui, regina Alicent a fost cuprinsă de furie când a aflat că bebeluşul fusese numit Aegon, a luat asta drept o desconsiderare a fiului ei Aegon… ceea ce chiar şi era[13], aflăm din *Mărturia* lui Ciupercă.

Pe bună dreptate, anul 122 D.C. ar fi trebuit să fie un an plin de bucurie pentru Casa Targaryen. Prinţesa Rhaenyra a născut din nou, i-a dăruit unchiului ei Aemon încă un fiu, numit Viserys, după bunicul său. Copilul era mai

13 De aici înainte, ca să nu fie confundaţi cei doi prinţi, îl vom numi pe fiul reginei Alicent Aegon cel Vârstnic şi pe fiul prinţesei Aegon cel Tânăr (n. a.).

mic şi mai puţin robust decât fratele lui, Aegon, şi decât fraţii lui vitregi Velaryon, dar s-a dovedit mult mai precoce… deşi, cumva ameninţător, din oul de dragon pus în leagănul lui n-a ieşit niciodată un pui. Verzii au luat asta drept semn de rău augur şi nu s-au sfiit s-o spună.

Ceva mai târziu, în acelaşi an, la Debarcaderul Regelui s-a celebrat o nuntă. Respectând vechiul obicei al Casei Targaryen, regele Viserys l-a cununat pe fiul său Aegon cu fiica sa Helaena. Mirele avea cincisprezece ani; un băiat leneş şi, cumva, ursuz, ne spune septonul Eustace, dar plin de pofte zdravene, lacom la mâncare, iubitor de bere spumoasă şi de vin tare şi gata să ciupească şi să mângâie orice servitoare pe care o putea atinge. Mireasa, sora lui, n-avea decât treisprezece ani. Deşi mai grăsuţă şi de o frumuseţe mai puţin izbitoare decât cei mai mulţi Targaryeni, Helaena era o fată plăcută, fericită, şi toată lumea era de părere că va fi o mamă minunată.

Şi chiar aşa a fost, şi încă repede. După nici un an, în 123 D.C., prinţesa de paisprezece ani a născut doi gemeni, un băiat numit Jaehaerys şi o fată numită Jaehaera. Prinţul Aegon îşi avea acum propriii moştenitori, au declarat, în culmea încântării, verzii de la Curte. În leagănul fiecărui copil a fost pus câte un ou şi din ambele ouă au ieşit curând pui. Însă cu aceşti noi gemeni nu era totul foarte bine. Jaehaera era mică şi creştea foarte încet. Nu plângea, nu zâmbea, nu făcea nimic din ceea ce face un bebeluş. Fratele ei, deşi mai mare şi mai robust, nu era perfect cum te-ai fi aşteptat să fie un prinţ Targaryen, avea câte şase degete la mâna dreaptă şi la ambele picioare.

O soţie cu copii nu izbutea să domolească poftele trupeşti ale prinţului Aegon cel Vârstnic. Dacă Ciupercă poate fi crezut, în acelaşi an în care au venit pe lume gemenii, i s-au născut doi bastarzi: băiatul unei fete căreia îi câştigase fecioria la un joc de cărţi, pe Strada Mătăsii, şi fata uneia dintre servitoarele mamei sale. Iar în 127 D.C., prinţesa Helaena i-a născut un al doilea fiu, care a fost numit Maegor şi a primit un ou de dragon în leagăn.

Şi ceilalţi fii ai reginei Alicent creşteau. În ciuda ochiului său pierdut, prinţul Aemond devenise, sub îndrumarea lui ser Criston Cole, un spadasin iscusit şi periculos, dar rămăsese un copil rebel şi încăpăţânat, iute la mânie şi necruţător. Fratele lui mai mic, prinţul Daeron, cel mai popular dintre fiii reginei, pe cât de inteligent, pe atât de curtenitor, era totodată şi cel mai frumos. În 126 D.C., când a împlinit doisprezece ani, Daeron a fost trimis în Oraşul Vechi, să-i slujească drept paharnic şi scutier lordului Hightower.

În acelaşi an, de cealaltă parte a Golfului Apei Negre, Şarpele Mărilor a fost cuprins pe neaşteptate de o fierbinţeală. Când a căzut la pat, înconjurat de maesteri, toată lumea s-a întrebat cine ar trebui să-i fie moştenitor, ca Lord al Valurilor şi stăpân al insulei Driftmark, dacă boala l-ar fi doborât. Cu amândoi copiii lui legitimi morţi, după lege, pământurile şi titlurile i se cuveneau celui mai vârstnic nepot, Jacaerys… dar, fiindcă Jace avea probabil să urce pe Tronul de Fier după mama lui, prinţesa Rhaenyra i-a cerut socrului său să-l numească moştenitor pe al doilea fiu al ei, Lucerys. Lordul Corlys avea şi vreo şase nepoţi, iar cel mai vârstnic dintre ei, ser Vaemond Velaryon, a protestat, spunând că moştenirea trebuie, de drept, să fie a lui, pentru că fiii Rhaenyrei sunt bastarzi, copii ai lui Harwin Strong. Prinţesa n-a stat pe gânduri, a răspuns imediat provocării. L-a trimis pe prinţul Daemon să pună mâna pe ser Vaemond, a poruncit să i se taie capul, iar cu leşul a hrănit-o pe Syrax, femela ei dragon.

Dar cu asta nu s-a terminat. Vărul mai tânăr al lui ser Vaemond s-a dus, împreună cu soţia şi copiii lui, la Debarcaderul Regelui, să ceară să li se facă dreptate şi au venit cu plângerea lor în faţa regelui şi a reginei. Regele Viserys se îngrăşase foarte tare, era mereu foarte roşu la faţă şi abia mai avea putere să urce treptele Tronului de Fier. I-a ascultat într-o tăcere de piatră, apoi a ordonat să li se smulgă tuturor limbile.

— Aţi fost preveniţi, le-a spus, în timp ce erau târâţi

afară. Nu vreau să mai aud niciodată minciunile astea.

Când cobora de pe tron, Înălţimea Sa s-a împiedicat, a întins mâna ca să se sprijine şi şi-a tăiat palma stângă până la os într-o lamă zimţată, ieşită în afara tronului. Deşi Marele Maester Mellos i-a spălat tăietura, a uns-o cu vin şi a bandajat mâna cu fâşii de în îmbibate cu uleiuri vindecătoare, regele a fost curând cuprins de fierbinţeală şi mulţi s-au temut că ar putea să moară. Numai sosirea prinţesei Rhaenyra de la Piatra Dragonului a schimbat mersul lucrurilor, pentru că a venit cu vindecătorul ei, maesterul Gerardys, care s-a grăbit să treacă la fapte, tăindu-i Înălţimii Sale două degete ca să-i salveze viaţa.

Deşi mult slăbit de această grea încercare, regele Viserys a reînceput curând să cârmuiască Ţinutul. Pentru a-i sărbători însănătoşirea, în prima zi a anului 127 D.C. a avut loc un mare ospăţ. Prinţesei şi reginei li s-a poruncit să ia parte, cu toţi copiii lor. Ca demonstraţie a prieteniei, fiecare femeie a purtat culorile celeilalte şi s-au rostit multe declaraţii de dragoste, spre marea încântare a regelui. Prinţul Daemon a ridicat pocalul în cinstea lui ser Otto Hightower şi i-a mulţumit pentru loialitatea cu care slujeşte ca Mână a Regelui. La rândul său, ser Otto a vorbit despre curajul prinţului, în vreme ce copiii lui Alicent şi ai Rhaenyrei s-au salutat sărutându-se şi au rupt pâinea împreună la masă. Sau cel puţin aşa stă scris în cronicile Curţii.

Totuşi, Ciupercă ne povesteşte că seara, târziu, după ce Viserys se retrăsese (pentru că Înălţimea Sa încă obosea repede), Aemond cel Chior a ţinut un toast în cinstea nepoţilor săi Velaryon, vorbind cu admiraţie prefăcută despre părul lor castaniu, ochii lor căprui şi… puterea lor.

— N-am mai cunoscut niciodată pe cineva atât de puternic[14] ca dragii mei nepoţi, a încheiat el. Să ne golim aşadar pocalele în cinstea acestor trei băieţi puternici.

Ceva mai târziu, istoriseşte bufonul, Aegon cel vârstnic s-a simţit ofensat când Jacaerys a invitat-o la dans pe soţia

14 *Strong,* în lb. engleză (n. tr.).

lui, Helaena. A urmat un schimb de cuvinte furioase şi s-ar fi ajuns la lovituri dacă n-ar fi intervenit Garda Regelui. Nu ştim dacă regele Viserys a aflat vreodată cele întâmplate, dar prinţesa Rhaenyra şi fiii ei au plecat înapoi, la Piatra Dragonului, chiar în dimineaţa următoare.

După pierderea degetelor, Viserys nu s-a mai aşezat niciodată pe Tronul de Fier. A ocolit sala tronului, preferând să-şi adune Curtea în salonul său, iar mai târziu în dormitor, unde era înconjurat de maesteri, septoni şi de credinciosul său bufon Ciupercă, singurul care mai izbutea să-l facă să râdă (spune Ciupercă).

Moartea a vizitat din nou Curtea în scurt timp, când Marele Maester Mellos s-a prăbuşit într-o noapte, în vreme ce urca pe treptele în serpentină. În consiliu, vocea lui fusese întotdeauna moderată, îndemnând la calm şi la compromisuri ori de câte ori apăreau neînţelegeri între negri şi verzi. Dar, spre nefericirea regelui, moartea omului pe care-l numea „prietenul meu de nădejde” a stârnit o nouă dispută între cele două facţiuni.

Prinţesa Rhaenyra îl voia pe maesterul Gerardys, aflat de mult în slujba ei la Piatra Dragonului, înălţat la rangul pe care-l avusese Mellos; numai priceperea lui de vindecător izbutise să salveze viaţa regelui când se tăiase la mână pe tron, a pretins ea. Însă regina Alicent a subliniat cu insistenţă că prinţesa şi maesterul ei îl mutilaseră pe rege fără să fi fost necesar. A cerut în schimb numirea unui oarecare maester Alfador, în acel moment în slujbă la Hightower. Asaltat din ambele părţi, Viserys nu l-a vrut pe niciunul şi le-a reamintit prinţesei şi reginei că alegerea nu o face el. Marele Maester e ales de Citadela din Oraşul Vechi, nu de Coroană. La timpul cuvenit, Conclavul i-a acordat colanul acelei demnităţi arhimaesterului Orwyle, unul dintre membrii săi.

După sosirea noului Mare Maester la Curte, regele a părut să-şi recapete ceva din vechea vigoare. Septonul Eustace ne spune că a fost urmarea rugăciunilor, dar aproape toată lumea credea că poţiunile şi tincturile lui

Orwyle dădeau rezultate mai bune decât lipitorile pe care le prefera Mellos. Dar astfel de refaceri s-au dovedit de scurtă durată şi guta, durerile în piept şi răsuflarea tăiată au continuat să-l supere pe rege. În ultimii ani ai domniei sale, pe măsură ce şi-a pierdut sănătatea, a lăsat în tot mai mare măsură cârmuirea Ţinutului pe seama consiliului său restrâns. De aceea e necesar să ne îndreptăm atenţia către membrii acestuia în ajunul importantelor evenimente din 129 D.C., pentru că au avut un rol de seamă în tot ce a urmat.

Ca Mână a Regelui a rămas ser Otto Hightower, tatăl reginei şi unchiul lordului de Oraşul Vechi. Marele Maester Orwyle era cel mai nou din Consiliu şi se credea că nu-i favorizează nici pe negri, nici pe verzi. Însă ser Criston Cole continua să fie Lordul Comandant al Gărzii Regelui, iar în el Rhaenyra avea un duşman înverşunat. Vârstnicul lord Lyman Beebury era maestru al banilor, aşa cum fusese, aproape fără întrerupere, de pe vremea Regelui cel Bătrân. Membrii mai tineri erau ser Tyland Lannister, fratele lordului de Casterly Rock, ca lord amiral şi maestru al corăbiilor, şi Larys Strong, lordul de Harrenhal, ca Lord Confesor şi maestru al şoptitorilor. Lordul Jasper Wylde, maestru al legilor, cunoscut printre oamenii din popor ca „Băţ-de-Fier”, completa consiliul. (îşi căpătase porecla fiindcă, în materie de legi, era întotdeauna rigid, ne spune septonul Eustace. Dar Ciupercă pretinde că era numit astfel din pricina membrului său ţeapăn, căci se alese cu douăzeci şi nouă de copii, de la patru neveste, înainte de a muri ultima, istovită.)

Pe când cele Şapte Regate au întâmpinat al o sută douăzeci şi nouălea an de după Cucerirea lui Aegon cu focuri de tabără, ospeţe şi orgii zgomotoase, regele Viserys a început să se simtă din ce în ce mai rău. Durerile din piept au devenit atât de puternice, încât nu putea să mai urce nici măcar câteva trepte şi era purtat prin Fortăreaţa Roşie aşezat pe un scaun. În a doua lună a anului, îşi pierduse pofta de mâncare şi cârmuia Ţinutul din pat… când se simţea destul de puternic ca s-o facă. În cele mai multe zile,

prefera să lase toate problemele de stat în seama Mâinii sale, ser Otto Hightower. Între timp, la Piatra Dragonului, prinţesa Rhaenyra rămăsese din nou grea. Era şi ea nevoită să rămână la pat.

În a treia zi a celei de-a treia luni a anului 129 D.C., prinţesa Helaena şi-a adus cei trei copii să-l viziteze pe rege în odăile lui. Jaehaerys şi Jaehaera aveau şase ani, iar fratele lor Maegor numai doi. Înălţimea Sa şi-a scos de pe deget un inel cu perlă şi i l-a dat micuţului ca jucărie, iar gemenilor le-a povestit cum zburase străbunicul lor, tizul lui Jaehaerys, cu dragonul său dincolo de Zid, ca să înfrângă o oaste de sălbatici, uriaşi şi oameni-lup.

Deşi mai auziseră povestea de cel puţin zece ori, copiii l-au ascultat cu atenţie. Apoi regele le-a cerut să plece, spunând că e obosit şi simte din nou durere în piept. Pe

urmă, Viserys din Casa Targaryen, Primul pe Numele Său, Rege al Andalilor, al Rhoynarilor şi al Primilor Oameni, Stăpân al Celor Şapte Regate şi Protector al Ţinutului, a închis ochii şi a adormit.

Nu s-a mai trezit niciodată. Avea cincizeci şi doi de ani şi domnise asupra celei mai mari părţi din Westeros vreme de douăzeci şi şase de ani.

Apoi s-a dezlănţuit furtuna şi au dansat dragonii.

Moartea dragonilor
Negrii şi verzii

Dansul Dragonilor e numele bombastic al încrâncenatei lupte pentru Tronul de Fier purtate în Westeros, între anii 129 şi 131 D.C., de două ramuri rivale ale Casei Targaryen. Descrierea faptelor sumbre, furtunoase şi sângeroase din acea epocă prin cuvântul „dans” izbeşte ca grotesc de nepotrivită. A fost, fără îndoială, ideea vreunui menestrel. „Moartea dragonilor” ar fi un nume mult mai potrivit, însă legenda, timpul şi Marele Maester Munkun l-au întipărit în paginile istoriei pe acesta, mai poetic, aşa că suntem nevoiţi să dansăm alături de restul lumii.

După moartea Regelui Viserys Targaryen Întâiul, au fost doi pretendenţi de seamă la Tronul de Fier: fiica lui, Rhaenyra, singurul copil care-i rămăsese în viaţă din prima căsătorie, şi Aegon, cel mai mare dintre fiii dăruiţi de a doua nevastă. În haosul şi măcelul stârnite de rivalitatea lor, s-au mai ivit şi alţi pretinşi regi, cu toţii trâmbiţându-şi drepturile, cu ifose de saltimbanci, preţ de două săptămâni sau cel mult o lună, pentru a dispărea apoi la fel de brusc cum apăruseră.

Dansul a împărţit cele Şapte Regate în două, căci lorzii, cavalerii şi oamenii de rând s-au declarat de partea unei tabere sau a alteia şi s-au ridicat unii împotriva altora. Chiar şi Casa Targaryen s-a rupt astfel, când în lupta celor doi pretendenţi s-au amestecat prietenii, rudele şi copiii lor.

Pentru cei peste doi ani de bătălie, marii lorzii din Westeros, vasalii lor, cavalerii şi norodul au plătit cumplit de

mult. Deşi dinastia a supravieţuit, la sfârşitul luptei Casa Targaryen şi-a văzut puterea vlăguită, iar numărul ultimilor dragoni ai lumii s-a micşorat simţitor.

Dansul nu a semănat cu niciun alt război din îndelungata istorie a celor Şapte Regate. Cu toate că armatele s-au înfruntat cu sălbăticie şi pe câmpul de luptă, cea mai mare parte a măcelului s-a săvârşit pe apă şi… mai ales… în aer, unde dragonii s-au luptat între ei cu înverşunare, atacându-se cu colţii, cu ghearele şi cu flăcări. A fost un război al hoţiilor, crimelor şi trădărilor, purtat în întuneric şi prin cotloane, săli de consiliu şi curţi de palate, cu pumnale, minciuni şi otrăvuri.

Conflictul mocnea de mult, însă a izbucnit în a treia zi a celei de-a treia luni a anului 129 D.C., când Regele Viserys Targaryen Întâiul, bolnav şi ţintuit la pat în Fortăreaţa Roşie din Debarcaderul Regelui, a aţipit pentru a nu se mai trezi niciodată. Moartea lui a fost descoperită la ora liliacului de un servitor venit să-i aducă pocalul cu vin întăritor pe care obişnuia să-l bea la ceas de seară. Servitorul s-a grăbit s-o înştiinţeze pe Regina Alicent, ale cărei apartamente se aflau un etaj mai jos decât ale regelui.

Septonul Eustace, care, câţiva ani mai târziu, a scris despre cele petrecute, subliniază că servitorul i-a împărtăşit sumbra veste direct reginei, fără să dea alarma şi fără să sufle niciun cuvânt nimănui altcuiva. Eustace nu crede că a făcut-o întru totul întâmplător; toată lumea, a argumentat septonul, se aştepta de ceva vreme la moartea regelui, iar Regina Alicent şi partizanii ei, aşa-numiţii verzi, avuseseră grijă să le spună tuturor gărzilor şi servitorilor lui Viserys ce vor avea de făcut când va sosi clipa.

(Piticul Ciupercă dă de înţeles că povestea ar fi fost mult mai urâtă, că regina Alicent ar fi grăbit plecarea regelui adăugând un strop de otravă în vinul lui întăritor. Trebuie să ţinem cont că, în noaptea morţii lui Viserys, Ciupercă nu se afla la Debarcaderul Regelui, ci pe Piatra Dragonului, în slujba prinţesei Rhaenyra.)

Regina Alicent s-a dus de îndată în dormitorul regelui,

însoţită de ser Criston Cole, Lordul Comandant al Gărzii Regelui. Odată ce s-au încredinţat că Viserys murise, Înălţimea Sa a poruncit să fie încuiată încăperea şi pusă sub pază. Servitorul care a găsit trupul neînsufleţit al regelui a fost arestat, ca să nu cumva să răspândească vestea. Ser Criston s-a întors în Turnul Săbiei Albe şi şi-a trimis fraţii din Garda Regelui să adune consiliul restrâns. Era deja ora bufniţei.

Atunci, ca şi acum, Frăţia Jurată a Gărzii Regelui era alcătuită din şapte cavaleri, bărbaţi ce îşi dovediseră loialitatea, de al căror curaj nu se îndoia nimeni şi care juraseră solemn că îşi vor pune viaţa în slujba apărării regelui şi a familiei sale. În noaptea morţii lui Viserys, doar cinci dintre mantiile albe se aflau în Debarcaderul Regelui: ser Criston însuşi, ser Arryk Cargyll, ser Rickard Thorne, ser Steffon Darklyn şi ser Willis Fell. Ser Erryk Cargyll (frate geamăn cu ser Arryk) şi ser Lorent Marbrand se aflau la Piatra Dragonului, împreună cu Prinţesa Rhaenyra şi, neştiind ce se petrecea, au stat deoparte când fraţii lor de arme i-au ridicat din pat, în miez de noapte, pe membrii consiliului restrâns.

Aceştia s-au adunat în apartamentele reginei din Cetăţuia lui Maegor. Până la noi au ajuns numeroase cronici care descriu ceea ce s-a spus şi s-a făcut în acea noapte. A Marelui Maester Munkun, intitulată *Dansul Dragonilor. O istorisire adevărată,* este, de departe, cea mai amănunţită şi cea mai demnă de încredere. Deşi povestea lui nu a fost aşternută în întregime pe hârtie decât cu o generaţie mai târziu şi ţine cont de mai multe feluri de informaţii, printre care se numără cronicile maesterilor, memorii, însemnările intendenţilor şi spusele a o sută patruzeci şi şapte de martori supravieţuitori ai evenimentelor de mare importanţă din acele vremuri, a istorisit ce sfori s-au tras atunci la Curte, bizuindu-se pe mărturisirile Marelui Maester Orwyle, scrise înaintea execuţiei acestuia. Spre deosebire de Ciupercă şi de septonul Eustace, ale căror versiuni sunt însăilate din zvonuri, vorbe prinse din zbor şi legende de familie, Marele

Maester a fost de faţă la întrunire, şi-a spus părerea şi s-a numărat printre cei care au luat hotărâri… deşi trebuie să recunoaştem că, în momentul când a scris despre asta, a avut grijă să se înfăţişeze într-o lumină favorabilă şi să se absolve de orice vină pentru ceea ce a urmat. De aceea, probabil că „adevărata istorisire” a lui Munkun îi înfăţişează predecesorul într-o lumină prea favorabilă.

În timp ce trupul soţului şi stăpânului ei se răcea la etajul de deasupra, în apartamentele reginei Alicent s-au adunat ser Otto Hightower, tatăl ei şi Mână a Regelui, ser Criston Cole, Lord Comandant al Gărzii Regelui, Marele Maester Orwyle, lordul Lyman Beesbury, maestrul banilor, în vârstă de optzeci de ani, ser Tyland Lannister, comandantul flotei şi frate al Lordului de Casterly Rock, Larys Strong, poreclit Larys Picior-Strâmb, maestrul şoptitorilor şi lord de Harrenhal, şi lordul Jasper Wylde, poreclit Băţ-de-Fier, maestrul legilor. În a sa „Istorisire adevărată”, Marele Maester Munkun numeşte această adunare „consiliul verde”.

Marele Maester Orwyle a vorbit primul, recapitulând îndatoririle tradiţionale şi cutumele legate de moartea unui rege. A spus:

— Va fi chemat Septonul Eustace să oficieze ultimele ritualuri şi să se roage pentru sufletul regelui. Trebuie să trimitem imediat un corb la Piatra Dragonului, ca s-o înştiinţeze pe prinţesa Rhaenyra că tatăl ei s-a stins. Poate că Înălţimea Sa, regina, va dori să scrie ea însăşi mesajul, pentru a îndulci veştile triste cu nişte cuvinte de alinare? Moartea unui rege este întotdeauna vestită prin sunete de clopot, aşa că cineva trebuie să se îngrijească şi de asta şi, fireşte, va trebui să-ncepem pregătirile pentru încoronarea reginei Rhaenyra…

Ser Otto Hightower l-a întrerupt:

— Toate astea trebuie s-aştepte până ce noi vom lămuri problema succesiunii.

Fiind Mână a Regelui, ser Otto putea să vorbească în numele acestuia, în a cărui absenţă îi era îngăduit chiar şi să se aşeze pe Tronul de Fier.

Viserys îi dăduse dreptul de a cârmui cele Şapte Regate şi, „până la încoronarea noului rege”, această împuternicire rămânea în picioare.

— Până la încoronarea *noii regine*, a spus cineva.

În istorisirea Marelui Maester Munkun, cuvintele îi aparţin lui Orwyle, care le-a rostit cu voce înceată, ca un simplu calambur. Însă Ciupercă şi septonul Eustace susţin că a vorbit, tăios, lordul Beesbury.

— *Rege,* a subliniat regina Alicent. Tronul de Fier trebuie să-i revină de drept celui mai vârstnic fiu legitim al Înălţimii Sale.

Discuţia a durat până în zori, ne spune Marele Maester Munkun. Ciupercă şi septonul Eustace confirmă. Povestesc, cu toţii, că lordul Beesbury a vorbit în numele prinţesei Rhaenyra. Acum gârbovit de povara îndelungaţilor ani în care îi slujise pe regele Viserys, aproape pe timpul întregii sale domnii, şi, mai înainte, pe bunicul acestuia, Jaehaerys, Regele cel Bătrân, maestrul banilor i-a amintit consiliului că Rhaenyra e mai în vârstă decât fraţii ei şi are mai mult sânge Targaryen, că regretatul ei tată a ales-o ca urmaşă la tron şi că, în ciuda tuturor rugăminţilor reginei Alicent şi ale verzilor săi, a refuzat în repetate rânduri să-şi schimbe hotărârea, că sute de lorzi şi cavaleri stăpânitori de domenii şi-au plecat genunchiul în faţa prinţesei încă din anul 105 D.C. şi au jurat solemn că îi vor apăra drepturile. (Istorisirea Maesterului Orwyle diferă de ale celorlalţi numai fiindcă el pune în propria sa gură, nu în a lui Beesbury, multe dintre argumentele înşiruite aici; dar, după cum vom vedea, evenimentele care au urmat sugerează că nu a fost aşa.)

Însă aceste cuvinte au ajuns la urechi de piatră. Ser Tyland a arătat că mulţi dintre lorzii care juraseră să apere dreptul prinţesei Rhaenyra la tron muriseră cu mult în urmă.

— Au trecut douăzeci şi patru de ani de atunci. Eu, unul, n-am făcut un asemenea jurământ. Pe vremea aia eram copil.

Băţ-de-Fier, maestrul legilor, le-a amintit ce-a hotărât

Marele Consiliu din 101 şi că, în 92, Regele cel Bătrân l-a ales pe Baelon, în loc s-o prefere pe Rhaenys; apoi a vorbit pe larg despre Aegon Cuceritorul şi surorile lui, precum şi despre sacra tradiţie a Andalilor, care punea drepturile fiului legitim mai presus de ale unei simple fiice. Ser Otto le-a reamintit că soţul Rhaenyrei e nimeni altul decât prinţul Daemon.

— Îi cunoaştem cu toţii adevărata fire, a spus despre acesta, apoi a adăugat: Nu vă amăgiţi, dacă Rhaenyra va ajunge vreodată pe Tronul de Fier, lordul de Fundătura Puricilor va fi adevăratul domnitor, un rege consort la fel de crud şi neiertător cum a fost Maegor întotdeauna. Sunt sigur că primul cap căzut va fi al meu, dar va urma curând al reginei voastre, fiica mea.

Regina Alicent i-a ţinut isonul:

— Nu-mi vor cruţa nici copiii. Aegon şi fraţii lui sunt fiii legitimi ai regelui, mai îndreptăţiţi la tron decât bastarzii ei. Daemon va găsi repede un motiv ca să-i condamne la moarte. Chiar şi pe Helaena şi pe micuţii ei. Să nu uitaţi vreodată că unul dintre aceşti Strongi i-a scos ochiul lui Aemond. Era un copil atunci, da, dar copilul ăla e acum bărbat în toată puterea, iar bastarzii sunt monştri prin însăşi natura lor.

Pe urmă a vorbit ser Criston Cole. Le-a adus aminte că, dacă prinţesa va ajunge pe tron, urmaşul ei va fi Jacaerys Velaryon.

— Cei Şapte să aibă în pază regatul nostru dacă vom pune un bastard pe Tronul de Fier.

Apoi a trecut la apucăturile de femeie stricată ale Rhaenyrei şi la nemernicia bărbatului ei.

— Vor transforma Fortăreaţa Roşie într-un lupanar. Niciun bărbat nu-şi va mai ştii fiicele în siguranţă, şi nici nevasta. Nici măcar băieţii… ştim bine ce era Laenor.

Nu există nicio mărturie despre vreun cuvânt rostit de lordul Larys Strong în acea noapte, însă aşa ceva nu era deloc ieşit din comun. Deşi slobod la gură când era nevoie, maestrul şoptitorilor s-a zgârcit la vorbă, preferând să

asculte în loc să grăiască.

— Dacă vom face asta, vom ajunge cu siguranţă la război, a avertizat Marele Maester Orwyle, după cum ni se povesteşte în *Istorisirea adevărată.* Prinţesa nu se va da umilă la o parte. Şi mai are şi dragoni.

— Şi prieteni, a declarat lordul Beesbury. Oameni de onoare, care nu vor uita ce au jurat în faţa ei şi a tatălui ei. Oi fi eu bătrân, dar nu chiar atât de bătrân încât să stau aici liniştit când unii de teapa voastră uneltesc ca să-i fure coroana.

Cu asta, s-a ridicat, vrând să plece.

Cât despre ceea ce s-a întâmplat pe urmă, istorisirile ajunse până la noi diferă.

Marele Maester Orwyle ne povesteşte că, la porunca lui ser Otto Hightower, lordul Beesbury a fost oprit la uşă şi dus în temniţă. Închis într-o celulă întunecoasă, avea să piară, răpus de o răceală, în vreme ce aştepta să fie judecat.

Septonul Eustace spune cu totul altceva. Ser Criston Cole l-a silit pe lordul Beesbury să se reaşeze şi i-a tăiat beregata cu un pumnal. Ciupercă îl învinuieşte de moartea lordului tot pe Criston, numai că, în versiunea lui, acesta l-a înşfăcat pe bătrân de guler şi l-a aruncat pe fereastră, să moară înfipt în ţepii de fier ai şanţului de apărare golit de apă.

Toate cele trei cronici sunt de acord într-o singură privinţă: primele picături de sânge vărsate în Dansul Dragonilor i-au aparţinut lordului Lyman Beesbury, maestru al banilor şi lord vistiernic al celor Şapte Regate.

După moartea lui, părerile celorlalţi au fost identice. Şi-au petrecut restul nopţii făcând planuri pentru încoronarea noului rege (toată lumea a fost de acord că trebuie să aibă loc foarte curând) şi întocmind liste atât cu cei care le-ar fi putut deveni aliaţi, cât şi cu aceia care le-ar fi fost probabil duşmani dacă prinţesa Rhaenyra ar fi refuzat să-l recunoască pe Aegon ca rege. Prinţesa urma să nască şi nu putea părăsi insula Piatra Dragonului, aşa verzii reginei Alicent se bucurau de un avantaj: cu cât trecea mai mult

timp înainte de a afla Rhaenyra de moartea regelui, cu atât mai târziu avea să treacă la fapte.

— Poate curva o să moară în chinurile facerii, se povesteşte că ar fi spus regina Alicent (în versiunea lui Ciupercă).

În noaptea aceea nu a zburat niciun corb. N-a răsunat niciun dangăt de clopot. Servitorii care ştiau că murise regele au ajuns în temniţă. Ser Criston Cole a fost însărcinat să-i aresteze pe negrii rămaşi la Curte, adică pe lorzii şi cavalerii înclinaţi să o susţină pe prinţesa Rhaenyra.

— Nu le faceţi niciun rău dacă nu opun rezistenţă, a poruncit ser Otto Hightower. Oricine e gata să plece genunchiul şi să-i jure credinţă regelui Aegon nu va avea nimic de suferit din partea noastră.

— Şi cei care nu-l vor pleca? a întrebat Marele Maester Orwyle.

— Aia sunt trădători, a răspuns Băţ-de-Fier. Şi trebuie să aibă parte de moartea pe care-o merită trădătorii.

Atunci a vorbit pentru prima şi singura dată lordul Larys Strong, maestrul şoptitorilor:

— Să jurăm noi primii, a propus el, ca să nu fie cumva trădători printre noi.

Picior-Strâmb şi-a scos pumnalul şi i-a încercat tăişul pe palmă.

— Să facem un legământ de sânge care să ne unească, să ne facă fraţi juraţi până la moarte, i-a îndemnat pe ceilalţi.

Aşa că toţi conspiratorii şi-au crestat palmele, s-au prins de mâini şi s-au unit, sub jurământ într-o frăţie. Regina Alicent a fost singura scutită de acest gest, pentru simplul motiv că era femeie.

Se crăpase deja de ziuă când ea a trimis Garda Regelui să-i aducă la consiliu fiii săi, pe Aegon şi Aemond. (Prinţul Daeron, cel mai mic şi cel mai blajin dintre copiii ei, era în oraşul Vechi, unde slujea ca scutier al lordului Hightower.)

Prinţul Aemond, zis şi Aemond cel Chior, atunci în

vârstă de nouăsprezece ani, a fost găsit în sala de arme, punându-şi armura pentru antrenamentul de dimineaţă din curtea castelului.

— Aegon o să fie rege? l-a întrebat el pe ser Willis Fell sau va trebui să-ngenunchem şi să pupăm fofoloanca stricatei ăleia bătrâne?

Prinţesa Helaena lua micul dejun împreună cu copiii săi când a sosit la ea Garda Regelui… dar, când a fost întrebată unde este prinţul Aegon, fratele şi soţul ei, s-a mulţumit să răspundă:

— Fiţi siguri că n-o să-l găsiţi în patul meu. N-aveţi decât să căutaţi sub pături.

Prinţul Aegon era „la unul dintre chefurile lui”, spune Munkun, vag, în *Istorisirea adevărată. Mărturia lui Ciupercă* pretinde că ser Criston l-a găsit pe tânărul pretendent la Coroană într-o gaură de şobolan din Fundătura Puricilor, unde două ţopârlance cu dinţii ascuţiţi se muşcau şi se sfâşiau una pe alta ca să-l amuze, în timp ce o fată care nu putea avea mai mult de doisprezece ani îi delecta mădularul cu gura. Să lăsăm deoparte povestea asta murdară, punând-o pe seama simplului fapt că Ciupercă era Ciupercă, şi luăm în schimb în considerare cuvintele septonului Eustace.

Deşi recunoaşte că prinţul Aegon a fost găsit împreună cu una dintre ibovnicele lui, bunul septon susţine cu insistenţă că fata era fiica unui negustor bogat, pe care o preţuia foarte mult. În plus, la început, prinţul a refuzat să ia parte la planul mamei sale.

— Sora mea este moştenitoarea tronului, nu eu, a spus el, după cum scrie Eustace. Ce fel de frate e cel care fură dreptul dobândit prin naştere de sora lui?

Hotărârea nu i-a slăbit decât după ce ser Criston l-a convins că, dacă ar ajunge regină, prinţesa i-ar executa, cu siguranţă, şi pe el, şi pe fraţii lui.

— Cât încă trăiesc Targaryeni cu sânge pur, niciun Strong nu poate spera s-ajungă pe Tronul de Fier, i-a spus Cole. Dacă vrea să domnească bastarzii ei după ea, Rhaenyra va fi silită să vă ia capetele.

Asta şi numai asta l-a convins pe Aegon să accepte coroana oferită de consiliul restrâns, insistă bunul septon.

În vreme ce cavalerii din Garda Regelui îi căutau pe fiii reginei Alicent, alţi mesageri i-au chemat în Fortăreaţa Roşie pe comandantul Gărzii Oraşului şi pe căpitanii săi (erau şapte, câte unul în fruntea oştenilor de la fiecare poartă a oraşului). Când li s-au pus întrebări, s-a tras concluzia că, dintre ei, cinci se simţeau înclinaţi să susţină cauza prinţului Aegon. Ceilalţi doi, ca şi şeful lor, au fost consideraţi nedemni de încredere şi s-au pomenit în lanţuri. Ser Luthor Largent, cel mai înfricoşător „dintre cei cinci loiali”, a devenit noul comandant al Mantiilor Aurii. Despre Largent, un bărbat voinic ca un taur şi de peste doi metri înălţime, se spunea că ar fi ucis odată un cal de luptă cu o singură lovitură de pumn.

Însă ser Otto, prevăzător din fire, a avut grijă să-şi numească propriul fiu, pe ser Gwayne Hightower (fratele reginei) ca secund al lui Largent, cerându-i să stea cu ochii pe acesta, ca să nu-i scape nici cel mai mic semn al lipsei de loialitate.

În locul răposatului lord Beesbury, în funcţia de maestru al banilor a fost numit ser Tyland Lannister, care a luat imediat în stăpânire vistieria regală. Aurul Coroanei a fost împărţit în patru. O parte a fost încredinţată spre bună păstrare Băncii de Fier din Braavos, o alta a fost trimisă sub pază la Casterly Rock, a treia parte a mers în Oraşul Vechi. Tot ce-a rămas urma să fie folosit pentru mită şi plocoane, ca şi, dacă avea să fie nevoie, pentru plata unor mercenari. Pentru înlocuirea lui ser Tyland la comanda flotei, ser Otto s-a gândit la cineva din Insulele de Fier şi a trimis un corb la Dalton Greyjoy, zis şi Krakenul Roşu, lordul Secerător de Pyke, un tânăr de şaisprezece ani, cutezător şi însetat de sânge, căruia i-a oferit demnitatea de amiral şi un loc în consiliu în schimbul loialităţii sale.

A trecut o zi, apoi încă una. Nici septonii şi nici Surorile Tăcute nu au fost chemaţi în dormitorul unde zăcea regele Viserys, umflat şi deja în putrefacţie. Nu a bătut

niciun clopot. Corbii au zburat, dar nu spre Piatra Dragonului. Au fost trimişi către Oraşul Vechi, Casterly Rock, Riverrun, Highgarden şi mulţi lorzi şi cavaleri despre care regina Alicent credea că ar putea fi de partea fiului ei.

Au fost aduse şi citite pe îndelete analele Marelui Consiliu din 101 şi au fost notate numele lorzilor care luaseră cuvântul în favoarea lui Viserys, precum şi ale celor care-i susţinuseră pe Rhaenys, Laena sau Laenor. Consiliul se declarase în favoarea pretendentului la tron de parte bărbătească, şi asta cu o majoritate de douăzeci la unu, însă existaseră şi nemulţumiţi, iar Casele lor ar fi putut lupta de partea prinţesei Rhaenyra într-un război. Ser Otto s-a gândit că Şarpele Mărilor şi flota lui ar fi trecut în tabăra prinţesei, pesemne împreună cu alţi lorzi de pe ţărmurile de răsărit: era cel mai probabil s-o facă lorzii Bar Emmon, Massey, Celtigar şi Crabb, ba poate chiar şi Evenstarul din Tarth. În afară de casa Velyryon, niciunul dintre clanurile acestora nu avea cine ştie ce putere. Nordicii reprezentau motive mai serioase de îngrijorare: Winterfell vorbise în favoarea lui Rhaenys la Harrenhal, ca şi stegarii lordului Stark, Dustin de Barrowton şi Manderly de Portul Alb. Nici pe Casa Arryn nu se puteau bizui, pentru că, în prezent, la Eyrie cârmuia o femeie, lady Jane, Fecioara din Vale, ale cărei drepturi ar fi putut fi puse la îndoială dacă prinţesa Rhaenyra ar fi fost dată deoparte.

Capătul Furtunii a fost considerat cel mai mare pericol, deoarece Casa Baratheon susţinuse întotdeauna, cu fermitate, pretenţiile prinţesei Rhaenys şi pe ale copiilor ei. Bătrânul lord Boremund nu mai era printre cei vii, însă fiul său, Borros, se dovedea chiar mai războinic decât părintele lui, iar lorzii Furtunii de rang mărunt l-ar fi urmat cu siguranţă oriunde ar fi dorit să-i conducă.

— Atunci trebuie să ne asigurăm c-o să-i aducă în ajutorul regelui nostru, a declarat Regina Alicent.

După care a poruncit să fie chemat al doilea fiu al ei.

Aşa se face că, în ziua aceea, spre Capătul Furtunii nu a pornit în zbor un corb, ci Vhagar, cel mai bătrân şi mai

mare dintre dragonii din Westeros. Pe spatele ei călătorea prinţul Aemond Targaryen, cu un safir în locul ochiului lipsă.

— Ţelul tău e să o iei de soţie pe una dintre cele patru fiice ale lordului Baratheon, i-a spus bunicul lui, ser Otto, înainte de a-şi lua zborul. Nu contează pe care. Fă-i curte şi însoară-te cu ea, iar lordul Borros îi va închina fratelui tău Ţinuturile Furtunii. Dă greş şi…

— Nu voi da, s-a grozăvit Prinţul Aemond. Aegon va avea Capătul Furtunii, iar eu o voi avea pe una dintre fetele lui.

La ora când Prinţul Aemond îşi lua rămas-bun, mirosul greu din camera regelui mort plutea deja prin toată Cetăţuia lui Maegor, iar la Curte şi prin tot castelul se răspândiseră poveşti bizare şi zvonuri. Temniţele de sub Fortăreaţa Roşie înghiţiseră atât de mulţi oamenii bănuiţi de lipsă de loialitate, încât numeroasele dispariţii l-au uluit până şi pe Înaltul Septon, care a trimis vorbă la Septul Stelat din Oraşul Vechi, întrebând de unii dintre cei cărora nu li se dădea de urmă. Ser Otto Hightower, cel mai meticulos dintre toţi bărbaţii care fuseseră vreodată Mână a Regelui, a spus că are nevoie de mai mult timp pentru pregătiri, dar regina Alicent ştia că nu mai pot amâna dezvăluirea adevărului. Prinţul Aegon se săturase deja de atâtea secrete.

— Sunt rege sau nu? şi-a întrebat el mama. Dacă sunt, încoronaţi-mă!

În a zecea zi din a treia lună a anului 129 D.C., dangătul lugubru al clopotelor a dat de ştire că un rege îşi încheiase domnia. Marelui Maester Orwyle i s-a îngăduit în sfârşit să-şi trimită corbii până în cele mai îndepărtate colţuri ale regatului şi sute de păsări negre au împânzit văzduhul, ducând vestea despre înscăunarea lui Aegon. Au fost chemate Surorile Tăcute, care urmau să pregătească trupul regelui pentru arderea pe rug, iar călăreţi pe cai albi au străbătut Debarcaderul Regelui strigând:

— Regele Viserys a murit, trăiască Regele Aegon!

La auzul acestei veşti, scrie Munkun, unii au plâns, iar alţii s-au bucurat, însă aproape toţi oamenii de rând au

amuţit, privind în jur nedumeriţi şi bănuitori. Doar când şi când se auzea câte un strigăt stingher:

— Trăiască regina noastră!

Între timp, pregătirile pentru încoronare se făceau în mare grabă. Imensa clădire numită Groapa Dragonului a fost aleasă ca loc al ceremoniei. Sub măreaţa ei cupolă se aflau bănci de piatră îndeajuns pentru optzeci de mii de oameni, iar zidurile groase, acoperişul rezistent şi înaltele uşi din bronz o făceau uşor de apărat, dacă trădătorii ar fi încercat să întrerupă festivităţile.

În ziua stabilită, ser Criston Cole a aşezat coroana din fier cu rubine a lui Aegon Cuceritorul pe fruntea celui mai mare fiu al regelui Viserys şi al reginei Alicent, proclamându-l Aegon din casa Targaryen, al Doilea pe Numele Său, Rege al Andalilor, al Rhoynarilor şi al Primilor Oameni, Stăpân al Celor Şapte Regate şi Protector al Ţinutului.

Regina Alicent, mult îndrăgită de popor, şi-a pus propria-i coroană pe capul fiicei sale, Helaena, soţie şi soră a lui Aegon. După ce a sărutat-o pe obraji, mama a îngenuncheat în faţa fiicei, şi-a plecat fruntea şi a spus:

— Regina mea!

Numărul privitorilor veniţi la încoronare rămâne îndoielnic. Pornind de la scrierile lui Orwyle, Marele Maester Munkun ne spune că în Groapa Dragonului s-au îngrămădit peste o sută de mii de oameni, pe când Ciupercă susţine că băncile de piatră nu se umpluseră decât pe jumătate, Înaltul Septon din Oraşul Vechi fiind prea bătrân şi prea firav pentru o călătorie până la Debarcaderul Regelui, ungerea frunţii regelui Aegon cu uleiuri sfinte şi binecuvântarea lui în numele celor şapte zei au căzut în sarcina septonului Eustace.

Puţinii privitori cu ochii mai ageri decât ai majorităţii au putut probabil să observe că la încoronarea noului rege au luat parte doar patru mantii albe, nu cinci, ca în alte dăţi. Primele dezertări din rândurile susţinătorilor lui Aegon al Îl-lea se petrecuseră cu o seară înainte, când ser Steffon Darklyn, din Garda Regelui, fugise din oraş împreună cu scutierul său, cu doi valeţi şi cu patru străjeri. La adăpostul întunericului, izbutiseră să ajungă până la o poartă dosnică, unde îi aştepta o barcă pescărească, pregătită să-i ducă la Piatra Dragonului. Aveau asupra lor o coroană pe care o furaseră: o bandă din aur galben, împodobită cu şapte nestemate de diferite culori. Era coroana purtată de regele Viserys şi, înaintea lui, de Jaehaerys, Regele cel Bătrân. Când Prinţul Aegon hotărâse că va purta coroana din fier cu rubine a tizului său, Cuceritorul, regina Alicent poruncise să fie pusă coroana lui Viserys sub cheie, însă valetul însărcinat s-o zăvorască fugise cu ea.

După încoronare, cavalerii rămaşi în Garda Regelui l-au escortat pe Aegon până la locul unde îl aştepta dragonul său, o creatură splendidă, cu solzii aurii scânteietori şi cu membranele aripilor de un trandafiriu palid. Sunfyre era numele acestui dragon poleit cu aurul zorilor. Munkun ne

spune că regele a zburat de trei ori în jurul oraşului şi apoi a coborât între zidurile Fortăreţei Roşii. Ser Arryk Cargyll l-a condus pe Aegon al II-lea în sala tronului, luminată de torţe, unde Înălţimea Sa a urcat treptele Tronului de Fier în faţa a o mie de lorzi şi cavaleri. Uralele lor au umplut sala de ecouri.

Pe Piatra Dragonului nu a ovaţionat nimeni. În schimb, în sălile şi pe scările din Turnul Dragonului Mării au răsunat urletele venite din apartamentele reginei, unde Rhaenyra Targaryen se încorda şi se cutremura în a treia zi a chinurilor facerii. Copilul ar fi trebuit să se nască peste încă o lună, dar veştile primite de la Debarcaderul Regelui o umpluseră pe prinţesă de o furie neagră, care stârnise naşterea, de parcă şi pruncul ei ar fi fost mânios şi s-ar fi zbătut, dornic să iasă la lumină. Cât au durat durerile, prinţesa a blestemat fără încetare, chemând urgia zeilor asupra fraţilor ei vitregi şi a mamei lor, regina, şi a descris în amănunt torturile la care o să-i supună ea înainte de a le îngădui să moară. Ciupercă ne spune că şi-a blestemat şi pruncul din trup, zgâriindu-şi pântecul în vreme ce maesterul şi moaşa se străduiau s-o domolească şi zbierând:

— Monstrule, monstrule, ieşi, ieşi, IEŞI AFARĂ!

Şi când copilul a apărut, în cele din urmă, s-a dovedit a fi într-adevăr o monstruozitate: o fată deja moartă, o pocitanie cu trup stâlcit, cu o gaură în piept, acolo unde ar fi trebuit să-i fie inima, şi cu o coadă butucănoasă şi solzoasă. Sau cel puţin aşa o descrie Ciupercă. Piticul povesteşte că el a dus creatura aia mică în curte, să fie arsă. În ziua următoare, când laptele de mac îi mai domolise durerile, prinţesa Rhaenyra a dat de veste că fetiţa moartă fusese botezată Visenya.

— A fost singura mea fiică, şi ei au ucis-o. Mi-au furat coroana şi mi-au omorât fiica, şi vor da socoteală pentru asta.

Şi aşa a început Dansul, căci Prinţesa a adunat ea însăşi un consiliu. În *Istorisirea adevărată*, grupul întrunit pe Piatra Dragonului e numit „consiliul negru”, pentru a se

deosebi de „consiliul verde” de la Debarcaderul Regelui. Rhaenyra însăşi a condus discuţiile, aşezată între prinţul Daemon, care-i era unchi şi totodată soţ, şi maesterul Gerardys, sfetnicul ei de încredere. Au fost de faţă şi cei trei fii ai săi, cu toate că niciunul nu ajunsese încă la vârsta bărbăţiei (face avea cincisprezece ani, Luke paisprezece şi Joffrey doisprezece). Alături le stăteau doi cavaleri din Garda Regelui; ser Erryk Cargyll, fratele geamăn al lui ser Arryk, şi ser Lorent Marbrand, un bărbat din Vest. Treizeci de cavaleri, o sută de arbaletrieri şi trei sute de ostaşi erau restul garnizoanei de pe Piatra Dragonului. Întotdeauna se considerase că sunt de ajuns pentru o fortăreaţă atât de puternică.

— Însă dacă vrem să atacăm, oastea noastră lasă mult de dorit, a subliniat prinţul Daemon, cu acreală.

Din consiliul negru mai făceau parte doisprezece lorzi mărunţi, stegari şi vasali ai Pietrei Dragonului, printre care se numărau: Celtigar de Insula Cleştilor, Staunton de Popasul Corbului, Massey de Stonedance, Bar Emmon de Sharp Point şi Darklin de Duskendale. Însă cel mai puternic dintre lorzii care i-au făgăduit prinţesei că o vor sprijini întru totul a fost Corlys Velaryon de Driftmark. Deşi Şarpele Mărilor nu mai era tânăr, îi plăcea să spună că se agaţă de viaţă „precum un marinar pe cale să se înece de epava corăbiei sale scufundate. Poate cei Şapte m-au ţinut în viaţă anume pentru această ultimă bătălie”. Lângă lordul Corlys stătea soţia lui, prinţesa Rhaenys, în vârstă de cincizeci şi cinci de ani, cu chipul supt şi plin de riduri şi cu părul negru brăzdat cu alb, însă la fel de aprigă şi neînfricată ca la douăzeci şi doi de ani. „Regina-Care-N-a-Fost-Să-Fie „, aşa o numeşte Ciupercă. („Ce a avut vreodată Viserys şi n-a avut ea? Un cârnăcior? Asta e tot ce-ţi trebuie ca să fii rege? Cârnatul meu e de trei ori cât al lui.”)

Lorzii din consiliul negru se considerau loiali, dar ştiau foarte bine că regele Aegon al II-lea o să-i numească trădători. Fiecare în parte fusese deja chemat în Fortăreaţa Roşie, ca să jure credinţă noului rege. Toate oştile lor,

laolaltă, nu erau nici măcar pe măsura celei pe care-o putea aduce pe câmpul de bătaie Casa Hightower, de una singură. Iar verzii lui Aegon mai aveau şi alte avantaje. Oraşul Vechi, Debarcaderul Regelui şi Lannisport erau cele mai mari şi mai bogate aşezări din ţinut; şi toate trei se aflau sub stăpânirea verzilor. Şi simbolurile vizibile ale legitimităţii erau în posesia lui Aegon. El stătea pe Tronul de Fier. El locuia în Fortăreaţa Roşie. El purta coroana Cuceritorului şi îi mânuia sabia şi fusese uns rege de un septon al Credinţei în faţa a zeci de mii de oameni. Marele Maester Orwyle făcea parte din consiliul său, iar Lordul Comandant al Gărzii Regelui îi pusese coroana pe frunte. Plus că era bărbat, ceea ce, în ochii multora, era de-ajuns pentru a vedea în el un rege legitim şi în sora lui vitregă o uzurpatoare.

Pe lângă toate acestea, avantajele Rhaenyrei erau puţine. Câţiva lorzi mai bătrâni şi-ar fi putut aduce aminte de jurămintele depuse când îşi primise titlul de Prinţesă de Piatra Dragonului şi fusese desemnată ca moştenitoare a tatălui ei. Fusese o vreme când nobili şi oameni de rând o îndrăgiseră şi o aclamaseră, numind-o Deliciul Ţinutului. O mulţime de tineri, lorzi şi nobilii cavaleri deopotrivă, încercaseră pe atunci să-i câştige favorurile… dar nimeni nu putea spune câţi ar mai fi dorit să lupte pentru ea acum, când era măritată, cu trupul îmbătrânit şi îngroşat după şase naşteri. Deşi fratele ei vitreg pusese mâna pe tezaurul tatălui lor, prinţesa avea la dispoziţie averea Casei Velaryon, iar flota Şarpelui Mărilor îi oferea supremaţia pe apă. Soţul ei, prinţul Daemon, călit în luptele de la Treptele de Piatră, avea mai multă experienţă pe câmpul de luptă decât toţi vrăjmaşii lor la un loc. Şi, nu în ultimul rând, Rhaenyra avea dragoni.

— Are şi Aegon, a subliniat maesterul Gerardys.

— Noi avem mai mulţi, a ripostat prinţesa Rhaenys, Regina-Care- N-a-Fost-Să-Fie, femeia care zburase cu un dragon mai mult decât toţi cei de faţă. Şi ai noştri sunt mai mari şi mai puternici, nu-i întrece decât Vhagar. Dragonilor le prieşte aici mai mult decât oriunde altundeva.

I-a vorbit consiliului despre fiecare dragon în parte. Regele Aegon îl avea pe Sunfyre. O creatură splendidă, deşi destul de tânără. Aemond cel Chior o călărea pe Vhagar, iar pericolul reprezentat de femela dragon care-i aparţinuse reginei Visenya nu putea fi pus la îndoială. Dragonul reginei Helaena se numea Dreamfyre, era o femelă care pe vremuri o purtase printre nori pe Rhaena, sora Regelui cel Bătrân. Dragonul prinţului Daemon era tot o femelă, Tessarion, cu aripile de culoarea întunecată a cobaltului şi ghearele, coama şi solzii de pe burtă strălucind precum arama veche.

— Asta înseamnă patru dragoni cu statura potrivită pentru luptă, a spus Rhaenys.

Şi gemenii reginei Helaena aveau dragoni, dar ai lor abia se născuseră; iar Maelor, mezinul uzurpatorului, n-avea decât un ou.

Împotriva tuturor acestora, prinţul Daemon îl avea pe Caraxes, iar prinţesa Rhaenyra o avea pe Syrax, două fiare uriaşe, formidabile. Caraxes, mai ales, era fioros şi, după bătălia de la Treptele de Piatră, sângele şi focul nu-i erau străine. Toţi cei trei fii ai Rhaenyrei şi ai lui Laenor Velaryon călăreau dragoni: lui Vermax, Arrax şi Tyraxes le mergea foarte bine, creşteau an de an văzând cu ochii. Aegon cel Tânăr, cel mai mare dintre cei doi fii ai Rhaenyrei şi ai prinţului Daemon, primise un pui de dragon, numit Stormcloud, dar mai avea până să ajungă să-l călărească. Fratele lui mai mic, Viserys, nu mergea nicăieri fără oul său de dragon. Femela-dragon a lui Rhaenys, Meleys, supranumită Regina Roşie, se lenevise, dar, când era stârnită, arăta la fel de înspăimântătoare ca întotdeauna. Cele două gemene pe care Laena Velaryon i le dăruise Prinţului Daemon încă nu călăreau dragoni. Dragonul de un verde-deschis al Baelei, mlădiosul Moondancer, avea să fie curând destul de mare ca s-o poată purta… şi, cu toate că din oul primit de Rhaena, sora ei, ieşise o vietate pocită, care trăise doar câteva ore, Syrax făcuse recent alte ouă. Unul dintre ele îi fusese oferit Rhaenei şi se spunea că fetiţa dormea cu el noapte de noapte şi se ruga să aibă şi ea un

dragon pe măsura celui stăpânit de sora sa.

În plus, alţi şase dragoni îşi aveau bârloguri în peşterile pline de fum din Muntele Dragonului, mai sus de castel. Aceştia erau: Silverwing, dragonul care îi aparţinuse cândva Bunei Regine Alysanne; Seasmoke, fiara de un cenuşiu-deschis care fusese mândria şi marea dragoste a lui ser Laenor Velaryon; Vermithor, bătrânul dragon albicios pe care nu îl mai încălecase nimeni de la moartea regelui Jaehaerys. Iar de partea cealaltă a vulcanilor sălăşluiau trei dragoni sălbatici, niciodată revendicaţi şi niciodată călăriţi. Oamenii din popor îi botezaseră Sheepstealer, Grey Ghost şi Cannibal.

— Găsiţi călăreţi care să-i poată stăpâni pe Silverwing, Vermithor şi Seasmoke şi astfel vom avea nouă dragoni împotriva celor patru ai lui Aegon. Încălecaţi şi pe fraţii lor sălbatici şi zburaţi cu ei, şi vom avea doisprezece, chiar şi fără Stormcloud, a subliniat prinţesa Rhaenys. Aşa vom câştiga acest război.

Lorzii Celtigar şi Staunton au fost de acord cu ea. Aegon Cuceritorul şi surorile lui dovediseră că niciun cavaler şi nicio armată nu puteau ţine piept urgiei de foc şi sânge. Celtigar a îndemnat-o pe prinţesă să zboare de îndată către Debarcaderul Regelui şi să-l transforme într-un morman de cenuşă şi oase.

— Şi în ce fel ne va fi asta de ajutor, lordul meu? a întrebat Şarpele Mărilor. Vrem să cârmuim oraşul, nu să-l ardem din temelii.

— Nu se va ajunge până acolo, a stăruit Celtigar. Uzurpatorul nu va avea de ales şi va fi nevoit să-şi folosească dragonii împotriva noastră. Cei nouă ai noştri îi vor distruge cu siguranţă pe cei patru ai lor.

— Cu ce preţ? s-a întrebat prinţesa Rhaenyra. Nu uita că fiii mei vor călări trei dintre dragonii ăştia. Şi nu vom fi nouă contra patru. Va mai trece destulă vreme până ce îmi voi recăpăta eu puterile într-o destul de mare măsură ca să pot zbura. Şi cine îi va călări pe Silverwing, Vermithor şi Seasmoke? Tu, lordul meu? Nu prea cred. Vom fi cinci

contra patru şi unul dintre cei patru dragoni ai lor este Vhagar. Nici vorbă de avantaj pentru noi.

De-a dreptul surprinzător, prinţul Daemon a fost de acord cu soţia lui:

— În bătălia de la Treptele de Piatră, duşmanii mei au învăţat că trebuie să fugă şi să se ascundă când vedeau aripile lui Caraxes sau când îi auzeau urletul… numai că ei n-aveau dragoni. Pentru un om, nu e deloc uşor să ucidă dragoni. Dar dragonii se pot ucide între ei. V-o poate spune orice maester care a studiat vreodată istoria Valyriei. Nu voi arunca dragonii în lupta împotriva uzurpatorului decât dacă nu vom avea de ales. Îi putem întrebuinţa în alte moduri, mult mai folositoare.

Şi prinţul i-a descris consiliului negru tacticile sale. Rhaenyra trebuia să fie încoronată, ca răspuns la încoronarea lui Aegon. Apoi aveau să trimită corbii către toţi lorzii din Cele Şapte Regate, chemându-i să-i jure credinţă adevăratei lor regine.

— În războiul ăsta, înainte de a ajunge pe câmpul de luptă, cuvintele trebuie să ne fie arme, a declarat Daemon.

Şi a adăugat că lorzii din marile Case deţin cheia victoriei; că stegarii şi vasalii lor îi vor urma oriunde. Aegon Uzurpatorul câştigase loialitatea Casei Lannister din Casterly Rock, iar lordul Tyrell de Highgarden nu era decât un ţânc miorlăit, încă în faşă, a cărui mamă, ca regentă a lui, avea probabil să treacă de partea lui Aegon, cu tot cu stegarii ei peste măsură de puternici din Reach şi cu Casa Hightower… însă ceilalţi lorzi din Ţinut încă nu dezvăluiseră cui vor să i se supună.

— Capătul Furtunii va fi de partea noastră, a spus prinţesa Rhaenys.

Dinspre partea mamei, ei înseşi îi curgea prin vene sânge din acel loc, iar răposatul lord Boremund îi fusese mereu cel mai credincios dintre prieteni.

Prinţul Daemon avea toate motivele să spere că Fecioara din Vale va aduce Eyre alături de ei. Era sigur că Aegon va încerca să capete sprijinul celor din Pyke; fiindcă

numai cu ajutorul Insulelor de Fier ar fi putut înfrânge Casa Velaryon pe mare. Dar nestatornicia oamenilor de fier era notorie, iar lui Dalton Greyjoy îi plăcea vărsarea de sânge şi lupta; ar fi putut fi convins cu uşurinţă să treacă de partea prinţesei.

Consiliul a fost de părere că Nordul e mult prea departe ca să aibă vreo importanţă în lupta lor; războiul s-ar fi putut încheia înainte de a-şi aduna Casa Stark stegarii pentru a mărşălui către sud. Prin urmare, nu mai rămâneau decât lorzii Ţinuturilor Riverane, arţăgoşi din fire şi vestiţi pentru asta, în fruntea cărora se afla, cel puţin cu numele, Casa Tully din Riverrun.

— Avem prieteni în Ţinuturile Riverane, a spus prinţul, deşi nu se încumetă cu toţii să spună sus şi tare ce culori apără. Ne trebuie, pe continent, un loc unde să se strângă, unul destul de întins ca să găzduiască o armată de dimensiuni considerabile, îndeajuns de puternică pentru a ţine piept oricărei forţe trimise de uzurpator contra noastră.

Le-a arătat lorzilor o hartă.

— Aici. La Harrenhal.

Şi astfel hotărârea a fost luată. Prinţul Daemon avea să conducă atacul asupra Harrenhalului, zburând pe Caraxes. Prinţesa Rhaenyra urma să rămână pe Piatra Dragonului până ce avea să se întremeze. Pornind din Piatra Dragonilor şi din Driftmark, flota Casei Velaryon trebuia să blocheze Defileul, neîngăduind niciunei corăbii să intre sau să iasă din Golful Apei Negre.

— Nu suntem destul de puternici ca să ocupăm Debarcaderul Regelui pe timp de furtună, a spus prinţul Daemon, aşa cum nici duşmanii noştri nu pot spera să cucerească Piatra Dragonului. Însă Aegon e tânăr, fără experienţă, iar băietanii ca el sunt uşor de întărâtat. Poate-l stârnim, şi vine să ne-atace cu nesăbuinţă.

Şarpele Mărilor avea să comande flota, pe când prinţesa Rhaenys urma să vegheze asupra văzduhului, ca nu cumva să le atace vrăjmaşii corăbiile cu dragoni. Între timp, corbii lor aveau să zboare spre Riverrun, Eyre, Pyke şi

Capătul Furtunii, ca să ceară jurământul de credinţă al lorzilor de acolo.

— *Noi* ar trebui să ducem astfel de mesaje, a spus Jacaerys, cel mai mare fiu al reginei. Dragonii îi vor câştiga pe lorzi de partea noastră mai repede decât corbii.

Lucerys, fratele său, l-a susţinut, subliniind că el şi Jace erau deja bărbaţi, sau cel puţin îndeajuns de aproape de vârsta bărbăţiei ca să poată fi trataţi ca atare.

— Unchiul nostru ne numeşte bastarzii lui Strong, dar, când ne vor vedea călare pe dragoni, lorzii vor şti că minte. Numai *Targaryenii* călăresc dragoni.

Ciupercă ne povesteşte că, la asta, Şarpele Mărilor a mormăit a nemulţumire şi a susţinut, cu insistenţă, dar zâmbind, că toţi cei trei băieţi sunt Velaryoni. Până şi tânărul Joffrey s-a amestecat în vorbă, oferindu-se să li se alăture fraţilor săi, călare pe Tyraxes, dragonul lui.

Numai că prinţesa Rhaenyra i-a interzis s-o facă; Joff nu avea decât unsprezece ani. Însă Jacaerys avea paisprezece, iar Lucerys treisprezece; erau flăcăi frumoşi şi cutezători, pricepuţi în mânuirea armelor şi scutieri de multă vreme.

— Dacă vă duceţi, o faceţi ca soli, nu considerându-vă cavaleri, le-a spus ea. Nu trebuie să luaţi parte la nicio luptă.

Şi abia după ce băieţii au jurat solemn, pe un exemplar din *Steaua în Şapte Colţuri,* că îi vor respecta vrerea, a consimţit Înălţimea Sa să-i folosească drept mesageri. S-a hotărât apoi ca lui Jace, cel mai vârstnic dintre cei doi, să-i fie încredinţată cea mai lungă şi mai primejdioasă însărcinare, primul zbor la Eyrie, pentru a duce tratative cu Lady din Vale. Apoi urma să plece spre Portul Alb, ca să-l câştige de partea lor pe lordul Manderly, şi, în cele din urmă, către Winterfell, pentru a-l întâlni pe lordul Stark. Misiunea lui Luke era mai scurtă şi mai ferită de primejdii: trebuia să zboare doar până la Capătul Furtunii, unde era de aşteptat ca Borros Baratheon să-l întâmpine cu braţele deschise.

În ziua următoare a avut loc, în pripă, o ceremonie de

încoronare. Sosirea lui ser Steffon Darklyn, fost membru al Gărzii Regelui, a adus multă bucurie la Piatra Dragonului, mai ales după ce s-a aflat că el şi ceilalţi bărbaţi loiali (ser Otto avea să-i numească „trădători şi să ofere recompensă pentru prinderea lor) aduseseră pe insulă coroana furată a regelui Jaehaerys Împăciuitorul. Trei sute de perechi de ochi l-au privit pe prinţul Daemon Targaryen punând coroana Regelui cel Bătrân pe capul soţiei sale şi proclamând-o Rhaenyra din Casa Targaryen, Prima pe Numele Său, Regină a Andalilor, a Rhoynarilor şi a Primilor Oameni. Prinţul a cerut pentru sine titlul de Protector al Regatului, iar Rhaenyra l-a făcut pe Jacaerys, fiul ei cel mare, prinţ de Piatra Dragonului şi moştenitor al Tronului de Fier.

Ca primă hotărâre a sa, ca regină, Rhaenyra i-a declarat pe ser Otto Hightower şi pe regina Alicent trădători şi răzvrătiţi.

— Cât despre fraţii mei vitregi şi scumpa mea soră Helaena, a adăugat ea, ei au fost conduşi pe căi greşite de un consiliu al oamenilor răi. Pot veni la Piatra Dragonului, să plece genunchiul şi să-mi ceară iertare, şi le voi cruţa bucuroasă viaţa şi îi voi reprimi în inima mea, pentru că sunt sânge din sângele meu şi nu există pe lume bărbat sau femeie mai blestemată decât acela sau aceea care îşi ucide rudele.

Vestea încoronării Rhaenyrei a ajuns în ziua următoare în Fortăreaţa Roşie, spre marea nemulţumire a lui Aegon al II-lea.

— Sora mea vitregă şi unchiul meu se fac vinovaţi de înaltă trădare, a declarat tânărul rege. Vreau să fie scoşi în afara legii, vreau să fie arestaţi şi vreau să-i văd morţi.

Minţile mai puţin înfierbântate din consiliul verde au cerut să se ducă tratative.

— Prinţesa trebuie făcută să priceapă că luptă pentru un ţel fără speranţă, a zis Marele Maester Orwyle. Fratele n-ar trebui să poarte război împotriva surorii sale. Trimite-mă pe mine la ea, să-i vorbesc şi s-ajungem la o înţelegere prietenească.

Dar Aegon nici nu a vrut să audă. Septonul Eustace povesteşte că Înălţimea Sa l-a acuzat pe Marele Maester de lipsă de loialitate şi a pomenit de aruncarea lui în negura temniţei, „alături de prietenii tăi negri”, însă, când cele două regine, Alicent şi Helaena - mama şi soţia lui - au pledat în favoarea propunerii lui Orwyle, regele neîndurător a cedat, deşi fără tragere de inimă. Ca urmare, Marele Maester Orwyle a fost trimis de cealaltă partea a Golfului Apei Negre cu o flamură a păcii şi în fruntea unei suite, din care făceau parte ser Arryk Cargyll, din Garda Regelui, şi ser Gwayne Hightower, din rândul „mantiilor aurii”, împreună cu vreo douăzeci de scribi şi septoni, printre care şi Eustace.

Condiţiile lui Aegon al II-lea erau generoase, povesteşte Munkun în a sa *Istorisire Adevărată.* Dacă prinţesa îl recunoştea ca rege şi făcea legământ de supunere faţă de Tronul de Fier, el îi confirma stăpânirea asupra Pietrei Dragonului şi îngăduia să-i lase fiului ei Jacaerys moştenire atât insula, cât şi castelul. Celui de-al doilea fiu urma să i se recunoască dreptul de moştenitor al castelului Driftmark şi al tuturor pământurilor şi al celorlalte proprietăţi ale Casei Velaryon. Aegon cel Tânăr şi Viserys, fiii ei şi ai prinţului Daemon, aveau să fie primiţi la Curtea Regală, la loc de cinste, primul ca scutier al regelui, iar al doilea ca paharnic al Înălţimii Sale. Lorzii şi cavalerii care trădaseră, conspirând alături de ea împotriva regelui legitim, aveau să fie iertaţi.

Rhaenyra a ascultat condiţiile într-o tăcere împietrită, apoi l-a întrebat pe Orwyle dacă-l ţine minte pe tatăl ei, Regele Viserys.

— Bineînţeles, Înălţimea Ta, a răspuns maesterul.

— Atunci, presupun că ne-ai putea spune pe cine anume a desemnat moştenitor al său şi succesor la tron, a spus regina, care îşi purta coroana.

— Pe Înălţimea Ta, i-a răspuns Orwyle.

Ea a dat din cap:

— Ai recunoscut, cu gura ta, că regina ta legitimă sunt eu. Şi atunci, pentru ce te afli în slujba fratelui meu vitreg,

uzurpatorul?

Munkun ne istoriseşte că Orwyle i-a dat un răspuns lung, de erudit, citând legile andalilor şi hotărârea Marelui Consiliu din 101. Ciupercă pretinde că s-a bâlbâit şi i s-a golit băşica udului. Oricare ar fi adevărul, răspunsul lui n-a mulţumit-o pe prinţesă.

— Un Mare Maester ar trebui să cunoască legile şi să fie în slujba lor, a zis ea. Tu nu eşti nicidecum Mare Maester, umpli de ruşine şi de dezonoare colanul pe care-l porţi.

Fiindcă Orwyle a protestat cu voce slabă, cavalerii Rhaenyrei i-au smuls colanul şi l-au silit să îngenuncheze în vreme ce prinţesa punea colanul la gâtul omului ei, Maesterul Gerardys, „un adevărat şi loial slujitor al Ţinutului şi al legilor sale”.

Rhaenyra i-a trimis pe Orwyle şi pe ceilalţi soli de unde veniseră.

— Spuneţi-i fratelui meu vitreg că voi avea sau tronul, sau capul lui.

Cu mult timp după încheierea Dansului, menestrelul Luceon din Tarth a compus o baladă tristă, intitulată „Adio, frate!”, care se mai cântă şi în zilele noastre. Cântecul povesteşte ultima întâlnire dintre ser Arryk Cargyll şi fratele său geamăn, ser Erryk, din momentul când Orwyle şi însoţitorii săi se îmbarcau pe corabia care avea să-i ducă înapoi, la Debarcaderul Regelui. Ser Arryk îşi pusese sabia, cu jurământ, în slujba lui Aeron, iar ser Erryk, în slujba Rhaenyrei. În baladă, fiecare frate încearcă să-l convingă pe celălalt să-şi schimbe tabăra; fiindcă dau greş, fiecare îi spune celuilalt cât de mult îl iubeşte, apoi se despart, ştiind că, data viitoare, se vor întâlni ca duşmani. E posibil să-şi fi spus într-adevăr astfel „adio” în acea zi, la Piatra Dragonului; dar niciuna dintre cronicile ajunse până la noi nu pomeneşte nimic despre asta.

Aegon al II-lea avea douăzeci şi doi de ani, era iute la mânie şi nu se grăbea să ierte. Refuzul Rhaenyrei de a-l accepta ca rege l-a umplut de furie.

— I-am oferit o pace onorabilă şi curva m-a scuipat în

obraz, a spus. Tot ce va urma va fi din vina ei.

Şi a urmat războiul.

Aegon se proclamase rege în Groapa Dragonului, iar Rhaenyra pe Piatra Dragonului. După ce strădanule de a-i împăca s-au dovedit zadarnice, a început de-a binelea Dansul Dragonilor.

Corăbiile Şarpelui Mărilor au părăsit insula Driftmark, ieşind în larg din Hull şi din Oraşul Mirodeniilor, şi au blocat Defileul, împiedicând negustorii şi să ajungă la Debarcaderul Regelui şi să-l părăsească. După un foarte scurt timp, Jacaerys Velaryon a pornit către nord, zburând pe dragonul său, Vermax, iar fratele lui, Lucerys, s-a îndreptat spre sud, purtat de Arrax, în vreme ce prinţul Daemon a plecat spre Trident, călare pe Caraxes.

Să ne îndreptăm mai întâi atenţia spre Harrenhal.

Deşi măreaţa construcţie stranie înălţată de Harren era în mare parte o ruină, zidurile exterioare semeţe ale castelului încă mai făceau din el o fortăreaţă tot atât de formidabilă ca oricare alta din Ţinuturile Riverane… numai că Aegon Dragonul îi dovedise deja vulnerabilitatea în faţa atacurilor din aer. Iar lordul său, Larys Strong, plecase la Debarcaderul Regelui, lăsând în urmă o garnizoană prea puţin numeroasă. Temându-se să nu aibă soarta lui Black Harren, castelanul vârstnic care conducea domeniul, ser Simon Strong, s-a grăbit să capituleze, coborându-şi steagurile, imediat ce s-a oprit Caraxes pe Turnul Rugului Regilor. Dintr-o singură lovitură, prinţul Daemon a pus astfel mâna, pe lângă castel, şi pe deloc neînsemnata avere a Casei Strong şi pe doisprezece ostatici valoroşi, dintre care făceau parte ser Simon şi nepoţii lui. Tot prizonieri au devenit şi oamenii simpli din castel, printre care se număra o doică pe nume Alys Rivers.

Cine era femeia aceea? O slugă care, printre altele, făcea poţiuni şi vrăji, spune Munkun. O vrăjitoare a pădurilor, pretinde septonul Eustace. O fermecătoare rea, care se scălda în sânge de fecioare ca să-şi păstreze tinereţea, vrea Ciupercă să ne facă să credem. Numele ei dă de înţeles că era bastardă… dar ştim puţine despre tatăl ei şi încă şi mai puţine despre mamă. Munkun şi Eustace ne

povestesc că a fost zămislită de lordul Lyonel Strong, când încă mai era un tinerel naiv, ceea ce face din ea sora vitregă a fiilor acestuia, Harwin (Rupe-Oase) şi Larys (Picior-Strâmb). Însă Ciupercă repetă cu insistenţă că era mult mai bătrână, că îi alăptase pe cei doi băieţi şi poate că fusese chiar şi doica tatălui lor.

Deşi ea însăşi nu născuse decât copii morţii, şuvoiul laptelui izvorât din sânul lui Alys Rivers era atât de bogat, încât hrănise nenumăraţi prunci ai altor femei din Harrenhal. Era cu adevărat o vrăjitoare care se împreuna cu demoni şi aducea pe lume copii morţi, ca plată pentru ceea ce afla de la ei? Era doar o femeie murdară şi slabă de minte, aşa cum crede Eustace? O desfrânată, care-şi folosea otrăvurile şi poţiunile spre a lega bărbaţii de ea, cu trup şi suflet?

În timpul Dansului Dragonilor, Alys Rivers avea cel puţin patruzeci de ani, măcar atâta lucru se ştie; Ciupercă spune că era chiar mai bătrână. Toată lumea istoriseşte că arăta mai tânără decât în realitate, dar e încă discutabil dacă din pură întâmplare sau fiindcă practica magia neagră. Oricare i-ar fi fost puterile, s-ar părea că asupra lui Daemon Targaryen n-avea niciuna, căci, câtă vreme a stăpânit el Harrenhalul, despre această presupusă vrăjitoare nu s-a auzit mai nimic.

Căderea bruscă şi fără vărsare de sânge a castelului lui Black Harren a fost considerată o mare victorie pentru regina Rhaenyra şi negrii ei. A servit drept o tăioasă aducere aminte a curajului prinţului Daemon în război şi a puterii lui Caraxes, Balaurul de Sânge, şi i-a oferit reginei o fortăreaţă în inima Westerosului, un loc unde susţinătorii săi se puteau aduna… şi Rhaenyra avea mulţi pe pământurile udate de apele Tridentului. Când prinţul Daemon şi-a trimis către ei chemarea la luptă, de-a lungul apelor s-au pregătit de bătălie cavaleri şi oşteni şi ţărani umili care îşi aduceau aminte de Deliciul Ţinutului, atât de iubită de tatăl ei, şi-o aminteau zâmbind şi fermecându-i în tinereţea sa, când vizitase Ţinuturile Riverane. Sute şi apoi mii de oameni s-au încins

cu săbiile şi şi-au pus zalele sau au înşfăcat o furcă sau o sapă şi un scut grosolan, din lemn şi au pornit-o către Harrenhal, să lupte pentru fetiţa lui Viserys.

Lorzii de pe malurile Tridentului, având mai mult de pierdut, nu s-au pus de îndată în mişcare, însă au început destul de curând să i se alăture reginei. De la Gemeni a plecat călare ser Forrest Frey, acelaşi „Frey Pătimaşul" care ceruse implorator mâna Rhaenyrei, acum un cavaler autoritar. Lordul Samwell Blackwood, care pierduse cândva un duel pentru favorurile ei, şi-a înălţat steagurile la Raventree. (Ser Amos Bracken, care câştigase duelul cu pricina, şi-a urmat tatăl când Casa Bracken s-a declarat de partea lui Aegon.) Casele Mooton, de la Iazul Fecioarelor, Piper, de la Pinkmaiden, Roote, de la Harroway, Darry, de la Darry, Mallister, de la Seagard, şi Vance, de la Popasul Călătorului, au dat de veste că o sprijină de Rhaenyra. (Casa Vance din Atranta a ales cealaltă cale şi şi-a trâmbiţat supunerea faţă de tânărul rege.) Petyr Piper, căruntul lord de Pinkmaiden, a vorbit în numele multor altora când a spus:

— Mi-am pus sabia în slujba ei sub jurământ. Sunt bătrân, dar nu chiar atât de bătrân încât să fi uitat cuvintele pe care le-am rostit, şi se întâmplă să mai am încă sabia aia.

Lordul Paramount de Trident, Grover Tully, fusese bătrân şi în 101 când, la Marele Consiliu, se declarase de partea prinţului Viserys; între timp se şubrezise, dar rămăsese la fel de încăpăţânat. În 101, vorbise în favoarea pretendentului de parte bărbătească, iar anii scurşi nu-i schimbaseră părerea. Lordul Grover a spus, cu insistenţă, că Riverrunul ar trebui să lupte pentru tânărul rege Aegon. Însă nu s-a dus vestea despre asta. Bătrânul lord era ţintuit la pat şi nu mai avea mult de trăit.

— Aş prefera să nu murim şi noi, ceilalţi, odată cu el, a spus nepotul lui, ser Elmo Tully.

Riverrunul nu se putea apăra de focul dragonilor, le-a atras atenţia fiilor săi, iar ambele tabere călăreau dragoni. Aşa că, pe când lordul Grover tuna şi fulgera pe patul de moarte, Riverrunul şi-a zăvorât porţile, şi-a trimis oştenii pe

metereze şi a păstrat tăcerea.

În tot acest timp, lucrurile s-au petrecut cu totul altfel în est, unde prinţul Jacaerys Velaryon a coborât de pe tânărul său dragon, Vermax, în Eyrie, ca să câştige Valea lui Arryn de partea mamei sale. Fecioara din Vale, lady Jeyne Arryn, era cu douăzeci de ani mai vârstnică decât el, împlinise treizeci şi cinci. Fără să se fi măritat vreodată, Lady Jeyne domnise în Vale de la moartea tatălui şi a fraţilor ei, ucişi pe dealuri de Stone Crows, când ea n-avea decât trei ani.

Ciupercă ne istoriseşte că vestita fecioară era de fapt o stricată de obârşie înaltă, cu o nesăţioasă poftă de bărbaţi, şi ne înşiră o poveste obscenă, pretinzând că această Jeyne i-a spus prinţului Jacaerys că, dacă şi numai dacă el poate s-o aducă pe culmile plăcerii folosindu-şi limba, ea îi oferă loialitatea Văii. Septonul Eustace repetă larg răspânditul zvon despre plăcerile lui Jeyne Arryn, care, în intimitate, ar fi preferat compania femeilor, apoi adaugă că nu era adevărat. De data asta, trebuie să-i fim recunoscători Marelui Maester Munkun pentru *Istoria adevărată,* căci el e singurul care vorbeşte despre cele petrecute în Sala Mare a castelului Eyrie, nu în dormitorul stăpânei acestuia.

— Înseşi rudele mele au încercat de trei ori să mă înlocuiască, i-a spus lady Jeyne prinţului Jacaerys. Ser Arnold, vărul meu, obişnuieşte să spună că femeile sunt prea slabe ca să poată conduce. Dacă vrei să-l întrebi despre asta, îl am într-una dintre celulele cerului. E adevărat că prinţul Daemon al vostru s-a folosit de prima lui nevastă cu cea mai mare cruzime… dar, în ciuda prostului ei gust în privinţa soţilor, mama ta rămâne regina noastră de drept şi îmi mai e şi rudă de sânge, după mama ei e o Arryn. În această lume a bărbaţilor, noi, femeile, trebuie să fim unite. Valea şi cavalerii ei îi vor sta alături… dacă Înălţimea Sa îmi îndeplineşte o cerere.

Când prinţul a întrebat-o ce doreşte, a răspuns:

— Dragoni. Nu mă tem de oşti. Multe şi de multe ori s-au spulberat izbindu-se de Poarta mea însângerată, iar

despre Eyrie se ştie că e de neînfrânt. Însă tu ai coborât la noi din văzduh, la fel cum a făcut-o cândva regina Visenya, pe vremea Cuceririi, iar mie nu mi-a stat în puteri să te opresc. Nu-mi place deloc să mă simt neputincioasă. Trimite-mi dragoni, cu călăreţii lor.

Prinţul a fost de acord, şi Lady Jeyne a plecat genunchiul în faţa lui, apoi le-a poruncit şi războinicilor ei s-o facă şi să-şi ofere săbiile cu jurământ.

Pe urmă Jacaerys s-a avântat în văzduh şi şi-a continuat drumul către nord, zburând peste Degete şi peste apele Muşcăturii. S-a oprit pentru scurt timp la Sisterton, unde lordul Borrell şi lordul Sunderland i s-au supus şi i-au garantat că insulele Trei Surori îi vor fi alături, apoi s-a îndreptat către Portul Alb, unde lordul Desmond Manderly l-a întâmpinat în Curtea Tritonului.

Acolo prinţul a avut de înfruntat un negociator mai viclean decât el.

— Portului Alb nu-i e indiferentă situaţia în care se află mama ta, a spus Manderly. Înaintaşii mei au fost jefuiţi de drepturile ce li se cuveneau prin naştere când vrăjmaşii noştri ne-au surghiunit pe ţărmurile astea reci din miazănoapte. Când ne-a vizitat, cu mult timp în urmă, Regele cel Bătrân a vorbit despre nedreptatea care ni s-a făcut şi ne-a făgăduit c-o să îndrepte lucrurile. Ca zălog pentru asta, i-a oferit străbunicului meu mâna fiicei sale, prinţesa Viserra, pentru ca astfel cele două Case ale noastre să fie ca una, dar fata a murit şi făgăduiala a fost uitată. Prinţul Jacaerys a ştiut ce i se cere. Înainte de a părăsi Portul Alb, a fost scrisă şi semnată o înţelegere care punea drept condiţie căsătoria mezinei lui Manderly cu Joffrey, fratele prinţului, imediat după încetarea războiului.

În cele din urmă, Vermax l-a dus pe Jacaerys Velaryon la Winterfell, pentru negocieri cu formidabilul şi tânărul stăpân al domeniului, lordul Cregan Stark.

Odată cu trecerea anilor, Cregan Stark avea să devină cunoscut ca Bătrânul din Nord, dar, în 129 D.C., când a venit la el prinţul Jacaerys, lordul de Winterfell n-avea decât

douăzeci şi unu de ani. Devenise lord la vârsta de treisprezece ani, în 121 D.C., după moartea tatălui său, lordul Rickon. Până când ajunsese la majorat, Nordul fusese condus de unchiul său Bennard, ca regent, iar în 124 D.C. când împlinise şaisprezece ani, Cregan descoperise că unchiul său tărăgăna renunţarea la putere. Relaţiile dintre cei doi deveniseră tot mai încordate, căci pe tânărul lord îl enervau stavilele impuse de fratele tatălui său. În cele din urmă, în 126 D.C., Cregan Stark se revoltase, îi trimisese îi temniţă pe Bennard şi pe cei trei fii ai acestuia şi luase cârmuirea Nordului în propriile sale mâini. La scurt timp după aceea, se însurase cu lady Arra Norrey, o prietenă pe care-o îndrăgise încă din copilărie, dar ea a murit în 128 D.C., dând naştere fiului şi moştenitorului lor, pe care Cregan îl numise Rickon, după tatăl său.

Toamna se apropia de sfârşit când a ajuns prinţul de Piatra Dragonului la Winterfell. Zăpada se înălţa în strat gros deasupra pământului, dinspre miazănoapte sufla un vânt rece şi lordul Stark era în toiul pregătirilor pentru iarna care bătea la uşă, însă l-a întâmpinat pe Jacaerys cu căldură. Se spune că zăpada, gheaţa şi frigul îl iritau pe Vermax, aşa că prinţul n-a zăbovit prea mult printre oamenii Nordului, dar scurta lui şedere acolo a dat naştere unor poveşti stranii.

După cum scrie Munkun în *Istorisirea adevărată,* Cregan şi Jacaerys s-au simţit atraşi unul de celălalt, pentru că foarte tânărul prinţ îi amintea lordului de Winterfell de fratele lui mai mic, mort cu zece ani în urmă. Au băut, au vânat, s-au antrenat împreună în mânuirea armelor şi s-au înfrăţit cu jurământ pecetluit cu sânge. Toate astea sună mai credibil decât versiunea lui Eustace, în care prinţul îşi petrece cea mai mare parte a timpului încercând să-l convingă pe lordul Cregan să renunţe la zeii lui păgâni şi să-i venereze pe Cei Şapte.

Dar ne întoarcem spre Ciupercă pentru a afla poveşti pe care celelalte cronici nu le amintesc; şi nu ne dezamăgeşte nici de această dată. În istorisirea lui apare o tânără fată, sau o „fată-lup”, cum o porecleşte el, pe nume

Sara Snow. Prinţul s-a îndrăgostit de creatura aia, fiica bastardă răposatului lord Rickon Stark, atât de tare încât s-a culcat într-o noapte cu ea. Când a aflat că oaspetele său a luat fecioria surorii sale bastarde, lordul Cregan s-a înfuriat peste măsură şi s-a îmblânzit abia când Sara Snow i-a spus că prinţul se cununase cu ea. Îşi rostiseră jurămintele în faţa copacului inimii în pădurea zeilor a Winterfellului, şi numai după aceea i se dăruise ea, în zăpadă, înfăşurată în blănuri, sub privirile vechilor zei.

Povestea e cu siguranţă încântătoare, dar, aidoma multor alte istorisiri ale bufonului, pare să fie mai degrabă o născocire a imaginaţiei sale febrile, nu un adevăr istoric. Jacaerys Velaryon era logodit cu verişoara lui, Baela, încă de când el avea patru ani şi ea doi şi, din câte ştim despre caracterul lui, pare foarte puţin probabil să fi încălcat un astfel de legământ solemn, pentru a apăra îndoielnica virtute a unei bastarde din Nord, pe jumătate sălbatică şi nespălată. Dacă a existat într-adevăr vreodată o Sara Snow şi dacă prinţul de Piatra Dragonului s-a distrat cumva cu ea, asta nu e cu nimic mai mult decât ceea ce făcuseră, în trecut, alţi prinţi şi decât ceea ce vor face prinţii de mâine, dar să vorbeşti despre căsătorie e absurd.

(Ciupercă mai pretinde şi că Vermax a lăsat la Winterfell un cuibar plin cu ouă de dragon, ceea ce e tot atât de absurd. Deşi e adevărat că e aproape cu neputinţă să-ţi dai seama care e sexul unui dragon viu, nicio altă cronică nu istoriseşte că Vermax ar fi făcut vreodată fie şi un singur ou, aşa că trebuie să presupunem că a fost mascul. Septonul Barth presupune că, la nevoie, dragonii îşi pot modifica sexul, fiind „tot atât de schimbători ca o flacără”, însă ipoteza lui e prea ridicolă ca să poată fi luată în considerare.)

Iată ce ştim fără dubiu: Cregan Stark şi Jacaerys Velaryon au izbutit să se pună de acord şi au semnat o înţelegere pe care, în *Istorisirea adevărată,* Marele Maester Munkun o numeşte „Pactul de Gheaţă şi Foc”. Aidoma multor alte pacte de acelaşi fel, era pecetluit printr-o

căsătorie. Fiul lui Cregan, Rickon, avea un an. Prinţul Jacaerys era încă neînsurat şi nu avea copii, dar se presupunea că, după ce mama lui avea să se aşeze pe Tronul de Fier, urma să devină şi el tată. Prin acel pact, se obliga să-şi trimită prima fiică venită pe lume în Nord după ce va fi împlinit şapte ani, spre a fi crescută la Winterfell până ce avea să ajungă la vârsta potrivită pentru măritişul cu moştenitorul lordului Cregan.

Când s-a reîntors, cu dragonul său, în văzduhul rece al toamnei, prinţul de Piatra Dragonului ştia că atrăsese de partea mamei sale trei lorzi puternici, împreună cu scutierii lor. Deşi până la a cincisprezecea aniversare mai era o jumătate de an, prinţul Jacaerys dovedise deja că e bărbat şi că merită să moştenească Tronul de Fier.

Dacă zborul „mai scurt şi mai ferit de primejdii” al fratelui său ar fi mers la fel de bine, lumea ar fi scăpat de multă vărsare de sânge şi de amărăciune.

Toate cronicile ajunse până la noi sunt de acord că nenorocirea care l-a lovit pe Lucerys Velaryon la Capătul Furtunii nu a fost pusă la cale. Primele bătălii din Dansul Dragonilor s-au purtat cu mesaje aduse de corbi, cu ameninţări şi făgăduieli, cu edicte şi linguşiri. Vestea asasinării lordului Beesbury în consiliul verde încă nu ajunsese la prea multe urechi; se credea că bătrânul nobil fusese azvârlit în vreo temniţă. Deşi prin curtea castelului nu se mai vedeau o droaie de chipuri cunoscute, deasupra porţilor nu apăruseră capete retezate, aşa că mulţi continuau să spere că problema succesiunii la tron se va rezolva fără luptă.

Străinul avea alte planuri. Căci, fără nicio îndoială, temuta lui mână s-a aflat în spatele ghinionului care i-a adus pe cei doi tineri prinţi în acelaşi timp la Capătul Furtunii, când dragonul Arrax a gonit nebuneşte ca să nu fie ajuns din urmă de o vijelie care-şi aduna vânturile şi l-a depus pe Lucerys Velaryon cu bine în curtea castelului, doar ca să afle că Aemond Targaryen sosise acolo înaintea lui.

Borros Baratheon avea o fire cu totul diferită de a

tatălui său. „Lordul Boremund era o stâncă, dur, puternic, neclintit”, ne istoriseşte septonul Eustace. „Lordul Borros era ca vântul care se dezlănţuie şi urlă, suflând în toate părţile.” Prinţul Aemond nu ştiuse de ce soi de primire va avea parte, dar Capătul Furtunii l-a întâmpinat cu ospeţe, partide de vânătoare şi turniruri.

Lordul Borros se arătase mai mult decât doritor să-l distreze pe prinţul peţitor.

— Am patru fiice, i-a spus. Alege-o pe care vrei. Cass e cea mai mare şi va înflori prima, dar Floris e mai frumoasă. Iar dacă-ţi doreşti o soţie cu mintea ageră, asta e Maris.

Rhaenyra se încrezuse prea multă vreme în loialitatea necondiţionată a Casei Baratheon, i-a spus nobilul lord lui Aemond.

— Da, prinţesa Rhaenys e rudă cu mine şi cu ai mei, o mătuşă de-a mea pe care n-am cunoscut-o a fost măritată cu tatăl ei, dar amândoi sunt morţi, iar Rhaenyra… nu e Rhaenys, nu-i aşa?

Lordul Borros a adăugat că n-are nimic împotriva femeilor; îşi iubea fetele, o fiică e preţioasă… însă un *fiu…* ahhh… dacă i-ar da zeii vreodată un fiu din sângele său, acela ar moşteni Capătul Furtunii, nu surorile lui.

— De ce-ar sta lucrurile altfel când e vorba de Tronul de Fier?

Şi, cu o căsătorie cu cineva din familia regală la orizont… Cauza Rhaenyrei era una pierdută, ea avea să înţeleagă asta imediat ce avea să afle că pierduse Capătul Furtunii, ceea ce urma să-i dea chiar el de veste… pleacă genunchiul în faţa fratelui tău, da, e cel mai bine, şi fetele lui se mai certau între ele, cum fac fetele, dar el avea grijă ca ele să se împace de fiecare dată…

În nicio cronică nu ne dezvăluie pe care dintre cele patru fiice a ales-o prinţul Aemond (deşi Ciupercă ne povesteşte că le-a sărutat pe toate patru, ca să „le guste nectarul buzelor”), ni se spune doar că n-a fost Maris. Munkun scrie că prinţul şi lordul Borros se tocmeau în privinţa datelor şi a dotelor în dimineaţa când a apărut

Lucerys Velaryon. Mai întâi l-a simţit Vhagar. Străjerii de pe meterezele masivelor ziduri exterioare şi-au înşfăcat suliţele, brusc înspăimântaţi când ea s-a trezit scoţând un urlet care a cutremurat din temelii fortăreaţa înălţată de Durran. Se povesteşte că până şi Arrax a început să tremure la auzul acelui sunet, şi că Luke l-a silit să coboare lovindu-l de mai multe ori cu biciul.

Ciupercă s-a străduit să ne convingă că, înspre răsărit, fulgerele brăzdau cerul şi ploua torenţial când Lucerys a sărit din spinarea dragonului, strângând în mână mesajul mamei sale. Trebuie să fi ştiut fără dubiu ce înseamnă prezenţa lui Vhagar, aşa că nu s-a mirat când, în Sala Rotundă, Aemond Targaryen l-a provocat sub privirile lordului Borros, ale celor patru fiice ale sale, ale septonului, ale maesterului şi ale unui număr de vreo patruzeci de cavaleri, gărzi şi servitori. (Unul dintre cei de faţă a fost ser Byron Swann, al doilea fiu al lordului de Stonehelm din Hotarele Dornishene, care urma să aibă micul său rol ceva mai târziu, pe timpul Dansului.) Aşa că, măcar de data asta, nu ne bizuim doar pe spusele Marelui Maester Munkun, pe ale lui Ciupercă şi pe ale Marelui Maester Eustace. Niciunul dintre ei nu s-a aflat atunci la Capătul Furtunii, dar au fost acolo mulţi alţii, aşa că nu ducem lipsă de istorisiri la prima mână.

— Uită-te la creatura asta jalnică, lordul meu! a strigat prinţul Aemond. Micuţul Luke Strong, bastardul. Eşti ud, bastardule, i-a spus apoi lui Luke. Plouă sau te-ai pişat pe tine de frică?

Lucerys Velaryon i-a vorbit doar lordului Baratheon:

— Lord Borros, ţi-am adus un mesaj de la mama mea, regina.

— Adică de la curva din Piatra Dragonului.

Prinţul Aemond a înaintat şi a încercat să smulgă scrisoarea din mâna lui Lucerys, însă lordul Borros a zbierat o poruncă şi cavalerii săi i-au despărţit pe cei doi prinţi. Apoi unul dintre ei a dus scrisoarea Rhaenyrei pe dais, unde nobilul lord stătea pe tronul regilor Furtunii din vechime.

Nimeni nu poate şti cu adevărat ce anume a simţit Borros Baratheon în acele clipe. Istorisirile celor prezenţi diferă mult între ele. Unii spun că s-a înroşit la faţă şi părea stingherit, ca un bărbat prins de nevastă în pat cu altă femeie. Alţii pretind că părea să savureze ceea ce vedea, cu vanitatea satisfăcută fiindcă atât regele, cât şi regina îi doreau sprijinul. Ciupercă spune (fără să fi fost de faţă) că era beat. Septonul Eustace pretinde (tot fără să fi fost prezent) că era speriat.

Însă toţi martorii sunt de acord în privinţa vorbelor şi gesturilor lordului Borros. Nicidecum deprins cu cititul, lordul a înmânat scrisoarea de la regină maesterului său, care a rupt sigiliul şi i-a şoptit mesajul la ureche. Faţa lordului a prins să se încrunte. Şi-a mângâiat barba, s-a uitat urât la Lucerys Velaryon şi l-a întrebat:

— Dacă ar fi să fac ce-mi cere mama ta, cu care dintre fiicele mele ai vrea să te-nsori, băiete? A arătat spre cele patru fete. Alege una!

Prinţului Lucerys i s-au împurpurat obrajii.

— Lordul meu, nu sunt liber să mă căsătoresc. Sunt promis verişoarei mele, Rhaena.

— Atâta lucru ştiu şi eu, a spus lordul Borros. Du-te acasă, ţâncule, şi spune-i curvei care ţi-e mamă că lordul de Capătul Furtunii nu-i câine, ca să-l fluiere când vrea să-l întărâte împotriva duşmanilor ei.

Prinţul Lucerys s-a răsucit pe călcâie, vrând să plece din Sala Rotundă.

Însă prinţul Aemond şi-a scos sabia.

— Aşteaptă, Strong! a spus. Mai întâi plăteşte ce-mi datorezi.

Şi-a smuls peticul de pe ochi şi l-a azvârlit pe podea, scoţând la vedere safirul de sub el.

— Ai cuţit, aşa cum ai avut şi-atunci. Scoate-ţi un ochi, şi te las să pleci. Unul e de-ajuns. Nu vreau să te orbesc.

Prinţul Lucerys şi-a adus aminte ce-i făgăduise mamei sale.

— N-o să mă lupt cu tine. Am venit aici ca mesager, nu

în calitatea mea de cavaler.

— Ai venit aici ca papă-lapte şi trădător, a ripostat prinţul Aemond. O să-ţi iau sau ochiul, sau viaţa, Strong.

Asta l-a neliniştit pe lordul Borros.

— Nu aici, a mormăit el. A sosit ca mesager. Nu vreau vărsare de sânge sub acoperişul meu.

Străjerii lui s-au aşezat între cei doi prinţi, apoi l-au scos pe Lucerys Velaryon din Sala Rotundă şi l-au escortat până în curtea castelului, unde Arrax, dragonul său, îl aştepta ghemuit în ploaie.

Şi totul s-ar fi încheiat astfel, dacă n-ar fi fost Maris. A doua născută a lordului Borros, nu tot atât de frumoasă ca surorile ei, era furioasă fiindcă Aemond o preferase pe alta.

— Te-a lăsat fără un ochi sau fără un ou? l-a întrebat pe prinţ, cu voce dulce ca mierea. Sunt atât de bucuroasă că ai ales-o pe sora mea! Îmi doresc soţ fără nimic lipsă.

Cu gura strâmbată de furie, Aemond Targaryen s-a întors din nou spre lordul Borros şi i-a cerut să-i îngăduie să plece. Lordul de Capătul Furtunii i-a răspuns ridicând din umeri:

— Nu-i treaba mea să-ţi spun ce să faci când nu eşti sub acoperişul meu.

Şi cavalerii lui s-au dat deoparte, iar prinţul Aemond s-a năpustit spre uşă.

Afară se dezlănţuise furtuna. Tunetele se rostogoleau peste castel, perdelele de ploaie te orbeau şi, din când în când, fulgere imense, alb-albăstrui, luminau ca ziua. Vremea nu era prielnică zborului nici măcar pentru un dragon şi Arrax se străduia din răsputeri să rămână în aer când Aemond a încălecat pe Vhagar şi a plecat pe urmele lui. Dacă văzduhul ar fi fost limpede, poate că prinţul Lucerys ar fi reuşit să fugă, pentru că Arrax era mai tânăr şi mai sprinten… dar ziua era „tot atât de neagră ca inima prinţului Aemond”, ne povesteşte Ciupercă, şi astfel cei doi dragoni au ajuns să se înfrunte deasupra Golfului Naufragiilor. Privitorii de pe meterezele castelului au văzut în zare răbufniri de foc şi au auzit un zbieret care s-a înălţat peste

vuietul furtunii. Apoi cele două fiare s-au încleştat înfuriate, printre fulgere şi tunete. Vhagar era de cinci ori mai mare decât potrivnicul său şi scăpase cu viaţă din sute de bătălii. Dacă s-au luptat, asta n-a avut cum să dureze prea mult.

Arrax s-a prăbuşit, zdrobit, pentru a fi înghiţit de talazurile din golf. Trei zile mai târziu, valurile i-au aruncat capul şi gâtul pe stâncile aflate mai jos de Capătul Furtunii, ca ospăţ pentru crabi şi pescăruşi.

Ciupercă pretinde că tot acolo a ajuns şi trupul prinţului Lucerys şi că prinţul Aemond i-a scos ochii pentru

a-i oferi lui Maris pe un pat de alge, dar povestea asta pare trasă de păr. Unii spun că Vhagar l-a smuls pe Lucerys din spatele dragonului său şi l-a înghiţit întreg. S-a pretins şi că prinţul Lucerys ar fi supravieţuit căderii şi a înotat până la mal, dar şi-a pierdut toate amintirile despre sine însuşi, aşa că şi-a petrecut restul zilelor ca pescar slab de minte.

Istorisirea adevărată le dă acestor poveşti consideraţia pe care o merită… adică nu le ia în seamă. Munkun susţine că prinţul Lucerys a murit odată cu dragonul său. Şi ăsta e, fără îndoială, adevărul. Prinţul avea treisprezece ani. Trupul lui n-a fost găsit niciodată. Şi moartea lui a pus capăt războiului corbilor, al mesagerilor şi al alianţelor prin căsătorie, fiind începutul unui război de foc şi sânge în toată puterea cuvântului.

Aemond Targaryen… pe care, de atunci încolo, duşmanii să-i aveau să-l numească Aemond Ucigaşul-de-Nepoţi… s-a întors la Debarcaderul Regelui după ce a câştigat ajutorul Capătului Furtunii pentru fratele lui şi ura eternă a reginei Rhaenyra. Dacă se aşteptase să fie întâmpinat ca un erou, a fost dezamăgit. Când a auzit ce făcuse, regina Alicent s-a albit la faţă şi a strigat:

— Mama din Ceruri să aibă milă de noi toţi!

Nici ser Otto n-a fost încântat.

— N-ai pierdut decât un ochi, se spune că ar fi zis. Cum ai putut fi atât de orb?

Însă regele nu le împărtăşea temerile. Aegon al II-lea a sărbătorit întoarcerea fratelui său dând un mare ospăţ, l-a salutat numindu-l „adevăratul sânge al dragonului” şi le-a dat tuturor de veste că Aemond le-a oferit „un început minunat”.

La Piatra Dragonului, regina Rhaenyra a leşinat când i s-a spus că Luke e mort. Jace era încă în Nord, îndeplinindu-şi misiunea, dar Joffrey, fratele mai mic al lui Luke, a făcut un jurământ cumplit de răzbunare împotriva prinţului Aemond şi a lordului Borros. Numai Şarpele Mărilor şi prinţesa Rhaenys au reuşit să-l împiedice să încalece imediat pe dragonul său. (Ciupercă vrea să ne convingă că a avut şi

el un rol.) Consiliul negru s-a adunat, dar, înainte de a apuca să decidă ce lovitură să dea ca răspuns, a sosit un corb de la Harrenhal.

„Ochi pentru ochi, fiu pentru fiu”, le scrisese prinţul Daemon. „Lucerys va fi răzbunat.”

Să nu uităm că, în tinereţe, Daemon Targaryen fusese „Prinţul Oraşului, că faţa şi râsul lui le erau bine cunoscute tuturor pungaşilor, curvelor şi cartoforilor din Fundătura Puricilor. Încă avea prieteni în locurile deocheate din Debarcaderul Regelui şi acoliţi printre mantiile aurii. Fără ca regele Aegon, Mâna sau regina-văduvă să bănuiască nimic, avea şi aliaţi la Curte, ba chiar în consiliul verde… şi mai avea pe cineva, cineva aparte, în care avea încredere deplină, care cunoştea, exact aşa cum le cunoscuse pe vremuri Daemon, toate tavernele şi toate gropile de şobolan ce spurcau cotloanele Fortăreţei Roşii şi care putea să se mişte cu uşurinţă prin întunecimea oraşului. Pentru a pune în faptă o răzbunare cumplită, a luat legătura, pe căi secrete, cu acel cineva de obârşie străină şi cu chip palid.

Şi astfel s-au găsit uneltele potrivite printre derbedeii din Fundătura Puricilor. Unul fusese sergent în Garda Oraşului; voinic şi brutal, îşi pierduse mantia aurie după ce, la beţie, omorâse o curvă în bătaie. Celălalt se îndeletnicea cu prinderea şobolanilor din Fortăreaţa Roşie. Numele lor nu apar în cronici. Au rămas în amintire (de n-ar mai fi rămas!) ca Sânge şi Brânză.

Ciupercă ne spune că Brânză cunoştea Fortăreaţa Roşie mai bine decât îşi cunoştea forma mădularului. Intrările şi tunelurile secrete construite de Maegor cel Crud îi erau la fel de familiare prinzătorului de şobolani ca şi rozătoarelor pe care le vâna. Brânză l-a condus pe Sânge în inima castelului printr-un coridor părăginit, fără să-i vadă niciun străjer. Unii spun că prada lor era însuşi Aegon, însă acesta era însoţit întotdeauna de Garda Regelui şi nici măcar Brânză nu ştia nicio altă cale de intrare sau ieşire din Cetăţuia lui Maegor în afară de podul mobil de peste şanţul de apărare, plin nu cu apă, ci cu ţepe de fier formidabil de

ascuţite.

Turnul Mâinii era mai puţin apărat. Cei doi s-au furişat pe lângă ziduri, ocolindu-i pe lăncierii postaţi la uşi. Apartamentele lui ser Otto nu-i interesau. S-au strecurat în ale fiicei sale, aflat la un etaj mai jos. Regina Alicent se mutase aici după moartea Regelui Viserys, când fiul ei, Aegon, se instalase în Cetăţuia lui Maegor, împreună cu regina lui. Odată intraţi, Brânză a imobilizat-o pe regina-văduvă şi i-a pus căluş la gură, iar Sânge i-a strangulat camerista. Pe urmă s-au aşezat şi au aşteptat, pentru că ştiau că regina Helaena obişnuieşte să-şi aducă în fiecare seară copiii să-şi vadă bunica înainte de culcare.

Fără să bănuiască pericolul, regina a apărut când seara se pogora peste castel. Jaehaerys şi Jaehaera aveau şase ani, iar Maelor, doi. Plelaena a intrat cu cel mic de mână şi şi-a strigat mama. Sânge a blocat uşa şi l-a înjunghiat pe oşteanul din gardă care o însoţea pe regină, iar Brânză l-a înşfăcat pe Maelor.

— Ţipă şi muriţi cu toţii! i-a spus Sânge Înălţimii Sale.

Regina Helaena şi-a păstrat calmul.

— Cine sunteţi? a vrut ea să ştie.

— Ne ocupăm de rău platnici, a zis Brânză. Ochi pentru ochi, fiu pentru fiu. Nu-l vrem decât pe unul, ca să fiţi chit. Vouă, celorlalţi, n-o să vă facem niciun rău, frumuşeilor, n-o să vă clintim niciun fir de păr. Pe care vrei să-l pierzi, Înălţimea Ta?

Când a înţeles ce i se spusese, regina Helaena l-a implorat s-o ucidă pe ea.

— O soţie nu-i totuna cu un fiu, a răspuns Sânge. Trebuie să fie un băiat.

Brânză a sfătuit-o să aleagă cât mai repede, înainte de a-i silui Sânge fetiţa, ca să nu se plictisească aşteptând.

— Alege, a adăugat, sau îi omorâm pe toţi!

Prăbuşită în genunchi şi plângând, Helaena a rostit numele mezinului, Maelor. Poate şi-a închipuit că băiatul e prea mic ca să înţeleagă ce se petrece sau poate a făcut-o fiindcă fiul ei mai mare, Jaehaerys, era primul născut şi

moştenitorul regelui Aegon, succesorul lui la Tronul de Fier.

— Ai auzit, puştiule? i-a şoptit Brânză lui Maelor. Mămica ta te vrea mort.

A rânjit către Sânge, iar matahala l-a decapitat pe prinţul Jaehaerys cu o singură lovitură de sabie. Regina a început să urle.

Oricât ar părea de curios, prinzătorul de şobolani şi casapul şi-au respectat cuvântul. Nu le-au făcut niciun rău reginei şi copiilor ei rămaşi în viaţă şi au fugit cu capul prinţului.

Turnul s-a umplut de ţipete şi de zarvă, dar Brânză cunoştea coridoarele secrete mai bine decât gărzile, aşa că ucigaşii au scăpat. Două zile mai târziu, Sânge a fost prins la Poarta Zeilor, când a încercat să părăsească Debarcaderul Regelui cu capul prinţului Jaehaerys ascuns în coburi. Sub tortură, a mărturisit că-l ducea la Harrenhal, ca să-şi primească recompensa de la prinţul Daemon. A descris şi o târfă despre care a pretins că i-ar fi angajat: o femeie care nu mai era tânără, străină după cum vorbea, înfăşurată într-o mantie cu glugă şi foarte palidă la faţă. Celelalte curve îi spuneau Mizeria.

După treisprezece zile de tortură, lui Sânge i s-a îngăduit să moară. Regina Alicent i-a poruncit lui Larys Picior-Strâmb să-i afle adevăratul nume, ca să-l poată scălda în sângele soţiei şi copiilor lui, dar cronicile ajunse până la noi nu spun dacă asta s-a întâmplat sau nu. Ser Luthor Largent şi mantiile lui aurii au scotocit Strada Mătăsii de la un capăt la altul, au scos afară toate curvele din Debarcaderul Regelui şi le-au despuiat, dar n-au dat de nicio urmă a lui Brânză sau a Viermelui Alb. Stăpânit de durere şi mânie, regele Aegon al II-lea a poruncit să fie spânzuraţi toţi prinzătorii de şobolani, şi asta s-a făcut. (Ca să-i înlocuiască, ser Otto Hightower a adus în Fortăreaţa Roşie o sută de pisici.)

Chiar dacă Sânge şi Brânză îi cruţaseră viaţa, despre regina Helaena nu se poate spune că i-a supravieţuit acelui amurg fatal. De-atunci n-a mai avut poftă de mâncare, nu s-a

mai îmbătat, n-a mai ieşit din camerele ei şi nu s-a mai putut uita la fiul său Maelor, ştiind că îi rostise numele ca să fie ucis. Regele n-a avut de ales, l-a luat pe băiat de lângă ea şi i l-a încredinţat mamei lor, regina-văduvă Alicent, pentru a-l creşte ca pe copilul ei. Aegon şi Helaena nici n-au mai împărţit patul şi ea îşi pierdea minţile pe zi ce trecea, iar el îşi lăsa furia să se dezlănţuie şi se îmbăta. Şi iar se înfuria.

Moartea dragonilor
Dragonul roşu şi cel auriu

După moartea lui Lucerys Velaryon in ţinuturile Furtunii şi uciderea prinţului Jaehaerys sub ochii mamei sale în Fortăreaţa Roşie, Dansul Dragonilor a devenit cu totul altul. Pentru negri şi verzi deopotrivă, sângele vărsat se cerea răzbunat cu vărsare de sânge. În tot ţinutul, lorzii şi-au chemat stegarii şi armatele s-au adunat şi au pornit în marş.

În Ţinuturile Riverane, năvălitori plecaţi din Raventree, purtând flamurile Rhaenyrei[15], au intrat pe pământurile Casei Bracken, unde au ars recoltele, au împrăştiat oile şi vitele, au jefuit satele şi au prădat orice sept la care au ajuns (Casa Blackwood era una dintre ultimele din partea de miazăzi a Gâtului care încă mai venera zeii vechi.)

Când Brackenii au adunat o oaste destul de puternică pentru o ripostă, lordul Samwell Blackwood i-a atacat în timp ce mărşăluiau, luându-i prin surprindere în tabăra aflată mai jos de moara de pe un mal înalt. În timpul luptei care a urmat, morii i s-a dat foc şi oamenii s-au luptat ore de-a rândul şi au murit scăldaţi în lumina roşie a flăcărilor. Aflat în fruntea armiei de la Stone Hedge, ser Amos Bracken l-a

15 La început, amândoi pretendenţii la Tronul de Fier aveau pe stindarde dragonul Casei Targaryen, roşu pe negru, dar, la sfârşitul anului 129 D.C...atât Aegon, cât şi Rhaenyra au făcut schimbări, ca să-şi poată deosebi susţinătorii de duşmani. Regele a înlocuit culoarea roşie a dragonului cu auriu, ca preamărire a strălucitorilor solzi aurii ai dragonului său, Sunfyre, pe când regina a adăugat la herbul Targaryenilor blazoanele Caselor Arryn şi Velaryon, în onoarea mamei sale, respectiv a primului său soţ (n. a.).

înfrânt în luptă unul la unul pe lordul Blackwood şi l-a ucis, pentru a pieri apoi şi el, când o săgeată din lemnul copacului inimii a nimerit în deschizătura vizierei coifului său şi i-a pătruns în ţeastă. Se presupune că săgeata a plecat din arcul surorii de şaisprezece ani a lordului Samwell, Alysanne, care avea să fie cunoscută mai târziu ca Aly cea Neagră, dar n-avem de unde şti dacă ăsta e un adevăr sau o legendă de familie.

Ambele părţi au suferit multe alte pierderi dureroase în înfruntarea care avea să devină cunoscută drept Bătălia de la Moara Arsă… şi, când Casa Bracken a fost în cele din urmă înfrântă, oamenii săi au fugit înapoi, pe propriile pământuri, sub comanda fratelui vitreg bastard al lui ser Amos, ser Raylon Rivers, doar ca să afle că Stone Hedge fusese cucerit în lipsa lor. Condusă de prinţul Daemon, purtat de Caraxes, o oaste puternică, alcătuită din forţele unite ale Caselor Darry, Roote, Piper şi Frey, luase castelul în stăpânire la vreme de furtună şi în absenţa unei atât de mari părţi a forţelor Casei Bracken. Lordul Humfrey Bracken şi copiii săi rămaşi cu el au fost luaţi prizonieri, ca şi a treia lui soţie şi amanta de obârşie umilă. Ca să nu li se facă niciun rău, ser Raylon s-a predat.

Însă nu trebuie să ne închipuim că, în tot acest timp, consiliul verde a stat degeaba. Şi ser Otto Hightower a avut de lucru până peste cap, atrăgând lorzi de partea sa, năimind mercenari, întărind apărarea Debarcaderului Regelui şi căutând cu stăruinţă noi alianţe. După respingerea propunerii oficiale de pace trimise prin Marele Maester Orwyle, Mâna şi-a dublat din nou strădaniile, trimiţând corbi către Winterfell şi Eyrie, către Riverrun, Portul Alb, Gulltown, Podul Amar şi Insula Frumoasă şi către alte cincizeci de fortăreţe şi castele. Călăreţii au galopat prin noapte către domenii mai apropiate, chemându-i pe nobilii lor stăpâni la Curte, să-i jure credinţă regelui Aegon. Ser Otto s-a străduit să atragă de partea sa şi Dorne, al cărui prinţ domnitor, Qoren Martell, luptase împotriva prinţului Daemon la Treptele de Piatră, însă oferta i-a fost respinsă cu

dispreţ.

— Dorne a mai dansat cu dragonii, a spus prinţul Qoren. Mai degrabă aş dormi printre scorpioni.

Cu toate astea, ser Otto pierdea încrederea regelui, care greşea luându-i eforturile drept lipsă de acţiune şi prudenţa drept laşitate. Septonul Eustace ne istoriseşte că, la un moment dat, când a intrat în Turnul Mâinii şi l-a găsit pe ser Otto scriind încă o scrisoare, Aegon a răsturnat călimara în poala bunicului său, spunând:

— Tronurile se câştigă cu sabia, nu cu pana. Varsă sânge, nu cerneală.

Căderea Harrenhalului în mâinile prinţului Daemon a fost un şoc cumplit pentru Înălţimea Sa, ne povesteşte Munkun. Până atunci, Aegon al II-lea crezuse că sora lui vitregă nu are sorţi de izbândă. Însă după pierderea Harrenhalului s-a simţit pentru prima oară vulnerabil. Au urmat imediat înfrângerile de la Moara Arsă şi Stone Hedge - alte lovituri care l-au făcut să înţeleagă că se află într-un pericol mult mai mare decât avusese impresia. Temerile i-au sporit când s-au întors corbii de la Reach, locul unde verzii se credeau mai puternici decât oriunde altundeva. Casa Hightower din Oraşul Vechi îl sprijinea temeinic pe regele Aegon, iar Înălţimea Sa încă se bucura de loialitatea nobililor din Arbor… Însă oriunde altundeva în sud, alţi lorzi îşi declarau loialitatea faţă de Rhaenyra, iar printre ei s-au numărat lordul Costaine de Trei Turnuri, lordul Mullendore de Uplands, lordul Taryl de Horn Hill, lordul Rowan de Crângul de Aur şi lordul Grimm de Scutul Cenuşiu.

Cel mai zgomotos dintre aceşti trădători era ser Alan Beesbury, moştenitorul lordului Lyman, care cerea eliberarea bunicului său din temniţă, unde credea aproape toată lumea că se află fostul maestru al banilor. Puşi în faţa unei astfel de cereri din partea propriilor stegari, castelanul, administratorul şi mama tânărului lord Tyrell, cu toţii regenţi până la majoratul băiatului, s-au răzgândit în privinţa susţinerii regelui Aegon şi au decis că, pentru Casa Tyrell, e mai bine să rămână în afara luptei. Septonul Eustace ne

spune că regele Aegon a început să-şi înece spaimele în vin tare. Ser Otto i-a trimis vorbă nepotului său, lordul Ormund Hightower, rugându-l fierbinte să se folosească de toate forţele din Oraşul Vechi ca să pună capăt valului de revolte din Reach.

Au urmat alte lovituri: Vale, Portul Alb, Winterfell. Casa Blackwood şi alţi lorzi riverani s-au revărsat către Harrenhal, unde fluturau stindardele prinţului Daemon. Flota Şarpelui Mărilor a blocat Golful Apei Negre şi în fiecare dimineaţă regele Aegon avea parte de plângerile negustorilor. Numai că Înălţimea Sa nu putea da niciun răspuns la obiecţiile lor şi se mulţumea să mai golească o cupă cu vin.

— Fă ceva! i-a cerut lui ser Otto.

Mâna l-a asigurat că face; avea un plan de spargere a blocadei lui Velaryon. Unul dintre cei mai importanţi piloni pe care se sprijinea pretenţia Rhaenyrei la tron era soţul său, însă tot el era şi cea mai mare dintre slăbiciunile ei. De-a lungul aventuroasei sale vieţi, prinţul Daemon îşi făcuse mai mulţi duşmani decât prieteni. Ser Otto Hightower, unul dintre primii care ajunseseră să-l urască, a luat legătura cu alt vrăjmaş al lui Daemon, Regatul celor Trei Fiice, aflat pe celălalt ţărm al Mării Înguste.

De una singură, flota regală n-avea destulă putere să spargă strânsoarea Şarpelui Mărilor, ce sufoca Defileul, iar propunerile făcute de regele Aegon lui Dalton Greyjoy din Pyke nu reuşiseră să atragă de partea sa Insulele de Fier. Flotele unite din Tyrosh, Lys şi Myr ar fi fost mai mult decât pe măsura forţelor Casei Velaryon. Ser Otto le-a trimis vorbă magisterilor, făgăduindu-le că numai şi numai ei vor avea dreptul de a face negoţ în Debarcaderul Regelui dacă-l ajutau să cureţe Defileul de corăbiile Şarpelui Mărilor, pentru ca drumul pe mare să fie din nou liber. Pentru a adăuga savoare ispitei, le-a făgăduit şi că le va ceda celor Trei Fiice Treptele de Piatră, deşi adevărul era că Tronul de Fier nu dorise nicicând să stăpânească aceste insule.

Numai că Triarhia nu se grăbea niciodată să facă o

mişcare. În lipsa unui rege adevărat, toate hotărârile importante din „regatul” cu trei capete erau luate de Înaltul Consiliu, din care făceau parte câte unsprezece magisteri din fiecare oraş şi toţi ţineau să-şi dovedească înţelepciunea, ascuţimea minţii şi importanţa, străduindu-se totodată să câştige toate avantajele posibile pentru oraşul de baştină. Marele Maester Greydon, care, cincizeci de ani mai târziu, avea să scrie o istorie fără echivoc a Regatului celor Trei Fiice, îi descrie drept „treizeci şi trei de cai, fiecare trăgând în direcţia aleasă de el însuşi”. Până şi problemele urgente, ca războiul, pacea şi alianţele, făceau obiectul unor dezbateri nesfârşite… şi, când au sosit solii lui ser Otto, Înaltul Consiliu nici măcar nu era întrunit.

Aşteptarea nu-i plăcea nicidecum tânărului rege. Tergiversările bunicului său l-au făcut să-şi piardă răbdarea. Deşi mama lui, regina-văduvă Alicent, a luat apărarea lui ser Otto, Aegon al II-lea nu şi-a plecat urechea către rugăminţile şi argumentele ei. L-a chemat pe ser Otto în sala tronului, i-a smuls de la gât colanul, simbolul rangului său, şi i l-a aruncat lui ser Criston Cole.

— De acum înainte Mâna mea va fi un pumn de fier, s-a lăudat el. Am terminat cu scrisorile.

Ser Criston n-a pierdut vremea, s-a grăbit să-şi dovedească zelul.

— Înălţimea Ta n-are de ce să cerşească sprijinul lorzilor săi, ca un milog care cere de pomană, i-a spus lui Aegon. Eşti regele legitim al Westerosului şi toţi cei care contestă asta sunt trădători. A venit vremea să afle care e preţul trădării.

L-au plătit mai întâi lorzii care sufereau în temniţele de sub Fortăreaţa Roşie, oameni care juraseră cândva să apere drepturile prinţesei Rhaenyra şi care continuau să refuze cu încăpăţânare să-şi plece genunchiul în faţa lui Aegon. Au fost târâţi rând pe rând în curtea castelului, unde Dreptatea Regelui îi aştepta cu securea. Fiecăruia i s-a dat o ultimă şansă de a-i jura credinţă Înălţimii Sale; numai lordul Butterwell, lordul Stokeworth şi lordul Rosby au preferat s-o

facă. Lordul Hayford, lordul Merryweather, lordul Harte, lordul Buckler, lordul Caswell şi Lady Fell au pus mai mult preţ pe jurământul făcut decât pe viaţa lor şi au fost decapitaţi unul după altul, alături de opt cavaleri cu feude şi de patruzeci de slujitori şi oameni din suită. Capetele le-au fost înfipte în ţepe, deasupra porţilor oraşului.

Regele Aegon a vrut şi să atace Piatra Dragonului, să zboare cu Sunfyre către cetatea de pe insulă pentru a-şi ucide sora vitregă şi pe „fiii ei bastarzi" ca răzbunare a morţii moştenitorului său, decapitat de Sânge şi Brânză. A fost nevoie să insiste tot consiliul verde, sfătuindu-l să se răzgândească. Ser Criston Cole i-a sugerat să aleagă o altă cale. Prinţesa pretendentă se folosise de trădare ca să-l omoare pe furiş pe prinţul Jaehaerys. Cole a propus să facă la fel.

— O să-i plătim prinţesei cu propria ei monedă mânjită de sânge, i-a spus el lui Aeron.

Comandantul Gărzii Regelui l-a ales ca unealtă a răzbunării pe Fratele său Jurat, ser Arryk Cargyll.

Ser Arryk cunoştea în amănunt vechiul castel al Casei Targaryen, pe care-l vizitase adesea în timpul domniei regelui Viserys. Pe apele golfului Apa Neagră trudeau încă mulţi oameni, pentru că locuitorii Pietrei Dragonului depindeau de mare ca să se hrănească. Cargyll putea fi dus cu uşurinţă în satul de pescari aflat mai jos de castel. De acolo îşi putea croi singur drum până la regină. El şi fratele lui, ser Erryk, erau gemeni, semănau, în toate privinţele, ca două picături de apă; Ciupercă, precum şi septonul Eustace subliniază că nici măcar ceilalţi cavaleri din Garda Regelui nu-i puteau deosebi. Odată îmbrăcat în alb, ser Arryk putea să umble nestingherit prin Piatra Dragonului, a spus ser Criston; orice străjer pe care l-ar fi întâlnit l-ar fi luat, cu siguranţă, drept fratele lui.

Ser Arryk n-a fost încântat de această însărcinare. Mai mult decât atât, după cum ne povesteşte septonul Eustace, în noaptea dinaintea îmbarcării sale, cavalerul, foarte tulburat, a mers în septul din Fortăreaţa Roşie, unde i s-a

rugat Mamei din Ceruri, implorându-i iertarea. Dar făcea parte din Garda Regelui, jurase să i se supună acestuia şi comandantului, aşa că singura lui alegere onorabilă a fost să plece spre Piatra Dragonului, purtând veşmintele pătate de sare ale unui simplu pescar.

Adevărata sa misiune rămâne subiect de dispută. Marele Maester Munkun ne spune că i se poruncise s-o ucidă pe Rhaenyra, punând capăt rebeliunii ei cu o singură lovitură, însă Ciupercă insistă că prada cavalerului erau fiii reginei, că Aegon al II-lea voia să spele sângele fiului său ucis cu al nepoţilor săi bastarzi, Jacaerys şi Joffrey „Strong”.

Ser Arryk a ajuns la ţărm fără nicio piedică, şi-a îmbrăcat armura şi mantia albă şi a pătruns lesne în castel, dându-se drept fratele său, exact aşa cum plănuise Criston Cole. A ajuns în inima Pietrei Dragonului, însă, când se îndrepta către apartamentele regale, zeii l-au adus faţă în faţă chiar cu ser Erryk, care a ştiut imediat ce înseamnă prezenţa fratelui său acolo. Menestrelii ne istorisesc că şi-a scos sabia din teacă spunând:

— Te iubesc, frate.

— Şi eu pe tine, frate, a răspuns ser Arryk, scoţându-şi-o pe a lui.

Marele Maester Munkun ne istoriseşte că gemenii s-au luptat aproape o oră; zăngănitul oţelului izbit de oţel a trezit jumătate din Curtea reginei, dar privitorii n-au putut face nimic mai mult decât să-i urmărească neputincioşi, fiindcă nimeni nu putea spune care e un frate şi care e celălalt. În cele din urmă, ser Arryk şi ser Erryk s-au rănit mortal unul pe altul şi au murit unul în braţele altuia, cu lacrimi pe obraji.

Istorisirea lui Ciupercă e mai scurtă, mai picantă şi întru totul mai dezgustătoare. Bufonul spune că lupta n-a durat mai mult de câteva minute. N-a existat nicio declaraţie a dragostei frăţeşti; când şi-au încrucişat săbiile, fiecare Cargyll l-a numit pe celălalt trădător. Aflat mai sus decât fratele său pe scara în spiralã, ser Erryk a dat prima lovitură mortală, o tăietură sălbatică, de sus în jos, care a fost cât pe

ce să reteze din umăr mâna în care ţinea ser Arryk sabia, dar, în cădere, acesta a înşfăcat mantia albă a ucigaşului său şi l-a tras destul de aproape ca să-i împlânte pumnalul adânc în pântec. Ser Arryk a murit înainte de sosirea gărzilor, dar rana din măruntaie l-a omorât pe ser Erryk abia după patru zile, timp în care a urlat, chinuit de dureri atroce, blestemându-şi totodată fratele trădător.

Din motive evidente, menestrelii şi povestitorii au preferat istorisirea lui Munkun. Maesterii şi alţi cărturari trebuie să hotărască singuri care versiune e mai aproape de adevăr. Septonul Eustace nu ne spune decât că gemenii Cargyll s-au ucis unul pe altul şi aici trebuie să încheiem această parte a poveştii.

La Debarcaderul Regelui, Larys Strong, zis Picior-Strâmb, maestrul şoaptelor, întocmise o listă cu numele tuturor lorzilor care se adunaseră la Piatra Dragonului când fusese încoronată Rhaenyra şi care făceau parte din consiliul negru. Lorzii Celtigar şi Velaryon îşi aveau castelele pe insule; Aegon al II-lea era prea slab pe mare, aşa că se aflau la adăpost de furia lui. Însă lorzii „negri” cu domenii pe continent nu se bucurau de o asemenea protecţie.

Cu o sută de cavaleri şi cei cinci sute de oşteni ai Casei Regale, alături de trei ori mai mulţi mercenari căliţi în lupte, ser Criston a pornit în marş către Rosby şi Stokeworth, ai căror lorzi se căiseră de curând pentru devotamentul lor faţă de regină, şi le-a poruncit să-şi dovedească loialitatea unindu-şi forţele cu ale sale. Astfel mărită, armia lui s-a îndreptat spre zidurile portului Duskendale, luându-i apărătorii prin surprindere. Oraşul a fost jefuit, corăbiile din port incendiate, lordul Darklyn decapitat. Cavalerilor vasali Casei lui şi oştenilor din garnizoană li s-a dat de ales între a-şi pune săbiile, cu jurământ, în slujba regelui Aegon sau a împărtăşi soarta seniorului lor. Cei mai mulţi au preferat prima variantă.

Popasul Corbilor a fost următoarea ţintă al lui ser Criston. Prevenit din vreme că oastea regelui e pe drum, lordul Staunton a închis porţile castelului şi şi-a sfidat

asediatorii. Din spatele zidurilor, n-a putut decât să privească neputincios cum îi sunt incendiate câmpurile şi pădurile şi satele, cum îi sunt măcelărite oile şi vitele şi căsăpiţi supuşii. Când proviziile din castel au ajuns pe sfârşite, lordul a cerut întăriri printr-un corb trimis la Piatra Dragonului.

Pasărea a ajuns când Rhaenyra şi negrii ei îl jeleau pe ser Erryk şi se întrebau cum ar fi trebuit să răspundă ultimului atac al lui „Aegon Uzurpatorul”. Deşi zguduită de încercarea de a lua viaţa ei (sau pe ale fiilor ei), regina încă se codea să asalteze Debarcaderul Regelui. Munkun (care, să nu uităm, a scris cu mulţi ani după cele întâmplate) spune că avea oroare de uciderea rudelor. Maegor cel Crud îl omorâse pe Aegon, propriul său nepot, şi fusese blestemat pentru asta până când îşi dăduse ultima suflare pe tronul furat. Septonul Eustace pretinde că Rhaenyra avea „o inimă de mamă”, de aceea se codea să pună în pericol vieţile fiilor care îi mai rămăseseră. Numai Ciupercă a fost de faţă la întrunirile consiliului, şi repetă cu insistenţă că Rhaenyra era încă atât de îndureratăde moartea fiului ei Lucerys, încât nu venea la consiliul de război, lăsând conducerea acestuia pe seama Şarpelui Mărilor şi a soţiei lui, prinţesa Rhaenys.

De data asta, versiunea lui Ciupercă pare cea mai demnă de crezare, fiindcă ştim că, la nouă zile după ce-şi trimisese lordul Staunton cererea de ajutor, peste mare s-a auzit zgomot de aripi pieloase şi deasupra Popasului Corbilor a apărut Meleys, femela-dragon supranumită Regina Roşie din pricina solzilor săi stacojii. Avea membranele aripilor roz, iar coama, coarnele şi ghearele îi străluceau, arămii. Iar pe spatele ei, într-o armură din oţel şi aramă, se afla însăşi Rhaenys Targaryen, „Regina-Care-N-a-Fost-Să-Fie”.

Ser Criston Cole nu s-a înspăimântat. Mâna lui Aegon se aşteptase să apară, ba chiar contase pe asta. Răpăitul tobelor a dat o poruncă, iar oştenii cu arcuri lungi şi arbaletrierii s-au grăbit să înainteze, pentru a umple

văzduhul cu săgeţile lor. Scorpionii s-au înclinat către cer şi au slobozit suliţe din fier, aidoma celor care îl doborâseră cândva pe Meraxes în Dorne. Meleys a fost lovită de vreo douăzeci de ori, însă asta n-a izbutit decât s-o înfurie mai tare. A coborât brusc, scuipând foc în dreapta şi-n stânga. Cavalerii au ars în şa când flăcările au aprins coamele şi pielea şi hamurile cailor. Oştenii şi-au aruncat suliţele şi s-au împrăştiat care încotro. Unii au încercat să se ascundă în spatele scuturilor, dar nici lemnul de stejar, nici fierul nu puteau opri răsuflarea unui dragon.

— Ţintiţi călăreaţa! striga ser Criston, de pe calul său alb, înconjurat de fum şi flăcări.

Meleys a scos un urlet, cu vălătuci de fum ieşindu-i din nări şi cu un armăsar zvâcnind din picioare în botul ei, cuprins de limbi de foc.

Apoi s-a auzit un urlet de răspuns. În zare au apărut alte două siluete înaripate: regele însuşi, călare pe Sunfyre, dragonul auriu, şi fratele său, Aemond, pe Vhagar. Criston Cole întinsese o cursă, iar Rhaenys muşcase momeala. Cursa se închidea acum în jurul ei.

Prinţesa Rhaenys n-a încercat nicidecum să fugă. Cu un strigăt de bucurie şi un plesnet de bici, a întors-o pe Meleys către duşmani. Poate ar fi avut o şansă dacă s-ar fi luptat doar cu Vhagar, dar trebuia să-l înfrunte totodată şi pe Sunfyre, aşa că pierirea îi era neîndoielnică. Dragonii s-au încleştat cu violenţă, la trei sute de metri deasupra câmpului de luptă, unde globuri de foc au răbufnit şi au înflorit în văzduh, atât de strălucitoare încât, mai târziu, martorii au jurat că se umpluse cerul de sori. Fălcile stacojii ale lui Meleys s-au închis în jurul gâtului auriu al lui Sunfyre preţ de o clipă, până ce Vhagar s-a năpustit asupra lor din înalturi. Toţi trei s-au prăbuşit răsucindu-se. S-au izbit de pământ atât de tare încât, la o leghe distanţă, din zidurile Popasului Corbilor s-au desprins pietre.

Oamenii din apropierea dragonilor n-au supravieţuit ca să poată povesti ce-au văzut. Cei aflaţi mai departe nu au putut să vadă nimic prin flăcări şi fum. Focurile s-au stins

abia după câteva ore. Iar din cenuşa rămasă, doar Vhagar s-a ridicat nevătămată. Meleys murise, trupul i se zdrobise de pământ, rupându-se în bucăţi. Iar Sunfyre, superbul dragon auriu, avea o aripă pe jumătate desprinsă, pe când călăreţul lui, regele, avea coastele rupte, un şold sfărâmat şi arsuri pe jumătate de corp. Cel mai rău arăta braţul lui stâng. Flăcările dragonului îi încinseseră armura atât de tare încât se topise, pătrunzându-i în carne.

Un trup despre care s-a crezut că e al lui Rhaenys Targaryen a fost găsit ceva mai târziu lângă leşul dragonului ei, dar se înnegrise atât de tare încât nimeni n-a putut să jure că e într-adevăr ea. Preaiubită fiică a nobilei doamne Jocelyn Baratheon şi a prinţului Aemon Targaryen, credincioasă soţie a lordului Corlys Velaryon, mamă şi bunică, „Regina-Care- N-a-Fost-Să-Fie” a trăit neînfricată şi a murit într-un vârtej de sânge şi foc. Avea cincizeci şi cinci de ani.

În ziua aceea şi-au pierdut viaţa şi opt sute de cavaleri, scutieri şi oameni de rând. O altă sută au murit nu după mult

timp, când prinţul Aemond şi ser Criston Cole au cucerit Popasul Corbilor şi i-au executat pe toţi ostaşii din garnizoană. Capul lordului Staunton a fost dus la Debarcaderul Regelui şi înfipt deasupra Porţii Vechi… dar capul dragonului Meleys, plimbat prin oraş într-o căruţă, a fost o privelişte copleşitoare pentru mulţimea care a amuţit de spaimă. Septonul Eustace ne spune că, după asta, mii de oameni au tot părăsit Debarcaderul Regelui, până când regina-văduvă Alicent a poruncit să se zăvorască porţile oraşului.

Regele Aegon al II-lea nu a murit, deşi arsurile lui erau atât de dureroase, îşi chema moartea. A fost dus la Debarcaderul Regelui într-o lectică închisă, ca să nu se vadă cât de grav rănit este, şi nu s-a ridicat din pat tot restul anului. Septonii s-au rugat pentru el, iar maesterii l-au îngrijit cu poţiuni şi lapte de mac, însă Aegon dormea nouă ore din zece; se trezea doar ca să ia câteva îmbucături, niciodată îndestulătoare, şi se culca iarăşi. În afară de mama lui, regina-văduvă, şi de Mâna regelui, ser Criston Cole, nu-i era nimănui îngăduit să-i tulbure odihna. Soţia lui nici măcar n-a încercat vreodată să-l vadă, atât de pierdută era în durerea şi nebunia ei.

Prea mare şi prea greu ca să poată fi mişcat şi cu aripa prea grav rănită ca să poată zbura, dragonul regelui, Sunfyre, a rămas pe câmp, lângă Popasul Corbilor, unde se ţâra prin cenuşă ca un uriaş vierme auriu. În primele zile, s-a hrănit cu cadavrele arse din jur. După ce le-a terminat, oamenii lăsaţi de ser Criston să-i poarte de grijă i-au adus viţei şi oi.

— Acum trebuie să conduci tu regatul, până când fratele tău se va înzdrăveni îndeajuns ca să-şi poarte din nou coroana, i-a spus Mâna Regelui prinţului Aemond.

Septonul Eustace scrie că n-a fost nevoie să i-o spună de mai multe ori. Aşa a ajuns coroana din fier şi rubine a lui Aegon Cuceritorul pe capul lui Aemond cel Chior, zis şi „Ucigaşul-de-Nepoţi”.

— Arăt mult mai bine cu coroana asta decât a arătat el

vreodată, s-a făli t Aemond.

Dar nu s-a considerat niciodată rege, s-a mulţumit să se numească doar Protector al Ţinutului şi Prinţ Regent. Ser Criston a rămas Mână a Regelui.

În vreme ce s-au petrecut toate acestea, seminţele aruncate de Jacaerys Velaryon în timpul călătoriei sale prin nord au început să rodească, oamenii se adunau în Portul Alb, Winterfell, Barrowton, Sisterton, Gulltown şi Porţile Lunii. Ser Criston i-a atras atenţia noului Prinţ Regent că, dacă toţi aceia şi-ar uni forţele cu ale lorzilor riverani care i se alăturaseră prinţului Daemon la Harrenhal, nici măcar zidurile puternice ale Debarcaderului Regelui nu le-ar putea ţine piept.

Veştile dinspre miazăzi erau tot atât de rău prevestitoare. Dând ascultare rugăminţilor unchiului său, lordul Ormund Hightower plecase din Oraşul Vechi cu o mie de cavaleri, o mie de arcaşi şi trei mii de oşteni, plus multe alte mii de vivandiere, mercenari, călăreţi liberi şi oameni de rând, numai ca să se trezească atacat de ser Alan Beesbury şi de lordul Alan Tarly. Deşi aveau sub comanda lor mult mai puţini oameni, cei doi îl hărţuiau zi şi noapte, îi atacau taberele, îi omorau iscoadele, incendiau locurile prin care trebuia să treacă. Mai către sud, lordul Costayne plecase din Trei Turnuri ca să-i atace Ormund Hightower convoiul de bagaje. Mai rău decât atât, la urechile nobilului lord ajunsese vestea că o oaste la fel de mare ca a lui cobora pe malul Manderului, condusă de Thaddeus Rowan, lord de Crângul de Aur. Ca urmare, lordul Ormund ajunsese la concluzia că nu poate continua să înainteze fără ajutor din partea Debarcaderului Regelui.

— Avem nevoie de dragonii voştri, scria în mesajul lui.

Cu o încredere oarbă în propriul său curaj, în priceperea sa de războinic şi în forţa dragonului său, femela Vhagar, Aemond abia aştepta să-şi întâlnească duşmanii în luptă.

— Curva din Piatra Dragonului nu e adevărata ameninţare, a spus el. Nu e nici Rowan, nici toţi trădătorii lui

din Reach. Pericolul e unchiul meu. Dacă moare Daemon, toţi neghiobii care flutură stindardele surorii noastre vor da fuga să se-ascundă în castelele lor şi niciunul n-o să ne mai facă necazuri.

La est de Golful Apei Negre, nici reginei Rhaenyra nu-i mergea mai bine. Moartea fiului ei, Lucerys, fusese o lovitură zdrobitoare pentru o femeie deja zdruncinată de sarcină, de chinurile facerii şi pruncul născut mort. Când vestea despre moartea prinţesei Rhaenys a ajuns la Piatra Dragonului, regina şi lordul Velaryon, care o considera vinovată de moartea soţiei lui, şi-au aruncat furioşi vorbe grele.

— Tu ar fi trebuit să fii în locul ei, a ţipat Şarpele Mărilor la Înălţimea Sa. Ţie ţi-a cerut Staunton ajutorul, dar ai lăsat asta în seama nevestei mele şi le-ai interzis fiilor tăi să i se alăture!

Toată lumea din castel ştia că prinţii Jace şi Joff fuseseră dornici să zboare pe dragonii lor la Popasul Corbilor, împreună cu prinţesa Rhaenys.

— Numai eu am fost în stare să înseninez inima Înălţimii Sale, pretinde Ciupercă, în *Mărturia* sa. În acele clipe sumbre, i-am devenit sfetnic, mi-am lăsat deoparte sceptrul de bufon şi pălăria ţuguiată, ca să-i ofer toată înţelepciunea şi toată compasiunea mea. Fără ştirea nimănui, am fost măscăriciul care i-a cârmuit, un rege nevăzut, în straie pestriţe.

Sunt pretenţii de prea mari proporţii pentru un bărbat de o atât de mică înălţime, şi nu le confirmă nici alte cronici, nici faptele. Înălţimea Sa nu era nicidecum singură. Îi rămăseseră în viaţă patru fu.

— Puterea mea şi alinarea mea, îi numea regina.

Aegon cel tânăr şi Viserys, fiii prinţului Daemon, aveau nouă, respectiv şapte ani. Prinţul Joffrey n-avea decât unsprezece… însă Jacaerys, prinţ de Piatra Dragonului, era în pragul celei de-a cincisprezecea aniversări.

Către sfârşitul anului 129 D.C., a fost rândul lui Jace să se facă remarcat. Aducându-şi aminte ce-i făgăduise

Fecioarei din Vale, i-a poruncit prinţului Joffrey să zboare la Gulltown cu Tyraxes. Munkun sugerează că, mai presus de orice, a hotărât asta ca să-şi ţină fratele departe de bătălii. Ordinul nu i-a plăcut lui Joffrey, care era hotărât să-şi dovedească bărbăţia pe câmpul de luptă. Numai după ce i s-a spus că e trimis în Vale ca s-o apere de dragonii lui Aegon a consimţit fratele lui, fără tragere de inimă, să plece. Rhaena, fiica de treisprezece ani dăruită prinţului Daemon de Laena Velaryon, a fost aleasă să-l însoţească. Cunoscută ca Rhaena de Pentos, după locul naşterii sale, nu călărea niciun dragon, căci puiul din oul încredinţat ei murise cu câţiva ani în urmă, dar a luat cu sine în Vale alte trei ouă şi se ruga noapte de noapte să iasă pui din ele.

Sora geamănă a Rhaenei, Baela, a rămas la Piatra Dragonului. Logodită de multă vreme cu prinţul Jacaerys, a refuzat să-l părăsească şi a insistat că poate lupta alături de el pe dragonul ei… deşi Moondancer era încă prea mic ca s-o poată purta. Şi, cu toate că Baela şi-a anunţat şi intenţia de a se mărita de îndată cu Jace, n-a avut loc nicio nuntă. Munkun spune că prinţul nu voia să se însoare înainte de a se termina războiul, pe când Ciupercă pretinde că era deja însurat cu Sara Snow, misterioasa bastardă din Winterfell.

Prinţul de Piatra Dragonului a avut grijă să-i trimită la loc sigur şi pe fraţii lui vitregi, Aegon cel Tânăr şi Viserys, în vârstă de nouă ani primul şi de şapte ani al doilea. Tatăl lor, prinţul Daemon, îşi făcuse mulţi prieteni în Oraşul Liber Pentos în timpul vizitelor sale acolo, aşa că Jacaerys a trimis vorbă dincolo de Marea Îngustă, la prinţul din acel oraş, care a fost de acord să le poarte de grijă celor doi băieţi până ce avea să se asigure Rhaenyra că Tronul de Fier îi aparţine. În ultimele zile ale anului 129 D.C., micii prinţi s-au urcat la bordul corăbiei *Dulcea Uitare de Sine* - Aegon cu Stormcloud, iar Viserys strângându-şi la piept oul de dragon - şi au pornit spre Essos. Şarpele Mărilor a trimis şapte dintre corăbiile sale de război să-i escorteze, ca să ajungă cu bine la Pentos.

Prinţul Jacaerys l-a adus curând pe lordul Valurilor

înapoi, la Curte, numindu-l Mână a reginei. El şi lordul Corlys au început apoi să pună la cale un atac asupra Debarcaderului Regelui.

Cu Sunfyre lângă Popasul Corbilor, rănit şi nefiind în stare să zboare, şi cu Tessarion în Oraşul Vechi, alături de prinţul Daeron, Debarcaderul Regelui nu mai era apărat decât de doi dragoni maturi… iar călăreaţa lui Dreamfyre, regina Helaena, îşi petrecea zilele în întuneric, plângând, deci nu putea fi socotită o ameninţare. Aşa că nu mai rămânea decât Vhagar. Printre dragonii în viaţă, niciunul n-o egala ca forţă sau cruzime pe „nemernica aia bătrână”, însă Jace s-a gândit că nici măcar ea n-ar fi putut ţine piept dacă Vermax, Syrax şi Caraxes s-ar fi năpustit în acelaşi timp asupra Debarcaderului Regelui.

Ciupercă nu era la fel de sigur de asta.

— Trei înseamnă mai mult decât unul, pretinde piticul că i-ar fi spus prinţului de Piatra Dragonului, dar patru înseamnă mai mult decât trei, iar şase înseamnă mai mult decât patru, atâta lucru ştie chiar şi un bufon.

Când Jace i-a atras atenţia că Stormcloud n-a fost călărit niciodată, Moondancer nu e decât un pui, iar Tyraxes se află tocmai în Vale, cu prinţul Joffrey, şi a vrut să ştie unde propune să scoată mai mulţi dragoni, piticul, după cum povesteşte chiar el, a râs şi a zis:

— De sub cearşafuri şi din stive de lemne, de oriunde v-aţi împrăştiat voi, Targaryenii, sămânţa argintie.

Casa Targaryen stăpânea Piatra Dragonului de mai bine de două sute de ani, încă de când venise din Valyria lordul Aenar Targaryen, cu dragonii lui. Cu toate că obişnuiseră întotdeauna să se cunune frate cu soră şi văr cu verişoară, sângele tânăr se înfierbântă şi nu era o taină că bărbaţii din nobila casă îşi satisfăceau poftele trupului cu fiicele (ba şi cu nevestele) supuşilor lor, oamenii de rând, lucrători ai pământului şi pescari, din satele de la poalele Muntelui Dragonului. Până în zilele domniei regelui Jaehaerys străvechiul drept al primei nopţi era invocat, poate, mult mai des în Piatra Dragonului decât oriunde

altundeva în cele Şapte Regate, deşi buna regină Alysanne ar fi fost probabil şocată dacă ar fi auzit asta.

Cu toate că prima noapte era detestată în alte părţi, după cum aflase regina Alysanne din discuţiile ei cu femeile, astfel de sentimente erau înăbuşite în Piatra Dragonului, unde, în ochii localnicilor, Targaryenii semănau mai mult a zei decât a oameni. Acolo, miresele astfel binecuvântate în noaptea nunţii erau invidiate, iar copiii născuţi din asemenea împreunări erau mai preţuiţi decât ceilalţi, pentru că lorzii de Piatra Dragonului sărbătoreau adesea naşterea lor oferind mamelor daruri bogate, sub formă de aur, mătăsuri şi pământuri. Despre fericiţii bastarzi se spunea că sunt „născuţi din sămânţa dragonului”, dar cu timpul au ajuns să fie numiţi doar „Seminţe”. Chiar şi după ce tradiţiei primei nopţi i s-a pus capăt, anumiţi Targaryeni au continuat să se distreze cu fiicele hangiilor şi cu nevestele pescarilor, aşa că Piatra Dragonului era plină de Seminţele lor şi de fiii Seminţelor.

Către aceştia şi-a îndreptat atenţia prinţul Jacaerys, îndemnat de bufonul său, când a jurat că orice bărbat în stare să stăpânească un dragon va primi pământuri şi bogăţii şi va fi făcut cavaler; fiii îi vor fi înnobilaţi şi fiicele măritate cu lorzi, iar el va avea onoarea de a lupta, alături de prinţul de Piatra Dragonului, împotriva uzurpatorului Aegon Targaryen al II-lea şi a trădătorilor trecuţi pe partea lui.

Nu toţi cei care au răspuns chemării prinţului erau „Seminţe”, sau măcar fiii sau nepoţi ai Seminţelor. Vreo douăzeci dintre cavalerii reginei s-au oferit să încalece dragonii, printre ei aflându-se şi lordul Comandant al Gărzii ei, ser Steffon Darklyn; au făcut-o şi câţiva scutieri, ajutoare de bucătar, corăbieri, saltimbanci şi două servitoare. Munkun vorbeşte despre izbânzile şi tragediile care au urmat spunându-le „Culesul Seminţelor” (şi subliniind că nu Ciupercă, ci Jacaerys însuşi le-a dat acest nume). Altora li se pare mai potrivit „Culesul Roşu”.

Pe Ciupercă ne-am fi aşteptat cel mai puţin să-l găsim

printre cei doritori să devină călăreţi ai dragonilor; în *Mărturia* sa, piticul îşi descrie pe larg încercarea de a se urca pe bătrânul Silverwing, considerat cel mai blând dintre dragonii fără stăpân. E una dintre cele mai amuzante istorisiri ale sale şi se încheie cu el însuşi traversând în fugă curtea castelului Piatra Dragonului, cu turul pantalonilor în flăcări, şi aproape înecându-se după ce a sărit într-o fântână ca să stingă focul. Greu de crezut, fără îndoială… dar strecoară o întâmplare hazlie în ceea ce este, altminteri, o înşiruire de fapte înspăimântătoare.

Dragonii nu sunt cai. Nu se lasă cu uşurinţă călăriţi de oameni şi atacă ori de câte ori se înfurie sau se simt ameninţaţi. În *Istorisirea adevărată,* Munkun ne spune că şaisprezece oameni şi-au pierdut viaţa dându-şi silinţa să devină călăreţi de dragoni. Iar de trei ori mai mulţi au fost fie arşi, fie ologiţi. Steffon Darklyn a murit în flăcări când a încercat să se urce în spinarea dragonului Seasmoke. Lordul Gormon Massey a avut aceeaşi soartă când a dat să se apropie de Vermithor. Sheepstealer i-a smuls un braţ unui bărbat pe nume Denys Argintiul, cu părul şi ochii de culori care te îndemnau să-l crezi când spunea că e urmaşul unui bastard al lui Maegor cel Crud. În vreme ce băieţii lui se străduiau să-i oprească sângerarea, Cannibal s-a năpustit din văzduh asupra lor, l-a alungat pe Sheepstealer şi i-a înfulecat pe toţi, tată şi fii.

Dar Seasmoke, Vermithor şi Silverwing erau obişnuiţi cu oamenii şi le suportau prezenţa. Odată încălecaţi, îi acceptau mai uşor pe noii lor călăreţi. Vermithor, dragonul Regelui cel Bătrân, şi-a plecat grumazul în faţa bastardului unui fierar, un munte de om, pe nume Hugh Ciocanul sau Hugh cel Tare. Pe Silverwing, multiubitul dragon al Bunei Regine Alysanne, a încălecat un ostaş cu părul foarte deschis la culoare şi de aceea cunoscut şi drept Ulf cel Alb, nu doar ca Ulf Beţivanul, cum i se spunea fiindcă bea în neştire.

Iar Seasmoke, care pe vremuri îl purtase prin văzduh pe Laenor Velaryon, s-a lăsat încălecat de Addam din Hull, un băiat de cincisprezece ani, a cărui obârşie încă mai

stârneşte dispute între cronicari.

Addam şi fratele lui cu un an mai mic, Alyn, erau băieţii Marildei, tânăra şi frumoasa fiică a unui marangoz. Pe fata aceea, o prezenţă familiară printre corăbiile în construcţie ale tatălui ei, o ştia toată lumea mai degrabă drept Şoricelul, fiindcă „era mărunţică şi iute şi te împiedicai mereu de ea”. În 114 D.C., când l-a adus pe lume pe Addam, încă n-avea şaptesprezece ani şi abia împlinise optsprezece când urmase Alyn, în 115. Mici de statură şi iuţi, aidoma mamei lor, amândoi bastarzii din Hull aveau părul argintiu şi ochii violeţi şi au dovedit, la o vârstă fragedă, că „au sarea mării în sânge”, căci au crescut pe docurile pentru construirea corăbiilor stăpânite de bunicul lor şi au ieşit pe mare, ca muşi, înainte de a împlini opt ani. Când Addam avea zece ani, iar Alyn nouă, bunicul lor a murit şi mama lor a moştenit docurile, pe care le-a vândut şi a folosit banii pentru a pleca ea însăşi pe mare, ca stăpână a unei corăbii pentru negoţ, pe care a numit-o *Şoricelul.* Negustorească ageră şi navigatoare cutezătoare, Marilda din Hull stăpânea în 130 D.C. şapte corăbii, iar bastarzii ei munceau întotdeauna pe una dintre ele.

Oricine se uita la Addam şi Alyn nu se îndoia că sunt Seminţe de dragon, deşi mama lor refuza, neabătută, să spună cine le e tată. Numai când a dat prinţul Jacaerys de ştire că e în căutarea unor noi călăreţi pentru dragoni a rupt Marilda în sfârşit tăcerea şi a pretins că amândoi băieţii sunt fiii naturali ai răposatului ser Laenor Velaryon.

Cei doi îi semănau într-adevăr şi se ştia că Laenor mergea des pe docurile pentru construcţia corăbiilor din Hull. Cu toate astea, atât în Piatra Dragonului, cât şi în Driftmark, mulţi nu s-au încrezut în vorbele Marildei, fiindcă îşi aminteau foarte bine că pe Laenor Velaryon nu-l interesau femeile. Însă nimeni s-a îndrăznit s-o facă mincinoasă… căci tatăl lui Laenor, lordul Corlys însuşi, îi adusese pe băieţi la prinţul Jacaerys, pentru Culesul Seminţelor. După ce le supravieţuise tuturor copiilor săi şi fusese trădat de nepoţi şi de veri, Şarpele Mărilor părea mai

mult decât nerăbdător să-i recunoască pe nou descoperiţii săi nepoţi. Iar când Addam din Hull s-a urcat pe Seasmoke, dragonul lui ser Laenor, asta a părut o dovadă adevărului spuselor mamei sale.

De aceea n-ar trebui să fim surprinşi că atât Marele Maester Munkun, cât şi septonul Eustace susţin, îndatoritori, paternitatea lui ser Laenor… însă Ciupercă e, ca de obicei, de altă părere. În *Mărturia* sa, bufonul vine cu ideea că „micul şoricel” nu-l avea drept tată pe fiul Şarpelui Mărilor, ci chiar pe acesta din urmă. Ne atrage atenţia că lordul Corlys nu împărtăşea preferinţele erotice ale fiului său şi că docurile pentru construirea corăbiilor din Hull îi erau ca o a doua casă, le vizita mult mai des decât Laenor. Prinţesa Rhaenys, soţia lui, era pătimaşă din fire, ca mulţi alţi Targaryeni, spune Ciupercă, şi n-ar fi primit cu blândeţe vestea că nobilul ei soţ aduce pe lume bastarzi împreună cu o fetişcană de două ori mai tânără decât ea, care mai e şi fiica unui marangoz. De aceea, după naşterea lui Alyn, lordul a pus cu prudenţă capăt întâlnirilor sale amoroase de pe docuri şi i-a poruncit Şoricelului să-şi ţină băieţii departe de Curte. Abia după moartea prinţesei Rhaenys a simţit lordul Corlys că-şi poate scoate bastarzii la lumină fără să-i pună în pericol.

Trebuie să fie spus că, de această dată, versiunea bufonului pare mai veridică decât cele oferite de septon şi maester. Probabil că la Curtea reginei Rhaenyra mulţi au avut aceeaşi bănuială. Şi, dacă a fost aşa, şi-au ţinut gura. La puţină vreme după ce Addam din Hull a dovedit că poate zbura cu Seasmoke, lordul Corlys a mers până la a-i cere Reginei Rhaenyra să retragă pata ruşinoasă a naşterii nelegitime de pe numele băiatului şi al fratelui său. Când la rugăminţile lui s-au adăugat cele ale prinţului Jacaerys, regina le-a dat ascultare. Addam din Hull, sământă de dragon şi bastard, a devenit Addam Velaryon, moştenitor al Driftmarkului.

Dar asta nu a pus capăt Culesului Roşu. Aveau să se mai întâmple multe, mai rele, cu urmări cumplite pentru cele

Şapte Regate.

Cei trei dragoni sălbatici din Piatra Dragonului nu au fost la fel de uşor de luat în stăpânire ca aceia care mai avuseseră călăreţi. Sheepstealer, un dragon din cale-afară de urât, de culoarea noroiului, ieşit din ou în tinereţea Regelui cel Bătrân, prinsese gustul oilor şi se năpustea asupra turmelor în tot ţinutul dintre Driftmark şi malul Apei Line. Arareori le făcea vreun rău ciobanilor, dacă nu încercau să-i stea împotrivă, dar se ştia că, din când în când, înfuleca şi câte un dulău. Grey Ghost sălăşluia într-o hrubă adâncă, fumegătoare, de pe coasta de răsărit a vulcanului numit Muntele Dragonului, prefera peştele şi era adesea văzut zburând pe deasupra Mării Înguste şi înhăţându-şi prada din ape. De un cenuşiu-pal, culoarea ceţii din zori, era un dragon deosebit de sfios, ani de-a rândul se ferise de oameni şi ocolise tot ce ieşea din mâinile lor.

Cel mai mare şi mai bătrân dintre dragonii sălbatici era Cannibal, numit astfel pentru că se hrănea cu hoiturile dragonilor morţi şi se năpustea asupra locurilor de clocit din Piatra Dragonului, unde se ghiftuia cu ouă şi pui abia ieşiţi din găoace. Era negru tăciune, cu ochii verzi şi răi şi printre oamenii de rând se zvonea că-şi făcuse bârlogul acolo dinainte de sosirea Targaryenilor. (Atât Marele Maester Munkun, cât şi septonul Eustace sunt de părere, ca şi mine, că e prea puţin probabil să fie aşa.) încercări de a-l călări se făcuseră cu zecile; bârlogul îi era plin cu oasele celor care râvniseră să zboare cu el. Dintre Seminţele de dragon, nimeni n-a avut mintea atât de slabă încât să-ncerce să-l tulbure (dacă a făcut-o cineva, nu s-a întors ca să-şi spună povestea). Unii l-au căutat pe Grey Ghost, însă nu au izbutit să-i dea de urmă, căci se pricepea de minune să se ascundă. Sheepstealer putea fi scos cel mai uşor din culcuş, dar era rău şi se înfuria lesne, aşa că a ucis mai multe Seminţe decât toţi cei trei dragoni din castel la un loc. Unul dintre cei care au sperat să-l îmblânzească a fost Alyn din Hull (după ce îl căutase zadarnic pe Grey Ghost). Dar Sheepstealer nu l-a vrut. Alyn a ieşit din sălaşul lui, împleticindu-se, numai

iuţeala cu care a acţionat fratele lui i-a salvat viaţa. Seasmoke l-a alungat pe dragonul sălbatic, iar Addam a stins focul cu propria sa mantie. Pentru tot restul lungii sale vieţi, Alyn Velaryon avea să poarte pe spate şi pe picioare cicatricele lăsate de întâlnirea cu dragonul. Însă s-a considerat norocos pentru că a supravieţuit. Multe alte Seminţe şi oameni simpli care visau să se urce în spinarea lui Sheepstealer şi-au găsit sfârşitul în burta lui.

În cele din urmă, dragonul maroniu a fost învins de viclenia şi stăruinţa unei „fetişcane micuţe şi oacheşe” de şaisprezece ani, care i-a adus în fiecare dimineaţă câte o oaie proaspăt tăiată, până când Sheepstealer s-a învăţat s-o accepte şi s-o aştepte. Munkun scrie că numele fetei din partea căreia nu te-ai fi aşteptat să poată călări un dragon era Nettles. Ciupercă ne povesteşte că era o bastardă pe nume Netty, despre a cărei obârşie nu se ştia mare lucru, în afară de faptul că o adusese pe lume o curvă de pe docuri. Oricum o fi chemat-o, avea părul negru, ochii căprui, pielea smeadă, era slabă, spurcată la gură, neînfricată… şi a fost prima şi ultima fiinţă omenească purtată prin văzduh de Sheepstealer.

Prinţul Jacaerys şi-a atins astfel ţelul. În schimbul numeroaselor pierderi de vieţi şi multelor suferinţe provocate, a marelui număr de proaspete văduve şi de oameni care aveau să-şi poarte cicatricele arsurilor până în ziua morţii, fuseseră găsiţi patru călăreţi noi de dragoni. Când anul 129 D.C. se apropia de sfârşit, prinţul făcea pregătiri pentru zborul către Debarcaderul Regelui. Alesese ca dată a atacului prima zi cu lună plină din noul an.

Însă planurile oamenilor sunt simple jucării ale zeilor. În timp ce Jace îşi punea la cale atacul, dinspre răsărit se apropia o nouă ameninţare. Strădaniile lui ser Otto Hightower dăduseră roade; Înaltul Consiliu al Triarhiei se întrunise în Tyrosh şi îi acceptase propunerea de alianţă. Cu flamurile celor Trei Fiice fluturând pe catarge, nouăzeci de corăbii de război au plecat de pe Treptele de Piatră, vâslind spre Defileu… şi, după cum a fost vrerea sorţii şi a zeilor, *Dulcea Uitare de Sine,* corabia din Pentos pe care se aflau cei doi prinţi din Targaryen, a nimerit drept în colţii lor.

Vasele din escorta menită s-o protejeze au fost fie scufundate, fie capturate; tot capturată a fost şi *Dulcea Uitare de Sine.*

Vestea despre cele întâmplate a ajuns la Piatra Dragonului abia când a apărut prinţul Aegon, agăţat cu disperare de grumazul dragonului său, Stormcloud. Ciupercă povesteşte că băiatul era alb ca varul la faţă de spaimă, tremura ca frunza în vânt şi duhnea a urină. Avea doar nouă ani, nu mai zburase niciodată până atunci… şi nici nu avea să mai zboare vreodată, pentru că Stormcloud fusese foarte grav rănit când fugise de pe corabie: din burtă îi ieşeau nenumărate cozi de săgeţi obişnuite, iar una de scorpion îi străpungea gâtul. A murit după mai puţin de o oră, răsuflând şuierat în vreme ce din răni i se revărsa sânge fierbinte, fumegând.

Fratele mai mic al lui Aegon, prinţul Viserys, n-a avut cum să fugă de pe corabie. Era un băiat isteţ, aşa că şi-a ascuns oul de dragon, s-a îmbrăcat cu haine zdrenţuite, pătate de sare, şi s-a dat drept un simplu mus, însă unul dintre adevăraţii muşi l-a trădat şi a fost luat prizonier. Ciupercă scrie că un căpitan din Tyrosh şi-a dat seama primul pe cine pusese mâna, dar amiralul flotei, Sharako Lohar din Lys, l-a lăsat curând fără preţiosul trofeu.

Amiralul lysean şi-a împărţit flota în două pentru atac. O parte trebuia să intre în Defileu dinspre miazăzi faţă de Piatra Dragonului, iar cealaltă dinspre miazănoapte. Lupta a început în primele ore ale dimineţii celei de-a cincea zile a celui de-al o sută treizecilea an de după Cucerirea lui Aegon. Corăbiile lui Sharako au înaintat cu soarele care se înălţa în spatele lor. Ascunse de strălucirea razelor, au luat prin surprindere multe dintre galerele lordului Velaryon; pe unele le-au izbit, sfărâmându-le, iar pe altele le-au abordat cu funii şi cârlige cu patru gheare. Jumătatea din miazăzi a lăsat Piatra Dragonului neatinsă şi s-a năpustit asupra ţărmurilor insulei Driftmark, unde au debarcat luptători în Oraşul Mirodeniilor şi au trimis în port corăbii în flăcări pentru a le incendia pe cele ieşite să le oprească. Pe la

jumătatea dimineţii, Oraşul Mirodeniilor ardea, în timp ce oştenii din Myr şi Tyrosh băteau chiar la porţile castelului Valul Înalt.

Când, purtat de Vermax, prinţul Jacaerys a trecut în zbor peste un şir de galere lysene, a fost întâmpinat de o ploaie de suliţe şi săgeţi. Corăbierii Triarhiei mai înfruntaseră dragonii şi în alte dăţi, când se războiseră cu prinţul Daemon la Treptele de Piatră. Nimeni nu le putea pune la îndoială curajul; erau pregătiţi să ţină piept şuvoiului de foc al fiarei cu armele pe care le aveau.

— Ucideţi călăreţul, şi atunci dragonul o să plece, le-au spus căpitanii şi comandanţii lor.

O corabie a izbucnit în flăcări, apoi o alta. Însă oamenii din Oraşele Libere au continuat să lupte… până când a răsunat un urlet şi, ridicându-şi privirile, au văzut mai multe siluete înaripate ieşind de după Muntele Dragonului şi năpustindu-se spre ei.

Una e să te baţi cu un dragon şi alta să te atace deodată cinci. Când Silverwing, Sheepstealer, Seasmoke şi Vermithor au năvălit asupra lor, oamenii Triarhiei şi-au simţit curajul părăsindu-i. Şirul de corăbii de luptă s-a frânt, căci galerele au făcut cale întoarsă una după alta. Dragonii coborau din cer ca fulgerele, scuipând globuri de foc, albastre şi portocalii, roşii şi aurii, unul mai strălucitor decât altul. Corăbiile s-au spart în bucăţi sau au fost mistuite de vâlvătăi. Cuprinşi de flăcări, oamenii se aruncau în mare urlând. Din apă se înălţau coloane înalte de fum negru. Totul părea pierdut… totul *era* pierdut…

Cum şi de ce a căzut dragonul s-a aflat pe urmă din multe poveşti, toate diferite între ele. Unii au pretins că un arbaletrier l-a nimerit în ochi cu o săgeată de fier, dar e dubioasă asemănarea cu sfârşitul pe care şi l-a găsit Meraxes în Dorne, cu multă vreme în urmă. O altă istorisire spune că, de pe gabia unei galere myrishene, un corăbier a aruncat spre Vermax un cârlig de abordaj. Unul dintre vârfurile lui a pătruns între doi solzi, iar iuţeala cu care zbura dragonul l-a făcut să se înfigă mai adânc. Năierul

înfăşurase capătul lanţului în jurul catargului şi atât greutatea corăbiei, cât şi forţa aripilor lui Vermax au tras de cârlig, lăsând în urmă, pe burta lui, o tăietură lungă, zdrenţuită. Acoperind zarva cumplită a luptei, urletul de furie al dragonului s-a auzit tocmai până în Oraşul Mirodeniilor. Zborul lui Vermax s-a frânt brusc şi el s-a prăbuşit fumegând, zbierând şi lovind apa cu ghearele. Supravieţuitorii au povestit că a vrut să iasă la suprafaţă, dar nu a izbutit decât să cadă cu burta pe o galeră în flăcări. Lemnul s-a făcut ţăndări, catargul a picat rostogolindu-se, iar dragonul s-a zvârcolit, încâlcindu-se în tachelaj. Corabia s-a înclinat puternic şi s-a scufundat, iar Vermax s-a dus la fund împreună cu ea.

Se spune că Jacaerys Velaryon a sărit şi a reuşit să se agaţe de o bucată din epava fumegândă, dar, câteva bătăi de inimă mai târziu, nişte arbaletrieri de pe cea mai apropiată corabie myrisheană şi-au trimis săgeţile către el. A fost lovit o dată, apoi încă o dată. Din ce în ce mai mulţi corăbieri din Myr au pus mâna pe arbaletele lor. În cele din urmă, o săgeată a străpuns gâtul lui Jace şi valurile l-au înghiţit.

Bătălia din Defileu a continuat până târziu, în noapte, trimiţându-şi zgomotele la miazănoapte şi la miazăzi de Piatra Dragonului, şi a rămas una dintre cele mai sângeroase lupte purtate vreodată pe mare. Sharako Lohar plecase de pe Treptele de Piatră conducând o flotă alcătuită din nouăzeci de corăbii de luptă din Myr, Lys şi Tyrosh; însă numai douăzeci şi opt s-au întors acasă, şubrezite, şi, dintre acestea, doar trei nu erau lysene. Ca urmare, văduvele din Myr şi Tyrosh l-au acuzat pe amiral că a trimis flotele lor în luptă, ca să fie distruse, pe când a lui a stat deoparte, şi astfel a început o ceartă care, doi ani mai târziu, avea să ducă la sfârşitul Triarhiei, căci cele trei oraşe s-au întors unul împotriva altuia, în Războiul Fiicelor. Dar asta e în afara ţelurilor acestei cronici.

Cu toate că au ocolit Piatra Dragonului, fără îndoială imaginându-şi că vechea fortăreaţă a Casei Targaryen e mult prea puternică pentru a fi cucerită, atacatorii au făcut insula

Driftmark să plătească din greu pentru asta. Oraşul Mirodeniilor a fost jefuit cu brutalitate, locuitorii, bărbaţi, femei şi copii deopotrivă, au fost măcelăriţi pe străzi şi lăsaţi ca hrană pentru pescăruşi, şobolani sau ciori, casele au fost arse. Oraşul n-a fost reconstruit niciodată. A fost incendiat şi castelul Valul Înalt. Toate comorile aduse de Şarpele Mărilor din est au fost mistuite de foc, iar servitorii i-au fost ucişi când au încercat să fugă de flăcări. Flota Casei Velaryon a rămas fără aproape o treime din corăbii. Au murit mii de oameni. Însă niciuna dintre aceste pierderi nu a provocat o suferinţă atât de cumplită ca moartea lui Jacaerys Velaryon, prinţ de Piatra Dragonului şi moştenitor al Tronului de Fier.

Se părea că pierise şi cel mai mic dintre fiii Rhaenyrei. După toată zăpăceala din timpul luptei, niciun supravieţuitor nu părea să ştie, fără dubiu, pe ce corabie fusese prinţul Viserys. Luptătorii din ambele tabere l-au crezut mort, înecat sau ars sau măcelărit. Şi, cu toate că fugise şi rămăsese în viaţă, fratele lui, Aegon cel Tânăr, îşi pierduse toată voioşia; n-avea să se ierte niciodată fiindcă sărise în spinarea lui Stormcloud şi fugise, lăsându-şi fratele mai mic la bunul plac al duşmanilor. A rămas scris că, atunci când a fost felicitat pentru victorie, Şarpele Mărilor a răspuns:

— Dacă asta e o victorie, mă rog să nu mai am parte de nicio alta.

Ciupercă ne povesteşte că, în noaptea aceea, pe Piatra Dragonului, doi bărbaţi au sărbătorit masacrul într-o tavernă plină de fum de sub castel; călăreţii de dragoni Hugh Ciocanul şi Ulf cel Alb, care zburaseră pe Vermithor şi Silverwing în timpul bătăliei şi supravieţuiseră ca să se fălească.

— Acum suntem cu adevărat cavaleri, a spus Hugh cel Tare, cu un aer solemn.

Iar Ulf a râs:

— Asta-i bătaie de joc! Ar trebui să fim lorzi.

Nettle nu a sărbătorit cu ei. Zburase împreună cu ceilalţi, luptase cu tot atâta curaj, pârjolise şi ucisese la fel ca ei, dar, când se întorsese la Piatra Dragonului, avea faţa

neagră de fum şi brăzdată de lacrimi. Iar Addam Velaryon, fost până nu demult Addam din Hull, l-a căutat pe Şarpele Mărilor după bătălie; dar nici măcar Ciupercă nu spune despre ce au vorbit.

Două săptămâni mai târziu, în Reach, Ormund Hightower s-a trezit prins între două oşti duşmane. Thaddeus Rowan, lord de Crângul de Aur, şi Tom Flowers, bastard de Podul Amar, s-au năpustit asupra lui dinspre nord-est, cu o armie uriaşă de cavaleri călare, pe când ser Alan Beesbury, lordul Alan Tarly şi lordul Owen Costayne se aliaseră ca să-i taie retragerea către Oraşul Vechi. Când l-au împresurat armatele pe malurile Miedului, atacându-l din toate părţile în acelaşi timp, lordul Hightower şi-a văzut oastea rupând rândurile, spulberată. Înfrângerea părea de neocolit… până când pe deasupra câmpului de luptă a trecut o umbră şi un urlet cumplit a cutremurat văzduhul, străpungând zăngănitul oţelului lovit de oţel. Sosise un dragon. O femelă, Tessarion, supranumită Regina Albastră, de culoarea cobaltului şi a aramei. Călăreţul ei era cel mai tânăr dintre cei trei fii ai Reginei Alicent, Daeron Targaryen, scutierul în vârstă de cincisprezece ani al lordului Ormund.

Prinţul Daeron şi dragonul lui au schimbat soarta bătăliei. Oamenii lui Ormund au trecut acum la atac, împroşcându-şi cu blesteme duşmanii care au fugit. La apusul soarelui, lordul Rowan se retrăgea spre miazănoapte cu rămăşiţele oştirii sale. Tom Flowers arsese, zăcea mort printre buruieni, cei doi Alani fuseseră luaţi prizonieri, iar lordul Costayne trăgea să moară, grav rănit de sabia neagră a Neînfricatului Jon Roxton, supranumită Făcătoarea de Orfani. În vreme ce lupii şi corbii se înfruptau din victimele măcelului, lordul Hightower l-a ospătat pe prinţul Daeron cu carne de bour şi vin tare şi l-a ridicat la rangul de cavaler cu legendara sabie valyriană Vigilenţa, numindu-l „ser Daeron cel Cutezător”.

Prinţul i-a răspuns cu modestie:

— Lordul meu e binevoitor, dar victoria îi aparţine lui Tessarion.

Când vestea despre dezastrul de pe malurile Miedului a ajuns la Piatra Dragonului, înfrângerea şi disperarea au umplut aerul, plutind, apăsătoare, peste Curtea negrilor. Lordul Bar Emmon a mers chiar până la a spune că poate venise vremea să-şi plece cu toţii genunchiul în faţa lui Aegon al II-lea. Regina nici n-a vrut să audă. Numai zeii ştiu cu adevărat ce se ascunde în sufletele bărbaţilor, iar ale femeilor sunt încă şi mai greu de înţeles. Distrusă de pierderea unui fiu, Rhaenyra Targaryen părea să fi găsit puteri noi după pierirea celui de-al doilea. Moartea lui Jace a întărit-o, i-a devorat temerile, lăsând în loc doar furie şi ură. Pentru că încă avea mai mulţi dragoni decât fratele ei vitreg, regina s-a hotărât să-i folosească pe toţi, oricare ar fi fost preţul. A spus, în consiliul negru, că o să dezlănţuie o furtună de foc şi moarte asupra lui Aegon şi a susţinătorilor lui şi fie o să-l smulgă de pe Tronul de Fier, fie o să moară ea încercând.

Pe celălalt ţărm al golfului, o hotărâre asemănătoare prinsese rădăcini în sufletul lui Aemond Targaryen, care domnea în numele fratelui său, Aegon, ţintuit la pat. Aemond cel Chior o dispreţuia pe sora sa vitregă, Rhaenyra, dar vedea o mult mai mare ameninţare în unchiul său, prinţul Daemon, şi în uriaşa oaste pe care şi-o strânsese la Harrenhal. Prinţul şi-a chemat stegarii şi consiliul şi le-a dat de ştire că va porni la luptă împotriva unchiului său şi îi va pedepsi crunt pe lorzii riverani răzvrătiţi.

A propus să atace Ţinuturile Riverane atât dinspre răsărit, cât şi dinspre apus, silindu-i astfel pe lorzii Tridentului să lupte pe două fronturi în acelaşi timp. Jason Lannister adunase pe dealurile apusene o oaste formidabilă; o mie de cavaleri în armură şi de şapte ori pe atâţia arcaşi şi alţi oşteni. Trebuia să coboare la şes şi să traverseze Furca Roşie, trecând-o prin foc şi sabie, în timp ce ser Criston Cole pornea din Debarcaderul Regelui, însoţit de prinţul Aemond însuşi, pe Vhagar. Cele două oşti aveau să se întâlnească la Harrenhal, zdrobindu-i între ele pe „trădătorii din Trident”. Iar dacă unchiul lui ieşea dintre zidurile castelului ca să li se

împotrivească, aşa cum trebuia cu siguranţă să facă, Vhagar avea să-l înfrângă pe Caraxes, iar prinţul Aemond avea să se ntoarcă la Debarcaderul Regelui cu capul prinţului Daemon.

Cutezătoarea lovitură plănuită de prinţ nu s-a bucurat de acordul tuturor membrilor consiliului verde. L-au susţinut ser Criston Cole, Mâna Regelui, şi ser Tyland Lannister, însă Marele Maester Orwyle l-a îndemnat să trimită mai întâi vorbă la Capătul Furtunii, pentru ca, înainte de plecare, să-şi sporească forţele adăugând-o pe a Casei Baratheon; lordul Jasper Wylde, zis Băţ-de-Fier, a insistat că trebuie chemaţi din sud lordul Hightower şi prinţul Daeron, fiindcă „doi dragoni sunt mai puternici decât unul singur”. Şi regina-văduvă prefera prudenţa, aşa că şi-a rugat fiul să aştepte să se vindece atât fratele lui, regele, cât şi Sunfyre cel Auriu, dragonul acestuia, ca să ia parte şi ei la atac.

Însă prinţului Aemond nu i-au fost pe plac astfel de amânări. A spus, sus şi tare, că n-are nevoie nici de fraţii lui, nici de dragonii lor; Aegon era prea grav rănit, iar Daeron, prea tânăr. Da, sigur, Caraxes era o fiară înspăimântătoare, sălbatică şi vicleană şi trecută prin multe bătălii… dar Vhagar era mai bătrână, mai fioroasă şi de două ori mai mare. Septonul Eustace povesteşte că Ucigaşul-de-Nepoţi era convins că va învinge şi nu dorea nicidecum să-şi împartă gloria, nici cu fraţii lui, nici cu oricine altcineva.

Nu i s-a putut sta împotrivă, căci era regent şi, până ce Aegon al II-lea avea să se ridice din pat şi să-şi ia sabia, toată puterea îi aparţinea. A rămas neclintit în hotărârea sa şi, două săptămâni mai târziu, a ieşit călare de la Poarta Zeilor, în fruntea unei armate de patru mii de oameni.

— Şaisprezece zile de marş până la Harrenhal, a trâmbiţat. În a şaptesprezecea o să benchetuiesc în castelul lui Harren cel Negru, iar capul unchiului meu o să mă privească de sus, din suliţa mea.

Iar de cealaltă parte a ţinutului, supunându-se comandantului său, Jason Lannister, lord de Casterly Rock, şi-a revărsat oastea în josul dealurilor din vest, coborând cu toate forţele asupra Furcii Roşii şi a inimii Ţinuturilor

Riverane. Lorzii din Trident n-au avut de ales, s-au întors spre el, să-l înfrunte.

Daemon Targaryen era prea vârstnic şi prea călit în lupte ca să stea cu mâinile în sân şi să se lase încolţit între ziduri, chiar dacă era vorba de zidurile masive ale Harrenhalului. Încă avea prieteni în Debarcaderul Regelui şi aflase ce punea la cale Aemond încă dinainte de plecarea acestuia din cetate. Se spune că, imediat ce a auzit că Aemond şi ser Criston Cole părăsiseră Debarcaderul Regelui, prinţul Daemon a izbucnit în râs, exclamând:

— Era şi timpul!

Sosise un moment pe care-l aştepta de multă vreme. Din turnurile răsucite ale Harrenhalului şi-a luat zborul un stol de corbi.

La Furca Roşie, lordul Jason Lannister s-a trezit faţă în faţă cu forţele lordului de Pinkmaiden, bătrânul Petyr Piper, şi cu ale lordului de Popasul Călătorului, Tristan Vance. Vesticii erau mai numeroşi decât duşmanii lor, însă lorzii din Ţinuturile Riverane cunoşteau locurile. Oamenii Casei Lannister au încercat de trei ori să treacă şi de fiecare dată au fost respinşi; în timpul ultimei încercări, lordul Jason a fost rănit mortal de un scutier încărunţit, Pate din Longleaf. (După bătălie, lordul Piper în persoană l-a ridicat pe acest bărbat la rangul de cavaler, numindu-l Longleaf Omorâtorul-de-Lei.) Însă al patrulea atac al armiei lui Lannister s-a făcut prin vad; de data asta a căzut lordul Vance, doborât de ser Adam Tarbeck, care luase comanda forţelor din vest. Tarbeck şi o sută de cavaleri aleşi pe sprânceană şi-au scos armurile grele şi au trecut înot pe malul opus, mai sus de locul luptei, apoi au făcut un ocol ca să ajungă în spatele liniilor lordului Vance. Frontul lorzilor riverani a fost spart şi oştenii din vest au dat năvală cu miile şi au ajuns dincolo de Furca Roşie.

Între timp, fără ca muribundul lord Jason şi stegarii lui să aibă habar, o flotă de corăbii lungi din Insulele de Fier s-a năpustit asupra ţărmurilor domeniului Lannister, condusă de Dalton Greyjoy de Pyke. Curtat de ambii pretendenţi la

Tronul de Fier, Krakenul Roşu se hotărâse. Oamenii lui de fier nu puteau spera să pătrundă în Casterly Rock, odată ce lady Johanna zăvorâse porţile, dar au luat în stăpânire trei sferturi dintre vasele din port, le-au scufundat pe celelalte, apoi au năboit peste zidurile Lannisportului şi au prădat oraşul, alegându-se cu nenumărate bogăţii şi cu peste şase sute de femei şi fete, printre care şi amanta preferată a lordului Jason şi fiicele lui naturale.

În altă parte a Ţinutului, lordul Walys Mooton a plecat de la Iazul Fecioarelor în fruntea unui grup de o sută de cavaleri, pentru a-şi uni forţele cu ale unor clanuri pe jumătate sălbatice, Crabb şi Brune de la Capul Ghearei Despicate, precum şi cu ale Casei Celtigar din Insula Cleştilor, împreună, au trecut în goană prin păduri de pini şi peste dealuri învăluite în ceaţă pentru a ajunge la Popasul Corbilor, unde au luat garnizoana prin surprindere. După ce a pus din nou stăpânire pe castel, lordul Mooton şi-a condus cei mai curajoşi oameni către câmpul de cenuşă dinspre apus, ca să pună capăt vieţii dragonului Sunfyre.

Cei care visau să li se spună omorâtori de dragoni au nimicit străjerii care înconjurau fiara, fiind însărcinaţi să o hrănească, să o slujească şi să o apere, însă Sunfyre însuşi s-a dovedit mult mai cumplit în luptă decât se aşteptase cineva. Dragonii sunt stângaci când se află pe pământ, iar uriaşa creatură aurie cu o aripă sfâşiată nu se mai putea avânta în văzduh. Atacatorii se aşteptau s-o găsească aproape moartă. Dar Sunfyre doar dormea; zăngănitul armelor şi ropotul copitelor de cai l-au trezit în scurt timp, iar prima suliţă care l-a atins l-a înfuriat groaznic. Plin de noroi şi mişcându-se printre oasele a nenumărate oi, s-a zvârcolit şi s-a ondulat ca un şarpe, plesnind din coadă şi azvârlind flăcări aurii spre atacatori în timp ce încerca să-şi ia zborul. De trei ori s-a înălţat şi de trei ori a căzut la pământ. Oamenii lui Mooton mişunau în jurul lui cu săbii şi suliţe şi securi, rănindu-l grav de mai multe ori… dar fiecare lovitură părea doar să-l întărâte din ce în ce mai mult. Şaizeci de oameni au murit înainte de a o rupe ceilalţi la

fugă.

Unul dintre cei uciși a fost Walys Mooton, lord de Iazul Fecioarelor. Două săptămâni mai târziu, când l-a descoperit fratele său, Manfyrd, trupul nu-i mai era decât carne carbonizată în armura topită şi colcăia de viermi. Însă pe câmpul acela de cenuşă, presărat cu cadavre de oameni cutezători şi cu leşuri de cai, arse şi umflate, lordul Manfryd nu a găsit şi dragonul regelui Aegon. Sunfyre dispăruse. Nu se zăreau nici urmele care ar fi trebuit să existe dacă ar fi plecat târâş. Se părea că Sunfyre cel Auriu îşi luase iarăşi zborul… dar în viaţă nu rămăsese niciun om care să poată spune încotro.

Între timp, prinţul Daemon Targaryen s-a grăbit să se îndrepte către sud, purtat de aripile dragonului său, Caraxes. A zburat pe deasupra ţărmului apusean al Ochiului Zeilor, la o bună distanţă de drumul pe care mărşăluia oastea lui ser Criston, izbutind s-o facă fără să fie zărit de duşmani, apoi a traversat Apa Neagră şi a străbătut

văzduhul pe deasupra ei, către răsărit, spre mare, până la Debarcaderul Regelui. La Piatra Dragonului, Rhaenyra Targaryen s-a înveşmântat în zale negre, strălucitoare, şi s-a urcat pe Syrax, care şi-a luat zborul în vreme ce o furtună începea să biciuiască apele golfului. Regina şi soţul ei s-au întâlnit în văzduh, cu mult deasupra oraşului, şi au prins să se rotească în jurul Dealului lui Aegon.

La apariţia lor, groaza s-a înstăpânit pe străzile oraşului, căci oamenii au înţeles de îndată că atacul de care se temuseră era pe punctul să înceapă. Când plecaseră să recucerească Harrenhalul, prinţul Aemond şi ser Criston lăsaseră Debarcaderul Regelui fără apărători… şi Ucigaşul-de-Nepoţi o luase pe Vhagar, fiara fioroasă… aşa că dragonilor reginei n-avea cine să le ţină piept, în afară de Dreamfyre şi de câţiva dragoni încă nematurizaţi pe deplin. Cei tineri nu fuseseră încălecaţi niciodată, iar din călăreaţa lui Dreamfyre, regina Helaena, nu mai rămăsese decât o femeie zdrobită; oraşul era ca şi fără dragoni.

Cărându-şi în spate copiii şi atât cât puteau duce din bunurile lor lumeşti, mii de oameni s-au scurs pe porţile oraşului, în căutarea unui loc sigur afară, printre lucrătorii pământului. Alţii au săpat sub cocioabele lor gropi şi tuneluri, găuri întunecate şi umede în care sperau să se poată ascunde dacă ardea oraşul. (Marele Maester Munkun ne spune că o mare parte dintre pasajele secrete şi dintre tainicele pivniţe de sub Debarcaderul Regelui datează de atunci.) În Fundătura Puricilor au izbucnit răzmeriţe. Când pe Golful Apei Negre au apărut pânzele corăbiilor Şarpelui Mărilor, venind dinspre răsărit şi îndreptându-se către fluviu, clopotele tuturor septurilor din oraş au început să bată, iar gloatele au năvălit pe străzi, jefuind totul în fuga lor. Zeci de oameni au murit înainte de a izbuti mantiile aurii să reînstăpânească liniştea.

De vreme ce atât lordul Protector, cât şi Mâna Regelui lipseau, iar Aegon al II-lea însuşi era plin de arsuri, ţintuit la pat şi pierdut în visele aduse de laptele de mac, apărarea Debarcaderului Regelui a rămas în seama reginei-văduve. Şi

ea a fost la înălţime; a poruncit să fie zăvorâte porţile castelului şi ale oraşului, le-a ordonat Mantiilor Aurii să se urce pe ziduri şi a trimis mesageri pe cai iuţi să-l caute pe prinţul Aemond şi să-l aducă înapoi.

Totodată, i-a poruncit Marelui Maester Orwyle să trimită corbi la „toţi lorzii care ne sunt loiali”, cerându-le să sară în apărarea regelui lor legitim. Orwyle s-a întors în goană în odăile sale, dar acolo îl aşteptau patru Mantii Aurii. Unul dintre cei patru bărbaţi i-a înăbuşit strigătele, iar trei l-au bătut şi l-au legat fedeleş. Cu un sac tras pe cap, Marele Maester a fost azvârlit într-una dintre celulele întunecate de sub castel.

Mesagerii reginei Alicent au ajuns doar până la porţile oraşului, unde alte Mantii Aurii i-au arestat. Fără ca Înălţimea Sa să fi ştiut, cei şapte căpitani care păzeau porţile, aleşi anume pentru loialitatea lor faţă de regele Aegon, fuseseră arestaţi sau ucişi în clipa ivirii lui Caraxes în văzduh, deasupra Fortăreţei Roşii… căci soldaţii de rând din Garda Oraşului încă îl adorau pe Daemon Targaryen, comandantul lor de odinioară.

Fratele reginei, ser Gwayne Hightower, locţiitorul comandantului Mantiilor Aurii, s-a repezit la grajduri, vrând să dea alarma; dar a fost prins, dezarmat şi târât în faţa mai marelui său, ser Luthor Largent. Când Hightower l-a numit schimbă-mantie, ca pe orice trădător, ser Luthor a izbucnit în râs:

— Daemon ne-a dat mantiile astea, a spus el, şi sunt de aur pe orice parte le-ai întoarce.

Apoi şi-a înfipt sabia în pântecul lui ser Gwayne şi a ordonat să se deschidă porţile oraşului în faţa puhoiului de oameni revărsat de pe corăbiile Şarpelui Mărilor.

În ciuda mult lăudatelor sale ziduri groase, Debarcaderul Regelui a fost ocupat în mai puţin de o zi. La Poarta Fluviului s-a dus o luptă scurtă şi sângeroasă, în care treisprezece cavaleri loiali Casei Hightower şi o sută de ostaşi au alungat mantiile aurii şi au respins, vreme de aproape opt ceasuri, atacurile venite atât din interiorul

oraşului, cât şi din afara lui. Însă eroismul lor a fost zadarnic, căci oştenii Rhaenyrei au pătruns nestingheriţi prin toate celelalte şase porţi. Apariţia dragonilor reginei a descurajat orice împotrivire, iar susţinătorii regelui Aegon rămaşi în viaţă fie s-au ascuns, fie au fugit, fie şi-au plecat genunchiul în faţa cuceritorilor.

Dragonii au coborât rând pe rând. Sheepstealer s-a oprit pe Dealul Visenyei, iar Silverwing şi Vermithor pe Dealul lui Rhaenys, lângă Groapa Dragonului. Prinţul Daemon s-a rotit în jurul turnurilor Fortăreţei Roşii înainte de a-l aduce pe Caraxes în curtea exterioară. După ce s-a convins că apărătorii fortăreţei nu au de gând să-i atace, i-a făcut semn soţiei sale, regina, să coboare cu dragonul Syrax. Rămas în văzduh, Addam Velaryon a început să zboare cu Seasmoke în jurul zidurilor cetăţii, dând de veste, prin bătăile imenselor aripi pieloase ale dragonului, că oricărei încercări de nesupunere i se va răspunde cu foc.

Odată ce şi-a dat seama că împotrivirea e inutilă, regina-văduvă Alicent a ieşit din Cetăţuia lui Maegor împreună cu tatăl ei, ser Otto Hightower, cu ser Tyland Lannister şi cu lordul Jasper Wylde, zis şi Băţ-de-Fier. (Lordul Larys Strong nu era cu ei. Maestrul şoaptelor izbutise cumva să se facă nevăzut.) Septonul Eustace, martor la tot ceea ce a urmat, ne istoriseşte că regina Alicent a încercat să ducă tratative cu fiica ei vitregă.

— Îngăduie-ne să convocăm un Mare Consiliu, cum a făcut odinioară Regele cel Bătrân, a spus regina-văduvă, şi să cerem părerea tuturor lorzilor din regat despre succesiune.

Regina Rhaenyra i-a respins propunerea cu dispreţ:

— Mă iei drept Ciupercă? a întrebat. Ştim amândouă foarte bine ce ar hotărî consiliul ăla.

Apoi i-a cerut mamei sale vitrege să aleagă: supunere sau moarte în flăcări.

Regina Alicent şi-a plecat fruntea, învinsă, i-a înmânat cheile castelului şi le-a poruncit cavalerilor şi oştenilor să depună armele.

— Oraşul îţi aparţine, prinţesă, se povesteşte că ar fi spus ea, dar nu vei reuşi să-l stăpâneşti prea multă vreme. Şoarecii joacă pe masă când lipseşte pisica, însă Aemond, fiul meu, se va întoarce, aducând cu sine foc şi sânge.

Oamenii Rhaenyrei au dat de soţia rivalului său, regina nebună Helaena, încuiată în dormitorul ei… dar, când au spart şi uşa apartamentelor regelui, nu au găsit decât „patul gol şi oala de noapte plină.” Regele Aegon al II-lea fugise. Ca şi copiii lui, prinţesa Jaehaera, de şase ani, şi prinţul Maelor, de doi ani, împreună cu cavalerii Willis Fell şi Rickard Thorne, din Garda Regelui. Nici măcar regina-văduvă nu părea să ştie unde plecaseră, iar Luthor Largent s-a jurat că nimeni nu ieşise pe porţile oraşului.

Dar n-au putut să ia cu ei Tronul de Fier. Iar Regina Rhaenyra nu s-a simţit în stare să meargă la culcare înainte de a-l lua ea în stăpânire. Aşa că în sala tronului au fost aprinse făcliile, iar ea a urcat treptele din fier şi s-a aşezat acolo unde stătuse regele Viserys înaintea ei, Regele cel Bătrân înaintea lui, iar Maegor şi Aenys şi Aegon Dragonul în zilele din vechime. Cu chipul împietrit şi încă în armură, Rhaenyra a stat acolo, sus, până când toţi bărbaţii şi femeile din Fortăreaţa Roşie au fost aduşi înaintea ei, siliţi să îngenuncheze, s-o implore să-i ierte şi să-şi pună în slujba ei, cu jurământ, vieţile şi săbiile şi onoarea, recunoscând-o ca regină.

După cum istoriseşte septonul Eustace, ceremonia a durat întreaga noapte. Zorii se iviseră de ceva vreme când Rhaenyra Targaryen s-a ridicat de pe tron şi a coborât. „Iar când soţul ei, prinţul Daemon, a escortat-o afară din sală, pe picioarele Înălţimii Sale şi în palma sa stângă s-au zărit tăieturi”, scrie Eustace. „Stropi mari de sânge au căzut pe podea, în urma ei, şi oamenii cu mintea limpede au schimbat priviri cu subînţeles, dar niciunul nu a cutezat să rostească adevărul cu glas tare: Tronul de Fier o respinsese pe Rhaenyra şi zilele ei de domnie aveau să fie puţine.”

Moartea dragonilor Rhaenyra triumfătoare

In vreme de Debarcaderul Regelui era cucerit de Rhaenyra şi de dragonii ei, prinţul Aemond şi ser Criston Cole înaintau spre Harrenhal, iar oastea iui Lannister, condusă acum de Adrian Tarbeck, se îndrepta spre răsărit.

La Castelul Ghindei, oamenii vestului au fost opriţi repede când lordul Joseth Smallwood a ieşit pe neaşteptate şi li s-a alăturat lordului Piper şi rămăşiţelor oştii sale înfrânte, dar Piper a murit în bătălia care a urmat (şi-a simţit

inima plesnind în piept la vederea capului nepotului său favorit înfipt într-o suliţă, ne spune Ciupercă), iar lordul Smallwood s-a retras în castelul său. O a doua bătălie a urmat peste trei zile, când riveranii s-au regrupat sub conducerea unui cavaler rătăcitor, ser Harry Penny. Acest erou îndoielnic a murit la scurt timp după aceea, în timp ce îl ucidea pe Adrian Tarbeck. Lannisterii au învins din nou, secerându-i pe riveranii care fugeau. Când şi-a reluat marşul spre Harrenhal, oastea vesticilor se afla sub comanda bătrânului lord Humfrey Lefford, care se alesese cu atât de multe răni încât o conducea dintr-un palanchin.

Lordul Lefford nu bănuia că, în curând, va trebui să facă faţă unei încercări mai grele, pentru că spre oastea sa se îndrepta, dinspre miazănoapte, o armie de duşmani odihniţi: două mii de oameni sălbatici ai Nordului, fluturând stindardele cu mai multe blazoane ale Rhaenyrei. În fruntea lor călărea lordul de Barrowtown, Roderick Dustin, un războinic atât de bătrân şi de încărunţit, încât i se spunea Roddy Ruină. Oştenii săi erau bărbaţi cu plete şi bărbi sure, înveşmântaţi în zale vechi şi blănuri zdrenţuite, cu toţii luptători căliţi în bătălii şi cu toţii călare. Îşi spuneau Lupii Iernii.

— Am venit să murim pentru regina-dragon, a dat de veste lordul Roderick la Gemenii, când lady Sabitha Frey a ieşit călare în întâmpinarea lor.

Între timp, drumurile noroioase şi furtunile cu ploaie au încetinit înaintarea lui Aemond, pentru că armia lui era alcătuită mai ales din pedestraşi şi o urma un convoi lung de bagaje. Avangarda lui ser Criston a câştigat, pe malul lacului, o scurtă bătălie îndârjită cu ser Oswald Wode şi cu lorzii Darry şi Roote, dar altminteri nu i s-a pus nimeni în cale. După nouăsprezece zile de marş au ajuns la Harrenhal… şi au găsit porţile castelului larg deschise şi nici urmă de prinţul Daemon şi de oamenii lui.

Prinţul Aemond a ţinut-o pe Vhagar aproape de grosul oştii în timpul marşului, crezând că unchiul lui ar putea încerca să-i atace din văzduh, cu Caraxes. A ajuns la

Harrenhal la o zi după Cole şi în noaptea ce a urmat au sărbătorit marea victorie. Daemon şi „lepădăturile lui riverane” dăduseră bir cu fugiţii în loc să-i înfrunte mânia, a declarat sus şi tare Aemond. Nu e de mirare că, odată ce a aflat vestea despre cucerirea Debarcaderului Regelui, prinţul s-a simţit ca un prost. Furia lui nu poate fi descrisă în cuvinte.

Primul care a avut de suferit de pe urma ei a fost ser Simon Strong. Prinţul Aemond nu se topea de dragul nimănui din neamul acestuia, iar graba cu care castelanul îi predase Harrenhalul lui Daemon Targaryen l-a convins că bătrânul e trădător. Ser Simon a protestat, pledând pentru nevinovăţia sa, a repetat insistent că e un slujitor loial şi sincer al Coroanei. Strănepotul lui, Larys Strong, era lord de Harrenhal şi maestru al şoptitorilor regelui Aegon, i-a reamintit el prinţului regent. Toate astea n-au izbutit decât să înteţească bănuielile lui Aemond. Şi Picior-Strâmb era trădător, a considerat el. Cum altfel aflaseră Daemon şi Rhaenyra că Debarcaderul Regelui e mai lipsit de apărare ca oricând? Cineva din consiliul restrâns le dăduse de veste… iar Larys Picior-Strâmb era fratele lui Rupe-Oase, adică unchiul bastarzilor Rhaenyrei.

Aemond a poruncit să i se dea lui ser Simon o sabie.

— Să hotărască zeii dacă spui adevărul, a zis. Dacă eşti nevinovat, Războinicul o să-ţi dea putere să mă înfrângi.

Duelul care a urmat a fost pe de-a întregul o luptă de unul singur, o spun toate istorisirile; prinţul l-a tăiat pe bătrân bucăţi şi i-a oferit leşul lui Vhagar. Nepoţii lui ser Simon nu i-au supravieţuit prea mult. Toţi bărbaţii şi băieţii cu sânge Strong în vene au fost târâţi pe rând în faţa prinţului şi daţi morţii, până când mormanul alcătuit din capetele lor a ajuns înalt de un metru.

Astfel, floarea Casei Strong, un neam străvechi de războinici nobili care se făleau cu descendenţa lor din Primii Oameni, şi-a găsit un sfârşit dezonorant în curtea castelului Harrenhal. N-a fost cruţat niciun copil legitim din familie, niciun bastard… în afară de… bizar… Alys Rivers. Deşi doica

avea de două ori vârsta lui (de trei, dacă-l putem crede pe Ciupercă), prinţul Aemon şi-a luat-o în pat, ca pradă de război, imediat după ce a intrat în stăpânirea Harrenhalului, părând s-o prefere tocmai pe ea dintre toate femeile din castel, printre care se numărau multe fecioare frumoase, de vârsta lui.

La vest de Harrenhal, în Ţinuturile Riverane, luptele continuau, în vreme ce oastea Casei Lannister înainta cu greu. Vârsta înaintată şi neputinţa comandantului, lordul Lefford, îi silea să meargă de parcă s-ar fi târât, iar când s-au apropiat de ţărmurile vestice ale marelui lac numit Ochiul Zeilor, au găsit drumul blocat de o armie imensă.

Cu Roddy Ruină în frunte, Lupii Iernii se aliaseră cu Forrest Frey, lord de Crossing, şi cu Robb Rivers cel Roşu, cunoscut drept Arcaşul din Raventree. Nordicii erau două mii, Frey comanda două sute de cavaleri şi de trei ori mai mulţi pedestraşi, Rivers adusese trei sute de arcaşi. Şi, abia se oprise lordul Lefford ca să înfrunte vrăjmaşii din faţa lui, când alţi duşmani au apărut dinspre miazăzi, unde lui Longleaf, Omorâtorul-de-Lei, şi unui grup de supravieţuitori istoviţi din bătăliile de mai înainte li se alăturaseră lorzii Bigglestone, Chambers şi Perryn.

Prins între două oşti duşmane, Lefford n-a intrat în luptă cu niciuna, căci s-a temut să nu fie cumva atacat din spate de cealaltă. În schimb, s-a retras lângă lac, a săpat şanţuri de apărare şi a trimis corbi la Harrenhal, unde ştia că se află prinţul Aemond, cerându-i disperat ajutorul. Deşi douăsprezece păsări şi-au luat zborul, niciuna nu a ajuns vreodată la ţintă. Robb Rivers cel Roşu, despre care se spunea că e cel mai iscusit arcaş din întregul Westeros, i-a doborât pe toţi din zbor.

În ziua următoare au apărut şi alţi riverani, conduşi de ser Garibald Grey, de lordul Jon Charlton şi de noul lord de Raventree, Benjicot Blackwood, atunci în vârstă de numai unsprezece ani. Cu numărul sporit de noile întăriri, oamenii reginei au căzut de acord că e timpul să atace.

— Am face bine să nimicim leii înainte s-apară dragonii, a zis Roddy Ruină.

Cea mai sângeroasă bătălie de pe uscat din Dansul Dragonilor a început a doua zi, imediat ce-a răsărit soarele. În analele Citadelei a rămas sub numele de Bătălia de pe Malul Lacului, însă cei care au supravieţuit ca să povestească despre ea i-au spus întotdeauna „Ospăţul Peştilor”.

Atacaţi din trei părţi, oamenii vestului au fost împinşi pas cu pas către ţărm, până în apele Ochiului Zeilor. Sute de oşteni au pierit ucişi în lupta dintre trestii. Alte sute s-au înecat când au încercat să scape cu fuga. Până la apusul soarelui au murit două mii de oameni, printre care mulţi nobili: lordul Frey, lordul Lefford, lordul Bigglestone, lordul Charlton, lordul Swyft, lordul Reyne, ser Clarent Crakehall şi ser Tyler Hill, Bastardul din Lannisport. Armata Lannisterilor a fost împrăştiată şi măcelărită într-o asemenea măsură, încât tânărul Ben Blackwood, micul lord de Raventree, a izbucnit în lacrimi la vederea mormanelor de morţi. Nordicii au suferit cele mai grele pierderi, fiindcă Lupii Iernii ceruseră să li se acorde onoarea de a conduce atacul şi şarjaseră de cinci ori printre suliţele Lannisterilor. Peste două treimi dintre călăreţii lordului Dustin au murit sau au fost grav răniţi.

Luptele au continuat şi în alte părţi ale Ţinutului, deşi nu s-au comparat cu marea bătălie de la Ochiul Zeilor. În

Reach, lordul Hightower şi pupilul său, prinţul Daeron cel Cutezător, au continuat să poarte victorii şi au silit Casele Rowan de Crângul de Aur şi Oakheart de Old Oak să li se supună, ceea ce s-a întâmplat şi cu lorzii de pe Insulele Scutului, fiindcă nimeni nu cuteza s-o înfrunte pe Tessarion, Regina Albastră. Lordul Borros Baratheon şi-a chemat stegarii şi a adunat aproape şase mii de oameni la Capătul Furtunii, declarând că are de gând să mărşăluiască spre Debarcaderul Regelui… numai ca să-şi conducă în schimb oastea către miazăzi, în munţi. Ca justificare, a pretins că dornishenii făceau incursiuni în Ţinuturile Furtunii, dar se şoptea tot mai des că nu oştenii din Dorne din spatele său, ci dragonii din faţă îl îndemnaseră să se răzgândească. Pe Marea Apusului, corăbiile lungi ale Krakenului Roşu au atacat Insula Frumoasă, cotropind-o de la un capăt la altul, în vreme ce lordul Farman s-a adăpostit în spatele zidurilor sale, de unde a trimis mesaje ce implorau un ajutor pe care nu l-a primit niciodată.

La Harrenhal, Aemond Targaryen şi Criston Cole se întrebau cum e cel mai bine să riposteze la atacurile reginei. Deşi cetatea lui Harren cel Negru era prea bine fortificată ca să fie cucerită, iar lorzii riverani nu cutezau să o asedieze de teama lui Vhagar, proviziile de hrană şi nutreţ ale oştii regelui erau pe sfârşite şi foamea şi bolile ucideau oameni şi cai. Cât vedeai cu ochii, în jurul castelului nu erau decât câmpuri înnegrite şi sate incendiate, iar cei care s-au aventurat să se îndepărteze prea mult în căutare de hrană nu s-au mai întors niciodată. Ser Criston a propus o retragere către sud, unde Aegon se bucura de cea mai puternică susţinere, dar prinţul a refuzat, spunând:

— Numai un laş fuge de trădători.

Pierderea Debarcaderului Regelui şi a Tronului de Fier îl scoseseră din minţi, iar când vestea despre Ospăţul Peştilor a ajuns la Harrenhal, lordul Protector a fost cât pe ce să-l strângă de gât pe scutierul care adusese mesajul. Doar intervenţia amantei sale, Alys Rivers, a salvat viaţa băiatului. Prinţul Aemond s-a declarat în favoarea unui atac

neîntârziat asupra Debarcaderului Regelui. Niciunul dintre dragonii reginei nu-i putea ţine piept lui Vhagar, a susţinut el.

Ser Criston a numit asta nebunie.

— Unul contra şase e o luptă prostească, prinţul meu, a subliniat el.

L-a îndemnat din nou să meargă spre miazăzi şi să-şi unească forţele cu ale lordului Hightower. Prinţul Aemond putea să lupte alături Daeron, fratele său, şi de dragonul acestuia. Regele Aegon reuşise să scape din mâinile Rhaenyrei, măcar atâta lucru aflaseră, şi cu siguranţă că avea să-l ia pe Sunfyre şi să li se alăture fraţilor săi. Şi poate că prietenii lor din oraş izbuteau s-o elibereze cumva pe regina Helaena, care ar fi adus-o în luptă şi pe Dreamfyre. Patru dragoni, dintre care unul era Vhagar, aveau şanse să înfrângă şase.

Prinţul Aemond nici n-a vrut să se gândească la o „acţiune atât de laşă". Fiind regent al fratelui său, i-ar fi putut porunci Mâinii să i se supună, dar n-a făcut-o. Munkun spune că l-a oprit respectul faţă de bărbatul mai vârstnic, însă Ciupercă sugerează că între cei doi apăruse o rivalitate, amândoi o voiau pe doica Alys Rivers, care se folosea de poţiuni şi filtre de dragoste ca să le înteţească focul pasiunii. Septonul Eustace e de aceeaşi părere, dar numai în parte, spune că femeia Rivers nu sucise decât capul lui Aemond, într-o asemenea măsură încât nu se putea nici măcar gândi s-o părăsească.

Oricare ar fi fost motivul, ser Criston şi prinţul Aemond s-au hotărât să se despartă. Cole avea să conducă armia lor către sud, pentru a li se alătura lui Ormund Hightower şi prinţului Daeron. Prinţul Regent nu intenţiona să-l însoţească. În schimb, dorea să-şi poarte propriul război, să reverse din văzduh o ploaie de foc asupra trădătorilor. Mai curând sau mai târziu, „curva de regină" avea să trimită un dragon sau doi ca să-l oprească, iar Vhagar avea să-i ucidă.

— Nu va cuteza să-i trimită pe *toţi,* susţinea Aemond cu tărie. Pentru că Debarcaderul Regelui ar rămâne fără

apărare şi ar fi o pradă uşoară. Şi n-o s-o pună în primejdie pe Syrax, aşa cum n-o să rişte nici viaţa ultimului şi adoratului său fiu. Rhaenyra s-o fi crezând regină, dar trupul şi inima temătoare îi sunt de femeie şi are toate spaimele unei mame.

Şi aşa s-au despărţit Făcătorul de Regi şi Ucigaşul-de-Nepoţi, urmându-şi fiecare destinul, în vreme ce, în Fortăreaţa Roşie, regina Rhaenyra Targaryen îşi răsplătea prietenii şi îi pedepsea crunt pe toţi cei care îi slujiseră fratele vitreg. Ser Luthor Largent, comandantul Mantiilor Aurii, a fost înnobilat. Ser Lorent Marbrand a fost numit lord Comandant al Gărzii Reginei şi însărcinat să găsească alţi şase cavaleri demni să o protejeze alături de el. Marele Maester Orwyle a fost dus în temniţă, iar Rhaenyra a trimis către Citadelă un mesaj prin care a dat de ştire că loialul ei slujitor Gerardys este de atunci înainte „singurul Marele Maester legitim”. Eliberaţi din temniţa care l-a înghiţit pe Orwyle, lorzii şi cavalerii supravieţuitori din facţiunea negrilor au fost răsplătiţi cu pământuri, funcţii şi onoruri.

Au fost făgăduite recompense uriaşe pentru orice informaţie care ar fi putut duce la capturarea „uzurpatorului care îşi spune Aegon al II-lea”, a fiicei sale Jaehaera, a fiului său Maelor, a „cavalerilor vinovaţi de înaltă trădare” Willis Fell şi Rickard Thorne şi a lui Larys Strong, Picior-Strâmb. Fiindcă asta nu a avut efectul dorit, Înălţimea Sa a trimis poteri alcătuite din „cavaleri inchizitori” însărcinaţi să caute „trădătorii şi răufăcătorii” care scăpaseră şi să pedepsească pe oricine se afla că i-a ajutat.

Regina Alicent a fost legată de mâini şi de picioare cu lanţuri din aur, dar fiica ei vitregă i-a cruţat viaţa „de dragul tatălui nostru, care te-a iubit cândva”. Însă tatăl lui Alicent nu a avut acelaşi noroc. Ser Otto Hightower, Mână sub trei regi, a fost primul trădător decapitat. Pe eşafod i-a urmat Băţ-de-Fier, încă insistând că, după lege, fiul unui rege trebuie să aibă întâietate în faţa fiicei. Ser Tyland Lannister a fost supus torturilor, cu speranţa că astfel s-ar fi putut recupera o parte din vistieria Coroanei.

Lorzii Rosby şi Stokeworth, negrii care deveniseră verzi ca să nu ajungă în temniţă, au încercat să se reîntoarcă printre negri, dar regina a declarat că prietenii necredincioşi sunt mai răi decât duşmanii şi a poruncit să le fie smulse „limbile mincinoase” înainte de a fi executaţi. Însă moartea lor i-a pus pe umeri problema spinoasă a succesiunii. Din întâmplare, amândoi „prietenii necredincioşi” au lăsat în urmă câte o fiică; a lui Rosby era o fecioară de doisprezece ani, iar a lui Stokeworth, o fetiţă de şase. Prinţul Daemon a propus să fie măritată prima cu Hugh cel Tare, fiul fierarului (care prefera să-şi spună Hugh Ciocanul), iar a doua cu Ulf cel Beţiv (acum numit doar Ulf cel Alb), păstrând astfel pământurile celor două Case în tabăra negrilor şi în acelaşi timp răsplătind Seminţele pentru curajul dovedit în luptă.

Însă Mâna Reginei n-a fost de acord, fiindcă ambele fete aveau fraţi mai mici. Dreptul Rhaenyrei la Tronul de Fier era un caz aparte, a insistat Şarpele Mărilor; tatăl ei o *desemnase* ca moştenitoare. Lorzii Rosby şi Stokeworth nu făcuseră aşa ceva. Dezmoştenirea fiilor în favoarea fiicelor ar fi negat veacuri de legi şi de precedente şi ar fi pus sub semnul întrebării drepturile altor zeci de lorzi din întregul Westeros, ale căror pretenţii la moştenire ar fi fost considerate mai prejos decât ale surorilor lor mai vârstnice.

În *Istorisirea adevărată,* Munkun presupune că, de teamă să nu piardă sprijinul unor astfel de nobili, regina a hotărât să-i dea ascultare lordului Corlys, nu prinţului Daemon. Pământurile, castelele şi banii Caselor Rosby şi Stokeworth le-au fost date fiilor celor doi lorzi executaţi, iar Hugh Ciocanul şi Ulf cel Alb au fost făcuţi cavaleri şi au primit câte o mică proprietate pe insula Driftmark.

Ciupercă ne povesteşte că Hugh Ciocanul a sărbătorit evenimentul omorându-l în bătaie pe unul dintre cavalerii de casă ai reginei într-un lupanar de pe Strada Mătăsii, când s-au certat pentru fecioria unei copile, în timp ce Ulf cel Alb a călărit pe străzile din Fundătura Puricilor beat şi fără alte veşminte în afară de pintenii lui de aur. Sunt genul de poveşti pe care Ciupercă adoră să le spună şi adevărul lor nu

poate fi verificat... dar, mai presus de orice îndoială, locuitorii Debarcaderului Regelui au ajuns curând să-i dispreţuiască deopotrivă pe cei doi noi cavaleri ai reginei.

Dacă aşa ceva e cu putinţă, încă şi mai puţin iubit a fost omul ales de Înălţimea Sa ca lord vistiernic şi maestru al banilor: susţinătorul ei de multă vreme, Bartimos Celtigar, lord de Insula Cleştilor. Lordul Celtigar părea foarte potrivit pentru aşa ceva: prieten loial şi un statornic partizan al reginei, era, în ochii tuturor, sever, incoruptibil şi ingenios, şi bogat pe deasupra. Rhaenyra avea mare nevoie de un asemenea om, pentru că lipsa banilor o punea într-o situaţie disperată. Deşi Coroana avusese aur din belşug în momentul morţii regelui Viserys, Aegon al II-lea îşi însuşise şi tezaurul regal odată cu tronul, iar Tyland Lannister, cel care îi fusese maestru al banilor, trimisese trei treimi din averea fostului rege „spre păstrare la loc sigur". Regele Aegon cheltuise partea rămasă la Debarcaderul Regelui până la ultimul bănuţ, aşa că, după ce cucerise oraşul, sora lui vitregă găsise vistieria cu totul goală. Restul tezaurului lui Viserys le fusese încredinţat Casei Hightower din Oraşul Vechi, Casei Lannister din Casterly Rock şi Băncii de Fier din Braavos, şi de neatins pentru regină.

Lordul Celtigar a trecut imediat la rezolvarea problemei; în acest scop, a reintrodus aceleaşi dări înfiinţate de străMoşul său, lordul Edwell, în timpul regenţei lui Jaehaerys Întâiul, şi le-a adăugat multe altele. Dările pentru vin şi bere s-au dublat, iar cele din porturi s-au triplat. Orice negustor din oraş trebuia să plătească pentru a avea dreptul să-şi ţină deschise uşile prăvăliei. Hangiilor li se cerea câte un cerb de argint pentru fiecare pat din han. Dările puse cândva de lordul Aerului pe intrarea şi ieşirea mărfurilor au fost reînfiinţate şi triplate. S-a înfiinţat şi o dare pe proprietate, cerută atât de la negustorii bogaţi, cu conace, cât şi de la cerşetorii adăpostiţi în colibe; cu toţii erau obligaţi să plătească, pentru cât pământ ocupau.

— Nici măcar curvele nu mai sunt în siguranţă, îşi spuneau unii altora oamenii din popor. O să urmeze birul pe

fofoloancă, apoi pe coadă. Şi şobolanii trebuie să-şi plătească partea lor.

Dările impuse de lordul Celtigar îi împovărau cel mai tare pe negustori. Când închisese flota lordului Velaryon Defileul, o mulţime de corăbii se treziseră blocate în Debarcaderul Regelui. Iar noul maestru al banilor numit de regină le cerea acum bani grei înainte de a le îngădui să plece. Mai mulţi căpitani au protestat, spunând că plătiseră deja vamă, dări şi biruri, după cum li se ceruse, iar unii au venit şi cu dovezi scrise. Lordul Celtigar le-a respins plângerile.

— Banii plătiţi uzurpatorului nu pot fi decât o dovadă a trădării. Nu anulează datoriile faţă de buna noastră regină.

Corăbiile şi mărfurile celor care nu au vrut sau nu au putut să plătească au fost sechestrate şi apoi vândute.

Chiar şi execuţiile au devenit un mod de a face bani. De atunci înainte, a decretat Celtigar, trădătorii, rebelii şi ucigaşii aveau să fie executaţi în Groapa Dragonului, iar cu leşurile lor aveau să fie hrăniţi dragonii reginei. Oricine era bine-venit să vadă ce soartă îi aşteaptă pe răufăcători, dar, ca să poată intra, fiecare trebuia să plătească trei gologani.

Astfel şi-a reumplut regina Rhaenyra vistieria, plătind un preţ dureros. Nici Aegon şi nici fratele său, Aemond, nu fuseseră niciodată prea îndrăgiţi de oamenii din Debarcaderul Regelui şi o mare parte a norodului se bucurase când se întorsese regina… însă dragostea şi ura sunt două feţe ale aceleiaşi monede şi, după ce au început să apară zilnic alte şi alte capete în ţepele de pe porţile oraşului, însoţite de dări din ce în ce mai mari, moneda s-a întors pe partea cealaltă. Oamenii spuneau că fata pe care o iubiseră şi o numiseră Deliciul Ţinutului se transformase într-o femeie hrăpăreaţă şi răzbunătoare, într-o regină la fel de nemiloasă ca toţi regii dinaintea ei. Un hâtru a numit-o pe Rhaenyra „Regele Maegor cu ţâţe” şi, vreme de o sută de ani după aceea, „ţâţele lui Maegor” a fost o înjurătură des auzită în Debarcaderul Regelui.

Cu oraşul, castelul şi tronul acum în posesia ei şi

apărate de nu mai puţin de şase dragoni, Rhaenyra se simţea în siguranţă şi a trimis după fiii săi. Douăsprezece corăbii au pornit din Piatra Dragonului, cu doamnele de onoare ale reginei şi cu fiul ei, Aegon cel Tânăr, la bord. Rhaenyra l-a numit pe băiat paharnicul reginei, ca să-i fie mereu în preajmă. O altă flotă a pornit din Gulltown, cu prinţul Joffrey, ultimul dintre cei trei fii ai reginei şi ai lui Laenor Velaryon, şi cu Tyraxes, dragonul băiatului. (Rhaena, fiica prinţului Daemon, a rămas în Vale, cu lady Arryn, a cărei pupilă era, pe când sora ei geamănă, călăreaţa de dragoni Baela, îşi împărţea zilele între Driftmark şi Piatra Dragonului.) Înălţimea Sa a început apoi să facă planuri pentru o ceremonie fastuoasă care să marcheze proclamarea oficială a lui Joffrey ca Prinţ de Piatra Dragonului şi moştenitor al Tronului de Fier.

Până şi Viermele Alb a venit la Curte; târfa lyseană Mysaria a ieşit din umbră şi s-a instalat în Fortăreaţa Roşie. Deşi nimeni nu-i oferise oficial un loc în consiliul restrâns al reginei, femeia cunoscută acum drept lady Mizeria devenise maestra şoptitorilor întru totul - dar nu şi cu numele cu ochi şi urechi în fiecare lupanar, berărie şi cârciumă din Debarcaderul Regelui, ca şi în saloanele şi dormitoarele nobilimii. Cu toate că anii îi îngroşaseră trupul cândva atât de suplu şi de mlădios, prinţul Daemon continua să fie subjugat de ea şi o chema la el în fiecare seară… cu aparenta binecuvântare a reginei Rhaenyra.

— Daemon n-are decât să-şi astâmpere poftele unde vrea, se povesteşte că ar fi spus ea, iar eu voi face acelaşi lucru.

(Septonul Eustace sugerează, cumva pe tonul unei înţepături, că poftele Înălţimii Sale erau astâmpărate cel mai adesea cu bomboane, prăjituri şi plăcintă cu mreană, căci Rhaenyra s-a îngrăşat mai tare în timpul petrecut la Debarcaderul Regelui.)

După deplina sa victorie, Rhaenyra Targaryen nu bănuia cât de puţine zile îi mai rămăseseră. Totuşi, ori de

câte ori se aşeza pe Tronul de Fier, lamele lui necruţătoare îi luau sânge proaspăt din palme, braţe şi picioare, un semn prevestitor pe care toată lumea putea să-l priceapă. Septonul Eustace pretinde că decăderea reginei a început într-un han numit „Căpăţâna Porcului”, aflat în Podul Amar, pe malul de miazănoapte al Manderului, lângă piciorul vechiului pod de piatră de la care îşi luase orăşelul numele.

Fiindcă, la treizeci de leghe către sud-est, Ormund Hightower asedia castelul Longtable, Podul Amar era plin de bărbaţi şi femei care fugiseră din faţa oştii sale. Lady Caswell, văduva unui lord decapitat de Aegon al II-lea, la Debarcaderul Regelui, fiindcă refuzase să părăsească tabăra Rhaenyrei, îşi închisese porţile castelului şi nu-i primea nici măcar pe cavalerii învestiţi şi pe lorzii care îi cereau adăpost. Noaptea, printre copaci se vedeau de pe malul de miazăzi focurile oamenilor rămaşi pe drumuri, iar septul din orăşel adăpostea răniţi cu sutele. Toate hanurile erau pline, chiar şi „Căpăţâna Porcului”, o mică tavernă mizerabilă. Aşa că hangiul n-a avut loc pentru un bărbat sosit dinspre nord, cu un toiag în mână şi cu un băieţel în cârcă… decât după ce călătorul a scos din pungă un cerb de argint. Pe urmă hangiul i-a îngăduit să doarmă cu fiul lui în grajd, cu condiţia să-l cureţe mai întâi. Omul a fost de acord, şi-a pus deoparte mantia şi traista şi s-a apucat de treabă printre cai, cu lopata şi cu grebla.

Zgârcenia hangiilor, a birtaşilor şi a altora de soiul lor e bine-cunoscută. Proprietarul „Căpăţânii Porcului”, un nemernic pe nume Ben Buttercakes, s-a întrebat dacă acolo unde fusese un cerb de argint n-ar mai fi putut fi şi alţii. Când călătorul a asudat muncind, Buttercakes i-a oferit o cană cu bere, ca să-şi potolească setea. Bărbatul a acceptat şi l-a urmat în tavernă, nebănuind că hangiul îi ceruse unui grăjdar, despre care nu ştim decât că i se spunea Vicleanul, să se uite în traista lui, în căutare de arginţi. Vicleanul n-a găsit niciun ban, dar a dat peste ceva mult mai preţios… o mantie grea, ţesută din lână albă fină, cu borduri de atlaz de culoarea zăpezii, înfăşurată în jurul unui ou de dragon de un

verde-pal, cu vârtejuri argintii. Căci „fiul” călătorului era Maelor Targaryen, mezinul regelui Aegon al II-lea, iar călătorul era ser Rickard Thorne din Garda Regelui, protectorul şi scutul lui jurat.

Dar Buttercakes n-a avut parte să se bucure de înşelăciunea lui. Când Vicleanul a dat buzna în tavernă cu mantia şi oul în mână, vestind în gura mare ce descoperise, călătorul şi-a aruncat drojdia din cană în ochii hangiului, apoi şi-a scos din teacă sabia lungă şi i-a despicat trupul de la gât până la vintre. Câţiva dintre ceilalţi băutori şi-au scos la rândul lor săbiile şi pumnalele, dar niciunul nu era cavaler şi ser Rickard şi-a croit drum printre ei. Şi-a abandonat preţioasele obiecte care i se furaseră, şi-a înşfăcat „fiul”, a fugit în grajd, a furat un cal şi a ieşit din han în goană, îndreptându-se cu hotărâre către vechiul pod de piatră şi către malul dinspre miazăzi al Manderului. Izbutise să ajungă până acolo şi ştia fără îndoială că găseşte un adăpost sigur la numai treizeci de leghe distanţă, în tabăra lordului Hightower de sub zidurile castelului Longtable.

Din păcate, cele treizeci de leghe erau totuna cu treizeci de mii, fiindcă drumul care traversa Manderul era închis şi Podul Amar îi aparţinea reginei Rhaenyra. Au răsunat ţipete. Şi alţii au încălecat pe cai şi s-au repezit pe urmele lui Rickard Thorne, zbierând:

— Crimă, trădare, crimă!

Auzind strigătele, străjerii de la piciorul podului i-au poruncit lui ser Rickard să se oprească. Cavalerul a încercat să treacă printre ei, doborându-i. Când unul i-a prins calul de frâu, Thorne i-a tăiat braţul din umăr şi a intrat pe pod. Dar şi pe malul dinspre miazăzi erau străjeri, i se puseseră în cale ca un zid. Oamenii se apropiau din ambele părţi, cu feţe roşii de furie şi strigând, agitând săbii şi securi şi îndreptând spre el suliţe lungi în timp ce Thorne se tot întorcea într-o parte şi în alta, făcându-şi calul furat să alerge în cerc în căutarea unui gol prin care s-ar fi putut strecura. Prinţul Maelor se ţinea strâns de el, ţipând.

În cele din urmă, l-au doborât cu arbaletele. O săgeată l-a nimerit în braţ, iar următoarea i-a străpuns gâtul. Ser

Rickard a căzut de pe cal şi a murit pe pod, cu sângele care-i bolborosea printre buze înecându-i ultimele cuvinte. A continuat să-l ţină strâns pe băiatul care plângea şi pe care jurase să-l apere, până când o spălătoreasă căreia i se spunea Willow Mai-de-Piatră i l-a smuls din braţe.

Dar, cavalerul odată ucis şi copilul prins, mulţimea n-a ştiut ce e de făcut cu trofeul. Cineva şi-a amintit că regina Rhaenyra oferise o recompensă uriaşă pentru el, dar Debarcaderul Regelui era la multe leghe depărtare. Oastea lordului Hightower se afla mult mai aproape. Poate că el avea să plătească mai mult. Cineva a întrebat dacă recompensa rămâne aceeaşi indiferent dacă prinţul e viu sau mort. Willow Mai-de-Piatră l-a strâns mai tare pe Maelor în braţe şi a zis că nimeni n-o să-i facă niciun rău noului ei fiu. (Ciupercă ne spune că femeia era un monstru de aproape două sute de kilograme, înceată la minte şi pe jumătate nebună, care îşi căpătase porecla bătând cu maiul rufele pe care le spăla în apa fluviului.) Pe urmă Vicleanul şi-a făcut loc prin mulţime, plin de sângele stăpânului său, strigând că prinţul e al lui, fiindcă el găsise oul. Şi arbaletrierul care-l omorâse pe ser Rickard Thorne avea pretenţii. Şi astfel s-au certat, urlând unii la alţii, îmbrâncindu-se şi călcând în picioare leşul cavalerului.

Cu atât de mulţi oameni pe pod, nu e de mirare că avem mai multe istorisiri despre ceea ce s-a întâmplat cu Maelor Targaryen. Ciupercă spune că Willow Mai-de-Piatră l-a strâns pe băiat atât de tare încât i-a frânt şira spinării şi a murit strivit. Septonul Eustace nici măcar nu pomeneşte de Willow. În povestea lui, măcelarul oraşului l-a tăiat pe băiat în şase cu satârul, ca să ia câte-o bucată toţi cei care se certau pentru el. În *Istorisirea adevărată,* Marele Maester Munkun povesteşte că băiatul a fost sfâşiat în bucăţi de mulţime şi nu dă niciun nume.

Tot ce ştim sigur este că, în momentul când lady Caswell şi cavalerii ei şi-au făcut apariţia, ca să împrăştie mulţimea, prinţul era mort. Ciupercă spune că, la vederea lui, nobila doamnă a pălit, spunând:

— Pentru asta, blestemul zeilor va cădea asupra noastră, a tuturor.

La porunca ei, grăjdarul numit Vicleanul şi Willow Mai-de-Piatră au fost spânzuraţi de arcada podului împreună cu stăpânul calului furat de la han, despre care s-a crezut (greşit) că-l ajutase pe Thorne să fugă. Lady Caswell a trimis la Debarcaderul Regelui trupul cavalerului, înfăşurat în mantia lui albă, şi capul lui Maelor. Cât despre oul de dragon, pe acesta i l-a trimis lordului Hightower la Longtable, cu speranţa că i-ar fi putut domoli mânia.

Ciupercă bufonul, care o iubea mult pe regină, ne spune că Rhaenyra a plâns pe Tronul de Fier când în faţa ei a fost adus micul cap al lui Maelor. Septonul Eustace, care o iubea mai puţin, spune că mai degrabă a zâmbit şi a poruncit să fie ars capul prinţului, „pentru că era din sângele dragonului”. Nimeni n-a anunţat moartea băiatului, dar vestea s-a răspândit oricum în oraş. Şi curând a început să se facă auzită şi o altă poveste, care spunea că regina Rhaenyra poruncise să-i fie dus capul prinţului mamei sale, regina Helaena, într-o oală de noapte. Deşi era o minciună sfruntată, a ajuns în curând pe toate buzele din oraş. Ciupercă e de părere că a fost lucrarea lui Picior-Strâmb. „Un om care adună şoaptele e în stare să le şi răspândească.”

Dincolo de zidurile oraşului, luptele au continuat pe tot cuprinsul celor Şapte Regate. Castelul Frumos a căzut în mâinile lui Dalton Greyjoy şi, după aceea, Insula Frumoasă nu li s-a mai putut împotrivi oamenilor de fier. Krakenul roşu le-a cerut pe patru dintre fiicele lordului Farman ca neveste de sare şi i-a dat-o pe a cincea („pe cea urâtă”) fratelui său Veron. Farman şi fiii lui au fost trimişi la Casterly Rock după ce au fost răscumpăraţi cu greutatea lor în argint. În Reach, lady Merryweather i-a predat castelul Longtable lordului Ormund Hightower; lordul şi-a respectat cuvântul, nu le-a făcut niciun rău ei şi familiei ei, dar i-a luat din castel toate bogăţiile şi toată mâncarea, până la ultima fărâmă, şi-a hrănit miile de oşteni cu grânele ei înainte de a-şi ridica

tabăra şi de a mărşălui spre Podul Amar.

Când lady Caswell a apărut pe meterezele castelului său şi a cerut să i se accepte capitularea în aceleaşi condiţii în care capitulase lady Merryweather, Hightower l-a lăsat pe prinţul Daeron să-i răspundă:

— O să ai parte de aceleaşi condiţii pe care i le-ai oferit nepotului meu Maelor.

Nobila doamnă n-a putut face nimic mai mult decât să privească distrugerea Podului Amar. „Căpăţâna Porcului” a fost prima clădire arsă. Hanuri, case ale breslelor, magazii, locuinţe ale săracilor şi ale bogaţilor, toate au fost mistuite de focul dragonului. A fost ars şi septul, cu sute de răniţi încă înăuntru. Numai podul a rămas neatins, fiindcă era nevoie de el pentru traversarea Manderului. Oamenii din oraş au fost căsăpiţi cu săbiile dacă au încercat să lupte sau să fugă, sau au fost mânaţi în apele fluviului, să se înece.

Lady Caswell a privit totul de pe metereze, apoi a poruncit să se deschidă larg porţile.

— Niciun castel nu poate fi apărat de atacul unui dragon, le-a spus ea oştenilor din garnizoană.

Când s-a apropiat călare, lordul Hightower a găsit-o pe acoperişul corpului de gardă, cu gâtul într-un laţ.

— Ai milă de copiii mei, lordul meu! l-a implorat ea, înainte de a se arunca în gol, spânzurându-se.

Poate că asta l-a mişcat pe lordul Ormund, fiindcă fiica şi fiii ei nevârstnici au fost cruţaţi şi trimişi în lanţuri în Oraşul Vechi. Singura milă de care au avut parte bărbaţii din garnizoană a fost lovitura de sabie.

În Ţinuturile Riverane, ser Criston Cole a părăsit Harrenhalul şi s-a îndreptat spre miazăzi, de-a lungul ţărmului apusean al Ochiului Zeilor, în fruntea unei armate de trei mii şase sute de oameni (moartea, bolile şi dezertările răriseră rândurile oştenilor plecaţi din Debarcaderul Regelui). Prinţul Aemond era deja departe, purtat de Vhagar.

Castelul a rămas pustiu nu mai mult de trei zile, până ce s-a năpustit lady Sabitha Grey să-l ia în stăpânire.

Înăuntru a găsit-o doar pe Alys Rivers, doica şi presupusa vrăjitoare care încălzise patul prinţului Aemond în zilele petrecute de el la Harrenhal şi care acum pretindea că îi poartă copilul.

— Am bastardul dragonului în mine, a spus femeia, stând dezbrăcată în pădurea zeilor, cu o mână pe burta ei umflată. Îi simt focurile lingându-mi pântecul.

Copilul nu era singurul foc aprins de Aemond Targaryen. Fără să mai fie legat nici de castel, nici de oaste, prinţul chior era liber să zboare încotro voia. Războiul lui era aidoma celui purtat cândva de Aegon Cuceritorul şi de surorile lui, cu foc de dragon, căci Vhagar a coborât iar şi iar din cerul toamnei ca să pârjolească pământurile şi satele şi castelele lorzilor riverani. Casa Darry a fost prima care a cunoscut mânia prinţului. Oamenii care strângeau recolta au ars sau au fugit când grânele au luat foc, iar Castelul Darry a fost mistuit de flăcări. Lady Darry şi copiii ei mai mici au reuşit să supravieţuiască doar adăpostindu-se în pivniţele de sub fortăreaţă, însă soţul ei, lordul, şi moştenitorul lui au murit pe metereze, împreună cu patruzeci dintre spadele jurate şi arcaşii lui. Trei zile mai târziu, oraşul stăpânit de lordul Hightower a fost cel lăsat în urmă fumegând. Au urmat Moara Stăpânului, Catarama Neagră, Catarama, Groapa cu Argilă, Vadul Vrăjii, Pădurea Păianjenului… furia lui Vhagar s-a revărsat pe rând asupra tuturor, până când jumătate din Ţinuturile Riverane au părut o mare de flăcări.

Şi ser Criston a înfruntat focul. Şi-a condus oamenii către miazăzi străbătând Ţinuturile Riverane, cu fumul înălţându-se înaintea şi în urma lui. Toate satele prin care a trecut erau arse şi părăsite. Oastea a mărşăluit prin păduri moarte, deşi doar cu câteva zile înainte toţi copacii fuseseră vii, căci lorzii riverani ardeau totul în calea lui. În fiecare pârâu, iaz, fântână nu găsea decât moarte: cai morţi, vaci moarte, oameni morţi, umflaţi şi duhnind, care otrăveau apa. Oriunde puteau ajunge, iscoadele lui dădeau peste scene înspăimântătoare: cadavre în armuri şi veşminte putrede, aşezate sub copaci într-o batjocoritoare şi grotescă imitaţie a

unui festin. Erau oşteni căzuţi în bătălia numită Ospăţul Peştilor, acum doar cranii rânjind sub coifuri ruginite, pe când carnea verde li se desprindea descompusă de pe oase.

La patru zile după plecarea din Harrenhal au început atacurile. Arcaşii ascunşi printre copaci doborau cu arcurile lor lungi călăreţii trimişi ca iscoade şi oştenii răzleţiţi. Oamenii mureau. Oamenii rămaşi în urma ariergărzii dispăreau fără urmă. Oamenii îşi aruncau scuturile şi suliţele şi se ascundeau în păduri. Oamenii treceau de partea duşmanului. Pe islazul satului Ulmii încrucişaţi au găsit un alt ospăţ al morţilor. Obişnuite deja cu asemenea privelişti, iscoadele călări ale lui ser Criston s-au strâmbat cu dezgust şi au trecut mai departe, neacordându-le atenţie leşurilor putrezite… decât după ce s-au ridicat brusc şi s-au năpustit asupra lor. Doisprezece călăreţi au murit până să priceapă că se lăsaseră păcăliţi de un şiretlic, lucrarea unui mercenar din Myr (după cum s-a aflat mai târziu), un fost saltimbanc pe nume Trombo cel Negru, ajuns în slujba lordului Vance.

Dar acesta n-a fost decât preludiul, căci lorzii Tridentului îşi uniseră forţele. Când ser Criston s-a îndepărtat de lac, îndreptându-se spre Apa Neagră, i-a găsit aşteptându-l pe o culme stâncoasă; trei sute de cavaleri călare, în armuri, tot atâţia ţintaşi cu arcuri lungi, trei mii de arcaşi obişnuiţi, trei mii de riverani zdrenţăroşi înarmaţi cu suliţe, sute de nordici ce-şi agitau ameninţători securile, ciocanele de lemn, ghioagele cu ţepi şi săbiile vechi, din fier. Deasupra capetelor tuturor fluturau flamurile reginei Rhaenyra.

— Cine sunt ăştia? a întrebat un scutier la vederea duşmanului, pentru că nu se zărea niciun alt blazon în afară de al reginei.

— Moartea noastră, i-a răspuns Criston Cole, pentru că vrăjmaşii erau odihniţi, mai bine hrăniţi şi mai bine înarmaţi, cu cai mai buni şi pe un teren mai înalt, pe când oamenii lui se împleticeau, bolnavi şi descurajaţi.

Mâna regelui Aegon a cerut un steag de pace şi a înaintat, dornic să negocieze. De pe culme au coborât spre el

trei bărbaţi. Îi conducea ser Garibald Grey, purtându-şi platoşa şi zalele bogate în urme de lovituri, îl însoţeau Pate de Longleaf, Omorâtorul-de-Lei, cel care îl doborâse pe Jason Lannister, şi Roddy Ruină, purtându-şi cicatricele rănilor de la Ospăţul Peştilor.

— Dacă-mi înclin steagurile, ne făgăduiţi viaţa? i-a întrebat ser Criston pe cei trei.

— Eu le-am făgăduit ceva morţilor, a răspuns ser Garibald. Le-am spus că voi construi un sept din oasele trădătorilor. Sunt departe de a avea destule, aşa că…

— Dacă aici se va da o luptă, vor muri şi mulţi de-ai voştri, a răspuns ser Criston.

La auzul cuvintelor sale, nordicul Roderick Dustin a râs.

— De-asta am venit. Iarna e aici. E timpul să plecăm. Nu poţi muri nicidecum mai bine decât cu arma în mână.

Ser Criston şi-a scos din teacă sabia lungă.

— Aşa cum o să şi mori. Putem începe aici, noi patru. Eu contra voi trei. Suntem de-ajuns pentru o bătălie?

— Eu mai vreau încă trei, i-a răspuns Longleaf, Omorâtorul-de-lei, şi sus, pe culme, Robb Rivers cel Roşu şi doi dintre oamenii săi şi-au ridicat arcurile lungi.

Trei săgeţi şi-au luat zborul, nimerindu-l pe Cole în pântec, în gât şi în piept.

— Nu vreau cântece despre moartea ta vitejească, Făcătorule de Regi, a declarat Longleaf. Porţi vina a sute de mii de morţi.

Vorbea cu un cadavru.

Bătălia care a urmat a făcut victime doar în una dintre tabere, aşa cum s-a întâmplat în mai toate luptele din Dansul Dragonilor. Lordul Roderick Dustin şi-a dus cornul la buze, vestind începerea atacului, şi atunci oamenii reginei au coborât urlând de pe creastă, conduşi de Lupii Iernii pe neţesălaţii lor cai din Nord şi de cavaleri pe armăsari de luptă, cu armuri. Cu ser Criston zăcând mort, oamenii care îl urmaseră de la Harrenhal până acolo şi-au pierdut curajul. Au rupt rândurile şi au fugit, aruncându-şi scuturile.

Vrăjmaşii i-au urmat şi i-au căsăpit cu sutele.

Pe urmă, ser Garibald a fost auzit spunând:

— Azi am făcut treabă de măcelari, nu ne-am luptat.

Când i s-a povestit asta, Ciupercă a numit bătălia Balul Măcelarului şi aşa i-a rămas numele până în ziua de azi.

Cam în acelaşi timp s-a petrecut una dintre cele mai bizare întâmplări din Dansul Dragonilor. Legenda spune că, în Epoca Eroilor, Serwyn Scutul-Oglindă l-a ucis pe dragonul Urrax, ghemuindu-se în spatele unui scut atât de lustruit, încât fiara nu şi-a văzut decât propria imagine. Şiretlicul l-a ajutat pe cavaler să se apropie destul de mult ca să-şi împlânte suliţa în ochiul dragonului, dobândindu-şi numele sub care ne e cunoscut şi acum. Nu ne putem îndoi că ser Byron Swann, al doilea fiu al lordului de Stonehelm, ştia această poveste. Înarmat cu o suliţă şi cu un scut de oţel poleit cu argint şi însoţit doar de un scutier, a plecat să omoare un dragon, exact aşa cum făcuse Serwyn.

Dar de aici încolo apar îndoielile, pentru că Munkun spune că Swann voia s-o omoare pe Vhagar, pentru a pune capăt atacurilor prinţului Aemond… numai că nu trebuie să uităm că versiunea istorisită de Munkun se bizuie, în cea mai mare parte, pe istorisirea Marelui Maester Orwyle, care era în temniţă când s-au întâmplat toate astea. Ciupercă, aflat atunci în Fortăreaţa Roşie, alături de Rhaenyra, spune că, mai degrabă, Swann a încercat să se apropie de Syrax, femela-dragon a reginei. Septonul Eustace nu vorbeşte despre asta în cronica sa, dar, după câţiva ani, într-o scrisoare, sugerează că omorâtorul de dragoni spera să-l ucidă pe Sunfyre… ceea ce e cu siguranţă o greşeală, fiindcă în acel moment nu ştia nimeni unde se află Sunfyre. Dar toate cele trei istorisiri spun că şiretlicul cu care şi-a câştigat Serwyn Scutul-Oglindă o faimă nepieritoare nu i-a adus lui ser Byron Swann nimic altceva decât moartea. Dragonul - indiferent care a fost el - s-a neliniştit când s-a apropiat cavalerul şi şi-a slobozit focul, topind scutul-oglindă şi prăjindu-l pe omul ghemuit în spatele lui. Ser Byron a murit în urlete de durere.

În anul 130 D.C., de Ziua Fecioarei, Citadela din Oraşul Vechi a trimis trei sute de corbi albi să vestească venirea iernii, dar Ciupercă şi septonul Eustace sunt de acord că, pentru regina Rhaenyra Targaryen, acela era miezul verii. În ciuda nemulţumirilor norodului din Debarcaderul Regelui, oraşul şi coroana erau ale ei. Pe celălalt ţărm al Mării Înguste, Triarhia începuse să se destrame. Valurile îi aparţineau Casei Velaryon. Cu toate că zăpada închisese trecătorile din Munţii Lunii, Fecioara din Vale îşi respectase cuvântul, trimisese pe mare întăriri pentru oastea reginei. Alte corăbii aduceau luptători din Portul Alb, conduşi chiar de fiii lordului Manderly, Medrick şi Torrhen. Puterea reginei Rhaenyra era pretutindeni în creştere, pe când a regelui Aegon scădea.

Însă despre niciun război nu se poate spune că a fost câştigat dacă ţi-au rămas duşmani neîngenuncheaţi. Ser Criston Cole, Făcătorul de Regi, fusese doborât, însă undeva, în Ţinut, Aegon al II-lea, regele pus de el pe tron, trăia şi era liber. Tot în libertate era şi fiica lui Aegon, Jaehaera. Larys Strong, Picior-Strâmb, cel mai misterios şi mai viclean membru al consiliului verde, dispăruse. Capătul Furtunii rămăsese sub stăpânirea lordului Borros Baratheon, nicidecum un prieten al reginei. Şi Lannisterii se numărau printre duşmanii Rhaenyrei, chiar dacă lordul Jason murise, cea mai mare parte a cavaleriei din vest fusese măcelărită sau împrăştiată la Ospăţul Peştilor, Krakenul Roşu prădase Insula Frumoasă şi ţărmul apusean, iar în Casterly Rock domnea debandada.

Prinţul Aemond ajunsese teroarea Tridentului, cobora din văzduh ca să potopească ţinuturile riverane cu foc şi moarte, apoi se făcea nevăzut, doar ca să lovească a doua zi la cincizeci de leghe depărtare. Flăcările lui Vhagar au preschimbat Salcia Bătrână şi Salcia Albă în cenuşă, iar Castelul Vierului în piatră înnegrită. În Vâlceaua Voioşiei, treizeci de oameni şi trei sute de oi au murit în flăcările dragonului. Apoi Ucigaşul-de-Nepoţi s-a întors pe neaşteptate la Harrenhal, unde a ars tot ce era de lemn în

castel. Şase cavaleri şi patruzeci de soldaţi au pierit încercând să-i omoare dragonul, iar Lady Sabitha Frey a scăpat de foc ascunzându-se într-o privată. Curând după aceea, s-a grăbit să se întoarcă la Gemenii… dar preţioasa ei prizonieră, vrăjitoarea Alys Rivers, a fugit cu prinţul Aemond. Vestea despre atacurile lui s-a răspândit şi alţi lorzi au început să privească temători spre cer, întrebându-se cui îi va veni rândul. Lordul Mooton de Iazul Fecioarelor, Lady Darklyn de Duskendale şi lordul Blackwood de Raventree s-au grăbit să-i scrie reginei, implorând-o să le trimită dragoni care să le apere proprietăţile.

Însă, pentru Rhaenyra, cea mai mare ameninţare nu era Aemond cel Chior, ci fratele mai mic al acestuia, prinţul Daeron cel Cutezător, cu uriaşa sa oştire din sud, condusă de lordul Ormund Hightower.

Hightower traversase Manderul şi înainta încet către Debarcaderul Regelui, strivindu-i pe lorzii loiali reginei oriunde şi oricând îi ieşeau în cale şi obligându-i pe toţi cei care plecau genunchiul să-şi adauge oştenii la oastea lui. Zburând pe Tessarion înaintea grosului armiei, prinţul Daeron se dovedea o iscoadă nepreţuită, căci descoperea toate mişcările duşmanilor şi îl prevenea pe lordul Ormund. Cel mai adesea, oamenii reginei se grăbeau să scape cu fuga de îndată ce întrezăreau aripile Reginei Albastre. Marele Maester Munkun ne spune că, pe când îşi croia drum în susul apei, oastea sudicilor număra peste douăzeci de mii de oameni, dintre care aproape o treime cavaleri călare.

Cunoscând toate aceste ameninţări, Mâna reginei Rhaenyra, bătrânul lord Corlys Velaryon, i-a sugerat Înălţimii Sale că e vremea tratativelor. A îndemnat-o să-i ierte pe lorzii Baratheon, Hightower şi Lannister, dacă îşi plecau genunchiul, îi jurau credinţă şi îi ofereau Tronului de Fier ostatici. Şarpele Mărilor a propus să le lase pe reginele Alicent şi Helaena în grija Credinţei, ca să-şi petreacă restul vieţii în rugăciune şi meditaţie. Jaehaera, fiica Helaenei, ar fi putut deveni pupila lui, pentru ca apoi, la timpul cuvenit, să se cunune cu prinţul Aegon cel Tânăr, unind din nou cele

două jumătăţi ale Casei Targaryen.

— Şi cu fraţii mei vitregi cum rămâne? a întrebat Rhaenyra, după ce Şarpele Mărilor i-a înfăţişat planul lui. Cum rămâne cu falsul rege, Aegon, şi cu Aemond, ucigaşul celor de-un sânge cu el? Vrei să-i iert şi pe ei, pe cei care mi-au furat tronul şi mi-au omorât fiii?

— Cruţă-le viaţa şi trimite-i la Zid, a răspuns lordul Corlys. Să îmbrace negrul şi să fie până la moarte oşteni ai Rondului de Noapte, legaţi cu jurământ sacru.

— Ce înseamnă jurămintele pentru sperjuri? a întrebat din nou regina Rhaenyra. Nu s-au împiedicat de ale lor când mi-au răpit tronul.

Prinţul Daemon împărtăşea presimţirile sumbre ale reginei. Cruţând rebelii şi trădătorii plantai seminţele altor răzvrătiri, a subliniat el.

— Războiul se va sfârşi când capetele tuturor trădătorilor vor sta în ţepe, deasupra Porţii Regelui, nicidecum înainte.

Aegon al II-lea avea să fie găsit până la urmă, „ascuns sub vreo piatră”, dar puteau şi erau nevoiţi să continue războiul cu Aemond şi Daeron. Şi Lannisterii şi Baratheonii trebuiau nimiciţi, pentru ca pământurile şi castelele lor să le fie date unor oameni care şi-au dovedit loialitatea. Capătul Furtunii să-i fie dat lui Ulf cel Alb, iar Casterly Rock lui Hugh Ciocanul, a propus prinţul… spre groaza Şarpelui Mărilor.

— Jumătate dintre lorzii din Westeros se vor întoarce împotriva noastră dacă vom fi atât de cruzi încât să distrugem două Case atât de străvechi şi de nobile, a spus lordul Corlys.

A rămas în seama reginei să aleagă între sfaturile consortului ei şi ale Mâinii. Şi a ales calea de mijloc. S-a hotărât să trimită soli la Capătul Furtunii şi la Casterly Rock, oferind condiţii corecte de capitulare şi iertarea… *după* ce avea să pună capăt vieţilor fraţilor uzurpatorului, care continuau să lupte împotriva ei.

— Ei odată morţi, ceilalţi vor pleca genunchiul. O să le ucidem dragonii, ca să le pun capetele pe pereţii Sălii

Tronului. Să fie privite în anii ce vor veni, ca să se ştie care e preţul trădării.

Debarcaderul Regelui nu trebuia lăsat fără apărare. Regina Rhaenyra avea să rămână în oraş cu Syrax şi cu fiii ei, Aegon şi Joffrey, pe care nu voia să-i pună în pericol. Joffrey, care încă nu împlinise treisprezece ani, ardea de nerăbdare să-i dovedească priceperea în bătălie, dar, când i s-a spus că e nevoie de el şi de Tyraxes pentru apărarea Fortăreţei Roşii în cazul unui atac, a jurat solemn că îşi va ajuta mama. Şi Addam Velaryon, moştenitorul Şarpelui Mărilor, avea să rămână în oraş, cu Seasmoke. Trei dragoni ar fi trebuit să fie de ajuns pentru apărarea Debarcaderului Regelui; ceilalţi puteau merge la luptă.

Prinţul Daemon însuşi avea să zboare pe Caraxes spre râul Trident, împreună cu tânăra Nettles, purtată de Sheepstealer, ca să-i găsească pe prinţul Aemond şi pe Vhagar şi să-i omoare. Ulf cel Alb şi Hugh cel Tare, zis şi Ciocanul, aveau misiunea să zboare la Tumbleton, ultima fortăreaţă a lorzilor loiali reginei, aflată la vreo cincizeci de leghe sud-vest de Debarcaderul Regelui, în calea lordului Hightower, pentru a ajuta la apărarea castelului şi a oraşului şi a-i distruge pe prinţul Daeron şi pe Tessarion. Lordul Corlys a spus că, poate, prinţul ar fi trebuit prins viu şi păstrat ca ostatic. Dar regina Rhaenyra a fost de neînduplecat.

— N-o să rămână pentru totdeauna un băiat. Lăsaţi-l să ajungă la vârsta bărbăţiei şi, mai curând sau mai târziu, va căuta să se răzbune pe fiii mei.

Vestea despre planurile lor a ajuns curând la urechile reginei-văduve, îngrozind-o. Temându-se pentru fiii ei, a căzut în genunchi în faţa Tronului de Fier, implorând să se facă pace.

De data asta, regina în lanţuri a venit cu ideea împărţirii Ţinutului: Rhaenyra avea să păstreze Debarcaderul Regelui şi domeniile Coroanei, Nordul, Valea lui Arryn, pământurile străbătute de Trident şi Insulele. Lui Aegon al II-lea aveau să-i revină Ţinuturile Furtunii, Vestul şi Reach, pentru a le cârmui din Oraşul Vechi.

Rhaenyra a respins cu dispreţ propunerea mamei sale vitrege.

— Fiii tăi ar fi avut locuri de frunte la Curtea mea, dacă mi-ar fi rămas credincioşi, a declarat Înălţimea Sa, dar ei s-au străduit să mă jefuiască de ceea ce mi se cuvine prin naştere şi au mâinile pătate de sângele iubiţilor mei fii.

— Sânge de bastarzi, vărsat în război, a ripostat Alicent. Fiii fiului meu au fost copii nevinovaţi, ucişi cu cruzime. Câţi oameni mai trebuie să moară ca să-ţi potolească setea de răzbunare?

Cuvintele reginei-văduve n-au izbutit decât să aţâţe furia Rhaenyrei.

— Nu vreau să mai aud alte minciuni, a avertizat-o ea. Mai vorbeşte încă o dată despre bastarzi, şi pun să ţi se smulgă limba!

Sau cel puţin asta aflăm de la septonul Eustace. Munkun spune acelaşi lucru în *Istorisirea adevărată.*

Ciupercă povesteşte din nou altceva. Piticul vrea să credem că Rhaenyra nu s-a mulţumit să ameninţe, a poruncit să i se smulgă imediat limba mamei ei vitrege. Bufonul susţine că numai lady Mizeria a izbutit să-i oprească mâna; Viermele Alb a propus o altă pedeapsă, mai crudă. Soţia şi mama regelui Aegon au fost puse în lanţuri şi duse într-un anumit lupanar, unde i-au fost vândute oricui dorea să se desfete cu ele. Preţul era mare: un dragon de aur pentru regina Alicent şi trei pentru regina Helaena, care era mai tânără şi mai frumoasă. Însă Ciupercă povesteşte că în oraş erau mulţi bărbaţi care-l considerau un preţ mic, dacă în schimbul banilor puteai cunoaşte carnal o regină.

— Să stea acolo până rămân grele, se zice că ar fi spus lady Mizeria. Dacă vorbesc cu atâta uşurinţă despre bastarzi, să aibă fiecare câte unul.

Cu toate că poftele trupeşti ale bărbaţilor şi cruzimea femeilor nu pot fi niciodată puse la îndoială, aici nu-i dăm crezare lui Ciupercă. Nu ne îndoim că o astfel de poveste trecea din gură-n gură în tavernele şi în cârciumile din Debarcaderul Regelui, dar e foarte posibil să fi fost născocită mai târziu, când regele Aegon al II-lea căuta o scuză pentru propria sa cruzime. Nu trebuie să uităm că piticul a început să-şi spună poveştile la mulţi ani după ce s-au petrecut evenimentele pe care le istoriseşte. Prin urmare, să nu mai vorbim despre Lupanarul cu Regine, ci să ne întoarcem la dragonii care şi-au luat zborul pentru a intra în luptă. Caraxes şi Sheepstealer au plecat spre nord, iar Vermithor şi Silverwing către sud-vest.

La izvoarele Manderului se afla Tumbleton, un târg prosper şi reşedinţa Casei Foorly. Castelul care domina

oraşul era masiv, dar mic, apărat doar de patruzeci de oameni, însă alte mii veniseră dinspre Podul Amar, Longtable şi din alte aşezări, aflate mai la sud. Sosirea unei armii puternice a lorzilor riverani le mărise numărul şi le întărise hotărârea. La scurt timp după victoria lor în bătălia numită Balul Măcelarului, sosiseră Garibald Grey şi Longleaf, Omorâtorul-de-Lei, cu capul lui ser Criston Cole într-o suliţă, Robb Rivers cel Roşu şi arcaşii lui, ultimii Lupi ai Iernii şi vreo douăzeci de lorzi mărunţi, ale căror pământuri se întindeau pe malurile Apei Negre şi printre care se aflau oameni remarcabili, ca Moslander de Yore, ser Garrick Hall de Middleton, ser Merrell cel Neînfricat şi lordul Owain Bourney.

În total, oştirile lorzilor riverani adunate la Tumbleton sub stindardele reginei Rhaenyra numărau aproape nouă mii de oameni, după cum aflăm din *Istoria adevărată.* Alte cronici vorbesc de douăsprezece mii, sau numai de şase, dar, în toate cazurile, e limpede că oamenii reginei erau cu mult depăşiţi numericeşte de ai lordului Hightower. Fără îndoială că sosirea dragonilor Vermithor şi Silverwing a fost întâmpinată cu cea mai mare bucurie de apărătorii Tumbletonului. N-aveau de unde ştii ce orori îi aşteaptă.

Cum, când şi de ce s-a ajuns la ceea ce a rămas în cronici drept Trădarea de la Tumbleton sunt întrebări fără răspuns şi subiecte pentru numeroase dispute, iar adevărul probabil că nu se va afla niciodată. Dar se pare că, din mulţimea care umpluse oraşul, fugind din faţa armiei lordului Hightower, unii făceau de fapt parte din armia aceea şi fuseseră trimişi să se amestece printre apărători. Fără niciun dubiu, doi dintre nobilii de pe malurile Apei Negre care li se alăturaseră riveranilor în drumul lor spre sud - lordul Owain Bourney şi ser Roger Corne - erau, în taină, susţinători ai regelui Aegon. Însă trădările lor ar fi contat prea puţin dacă ser Ulf cel Alb şi ser Hugh Ciocanul nu ar fi ales tocmai acel moment ca să treacă în cealaltă tabără.

Aproape tot ce se ştie despre cei doi bărbaţi e desprins

din *Mărturia* lui Ciupercă. Piticul nu se sfieşte să vorbească despre josnicia acestor doi călăreţi de dragoni, descriindu-l pe primul drept un beţiv, iar pe al doilea drept o brută. Amândoi erau laşi, ne spune el; când au văzut oastea lui ser Ormund, cu vârfurile suliţelor lucind în soare, au hotărât să i se alăture în loc să i se opună. Totuşi, deasupra apelor din preajma Driftmarkului, amândoi înfruntaseră fără şovăire furtuni de săgeţi şi suliţe. Poate că îi speria lupta cu Tessarion. În Defileu, toţi dragonii fuseseră de partea lor. E posibil şi să fi fost acesta motivul… deşi atât Vermithor, cât şi Silverwing erau mai bătrâni şi mai mari decât dragonul prinţului Daeron şi era aşadar mult mai probabil să învingă ei, în orice luptă.

Alţi sugerează că nu laşitatea, ci dorinţa de înavuţire i-a îndemnat pe cel Alb şi pe Ciocan să trădeze. Onoarea conta prea puţin pentru ei; tânjeau doar după bogăţie şi putere. După lupta din Defileu şi căderea Debarcaderului Regelui, fuseseră ridicaţi la rang de cavaler… dar se visau lorzi şi dispreţuiau proprietăţile modeste oferite de regina Rhaenyra. Când au fost executaţi lorzii Rosby şi Stokeworth, s-a propus să le fie date celui Alb şi Ciocanului pământurile şi castelele acestora, ca urmare a căsătoriei cu fiicele lor, dar Înălţimea Sa le-a îngăduit în schimb fiilor trădătorilor să-i moştenească. Pe urmă le-au fost fluturate în faţa ochilor Capătul Furtunii şi Casterly Rock, dar nerecunoscătoarea regină le-a refuzat aceste recompense.

Fără îndoială, sperau că regele Aegon îi va răsplăti cu mai multă generozitate dacă îi ajutau pe cei dornici să-i înapoieze tronul. Poate că, în această privinţă, chiar li s-au făcut promisiuni, pesemne prin lordul Larys Picior-Strâmb sau prin oamenii lui, deşi acest fapt nu a fost dovedit şi rămâne de nedovedit. Pentru că niciunul dintre ei nu ştia să citească şi să scrie, nu vom afla niciodată ce anume i-a îndemnat pe cei Doi Trădători (cum aveau să-i numească toate cronicile) să facă tot ceea ce au făcut.

Însă despre Bătălia de la Tumbleton ştim multe. Şase mii de oameni ai reginei s-au adunat, sub comanda lui ser

Garibald Grey, ca să-l înfrunte pe lordul Hightower pe câmpul de luptă. O vreme s-au luptat cu mult curaj, dar o ploaie nimicitoare de săgeţi trimisă asupră-le de arcaşii lordului Ormund le-a rărit rândurile şi un atac furtunos al cavaleriei le-a rupt, făcându-i pe supravieţuitori să alerge către zidurile oraşului. Arcaşii lui Robb Rivers cel Roşu le-au acoperit retragerea cu arcurile lor lungi.

Când aproape toţi supravieţuitorii se aflau în siguranţă în oraş, Lupii Iernii, conduşi de Roddy Ruină, au ieşit la atac pe o poartă dosnică, cu înfricoşătoarele lor urlete de luptă din Nord, şi au înconjurat flancul stâng al asediatorilor. În haosul care a urmat, nordicii şi-au croit drum printre oştenii duşmani, de zece ori mai mulţi decât ei, până la locul unde se afla lordul Ormund Hightower, în şaua calului său de război, sub dragonul auriu al Regelui Aegon şi sub flamurile Oraşului Vechi şi ale Casei Hightower.

Menestrelii povestesc că lordul Roderick s-a năpustit, plin de sânge din cap până în tălpi, cu scutul spart şi cu coiful crăpat, dar atât de cuprins de beţia luptei, încât nu părea să-şi simtă rănile. Ser Bryndon Hightower, vărul lordului Ormund, s-a aşezat între nordic şi suzeranul său şi, cu o lovitură năprasnică a securii sale lungi, i-a retezat din umăr braţul în care Ruină ţinea scutul... însă sălbaticul lord de Barrowton a continuat să lupte şi, cu ultimele puteri, i-a ucis şi pe ser Bryndon, şi pe lordul Ormund înainte de a cădea mort. Flamurile lordului Hightower s-au prăbuşit, iar oamenii din Tumbleton au izbucnit în urale, crezând că soarta luptei se schimbase. Nici măcar apariţia lui Tessarion deasupra câmpului de luptă nu i-a îngrozit, căci ştiau că au doi dragoni de partea lor... dar, când Vermithor şi Silverwing s-au înălţat în văzduh şi şi-au slobozit focul asupra oraşului, uralele s-au preschimbat în urlete.

A fost o nouă Câmpie de Foc, mai mică, scrie Marele Maester Munkun.

Tumbleton a izbucnit în flăcări: prăvălii, case, septe, oameni, totul a luat foc. Oştenii s-au prăbuşit arzând de pe corpul de gardă şi de pe metereze, iar locuitorii au năvălit pe

străzi zbierând şi împleticindu-se, preschimbaţi în torţe vii. În afara zidurilor, prinţul Daeron s-a năpustit din văzduh cu Tessarion. Pate de Longleaf a fost trântit de pe cal şi a murit zdrobit, călcat în picioare, iar pe ser Garibald Grey, străpuns mai întâi de o săgeată, l-a înghiţit focul dragonului. Cei Doi Trădători au biciuit oraşul cu şfichiuiri de flăcări de la un capăt la altul.

Ser Roger Corne şi oamenii lui au ales acel moment ca să dezvăluie ce culori apără, măcelărind apărătorii de la porţile oraşului, pe care le-au deschis apoi larg în faţa năvălitorilor. Lordul Owain Bourney a făcut acelaşi lucru în castel, implântând o suliţă în spatele lui ser Merrell cel Neînfricat.

Jaful care a urmat a fost unul dintre cele mai barbare din istoria Westerosului. Din Tumbleton, târgul negustoresc prosper, n-au mai rămas decât tăciuni şi cenuşă. Mii de oameni au ars şi tot atâţia s-au înecat, încercând să treacă râul înot. Mai târziu, unii au spus că aceia au fost cei norocoşi, pentru că supravieţuitorii au fost trataţi fără pic de milă. Oamenii lordului Footly şi-au aruncat săbiile şi s-au predat, dar au fost înlănţuiţi şi decapitaţi. Femeile scăpate de furia focului, printre care şi fetele de numai opt sau zece ani, au fost siluite în nenumărate rânduri. Bătrânii şi băieţii au fost trecuţi prin ascuţişul săbiilor, pe când dragonii s-au hrănit cu leşurile stâlcite şi fumegânde ale victimelor lor. Oraşul nu şi-a mai revenit niciodată; deşi, mai târziu, Casa Footly a încercat să reconstruiască peste ruine, noul lor oraş n-a ajuns niciodată nici măcar la a zecea parte din mărimea celui vechi, fiindcă oamenii din popor spuneau că locul e bântuit.

La o sută şaizeci de leghe distanţă către nord, alţi dragoni străbăteau văzduhul deasupra Tridentului, unde prinţul Daemon Targaryen şi fata mărunţică şi smeadă pe nume Nettles l-au căutat zadarnic pe Aemond cel Chior. Se instalaseră la Iazul Fecioarelor, la invitaţia lordului Manfryd Mooton, îngrozit la gândul că Vhagar i-ar putea ataca oraşul. Însă prinţul Aemond a lovit la Ţeasta de Piatră, la poalele Munţilor Lunii; la Salcia Dulce, pe malul Furcii Verzi, şi la Sallydance, pe malul Furcii Roşii. A transformat în cenuşă Podul Bătaia Săgeţii, a incendiat Vechiul Pod Plutitor şi Moara Babei, a distrus mănăstirea de la Bechester, făcându-se mereu nevăzut în înaltul cerului înainte de apariţia urmăritorilor lui. Vhagar nu zăbovea niciodată, iar supravieţuitorii nu reuşeau să cadă de acord când erau întrebaţi încotro a zburat dragonul.

În zorii fiecărei zile, Caraxes şi Sheepstealer părăseau Iazul Fecioarelor avântându-se în zbor şi se roteau deasupra Ţinuturilor Riverane în cercuri din ce în ce mai mari,

sperând să-l zărească undeva pe Vhagar… dar se întorceau învinşi în amurg. Din *Cronicile Iazului Fecioarelor* aflăm că lordul Mooton a cutezat să le sugereze călăreţilor de dragoni să se despartă, ca să poată acoperi un teritoriu de două ori mai mare. Prinţul Daemon a refuzat. Vhagar era ultima dintre cei trei dragoni aduşi la Westeros de Aegon Cuceritorul şi de surorile sale, i-a amintit el lordului. Chiar dacă nu mai era la fel de iute cum fusese cu o sută de ani în urmă, Vhagar crescuse aproape la fel de mare ca Teroarea Neagră pe vremuri. Azvârlea flăcări destul de fierbinţi ca să topească pietrele şi îi întrecea în sălbăticie şi pe Caraxes, şi pe Sheepstealer. Numai împreună puteau spera să-i facă faţă. Aşa că Daemon o ţinea pe tânăra Nettles lângă el zi şi noapte, în văzduh şi pe pământ.

Dar era oare teama de Vhagar singurul motiv pentru care nu se despărţea prinţul de Nettles? Ciupercă încearcă să ne convingă că nu. Piticul ne povesteşte că Daemon Targaryen se îndrăgostise de mica bastardă cu piele smeadă şi o luase în patul lui.

În cât de mare măsură putem da crezare mărturiei bufonului? Nettles n-avea mai mult de şaptesprezece ani, iar prinţul împlinise patruzeci şi nouă, dar se ştie foarte bine ce multă putere au tinerele fecioare asupra bărbaţilor vârstnici. Ştim şi că Daemon Targaryen nu era un consort credincios reginei. Până şi de obicei reţinutul septon Eustace scrie că o vizita noaptea pe lady Mysaria, cu care împărţea des patul cât se afla la Curte… cu binecuvântarea reginei, după cum se presupune. Nu trebuie să uităm nici că, în tinereţe, stăpânii tuturor lupanarelor din Debarcaderul Regelui ştiau că lordului de Fundătura Puricilor îi fac o deosebită plăcere fecioarele şi le păstrau pe cele mai tinere, mai frumoase şi mai neştiutoare ca să se bucure el deflorându-le.

Nettles era tânără, fără nicio îndoială (deşi probabil nu la fel de tânără ca fetele pervertite de el când era tânăr), dar pare puţin probabil să fi fost fecioară. Crescută printre vagabonzii, orfanii şi săracii din Oraşul Mirodeniilor şi din Carena, pesemne că renunţase la neprihănire la scurt timp

după ce înflorise (dacă nu chiar înainte), în schimbul unei jumătăţi de ban de argint sau al unei coji de pâine. Şi oile pe care i le adusese lui Sheepstealer ca să-l lege de ea… cum făcuse rost de ele, dacă nu săltându-şi fustele pentru un cioban? Despre Netty nici măcar nu se putea spune că e cu adevărat frumoasă. „O fată sfrijită şi negricioasă pe un dragon sfrijit şi negricios”, scrie Marele Maester Munkun despre ea în *Istorisirea adevărată* (deşi n-a văzut-o niciodată). Septonul Eustace spune că avea dinţii strâmbi şi o cicatrice pe nas, acolo unde îi fusese crestat cândva pentru hoţie. S-ar putea crede că nu era nicidecum amanta potrivită pentru un prinţ.

Împotriva tuturor acestora vorbeşte *Mărturia lui Ciupercă…* şi, în cazul de faţă, i se adaugă *Cronicile Iazului Fecioarelor,* aşa cum au fost scrise de maesterul lordului Mooton. Maesterul Norren scrie că „prinţul şi fata lui bastardă” cinau împreună în fiecare seară şi mâncau împreună în fiecare dimineaţă, că dormeau în camere alăturate, că prinţul „o iubea pe fata negricioasă nebuneşte, ca pe fiica lui”, o deprindea cu „purtările curtenitoare”, o învăţa cum să se îmbrace şi cum să se aşeze şi îi peria părul, că i-a dat în dar „o perie de păr cu mâner de fildeş, o oglindă argintată, o mantie bogată, de catifea cafenie cu borduri de atlaz, o pereche de cizme de călărie din piele moale ca untul.” Prinţul o învăţa pe fată să se îmbăieze, povesteşte Norren, şi slujnicele care le aduceau apa au spus că intra adesea în cadă împreună cu ea, „o săpunea pe spate sau îi spăla părul, ca să nu mai duhnească a dragon şi amândoi erau goi ca în ziua în care îşi primiseră numele.” Nimic din tot ce istoriseşte nu poate dovedi că a cunoscut-o pe fata bastardă trupeşte, dar, în lumina celor ce au urmat, trebuie cu siguranţă să ne gândim că această poveste a lui Ciupercă e posibil să fie adevărată, cu mult mai posibil decât oricare alta. Însă, oricum şi-ar fi petrecut cei doi călăreţi de dragoni nopţile, e sigur că zilele şi le petreceau cutreierând văzduhul, căutându-i zadarnic pe prinţul Aemond şi pe Vhagar. Să-i părăsim deocamdată şi să aruncăm o scurtă

privire de cealaltă parte a Golfului Apei Negre.

Cam tot la vremea aceea, o corabie negustorească veche, jalnică la înfăţişare şi numită *Nessaria,* a intrat cu chiu, cu vai, în portul Pietrei Dragonului pentru reparaţii şi ca să-şi împrospăteze proviziile. Venea din Pentos şi se îndrepta către Vechiul Volantis când o furtună puternică o abătuse din drum… aşa au spus volantenii din echipaj, însă i-au adăugat acestei poveşti obişnuite despre pericolele mării ceva straniu. Când navigau către vest, în faţă le-a apărut Muntele Dragonului, profilându-se imens pe cerul apusului… şi atunci au zărit doi dragoni luptându-se şi le-au auzit urletele stârnind ecouri când se loveau de stâncile negre şi abrupte de pe coasta răsăriteană a muntelui fumegător. În toate tavernele, hanurile şi lupanarele de ţărm s-a tot spus şi răspus povestea asta, cu înfloriturі, până când au auzit-o toţi oamenii de pe insulă.

Pentru locuitorii Vechiului Volantis, dragonii erau un miracol; cei doi dragoni încleştaţi în luptă erau o imagine care avea să rămână adânc întipărită în amintirea năierilor de pe *Nessaria.* Oamenii născuţi pe Piatra Dragonului crescuseră alături de asemenea fiare… dar povestea străinilor le-a stârnit totuşi interesul. În dimineaţa următoare, câţiva pescari de-ai locului s-au urcat în bărci, au dat ocol Muntelui Dragonului şi, la întoarcere, au spus că au văzut la poalele muntelui rămăşiţele arse şi sfărâmate ale unui dragon. După culoarea aripilor şi a solzilor era leşul lui Grey Ghost. Zăcea rupt în două, fusese sfâşiat şi parţial mâncat.

La auzul veştii, ser Robert Quince, prietenosul şi incredibil de obezul cavaler numit de regină, înainte de plecarea ei, castelan de Piatra Dragonului, s-a grăbit să susţină că ucigaşul e Cannibal. Aproape toată lumea a fost de acord cu el, pentru că se ştia că, în trecut, Cannibal mai atacase dragoni mai mici, deşi niciodată cu o asemenea sălbăticie. Temându-se că i-ar fi putut ataca şi pe ei, câţiva pescari i-au cerut lui Quince să-şi trimită cavalerii la sălaşul dragonului, să-l omoare. Dar castelanul a refuzat.

— Dacă-l lăsăm în pace, ne lasă şi el pe noi în pace, a spus.

Şi, ca să se asigure că aşa avea să fie, a interzis pescuitul în apele din estul muntelui, acolo unde putrezea leşul dragonului înfrânt.

Porunca lui n-a fost pe placul neastâmpăratei tinere care-i fusese lăsată în grijă, Baela Targaryen, fiica prinţului Daemon şi a primei lui soţii, Laena Velaryon. La paisprezece ani, Baela era sălbatică şi încăpăţânată, mai degrabă băieţoasă decât feciorelnică, şi în foarte mare măsură fiica tatălui ei. Deşi slăbuţă şi scundă, nu se temea de nimic, trăia ca să danseze, să meargă la vânătoare cu şoimi şi să călărească. În frageda copilărie fusese adesea dojenită fiindcă se lua la trântă cu scutierii în curte, dar în ultima vreme începuse să se joace cu ei de-a sărutatul. La scurt timp după ce Curtea reginei se mutase la Debarcaderul Regelui (lăsând-o pe ea la Piatra Dragonului), Baela fusese surprinsă în timp ce-i îngăduia unui ajutor de bucătar să-şi strecoare mâna sub vesta ei. Ultragiat, ser Robert poruncise să i se taie băiatului mâna ofensatoare. Numai rugăminţile fetei înlăcrimate îl salvaseră.

„Îi plac foarte mult băieţii”, îi scrisese castelanul tatălui Baelei, prinţul Daemon, după acea întâmplare, „ar trebui să fie măritată cât de curând, altminteri o să-şi dea fecioria cuiva nedemn de ea”.

Însă, chiar mai mult decât îi plăceau băieţii, Baelei îi plăcea să zboare. De când, cu mai puţin de o jumătate de an în urmă, se avântase pentru prima oară în văzduh pe dragonul ei, Moondancer, zburase în fiecare zi, rătăcind în voie oriunde deasupra Pietrei Dragonului şi chiar traversând apele golfului, până la Driftmark.

Întotdeauna dornică de aventură, fata s-a oferit să afle adevărul despre cele petrecute, ducându-se de cealaltă parte a muntelui. I-a spus lui ser Robert că nu se teme de Cannibal. Moondancer era mai tânără şi mai sprintenă; îi era uşor să zboare mai repede decât celălalt dragon. Însă castelanul i-a interzis să se pună astfel în pericol.

Garnizoana a primit porunci severe: lady Baela nu avea voie să iasă din castel. Când, chiar în noaptea următoare, a fost prinsă încercând să nesocotească ordinul, fata furioasă a fost închisă în camerele ei.

Deşi de înţeles, hotărârea asta s-a dovedit mai târziu a fi nefericită. Dacă i s-ar fi îngăduit să zboare, lady Baela ar fi putut vedea barca pescarilor, care ocolea tocmai atunci insula. La bord se aflau un pescar bătrân, pe nume Tom Barbă încâlcită, fiul său, Tom Limbă împleticită şi doi „veri" de pe Driftmark, rămaşi fără adăpost după distrugerea Oraşului Mirodeniilor. Tom cel tânăr, a cărui pricepere la golirea stacanelor de bere nu era egalată decât de nepriceperea lui la pescuit, îşi petrecuse o grămadă de timp cinstindu-i cu băutură pe năierii volanteni şi ascultând tot ce povesteau despre dragonii pe care îi văzuseră luptându-se.

— Cenuşii şi aurii erau, străfulgerând în lumina soarelui, a spus un bărbat... iar acum, sfidând interdicţia lui ser Robert, cei doi Tom erau hotărâţi să-şi ducă „verii" pe ţărmul pietros unde zăcea dragonul ars şi sfâşiat, ca să-i poată căuta ucigaşul.

Între timp, pe ţărmul apusean al Golfului Apa Neagră, vestea despre lupta şi trădarea de la Tumbleton a ajuns la Debarcaderul Regelui. Se spune că regina-văduvă Alicent a râs când a aflat.

— Acum vor culege ce au semănat, a prezis.

Pe Tronul de Fier, regina Rhaenyra s-a albit la faţă, părând în pragul leşinului, şi a poruncit să se zăvorască porţile oraşului; din clipa aceea, nimănui nu i s-a mai îngăduit să intre în Debarcaderul Regelui sau să-l părăsească.

— Niciun trădător n-o să se strecoare în oraşul meu ca să le deschidă rebelilor porţile, a spus ea sus şi tare.

Oastea lordului Ormund ar fi putut ajunge în faţa zidurilor peste o zi sau două. Purtaţi de dragoni, trădătorii ar fi putut sosi mai devreme.

Asta l-a aţâţat pe prinţul Joffrey:

— N-au decât să vină, a zis, cu aroganţa tinereţii,

dornic să-şi răzbune fraţii. O să-i înfrunt cu Tyraxes.

Vorbele lui i-au neliniştit mama.

— N-o să înfrunţi pe nimeni, a hotărât ea. Eşti prea tânăr ca să lupţi.

Totuşi i-a îngăduit băiatului să rămână în sala unde consiliul negru încerca să-şi dea seama cum i-ar fi putut face cel mai bine faţă duşmanului care se apropia.

În Debarcaderul Regelui rămăseseră şase dragoni, dar numai unul se afla în Fortăreaţa Roşie: Syrax, femela-dragon a reginei. Scoseseră caii dintr-un grajd din curtea exterioară şi o adăpostiseră acolo. O legaseră de pământ cu lanţuri grele. Deşi destul de lungi ca să poată ieşi în curte, o împiedicau să-şi ia zborul fără călăreţ. Iar ea se obişnuise de mult cu lanţurile; mult prea bine hrănită, nu mai vânase de ani.

Ceilalţi erau în Groapa Dragonului. Sub uriaşa sa cupolă, în osatura dealului lui Rhaenys fuseseră săpate, în cerc, patruzeci de grote imense. Toate aceste peşteri făcute de mâna omului aveau uşi groase din fier la ambele capete; cele din interior se deschideau către nisipul din groapă, iar cele din exterior erau pe coasta dealului. Caraxes, Vermithor, Silverwing şi Sheepstealer îşi avuseseră bârlogul acolo înainte de a pleca la luptă. Înăuntru mai rămăseseră cinci: Tyraxes, dragonul prinţului Joffrey, pal-cenuşiul Seasmoke al lui Addam Velaryon, tinerii dragoni Morghul şi Shrykos, unul al prinţesei Jaehaera (fugită) şi cealaltă a prinţului Jaehaerys (mort)… şi Dreamfyre, femela îndrăgită de regina Helaena. Era multă vreme obiceiul ca în groapă să locuiască şi cel puţin un călăreţ de dragoni, care să se poată înălţa imediat, dacă era nevoie să fie apărat oraşul. Fiindcă regina Rhaenyra prefera să-şi ţină fiii alături, asta rămăsese în seama lui Addam Velaryon.

Dar în consiliul negru se ridicau acum voci care puneau la îndoială loialitatea lui ser Addam. Seminţele de dragon Ulf cel Alb şi Hugh Ciocanul trecuseră de partea duşmanului… mai erau oare şi alţi trădători din mijlocul lor? Cum stăteau lucrurile cu Addam din Hull şi cu tânăra

Nettles, şi ei tot bastarzi? Li se putea acorda încredere?

Lordul Bartimos Celtigar credea că nu.

— Bastarzii sunt trădători din fire, a spus. Au trădarea în sânge. Pentru ei e ceva tot atât de simplu ca loialitatea pentru copiii legitimi.

A îndemnat-o pe Înălţimea Sa să-i aresteze pe cei doi imediat, înainte de a se alătura şi ei duşmanilor, cu tot cu dragoni. De aceeaşi părere au fost şi alţii, printre care ser Luthor Largent, Comandantul Gărzii Oraşului, şi ser Lorent Marbrand, lordul Comandant al Gărzii Reginei. Chiar şi cei doi cavaleri din Portul Alb, înfricoşătorul ser Medrick Manderly şi fratele său, inteligentul şi trupeşul ser Torrhen, au atras-o pe regină pe panta neîncrederii.

— Mai bine să nu riscăm, a zis ser Torrhen. Dacă duşmanul capătă încă doi dragoni, suntem pierduţi.

Numai lordul Corlys şi Marele Maester Gerardys au vorbit în apărarea Seminţelor de dragon. Marele Maester a spus că nu aveau nicio dovadă a lipsei de loialitate a celor doi; când mergi pe calea înţelepciunii, cauţi dovezi înainte de a învinui. Lordul Corlys a mers încă şi mai departe, spunând sus şi tare că ser Addam şi fratele lui, Alyn, erau „Velaryoni adevăraţi”, demni să moştenească Driftmarkul. Cât despre fată, o fi fost jegoasă şi urâtă, dar se luptase cu vitejie în Bătălia din Defileu.

— Aşa cum au luptat şi cei doi trădători, a ripostat lordul Celtigar.

Protestele pătimaşe ale Mâinii au fost zadarnice, ca şi avertizările calme ale Marelui Maester. Reginei i se treziseră bănuieli. „Înălţimea Sa fusese trădată atât de des şi de atât de mulţi, încât era gata să creadă tot ce e mai rău despre oricine”, scrie septonul Eustace. „Trădarea n-o mai putea surprinde. Ajunsese chiar să se aştepte să fie trădată, chiar şi de cei pe care îi iubea cel mai mult.”

E posibil să fi fost aşa. Dar regina n-a trecut imediat la fapte, ci a trimis după Mysaria, târfa şi dansatoarea care îi era maestră a şoptitorilor întru totul, dar nu şi cu numele. Cu pielea ei albă ca laptele, lady Mizeria s-a înfăţişat în

mijlocul consiliului într-o robă din catifea neagră, cu dungi din mătase roşie ca sângele şi cu glugă, şi a rămas cu fruntea plecată cu umilinţă în vreme ce regina a întrebat-o dacă ea crede că ser Addam şi Nettles plănuiesc să-i trădeze. Pe urmă, Viermele Alb şi-a ridicat privirea şi a răspuns cu glas suav:

— Fata te-a trădat deja, regina mea. Chiar acum îşi împarte patul cu soţul tău şi cât de curând îi va purta bastardul în pântec.

Regina Rhaenyra a ajuns brusc în culmea furiei, scrie septonul Eustace. Cu voce rece ca gheaţa, i-a poruncit lui ser Luthor Largent să se ducă în Groapa Dragonului cu douăzeci de Mantii Aurii şi să-l aresteze pe ser Addam Velaryon.

— Puneţi-i întrebări cu asprime şi vom afla, mai presus de orice îndoială, dacă e sincer sau nu.

Cât despre tânăra Nettles:

— E o femeie de rând, care duhneşte a vrăjitorie, a spus regina. Altminteri prinţul meu nu şi-ar fi luat niciodată în pat o creatură atât de neînsemnată. E de-ajuns să te uiţi la ea ca să ştii că n-are pic de sânge de dragon în vene. A legat dragonul de ea cu vrăji, aşa cum a făcut şi cu bărbatul meu.

Pe prinţul Daemon nu se puteau bizui atâta vreme cât era în mrejele fetei, a continuat Înălţimea Sa. De aceea, a cerut să fie imediat trimisă o poruncă la Iazul Fecioarelor, dar numai pentru ochii lordului Mooton.

— S-o invite la masa sau în patul lui şi apoi să-i ia capul. Numai aşa o să fie eliberat prinţul meu.

Şi astfel, o trădare a dus la alte trădări şi apoi la pierzania reginei. În timp ce ser Luthor Largent şi mantiile lui aurii se îndreptau în şeile cailor spre Dealul lui Rhaenys, ca să ducă la îndeplinire porunca reginei, porţile Gropii Dragonului s-au deschis brusc şi Seasmoke a întins aripile lui de un cenuşiu-deschis şi şi-a luat zborul, scoţând fum pe nări. Ser Addam Velaryon fusese prevenit la timp şi izbutise să scape. Înciudat şi furios, ser Luthor s-a întors imediat în Fortăreaţa Roşie, a dat buzna în Turnul Mâinii şi l-a înşfăcat

pe lordul Corlys, acuzându-l de trădare. Bătrânul Şarpe al Mărilor nici măcar nu s-a obosit să nege. Legat şi bătut, dar fără să fi scos vreo vorbă, a fost dus în temniţă şi azvârlit într-o celulă întunecată, ca să-şi aştepte judecata şi osânda.

Bănuielile reginei au căzut şi asupra Marelui Maester Gerardys pentru că, aidoma Şarpelui Mărilor, şi el luase apărarea Seminţelor de dragon.

Gerardys a negat că ar fi avut vreun amestec în trădarea lordului Corlys. Ştiind că o slujise îndelung şi cu credinţă, Rhaenyra nu l-a aruncat în temniţă, dar l-a scos din consiliul ei şi l-a trimis chiar atunci înapoi, la Piatra Dragonului.

— Nu cred că ai fi în stare să mă minţi în faţă, i-a spus lui Gerardys, dar nu pot păstra în jurul meu oameni în care nu mă încred întru totul, iar când mă uit acum la tine nu-mi pot aduce aminte decât cum mi-ai înşirat verzi şi uscate despre fata aia, Nettles.

În tot acest timp, în oraş se răspândeau poveşti despre masacrul de la Tumbleton… şi, odată cu ele, groaza. O să urmeze Debarcaderul Regelui, îşi spuneau oamenii unul altuia. Dragonii se vor lupta cu dragoni şi, de data asta, oraşul o să ardă cu siguranţă. De frica duşmanului care se apropia, sute de oameni au încercat să fugă, dar mantiile aurii i-au oprit la porţi. Captivi între zidurile oraşului şi temându-se c-o să înceapă curând furtuna de foc, unii şi-au căutat adăpost în pivniţe adânci, în vreme ce alţii s-au cufundat în rugăciuni, iar alţii s-au lăsat în voia băuturii şi a desfătărilor ascunse între coapsele unei femei. La căderea nopţii, toate tavernele, lupanarele şi septele din Debarcaderul Regelui erau pline ochi de bărbaţi şi femei; căutau acolo alinare sau scăpare şi îşi spuneau unii altora poveşti de groază.

În acel ceas întunecat, a apărut în Piaţa Cârpaciului un anumit frate rătăcitor, un bărbat ca o sperietoare, desculţ, în cămaşă din pânză de sac şi pantaloni până la genunchi, dintr-o ţesătură la fel de aspră şi tot atât de jegoşi, nespălat, duhnind a cocină şi cu un castron de cerşetor atârnat de gât

cu un şnur de piele. Fusese hoţ, fiindcă în locul mâinii drepte avea un ciot înfăşurat în piele zdrenţuită. Marele Maester Munkun sugerează că e posibil să fi fost un Frate Sărac; deşi ordinul fusese de mult scos în afara legii, drumurile din cele Şapte Regate încă erau bântuite de Stele rătăcitoare. Nu putem şti de unde venea. În cronici nu i-a rămas nici măcar numele. Cei care l-au auzit predicând, dintre care unii aveau să povestească mai târziu despre ticăloşia lui, îi spuneau doar Păstorul. Ciupercă îl numeşte „Păstorul Mort”, fiindcă pretinde că era tot atât de palid şi de urât mirositor ca un cadavru abia scos din mormânt.

Indiferent cine şi ce o fi fost, acel Păstor ciung a trezit un spirit al răului, invocând osândirea şi nimicirea reginei Rhaenyra în auzul tuturor celor adunaţi să-l asculte. Pe atât de neobosit pe cât de neînfricat, a predicat toată noaptea şi o bună parte a zilei următoare, cu vocea furioasă răsunându-i în piaţa Cârpaciului.

Dragonii erau creaturi împotriva firii, a declarat Păstorul, demoni chemaţi din gropile celor şapte iaduri de necruţătoarea magie neagră din Valyria, „haznaua scârboasă unde fratele se împreunează cu sora şi mama cu fiul, unde bărbaţii călăresc în luptă demoni şi unde femeile îşi desfac picioarele pentru câini.” Targaryenii scăpaseră de urgie fugind dincolo de mare, la Piatra Dragonului, dar „zeilor nu le poţi juca feste”, şi acum urma o a doua urgie.

— Falsul rege şi regina curvă trebuie distruşi, cu toate lucrările lor, şi abia atunci creaturile lor demonice vor pieri de pe faţa pământului! a tunat Păstorul.

Şi toţi cei care le stăteau alături aveau să piară. Numai curăţând Debarcaderul Regelui de dragoni şi de stăpânii lor putea Westerosul spera să scape de soarta Valyriei. Mulţimea din jurul lui era tot mai numeroasă pe timp ce trecea. O duzină de oameni care-l ascultau au devenit douăzeci, apoi o sută, iar la ivirea zorilor în piaţă se înghesuiau cu miile, împingându-se şi îmbrâncindu-se în vreme ce-şi încordau auzul ca să nu scape niciun cuvânt. Mulţi aveau torţe, aşa că, la căderea nopţii, păstorul stătea în centrul unui cerc de foc. Mulţimea se descotorosea cu sălbăticie de toţi cei care încercau să-l facă să tacă. Chiar şi mantiile aurii au fost puse pe fugă când au venit, în număr de patruzeci, încercând să golească piaţa cu ascuţişul suliţelor.

În Tumbleton, şaizeci de leghe către sud, domnea un alt fel de haos. Pe când locuitorii din Debarcaderul Regelui tremurau de spaimă, duşmanii de care se temeau nu făcuseră nici măcar un pas pe drumul către oraş, pentru că susţinătorii regelui Aegon s-au pomenit fără conducători, împărţiţi în tabere, măcinaţi de conflicte şi de îndoieli. Ormund Hightower zăcea mort, alături de vărul său, ser Bryndon, cel mai de seamă cavaler din Oraşul Vechi. Fiii săi rămăseseră la Hightower, la o mie de leghe depărtare, şi, pe deasupra, erau mult prea tineri şi lipsiţi de experienţă. Şi, cu toate că lordul Ormund îl numise pe Daeron Targaryen „cel Cutezător” şi îi lăudase curajul în luptă, prinţul rămânea

doar un băiat. Crescut în umbra fraţilor săi mai mari, mezinul reginei Alicent era obişnuit mai degrabă să se supună ordinelor, nu să le dea. Cel mai vârstnic Hightower rămas în viaţă şi aflat la faţa locului era ser Hobert, alt văr al lordului Ormund, care condusese convoiul cu provizii. „Pe cât de gras, pe atât de lent în mişcări”, Hobert Hightower trăise şaizeci de ani fără să se facă remarcat într-un fel sau altul, iar acum se presupunea că va deveni comandantul întregii oşti, căci gradul său de rudenie cu regina Alicent îi dădea acest drept.

Lordul Unwin Peake, ser Jon Roxton cel Neînfricat şi lordul Owain Bourney au încercat de asemenea să preia comanda. Lordul Peake se putea lăuda cu descendenţa dintr-un lung şir de războinici cu mare faimă şi avea sub flamurile sale o sută de cavaleri şi nouă sute de oşteni. Lui Jon Roxton i se ştia de frică atât fiindcă era mai tot timpul negru de furie, cât şi datorită săbiei sale negre, din oţel valyrian, numită Făcătoarea de Orfani. Lordul Owain Trădătorul susţinea cu tărie că numai mulţumită vicleniei sale căzuse Tumbletonul şi numai el putea cuceri Debarcaderul Regelui. Niciunul dintre cei trei nu era destul de puternic şi de respectat ca să ţină în frâu setea de sânge şi lăcomia oştenilor de rând. În timp ce se certau pentru întâietate şi pradă, oamenii lor se alăturau nestânjeniţi orgiei de jafuri, siluiri şi distrugeri.

Ororile din acele zile nu pot fi puse la îndoială. De când există cele Şapte Regate, rareori a mai ajuns vreo aşezare omenească ţinta unui jaf atât de îndelungat sau barbar sau turbat, cum s-a întâmplat cu Tumbletonul după Trădări. Fără un lord autoritar care să-i strunească, până şi cei mai cumsecade oameni pot deveni fiare. Aşa a fost acolo. Bande de oşteni beţi au cutreierat străzile, jefuind toate prăvăliile şi toate casele şi măcelărind orice bărbat care încerca să-i oprească. Toate femeile le stârneau poftele trupeşti, chiar şi babele şi fetiţele. Bogaţii au fost torturaţi până la moarte ca să spună unde îşi ascund aurul şi nestematele. Pruncii au fost smulşi din braţele mamelor şi înfipţi în suliţe. Pioasele

septe au fost fugărite goale pe străzi şi siluite nu doar de un singur bărbat, ci de o sută; şi Surorile Tăcute au fost astfel batjocorite. Nici măcar morţii n-au fost cruţaţi. În loc să fie îngropaţi după cuviinţă, au fost lăsaţi să putrezească, să fie hrană pentru corbi şi câini sălbatici.

Atât septonul Eustace, cât şi Marele Maester Munkun susţin că prinţul Daeron a fost îngreţoşat de toate cele văzute şi i-a poruncit lui ser Hobert Hightower să le pună capăt, dar strădaniile acestuia s-au dovedit la fel de inutile pe cât de incapabil era el însuşi. Stă în firea oamenilor de rând să urmeze pilda celor care îi conduc şi toţi cei care doreau să ia locul lordului Ormund s-au lăsat stăpâniţi de lăcomie, sete de sânge şi orgoliu. Neînfricatul Jon Roxton s-a îndrăgostit de frumoasa lady Sharis Footly, soţia lordului de Tumbleton, şi a cerut-o ca „pradă de război". Când bărbatul ei a protestat, ser Jon l-a tăiat aproape în două cu Făcătoarea de Orfani.

— Poate face şi văduve, a spus, rupând rochia înlăcrimatei lady Sharis.

Numai două zile mai târziu, lordul Peake şi lordul Bourney s-au certat cu sălbăticie în timpul unui consiliu de război, până când primul şi-a scos pumnalul şi l-a înfipt adânc în ochiul celui de-al doilea.

— Cine-şi schimbă mantia o dată şi-o schimbă mereu, a exclamat, sub privirile prinţului Daeron şi ale lui ser Hobert, încremeniţi de groază.

Totuşi, cele mai cumplite samavolnicii au fost săvârşite de cei Doi Trădători, bastarzii călăreţi de dragoni Hugh Ciocanul şi Ulf cel Alb. Ser Ulf s-a lăsat în voia băuturii, „cufundându-se în vin şi în plăcerile cărnii".

Ciupercă spune că viola câte trei fecioare în fiecare noapte. Cu cele care nu izbuteau să-l mulţumească îşi hrănea dragonul. Rangul de cavaler primit de la regina Rhaenyra nu-i era de ajuns. Nu l-a săturat nici titlul de lord de Podul Amar, oferit de prinţul Daemon. Tânjea după un trofeu de mai mare însemnătate: dorea nici mai mult, nici mai puţin decât castelul Highgarden, căci, susţinea el, nobilii

din Casa Tyrell nu luaseră parte la Dansul Dragonilor, drept care se cuvenea să fie osândiţi pentru trădare.

Ambiţiile lui ser Ulf păreau modeste pe lângă ale confratelui său schimbător de mantie, Hugh Ciocanul. Fiu de fierar, Ciocanul era un bărbat uriaş, cu mâini atât de puternice, încât se zvonea că poate răsuci drugi de fier. Deşi arta războiului îi era străină, statura şi forţa lui îi făceau un duşman de temut. Arma lui preferată era ciocanul de luptă, ucidea cu lovituri zdrobitoare. Zbura cu Vermithor, cel călărit odinioară chiar de Regele cel Bătrân; dintre toţi dragonii din Westeros, numai Vhagar îl întrecea ca vârstă şi mărime.

Din toate aceste motive, lordul Ciocan (cum se autointitula acum) a ajuns să viseze coroane.

— De ce să te mulţumeşti să fii lord, când poţi fi rege? întreba, privind oamenii care începuseră să i se adune în jur.

Iar în tabără se vorbea despre o prorocire din vechime, care spunea: „Când va cădea ciocanul asupra dragonului, se va ridica un nou rege şi nimic nu-i va sta în cale.” De la cine au pornit aceste cuvinte rămâne un mister (nu de la Ciocan, care nu ştia nici să citească, nici să scrie), dar, după numai câteva zile, în Tumbleton nu mai rămăsese nimeni care să nu le fi auzit.

Niciunul dintre cei Doi Trădători nu părea dornic să-l ajute pe prinţul Daeron să atace Debarcaderul Regelui. Aveau o armie numeroasă, plus trei dragoni, dar şi regina avea tot trei (după cum ştiau prea bine) şi urma să aibă cinci după întoarcerea prinţului Daemon şi a lui Nettles. Lordul Peake voia să amâne plecarea până ce îşi putea aduce lordul Baratheon oastea de la Capătul Furtunii, ca să li se alăture, în vreme ce ser Hobert dorea să se întoarcă în Reach, pentru completarea proviziilor, care se împuţinau cu iuţeală. Nimănui nu părea să-i pese că oastea se împuţina de la o zi la alta, ca rouă dimineţii sub razele soarelui. Tot mai mulţi oşteni furau tot ce puteau să care şi dezertau ca să-şi vadă de casele şi de recoltele lor.

La multe leghe distanţă spre nord, într-un castel care

domina Golful Crabilor, un alt lord se simţea cu o sabie deasupra capului. De la Debarcaderul Regelui venise un corb cu mesajul reginei pentru Manfryd Mooton, lord de Iazul Fecioarelor: trebuia să-i trimită capul bastardei Nettles care fusese judecată în lipsă şi găsită vinovată de înaltă trădare.

„Soţul meu, prinţul Daemon din Casa Targaryen, să nu sufere nici cea mai mică vătămare”, poruncea regina. „Trimiteţi-l la mine după săvârşirea faptei, căci avem grabnică nevoie de el.”

Maesterul Norren, păstrătorul *Cronicilor Iazului Fecioarelor,* povesteşte că, după ce a citit mesajul reginei, lordul Mooton a fost într-atât de zguduit, încât i-a pierit vocea. Nu şi-a recăpătat-o decât după ce a băut trei cupe cu vin. Pe urmă a trimis după căpitanul gărzii, după fratele său şi după cel mai bun luptător al său, ser Florian Greysteel. I-a poruncit şi maesterului să rămână. După ce s-au adunat cu toţii, le-a citit scrisoarea şi le-a cerut sfatul.

— E uşor de făcut, a spus comandantul gărzii. Prinţul doarme lângă ea, dar a îmbătrânit. Trei oameni ar trebui să fie de-ajuns ca să-l înfrângă dacă încearcă să se amestece, dar o să iau şase, ca să fiu sigur. Lordul meu vrea să se facă la noapte?

— Şi dacă iei şase, şi dacă iei şaizeci, el tot Daemon Targaryen rămâne, a obiectat fratele lordului Mooton. Mai înţelept ar fi să-i punem prafuri de somn în vinul pe care-l bea seara. Şi să se trezească doar după ce fata e moartă.

— E doar o copilă, oricât de mârşavă i-a fost trădarea, a spus ser Florian, un cavaler vârstnic, cărunt şi sever. Regele cel Bătrân nu i-ar fi cerut una ca asta unui om de onoare.

— Vremurile sunt mârşave, a ripostat lordul Mooton, şi regina asta mi-a dat o însărcinare mârşavă. Fata e oaspete sub acoperişul meu. Dacă fac ce mi se cere, Iazul Fecioarelor va fi blestemat pe vecie. Dacă refuz, voi fi arestat şi nimicit.

— S-ar putea să fim nimiciţi indiferent ce hotărâre vom

lua, a răspuns fratele lui. Prinţul e mai mult decât îndrăgostit de copila asta negricioasă şi îşi ţine dragonul aproape. Un lord înţelept i-ar ucide pe amândoi, ca nu cumva prinţul mânios să dea foc Iazului Fecioarelor.

— Regina ne-a interzis să-i facem vreun rău, le-a amintit lordul Mooton, iar, dacă ucidem doi oaspeţi în patul lor, mârşăvia e de două ori mai mare. Voi fi de două ori blestemat. Ce bine ar fi fost dacă n-aş fi citit scrisoarea! a adăugat, oftând din greu.

— Poate că nici n-ai citit-o, a spus, sec, maesterul Norren.

Cronicile Iazului Fecioarelor nu ne spun ce-au mai vorbit pe urmă. Tot ce ştim e că maesterul, un tânăr de douăzeci şi doi de ani, i-a găsit în acea seară pe prinţul Daemon şi pe tânăra Nettles când se aflau la cină. Şi le-a arătat scrisoarea reginei.

„Obosiţi după o zi de zbor zadarnic, când am intrat, împărţeau o cină simplă, carne fiartă, de vită, şi sfeclă, şi vorbeau încet între ei, nu pot spune despre ce. Prinţul m-a salutat curtenitor, dar, pe măsură ce citea, am văzut bucuria pierindu-i din ochi şi tristeţea pogorând asupra lui ca o povară prea grea. Când fata l-a întrebat ce e în scrisoare, a răspuns:

— Cuvintele unei regine, lucrarea unei curve.

Apoi şi-a tras sabia din teacă şi a întrebat dacă oamenii lordului Mooton aşteaptă afară, gata să-i aresteze.

— Sunt singur, am zis, apoi, jurând strâmb, am pretins că nici lordul, nici nimeni altcineva din Iazul Fecioarelor nu au citit cuvintele de pe pergament.

— Iartă-mă, prinţul meu, am adăugat. Mi-am încălcat jurămintele de maester.

Prinţul Daemon şi-a pus sabia în teacă.

— Eşti un maester prost, dar un om bun, a spus.

Apoi mi-a poruncit să-i las singuri şi să nu-i suflu «nicio vorbă despre mesaj nici lordului, nici altcuiva, până mâine-dimineaţă».”

Cronica nu ne spune cum şi-au petrecut prinţul

Daemon şi bastarda ultima noapte sub acoperişul lordului Mooton, dar, imediat ce s-au ivit zorii, au apărut împreună în curte şi prinţul Daemon a ajutat-o pentru o ultimă oară pe Nettles să pună şaua pe Sheepstealer. Ea obişnuia să-şi hrănească dragonul în fiecare zi înainte de a porni în zbor; dragonii li se supun mai lesne călăreţilor când sunt sătui. În dimineaţa aceea i-a dat să mănânce un berbec negru, cel mai mare din tot Iazul Fecioarelor, căruia i-a tăiat beregata ea însăşi. Hainele ei de piele pentru călărie erau pătate cu sânge când s-a urcat în spinarea dragonului, a scris maesterul Norren, iar „obrajii îi erau pătaţi de lacrimi”. Bărbatul şi fata n-au rostit niciun cuvânt de rămas-bun, dar, când Sheepstealer şi-a fluturat aripile cafenii şi s-a înălţat către lumina zorilor, Caraxes şi-a ridicat capul şi a scos un urlet atât de puternic, încât au zăngănit toate geamurile Turnului lui Jonquil. Sus, deasupra oraşului, Nettles şi-a întors dragonul înspre Golful Crabilor şi a dispărut în ceaţa dimineţii, pentru a nu mai fi văzută niciodată, nici la Curte şi nici în vreun castel.

Daemon Targaryen a reintrat în castel doar ca să ia micul dejun cu lordul Mooton.

— E ultima oară când ne mai vedem, a spus prinţul. Îţi mulţumesc pentru ospitalitate. Dă de veste pe toate pământurile tale că am plecat la Harrenhal. Iar dacă nepotul meu, Aemond, cutează să mă-nfrunte, mă va găsi acolo, singur.

Aşa a părăsit prinţul Daemon Iazul Fecioarelor pentru ultima oară. După plecarea lui, maesterul Norren s-a dus la lordul său.

— Scoate-mi colanul de la gât şi leagă-mi mâinile cu el, i-a cerut. Trebuie să mă predai reginei. Când am prevenit-o pe trădătoare şi am ajutat-o să scape, am devenit şi eu trădător.

Lordul Mooton nici n-a vrut să audă.

— Păstrează-ţi colanul, a zis. Aici toţi suntem trădători.

Şi, în noaptea aceea, flamurile cu mai multe blazoane ale reginei Rhaenyra au fost date jos de deasupra porţilor

Iazului Fecioarelor pentru a fi înălţate în locul lor cele cu dragoni aurii ale regelui Aegon al II-lea.

Nicio flamură nu flutura deasupra turnurilor înnegrite şi fortăreţelor în ruine din Harrenhal când prinţul Daemon a coborât din văzduh ca să-l ia în stăpânire. Câţiva vagabonzi se aciuiaseră în beciurile şi subteranele lui, dar fâlfâitul aripilor lui Caraxes i-a pus pe fugă. După ce a plecat şi ultimul, Daemon Targaryen a cutreierat prin interioarele cavernoase ale castelului lui Harren, însoţit doar de dragonul său. La fiecare apus de soare, făcea câte o crestătură în scoarţa copacului inimii din pădurea zeilor, ca să însemne trecerea unei alte zile. Încă mai pot fi văzute treisprezece tăieturi în lemnul acelui copac; răni vechi, adânci şi întunecate, dar lorzii care au stăpânit Harrenhalul de la Daemon încoace spun că din ele curge sânge proaspăt în fiecare primăvară.

În cea de-a paisprezecea zi de când stătea de veghe prinţul, o umbră s-a plimbat pe deasupra castelului, mai neagră decât orice nor în trecere. Toate păsările din pădurea zeilor au zburat înspăimântate şi un vânt fierbinte a biciuit frunzele căzute prin curte. Vhagar apăruse în sfârşit, purtându-l pe prinţul cel chior, Aemond Targaryen, înveşmântat într-o armură neagră ca noaptea, incrustată cu aur.

N-a venit singur. Alys Rivers zbura cu el, cu părul lung şi negru fluturându-i în urmă şi cu un copil în pântecele rotunjit. Prinţul Aemond s-a rotit de două ori pe deasupra turnurilor Harrenhalului, apoi a coborât cu Vhagar în curtea exterioară, la vreo sută de metri distanţă de Caraxes. Dragonii s-au uitat urât unul la altul, iar Caraxes şi-a întins aripile şi a şuierat, cu flăcări dansându-i printre colţi.

Prinţul şi-a ajutat femeia să coboare de pe Vhagar, apoi s-a întors spre unchiul său.

— Am auzit că ne-ai căutat, unchiule.

— Numai pe tine, i-a răspuns Daemon. Cine ţi-a spus unde mă găseşti?

— Doamna mea, l-a lămurit Aemond. Te-a văzut într-un

nor de furtună, în apa unui iaz de munte în amurg, în focul la care ne pregătim cina. Alys a mea vede multe şi de toate. Ai făcut o prostie venind singur.

— Dacă n-aş fi fost singur, n-ai fi venit tu, a ripostat Daemon.

— Dar iată-te singur. Şi iată-mă aici. Ai trăit prea mult, unchiule.

— Cu asta suntem de acord, a zis Daemon.

Pe urmă prinţul vârstnic i-a cerut lui Caraxes să-şi plece grumazul şi s-a urcat în spinarea lui cu mişcări ţepene. Prinţul cel tânăr şi-a sărutat iubita, a sărit sprinten pe Vhagar şi a avut grijă să-şi prindă de centură cele patru lanţuri scurte ale şeii. Daemon şi-a lăsat lanţurile să atârne. Caraxes a şuierat din nou, umplând aerul cu flăcări, iar Vhagar i-a răspuns cu un urlet. Cei doi dragoni s-au avântat în văzduh ca unul.

Prinţul Daemon l-a înălţat pe Caraxes cu iuţeală, şfichiuindu-l cu un bici cu vârful de oţel, până au dispărut amândoi într-un pâlc de nori. Mai bătrână şi mult mai mare, Vhagar era şi mai lentă în mişcări, îngreunată de propria sa masivitate, aşa că a urcat mai încet în văzduh, rotindu-se în cercuri din ce în ce mai largi, care i-au adus pe ea şi pe călăreţul ei deasupra apelor Ochiului Zeilor. Ora era târzie, soarele coborâse spre asfinţit, iar apele calme ale lacului sclipeau ca o coală de aramă veche. Vhagar s-a înălţat tot mai sus, căutându-l pe Caraxes, în vreme ce Alys Rivers îl urmărea cu privirea de pe acoperişul Turnului Rugul Regelui.

Atacul a venit pe neaşteptate, ca trăsnetul. Cu un zbieret ascuţit, auzit până la mai bine de patru leghe distanţă, Caraxes, învăluit în lumina orbitoare a soarelui la apus, s-a năpustit din partea lipsită de ochi a prinţului Aemond. Balaurul de sânge s-a izbit cu o forţă înfiorătoare de mai bătrâna Vhagar. Urletele lor au stârnit ecouri de o parte şi de alta Ochiului Zeilor când s-au încleştat în luptă şi au început să se sfâşie, uriaşe siluete negre profilate pe cerul roşu ca sângele. Atât de strălucitoare le erau flăcările,

că pescarii de pe lac s-au temut că ard înşişi norii. Fălcile lui Caraxes s-au închis în jurul grumazului lui Vhagar şi colţii negri i s-au implântat adânc în carnea femelei dragon. În timp ce Vhagar i-a sfârtecat burta cu ghearele şi i-a smuls cu colţii o aripă, Caraxes a muşcat-o şi mai adânc, mărindu-i rana, iar lacul a prins să se apropie de ei cu o viteză cumplit de mare.

Povestea spune că în acea clipă prinţul Daemon Targaryen şi-a trecut un picior peste şa şi a sărit de pe un dragon pe celălalt. O avea în mână pe Sora cea întunecată, sabia reginei Visenya. Când Aemond-cel-Chior s-a uitat în sus îngrozit, încercând disperat să desfacă lanţurile care îl ţineau legat de şa, Daemon i-a smuls coiful de pe cap şi i-a implântat sabia în ochiul fără vedere cu atâta forţă, încât vârful i-a ieşit prin ceafă.

O jumătate de bătaie de inimă mai târziu, dragonii s-au izbit de oglinda lacului, azvârlind un jet de apă despre care

s-a spus că a egalat în înălţime Turnul Rugul Regelui.

Niciun om şi niciun dragon nu ar fi putut supravieţui după o asemenea prăbuşire, au zis pescarii care au văzut totul. Şi nici nu au supravieţuit. Cu maţele ieşite în afară, cu o aripă smulsă şi cu apele lacului fumegând în jurul lui, doar Balaurul de sânge Caraxes a găsit destulă putere ca să se târască pe mal, dar şi-a dat ultima suflare sub zidurile Harrenhalului. Trupul lui Vhagar a ajuns pe fundul lacului şi sângele fierbinte izvorât din rana căscată a făcut apa să clocotească deasupra ultimului ei loc de odihnă. Când a fost găsită, câţiva ani mai târziu, după ce s-a terminat Dansul Dragonilor, scheletul în armură al prinţului Aemond era tot prins cu lanţuri de şa, cu Sora Întunecată înfiptă până la mâner într-un găvan gol al craniului.

Nimeni nu se îndoieşte că şi prinţul Daemon a murit acolo. Rămăşiţele lui nu au fost găsite niciodată, dar în lac au apărut nişte curenţi ciudaţi şi un soi de peşti mai flămânzi. Menestrelii ne spun că, de fapt, vârstnicul prinţ a supravieţuit căderii şi a reuşit să dea de urma tinerei Nettles, pentru a-şi petrece restul vieţii alături de ea. Astfel de poveşti dau farmec cântecelor, dar sunt departe de adevăr. Nici măcar Ciupercă nu le crede, şi nu le credem nici noi.

Dragonii au dansat şi au murit deasupra Ochiului Zeilor în a douăzeci şi doua zi din luna a cincea a anului 130 D.C. Daemon Targaryen avea patruzeci şi nouă de ani. Prinţul Aemond nu împlinise decât douăzeci. Vhagar, cea mai masivă dintre dragonii Casei Targaryen după moartea lui Balerion Spaima Neagră, număra o sută optzeci şi unu de ani trăiţi pe pământ. Aşa s-a stins ultima creatură din zilele lui Aegon Cuceritorul, la ceasul când întunericul înghiţea blestematul domeniu al lui Harren cel Negru. Însă încleştarea celor doi dragoni a avut atât de puţini martori, încât a trecut destulă vreme până ce s-a răspândit pretutindeni povestea ultimei lupte purtate de prinţul Daemon.

La Debarcaderul Regelui, regina Rhaenyra se simţea tot mai singură după fiecare nouă trădare. Addam Velaryon, presupusul schimbă-mantie, fugise înainte de a i se putea pune vreo întrebare. Fuga lui îi dovedeşte vinovăţia, a murmurat Viermele Alb. Lordul Celtigar a fost de aceeaşi părere şi a propus un nou bir, unul de pedeapsă, pus pe fiecare copil născut în afara căsătoriei. Astfel nu numai că s-ar fi umplut sipetele Coroanei, ci şi Ţinutul ar fi putut scăpa de mii de bastarzi.

Însă Înălţimea Sa avea griji mult mai apăsătoare decât vistieria. Poruncind arestarea lui Addam Velaryon, regina nu pierduse doar un dragon şi un călăreţ de dragoni, îşi pierduse şi Mâna… iar mai mult de jumătate din oastea care venise pe mare de la Piatra Dragonului ca s-o aşeze pe Tronul de Fier era alcătuită din oameni loiali Casei Velaryon. Când s-a aflat că lordul Corlys zace într-o temniţă sub Fortăreaţa Roşie, aceştia au început s-o părăsească pe regină cu sutele. Unii au reuşit să ajungă în Piaţa Cârpaciului şi s-au alăturat gloatei adunate în jurul Păstorului, pe când alţii s-au strecurat pe porţile dosnice ale oraşului sau au sărit peste ziduri, hotărâţi să se întoarcă la Driftmark. Iar cei rămaşi nu mai erau demni de încredere. Asta s-a dovedit când doi dintre vasalii Şarpelui Mărilor, ser Denys Woodright şi ser Thoron True, au pătruns în temniţă, vrând să-l elibereze.

I-a trădat o târfă cu care se culcase ser Thoron - de la ea a aflat lady Mizeria - şi cavalerii care se doreau salvatori au fost prinşi şi spânzuraţi.

Cei doi au murit în zori, dând din picioare şi zvârcolindu-se, atârnaţi de zidurile Fortăreţei Roşii, în vreme ce lanţurile li se strângeau în jurul gâturilor. În aceeaşi zi, la puţină vreme după asfinţitul soarelui, la Curtea Rhaenyrei s-a întâmplat din nou ceva groaznic. Helaena Targaryen, sora, soţia şi regina lui Aegon al II-lea şi mama copiilor săi, s-a

aruncat de la fereastra ei din Cetăţuia lui Maegor şi a murit străpunsă de ţepele din fier din şanţul fără apă din jur. Nu avea decât douăzeci şi unu de ani.

După o jumătate de an de captivitate, de ce a ales regina Helaena tocmai acea noapte ca să-şi pună capăt vieţii? Ciupercă susţine că rămăsese grea după zilele şi nopţile în care fusese vândută ca o târfă oarecare, dar explicaţia e tot atât de credibilă ca povestea lui despre Lupanarul cu Regine, care nu convinge pe nimeni. Marele Maester Munkun presupune că groaza care a cuprins-o când i-a văzut pe ser Thoron şi pe ser Denys murind a împins-o către o asemenea faptă, dar tânăra regină nu i-ar fi putut cunoaşte pe cei doi decât ca temniceri şi nimic măcar nu există vreo dovadă că ar fi fost de faţă la execuţia lor. Septonul Eustace sugerează că lady Mizeria, Viermele Alb, a ales noaptea aceea ca să-i dea Helaenei vestea morţii fiului ei Maelor, spunându-i şi de ce sfârşit înfiorător avusese parte, deşi e greu de înţeles ce motiv ar fi avut s-o facă, în afară de o pură răutate.

Maesterii se pot contrazice în privinţa adevărului acestor presupuneri… dar, în acea noapte fatidică, o poveste mai sinistră se răspândea pe străzile şi aleile din Debarcaderul Regelui, prin hanuri, lupanare şi taverne, ba chiar şi prin septele sacre. Regina Helaena fusese ucisă, se spunea peste tot în şoaptă, aşa cum se întâmplase mai înainte cu fiii ei. Prinţul Daeron şi dragonii lui aveau să sosească în curând la porţile oraşului şi odată cu ei avea să vină şi sfârşitul domniei Rhaenyrei. Bătrâna regină nu voise ca mai tânăra ei soră vitregă să trăiască şi să se bucure văzând-o detronată, aşa că îl trimisese pe ser Luthor Largent s-o înşface pe Helaena cu mâinile lui mari şi aspre şi s-o azvârle pe fereastră în ţepele de dedesubt.

Unii s-ar putea întreba de unde pornise acea calomnie veninoasă (pentru că e calomnie, aproape fără nicio îndoială). Marele Maester Munkun dă vina pe Păstor, pentru că mii de oameni l-au auzit condamnând atât crima, cât şi pe regină. Dar el născocise minciuna sau era pur şi simplu

ecoul cuvintelor desprinse de pe alte buze? Ciupercă vrea să credem a doua versiune. O defăimare atât de infamă nu putea fi decât lucrarea lui Larys Strong, susţine piticul… căci, aşa cum avea să se afle curând, Picior-Strâmb nu părăsise nicidecum Debarcaderul Regelui, se mulţumise să se furişeze în umbră, unde continua să comploteze şi să şoptească.

Moartea Helaenei ar fi putut fi o crimă? Poate… dar pare puţin probabil să se fi aflat regina Rhaenyra în spatele ei. Helaena Targaryen era o creatură distrusă, nu reprezenta o ameninţare pentru Înălţimea Sa. Iar cronicile vremii nu vorbesc despre nicio duşmănie aparte între ele. Dacă Rhaenyra ar fi dorit să asasineze pe cineva, către ţepe ar fi zburat cu siguranţă regina Alicent. Mai mult decât atât, avem din belşug dovezi că, în momentul morţii reginei Helaena, ser Luthor Largent, presupusul ei asasin, mânca, împreună cu trei sute dintre Mantiile lui Aurii, în cazarma de lângă Poarta Zeilor.

Cu toate acestea, zvonul despre „uciderea” reginei Helaena s-a aflat curând pe buzele a jumătate din locuitorii Debarcaderului Regelui. Iuţeala cu care i s-a dat crezare dovedeşte că oraşul se întorsese cu desăvârşire împotriva cândva îndrăgitei sale regine. Pe Rhaenyra o urau. Pe Helaena o iubiseră. Norodul din oraş nu uitase nici cruzimea cu care-l omorâseră Sânge şi Brânză pe prinţul Jaehaerys, nici cumplita moarte a prinţului Maelor la Podul Amar. Din mila proniei cereşti, sfârşitul reginei Helaena fusese rapid; o ţeapă îi străpunsese gâtul şi murise pe loc, fără să scoată vreun sunet. În clipa morţii ei, în cealaltă parte a oraşului, pe culmea Dealului lui Rhaenys, cu un urlet care a cutremurat Groapa Dragonului, Dreamfyre s-a înălţat brusc rupând două dintre lanţurile cu care era legată. Când a aflat de moartea fiicei sale, regina-văduvă Alicent şi-a sfâşiat straiele şi a aruncat un blestem cumplit asupra rivalei sale.

În noaptea aceea, în Debarcaderul Regelui a izbucnit o răzmeriţă sângeroasă.

A început pe străzile înguste din Fundătura Puricilor,

când sute de bărbaţi şi femei au năvălit afară din cârciumi, găuri de şobolani şi taverne, furioşi, beţi şi speriaţi. De acolo s-au împrăştiat în tot oraşul, urlând şi cerând dreptate pentru prinţii morţi şi pentru mama lor asasinată. Căruţele au fost răsturnate, prăvăliile au fost jefuite, casele au fost prădate şi incendiate. Mantiile Aurii care au încercat să înăbuşe revolta au fost atacate şi bătute până la sânge. Nimeni nu a fost cruţat, fie el nobil sau om de rând. Lorzii au fost ţinta ploilor de gunoaie, cavalerii au fost doborâţi de pe cai. Lady Daria Deddings l-a văzut pe fratele ei, Davos, înjunghiat în ochi când a încercat să o apere de trei grăjdari beţi, hotărâţi s-o siluiască. Năierii care nu se puteau întoarce pe corăbiile lor au atacat Poarta Fluviului şi au purtat o bătălie înverşunată cu Garda Oraşului. Ser Luthor Largent a avut nevoie de patru sute de suliţaşi ca să-i împrăştie. Dar poarta fusese deja pe jumătate făcută bucăţi şi o sută de oameni îi zăceau în jur, morţi sau pe moarte, un sfert dintre ei fiind Mantii Aurii.

Niciun salvator n-a venit în sprijinul lordului Bartimos Celtigar, a cărui vilă înconjurată de ziduri n-a fost apărată decât de şase oşteni din gardă şi de câţiva servitori înarmaţi în grabă. Când răzvrătiţii au trecut puhoi peste ziduri, aceşti apărători şovăielnici şi-au aruncat armele şi au fugit sau li s-au alăturat atacatorilor. Arthor Celtigar, un băiat de cincisprezece ani, a stat în pragul uşii, cu sabia în mână, ţinând la distanţă mulţimea care-şi urla furia, pentru câteva minute… până când o servitoare trădătoare le-a deschis răzvrătiţilor o uşă dosnică. Băiatul curajos a fost ucis de o suliţă azvârlită din spate. Lordul Bartimos a izbutit să-şi croiască drum până la grajduri, numai ca să găsească morţi toţi caii care nu-i fuseseră furaţi. Căzut în mâinile gloatei, a fost legat de un stâlp şi torturat până când a spus unde îşi ţine toate avuţiile. Pe urmă, un tăbăcar pe nume Wat a dat de ştire că nobilul lord nu şi-a plătit „birul pe mădular” şi, ca pedeapsă, trebuie să-i ofere Coroanei bărbăţia sa.

În Piaţa Cârpaciului se auzeau zgomotele revoltei din toate colţurile Debarcaderului Regelui. Păstorul a sorbit cu

sete întreaga furie, declarând că ziua osândei bate la uşă şi chemând mânia zeilor asupra „acestei regine monstruoase care stă pe Tronul de Fier sângerând, cu buzele ei de curvă strălucind roşii de sângele suavei sale surori.” O septă din mulţime şi-a înălţat glasul, cerându-i să salveze oraşul.

— Numai îndurarea Mamei din Ceruri v-ar mai putea salva, a răspuns el, dar aţi gonit-o din acest oraş când v-aţi lăsat în voia mândriei, a poftelor cărnii şi a lăcomiei. Acum cel care vine aici e Străinul. Vine pe un cal negru, cu ochii arzând şi cu un bici de foc în mână, să cureţe groapa asta de păcate, de demoni şi de toţi cei care li se închină. Ascultaţi! Auziţi tropotul copitelor în flăcări? Vine! Vine!

— *Vine! Vine!* a început gloata să urle, văicărindu-se în timp ce o mie de torţe au umplut piaţa cu pete de lumină galbenă, fumegândă.

Strigătele s-au stins curând şi, în noapte, tropotul de copite pe pietrele pavajului a devenit mai puternic. „Nu venea un singur Străin, ci erau cinci sute”, scrie Ciupercă în *Mărturia* lui.

Garda Oraşului a apărut în forţă: cinci sute de oşteni în zale negre, coifuri din oţel şi mantii lungi, aurii, înarmaţi cu săbii scurte, suliţe şi bâte cu ţepi. S-au aliniat pe latura sudică a pieţei, în spatele unui zid din scuturi şi suliţe. În fruntea tuturor, în şaua unui cal cu armură, stătea ser Luthor Largent, cu o sabie lungă în mână. Simpla lui apariţie a fost de ajuns ca să trimită sute de oameni în goană către străzile înguste şi uliţele lăturalnice din preajmă… Alte sute au dat bir cu fugiţii când l-au auzit ordonându-le Mantiilor Aurii să înainteze.

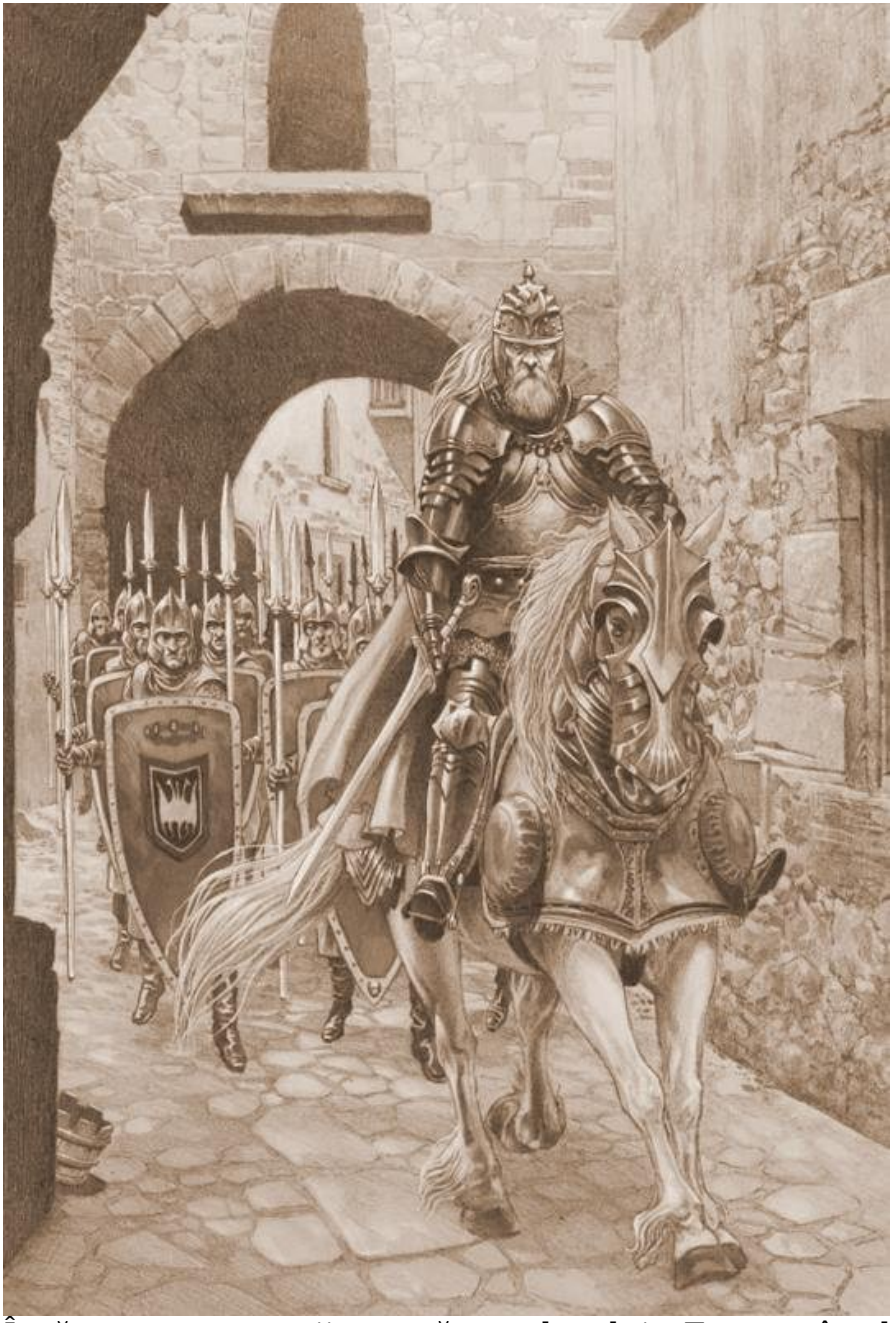

Însă vreo zece mii au rămas locului. Erau atât de înghesuiţi unii în alţii, încât mulţi dintre aceia care s-ar fi

bucurat dacă ar fi putut fugi n-aveau loc să mişte şi s-au trezit împinşi şi îmbrânciţi şi călcaţi în picioare. Alţii au dat buzna înainte, s-au prins de mâini şi au început să zbiere şi să înjure în vreme ce suliţele avansau către ei în ritmul lent al bătăilor unei tobe.

— Faceţi loc, proşti afurisiţi! a urlat ser Luthor la mieii Păstorului. Duceţi-vă acasă! N-o să păţiţi nimic. Duceţi-vă acasă! Nu-l vrem decât pe Păstor.

Unii zic că un brutar a murit primul, gemând când vârful unei suliţe i-a străpuns carnea şi şi-a văzut şorţul umplându-se de sânge. Alţii pretind că a fost vorba de o fetiţă, călcată de copitele calului lui ser Luthor. O piatră ţâşnită din mulţime l-a nimerit pe un suliţaş drept în frunte. S-au auzit ţipete şi înjurături, de pe acoperişuri a prins să plouă cu bâte, pietre şi oale de noapte, un arcaş a început să tragă dintr-o margine a pieţei. Un străjer a fost lovit de o torţă aruncată şi mantia lui aurie a izbucnit imediat în flăcări.

În partea opusă a Pieţei Cârpaciului, Păstorul se îndepărta grăbit, protejat de adepţii săi.

— Opriţi-l! a strigat ser Luthor. Prindeţi-l! Opriţi-l!

A dat pinteni calului, croindu-şi drum prin mulţime, şi Mantiile lui Aurii l-au urmat, lăsându-şi din mâini suliţele, ca să-şi scoată săbiile şi bâtele. Adepţii Păstorului ţipau, fugeau, cădeau. Alţii şi-au înşfăcat propriile arme, cuţite, pumnale, ciocane de lemn şi ciomege, suliţe rupte şi săbii ruginite.

Mantiile Aurii erau bărbaţi masivi, tineri, puternici, disciplinaţi, cu arme şi armuri bune. Zidul lor de scuturi a rezistat pe o distanţă de peste douăzeci de metri şi au croit o cărare însângerată prin mulţime, lăsând în urmă morţi şi muribunzi. Dar nu erau decât cinci sute, pe când numărul celor adunaţi să-l asculte pe Păstor era de vreo zece mii. A căzut un străjer, apoi un altul. Răzvrătiţii au început pe neaşteptate să se strecoare prin golurile şirurilor de oşteni. Zbierându-şi înjurăturile, turma păstorului a atacat cu pietre şi cuţite, ba chiar şi cu dinţii, îngrămădindu-se peste Garda

Oraşului şi în jurul ei, atacând-o din spate, aruncând ţigle de pe balcoane şi de pe acoperişuri.

Lupta a devenit răscoală, apoi măcel. Înconjuraţi din toate părţile, oştenii cu Mantii Aurii s-au pomenit încolţiţi şi striviţi, n-au mai avut nici măcar loc să-şi mânuiască armele. Mulţi au murit înfipţi în vârfurile propriilor săbii. Alţii au murit sfâşiaţi, loviţi cu picioarele, zdrobiţi sub tălpi, ciopârţiţi cu sape sau cu satâre. Nici măcar înspăimântătorul ser Luthor Largent n-a scăpat cu viaţă. I s-a smuls sabia din mână, a fost doborât din şa, înjunghiat în burtă şi pocnit cu o piatră de caldarâm până şi-a dat sufletul, cu coiful şi capul atât de zdrobite, încât a doua zi, când au venit căruţele să ridice leşurile, a fost recunoscut doar după statură.

Septonul Eustace ne povesteşte că, în toată acea lungă noapte, Păstorul a stăpânit o jumătate de oraş, în vreme ce în cealaltă jumătate s-au certat lorzi bizari şi regi ai debandadei. Sute de oameni s-au adunat în jurul lui Wat Tăbăcarul, care a umblat pe străzi călare pe un cal alb, fluturând capul retezat al lordului Celtigar şi părţile lui bărbăteşti însângerate şi vestind că s-a terminat cu birurile. Într-un lupanar de pe Strada Mătăsii, curvele şi-au găsit propriul rege, un băiat de patru ani pe nume Gaemon, cu părul deschis la culoare, un presupus bastard al dispărutului rege Aegon al II-lea. Ca să nu rămână mai prejos, un cavaler rătăcitor, ser Perkin Puricele, l-a încoronat pe scutierul său, Trystane, un mucos de şaisprezece ani, pretinzând că e copilul din flori al răposatului rege Viserys. Orice cavaler are dreptul să facă pe altcineva cavaler şi, când ser Perkin s-a apucat să dea acest titlu oricărui mercenar, hoţ şi ucenic de măcelar din turma adunată sub flamura zdrenţuită a lui Trystane, au apărut cu sutele bărbaţi şi băietani care să jure credinţă cauzei lui.

La ivirea zorilor, întregul oraş era cuprins de flăcări, Piaţa Cârpaciului era presărată cu cadavre şi bande de nelegiuiţi cutreierau prin Fundătura Puricilor, spărgând prăvălii şi case şi torturând orice om cumsecade care avea ghinionul să le iasă în cale. Mantiile Aurii rămase în viaţă se

retrăseseră în cazărmile lor, în vreme ce scursuri care se pretindeau cavaleri, regi marionetă şi profeţi nebuni făceau legea pe străzi. Aidoma gândacilor cu care semănau, cei mai răi au fugit înainte de răsăritul soarelui, ascunzându-se prin spelunci şi beciuri, să-şi doarmă somnul de beţivi, să-şi împartă prada şi să-şi spele sângele de pe mâini. Atunci au atacat Mantiile Aurii de la Poarta Veche şi de la Poarta Dragonului, sub comanda căpitanilor lor, ser Balon Byrch şi ser Garth Buză-de-Iepure, şi, până la amiază, au izbutit să reinstaureze ceva care semăna a ordine pe străzile de la nord şi est de Dealul lui Rhaenys. Ser Medrick Manderly, în fruntea unui grup de o sută de oşteni din Portul Alb, a făcut acelaşi lucru pornind din nord-estul Dealului lui Aegon până la Poarta de Fier.

Restul Debarcaderului Regelui a rămas în haos. Când ser Torrhen Manderly şi-a condus nordicii de-a lungul Ciocului, a găsit Piaţa Negustorilor de Peşte şi Uliţa Fluviului mişunând de scursurile înnobilate de ser Perkin. La Poarta Fluviului, flamura zdrenţuită a „regelui” Trystane flutura pe metereze, iar cadavrele căpitanului şi ale trei dintre sergenţii lui atârnau de poartă. Tot ce mai rămăsese din garnizoana „Picior Noroit” trecuse de partea lui ser Perkin. Ser Torrhen şi-a pierdut în luptă un sfert din oameni încercând să se întoarcă la Fortăreaţa Roşie… însă a scăpat uşor, în comparaţie cu ser Lorent Marbrand, care a intrat în Fundătura Puricilor cu o sută de cavaleri şi soldaţi. Numai şaisprezece s-au întors de acolo, ser Lorent, Lordul Comandant al Gărzii Reginei, nu se afla printre ei.

La căderea nopţii, Rhaenyra Targaryen s-a trezit asediată din toate părţile, cu regatul în ruină. „Regina a plâns când i s-a povestit cum murise ser Lorent”, depune mărturie Ciupercă, „dar a urlat de furie când a aflat că Iazul Fecioarelor trecuse de partea duşmanului, că tânăra Nettles fugise, că preaiubitul ei prinţ consort o trădase; şi s-a cutremurat de spaimă când Lady Mysaria a prevenit-o că bezna aduce pericole noi, că urmează o noapte mai rea decât cea de dinainte. În zori, în Sala Tronului, i-au fost alături o

sută de oameni, dar, unul câte unul, au plecat pe furiş sau fiindcă li s-a spus că pot pleca, până când acolo, cu ea, n-au mai rămas decât fiii ei şi cu mine.

— Credinciosul meu Ciupercă, mi-a spus Înălţimea Sa, aş vrea să fie toţi bărbaţii la fel de loiali ca tine. Ar trebui să te fac Mâna mea.

Când i-am răspuns că aş prefera mai degrabă să-i fiu consort, a râs. Niciun sunet nu mi s-a părut vreodată mai dulce. Era bine s-o aud râzând."

În *Istorisirea adevărată,* Munkun nu spune nicidecum că regina ar fi râs, ci doar că Înălţimea Sa a trecut de la furie la deznădejde şi iar la furie, agăţându-se cu atâta disperare de Tronul de Fier încât la apusul soarelui îi sângerau palmele. I-a dat comanda Mantiilor Aurii lui ser Balon Byrch, căpitanul de la Poarta de Fier. A trimis corbi la Winterfell şi la Eyrie, cerând mai mult ajutor, a poruncit să fie scris un decret prin care Casei Mooton de Iazul Fecioarelor să i se ia toate proprietăţile şi să i se retragă toate drepturile şi l-a numit pe tânărul ser Glendon Goode Lord Comandant al Gărzii Reginei. (Deşi în vârstă de numai douăzeci de ani şi de nici măcar o lună în rândul Săbiilor Albe, Goode se făcuse remarcat în ziua aceea, în lupta dusă mai devreme din Fundătura Puricilor. El recuperase cadavrul lui ser Lorent, ca să nu fie pângărit de răzvrătiţi.)

Nici septonul Eustace, în înşiruirea celor petrecute în Ultima Zi, nici Marele Maester Munkun, în *Istorisirea adevărată,* nu pomenesc de bufonul Ciupercă, dar amândoi vorbesc despre fiii reginei. Aegon cel Tânăr, deşi nelipsit de lângă mama lui, vorbea arareori. Prinţul Joffrey, în vârstă de treisprezece ani, îşi pusese armura de scutier şi o implora pe regină să-i dea voie să se ducă la Groapa Dragonilor şi să încalece pe Tyraxes.

— Vreau să lupt pentru tine, mamă, cum au făcut fraţii mei. Lasă-mă să-ţi dovedesc că sunt la fel de curajos ca ei!

Cuvintele lui n-au izbutit decât să întărească hotărârea reginei.

— Curajoşi au fost, acum sunt morţi amândoi. Dragii

mei băieţi…

Şi, încă o dată, i-a interzis prinţului să plece din castel.

La asfinţit, scursurile din Debarcaderul Regelui au ieşit din nou din găurile de şobolani, din spelunci şi din beciuri, în număr chiar mai mare decât în noaptea dinainte.

Pe Dealul Visenyei, o armată de târfe îşi oferea gratis favorurile oricărui bărbat dornic să-şi pună, cu jurământ, sabia în slujba lui Gaemon Păr-Alb („Regele Fofoloancă”, în limba vulgară a oraşului). La Poarta Fluviului, ser Perkin şi-a ospătat lepădăturile preschimbate de el în cavaleri cu bunătăţi furate şi le-a condus pe malul apei, unde au jefuit debarcaderul şi magaziile şi toate corăbiile care încă nu-şi ridicaseră ancora, chiar în vreme ce Wat Tăbăcarul îşi conducea gloata de zurbagii zgomotoşi într-un atac asupra Porţii Zeilor. Debarcaderul Regelui se făIea cu ziduri groase şi turnuri solide, numai că fuseseră menite să apere oraşul de atacurile din afara lor, nu din interior. Iar garnizoana de la Poarta Zeilor era din cale afară de slăbită, pentru că o treime din ostaşi şi căpitanul muriseră alături de ser Luthor Largent în Piaţa Pietrarilor. Cei rămaşi în viaţă, printre care mulţi răniţi, au fost înfrânţi cu uşurinţă. Adepţii lui Wat s-au revărsat afară din cetate şi au pornit-o pe Drumul Regelui, cu capul intrat în putrefacţie al lordului Celtigar în fruntea alaiului… dar nici măcar Wat nu părea să ştie sigur încotro se îndreptau.

După nicio oră au fost deschise şi Poarta Regelui, şi Poarta Leului. Mantiile Aurii de la prima au fugit, pe când „leii” din garnizoana celeilalte au trecut de partea mulţimii. Trei dintre cele şapte porţi ale Debarcaderul Regelui erau acum deschise în faţa duşmanilor Rhaenyrei.

Totuşi, cea mai cumplită ameninţare la adresa domniei reginei s-a dovedit a se afla chiar în oraş. Când s-a lăsat noaptea, Păstorul a reapărut în Piaţa Cârpaciului, unde şi-a continuat predica. Ni se povesteşte că leşurile din noaptea dinainte fuseseră adunate în timpul zilei, dar nu înainte de a fi jefuite de haine, bani şi orice alte obiecte de valoare şi, în unele cazuri, rămăseseră şi fără capete. O sută de căpăţâni

retezate se legănau în vârfurile unor suliţe lungi şi în ale unor pari ascuţiţi, privind în jos, către profetul ciung care zbiera, blestemând-o pe regina din Fortăreaţa Roşie. Mulţimea, spune septonul Eustace, era de două ori mai numeroasă şi de trei ori mai înfricoşată decât în noaptea dinainte. La fel ca regina pe care o dispreţuiau atât de tare, „mieii" Păstorului priveau cerul cu groază, temându-se că dragonii regelui Aegon aveau să sosească înaintea zorilor, urmaţi îndeaproape de o întreagă oaste. Nu mai credeau că regina îi poate apăra şi îşi priveau Păstorul, aşteptând să îi salveze el.

Iar profetul a spus:

— Când vor veni dragonii, carnea voastră se va aprinde. Se va umple de băşici şi se va preschimba în cenuşă. Femeile voastre vor dansa în rochii din foc, vor arde urlând, destrăbălându-se despuiate sub flăcări. O să vă vedeţi copilaşii plângând, vărsând lacrimi până ce li se vor topi ochii şi li se vor prelinge pe obraji ca piftia, până ce carnea lor trandafirie se va înnegri şi, crăpând, le va cădea de pe oase. Vine Străinul, *vine, vine* să ne pedepsească pentru păcatele noastre. Rugăciunile nu pot sta în calea furiei sale, nu mai mult decât sunt lacrimile voastre în stare să stingă focul dragonilor. Numai sângele îl poate stinge. Sângele vostru, sângele meu, sângele *lor!*

Pe urmă şi-a ridicat braţul drept, îndreptându-şi ciotul către Dealul lui Rhaenys din spatele lui, unde Groapa Dragonului se profila, neagră, pe cerul înstelat.

— Acolo sălăşluiesc demonii, acolo sus. *Foc şi sânge*, *sânge şi foc.* Oraşul ăsta e al lor. Dacă vreţi să-l luaţi în stăpânire, trebuie să-i distrugeţi pe ei mai întâi! Dacă vreţi să vă curăţaţi de păcate, mai întâi trebuie să vă scăldaţi în sânge de dragon! Pentru că numai sângele poate stinge focurile iadului!

Din zece mii de guri s-a înălţat un strigăt:

— Să-i omorâm! Să-i omorâm!

Şi, aidoma unui monstru cu zece mii de picioare, mieii s-au pus în mişcare, împingându-se şi îmbrâncindu-se,

agitându-şi torţele, rotindu-şi săbiile şi cuţitele şi alte arme, mult mai necruţătoare, mergând la pas şi alergând pe străzi şi uliţe strâmte către Groapa Dragonului. Unii s-au răzgândit şi s-au furişat spre casele lor, dar, pentru fiecare om plecat, alţi trei li se alăturau ucigaşilor de dragoni. Când au ajuns la dealul lui Rhaenys, numărul lor se dublase.

În cealaltă parte a oraşului, pe culmea Dealului Înalt al lui Aegon, Ciupercă privea atacul de pe acoperişul Cetăţuii lui Maegor, alături de regină, de fiii ei şi de curteni. Noaptea era neagră, cu cerul plin de nori, iar torţele erau atât de numeroase, încât „părea că toate stelele coborâseră din cer ca să ia cu asalt Groapa Dragonului”, spune bufonul.

Imediat ce aflase că turma sălbatică a Păstorului s-a pus în mişcare, Rhaenyra trimisese călăreţi la ser Balon, la Poarta Veche, şi la ser Garth, la Poarta Dragonului, ordonându-le să împrăştie mieii, să-l prindă pe Păstor şi să apere dragonii Coroanei… dar, cu atâtea frământări în oraş, nu era deloc sigur că mesagerii ei îşi pot croi drum. Chiar dacă au izbutit, Mantiile Aurii încă loiale reginei erau prea puţine pentru a avea speranţe de izbândă. „A fost ca şi cum Înălţimea Sa le-ar fi poruncit să pună stavilă curgerii Apei Negre”, povesteşte Ciupercă. Când Prinţul Joffrey şi-a implorat mama să-l lase să li se alăture cavalerilor ei şi celor sosiţi din Portul Alb, ea a refuzat.

— Dacă pun mâna pe dealul ăla, va urma ăsta, a spus. Avem nevoie de toate săbiile de aici ca să apărăm castelul.

— Vor omorî *dragonii,* a spus îndurerat prinţul Joffrey.

— Sau îi vor omorî dragonii pe ei, a ripostat regina, neînduplecată. Să-i lăsăm să ardă. Ţinutul n-o să le simtă prea mult lipsa.

— Dar, mamă, dacă-l omoară pe *Tyraxes*? a insistat tânărul prinţ.

Regina nu credea una ca asta.

— Sunt doar nişte lepădături. Beţivi şi nebuni şi şobolani împuţiţi. Odată ce vor simţi prima flacără, o vor lua la fugă.

Atunci a vorbit Ciupercă:

— Or fi beţivi, dar omul beat nu ştie ce e frica. Or fi nebuni, dar un nebun poate ucide un rege. Or fi şi şobolani, dar o mie de şobolani pot doborî un urs. Am văzut aşa ceva o dată, în Fundătura Puricilor.

De data asta Înălţimea Sa nu a mai râs. I-a poruncit bufonului să-şi ţină gura dacă nu vrea să-şi piardă limba, apoi s-a întors iarăşi spre parapet. Numai Ciupercă l-a văzut pe prinţul Joffrey plecând îmbufnat (dacă *Mărturia* lui poate fi crezută)… iar lui i se poruncise să-şi ţină gura.

Abia când au auzit urletul lui Syrax şi-au dat privitorii de pe acoperiş seama că prinţul nu mai e cu ei. Era prea târziu.

— Nu! au auzit-o pe regină spunând. Îţi interzic, îţi interzic!

Chiar în timp ce vorbea, dragonul ei şi-a fluturat aripile, luându-şi zborul din curte, s-a oprit o clipă pe meterezele castelului şi apoi s-a avântat în noapte, purtându-i în spate fiul, cu o sabie în mână.

— După el! a strigat Rhaenyra. Cu toţii, bărbaţii şi băieţii, pe cai, pe cai, fugiţi după el! Aduceţi-l înapoi, aduceţi-l înapoi, el nu ştie! Fiul meu, scumpul meu, fiul meu…

În noaptea aceea, din Fortăreaţa Roşie chiar au plecat şapte oameni călare, în nebunia din oraş. Munkun spune că erau oameni de onoare, cărora datoria le cerea să i se supună reginei. Septonul Eustace vrea să credem că dragostea unei mame pentru fiul ei le-a înmuiat inimile. Ciupercă îi numeşte imbecili şi netrebnici, dornici de o recompensă bogată şi prea grei de cap ca să priceapă că ar fi putut muri. De data asta, e posibil să aibă dreptate toţi cei trei cronicari ai noştri, măcar în parte.

Septonul, maesterul şi bufonul sunt de acord în privinţa numelor lor. Cei Şapte Călăreţi au fost: ser Menrick Manderly, moştenitorul Portului Alb; ser Loreth Lansdale şi ser Plarold Darke, cavaleri din Garda Reginei; ser Harmon din Casa Reed, supranumit Bate-Fierul; ser Gyles Yronwood, un cavaler exilat din Dorne; ser Willam Royce, înarmat cu

vestita sabie valyriană Tânguirea; şi ser Glendon Goode, Lordul Comandant al Gărzii Reginei. Şase scutieri, opt Mantii Aurii şi douăzeci de oşteni au plecat călare, alături de cei şapte campioni, dar, din păcate, numele lor nu au ajuns până la noi.

Mulţi menestreli au compus cântece despre Cavalcada celor Şapte şi s-au spus multe poveşti despre pericolele pe care le-au înfruntat pe drumul lor prin Debarcaderul Regelui, în vreme ce oraşul le ardea în jur şi sângele înroşea străzile înguste din Fundătura Puricilor. Dintre acestea, anumite cântece au crâmpeie de adevăr, dar nu e menirea noastră să le povestim aici. Există şi cântece despre ultimul zbor al prinţului Joffrey. Dintre menestreli, unii pot descoperi gloria chiar şi într-o latrină, spune Ciupercă, dar e nevoie de un bufon ca să dezvăluie adevărul. Deşi nu putem pune la îndoială curajul prinţului, fapta lui a fost o prostie.

Nu vom pretinde că putem înţelege legătura dintre dragon şi călăreţul lui; minţi mult mai luminate încearcă de secole să dezlege acest mister. Ştim însă că dragonii nu sunt cai şi nu pot fi călăriţi de oricine le aruncă o şa pe spinare. Syrax era femela-dragon a reginei. Nu mai fusese călărită de nimeni altcineva. Îl cunoştea pe prinţul Joffrey după înfăţişare şi după miros şi nu s-a neliniştit când i-a desfăcut cu stângăcie lanţurile, dar uriaşa femelă galbenă nu voia să îl simtă nicidecum în spinarea ei. Grăbit să plece cât mai repede, ca să nu fie oprit, prinţul sărise în spatele lui Syrax şi fără şa, şi fără bici. Putem presupune că fie avea de gând să intre cu Syrax în luptă, fie - mai probabil - să traverseze oraşul către Groapa Dragonului, unde era Tyraxes al lui. Poate voia să-i elibereze şi pe ceilalţi dragoni legaţi acolo.

Dar Joffrey nu a ajuns până la dealul lui Rhaenys. Odată ce s-au aflat în văzduh, Syrax a început să se răsucească sub el, străduindu-se să scape de călăreţul cu care nu era obişnuită. Şi, de jos, din mâinile mieilor mânjiţi de sânge ai Păstorului, zburau spre ei pietre şi suliţe şi săgeţi, înfuriind mai tare dragonul. Când erau la şaizeci de metri deasupra Fundăturii Puricilor, prinţul Joffrey a

alunecat din spinarea dragonului, prăvălindu-se spre pământ..

Şi-a găsit sfârşitul însângerat în locul unde se întretăiau cinci străzi înguste. S-a lovit de culmea unui acoperiş ascuţit, s-a rostogolit în josul lui şi a căzut din nou, de la mai bine de zece metri înălţime, într-o ploaie de ţigle sparte. Ni se povesteşte că în cădere şi-a frânt spatele şi că bucăţile de ţiglă spartă picau peste el ca nişte cuţite, iar sabia care îi scăpase din mână i-a străpuns pântecul. Prin Fundătura Puricilor încă se mai vorbeşte despre o fată de lumânărar, pe numele ei Robin, care l-a strâns pe prinţ în braţe şi i-a alinat ultimele clipe ale vieţii, însă povestea asta e mai degrabă legendă decât adevăr.

— Iartă-mă, mamă, se pare că ar fi spus Joffrey, cu ultima suflare… deşi aceste cuvinte continuă să fie subiect de dispută, fiindcă nu se poate şti dacă dorea iertarea mamei lui, regina, sau i se ruga Mamei din Ceruri.

Astfel a pierit Joffrey Velaryon, prinţ de Piatra

Dragonului şi moştenitor al Tronului de Fier, ultimul dintre fiii reginei Rhaenyra şi ai lui Laenor Velaryon… sau ultimul dintre bastarzii ei, fiii lui ser Harwin Strong, după cum preferaţi să credeţi o poveste sau alta.

N-a durat mult până când s-a năpustit gloata asupra leşului. Dacă a existat într-adevăr, Robin, fata lumânărarului, a fost gonită. Jefuitorii au smuls cizmele prinţului şi i-au tras sabia din burtă, apoi i-au scos hainele scumpe, pătate de sânge. Alţii, mai sălbatici, au început să-i sfâşie trupul. I-au fost tăiate ambele mâini, ca să-i poată scursurile mahalalelor lua inelele de pe degete. Laba piciorului drept i-a fost retezată de la gleznă şi ucenicul unui măcelar se străduia să-i taie gâtul, ca să-i ia capul, când au apărut cei Şapte Călăreţi, în tropot de copite. Acolo, în împuţiciunea din Fundătura Puricilor, în noroi şi sânge, s-a purtat bătălia pentru trupul prinţului Joffrey.

Cavalerii reginei i-au câştigat în cele din urmă rămăşiţele, în afara labei tăiate a piciorului, dar trei dintre cei şapte au căzut în luptă. Dornisheanul, ser Gyles Yronwood, a fost tras de pe cal şi ucis cu lovituri de bâtă, pe când ser Willam Royce a fost doborât de un bărbat care i-a sărit de pe un acoperiş drept în spate (faimoasa lui sabie, Tânguirea, i-a fost smulsă din mână şi furată, spre a nu mai fi găsită nicicând). Cea mai cumplită a fost soarta lui ser Glendon Goode, atacat din spate de un bărbat cu o torţă, de la care a luat foc mantia lui albă. În vreme ce flăcările îi lingeau spinarea, calul speriat s-a ridicat în două picioare şi l-a azvârlit pe caldarâm, iar gloata a năvălit asupra lui şi l-a sfâşiat în bucăţi. În vârstă de numai douăzeci de ani, ser Glendon a fost Lord Comandant al Gărzii Reginei pentru o singură zi.

Şi chiar în timp ce vărsarea de sânge era în toi în Fundătura Puricilor, o altă bătălie se dezlănţuia în jurul Gropii Dragonului, pe culmea Dealului lui Rhaenys.

Ciupercă nu se înşelase: mulţimile de şobolani flămânzi chiar pot doborî tauri, urşi şi lei. Oricât de mulţi ar ucide taurul sau ursul, sunt întotdeauna mai mulţi, muşcă animalul

uriaş de picioare, i se agaţă de burtă, i se caţără în spinare. Aşa s-a întâmplat în acea noapte. Şobolanii Păstorului aveau suliţe, securi şi bâte cu ţepi şi încă vreo cincizeci de alte soiuri de arme, printre care arcuri lungi şi arbalete.

Supunându-se ordinului dat de regină, Mantiile Aurii de la Poarta Dragonului au ieşit din cazarmă ca să îşi apere dealul, dar, dându-şi seama că nu-şi pot croi drum prin mulţime, au făcut cale întoarsă; iar mesagerul trimis la Poarta Veche nu a ajuns niciodată acolo. Groapa Dragonului îşi avea propriile gărzi, Paznicii Dragonilor, dar numărul acestor mândri luptători era de numai şaptezeci şi şapte, iar în noaptea aceea făceau de strajă mai puţin de cincizeci. Deşi şi-au afundat adânc săbiile în sângele atacatorilor, numărul prea mare al acestora le-a fost împotrivă. Când mieii Păstorului au dat buzna pe uşi (imensele uşi principale, îmbrăcate în bronz şi fier, erau prea rezistente ca să poată fi sparte, dar clădirea avea vreo douăzeci de intrări mai puţin fortificate) şi s-au căţărat prin ferestre, Paznicii Dragonilor au fost copleşiţi şi măcelăriţi în scurt timp.

Poate că atacatorii speraseră să omoare dragonii în somn, dar zgomotul luptei le-a zădărnicit această şansă. Cei care au scăpat de acolo cu viaţă au povestit despre urlete şi ţipete ascuţite, despre mirosul de sânge din aer, despre uşi din lemn de stejar şi din fier sparte cu berbeci improvizaţi, despre lovituri date cu nenumărate securi. „Rareori au mai alergat atât de mulţi oameni cu atâta nerăbdare spre propriile ruguri”, a scris Marele Maester Munkun, „dar îi stăpânea nebunia”. Înăuntru erau adăpostiţi patru dragoni. Când pe nisip au dat buzna primii atacatori, toţi patru se treziseră deja şi erau furioşi.

Nu există două cronici care să fie de acord asupra numărului de bărbaţi şi femei ucişi în noaptea aceea sub cupola imensă a Gropii Dragonului: două sute sau două mii, ce mai contează? De zece ori mai mulţi s-au ales cu arsuri, dar au izbutit totuşi să supravieţuiască. Încolţiţi în Groapă, înghesuiţi între pereţii şi sub cupolă şi legaţi cu lanţuri grele, dragonii nu puteau nici să zboare şi nici nu-şi puteau

folosi aripile ca să se apere şi ca să-şi doboare atacatorii. Aşa că s-au luptat doar cu coarnele şi ghearele şi colţii, răsucindu-se în toate părţile, ca taurii în găurile de şobolan din Fundătura Puricilor… numai că răsuflarea acestor tauri era de foc. „Groapa Dragonului s-a transformat repede într-un infern dogoritor, unde oameni în flăcări se împleticeau urlând prin fumul gros, cu carnea desprinzându-li-se de pe oasele înnegrite”, scrie septonul Eustace, „dar în locul fiecărui om ucis apăreau alţi zece, strigând că dragonii trebuie neapărat să moară. Şi au murit, unul după altul.”

Dintre dragoni, Shrykos a căzut prima, ucisă de un pădurean, cunoscut drept Hobb Tăietorul de Lemne, care i-a sărit pe grumaz şi a lovit-o cu toporul în ţeastă, în vreme ce ea urla şi se zvârcolea, încercând să-l azvârle jos. De şapte ori a lovit-o Hobb, cu picioarele strânse în jurul gâtului ei şi strigând la fiecare lovitură numele unuia dintre cei Şapte. A şaptea lovitură, lovitura Străinului, a omorât fiara, pătrunzând prin solzi şi oase până în creierul ei.

Stă scris în cronici că Morghul a fost ucis de Cavalerul Aprins, o namilă de om brutal, în armură grea, care s-a năpustit drept în flăcările lui, având în mână o suliţă pe care i-a implântat-o de mai multe ori în ochi, fără să înceteze nici măcar atunci când focul dragonului i-a topit platoşa din metal şi i-a mistuit carnea de dedesubt.

Despre Tyraxes, dragonul prinţului Joffrey, se povesteşte că s-a retras în fundul bârlogului său, de unde a pârjolit atât de mulţi dintre cei dornici să-l ucidă, încât leşurile acestora au blocat curând intrarea. Dar nu trebuie să uităm că toate acele peşteri săpate de mâna omului aveau câte două intrări: una către nisipul din groapă şi cealaltă către coasta dealului. Păstorul însuşi şi-a călăuzit adepţii, care au spart „uşa din spate”. Au năvălit înăuntru cu sutele, urlând prin fum, înarmaţi cu săbii şi suliţe şi topoare. Când s-a întors spre ei, lui Tyraxes i s-au încurcat lanţurile, prinzându-l într-o plasă de oţel, care, împiedicându-i mişcările, i-a fost fatală. Vreo şase bărbaţi (şi o femeie) aveau să pretindă pe urmă că i-au dat dragonului lovitura

fatală. (Ca şi stăpânul său, Tyraxes a fost înjosit după moarte, fiindcă adepţii Păstorului i-au tăiat membranele aripilor şi le-au rupt în fâşii zdrenţuite, străduindu-se să-şi croiască mantii din piele de dragon.)

Ultimul dintre cei patru dragoni nu a murit la fel de uşor. Legenda spune că Dreamfyre îşi rupsese două lanţuri în clipa morţii reginei Helaena. Când a năvălit mulţimea înăuntru, le-a rupt şi pe cele rămase, smulgând din ziduri barele groase de care erau prinse. Apoi a sărit în mijlocul atacatorilor, luptându-se cu ghearele şi cu colţii, rupând oameni în bucăţi şi smulgându-le braţele şi picioarele, în timp ce slobozea flăcări cumplite. Dar alţii au înconjurat-o, aşa că s-a avântat în zbor pe sub cupola Gropii, rotindu-se prin interiorul cavernos şi plonjând ca să atace oamenii de dedesubt. Nu există aproape nicio îndoială că Tyraxes, Shrykos şi Morghul au ucis atacatori cu zecile, dar Dreamfyre a omorât mai mulţi decât ceilalţi trei la un loc.

Sute de oameni au fugit, îngroziţi de flăcările ei… dar alte sute, beţi sau nebuni sau posedaţi chiar de curajul Războinicului din Ceruri, au atacat-o. Până şi în cel mai înalt punct de sub cupolă, Dreamfyre rămânea în bătaia arcurilor şi a arbaletelor, din care zburau săgeţi către ea oriunde s-ar fi dus şi, de la o distanţă atât de mică, iar unele chiar îi străpungeau solzii. Ori de câte ori încerca să coboare, atacatorii năboiau către ea, făcând-o să se înalţe din nou. De două ori a zburat femela dragon până la uriaşele porţi din bronz ale Gropii, dar le-a găsit închise şi zăvorâte şi păzite de mai multe şiruri de lănci.

Neputând să se avânte în văzduh, Dreamfyre a atacat din nou, omorându-şi torţionarii cu sălbăticie, până ce nisipurile din Groapă au fost acoperite de cadavre carbonizate, iar fumul şi duhoarea de carne arsă au îngroşat aerul, şi totuşi săgeţile şi suliţele au continuat să zboare. Sfârşitul a venit atunci când o săgeată de arbaletă a pătruns într-un ochi al dragonului. Pe jumătate oarbă şi înnebunită de zeci de răni mai puţin grave, Dreamfyre şi-a întins aripile şi a zburat drept spre cupola de deasupra, într-o ultimă

încercare disperată de a o sparge pentru a se înălţa sub cerul liber. Deja şubrezită de flăcările dragonilor, cupola s-a crăpat sub forţa izbiturii şi, o clipă mai târziu, o jumătate din ea s-a năruit, strivindu-i sub tone de piatră şi moloz atât pe Dreamfyre, cât şi pe ucigaşii de dragoni.

Asaltul de la Groapa Dragonului s-a încheiat. Patru dragoni ai Casei Targaryen au fost ucişi, dar cu un preţ

înfiorător. Însă victoria Păstorului nu era deplină, căci dragonul reginei trăia şi era liber… şi, în vreme ce supravieţuitorii plini de arsuri şi de sânge ai măcelului din Groapă ieşeau împleticindu-se dintre ruinele fumegânde, Syrax s-a năpustit asupra lor din văzduh.

Ciupercă se afla printre cei care priveau, alături de regina Rhaenyra, de pe acoperişul Cetăţuii lui Maegor. „Mii de ţipete şi urlete omeneşti au cutremurat oraşul, amestecându-se cu urletele dragonului”, ne povesteşte el. „Pe culmea Dealului lui Rhaenys, Groapa Dragonului purta o coroană de foc galben de o asemenea strălucire, încât ziceai că răsare soarele. Chiar şi regina privea înfiorată, cu lacrimile lucindu-i pe obraji. N-am mai văzut nicicând o privelişte atât de îngrozitoare şi totodată de o asemenea măreţie.”

Mulţi dintre cei care o însoţeau pe regină pe acoperiş au fugit, spune piticul, de teamă că focul o să înghită curând tot oraşul, chiar şi Fortăreaţa Roşie de pe Dealul lui Aegon. Alţii s-au refugiat în septul castelului, ca să se roage pentru salvarea lor. Rhaenyra l-a luat în braţe pe Aegon cel Tânăr, singurul ei fiu rămas în viaţă, şi l-a strâns la piept cu înverşunare. Şi nici nu i-a mai dat drumul… până în îngrozitoarea clipă a prăbuşirii lui Syrax.

Fără lanţuri şi fără călăreţ, Syrax ar fi putut zbura cu uşurinţă departe de toată nebunia. Văzduhul îi aparţinea. S-ar fi putut întoarce în Fortăreaţa Roşie sau ar fi putut părăsi oraşul, zburând către Piatra Dragonului. Ce a atras-o către Dealul lui Rhaenys, zgomotul şi focul, urletele dragonilor muribunzi, mirosul de carne arsă? Nu avem de unde şti, aşa cum nu ştim nici de ce s-a hotărât să coboare asupra gloatei Păstorului, pentru a sfâşia oameni cu colţii şi cu ghearele, devorându-i cu zecile, în loc să azvârle de sus un potop de foc deasupra lor, pentru că, în văzduh fiind, n-avea nimeni cum să-i facă vreun rău. Nu putem decât să istorisim cele petrecute, aşa cum le-au scris pentru noi septonul Eustace şi Marele Maester Munkun.

Despre moartea femelei-dragon a reginei se spun

multe poveşti care se contrazic. Munkun o pune pe seama lui Hobb Tăietorul de Lemne şi a securii sale, deşi asta e aproape cu siguranţă o greşeală. Să fie într-adevăr cu putinţă ca unul şi acelaşi om să ucidă doi dragoni în aceeaşi noapte şi în acelaşi fel? Alţii vorbesc despre un suliţaş căruia nu i se ştie numele, „un uriaş ud de sânge”, care a sărit de pe cupola sfărâmată a Gropii drept în spinarea dragonului. Alţii povestesc că un cavaler pe numele Warrick Wheaton i-a retezat lui Syrax o aripă cu o sabie din oţel valyrian (probabil cu Tânguirea). Un arbalétrier pe nume Bean s-a lăudat mai târziu, prin cârciumi şi taverne, că săgeţile lui au omorât dragonul, până când unul dintre susţinătorii reginei, sătul de pălăvrăgelile lui, i-a tăiat limba.

Poate că toţi acei oameni merituoşi (în afară de Hobb) au jucat un rol în uciderea dragonului… dar povestea cel mai des auzită în Debarcaderul Regelui spune că ucigaşul a fost însuşi Păstorul. Pe când alţii au fugit, el a rămas, neînfricat şi singur, în faţa fiarei hămesite, cerându-le ajutor celor Şapte, până când Războinicul însuşi s-a întrupat, înalt de zece metri. Avea în mână o sabie neagră, din fum, care s-a preschimbat în oţel când a rotit-o, retezând capul lui Syrax. Astfel a fost spusă mereu povestea, chiar şi de septonul Eustace, în versiunea lui despre faptele din acele vremuri sumbre, şi aşa au cântat-o menestrelii, mulţi ani de atunci înainte.

Ciupercă ne povesteşte că moartea dragonului şi a fiului său au lăsat-o pe Rhaenyra lividă şi de neconsolat. Însoţită doar de bufon, s-a retras în apartamentele ei, în vreme ce consiliul s-a adunat să discute. Au fost cu toţii de acord că Debarcaderul Regelui e pierdut şi că trebuie neapărat să părăsească oraşul. Înălţimea Sa a fost cu mare greutate convinsă să plece în zorii zilei următoare. Cu Poarta Noroiului în mâinile duşmanilor şi cu toate corăbiile de pe fluviu arse ori scufundate, regina şi micul ei grup de susţinători au ieşit pe furiş pe Poarta Dragonului, cu gândul să meargă de-a lungul coastei până la Duskendale. Alături de Rhaenyra călăreau fraţii Manderly, patru supravieţuitori din

Garda Reginei, ser Balon Byrch şi douăzeci de Mantii Aurii, patru doamne de onoare şi singurul ei fiu rămas în viaţă, Aegon cel Tânăr.

Ciupercă a rămas pe loc, cu alţi curteni, printre care Lady Mizeria şi septonul Eustace. Ser Garth Buză-de-Iepure, căpitanul Mantiilor Aurii de la Poarta Dragonului, a fost însărcinat să apere castelul, o misiune pentru care s-a dovedit a avea prea puţină tragere de inimă. Înălţimea Sa nu plecase de nici o jumătate de zi când ser Perkin Puricele şi lepădăturile lui de cavaleri au apărut în faţa porţilor, cerând să le fie predat castelul. Deşi depăşită numeric cu zece la unu, garnizoana reginei ar fi putut să reziste, dar ser Garth a preferat să coboare flamurile Rhaenyrei, să deschidă porţile şi să se încredinţeze îndurării duşmanului.

Puricele s-a dovedit neîndurător. Garth Buză-de-Iepure a fost târât în faţa lui şi decapitat, împreună cu alţi douăzeci de cavaleri încă loiali reginei, printre care ser Harmon din Casa Reed, zis Bate-Fierul, unul dintre cei Şapte Călăreţi. Nici maestra şoptitorilor, lady Mysaria din Lys, n-a fost cruţată în ciuda faptului că era femeie. Prinsă când încerca să fugă, Viermele Alb a fost biciuită în timp ce mergea goală prin oraş, de la Fortăreaţa Roşie până la Poarta Zeilor. Ser Perkin i-a făgăduit că, dacă supravieţuieşte până la poartă, va fi cruţată şi lăsată să plece. Dar n-a ajuns decât până la jumătatea drumului, şi şi-a dat sufletul pe pavaj, cu aproape niciun petic din pielea ei albă rămas neatins pe spate.

Septonul Eustace s-a temut pentru viaţa lui. „Numai îndurarea Mamei din Ceruri m-a salvat”, scrie el, deşi, mult mai probabil, ser Perkin n-a vrut să-şi atragă duşmănia Credinţei. Puricele a şi eliberat toţi captivii din temniţele de sub castel, printre care pe Marele Maester Orwyle şi pe Şarpele Mărilor, lordul Corlys Velaryon. A doua zi, amândoi au fost de faţă, ca martori, la urcarea lui Trystane, greoiul scutier al lui ser Perkin, pe Tronul de Fier. A fost acolo şi regina-văduvă, Alicent din Casa Hightower. Jos, în celulele întunecate, oamenii lui ser Perkin l-au găsit până şi pe maestrul banilor regelui Aegon al II-lea, ser Tyland

Lannister, încă în viaţă… deşi torturile Rhaenyrei îl lăsaseră orb, fără unghii la mâini şi picioare, cu urechile tăiate şi lipsit de bărbăţie.

Maestrului şoptitorilor regelui Aegon, Larys Strong Picior-Strâmb, i-a mers mult mai bine. Lordul de Harrenhal a apărut, teafăr, din necunoscuta sa ascunzătoare. Ca un om întors din mormânt, a început să străbată sălile Fortăreţei Roşii de parcă nu le-ar fi părăsit niciodată, pentru a fi întâmpinat cu căldură de ser Perkin Puricele şi aşezat la loc de cinste, în dreapta noului său „rege”.

Fuga Rhaenyrei n-a adus pacea în Debarcaderul Regelui. „Trei regi cârmuiau oraşul, fiecare de pe dealul lui, dar pentru nefericiţii lor supuşi nu existau nici legi, nici judecători, nici protecţie”, aflăm din *Istorisirea adevărată.* „Nicio casă nu era în siguranţă, aşa cum nu era în siguranţă nici virtutea vreunei fecioare.” Haosul a durat mai bine de o lună.

Maesterii şi erudiţii care scriu despre acele vremuri se bizuie cel mai adesea pe istorisirea lui Munkun şi vorbesc despre Luna celor Trei Regi (alţii preferă s-o numească Luna Nebuniei), dar numele e greşit, pentru că Păstorul nu s-a pretins niciodată rege, considerându-se un simplu fiu al Celor Şapte. Însă nu se poate nega că înrâurea zeci de mii de oameni din ruinele Gropii Dragonului.

Capetele celor cinci dragoni ucişi de adepţii săi fuseseră înfipte în pari şi, noapte de noapte, Păstorul apărea în mijlocul lor, să-şi ţină predicile. Dragonii odată ucişi şi ameninţarea distrugerii nemaibătând la uşă, profetul şi-a îndreptat mânia împotriva celor de obârşie înaltă şi a bogaţilor. Numai cei săraci şi umili puteau ajunge în palatele Zeilor, a declarat el; trufia şi lăcomia aveau să-i azvârle pe lorzi, cavaleri şi bogaţi în iad.

— Aruncaţi-vă mătăsurile şi atlazurile şi puneţi-vă pe trupul gol robe din pânză aspră! le spunea adepţilor săi. Aruncaţi-vă încălţările şi umblaţi prin lume desculţi, aşa cum v-a făcut Tatăl din Ceruri!

Câteva mii de oameni i-au dat ascultare. Dar mai multe

mii l-au părăsit şi, de la o noapte la alta, mulţimea adunată să-l asculte era tot mai puţin numeroasă.

În celălalt capăt al Căii Surorilor, regatul bizar al lui Gaemon Păr-Alb înflorea pe culmea Dealului Visenyei. Curtea regelui bastard, în vârstă de patru ani, era alcătuită din târfe, saltimbanci şi hoţi, iar bande de zurbagii, mercenari şi beţivi îi apărau „domnia”. Din Casa Săruturilor, unde se afla tronul regelui-copil, ieşeau decretele unul după altul şi unul mai ridicol decât altul. Gaemon a decretat că fetele trebuie să aibă drepturi egale cu ale băieţilor în privinţa moştenirii, că, în vremuri de foamete, săracii trebuie să primească pâine şi bere, că bărbaţii care şi-au pierdut în război mâini sau picioare trebuie hrăniţi de casa lordului pentru care luptau când au ajuns ologi. A mai decretat şi că bărbaţii care îşi bat nevestele trebuie bătuţi la rândul lor, indiferent ce faptă a nevestei ar fi fost cauza acestei pedepse. Toate edictele erau, aproape cu siguranţă, lucrarea unei târfe dornishene, pe nume Sylvenna Sand, după cum se zvonea iubita lui Essie, mama micului rege, dacă lui Ciupercă i se poate da crezare.

Şi de pe culmea Dealului lui Aegon, unde pe Tronul de Fier stătea Trystane, unealta lui ser Perkin, veneau decrete regale, dar de o cu totul altă natură. Pentru început, scutierul rege a anulat toate dările nepopulare înfiinţate de regina Rhaenyra şi a împărţit banii din vistieria regală între susţinătorii săi. Au urmat o anulare generală a datoriilor, ranguri nobiliare pentru şaizeci dintre lepădăturile lui de cavaleri şi, ca răspuns la făgăduiala „regelui” Gaemon de pâine şi bere pentru săraci la vreme de foamete, garantarea dreptului oamenilor sărmani de a vâna iepuri şi căprioare în pădurile regelui (dar nu şi elani şi mistreţi). Între timp, ser Perkin recruta zeci de supravieţuitori din rândul Mantiilor Aurii dornici să slujească sub flamura lui Trystane. Cu săbiile lor a cucerit Poarta Dragonului, Poarta Regelui şi Poarta Leului, luând astfel în stăpânire patru dintre cele şapte porţi ale oraşului şi mai mult de jumătate dintre turnurile înălţate de-a lungul zidurilor.

În primele zile de după fuga reginei, Păstorul a fost, de departe, cel mai puternic dintre cei trei „regi” ai oraşului, dar, de la o noapte la alta, numărul adepţilor săi continua să scadă. „Oamenii de rând din Debarcaderul Regelui au părut să se trezească dintr-un vis urât”, a scris septonul Eustace, „şi, aidoma păcătoşilor care umblă înfrigurați şi sobri după o noapte de desfrânată orgie în care şi-au băut minţile, i-au întors spatele ruşinaţi, ascunzându-şi unii de alţii feţele şi sperând că totul va fi dat uitării.” Deşi dragonii muriseră şi regina fugise, Tronul de Fier continua să reprezinte o asemenea forţă, încât norodul continua să se uite spre Fortăreaţa Roşie când era chinuit de foame sau de frică. Aşa că, pe măsură ce pe Dealul lui Rhaenys puterea Păstorului se împuţina, puterea lui Trystane Foc-Pur (cum începuse să-şi spună) creştea pe Dealul lui Aegon.

Şi în Tumbleton se întâmplau multe, şi într-acolo ne vom întoarce acum privirea. Când vestea despre tulburările din Debarcaderul Regelui s-a răspândit în rândurile oştii prinţului Daeron, o mulţime de lorzi mai tineri au vrut să pornească imediat într-acolo. Cei mai nerăbdători erau ser Jon Roxton, ser Roger Corne şi lordul Unwin Peake… dar ser Hobert Hightower îndemna la prudenţă, iar cei Doi Trădători nu voiau să ia parte la niciun atac înainte de a li se îndeplini cererile. Să ne aducem aminte că Ulf cel Alb dorea să primească imensul castel al Casei Highgarden, împreună cu toate pământurile şi bogăţiile lui, iar Hugh cel Tare, zis Ciocanul, voia nici mai mult, nici mai puţin decât să fie încoronat rege.

Conflictele au dat în clocot când la Tumbleton a sosit, cu destulă întârziere, vestea morţii lui Aemond Targaryen la Harrenhal. Regele Aegon al II-lea nu mai fusese văzut şi nici nu se ştia nimic de el încă de când Debarcaderul Regelui căzuse în mâinile surorii lui vitrege, Rhaenyra, şi mulţi se temeau că regina l-a omorât în taină şi i-a ascuns cadavrul, ca să nu fie învinuită de uciderea rudelor de sânge. Fiindcă nici fratele său, Aemond, nu se mai afla printre cei vii, verzii s-au pomenit şi fără rege, şi fără conducători. Următorul

succesor la tron era prinţul Daeron. Lordul Peake a susţinut că băiatul trebuie să primească imediat titlul de prinţ de Piatra Dragonului; alţii, care îl credeau mort pe Aegon al II-lea, voiau să fie încoronat, devenind rege.

Şi cei Doi Trădători simţeau nevoia unui rege... dar Daeron Targaryen nu era cel pe care şi-l doreau.

— Trebuie să fim conduşi de un bărbat puternic, nu de un băieţandru, a declarat Hugh cel Tare, zis Ciocanul. Tronul ar trebui să fie al meu.

Când Neînfricatul Jon Roxton a vrut să afle ce crede că îi dă dreptul să se pretindă rege, lordul Ciocan a răspuns cu trufie:

— Ceea ce i-a dat acelaşi drept Cuceritorului. Un dragon.

Şi, la drept vorbind, pentru că Vhagar murise în sfârşit, cel mai bătrân şi mai mare dragon din întregul Westeros rămăsese Vermithor, cândva purtătorul Regelui Cel Bătrân, care îi aparţinea acum bastardului Hugh cel Tare. Vermithor era de trei ori mai mare decât Tessarion, femela-dragon a prinţului Daeron. Oricine îi vedea alături îşi dădea seama că Vermithor e o fiară mult mai înspăimântătoare.

Deşi ambiţia lui Hugh Ciocanul erau scandaloasă pentru cineva de o obârşie atât de umilă ca a lui, nu se putea tăgădui că prin venele bastardului curge şi sângele Targaryenilor, căci se dovedise înverşunat în luptă şi generos cu cei care îl urmau, dând dovadă de acel tip de largheţe care îi atrage pe oameni lângă un conducător, aşa cum atrage un hoit muştele. Fără îndoială că atrăgea indivizi de cea mai joasă speţă: mercenari, cavaleri-tâlhari şi alte scursuri de acelaşi soi, oameni cu sângele întinat şi de obârşie incertă, cărora le plăcea să lupte de dragul luptei şi trăiau doar ca să jefuiască şi să siluiască. Mulţi auziră profeţia despre ciocanul care avea să zdrobească dragonul, din care înţeleseră că triumful lui Hugh cel Tare e predestinat.

Însă lorzii şi cavalerii din Oraşul Vechi şi din Reach au fost ofensaţi de aroganţa pretenţiilor Trădătorului şi nimeni

nu s-a simţit mai jignit decât însuşi prinţul Daeron Targaryen, care a fost cuprins de o furie atât de năvalnică, încât a azvârlit vinul dintr-un pocal în faţa lui Hugh cel Tare. Pe când lordul Alb a ridicat nepăsător din umeri, văzând în asta doar o risipă de vin bun, lordul Hugh Ciocanul a ripostat:

— Băieţaşii ar trebui să se poarte cuviincios când vorbesc bărbaţii. Mă tem că tatăl tău nu te-a bătut destul de des. Ai grijă să n-ajung să-ndrept eu lucrurile.

Cei Doi Trădători au părăsit încăperea împreună şi au început să facă planuri pentru încoronarea lui Hugh. A doua zi, Ciocanul a apărut cu o coroană din fier negru, stârnind mânia prinţului Daeron şi a lorzilor şi cavalerilor nobili prin naştere.

Unul dintre aceştia, ser Roger Corne, a avut îndrăzneala să-i dea coroana jos.

— O coroană nu face dintr-un om rege, a spus. Tu, fierarule, ar trebui să porţi pe cap o potcoavă.

Cuvintele lui au fost o nesăbuinţă. Nu l-au amuzat nicidecum pe lordul Hugh. Bastardul fierarului a dat o poruncă şi, după ce oamenii lui l-au trântit la pământ pe ser Roger, el i-a bătut în ţeastă nu una, ci trei potcoave grele. Când prietenii lui Corne au încercat să se amestece, pumnalele şi săbiile au ieşit din teacă şi trei oameni au murit, iar doisprezece au fost răniţi.

Era mai mult decât puteau să îndure lorzii loiali prinţului Daeron. Lordul Unwin Peake şi un oarecum şovăitor Hobert Hightower au chemat alţi unsprezece lorzi şi cavaleri proprietari de pământuri la un sfat de taină în beciul unui han din Tumbleton, ca să decidă ce se putea face pentru a înfrâna aroganţa celor doi bastarzi călăreţi de dragoni. Complotiştii au căzut de acord că e simplu să scape de Ulf cel Alb, beat mai tot timpul şi niciodată prea priceput la mânuirea armelor. Mai periculos era Ciocanul, care era zi şi noapte înconjurat de lingăi, târfe de bivuac şi mercenari dornici să-i câştige favorurile. Nu le-ar fi fost de cine ştie ce folos să-l ucidă doar pe Ulf şi să-l lase pe Hugh Ciocanul în

viaţă, a subliniat lordul Peake; Hugh cel Tare trebuia să moară primul. Lorzii s-au contrazis îndelung şi zgomotos în pivniţa hanului „Ciulinii Sângeroşi”, continuând să caute cea mai bună cale de înfăptuire a planului lor.

— Orice om poate fi ucis, a spus ser Hobert Hightower, dar ce facem cu dragonii?

După părerea lui ser Tyler Norcross, pentru că în Debarcaderul Regelui domnea debandada, Tessarion le-ar fi fost de ajuns ca să recucerească Tronul de Fier. Lordul Peake a susţinut că victoria ar fi fost mult mai sigură dacă ar fi intrat în luptă şi Vermithor şi Silverwing. Marq Ambrose a propus să cucerească mai întâi oraşul şi să scape pe urmă de cel Alb şi de Ciocan, dar Richard Rodden a susţinut sus şi tare că un asemenea plan e lipsit de onoare.

— Nu le putem cere să verse sânge alături de noi şi apoi să-i ucidem.

Neînfricatul Jon Roxton a pus capăt disputei:

— Îi omorâm pe bastarzii acum, a spus. Pe urmă, cel mai curajos dintre noi le va lua dragonii şi va zbura cu ei în luptă.

Toţi cei din pivniţă au fost siguri că Roxton se gândeşte la el însuşi.

Deşi prinţul Daeron nu luase parte la consiliu, Ciulinii (numele sub care aveau să fie cunoscuţi conspiratorii) detestau ideea de a trece la fapte fără aprobarea şi binecuvântarea lui. Owen Fossoway, lord de Castelul Cidrului, a fost trimis, la adăpostul întunericului, să-l trezească pe prinţ şi să-l aducă în pivniţă, unde îi puteau dezvălui planul lor. Cândva blândul prinţ n-a şovăit nicidecum când lordul Unwin Peake i-a pus în faţă ordinele de execuţie pentru Hugh cel Tare, zis Ciocanul, şi pentru Ulf cel Alb, ci şi-a pus pecetea pe ele cu înverşunare.

Oamenii complotează şi urzesc planuri, dar ar face bine să se şi roage, pentru că nimic din tot ce-au pus vreodată la cale nu a putut ţine piept toanelor zeilor din Ceruri. Două zile mai târziu, chiar la data când plănuiseră Ciulinii să atace, Tumbleton s-a trezit în toiul nopţii într-un

vacarm de urlete. Taberele din afara zidurilor oraşului ardeau. Şiruri nesfârşite de cavaleri în armuri se revărsau dinspre nord şi vest, măcelărind furioşi tot ce le stătea în cale, din nori ploua cu săgeţi, iar un dragon zbura printre ele, năpustindu-se spre pământ, fioros şi înverşunat.

Aşa a început a Doua Bătălie de la Tumbleton.

Dragonul era Seasmoke, iar călăreţul, ser Addam Velaryon, hotărât să demonstreze că nu toţi bastarzii sunt gata să-şi schimbe mantia. Şi ce altă dovadă ar fi fost mai bună decât recucerirea Tumbletonului de la cei Doi Trădători, a căror ticăloşie pătase şi reputaţia lui? Menestrelii povestesc că ser Addam zburase de la Debarcaderul Regelui şi până la Ochiul Zeilor, unde coborâse pe sacra Insulă a Chipurilor şi ceruse sfatul Oamenilor Verzi. Dar un cărturar trebuie să se mulţumească doar cu fapte cunoscute, iar tot ce ştim în zilele noastre este că ser Addam a zburat repede şi până foarte departe, oprindu-se la toate castelele, fie ele mari sau mici, ai căror lorzi încă îi mai erau loiali reginei. Aşa a reuşit să adune o nouă oaste.

Multe bătălii şi multe încăierări se petrecuseră pe meleagurile scăldate de apele Tridentului şi nu exista fortăreaţă sau cătun care să nu-şi fi dat obolul în sânge… însă Addam Velaryon era neobosit şi hotărât şi bun de gură, iar lorzii riverani ştiau foarte multe despre nenorocirile abătute asupra Tumbletonului. Când ser Addam a fost gata să atace oraşul, l-au urmat aproape patru mii de oameni.

Benjicot Blackwood, lordul de treisprezece ani de la Raventree, venise la luptă, ca şi văduva Sabitha Frey, stăpâna de la Gemenii, împreună cu tatăl şi fraţii ei din Casa Vypren. Deşi suferiseră cu toţii pierderi grele în bătăliile din toamnă, lorzii Stanton Piper, Joseth Smallwood, Derrick Darry şi Lyonel Deddings găsiseră recruţi noi printre bărbaţii cu bărbi cărunte şi băietanii cu încă prea puţin păr în barbă. Hugo Vance, tânărul lord de la Popasul Călătorului, venise cu trei sute de oameni de-ai săi, plus mercenarii din Myr ai lui Trombo cel Negru.

Ca fapt mai demn de luat în seamă decât orice altceva, Casa Tully intrase în război. Când coborâse la Riverrun, Seasmoke îl convinsese pe şovăielnicul războinic care fusese ser Elmo Tully să-şi cheme stegarii la luptă pentru regină, sfidând dorinţa bunicului său ţintuit la pat, lordul Grover.

— Un dragon în curtea cuiva face minuni când trebuie să-i înlăture îndoielile, se povesteşte că ar fi spus ser Elmo.

Imensa armie care îşi făcuse tabăra lângă zidurile Tumbletonului era mai numeroasă decât a atacatorilor, însă oştenii stătuseră prea mult în acelaşi loc. Disciplina slăbise (în tabără, beţia devenise o molimă nelipsită, spune Marele Maester Munkun, dar şi adevăratele boli se împământeniseră), moartea lordului Ormund Hightower îi lăsase fără comandant, iar lorzii dornici să-i ia locul nu se înţelegeau unii cu alţii. Propriile conflicte şi rivalităţi le acaparaseră atenţia într-o asemenea măsură, încât uitaseră aproape cu desăvârşire de existenţa adevăraţilor duşmani. Atacul nocturn al lui ser Addam i-a luat întru totul prin surprindere. Încă dinainte ca oştenii prinţului Daeron să-şi dea seama că începuse o bătălie, vrăjmaşii ajunseseră deja printre ei, îi spintecau când ieşeau din corturi împleticindu-se, când îşi înşeuau cai, când se chinuiau să-şi îmbrace armurile şi să-şi încingă săbiile.

Însă dragonul a făcut cel mai mare prăpăd. Seasmoke s-a năpustit iar şi iar din văzduh, împroşcând cu foc la fiecare răsuflare. În scurt timp, flăcările mistuiau o sută de corturi, chiar şi splendidele pavilioane de mătase în care se adăposteau ser Hobert Hightower, lordului Unwin Peake şi însuşi prinţul Daeron. Nici oraşul n-a fost cruţat. Prăvăliile şi casele şi septurile care scăpaseră întregi din prima bătălie au fost acum cuprinse de focul dragonului.

Când a început atacul, Daeron Targaryen dormea în cortul lui. Ulf cel Alb se afla în oraş, pradă somnului după o noapte de beţie în hanul Viezurele Muieratic, pe care îl luase în stăpânire. Şi Hugh cel Tare, zis Ciocanul, era tot între zidurile Tumbletonului, în pat cu văduva unui cavaler ucis în prima bătălie. Cei trei dragoni se aflau în afara oraşului, pe

câmpia de dincolo de tabără.

În ciuda numeroaselor încercări, Ulf cel Alb n-a putut fi trezit din somnul lui greu, de beţiv. De-a dreptul înjositor, s-a rostogolit sub o masă, unde a sforăit pe toată durata bătăliei. Hugh Ciocanul a răspuns cu mai multă iuţeală. Doar pe jumătate îmbrăcat, a coborât în goană scările până în curte, zbierând să i se aducă buzduganul, armura şi un cal cu care să ajungă la Vermithor. Oamenii lui s-au repezit să-i îndeplinească poruncile, însă chiar în clipa aceea Seasmoke a dat foc grajdurilor. Iar lordul Jon Roxton luase în stăpânire dormitorul şi nevasta lordului Footly şi era deja în curte.

Când l-a zărit pe Hugh cel Tare, Roxton s-a gândit că i se oferea un prilej favorabil şi a spus:

— Condoleanţele mele, lord Ciocan!

Hugh s-a întors spre el şi l-a fulgerat cu privirea.

— Pentru ce? a întrebat.

— Pentru că ai murit în bătălie, i-a răspuns Jon, scoţând-o pe Făcătoarea de Orfani din teacă şi implântând-o adânc în burta bastardului, pe care l-a despicat apoi de la vintre până la beregată.

Vreo zece dintre oamenii lui Hugh cel Tare au venit în fugă, la ţanc ca să-l vadă murind. Şi nici măcar o sabie din oţel valyrian, ca Făcătoarea de Orfani, nu îţi e de cine ştie ce folos când lupţi de unul singur contra zece. Neînfricatul Jon Roxton a izbutit să omoare trei înainte de a fi ucis la rândul lui. Se povesteşte că a murit când i-a alunecat un picior pe maţele lui Hugh Ciocanul, risipite pe jos, dar poate că amănuntul ăsta e de o ironie atât de desăvârşită încât nu poate fi adevărat.

Despre moartea prinţul Daeron Targaryen există trei istorisiri diferite. Cea mai cunoscută pretinde că prinţul a ieşit din cort împleticindu-se, cu cămaşa de noapte în flăcări, numai pentru a fi doborât de mercenarul myrishean Trombo cel Negru, care i-a zdrobit capul cu o singură lovitură a buzduganului său cu lanţ. E versiunea preferată de Trombo cel Negru, care a povestit-o oricui, oricând şi oriunde. A doua variantă e aproape identică şi spune că prinţul a fost

omorât cu o sabie, nu cu un buzdugan cu lanţ, şi că ucigaşul său n-a fost Trombo cel Negru, ci un oştean căruia nu i se ştie numele şi care, cel mai probabil, nici nu şi-a dat seama cui îi luase viaţa. În a treia variantă, curajosul tânăr cunoscut sub numele de Daeron cel Cutezător nici măcar n-ar fi apucat să iasă din cortul în flăcări care s-a prăbuşit peste el, aducându-i moartea. Aceasta e versiunea preferată atât de Munkun, în *Istorisirea adevărată,* cât şi de noi[16].

Din văzduh, Addam Velaryon a văzut lupta de sub el preschimbându-se într-o fugă în dezordine. Doi dintre cei trei călăreţi de dragoni din oastea duşmană erau deja morţi, dar el nu avea de unde să ştie. Însă cu siguranţă a văzut dragonii vrăjmaşilor. Nu erau legaţi cu lanţuri, puteau să-şi ia zborul oricând o doreau; Silverwing şi Vermithor se roteau pe deasupra câte unei câmpii din partea de miazăzi a Tumbletonului, pe când Tessarion dormea şi era hrănită la vest de oraş, în tabăra prinţului Daeron, la mai puţin de o sută de metri distanţă de cortul lui.

Dragonii sunt creaturi din foc şi sânge, iar larma asurzitoare a bătăliei i-a trezit pe toţi trei. Se povesteşte că un arbaletrier a tras o săgeată în Silverwing, iar patruzeci de cavaleri călare l-au înconjurat pe Vermithor, atacându-l cu săbiile, suliţele şi topoarele, sperând să-l ucidă cât era pe pământ, pe jumătate adormit. Au plătit cu vieţile lor pentru nesăbuinţa lor. Într-o altă parte a câmpului, Tessarion s-a avântat în văzduh zbierând şi scuipând flăcări, iar Addam Velaryon l-a îndreptat pe Seasmoke către ea.

Solzii dragonilor sunt, nu în totalitate, dar în foarte mare măsură rezistenţi la foc; protejează carnea şi musculatura de sub ei, mai vulnerabile.

Când animalul înaintează în vârstă, solzii i se îngroaşă şi se întăresc, protejându-l mai bine. În acelaşi timp, flăcările

16 Indiferent cum şi-a găsit sfârşitul, nimeni nu se îndoieşte că Daeron Targaryen, cel mai mic dintre fiii regelui Viserys întâiul şi ai reginei Alicent, a murit în A Doua Bătălie de la Tumbleton. Pretinşii prinţi care, folosindu-se de numele lui, şi-au făcut apariţia în timpul domniei lui Aegon al III-lea au fost demascaţi fără greş ca impostori (n.a.).

sale devin mai puternice şi mai sălbatice (pe când focul unui dragon ieşit din găoace abia dacă poate aprinde nişte paie, flăcările scuipate de Balerion sau Vhagar, când atinseseră culmea puterii lor, topeau oţelul şi piatra). De aceea, când se luptă între ei, dragonii folosesc adesea, pe lângă flăcări, şi alte arme: gheare negre ca fierul, lungi ca săbiile şi ascuţite ca bricele; fălci atât de puternice încât pot sfărâma chiar şi platoşe de oţel; cozi ca nişte bice groase, ale căror lovituri zdrobesc căruţele, rup spinările cailor mari de luptă şi pot azvârli oameni la cincisprezece metri în aer.

Lupta dintre Tessarion şi Seasmoke a fost cu totul altfel.

Cronicile numesc războiului dintre regele Aegon al II-lea şi sora lui, Rhaenyra, Dansul Dragonilor, însă numai la Tumbleton au dansat cu adevărat dragonii. Tessarion şi Seasmoke erau dragoni tineri, mai sprinteni în văzduh decât fraţii lor mai vârstnici. De nenumărate ori s-au repezit unul la altul numai ca să-şi schimbe direcţia de zbor în ultima clipă. Avântându-se spre cer ca vulturii şi plonjând ca şoimii, s-au rotit unul în jurul celuilalt pocnind din fălci, urlând, scuipând foc, dar fără să se apropie prea mult unul de altul. La un moment dat, Regina Albastră a dispărut într-un pâlc de nori, doar ca să reapară o clipă mai târziu, năpustindu-se asupra lui Seasmoke din spate şi aprinzându-i coada cu o răbufnire de flăcări de culoarea cobaltului. Între timp, Seasmoke s-a rostogolit, s-a înclinat pe o parte sau pe alta şi a şerpuit prin văzduh. Acum era sub adversara lui, acum se răsucea brusc în aer şi se năpustea asupra ei din spate. Cei doi dragoni s-au înălţat tot mai sus şi mai sus, urmăriţi de pe acoperişurile Tumbletonului de sute de perechi de ochi. Unul dintre privitori a spus, mai târziu, că zborul lui Tessarion şi Seasmoke părea mai degrabă dans de împerechere decât luptă. Şi poate chiar asta a fost.

Dansul a luat sfârşit când Vermithor s-a înălţat în văzduh urlând. În vârstă de aproape o sută de ani şi mare cât ceilalţi doi la un loc, dragonul de aramă cu imense aripi cafenii era în culmea furiei când şi-a luat zborul, cu sângele

prelingându-i-se fumegând din zeci de răni. Neavând călăreţ, nu ştia cine îi e prieten şi cine duşman, aşa că şi-a revărsat mânia asupra tuturor, scuipând flăcări în dreapta şi în stânga, şi a atacat cu sălbăticie pe oricine îndrăznea să arunce vreo suliţă către el. Un cavaler călare a încercat să fugă din calea lui, dar Vermithor i-a prins între fălci din galopul calului. Lorzii Piper şi Deddings, aflaţi pe o colină, au luat foc împreună cu scutierii, servitorii şi aliaţii lor, atunci când s-a întâmplat să-i zărească Furia de Aramă.

O clipă mai târziu, Seasmoke s-a năpustit asupra lui.

Dintre cei patru dragoni ajunşi pe câmpul de bătaie în acea zi, numai Seasmoke avea călăreţ. Ser Addam Velaryon venise să-şi dovedească loialitatea, omorându-i pe cei Doi Trădători şi pe dragonii lor, şi iată că unul se afla chiar sub el şi-i ataca pe oamenii care îl însoţiseră în luptă. Pesemne că s-a simţit obligat să-i apere, deşi cu siguranţă ştia, în sinea lui, că Seasmoke nu-i poate face faţă dragonului mai vârstnic.

Ce a urmat nu a fost un dans, ci o luptă pe viaţă şi pe moarte. Vermithor se înălţase doar vreo şase metri deasupra bătăliei, când Seasmoke s-a năpustit de sus asupra lui, l-a izbit cu putere şi l-a trimis zbierând în noroi. Toţi bărbaţii, vârstnici sau tineri, au fugit înspăimântaţi, sau au fost striviţi sub trupurile celor doi dragoni care se rostogoleau şi se sfârtecau între ei. Cozile plesneau, aripile băteau aerul, dar fiarele se încleştaseră atât de tare, încât niciuna nu izbutea să se desprindă. Benjicot Blackwood urmărea lupta de la o depărtare de cincizeci de metri, stând în şaua calului său. După mulţi ani, i-a povestit Marelui Maester Munkun că Seasmoke nu putea ţine piept unui potrivnic de statura şi greutatea lui Vermithor şi că ar fi fost fără îndoială făcut bucăţi… dacă Tessarion nu s-ar fi năpustit chiar atunci din înaltul cerului ca să intre în luptă.

Cine poate şti ce e în inima unui dragon? Oare o simplă sete de sânge a îmboldit-o pe Regina Albastră să atace? Sau femela-dragon a venit în ajutorul unuia dintre luptători? Şi dacă da, în al cui? Unii vor pretinde că legătura dintre

dragon şi călăreţul lui e atât de profundă, încât animalul ajunge să împărtăşească sentimentele de dragoste şi de ură ale stăpânului. Dar cine era acolo aliatul şi cine era duşmanul? Oare un dragon fără călăreţ deosebeşte un prieten de un vrăjmaş?

Nu vom primi niciodată răspunsuri la aceste întrebări. Cronicile nu ne istorisesc decât că, în A Doua Bătălie de la Tumbleton, trei dragoni s-au luptat în noroi, sânge şi fum. Seasmoke a murit primul, când Vermithor şi-a încleştat colţii în jurul grumazului lui şi i-a smuls capul. Pe urmă, dragonul de culoarea bronzului a încercat să-şi ia zborul cu trofeul său încă în fălci, dar aripile lui zdrenţuite nu i-au putut sălta greutatea.

O clipă mai târziu, s-a prăbuşit la pământ şi a murit. Tessarion, Regina Albastră, a mai trăit până la apusul

soarelui. De trei ori a încercat ea să se înalţe în văzduh şi de trei ori a dat greş. În faptul serii, a părut chinuită de durere, aşa că lordul Blackwood şi-a chemat cel mai iscusit arcaş, pe numele lui Billy Burley, care a lăsat între el şi Regina Albastră, întinsă neputincioasă pe pământ, o distanţă de o sută de metri (mai mare decât cea până la care ajung flăcările unui dragon), şi-a încordat arcul lung şi a tras trei săgeţi drept în ochiul ei.

La apusul soarelui, bătălia se încheiase. Deşi lorzii riverani au pierdut mai puţin de o sută de oameni şi au ucis peste o mie de oşteni din Oraşul Vechi şi din Reach, a Doua Bătălie de la Tumbleton nu poate fi considerată o victorie a atacatorilor, pentru că nu au izbutit să cucerească oraşul. Zidurile erau încă întregi şi, odată ce oamenii regelui s-au retras înăuntrul lor şi au zăvorât porţile, oastea reginei nu a avut cum să le spargă, căci nu-şi adusese arme de asalt şi nu mai avea niciun dragon. Dar îşi măcelăriseră duşmanii năuciţi, le dăduseră foc corturilor şi le arseseră sau le capturaseră aproape toate căruţele, nutreţul şi proviziile, puseseră mâna pe trei sferturi din caii lor de luptă, le omorâseră prinţul şi doi dintre dragonii regelui.

Când a răsărit luna, lorzii riverani au lăsat câmpul de bătaie la bunul plac al ciorilor şi au dispărut printre dealuri. Unul dintre ei, băiatul Ben Blackwood, ducea cu sine trupul zdrobit al lui ser Addam Velaryon, găsit mort alături de dragonul său. Oasele aveau să i se odihnească la Raventree vreme de opt ani, dar în 138 D.C., fratele său, Alyn, avea să le aducă pe Driftmark şi să le îngroape în Hull, oraşul lui natal. Pe mormântul lui e gravat un singur cuvânt: LOIAL. Literele cu înfloriturile sunt susţinute de un cal de mare şi de un şoarece, ambii ciopliţi în piatră.

În dimineaţa de după luptă, cuceritorii Tumbletonului s-au urcat pe ziduri şi au văzut că duşmanii dispăruseră. Morţii erau împrăştiaţi peste tot în jurul oraşului şi printre ei zăceau şi leşurile a trei dragoni. Numai unul rămăsese în viaţă: Silverwing, purtătoarea Bunei Regine Alysanne din vremurile vechi, îşi luase zborul când începuse măcelul şi se

rotise ore în şir pe deasupra câmpului de luptă, plutind pe curenţii de aer încins de focurile de dedesubt. Numai după lăsarea întunericului a coborât lângă verii ei ucişi. Peste ani, menestrelii aveau să povestească, în cântecele lor, cum a încercat de trei ori să-i ridice aripa lui Vermithor cu botul, parcă vrând să-l ajute să zboare iarăşi, dar probabil că ăsta nu e decât un basm.

Răsăritul soarelui a găsit-o pe Silverwing zburând agitată peste câmp şi hrănindu-se cu resturi arse de cai, oameni şi vite.

Opt dintre cei treisprezece Ciulini muriseră, printre ei fiind şi lordul Owen Fossoway, Marq Ambrose şi Neînfricatul Jon Roxton. Richard Rodden fusese nimerit în gât de o săgeată şi avea să moară a doua zi. Patru dintre conspiratori rămăseseră în viaţă, ser Hobert Hightower şi lordul Unwin Peake fiind doi dintre ei. Şi, cu toate că Hugh cel Tare, zis Ciocanul, plecase şi el dintre cei vii, luându-şi cu sine visele de domnie, al doilea Trădător trăia. Ulf cel Alb se trezise din beţie şi aflase că e ultimul călăreţ de dragoni, stăpân al ultimului dragon.

— Ciocanul e mort, ca şi băiatul vostru, se presupune că i-a spus el lordului Peake. Nu v-am mai rămas decât eu.

Când lordul l-a întrebat ce are de gând, cel Alb a răspuns:

— Pornim în marş, aşa cum aţi vrut. Voi luaţi oraşul, eu iau afurisitul ăla de tron. Ce zici?

În dimineaţa următoare, l-a vizitat ser Hobert Hightower, ca să plănuiască în amănunt atacul asupra Debarcaderului Regelui. A adus cu el, în dar, două butoiaşe, unul cu vin roşu de Dorne, iar celălalt cu vin auriu de Arbor. Deşi Ulf cel Alb nu gustase niciodată vreun soi de vin care să nu-i placă, se ştia că are o slăbiciune mai ales pentru licorile mai vechi şi mai dulci. Nu încape îndoială că ser Hobert spera că o să soarbă din vinul acru şi roşu, în timp ce lordul Ulf o să-l dea de duşcă pe cel alb. Însă ceva din purtarea lui Hightower - transpira, se bâlbâia şi era cam prea prietenos, a povestit mai târziu scutierul care le turnase vinul - a trezit

bănuielile lui Ulf cel Alb. Prudent, a poruncit să se pună vinul roşu de Dorne deoparte, pentru mai târziu, şi a insistat ca ser Hobert să bea împreună cu el auriul de Arbor.

Cronicile nu ne spun prea multe despre ser Hobert Hightower, însă nimeni nu are îndoieli în privinţa felului în care şi-a găsit moartea. Ca să nu-i trădeze pe prietenii săi, Ciulinii, l-a lăsat pe scutier să-i umple pocalul, l-a golit până la fund şi a mai cerut unul. Odată ce l-a văzut pe Hightower bând, Ulf cel Beţiv s-a ridicat la înălţimea poreclei sale şi a dat peste cap trei pocale înainte de a începe să caşte. Otrava din vin era blândă. Când lordul Ulf a adormit pentru a nu se mai trezi niciodată, ser Hobert a sărit în picioare şi a încercat să vomite, dar era prea târziu. Inima i s-a oprit peste o oră. „Nimeni nu s-a temut vreodată de sabia lui ser Hobert”, ne spune Ciupercă, „dar pocalul ăla de vin era mai ucigător decât oţelul valyrian.”

Pe urmă, lordul Unwin Peake a oferit o mie de dragoni de aur oricărui cavaler de obârşie nobilă care o va putea stăpâni pe Silverwing. Au venit trei bărbaţi. După ce primului i-a fost smuls un braţ, iar al doilea a ars de viu, al treilea s-a răzgândit. În momentul acela oastea lui Peake, o rămăşiţă a marii armii venite tocmai din Oraşul Vechi sub comanda prinţului Daeron şi a lordului Ormund Hightower, se împrăştia văzând cu ochii, pentru că oamenii dezertau cu zecile şi fugeau din Tumbleton, luând cu ei atâtea prăzi cât puteau căra. Recunoscându-şi înfrângerea, lordul Unwin şi-a chemat lorzii şi sergenţii şi a ordonat retragerea.

Învinuitul de trădare Addam Velaryon, numit la naştere Addam din Hull, salvase Debarcaderul Regelui de duşmanii reginei… cu preţul vieţii sale. Însă curajul lui i-a rămas necunoscut Rhaenyrei. Fuga ei din Debarcaderul Regelui a fost plină de piedici. La Rosby, a găsit porţile castelului zăvorâte, din porunca tinerei femei căreia îi respinsese pretenţia la moştenire în favoarea unui frate mai mic. Castelanul tânărului lord Stokeworth i-a oferit găzduire doar pentru o noapte.

— Vor veni după tine, a prevenit-o pe regină, iar eu n-

am destulă putere ca să le ţin piept.

Jumătate dintre Mantiile Aurii plecate împreună cu ea din Debarcaderul Regelui au dezertat pe drum, iar într-o noapte tabăra i-a fost atacată de o ceată de oameni fără căpătâi. Cavalerii ei au alungat atacatorii, dar ser Balon Byrch a fost doborât de o săgeată, iar o lovitură în cap a crăpat coiful lui ser Lyonel Bentley, un tânăr cavaler din Garda Reginei. Rănitul a murit în ziua următoare, aiurând. Regina şi-a continuat drumul spre Duskendale.

Casa Darklyn se numărase printre cei mai loiali susţinători ai Rhaenyrei, dar îşi plătise scump loialitatea. Lordul Gunthor îşi pierduse viaţa în serviciul reginei, ca şi unchiul său Steffon. Iar portul Duskendale fusese prădat de ser Criston Cole. Nu e de mirare că văduva lordului Gunthor n-a fost încântată când a apărut Înălţimea Sa la porţile ei. Aşa că numai insistenţele lui ser Harrold Darke au convins-o pe Lady Meredyth s-o primească pe regină în oraş (Casa Darke se înrudea de departe cu Casa Darklyn, iar ser Harrold fusese pe vremuri scutierul răposatului ser Steffon), dar numai cu condiţia să nu stea prea mult.

Odată ce s-a văzut în siguranţă între zidurile Fortului Mohorât, care domina portul, Rhaenyra i-a poruncit maesterului Casei Darklyn să-i trimită Marelui Maester Gerardys, la Piatra Dragonului, un mesaj prin care să-i ceară o corabie care să vină imediat s-o ia acasă. Trei corbi şi-au luat zborul, spun cronicile oraşului… dar zilele s-au scurs fără să apară vreo corabie. N-a sosit nici un răspuns de la Piatra Dragonului, din partea lui Gerardys, ceea ce a înfuriat-o pe regină. A început din nou să pună la îndoială loialitatea Marelui Maester.

Rhaenyra a avut mai mult noroc în alte părţi. Din Winterfell, Cregan Stark i-a scris ca să-i dea de veste că va aduce o oaste în sud cât mai curând cu putinţă, dar o prevenea că va fi nevoie de ceva timp ca să-şi adune oamenii, „căci ţinutul meu e întins şi, cu iarna care ne bate la uşă, trebuie să ne culegem ultima recoltă, dacă nu vrem să murim de foame când va veni zăpada, pentru a rămâne

vreme îndelungată”. Nordicul i-a promis reginei zece mii de oameni, „mai tineri şi mai aprigi decât Lupii Iernii”. Şi Fecioara din Vale i-a făgăduit ajutor, când i-a răspuns din castelul ei de iarnă, Porţile Lunii… dar trecătorile din munţi fiind astupate de zăpadă, cavalerii ei nu puteau ajunge decât pe mare. Dacă soseau la Gulltown corăbiile Casei Velaryon, scria lady Jeyne, ea putea trimite imediat o corabie la Duskendale. Dacă nu, trebuia să ceară corăbii din Braavos şi din Pentos, iar pentru asta avea nevoie de bani.

Regina Rhaenyra nu avea nici aur, nici corăbii. Îşi pierduse flota când îl azvârlise în temniţă pe lordul Corlys şi fugise din Debarcaderul Regelui speriată de moarte, fără să se gândească să-şi ia cu sine nici măcar un singur bănuţ. Deznădăjduită şi înfricoşată, Înălţimea Sa se plimba pe zidurile cetăţii Duskendale plângând, încărunţea şi se trăgea la faţă din ce în ce mai mult, de la o zi la alta. Nu putea să doarmă şi îşi pierduse pofta de mâncare. Nu suporta nici să se despartă de prinţul Aegon, singurul ei fiu rămas în viaţă; băiatul se afla alături de ea zi şi noapte, „ca o mică umbră palidă”.

Când lady Meredith i-a dat clar de înţeles că stătuse mai mult decât era bine-venită, Rhaenyra s-a văzut silită să-şi vândă coroana ca să poată face rost de bani pentru traversarea mării la bordul unei corăbii negustoreşti din Braavos, *Violande.* Ser Harrold Darke a îndemnat-o să se refugieze în Vale, la lady Arryn, iar ser Medrick Manderly a încercat să o convingă să-i însoţească pe el şi pe fratele lui, ser Torrhen, la Portul Alb, dar Înălţimea Sa i-a refuzat pe amândoi. Era hotărâtă să se întoarcă la Piatra Dragonului. Acolo avea să găsească ouă de dragoni, le-a spus celor doi susţinători ai ei; trebuia să facă neapărat rost de un alt dragon, altminteri totul era pierdut.

Vânturi puternice au împins corabia *Violande* spre ţărmurile Driftmarkului, mai aproape decât şi-ar fi dorit regina. Şi de trei ori au trecut prin apropierea unor corăbii de război ale Şarpelui Mărilor, însă Rhaenyra a avut grijă să nu fie văzută. În cele din urmă, corabia din Braavos a intrat,

pe înserate, în portul de la poalele Muntelui Dragonului. Regina trimisese din Duskendale un corb care să-i vestească sosirea şi a găsit o escortă aşteptând-o când a coborât pe doc împreună cu fiul ei, Aegon, cu doamnele de onoare şi cu trei cavaleri din Garda Reginei. (Mantiile Aurii cu care plecase din Debarcaderul Regelui rămăseseră în Duskendale, iar fraţii Manderly pe *Violande,* care urma să-i ducă în Portul Alb.)

Ploua când au ajuns pe ţărm şi portul era aproape pustiu. Chiar şi în lupanarele de pe chei domnea întunericul şi păreau părăsite, dar regina nu le-a dat atenţie. Cu trupul şi sufletul bolnave, distrusă de trădări, Rhaenyra Targaryen nu dorea decât să se întoarcă în castelul său, unde îşi închipuia că atât ea, cât şi fiul ei vor fi în siguranţă. Nu-şi imagina că o aşteaptă ultima şi cea mai cumplită dintre trădări.

Escorta Rhaenyrei, alcătuită din patruzeci de oşteni, era comandată de ser Alfred Broome, unul dintre oamenii lăsaţi de ea la Piatra Dragonului când plecase să atace Debarcaderul Regelui. Broome, cel mai vârstnic dintre cavalerii de pe insulă, făcea parte din garnizoană încă din timpul domniei Regelui Cel Bătrân. Prin urmare, se aşteptase să fie numit castelan atunci când Rhaenyra plecase să revendice Tronul de Fier… însă era posac şi plin de acreală, ceea ce nu inspira nici simpatie, nici încredere, ne povesteşte Ciupercă, aşa că regina îl neglijase în favoarea mai prietenosului ser Robert Quince. Atunci când Rhaenyra a întrebat de ce n-a venit chiar ser Robert să o întâmpine, ser Alfred a răspuns că-l va vedea pe „prietenul nostru cel gras” la castel.

Şi l-a văzut… cu toate că leşul carbonizat al lui Quince era de nerecunoscut când au dat de el. Dar fusese colosal de gras, aşa că, mulţumită staturii sale, era de neconfundat. L-au găsit atârnat de crenelurile porţii cetăţii, alături de leşul intendentului insulei, de al căpitanului gărzii şi al maestrului de arme… şi de capul şi partea de sus a trunchiului Marelui Maester Gerardys. Tot ce se aflase sub coaste dispăruse şi

maţele Marelui Maester atârnau sub pântecul sfâşiat ca nişte şerpi negri, carbonizaţi.

La vederea cadavrelor, reginei i-a pierit tot sângele din obraji, însă tânărul prinţ Aegon a fost primul care a înţeles ce însemnau.

— Fugi, mamă! a strigat, dar prea târziu.

Oamenii lui ser Alfred s-au năpustit asupra apărătorilor reginei. O lovitură de secure a despicat capul lui ser Harrold Darke înainte de a apuca să-şi scoată sabia din teacă, iar ser Adrian Redford a fost înjunghiat din spate, cu o suliţă. Doar ser Loreth Lansdale a fost îndeajuns de iute să lupte pentru a o apăra pe regină şi i-a omorât pe primii doi atacatori înainte de a fi ucis la rândul său. Astfel a pierit ultimul om din Garda Reginei. Când prinţul Aegon a înşfăcat sabia lui ser Harrold, ser Alfred i-a azvârlit-o din mână cu o lovitură dispreţuitoare.

Sub ameninţarea suliţelor, băiatul, regina şi doamnele ei de companie au intrat pe porţile Pietrei Dragonului şi au pătruns în curtea castelului. Acolo (după cum o spune Ciupercă, memorabil şi după mulţi ani) s-au pomenit faţă în faţă cu „un bărbat mort şi un dragon muribund”.

Solzii lui Sunfyre încă mai luceau ca poleiţi cu aur în razele soarelui, dar, aşa cum zăcea întins pe pavajul din piatră valyriană neagră şi topită al curţii, era limpede că e distrus, el, cel mai frumos dragon care se avântase vreodată spre cerul Westerosului. Aripa aproape smulsă de Meleys stătea acum răsucită în afară, într-o poziţie ciudată, iar rănile proaspete de pe spate încă fumegau şi sângerau la orice mişcare. Stătea încovrigat când regina şi însoţitorii ei au dat cu ochii de el pentru prima oară. Când s-a foit şi şi-a săltat capul, i s-au văzut şi rănile imense de pe grumaz, de unde un alt dragon îi smulsese bucăţi de carne. Pe burtă avea locuri unde solzii îi fuseseră înlocuiţi de cruste, iar acolo unde ar fi trebuit să i se afle ochiul drept nu mai avea decât o gaură acoperită cu sânge negru, închegat.

Oricine s-ar fi întrebat, aşa cum a făcut cu siguranţă şi Rhaenyra, ce se întâmplase.

Acum ştim mult mai multe decât ştia atunci regina. Pentru asta îi suntem recunoscători Marelui Maester Munkun, căci *Istorisirea adevărată,* scrisă în mare parte pornind de la spusele Marelui Maester Orwyle, ne dezvăluie cum a ajuns Aegon al II-lea la Piatra Dragonului.

Lordul Larys Strong, zis şi Picior-Strâmb, a fost cel care i-a scos din oraş pe rege şi pe copiii săi imediat ce au apărut dragonii reginei deasupra Debarcaderului Regelui. Dar, ca să nu iasă pe o poartă, unde ar fi putut fi văzuţi şi recunoscuţi, lordul Larys i-a condus printr-un pasaj secret al lui Maegor cel Crud, cunoscut numai de el. Şi tot lordul Larys a hotărât că fugarii trebuie să se despartă, căci astfel, chiar dacă unul era prins, ceilalţi aveau în continuare şanse să scape. Lui ser Rickard Thorne i s-a ordonat să îl ducă pe Maelor, prinţul de numai doi ani, la lordul Hightower. Prinţesa Jaehaera, o fetiţă dulce şi prostuţă de şase ani, a fost încredinţată lui ser Willis Fell, care s-a jurat că o va duce în siguranţă la Capătul Furtunii. Niciunul n-a ştiu unde merge celălalt, ca să nu poată trăda dacă ar fi fost prinşi.

Şi numai Larys a ştiut că regele, dezbrăcat de hainele lui fine şi înfăşurat în mantia pătată de sare a unui pescar, a fost ascuns printre peştii dintr-o luntre şi lăsat în grija unui cavaler bastard cu rude la Piatra Dragonului. Picior-Strâmb s-a gândit că, odată ce va afla de dispariţia regelui, regina o să trimită cu siguranţă oameni în căutarea lui… iar o barcă nu lasă urme pe valuri şi prea puţini s-ar fi gândit vreodată să-l caute pe Aegon chiar pe insula surorii sale, tocmai în umbra fortăreţei ei. Munkun ne spune că Marele Maester Orwyle a aflat toate acestea chiar din gura lordului Strong.

Şi Aegon ar fi rămas acolo, ascuns, dar inofensiv, amorţindu-şi durerea cu vin şi acoperindu-şi cicatricele arsurilor cu o mantie groasă, dacă Sunfyre nu ar fi izbutit să ajungă Piatra Dragonului. Ne putem întreba ce anume l-a atras spre Muntele Dragonului, aşa cum s-au întrebat mulţi alţii înaintea noastră. Oare dragonul rănit, cu aripa frântă pe jumătate vindecată, a fost îndemnat de vreun instinct primar să revină la locul naşterii sale, la vulcanul fumegător unde

ieşise din găoace? Sau a simţit cumva că regele Aegon e pe insulă, la multe leghe distanţă şi dincolo de o întindere de valuri înspumate, şi s-a hotărât să zboare într-acolo pentru a-şi regăsi călăreţul? Septonul Eustace merge şi mai departe şi sugerează că Sunfyre a simţit *nevoia* disperată a lui Aegon. Însă cine îşi poate imagina că ştie ce e în inima unui dragon?

În cronici nu găsim nicio însemnare despre ceea ce s-a întâmplat cu Sunfyre vreme de aproape o jumătate de an, după ce, din pricina oamenilor lordului Walys Mooton, a fugit de pe câmpul de cenuşă şi oase de lângă Popasul Corbilor. (Anumite poveşti spuse prin castelele Caselor Crabb şi Brune sugerează că dragonul şi-ar fi găsit adăpost în pădurile neguroase de pini şi în peşterile de la Capul Ghearei Despicate.) Deşi aripa sfâşiată i se vindecase îndeajuns cât să poată zbura, era încă lipsită de putere şi se reprinsese de corp sub un unghi bizar. Aşa că Sunfyre nu se mai putea avânta spre înălţimi şi nici nu mai putea rămâne prea mult în văzduh, ci se străduia din greu să zboare chiar pe distanţe mici. Bufonul Ciupercă spune, cu răutate, că, pe când cei mai mulţi dragoni străbat văzduhul ca nişte vulturi, Sunfyre nu mai era decât „un imens pui auriu care suflă foc, ţopăind în fâlfâit de aripi de pe un deal pe altul”.

Dar „puiul care suflă foc” a izbutit cumva să traverseze Golful Apei Negre… căci pe el îl văzuseră năierii de pe *Nessaria* atacându-l pe Grey Ghost. Ser Robert Quince dăduse vina pe Cannibal… dar Tom Limbă împleticită, un bâlbâit care auzea mai multe decât putea să spună, îi îmbiase pe volanteni cu bere şi remarcase că vorbeau des despre solzii aurii ai atacatorului. Iar el ştia foarte bine că dragonul celălalt, Cannibal, are solzii negri ca smoala. Asta i-a făcut pe cei doi Tom şi pe „verii” lor (ceea ce era doar o jumătate de adevăr, pentru că numai ser Marston avea acelaşi sânge cu ei, fiind bastardul adus pe lume de sora lui Tom Barbă încălcită după ce un cavaler îi răpise fecioria) să plece cu mica lor barcă în căutarea ucigaşului lui Gray Ghost.

Regele plin de arsuri şi dragonul schilodit şi-au găsit

unul în celălalt un nou motiv de a trăi. Dintr-un bârlog ascuns pe dezolanta coastă golaşă dinspre est a Muntelui Dragonului, Aegon se aventura afară în zorii fiecărei zile şi se înălţa din nou în văzduh, aşa cum n-o mai făcuse după bătălia de la Popasul Corbilor, pe când cei doi Tom şi vărul lor, Marston Waters, cutreierau cealaltă parte a insulei în căutarea unor oameni care să-i ajute să ocupe castelul. Chiar şi pe Piatra Dragonului, veche reşedinţă şi fortăreaţă a Rhaenyrei, au găsit mulţi care nu o puteau suferi din motive întemeiate sau nu. Unii încă îşi mai jeleau fraţii, fiii şi taţii ucişi în timpul Culesului Seminţelor sau în Bătălia din Defileu, alţii sperau să se îmbogăţească din jafuri sau să fie făcuţi cavaleri, alţii credeau sincer că fiul are mai multe drepturi decât fiica şi erau de partea lui Aegon.

Regina îşi luase cei mai buni oameni cu ea, la Debarcaderul Regelui. Pe insula ei, apărată de corăbiile Şarpelui Mărilor şi de zidurile înalte, din piatră valyriană, Piatra Dragonului părea de necucerit, aşa că Înălţimea Sa lăsase în garnizoană puţini oameni, dintre care cei mai mulţi nu păreau de vreun folos altundeva: oşteni cărunţi şi băieţi cărora nu le dăduseră încă tuleiele, bărbaţi greoi în mişcări, ologi, răniţi grav care încă nu se refăcuseră, oameni de a căror loialitate se îndoia sau bănuiţi de laşitate. Iar în fruntea lor îl pusese pe ser Robert Quince, un bărbat destoinic, dar bătrân şi gras.

Quince era un susţinător statornic al reginei, în privinţa asta toată lumea era de acord, însă avea sub ordinele sale şi oameni mai puţin loiali, cu anumite resentimente, sau care îi purtau pică pentru nedreptăţi din trecut, fie ele reale ori închipuite. Printre aceştia se remarca ser Alfred Broome, care s-a arătat mai mult decât dispus să-şi trădeze regina în schimbul făgăduielii că va fi înnobilat şi va primi pământuri şi aur dacă Aegon al II-lea îşi va recâştiga tronul. Broome făcea de multă vreme parte din garnizoană, aşa că a putut să le spună oamenilor regelui care sunt punctele tari şi cele slabe ale Pietrei Dragonului, ce gărzi pot fi mituite sau convinse şi care trebuie omorâte

sau aruncate în temniţă.

Când a sosit timpul, Piatra Dragonului a fost cucerită în mai puţin de o oră. La ceasul fantomelor, oştenii trecuţi de partea lui Broome au deschis o poartă laterală, prin care s-au strecurat neobservaţi în castel ser Marston Waters, Tom Limbă împleticită şi oamenii lor. Un grup a ocupat arsenalul, iar altul i-a arestat pe oştenii şi pe maeştrii de arme loiali reginei. Ser Marston l-a găsit pe Marele Maester Gerardys chiar în adăpostul corbilor, aşa că nicio pasăre nu şi-a putut lua zborul, ca să dea de veste că fuseseră atacaţi. Ser Alfred însuşi s-a aflat în fruntea celor care au dat buzna în odăile castelanului, luându-l prin surprindere. Când ser Robert Quince a dat să se ridice din pat, Broome i-a înfipt o suliţă în burdihanul mare şi alb. Cunoscându-i foarte bine pe amândoi, Ciupercă spune că ser Alfred îl detesta pe ser Robert şi îi purta pică. Şi îi putem da crezare, pentru că suliţa a fost împlântată cu atâta forţă, încât vârful i-a ieşit prin spinarea lui ser Robert, a trecut prin salteaua din puf şi prin cea de paie de sub ea şi s-a înfipt în lemnul podelei.

Planul n-a mers bine într-o singură privinţă. Când Tom Limbă împleticită şi cuţitarii lui au spart uşa dormitorului tinerei lady Baela, vrând s-o ia prizonieră, ea a izbutit să iasă pe fereastră, s-a târât pe acoperişuri şi a coborât pe ziduri până în curte. Oamenii regelui păzeau deja grajdul unde fuseseră ţinuţi dragonii castelului, dar Baela crescuse în Piatra Dragonului şi îi erau cunoscute căi de intrare şi ieşire de care ei n-aveau habar. Când urmăritorii au reuşit să dea de ea, deja desfăcuse lanţurile lui Moondancer şi îi pusese o şa.

Aşa s-a făcut că, după ce a trecut în zbor cu Sunfyre peste vârful fumegător al Muntelui Dragonului şi a început apoi să coboare, sperând să-şi facă triumfător intrarea în castelul aflat acum în mâinile oamenilor săi după uciderea sau capturarea susţinătorilor Rhaenyrei, regele Aegon al II-lea s-a întâlnit în văzduh cu Baela Targaryen, fiica dăruită prinţului Daemon de lady Laena, la fel de neînfricată ca tatăl ei.

Moondancer era o femelă tânără, de un verde-pal, cu coarnele, creasta şi osatura aripilor sidefii. Doar aripile le avea imense, trupul îi era de mărimea unui cal de luptă, dar cântărea mai puţin. Însă era foarte iute în mişcări, iar Sunfyre, deşi cu mult mai mare decât ea, continua să fie stingherit de aripa strâmbă şi se alesese cu răni noi din lupta cu Grey Ghost.

S-au întâlnit în întunericul dinaintea zorilor, umbre pe cer, luminând noaptea cu focurile lor. Moondancer s-a ferit de flăcările lui Sunfyre, s-a ferit de fălcile lui, s-a repezit pe sub ghearele cu care voia s-o înşface, apoi s-a întors şi i-a zgâriat de deasupra spinarea, lăsând în urmă o rană lungă, adâncă şi fumegândă, şi i-a sfârtecat aripa rănită. Cei care priveau de jos au spus că Sunfyre s-a clătinat în văzduh ca un beţiv, străduindu-se din greu să rămână în zbor, în timp ce Moondancer l-a atacat din nou, scuipând flăcări. Sunfyre i-a răspuns cu o răbufnire de foc auriu atât de violentă şi de strălucitoare, încât a luminat curtea de sub ei ca un al doilea soare; iar pe Moondancer a izbit-o drept în ochi. Probabil că a orbit-o pe loc, dar ea a continuat să zboare, s-a izbit de Sunfyre şi amândoi au devenit o singură încâlceală de aripi şi gheare. În cădere, Moondancer l-a muşcat pe Sunfyre de grumaz de mai multe ori, umplându-şi botul cu carnea lui. Iar dragonul mai vârstnic şi-a înfipt ghearele în burta ei. Înveşmântată în foc şi fum, oarbă şi sângerând, femela a prins să-şi fluture cu disperare aripile, încercând să se elibereze, dar nu a izbutit decât să încetinească prăbuşirea amândurora.

Oamenii din curte au fugit să se adăpostească în timp ce dragonii s-au izbit de piatra tare, încă luptându-se. Pe pământ, iuţeala nu i-a fost lui Moondancer aproape de niciun folos împotriva mărimii şi greutăţii lui Sunfyre. Dragonul verde a încremenit curând, fără suflare. Cel auriu şi-a urlat victoria şi a încercat să se înalţe iarăşi, numai că s-a prăbuşit la loc, cu sânge fierbinte curgându-i din rănile deschise.

Regele Aegon a sărit din şa când dragonii încă se mai aflau la vreo şase metri înălţime; şi-a zdrobit ambele

picioare. Lady Baela a rămas pe Moondancer până jos. Arsă şi plină de lovituri, a găsit putere să dezlege lanţurile care o prindeau de şa şi să se îndepărteze târâş în timp ce dragonul ei se zvârcolea în chinurile morţii. Când Alfred Broome şi-a scos sabia, pregătindu-se să ucidă fata, Marston Waters i-a smuls-o din mână. Tom Limbă împleticită a săltat-o pe Baela pe braţe şi a dus-o la maester.

Astfel a cucerit regele Aegon al II-lea străvechea reşedinţă a Casei Targaryen, în schimbul unui preţ cumplit. Sunfyre nu avea să mai zboare niciodată. A rămas în curte, acolo unde căzuse, şi s-a hrănit mai întâi cu hoitul lui Moondancer, apoi cu oile ucise pentru el de oştenii din garnizoană. Iar Aegon al II-lea şi-a petrecut tot restul vieţii în dureri crâncene… dar, spre cinstea lui, a refuzat când Marele Maester Gerardys i-a adus lapte de mac.

— Nu mai merg pe calea asta, a spus. Şi nici nu sunt atât de prost încât să beau orice poţiune îmi dai tu. Eşti creatura surorii mele.

La porunca regelui, colanul smuls de prinţesa Rhaenyra de la gâtul Marelui Maester Orwyle şi dat lui Gerardys a fost folosit pentru spânzurarea celui din urmă. Nu i s-a îngăduit să moară repede, cu gâtul frânt după o cădere bruscă, ci a fost strangulat încetul cu încetul, în timp ce dădea din picioare şi încerca gâfâind să respire. De trei ori, când era aproape mort, a fost lăsat jos şi i s-a îngăduit să-şi recapete răsuflarea, numai pentru a fi din nou săltat în aer. După cea de-a treia oară, i s-a despicat burta şi a fost atârnat în faţa lui Sunfyre, ca să se ospăteze dragonul cu picioarele şi măruntaiele lui, dar regele a poruncit să fie păstrată o destul de mare parte a Marelui Maester ca „s-o poată întâmpina pe iubita mea soră când se va întoarce.”

La scurt timp după aceea, când regele zăcea în marea sală din Toba de Piatră, cu picioarele lui sfărâmate strânse în bandaje, a sosit de la Duskendale primul corb trimis de regina Rhaenyra. Când a aflat că sora lui vitregă va veni la bordul corăbiei *Violande,* Aegon i-a poruncit lui ser Alfred Broome să se pregătească s-o întâmpine „aşa cum se cuvine”

la întoarcerea ei acasă.

Noi ştim acum tot ce s-a petrecut. Însă regina nu ştia nimic când a pus piciorul pe ţărm, drept în capcana fratelui ei.

Septonul Eustace (care n-o iubea pe regină) ne povesteşte că Rhaenyra a început să râdă când a văzut starea jalnică în care ajunsese Sunfyre cel Auriu.

— A cui e lucrarea asta? a întrebat ea. Trebuie să-i mulţumim.

Ciupercă bufonul (care o iubea foarte mult pe regină), spune o altă poveste. În versiunea lui, Rhaenyra întreabă:

— Cum s-a ajuns la aşa ceva?

În ambele istorisiri, pe urmă a vorbit regele:

— Surioară, a strigat el, dintr-un balcon.

Neputând să meargă şi nici măcar să stea în picioare, Aegon fusese dus acolo într-un jilţ. Şoldul sfărâmat la Popasul Corbilor îl lăsase cu trupul aplecat şi răsucit, chipul cândva frumos i se buhăise din pricina laptelui de mac, iar cicatricele arsurilor îi acopereau jumătate de corp. Dar Rhaenyra l-a recunoscut imediat.

— Dragul meu frate! a spus ea. Speram că eşti mort.

— După tine, a ripostat Aegon. Eşti mai vârstnică decât mine.

— Mă bucur să aflu că-ţi aminteşti asta, a venit replica Rhaenyrei. Se pare că suntem prizonierii tăi… dar să nu crezi că ne vei ţine prea mult în temniţă. Lorzi loiali mie mă vor găsi.

— Poate, dacă te vor căuta în cele şapte iaduri, a spus regele, chiar în timp ce oamenii lui au smuls-o pe Rhaenyra din îmbrăţişarea fiului ei.

Unii povestesc că ser Alfred Broome a înşfăcat-o de un braţ, iar alţii susţin că au fost cei doi Tom, Barbă încâlcită, tatăl, şi Limbă împleticită, fiul. Era de faţă şi ser Marston Waters, cu o mantie albă pe umeri, căci Aegon al II-lea îl primise în Garda Regelui, ca recunoaştere a meritelor sale.

Dar nici Waters, nici vreun alt cavaler sau lord dintre cei de faţă nu a protestat nici măcar cu un singur cuvânt

când regele Aegon al II-lea i-a oferit-o pe sora sa vitregă dragonului, drept hrană. Se povesteşte că, la început, Sunfyre nu a părut câtuşi de puţin interesat de o asemenea ofrandă. Dar Broome şi-a înfipt vârful pumnalului în sânul reginei şi mirosul de sânge a aţâţat dragonul, care a adulmecat-o pe Înălţimea Sa, apoi a scăldat-o într-o răbufnire de flăcări, atât de brusc încât mantia lui ser Alfred a luat foc când el abia a izbutit să se retragă, dintr-un salt. Rhaenyra Targaryen a mai avut timp doar să-şi înalţe ochii spre cer şi să arunce un ultim blestem asupra fratelui ei vitreg, înainte ca fălcile dragonului să se strângă în jurul ei, smulgându-i un braţ din umăr.

Septonul Eustace ne spune că dragonul auriu a devorat-o pe regină din şase îmbucături, lăsându-i neatins

doar fluierul piciorului stâng, „pentru Străin”. Elinda Massey, cea mai tânără şi cea mai blândă dintre doamnele de onoare ale reginei, şi-a scos ochii la vederea unei asemenea fapte, pe când fiul reginei, Aegon cel Tânăr, a privit îngrozit, neputând să se mişte. Rhaenyra Targaryen, Deliciul Ţinutului şi O-Jumătate-De-An-Regină, a părăsit această Vale a Plângerii în a douăzeci şi doua zi a celei de-a zecea luni din anul 130 după Cucerirea lui Aegon. Avea treizeci şi trei de ani.

Ser Alfred Broome a insistat să fie ucis şi prinţul Aegon cel Tânăr, dar regele a interzis asta. În vârstă de zece ani, băiatul ar fi putut valora mai mult ca ostatic, a declarat el. Chiar şi moartă fiind, sora lui vitregă încă avea mulţi susţinători, cu care Înălţimea Sa trebuia să ducă tratative înainte de a putea spera să urce din nou pe Tronul de Fier. Aşa că prinţului Aegon i s-au pus cătuşe la gât, la încheieturile mâinilor şi la glezne şi a fost dus în temniţele de sub Piatra Dragonului. Fiind de obârşie nobilă, doamnele de onoare ale fostei regine au fost închise în celule în Turnul Dragonul Mării, unde aveau să-şi aştepte răscumpărarea.

— Vremurile în care ne-am ascuns s-au încheiat, a declarat regele Aegon al II-lea. Trimiteţi corbi, să se afle în întregul Ţinut că uzurpatoarea a murit şi că regele legitim se întoarce acasă, să revendice tronul tatălui său.

Moartea dragonilor
Scurta şi trista domnie a lui Aegon al II-lea

— Vremurile în care ne-am ascuns s-au încheiat, a declarat regele Aegon al II-lea la Piatra Dragonului, după ce Sunfyre se ospătase cu sora lui. Trimiteţi corbi, să se afle în întregul Ţinut că uzurpatoarea a murit şi că regele legitim se întoarce acasă, să revendice tronul tatălui său.

Numai că există anumite lucruri mai uşor de spus decât de făcut chiar şi pentru regii legitimi. Luna avea să crească, să descrească şi iar să crească înainte de a pleca Aegon al II-lea de pe Piatra Dragonului.

Între el şi Debarcaderul Regelui se aflau insula

Driftmark, întreaga lăţime a Golfului Apei Negre şi zeci de corăbii de război ale Casei Velaryon stând la pândă. Cu Şarpele Mărilor „oaspete” al lui Trystane şi cu ser Addam mort la Tumbleton, comanda flotei Velaryon rămăsese în seama fratelui lui Addam, Alyn, un băiat de cincisprezece ani, fiul mai mic al Şoricelului, fiica marangozului… şi avea acesta să-i fie prieten sau duşman? Fratele lui murise luptând pentru regină, dar aceeaşi regină îl întemniţase pe lordul lor, iar acum era moartă. La Driftmark au fost trimişi corbi cu un mesaj care îi oferea Casei Velaryon iertarea tuturor ofenselor din trecut dacă Alyn din Hull venea la Piatra Dragonului să jure credinţă… însă, înainte de a primi un răspuns, Aegon al II-lea ar fi făcut o prostie traversând golful cu o corabie şi riscând să fie capturat.

Înălţimea Sa nici nu voia să plece la Debarcaderul Regelui. În zilele de după moartea surorii sale, a continuat să se agaţe de speranţa că Sunfyre şi-ar fi putut recăpăta puterile într-o destul de mare măsură ca să zboare iarăşi. În schimb, dragonul părea din ce în ce mai slăbit şi, curând, rănile de pe grumazul lui au început să duhnească. Până şi fumul scos pe nări avea un iz scârbos şi, către sfârşit, nici n-a mai mâncat. În a noua zi din a douăsprezecea lună a anului 130 D.C., magnificul dragon auriu care fusese mândria regelui Aegon s-a stins în curtea exterioară a castelului Piatra Dragonului, chiar în locul unde se prăbuşise. Înălţimea Sa a plâns, apoi a poruncit să fie scoasă din temniţă şi executată verişoara lui, lady Baela. S-a răzgândit când ea era deja cu capul pe butuc, fiindcă maesterul lui i-a reamintit că mama fetei fusese o Velaryon, chiar fiica Şarpelui Mărilor. Spre Driftmark şi-a luat zborul un alt corb, de data asta cu o ameninţare: dacă, în două săptămâni, Alyn din Hull nu se înfăţişa să-i jure credinţă suzeranului său legitim, verişoara lui, lady Baela, avea să-şi piardă capul.

Între timp, pe ţărmul apusean al Golfului Apei Negre, luna celor Trei Regi s-a sfârşit brusc când în afara zidurilor Debarcaderului Regelui a apărut o oaste. Oraşul trăise mai bine de o jumătate de an cu teama de armia lui Ormund

Hightower, care fusese din ce în ce mai aproape… dar, când au fost asediaţi, atacul n-a pornit din Oraşul Vechi, trecând prin Podul Amar şi Tumbleton, ci de la Capătul Furtunii, venind pe Drumul Regelui. Când auzise de moartea reginei, Borros Baratheon plecase de lângă soţia sa din nou însărcinată şi de lângă cele patru fiice, ca s-o pornească spre miazănoapte prin pădurea regelui, cu şase sute de cavaleri şi patru mii de pedestraşi.

Când avangarda lui Baratheon a apărut de cealaltă parte a Gurii Apei Negre, Păstorul le-a poruncit adepţilor săi să dea fuga la fluviu şi să-l împiedice pe lordul Borros să iasă din vad. Dar numai câteva sute de oameni au venit să-l asculte pe cerşetorul care predicase cândva pentru zeci de mii şi foarte puţini i s-au supus. Pe culmea dealului lui Aegon, scutierul care-şi spunea acum Trystane Foc-Pur stătea pe metereze, cu Larys Strong şi cu ser Perkin Puricele, privind lung cum se îngroşau rândurile oştii din Ţinuturile Furtunii.

— Nu avem destulă putere ca să ne împotrivim unei astfel de armii, sire, i-a spus Larys băiatului, dar poate vorbele au şanse de izbândă acolo unde săbiile nu pot decât să dea greş. Trimite-mă să negociez cu ei.

Şi astfel a fost trimis Picior-Strâmb de cealaltă parte a fluviului, cu un steag alb şi însoţit de Marele Maester Orwyle şi de regina-văduvă Alicent.

Lordul de Capătul Furtunii i-a primit într-un pavilion de la marginea Pădurii Regelui, în vreme ce oamenii lui tăiau copaci ca să construiască plute pentru traversarea fluviului. Acolo, regina Alicent a aflat cu încântare că nepoata sa Jaehaera, singurul copil supravieţuitor al fiului ei Aegon şi al fiicei ei Helaena, fusese adusă cu bine la Capătul Furtunii de ser Willis Fell din Garda Regelui. Regina-văduvă a vărsat lacrimi de bucurie.

Au urmat trădări şi logodne, până când s-a ajuns la o înţelegere între lordul Borros, lordul Larys şi regina Alicent, cu Marele Maester Orwyle ca martor. Picior-Strâmb a

promis că ser Perkin şi lepădăturile din care făcuse cavaleri li se vor alătura oştenilor din Ţinuturile Furtunii pentru a-l repune pe regele Aegon al II-lea pe Tronul de Fier, cu condiţia ca ei toţi, mai puţin uzurpatorul Trystane, să fie iertaţi pentru toate fărădelegile, printre care se numărau înalta trădare, răzvrătirea, jaful, asasinatul şi siluirea. Regina Alicent a fost de acord ca fiul ei, regele Aegon al II-lea, s-o facă pe lady Cassandra, cea mai mare dintre fiicele lordului Borros, noua lui regină. Lady Floris, o altă fiică a nobilului lord, urma să fie logodită cu Larys Strong.

Despre problema reprezentată de flota Casei Velaryon au discutat pe îndelete.

— Trebuie să ne aliem cu Şarpele Mărilor, stă scris că a spus lordul Baratheon. Poate că bătrânului i-ar plăcea o nevastă tânără. Am două fiice care nu sunt încă logodite.

— E de trei ori trădător, a ripostat regina Alicent. Dacă n-ar fi fost el, Rhaenyra n-ar fi cucerit niciodată Debarcaderul Regelui. Înălţimea Sa, fiul meu, nu va fi uitat asta. Pe Corlys Velaryon îl vreau mort.

— Oricum o să moară curând, a răspuns ser Larys Strong. Să facem pace cu el acum şi să-l folosim cât de mult putem. După ce se va aranja totul şi vom fi în siguranţă, dacă n-o să mai avem nevoie de Casa Velaryon, o să-i putem da oricând o mână de ajutor Străinului.

Şi, spre marea lor ruşine, asta le-a fost hotărârea. Solii s-au întors în Debarcaderul Regelui, iar oastea din Ţinuturile Furtunii i-a urmat curând, traversând nestingherită Gura Apei Negre. Lordul Borros a găsit zidurile cetăţii pustii, porţile neapărate şi nici ţipenie de om pe străzi şi în pieţe, în afara leşurilor. În timp ce urca Dealul lui Aegon cu lorzii săi stegari şi cu cavalerii apărători ai Casei, a văzut flamurile zdrenţuite ale scutierului Tiystane date jos de pe meterezele corpului de gardă, pentru a fi înlocuite cu stindardul cu dragon al regelui Aegon al II-lea. Regina Alicent însăşi a ieşit din Fortăreaţa Roşie să-i ureze bun venit, cu ser Perkin alături.

— Unde e uzurpatorul? a întrebat lordul Borros,

descălecând în curtea exterioară.

— Arestat şi în lanţuri, a răspuns ser Perkin.

Călit în nenumărate încăierări cu dornishenii de la hotare şi în nu de mult încheiata campanie victorioasă împotriva noului Rege Vultur, lordul Borros Baratheon n-a pierdut timpul, a trecut imediat la reinstaurarea ordinii în Debarcaderul Regelui. După o noapte de sărbătorire fără zarvă în Fortăreaţa Roşie, a doua zi a plecat călare să asalteze Dealul Visenyei şi pe „Regele Fofoloancă”, Gaemon Păr-Alb. Coloane de cavaleri în armură au urcat dealul din trei părţi, doborând vagabonzii, mercenarii şi beţivii adepţi ai micului rege care le stăteau în cale şi punându-i pe ceilalţi pe fugă. Tânărul monarh, care îşi sărbătorise a cincea aniversare cu doar două zile în urmă, a fost dus în Fortăreaţa Roşie în lanţuri şi plângând, aruncat pe spinarea unui cal. Îl urma mama lui, strângând-o de mână pe dornisheana Sylvenna Sand şi fiind în fruntea unei lungi coloane de târfe, vrăjitoare, pungaşi, găinari şi beţivi, rămăşiţele supravieţuitoare ale „curţii” lui Păr-Alb.

Păstorului i-a venit rândul în noaptea următoare. Ştiind ce se întâmplase cu târfele şi cu micul lor rege, profetul îşi chemase „armata desculţă” să se adune în jurul Gropii Dragonului şi să apere Dealul lui Rhaenys cu „sânge şi fier”. Dar steaua Păstorului apusese. Mai puţin de trei sute de oameni au răspuns chemării sale, iar dintre aceştia mulţi au fugit când a început atacul. Lordul Borros şi-a condus cavalerii în susul dealului pe coasta de vest, iar ser Perkin a urcat cu ai lui pe râpa mult mai abruptă din est, pornind din Fundătura Puricilor. Străpungând linia subţire a apărătorilor, au dat buzna în ruinele Gropii Dragonului, unde l-au găsit pe profet în mijlocul capetelor de dragon (acum intrate de-a binelea în putrefacţie), înconjurat de un inel de torţe şi continuând să predice despre urgie şi pustiire. Când l-a văzut pe lordul Borros pe calul său de luptă, Păstorul şi-a îndreptat spre el ciotul şi l-a blestemat.

— O să ne-ntâlnim în iad înainte de-a se-ncheia anul! a vestit fratele cerşetor.

Ca şi Gaemon Păr-Alb, a fost prins viu şi dus în Fortăreaţa Roşie în lanţuri.

Şi astfel s-a reîntors pacea în Debarcaderul Regelui. În numele fiului ei, „regele nostru legitim, Aegon, Al Doilea pe Numele Său”, regina Alicent a declarat stare de asediu şi a interzis ieşirea pe străzile oraşului după lăsarea întunericului. Pentru impunerea interdicţiei, a fost realcătuită Garda Oraşului, sub comanda lui ser Perkin Puricele, pe când lordul Borros şi oştenii săi din Ţinuturile Furtunii au luat sub pază porţile oraşului şi meterezele. Daţi jos de pe dealurile lor, falşii regi zăceau în temniţă, aşteptând întoarcerea regelui legitim. Însă această întoarcere depindea de Casa Velaryon de Driftmark. În spatele zidurilor Fortăreţei Roşii, regina-văduvă Alicent şi lordul Larys Strong i-au oferit Şarpelui Mărilor libertatea, deplina iertare a trădării sale şi un loc în consiliul restrâns al regelui, cu condiţia să-şi plece genunchiul în faţa lui Aegon al II-lea şi să pună în slujba lui săbiile şi pânzele Driftmarkului. Numai că bătrânul s-a dovedit surprinzător de încăpăţânat.

— Genunchii mei sunt bătrâni şi ţepeni, nu se îndoaie deloc cu uşurinţă, a răspuns lordul Corlys, înainte de a spune care sunt termenii săi.

Voia să fie iertat nu doar el, ci şi toţi cei care luptaseră de partea reginei Rhaenyra şi mai voia să-i fie dată prinţesa Jaehaera în căsătorie lui Aegon cel Tânăr, pentru ca ei doi să fie proclamaţi, împreună, moştenitori ai regelui Aegon.

— Ţinutul a fost rupt în două, a spus. Trebuie să-l unim iarăşi.

Fiicele lordului Borros nu-l interesau, dar voia să fie eliberată imediat lady Baela.

Regina a fost ultragiată de „aroganţa” lordului Velaryon, ne povesteşte Munkun, şi mai ales de dorinţa ca Aegon al reginei Rhaenyra să fie numit moştenitorul lui Aegon al ei. Alicent îşi pierduse doi fii şi o fiică în timpul Dansului şi nu suporta gândul că unul dintre fiii rivalei ei o

să trăiască. Furioasă, Înălţimea Sa i-a reamintit lordului Corlys că ea îi propusese de două ori reginei Rhaenyra nişte termeni ai păcii, numai pentru ca să-i fie propunerile respinse cu dispreţ. A rămas în seama lui Larys Picior-Strâmb să domolească apele agitate, calmând-o pe regină cu o discretă reamintire a discuţiei lor din cortul lordului Baratheon şi convingând-o să accepte propunerile Şarpelui Mărilor.

A doua zi, lordul Corlys Velaryon, Şarpele Mărilor, a îngenuncheat în faţa reginei Alicent, aşezată pe treptele de jos ale Tronului de Fier, ca reprezentantă a fiului ei, şi le-a jurat credinţă regelui şi Casei sale. Sub ochii zeilor şi ai oamenilor, regina-văduvă i-a garantat că este iertat şi i-a redat vechiul său loc, de amiral şi maestru al corăbiilor, în consiliul restrâns. La Driftmark şi la Piatra Dragonului au fost trimişi corbi să dea de ştire despre încheierea înţelegerii… exact la timp, fiindcă au aflat că tânărul Alyn Velaryon îşi aduna corăbiile ca să atace Piatra Dragonului, iar Aegon se pregătea din nou s-o lase fără cap pe verişoara lui, Baela.

În ultimele zile ale anului 130 D.C., regele Aegon al II-lea s-a întors în sfârşit la Piatra Dragonului, însoţit de ser Marston Waters, ser Alfred Broome, cei Doi Tom şi lady Baela Targaryen (tot în lanţuri, de teamă că, dacă ar fi fost eliberată, l-ar fi atacat pe rege). Escortaţi de douăsprezece galere de război din flota Casei Velaryon, au navigat pe o corabie negustorească veche, prăpădită, numită *Şoricelul,* proprietatea Marildei din Hull, care îi era şi căpitan. Dacă lui Ciupercă i se poate da crezare, a fost aleasă înadins. „Lordul Alyn l-ar fi putut duce pe rege acasă cu *Gloria Lordului Aethan* sau cu *Valurile Dimineţii,* ba chiar şi cu *Fata din Oraşul Mirodeniilor,* dar voia să-l vadă strecurându-se în oraş ca un şoricel”, spune piticul. „Lordul Alyn era băiat insolent şi nu-şi iubea regele.”

Întoarcerea regelui n-a fost nicidecum triumfătoare. Încă neputând să meargă, Înălţimea Sa, purtat într-un palanchin închis, a intrat pe Poarta Fluviului şi a mers spre

Fortăreaţa Roşie de pe Dealul lui Aegon printr-un oraş pustiu, pe străzi goale, pe lângă case abandonate şi prăvălii prădate. Şi urcuşul pe treptele înguste ale Tronului de Fier s-a dovedit peste puterile lui; de aceea, regele reînscăunat îşi ţinea Curtea aşezat pe un scăunel cioplit şi capitonat pus pe treapta de jos a adevăratului tron, cu o pătură peste picioarele lui răsucite şi zdrobite.

Deşi avea dureri foarte mari, regele nu s-a mai retras în dormitorul său şi nu s-a mai folosit nici de vinul viselor, nici de lapte de mac, ci a trecut imediat la judecarea celor trei „regi vremelnici”, care cârmuiseră Debarcaderul Regelui în Luna Nebuniei. Scutierul i-a înfruntat primul mânia şi a fost condamnat la moarte pentru înaltă trădare. Când l-au târât în faţa Tronului de Fier, Trystane, un băiat curajos din fire, a fost sfidător la început, până când l-a văzut pe Perkin puricele stând lângă rege. Asta i-a frânt inima, spune Ciupercă, dar nici măcar după aceea n-a încercat să susţină că e nevinovat şi nici n-a cerşit îndurare, a cerut doar să fie făcut cavaler înainte de moarte. Regele Aegon i-a garantat această favoare, aşa că ser Marston Waters l-a supranumit pe băiat (un bastard, ca şi el) ser Trystane Foc („Foc-Pur”, numele pe care şi-l conferise băiatul, a fost considerat dovadă de aroganţă), iar ser Alfred Broome i-a tăiat capul cu Focul Negru, sabia lui Aegon Cuceritorul.

Soarta Regelui Fofoloancă, Gaemon Păr-Alb, a fost mai blândă. Băiatul a fost cruţat mulţumită vârstei sale fragede, de numai cinci ani, şi trecut sub tutela Coroanei. Mama lui, Essie, care în timpul scurtei domnii a fiului său dăduse numelui ei o notă de nobleţe, spunându-şi lady Esselyn, a mărturisit, sub tortură, că tatăl lui Gaemon nu era regele, cum pretinsese mai înainte, ci mai degrabă un vâslaş cu părul argintiu de pe o galeră negustorească din Lys. Fiind de obârşie umilă şi nedemne de sabie, Essie şi târfa dornisheană Sylvenna Sand au fost spânzurate de crenelurile Fortăreţei Roşii, laolaltă cu douăzeci şi şapte de curteni ai „regelui” Gaemon, o dezgustătoare amestecătură de hoţi, beţivi, saltimbanci, cerşetori, târfe şi codoşi.

Păstorul a fost ultimul către care şi-a îndreptat atenţia Aegon al II-lea. Când a fost adus în faţa Tronului de Fier pentru judecată, profetul a refuzat să se căiască pentru nelegiuirile sale sau să-şi recunoască trădarea, dar şi-a întins braţul spre rege şi i-a spus Înălţimii Sale aceleaşi cuvinte pe care le rostise când fusese prins de Borros Baratheon:

— O să ne-ntâlnim în iad înainte de-a se-ncheia anul!

Pentru această insolenţă, Aegon a poruncit să i se smulgă limba cu cleşti încinşi, apoi i-a condamnat pe el şi pe „adepţii lui trădători” la moarte prin foc.

În ultima zi a anului, două sute patruzeci şi unu de „miei desculţi”, cei mai fervenţi şi cei mai devotaţi adepţi ai Păstorului, au fost unşi cu smoală din creştet până în tălpi şi înlănţuiţi de stâlpi de-a lungul largii străzi pietruite care pornea din Piaţa Cârpaciului către răsărit, urcând până la Groapa Dragonului. În vreme ce în septurile din oraş erau trase clopotele, vestind încheierea vechiului an şi începutul celui nou, regele Aegon al II-lea a pornit-o de-a lungul străzii (din ziua aceea numită Calea Păstorului, în loc de strada Dealului, cum i se spusese până atunci) în palanchin, cu cavalerii săi călărind de o parte şi de alta şi aprinzându-i pe mieii captivi cu torţele, ca să-i lumineze drumul. Aşa a ajuns Înălţimea Sa până în vârful dealului, unde, înconjurat de capetele celor cinci dragoni, era legat Păstorul însuşi. Susţinut de doi cavaleri din Garda sa, regele Aegon s-a ridicat de pe perne, a ajuns clătinându-se până la stâlpul de care era înlănţuit profetul şi i-a dat foc cu mâna lui.

„Uzurpatoarea Rhaenyra murise, dragonii de asemenea, toţi regii saltimbanci căzuseră, şi totuşi Ţinutul încă nu avea parte de pace”, a scris septonul Eustace la scurt timp după aceea. Cu sora lui vitregă ucisă şi cu singurul ei fiu supravieţuitor captiv la Curtea lui, era logic ca regele Aegon al II-lea să se aştepte la dispariţia oricărei împotriviri faţă de cârmuirea lui… şi poate că aşa s-ar fi şi întâmplat, dacă Înălţimea Sa ar fi ţinut cont de sfaturile lordului Velaryon şi ar fi decretat că toţi lorzii şi cavalerii

care îmbrăţişaseră cauza reginei sunt iertaţi.

Din păcate, regele nu era iertător din fire. Îndemnat de mama lui, regina-văduvă Alicent, Aegon al II-lea era hotărât să se răzbune pe toţi cei care îl trădaseră şi îl detronaseră. A început cu ţinuturile Coroanei, a trimis oamenii lui şi pe ai lui Borros Baratheon la Rosby, Stokeworth şi Duskendale şi în castelele şi satele din jur. Deşi lorzii stăpânitori ai acestor locuri s-au grăbit să-şi pună administratorii şi castelanii să dea jos stindardul cu mai multe blazoane al Rhaenyrei şi să înalţe în schimb dragonul auriu al lui Aegon, au fost puşi în lanţuri, aduşi pe rând la Debarcaderul Regelui şi siliţi să-şi plece genunchiul în faţa regelui. Şi n-au fost eliberaţi până când nu s-au declarat de acord să plătească o răscumpărare bogată şi să-i dea Coroanei ostatici mulţumitori.

Această campanie s-a dovedit a fi o mare greşeală, fiindcă n-a izbutit decât să întărească ura împotriva regelui în inimile susţinătorilor răposatei regine. La Debarcaderul Regelui s-a primit curând vestea că la Winterfell, Barrowtown şi Portul Alb se adunau luptători în număr din ce în ce mai mare. În Ţinuturile Riverane, bătrânul şi ţintuitul la pat lord Grover Tully murise în cele din urmă (de apoplexie, când aflase că oastea Casei sale a luptat împotriva regelui legitim în a doua bătălie de la Tumbleton, spune Ciupercă), iar nepotul său Elmo, acum în sfârşit lord de Riverrun, chemase din nou la război toată nobilimea Tridentului, ca nu cumva să aibă aceeaşi soartă ca lorzii Rosby, Stokeworth şi Darklyn. În jurul său se adunaseră Benjicot Blackwood de Raventree, deja un războinic călit în luptă, la numai treisprezece ani; îndârjita lui tânără mătuşă, Aly cea Neagră, cu trei sute de arcuri; lady Sabitha Frey, necruţătoarea şi acaparatoarea lady de Gemenii; lordul Hugo Vance de Popasul Călătorului; lordul Jorah Mallister de Seagard; lordul Roland Darry de Darry; chiar şi Humfrey Bracken, lord de Stone Hedge, a cărui Casă sprijinise până atunci cauza regelui Aegon.

Şi mai grave erau ştirile din Vale, unde lady Jeyne Arryn adunase o mie cinci sute de cavaleri şi opt mii de

oşteni şi trimisese soli la Braavos pentru a face rost de corăbii cu care să-i aducă la Debarcaderul Regelui. Cu ei avea să vină un dragon. Lady Rhaena din Casa Targaryen, sora geamănă a curajoasei Baela, luase cu ea în Vale un ou… un ou care se dovedise fertil, din el ieşise un pui de un roz-pal, cu coarnele şi creasta negre. Era femelă şi Rhaena o numise Morning.

Deşi era nevoie să mai treacă ani înainte ca Morning să crească destul de mare pentru a fi călărită în război, vestea naşterii ei era un motiv de nelinişte adâncă pentru consiliul verde. Dacă rebelii se puteau făli cu un dragon, iar susţinătorii regelui nu, norodul avea să creadă că duşmanii lor au mai multe drepturi la tron, le-a atras atenţia regina Alicent.

— Am nevoie de un dragon, a spus Aegon al II-lea, când a auzit asta.

În afară de puiul Rhaenei, în tot Westerosul nu mai rămăseseră în viaţă decât trei dragoni. Sheepstealer dispăruse cu fata pe nume Nettles, dar se credea că se află undeva, la Capul Ghearei Despicate sau în Munţii Lunii. Cannibal încă mai vâna pe pantele de răsărit ale Muntelui Dragonului. Când se primiseră ultima oară veşti despre ea, Silverwing părăsise pustiitul Tumbleton îndreptându-se spre Reach şi se spunea că şi-a făcut un bârlog pe o mică insulă stâncoasă din mijlocul Lacului Roşu.

Femela-dragon argintie a reginei Alysanne acceptase un al doilea călăreţ, a subliniat Borros Baratheon.

— De ce n-ar accepta şi un al treilea? Ia dragonul în stăpânire şi coroana ta n-o să mai fie în pericol.

Dar Aegon încă nu putea nici să meargă, nici să stea în picioare, şi cu atât mai puţin să călărească un dragon. Înălţimea Sa nu era nici destul de puternic pentru o călătorie prin Ţinut până la Lacul Roşu, prin locuri pline de trădători, rebeli şi tot felul de oameni fără căpătâi.

Asta nu era nicidecum o soluţie.

— Nu Silverwing, a spus Înălţimea Sa. O să am un nou Sunfyre, mai mândru şi mai fioros decât celălalt.

Aşa că au fost trimişi corbi la Piatra Dragonului, unde ouăle dragonilor Targaryen, dintre care unele atât de vechi încât se preschimbaseră în pietre, erau păstrate, sub pază, în încăperile subterane ale vistieriei şi în pivniţe. Maesterul aflat acolo a ales şapte (în onoarea zeilor), care păreau cele mai promiţătoare, şi le-a trimis la Debarcaderul Regelui. Regele Aegon le-a păstrat în camerele lui, dar din niciunul nu a ieşit vreun dragon. Ciupercă ne spune că regele stătea pe un „ou mare, violet cu auriu" zi şi noapte, sperând că îl poate cloci, ca să iasă puiul, „dar, dacă ar fi stat pe o balegă violet cu auriu, ar fi fost totuna".

Marele Maester Orwyle, eliberat din temniţă şi purtând din nou colanul cuvenit rangului său, ne ajută să aruncăm o privire în refăcutul consiliu verde, studiindu-l în amănunt în acele vremuri agitate, când teama şi bănuielile domneau chiar şi în Fortăreaţa Roşie. Tocmai când aveau o nevoie disperată să fie uniţi, lorzii din jurul lui Aegon al II-lea nu izbuteau să se pună de acord în privinţa înfruntării furtunii care se apropia.

Şarpele Mărilor era în favoarea rezolvării cu duhul blândeţii, a iertării şi a păcii.

Borros Baratheon îi dispreţuia propunerea, considerând-o semn de slăbiciune; el i-ar fi putut înfrânge pe toţi trădătorii ăia pe câmpul de luptă, a spus, în faţa regelui şi a consiliului. Nu avea nevoie decât de oameni; la Casterly Rock şi Oraşul Vechi ar fi trebuit trimisă poruncă să strângă imediat oşti noi.

Ser Tyland Lannister, maestrul orb al banilor, a propus să fie trimise corăbii la Lys şi Pentos, pentru a lua în slujba regelui una sau mai multe companii de mercenari (Aegon al II-lea nu ducea lipsă de bani, pentru că, înainte de a pune regina Rhaenyra mâna pe cetate şi pe vistierie, ser Tyland adăpostise trei sferturi din averea Coroanei la loc sigur, în Casterly Rock, Oraşul Vechi şi în Banca de Fier din Braavos).

Lordul Velaryon considera astfel de strădanii inutile.

— Nu avem timp. În Casterly Rock şi Oraşul Vechi,

puterea e în mâinile unor copii. De-acolo n-o să mai primim ajutor. Cele mai bune companii libere sunt deja în slujba unuia dintre oraşele Lys, Myr şi Tyrosh. Chiar dacă ser Tyland le poate plăti destul de mult ca să treacă în slujba noastră, n-o să-i poată aduce aici la timp. Corăbiile mele pot ţine la distanţă oştenii din Valea lui Arryn, dar cine o să-i oprească pe nordici şi pe lorzii Tridentului? Mărşăluiesc deja către noi. Trebuie să negociem. Înălţimea Sa ar trebui să le ierte toate fărădelegile şi trădările, să-l proclame pe Aegon al Rhaenyrei moştenitorul său şi să-l însoare de îndată cu prinţesa Jaehaera. E singura cale.

Însă cuvintele bătrânului au ajuns la urechi surde. Regina Alicent încuviinţase fără tragere de inimă logodna nepoatei sale cu fiul Rhaenyrei, dar o făcuse fără aprobarea regelui. Aegon al II-lea avea alte idei. Voia să se cunune imediat cu Cassandra Baratheon, fiindcă „o să-mi dăruiască fii puternici, demni să stea pe Tronul de Fier”. Nici n-avea să-i îngăduie prinţului Aegon să se însoare cu fiica lui şi să aducă pe lume fii care să întineze succesiunea.

— Poate să îmbrace veşmintele negre şi să-şi petreacă restul zilelor la Zid, a decretat Înălţimea Sa, sau poate să renunţe la bărbăţie şi să-mi slujească mie ca eunuc. Alegerea îi aparţine, dar nu va avea copii. Descendenţa surorii mele trebuie să se încheie aici.

Dar până şi o asemenea hotărâre era prea blândă, după părerea lui ser Tyland Lannister, care a adus argumente în favoarea execuţiei prinţului Aegon cel Tânăr.

— Atâta vreme cât răsuflă, băiatul rămâne o ameninţare, a subliniat. Taie-i capul, şi trădătorii vor rămâne şi fără regină, şi fără rege, şi fără prinţ. Cu cât moare mai repede, cu atât mai repede se încheie rebeliunea.

Cuvintele lui, ca şi ale regelui, l-au îngrozit pe lordul Velaryon. Bătrânul Şarpe al Mărilor, „cu mânia tunându-i în glas”, i-a numit pe rege şi pe sfetnicii săi „proşti, mincinoşi şi sperjuri” şi a părăsit valvârtej încăperea.

Pe urmă, Borros Baratheon s-a oferit să-i aducă regelui capul bătrânului şi Aegon al II-lea era pe punctul să-şi

rostească încuviinţarea, când şi-a ridicat glasul lordul Larys Strong, reamintindu-le că Alyn Velaryon, moştenitorul Şarpelui Mărilor, se afla la Driftmark, unde nu se puteau atinge de el.

— Omorâţi şarpele bătrân şi o să-l pierdeţi pe cel tânăr, cu tot cu minunatele lor corăbii iuţi.

În schimb, i-a povăţuit el, era bine să se împace imediat cu lordul Corlys, ca să păstreze Casa Velaryon de partea lor.

— Oferă-i logodna pe care şi-o doreşte, Înălţimea Ta, l-a îndemnat pe rege. O logodnă nu e totuna cu o nuntă. Numeşte-l pe tânărul Aegon moştenitorul tău. Un prinţ nu e totuna cu un rege. Priveşte în trecut şi numără moştenitorii care au trăit îndeajuns ca să ajungă pe tron. Încheie-ţi socotelile cu Driftmarkul când va sosi timpul, când toţi duşmanii tăi vor fi dispărut şi puterea ta va fi pe o culme. Ziua aceea încă n-a sosit. Trebuie s-o aşteptăm, vorbindu-i lui până atunci cu blândeţe.

Sau cel puţin aşa au ajuns cuvintele sale până la noi, prin Munkun, pornind de la Orwyle. Nici septonul Eustace, nici bufonul Ciupercă n-au fost de faţă la discuţia din consiliu. Totuşi, Ciupercă vorbeşte tot timpul despre asta, spunând: „A mai existat vreodată cineva la fel de prefăcut ca Picior-Strâmb? Ah, omul ăsta ar fi putut fi un bufon minunat! Cuvintele i se scurgeau de pe buze ca mierea din fagure şi niciodată n-a mai avut otrava un gust atât de dulce.”

Misterul reprezentat de ser Larys Strong a iritat generaţii de cărturari care au studiat cronicile şi nu putem spera să-l dezlegăm noi. Cui îi era loial, de fapt? Ce urmărea? Şi-a şerpuit drumul pe timpul întregului Dans al Dragonilor, trecând când de o parte, când de alta, dispărând şi reapărând, dar cumva supravieţuind întotdeauna. În ce măsură a fost tot ce a spus şi tot ce a făcut un vicleşug şi în ce măsură a dat dovadă de sinceritate? A navigat încotro l-a dus vântul sau a plecat ştiind unde vrea să ajungă?

Ne putem pune toate aceste întrebări, dar nimeni nu e în stare să răspundă. Ultimul Strong îşi păstrează tainele.

Tot ce ştim este că era viclean şi secretos, şi totuşi convingător şi plăcut când era nevoie să fie. Cuvintele lui au făcut să se clatine hotărârea regelui şi a consiliului. Când regina Alicent a obiectat, întrebându-se cu glas tare cum ar putea fi convins lordul Corlys să se întoarcă după tot ce se spusese acolo în acea zi, lordul Strong a răspuns:

— Înălţimea Ta, asta e o însărcinare care-mi poate fi

încredinţată. Cutez să spun că nobilul lord o să-şi plece urechea la vorbele mele.

Şi aşa a fost. Deşi atunci n-a ştiut nimeni, după încheierea întrunirii consiliului, Picior-Strâmb s-a dus drept la Şarpele Mărilor şi i-a spus că regele are de gând să-i îndeplinească toate cererile şi să-l omoare mai târziu, după terminarea războiului. Iar când bătrânul şi-a scos furios sabia, gata să treacă la o răzbunare sângeroasă, l-a domolit cu vorbe blânde şi cu zâmbete.

— Există o cale mai bună, i-a spus, îndemnându-l să aibă răbdare.

Şi astfel şi-a ţesut plasa de înşelăciuni şi trădări, întărâtându-i unul împotriva altuia.

Pe când în jurul lui totul era un vârtej de comploturi peste comploturi şi duşmanii se apropiau din toate părţile, Aegon al II-lea rămânea orb la toate. Regele nu era un om sănătos. Arsurile cu care se alesese la Popasul Corbilor îi lăsaseră cicatrice pe o jumătate de trup. Ciupercă spune că, din pricina lor, îşi pierduse şi vlaga mădularului. Şi nici nu mai putea să meargă. Săritura din şaua lui Sunfyre la Piatra Dragonului îi rupsese piciorul drept în două locuri şi îi spărsese în bucăţi oasele piciorului stâng. Dreptul se vindecase bine, scrie Marele Maester Orwyle; dar nu şi stângul. Muşchii acelui picior nu mai existau, genunchiul se înţepenise, carnea se topise până când nu mai rămăsese din el decât un băţ subţire şi atât de răsucit, încât Marele Maester Orwyle credea că Înălţimea Sa s-ar descurca mai bine fără el. Însă regele nici n-a vrut s-audă de aşa ceva. În schimb, era purtat dintr-un loc în altul în palanchin. Abia către sfârşitul zilelor sale şi-a recăpătat puterea într-o destul de mare măsură ca să poată merge cu ajutorul unei cârje, târându-şi după el piciorul vătămat.

În ultima jumătate de an a vieţii, chinuit tot timpul de dureri, Aegon părea să găsească plăcere numai la gândul apropiatei sale căsătorii. Nici măcar ghiduşiile bufonilor săi nu-l mai făceau să râdă, ne spune Ciupercă, cel mai de frunte dintre aceştia… deşi „Înălţimea Sa zâmbea din când

în când la glumele mele şi îi plăcea să mă ţină lângă el ca să-i alung melancolia şi să-l ajut să se îmbrace". Cu toate că, din pricina arsurilor, nu se mai putea împreuna cu nicio femeie, ne povesteşte bufonul, încă avea nevoi ale cărnii şi se uita adesea de după o draperie când unul dintre favoriţii săi se împreuna cu câte o servitoare sau cu câte o doamnă de la Curte. Ni se spune că, de cele mai multe ori, Tom Limbă împleticită făcea aşa ceva pentru el; alteori, anumiţi cavaleri ai Casei aveau îndatorirea asta dezonorantă şi de trei ori i s-a impus chiar şi lui Ciupercă s-o facă. Bufonul ne spune şi că, după ce privea un asemenea spectacol, regele începea să plângă de ruşine şi îl chema pe septonul Eustace să-i ofere iertarea păcatelor. (Eustace nu pomeneşte nimic despre asta în istorisirea ultimelor zile ale lui Aegon.)

Tot în acele zile, Aegon al II-lea a poruncit şi să fie reconstruită Groapa Dragonului, a dat ordin să fie înălţate două statui ale fraţilor săi Aemond şi Daeron (a decretat că trebuie să fie mai mari decât Titanul din Braavos şi poleite cu aur) şi a avut grijă să fie arse în public toate proclamaţiile „regilor vremelnici" Trystane Foc-Pur şi Gaemon Păr-Alb.

Între timp, duşmanii săi se apropiau. Cregan Stark, lord de Winterfell, înainta de-a lungul Gâtului, în fruntea unei oşti imense (septonul Eustace vorbeşte de „douăzeci de mii de sălbatici urlători, înveşmântaţi în blănuri lăţoase", deşi, în *Istorisirea adevărată,* Munkun le micşorează numărul la numai opt mii), chiar în timp ce, la Gulltown, Fecioara din Vale îşi îmbarca oastea: zece mii de oameni, sub comanda lordului Leowyn Corbray şi a fratelui său, ser Corwyn, care purta vestita sabie valyriană numită Lady Forlorn.

Însă oştenii din Trident erau ameninţarea care bătea la uşă. Când îşi chemase Elmo Tully stegarii, la Riverrun se adunaseră aproape nouă mii. Întristător fapt, lordul Elmo murise în timpul marşului, după ce îşi astâmpărase setea cu nişte apă rea; purtase numai patruzeci şi nouă de zile titlul de lord de Riverrun, moştenit apoi de cel mai mare dintre fiii săi, ser Kermit Tully, un tânăr furtunos şi încăpăţânat,

nerăbdător să-şi dovedească iscusinţa în luptă. Erau pe Drumul Regelui, la o distanţă de şase zile de mers de Debarcaderul Regelui, când lordul Borros Baratheon a pornit către ei cu oastea sa din Ţinuturile Furtunilor, întărită de recruţi din Stokeworth, Rosby, Hayford şi Duskendale şi de două mii de bărbaţi şi băieţi, cu toţii scursuri din Fundătura Puricilor, înarmaţi în grabă cu suliţe şi purtând drept coifuri oale de fier.

Cele două armii s-au întâlnit la o distanţă de două zile de oraş, într-un loc unde drumul regelui trece printre o pădure şi un deal scund. Plouase torenţial două zile şi iarba era udă, iar pământul, moale şi noroios. Lordul Borros era încrezător în victorie, căci iscoadele îi spuseseră că riveranii sunt conduşi de băieţi şi de femei. Era aproape în amurg când a zărit oastea duşmană şi a dat imediat ordin de luptă… deşi drumul din faţa lui era un zid compact de scuturi, iar pe dealul din dreapta arcaşii păreau fire de păr des şi zbârlit. A condus el însuşi atacul, masându-şi cavalerii sub forma unui triunghi cu vârful înainte şi avântându-se apoi pe drum, în tropot tunător de copite, chiar către inima armiei vrăjmaşe, unde păstrăvul auriu al Riverrunului înota pe stindardul său albastru cu roşu, alături de flamura cu mai multe blazoane a reginei moarte. În urma lor veneau pedestraşii, sub steagul cu dragon auriu al regelui Aegon.

Citadela numeşte încleştarea care a urmat Bătălia de pe Drumul Regelui. Cei care au luptat acolo i-au spus Măcelul din Mocirlă. Oricum s-ar numi, ultima luptă din Dansul Dragonilor s-a dovedit a fi inegală. Săgeţile trase cu arcurile lungi de pe deal au omorât caii de sub cavalerii conduşi la atac de lordul Borros, doborând atât de mulţi încât la zidul de scuturi au ajuns mai puţin de jumătate din călăreţi. Iar cei care s-au văzut acolo nu mai erau decât o formaţie în dezordine, triunghiul li se spărsese, iar caii alunecau şi se împotmoleau în noroiul moale. Deşi oastea din Ţinuturile Furtunii a făcut prăpăd cu lăncile, săbiile şi securile de luptă, riveranii au rămas pe poziţie, căci oameni

odihniţi au luat locul celor căzuţi. Când pedestrimea lordului Baratheon a intrat masiv în încăierare, zidul de scuturi s-a clătinat, a dat înapoi zdruncinându-se şi a părut gata să se spargă… până când din pădurea din stânga s-au auzit strigăte şi ţipete şi alte sute de riverani au năvălit dintre copaci, conduşi de băiatul Benjicot Blackwood, care avea să fie supranumit în aceea zi Sângerosul Ben; şi aşa avea să i se spună în tot restul lungii sale vieţi.

Lordul Borros era încă în şa, în mijlocul măcelului. Când a văzut că izbânda îi scapă printre degete, i-a poruncit scutierului său să sufle în cornul de război, vestindu-şi rezervele că e timpul să intre în luptă. Însă, la auzul sunetului, oamenii lui Rosby, Stokeworth şi Hayford au lăsat să cadă flamurile cu stindard auriu ale regelui şi nu s-au clintit din loc, gloata din Fundătura Puricilor s-a împrăştiat ca un cârd de gâşte, iar cavalerii din Duskendale s-au repezit spre duşmani şi le-au atacat ariergarda. Într-un timp prea scurt pentru o bătaie de inimă, lupta a devenit fugă în dezordine, căci ultima armie a regelui Aegon s-a împrăştiat.

Borros Baratheon a murit în luptă. Rămas fără cal după ce armăsarul lui de luptă a fost doborât de săgeţile lui Aly cea Neagră şi ale arcaşilor ei, a continuat să lupte astfel, omorând nenumăraţi soldaţi, o duzină de cavaleri şi pe lorzii Mallister şi Darry. Când a venit spre el Kermit Tully, lordul Borros era un mort ambulant; cu capul gol (îşi smulsese coiful deformat), sângera din vreo douăzeci de răni şi abia se mai ţinea pe picioare.

— Predă-te, ser! a strigat lordul de Riverrun către lordul de Capătul Furtunii. Azi izbânda e a noastră!

Lordul Baratheon i-a răspuns cu o sudalmă, adăugând:

— Mai bine dansez în iad decât să port lanţurile tale.

Pe urmă s-a năpustit… drept în bila de fier cu ţepi din capătul buzduganului cu lanţ al lordului Kermit, care l-a izbit în plină faţă, împroşcând cu un amestec sinistru de sânge, oase şi creier. Lordul de Capătul Furtunii şi-a dat sufletul în nămol, pe Drumul Regelui, cu sabia încă în mână[17].

17 După cum a fost voia zeilor, şapte zile mai târziu, soţia lordului Borros

Când corbii au adus în Fortăreaţa Roşie vestea despre soarta bătăliei, consiliul verde s-a adunat în mare grabă. Toate avertizările Şarpelui Mărilor se dovediseră întemeiate. Casterly Rock, Highgarden şi Oraşul Vechi nu se grăbiseră să-i răspundă regelui, care le ceruse mai mulţi oşteni. O făcuseră într-un târziu, oferind, în loc de făgăduieli, scuze şi vorbe care ocoleau adevărul. Lannisterii erau prinşi în războiul lor cu Krakenul Roşu, Hightowerii pierduseră prea mulţi oameni şi nu mai aveau comandanţi în stare să conducă o oaste, mama micului lord Tyrell scrisese doar ca să spună că are motive să se îndoiască de loialitatea lorzilor stegari ai fiului ei şi că „fiind doar o femeie, nu sunt eu însămi potrivită să conduc la luptă o oaste”. Ser Marston Waters şi ser Julian Wormwood fuseseră trimişi dincolo de Marea Îngustă, să caute mercenari în Pentos, Tyrosh şi Myr, dar niciunul nu se întorsese încă.

Regele Aegon al II-lea avea să se afle curând fără apărare în faţa duşmanilor, toţi oamenii lui ştiau asta. Sângerosul Ben Blackwood, Kermit Tully, Sabitha Frey şi aliaţii lor victorioşi se pregăteau să-şi continue drumul către oraş, iar la numai câteva zile în urma lor se aflau lordul Cregan Stark şi nordicii săi. Flota din Braavos pe care se îmbarcase oastea din Arryn plecase din Gulltown, îndreptându-se către Defileu, şi în cale nu-i stătea decât tânărul Alyn Velaryon… iar pe loialitatea Driftmarkului nu se puteau bizui.

— Înălţimea Ta, a spus Şarpele Mărilor, după ce s-au adunat rămăşiţele cândva trufaşului consiliu verde, trebuie să te predai. Oraşul nu poate face faţă unui nou jaf. Salvează-ţi supuşii şi salvează-te pe tine însuţi. Dacă abdici în favoarea prinţului Aegon, el te va lăsa să îmbraci veşmintele negre şi să duci viaţa unui om de onoare la Zid.

— O va face? a întrebat regele Aegon, iar Munkun

---

a dat naştere fiului şi moştenitorului dorit de el de o atât de îndelungată vreme. Nobilul senior lăsase vorbă să i se spună copilului Aegon dacă e băiat, în cinstea regelui. Dar, aflând că lordul, soţul ei, a murit în luptă, lady Baratheon i-a dat copilului numele tatălui său, Oliver (n. a.).

spune că avea speranţă în glas.

Regina Alicent nu nutrea speranţa aceea.

— Ţi-ai hrănit dragonul cu mama lui, i-a reamintit ea. Băiatul a văzut totul.

Regele s-a întors spre ea cu disperare.

— Ce mă sfătuieşti să fac?

— Ai ostatici, i-a răspuns regina-văduvă. Taie-i băiatului o ureche şi trimite-i-o lordului Tully. Avertizează-i că prinţul o să-şi piardă câte o altă parte a trupului pentru fiecare leghe cu care înaintează ei.

— Da, a încuviinţat Aegon al II-lea. Bun! Aşa voi face.

L-a chemat pe ser Alfred Broome, care îl slujise atât de bine la Piatra Dragonului.

— Du-te să te ocupi de asta, ser.

În timp ce cavalerul ieşea, regele s-a întors spre Corlys Velaryon:

— Spune-i bastardului tău să lupte cu tot curajul, lordul meu. Dacă mă dezamăgeşte şi vreuna dintre corăbiile alea din Braavos trece de Defileu, şi nepreţuita ta lady Baela o să-şi piardă nişte părţi din trup.

Şarpele Mărilor nu a implorat, nu a blestemat şi nu a ameninţat. A dat scurt din cap şi a ieşit. Ciupercă spune că, în drum spre uşă, a schimbat o privire cu Picior-Strâmb, dar Ciupercă nu a fost de faţă şi pare foarte puţin probabil ca un om trecut prin atât de multe, precum Corlys Velaryon, să se fi purtat cu atâta stângăcie într-un asemenea moment.

Pentru Aegon ziua se încheiase, deşi el încă nu ştia. Trădătorii din jurul lui începuseră să-şi înfăptuiască planurile încă de când aflaseră de înfrângerea lordului Baratheon pe Drumul Regelui.

Când a intrat pe podul mobil către Cetăţuia lui Maegor, unde era ţinut prinţul Aegon, ser Alfred Broome a găsit drumul blocat de ser Perkin Puricele şi de şase cavaleri de-ai lui.

— În numele regelui, daţi-vă la o parte! le-a poruncit ser Broome.

— Acum avem un rege nou, i-a răspuns ser Perkin.

Şi-a pus o mână pe umărul lui ser Alfred… apoi l-a împins cu putere, făcându-l să se clatine pe picioare şi să cadă de pe podul mobil în ţepii de fier de dedesubt, unde s-a zvârcolit două zile înainte de a muri.

În decursul aceleiaşi ore, lady Baela Targaryen a fost răpită şi dusă la loc sigur de oamenii lordului Larys Picior-Strâmb. Tom Limbă împleticită a fost găsit în curtea castelului, ieşind din grajduri, şi a fost decapitat fără întârziere. „A murit aşa cum a trăit, bâlbâindu-se”, spune Ciupercă. Tatăl lui, Tom Barbă încâlcită, nu era în castel, dar l-au găsit într-o tavernă de pe Aleea Tiparului. Fiindcă a protestat, spunând că el nu e „decât un simplu pescar, venit să bea o bere”, cei care îl înşfăcaseră l-au înecat în berea dintr-un butoi.

Toate acestea s-au săvârşit cu atâta precizie, atât de repede şi cu atât de puţin zgomot, încât locuitorii Debarcaderului Regelui n-au avut aproape nicio bănuială că se întâmpla ceva ieşit din comun. Cei care trebuiau să moară au fost ucişi, în vreme ce toţi ceilalţi curteni şi-au văzut de treburile lor, nestingheriţi şi neştiind nimic. Septonul Eustace spune că au fost ucişi douăzeci şi patru de oameni, pe când, în *Istorisirea adevărată,* Munkun vorbeşte de numai douăzeci şi unu. Ciupercă pretinde că a fost martor la uciderea degustătorului regelui, un bărbat scârbos de gras, pe nume Ummet, şi susţine că el însuşi, ca să nu aibă aceeaşi soartă, s-a văzut nevoit să se ascundă într-un butoi cu făină, de unde a ieşit în noaptea următoare, „plin de făină din cap până în tălpi, atât de alb încât prima servitoare care m-a văzut m-a luat drept fantoma lui Ciupercă”. (Asta miroase a basm. De ce ar fi vrut complotiştii să ucidă un bufon?)

Regina Alicent a fost arestată pe treptele în serpentină, când se întorcea în camerele ei. Cei care au făcut asta aveau pe pieptare calul de mare al Casei Velaryon şi, cu toate că i-au ucis pe cei doi oşteni din garda ei, nu le-au vătămat nicidecum pe ea şi pe doamnele ei de onoare. Regina-în-Lanţuri a fost înlănţuită din nou şi dusă în temniţă, să

aştepte acolo, fiind la bunul plac al noului rege. În momentul acela, singurul fiu care îi mai rămăsese era deja mort.

După încheierea adunării consiliului, regele Aegon al II-lea a fost dus în curte de doi scutieri puternici. Acolo şi-a găsit palanchinul aşteptându-l, ca de obicei; cu piciorul lui stâlcit, îi era greu să meargă, chiar şi cu o cârjă. Ser Gyles Belgrave, cavalerul din Garda Regelui care îi comanda escorta, a depus mărturie că Înălţimea Sa părea, când a fost ajutat să urce, neobişnuit de obosit, „cu faţa cenuşie şi obrajii căzuţi”, dar, în loc să ceară să fie dus înapoi, în odăile sale, i-a spus lui ser Gyles că vrea să meargă în septul castelului. „Poate îşi simţea sfârşitul aproape”, scrie septonul Eustace, „şi voia să se roage pentru iertarea păcatelor”.

Sufla un vânt rece. După ce palanchinul s-a pus în mişcare, regele a tras perdele, ca să-l apere de frig. Înăuntru avea, ca întotdeauna, o carafă cu vin roşu şi dulce de Arbor, preferatul său. Regele şi-a umplut un mic pocal în timp ce palanchinul traversa curtea.

Ser Gyles şi purtătorii lui Aegon nu şi-au dat seama ce se întâmplase decât după ce s-au oprit în faţa septului şi perdelele nu s-au deschis.

— Am ajuns, Înălţimea Ta, a spus cavalerul.

N-a primit răspuns, dinăuntru nu se auzea nimic. După ce şi-a repetat cuvintele a doua şi a treia oară, cu acelaşi rezultat, ser Gyles Belgrave a deschis perdelele dintr-o smucitură şi l-a găsit pe rege mort, întins pe perne.

— Avea sânge pe buze, a povestit cavalerul. Altminteri părea să doarmă.

Şi maesterii, şi oamenii de rând încă se întreabă ce otravă s-a folosit şi cine ar fi putut s-o pună în vinul regelui. (Unii susţin că numai ser Gyles însuşi ar fi putut s-o facă, dar e de neimaginat că un cavaler din Gardă ar fi fost în stare să ia viaţa monarhului pe care jurase să-l apere. E mult mai probabil s-o fi făcut Ummet, degustătorul regelui, la a cărui asasinare pretinde bufonul că a fost martor.) Dar, dacă unealta care a turnat otrava în vinul roşu de Arbor al regelui nu va fi cunoscută niciodată, nu ne îndoim că a făcut-o la porunca lui Larys Strong.

Aşa şi-a găsit moartea Aegon din Casa Targaryen, al Doilea după Numele Său, primul născut de parte bărbătească al regelui Viserys Targaryen Întâiul şi al reginei Alicent din Casa Hightower, a cărui domnie s-a dovedit a fi pe cât de scurtă, pe atât de amară. A trăit douăzeci şi patru de ani şi a cârmuit Ţinutul doi ani.

Peste două zile, când avangarda oştirii lordului Tully a apărut în faţa zidurilor Debarcaderului Regelui, Corlys

Velaryon a ieşit călare s-o întâmpine, avându-l alături pe prinţul Aegon, posomorât.

— Regele a murit, a dat de veste cu gravitate Şarpele Mărilor, trăiască regele!

Iar de cealaltă parte a Golfului Apei Negre, în Defileu, lordul Leowyn Corbray, aflat la prora unei corăbii din Braavos, a privit un şir de corăbii de luptă din flota Velaryon coborând dragonul auriu al lui Aegon al II-lea şi înălţându-l pe cel roşu, al lui Aegon Întâiul, stindardul tuturor regilor Targaryen de dinainte de începerea Dansului.

Războiul se terminase (deşi pacea care a urmat avea să se dovedească în curând departe de a merita acest nume).

În a şaptea zi a celei de-a şaptea luni a anului 131 de după Cucerirea lui Aegon, o dată consacrată zeilor, Înaltul Septon din Oraşul Vechi a rostit legămintele sacre, cununându-l pe prinţul Aegon cel Tânăr, cel mai mare dintre fiii reginei Rhaenyra şi ai unchiului ei, prinţul Daemon, cu prinţesa Jaehaera, fiica reginei Helaena şi a fratelui ei, regele Aegon al II-lea, şi astfel unind cele două ramuri rivale ale Casei Targaryen şi punând capăt celor doi ani de trădare şi măcel.

Dansul Dragonilor se încheiase şi începuse posomorâta domnie a regelui Aegon Targaryen al III-lea.

Când se întâmplă să-si aducă aminte de el oamenii de rând din cele Şapte Regate vorbesc despre regele Aegon Targaryen al III-lea numindu-l Aegon cel Fără Noroc, Aegon cel Nefericit şi (cel mai adesea) Urgia Dragonilor. Toate numele i se potrivesc. Marele Maester Munkun, aflat în slujba lui în cea mai mare parte a domniei, îl numeşte Regele Zdrobit, ceea ce i se potriveşte încă şi mai bine. Dintre toţi cei care au stat vreodată pe Tronul de Fier, el rămâne, probabil, cel mai misterios; un monarh posomorât, care vorbea puţin şi făcea şi mai puţin şi care a trăit copleşit de jale şi de tristeţe.

Al patrulea fiu al reginei Rhaenyra şi cel mai mare dintre fiii avuţi de ea cu al doilea soţ, Daemon Targaryen, Aegon a urcat pe tron în 131 D.C. şi a cârmuit Ţinutul douăzeci şi şase de ani, până în 157 D.C. A avut două soţii şi cinci copii (doi băieţi şi trei fete), dar şi căsătoria, şi paternitatea au părut să-i ofere prea puţină bucurie. De fapt, a fost un bărbat singuratic şi trist. Nu mergea la vânătoare nici cu câini, nici cu şoimi, călărea numai când pleca în călătorie, nu bea niciun fel de vin, iar mâncarea îl interesa atât de puţin încât era nevoie să i se aducă aminte să mănânce.

Deşi îngăduia turnirurile, nu lua parte niciodată, nici

pentru a se întrece cu alţi luptători, nici ca privitor. Ajuns bărbat în toată firea, se îmbrăca simplu, cel mai adesea în negru, şi se ştia că poartă o cămaşă din păr de cal pe sub catifeaua şi atlazul în care se cuvine să se înveşmânteze un rege.

Dar asta avea să fie peste mai mulţi ani, după ce Aegon al III-lea avea să devină major şi să ia cârmuirea celor Şapte Regate în propriile mâini. În 131 D.C., când şi-a început domnia, era un băiat de zece ani; se spune că era înalt pentru vârsta lui, „cu părul de o nuanţă de argintiu atât de deschisă, încât părea aproape alb şi cu ochii de un violet atât de întunecat, încât păreau negri". Chiar şi în frageda sa tinereţe, Aegon zâmbea rar şi râdea şi mai rar, spune Ciupercă, şi, cu toate că putea să fie fermecător şi curtenitor ori de câte ori era nevoie, în el sălăşluia o întunecime care nu-l părăsea niciodată.

Împrejurările în care a devenit rege n-au fost nici pe departe promiţătoare. Lorzii riverani care zdrobiseră ultima oaste a lui Aegon al II-lea în Bătălia de pe Drumul Regelui şi-au continuat drumul către Debarcaderul Regelui pregătiţi de luptă. Dar lordul Corlys Velaryon şi prinţul Aegon le-au ieşit în întâmpinare cu un steag alb.

— Regele a murit, trăiască regele! a spus lordul Corlys când le-a predat oraşul, lăsându-l la mila lor.

Atunci, ca şi acum, lorzii riverani erau capricioşi şi arţăgoşi. Kermit Tully, lordul de Riverrun, le era suzeran şi, cu numele, comandant al oştirii… dar trebuie să nu uităm că nu avea decât nouăsprezece ani şi era lipsit de experienţă, „verde ca iarba verii", cum ar fi spus nordicii. Fratele lui, Oscar, care, în timpul Măcelului din Mocirlă, omorâse trei oameni şi fusese făcut cavaler imediat după aceea, pe câmpul de luptă, era încă şi mai verde şi, în plus, blestemat cu orgoliul ţepos atât de des întâlnit la un al doilea născut.

Casa Tully era unică printre toate Casele din Westeros. Aegon Cuceritorul îi făcuse lorzi suzerani ai Tridentului, deşi, în mai multe privinţe, continuau să fie puşi în umbră de mulţi dintre vasalii lor. Casele Bracken, Blackwood şi Vance

stăpâneau pământuri mai întinse şi puteau aduna oşti mult mai numeroase, aşa cum puteau şi proaspăt îmbogăţiţii Frey de la Gemenii. Casa Mallister de la Seagard avea înaintaşi de o mai înaltă nobleţe, Casa Mooton de la Iazul Fecioarelor era mult mai bogată, iar Harrenhalul, chiar şi blestemat şi devastat şi în ruină, era un castel mai puternic decât Riverrun şi de zece ori mai mare. În trecut cu nimic ieşită din comun, Casa Tully atrăsese cu sporită putere atenţia mulţumită caracterului ultimilor săi doi lorzi conducători… iar acum zeii îi puseseră în frunte o generaţie tânără, doi tineri trufaşi, hotărâţi să se facă remarcaţi, lordul Kermit prin priceperea sa de cârmuitor, iar ser Oscar prin cea de luptător.

Alături de ei călărea cineva încă şi mai tânăr, sosit de pe malurile Tridentului la Debarcaderul Regelui: Benjicot Blackwood, lord de Raventree. Sângerosul Ben, cum începuseră să-l numească oamenii lui, nu avea decât treisprezece ani, o vârstă la care alţi băieţi de obârşie înaltă sunt încă scutieri, ţesală caii stăpânilor lor şi le curăţă zalele de rugină. Ajunsese devreme în fruntea Casei sale, după ce tatăl lui, lordul Samwell Blackwood, fusese ucis de ser Amos Bracken în Bătălia de la Moara Arsă. În ciuda tinereţii sale, băiatul lord refuzase să încredinţeze vremelnic puterea sa unui bărbat mai vârstnic. Toată lumea ştia că, la Ospăţul Peştilor, plânsese la vederea unui număr atât de mare de morţi, însă în bătălia care urmase nu se ferise să intre în luptă, ci se arătase chiar dornic de asta. Oamenii lui dăduseră o mână de ajutor la scoaterea lui Criston Cole din Harrenhal, vânându-i oamenii trimişi după hrană, avusese comanda centrului în a Doua Bătălie de la Tumbleton, iar la Măcelul din Mocirlă condusese atacul din flanc şi oamenii săi ieşiţi din pădure spărseseră frontul armiei din Ţinuturile Furtunii conduse de lordul Baratheon şi aduseseră victoria. Se spunea că, îmbrăcat în straie de curtean, lordul Benjicot arăta în foarte mare măsură ca un băiat, înalt pentru vârsta lui, dar subţire la trup, cu un ten sensibil şi sfios în purtări, căutând să treacă neobservat; în zale şi platoşă, Sângerosul

Ben era cu totul alt om, unul care, la treisprezece ani, fusese pe mai multe câmpuri de luptă decât alţii în întreaga lor viaţă.

Din oastea întâmpinată de Corlys Velaryon în faţa Porţii Zeilor în acea zi din anul 131 D.C. făceau fără îndoială parte şi alţi lorzi şi cavaleri faimoşi, cu toţii mai vârstnici şi unii mai înţelepţi decât Sângerosul Ben Blackwood şi fraţii Tully, dar, cumva, după Măcelul din Mocirlă cei trei tineri deveniseră comandanţi de necontestat. Legătura care îi unise pe câmpul de luptă îi făcuse inseparabili într-o asemenea măsură, încât oamenii lor începuseră să vorbească despre ei folosind un singur cuvânt: Flăcăii.

Printre susţinătorii celor doi se numărau două femei extraordinare: Alysanne Blackwood, numită Aly cea Neagră, sora răposatului lord Samwell Blackwood şi mătuşa Sângerosului Ben, şi Sabitha Frey, lady de Gemenii, văduva lordului Forrest Frey şi mama moştenitorului său, o „cotoroanţă din Casa Vypren, cu trăsături ascuţite şi limba aşijderea, care prefera să călărească în loc să danseze şi să poarte zale în loc de mătase şi adora să omoare bărbaţi şi să sărute femei”, după cum istoriseşte Ciupercă.

Flăcăii îl cunoşteau pe lordul Corlys Velaryon numai după reputaţie, dar reputaţia lui era formidabilă. Sosiseră la Debarcaderul Regelui aşteptându-se să fie nevoiţi să-l asedieze îndelung sau să-l cucerească printr-un atac în forţă, aşa că au fost încântaţi (şi surprinşi) când le-a fost oferit pe o tavă de aur… şi când au aflat că Aegon al II-lea murise (deşi atât Benjicot Blackwood, cât şi mătuşa lui s-au arătat nemulţumiţi de modul în care îşi pierduse viaţa, căci otrava era considerată o armă a laşilor şi o dovadă a lipsei de onoare). Pe câmpul din afara zidurilor au răsunat strigăte de încântare când s-a răspândit vestea despre moartea regelui şi lorzii Tridentului şi aliaţii lor au venit rând pe rând să-şi plece genunchiul în faţa prinţului Aegon şi să-l ovaţioneze ca rege.

Când lorzii riverani au străbătut oraşul, norodul i-a aclamat de pe acoperişuri şi din balcoane şi fete frumoase s-

au grăbit să reverse asupra salvatorilor o ploaie de sărutări (ca saltimbancii într-o farsă, spune Ciupercă, sugerând că totul fusese aranjat de Larys Strong). Mantiile Aurii erau aliniate pe străzi şi-şi lăsau suliţele în jos când treceau prin dreptul lor Flăcăii călare. În Fortăreaţa Roşie, Flăcăii au găsit trupul regelui întins pe un catafalc, la picioarele Tronului de Fier, cu mama lui, regina Alicent, plângând alături. Curtenii lui Aegon rămaşi în viaţă se adunaseră în sală şi printre ei se numărau lordul Larys Strong Picior-Strâmb, Marele Maester Orwyle, ser Perkin Puricele, Ciupercă, septonul Eustace, ser Gyles Belgrave şi alţi patru cavaleri din Garda Regelui, diverşi lorzi mai mărunţi şi cavaleri ai Casei. Orwyle a vorbit în numele tuturor, urându-le lorzilor riverani bun venit ca unor salvatori.

Pe toate pământurile Coroanei şi de-a lungul Mării Înguste, toţi susţinătorii regelui mort au capitulat. Corăbierii din Braavos l-au debarcat pe lordul Leowyn Corbray la Duskendale, cu jumătate din oastea trimisă de lady Arryn din Vale; cealaltă jumătate a coborât pe uscat la Iazul Fecioarelor, condusă de fratele său, ser Corwyn Corbray. Ambele oraşe au primit oştile din Arryn cu ospeţe şi flori. Stokeworth şi Rosby s-au predat fără vărsare de sânge, coborând stindardele cu dragonul albastru al regelui Aegon al II-lea şi înălţând dragonul roşu al lui Aegon al III-lea. Garnizoana de la Piatra Dragonului a fost mai încăpăţânată, a zăvorât porţile şi i-a sfidat pe asediatori. A rezistat trei zile şi două nopţi. În a treia noapte, grăjdarii, bucătarii şi toţi servitorii din castel au pus mâna pe arme şi s-au ridicat împotriva oamenilor regelui, ucigând în somn cât de mulţi au putut; pe ceilalţi i-au pus în lanţuri şi i-au predat tânărului Alyn Velaiyon.

Septonul Eustace ne povesteşte că Debarcaderul Regelui a fost cuprins de o „euforie stranie”; Ciupercă spune pur şi simplu că „jumătate din oraş se îmbătase”. Trupul neînsufleţit al lui Aegon al II-lea a fost încredinţat flăcărilor, cu speranţa că tot răul şi toată ura din timpul domniei lui aveau să ardă odată cu el. Mii de oameni s-au urcat pe

Dealul lui Aegon ca să-l audă pe tânărul prinţ spunând că pacea le bate la uşă. S-au făcut planuri pentru o încoronare cu mare fast a băiatului, care avea să fie urmată de nunta lui cu prinţesa Jaehaera. Din Fortăreaţa Roşie s-a înălţat un nor de corbi, pentru a-i chema în Debarcaderul Regelui pe toţi susţinătorii monarhului otrăvit din Oraşul Vechi, Reach şi Capătul Furtunii. Li s-au dat permise de liberă trecere şi li s-a promis iertarea deplină. Noii conducători ai Ţinutului s-au împărţit în două când a fost vorba să decidă ce era de făcut cu regina Alicent, dar altminteri păreau de acord în toate şi a domnit buna înţelegere… în cea mai mare parte din durata a două săptămâni.

În *Istorisirea adevărată,* Marele Maester Munkun numeşte acele zile Zorii Falşi. Un răstimp fără îndoială îmbătător, dar scurt… căci, după ce în faţa Debarcaderului Regelui a apărut lordul Cregan Stark, cu nordicii lui, petrecerile s-au încheiat şi de planurile încântătoare s-a ales praful. Lordul de Winterfell avea douăzeci şi trei de ani, cu doar câţiva mai mult decât lorzii de Raventree şi de Riverrun… dar Stark era bărbat şi ei erau băieţi, toţi cei care îi vedeau împreună păreau să simtă asta. Flăcăii se făceau mici în prezenţa lui, spune Ciupercă. „Ori de câte ori intra Lupul din Nord ţanţoş într-o încăpere, Sângerosul Ben îşi aducea aminte că n-are decât treisprezece ani, iar lordul Tully şi fratele lui se fâstâceau, se bâlbâiau şi obrajii li se făceau tot atât de roşii ca părul.”

Debarcaderul Regelui i-a întâmpinat pe lorzii riverani şi pe oamenii lor cu ospeţe, flori şi onoruri. Cu nordicii n-a fost la fel. În primul rând, erau prea mulţi: o armie cu o reputaţie înfricoşătoare, de două ori mai mare decât aceea condusă de Flăcăi. În cămăşi de zale şi mantii de blană miţoasă, cu trăsăturile ascunse de bărbi dese şi încâlcite, nou-sosiţii se plimbau făloşi prin oraş, ca nişte urşi în armură, povesteşte Ciupercă. În Debarcaderul Regelui, tot ce se ştia despre nordici provenea de la ser Medrick Manderly şi de la fratele lui, ser Torrhen: bărbaţi curtenitori, în haine frumoase, disciplinaţi şi *evlavioşi.* Oamenii din

Winterfell nici măcar nu li se închinau adevăraţilor zei, scrie septonul Eustace, îngrozit. Îi dispreţuiau pe cei Şapte, nu ţineau cont de zilele de sărbătoare, îşi băteau joc de cărţile sfinte, n-aveau pic de respect pentru septoni şi sepete, venerau copaci.

Cu doi ani în urmă, Cregan Stark îi făgăduise ceva prinţului Jacaerys. Iar acum venise să-şi îndeplinească făgăduiala, deşi şi Jace, şi mama lui, regina, muriseră între timp.

— Nordul nu uită, a declarat Stark când prinţul Aegon, lordul Corlys şi Flăcăii i-au urat bun venit.

— Ai sosit prea târziu, lordul meu, i-a răspuns Şarpele Mărilor, pentru că războiul s-a încheiat, iar regele a murit.

Septonul Eustace, care a fost martor la întâlnire, spune că lordul de Winterfell „l-a fixat pe Lordul Valurilor cu ochi cenuşii şi reci ca viscolul şi i-a răspuns:

— De mâna cui şi din a cui poruncă, mă întreb.

Căci sălbaticii veniseră pentru vărsare de sânge şi pentru luptă, după cum aveam să aflăm curând, spre întristarea noastră.”

Bunul septon nu s-a înşelat. Lordul Cregan a fost auzit spunând că alţii începuseră acel război, dar el avea de gând să-l ducă până la capăt, să-şi continue marşul către sud şi să distrugă tot ce mai rămăsese din verzii care îl urcaseră pe tron pe Aegon al II-lea şi se luptaseră ca să-l păstreze acolo. Avea să cucerească mai întâi Capătul Furtunii; apoi avea să străbată Reach, ca să ia în stăpânire Oraşul Vechi. Casa Hightower odată înfrântă, urma să-şi ducă lupii către miazănoapte, de-a lungul ţărmului Mării Apusului, pentru o vizită la Casterly Rock.

— Un plan plin de curaj, a spus Marele Maester Orwyle, cu prudenţă, când a auzit asta.

Ciupercă preferă cuvântul „nebunie”, dar adaugă: „Şi pe Aegon Dragonul l-au numit nebun când a vorbit de cucerirea Westerosului.” Kermit Tully a subliniat că atât Capătul Furtunii, cât şi Oraşul Vechi şi Casterly Rock sunt cetăţi tot atât de puternice ca Winterfellul lui Stark (dacă nu

chiar mai puternice) şi că, presupunând că vor cădea, asta nu se va întâmpla cu uşurinţă, iar tânărul Ben Blackwood s-a declarat de aceeaşi părere şi a adăugat:

— Jumătate din oamenii tăi vor pieri, lord Stark.

— Au murit în ziua când ne-am pus în mişcare, băiete, a răspuns Lupul cu ochi cenuşii din Winterfell.

Aidoma Lupilor Iernii dinaintea lor, cei mai mulţi dintre oştenii care plecaseră spre miazăzi sub comanda lordului Stark nu se aşteptau să-şi revadă casele. Dincolo de Gât zăpada era deja înaltă şi vânturile reci suflau cu tot mai multă putere; în fortăreţele, castelele şi satele umile din întregul Nord, nobilii şi oamenii de rând deopotrivă li se rugau zeilor ciopliţi în lemnul copacilor să fie iarna scurtă. Cei care aveau mai puţine guri de hrănit se descurcau mai bine în zilele negre, aşa că în Nord era de multă vreme obiceiul ca bătrânii, fiii mai nevârstnici, oamenii necăsătoriţi, cei fără copii, cei fără adăpost şi cei neajutoraţi să-şi părăsească vatra şi casa la căderea primei zăpezi, pentru ca familiile lor să apuce să vadă primăvara următoare. Pentru oamenii plecaţi la luptă la vreme de iarnă, izbânda nu era ţelul principal; mergeau la război pentru glorie, aventură, jaf şi, mai presus de orice, pentru a-şi găsi un sfârşit demn.

Încă o dată, a căzut pe umerii lui Corlys Velaryon, Lordul Valurilor, sarcina de a pleda pentru pace, iertare şi bună înţelegere.

— Măcelul a durat prea mult, a zis bătrânul. Rhaenyra şi Aegon sunt morţi. Să lăsăm cearta lor să moară odată cu ei. Lordul meu, spui că vrei să cucereşti Capătul Furtunii, Oraşul Vechi şi Casterly Rock, dar bărbaţii care le stăpâneau au fost, cu toţii, ucişi în luptă. Cei rămaşi în locul lor sunt copii sau chiar sugari, nu ne ameninţă în niciun fel. Pune-le condiţii onorabile, şi toţi îşi vor pleca genunchiul.

Dar lordul Stark nu era mai dispus să asculte aşa ceva decât fuseseră Aegon al II-lea şi regina Alicent.

— Copiii devin, cu timpul, bărbaţi voinici, a răspuns el, iar bebeluşii sug ura mamei odată cu laptele ei. Scăpaţi de

duşmanii ăştia acum, sau aceia dintre noi care nu vor fi peste douăzeci de ani în mormânt îşi vor regreta prostia de azi când bebeluşii se vor înarma cu săbiile taţilor lor şi vor veni să se răzbune.

Lordul Velaryon nu s-a lăsat convins.

— Regele Aegon a zis acelaşi lucru şi şi-a găsit moartea. Dacă ne-ar fi ascultat sfatul şi le-ar fi oferit vrăjmaşilor săi pace şi iertare, ar fi putut sta azi aici, alături de noi.

— De-asta l-aţi otrăvit, lordul meu?

Deşi nimic, nici bun, nici rău, nu-l mai pusese niciodată personal în legătură cu lordul Valurilor, Cregan Stark ştia despre el că fusese în serviciul Rhaenyrei ca Mână a Reginei şi că ea îl întemniţase, bănuindu-l de trădare, că fusese eliberat de Aegon al II-lea, în al cărui consiliu acceptase un loc… dar, după cum se părea, numai ca să poată da un ajutor la otrăvirea lui.

— Nu mă mir că ţi se spune Şarpele Mărilor, a continuat lordul de Winterfell. Te-oi fi târând dintr-o parte în alta, însă, vai, colţii tăi sunt veninoşi! Aegon a fost sperjur, ucigaş al celor de-un sânge cu el şi uzurpator, totuşi a fost rege. Când n-a dat ascultare sfatului tău de laş, l-ai înlăturat aşa cum o fac laşii, fără onoare, cu otravă… şi o să răspunzi pentru asta.

Pe urmă, oamenii lui Stark au dat buzna în sala consiliului, au dezarmat gărzile de la uşi, l-au smuls pe bătrânul Şarpe al Mărilor de pe jilţul lui şi l-au târât în temniţă. Aveau să i se alăture curând Larys Strong Picior-Strâmb, Marele Maester Orwyle, ser Perkin Puricele şi septonul Eustace, plus alţi cincizeci, unii de obârşie înaltă şi alţii nu, dar toţi nedemni de încredere în ochii lui Stark. „Am fost tentat să mă reîntorc în butoiul meu cu făină”, povesteşte Ciupercă, „dar, din fericire, m-am dovedit prea neînsemnat ca să atrag atenţia Lupului”.

Nici măcar Flăcăii n-au scăpat de furia lordului Cregan, deşi toată lumea îi considera aliaţi.

— Sunteţi prunci în scutece, ca să vă lăsaţi amăgiţi cu

flori, ospeţe şi vorbe dulci? i-a mustrat el cu asprime. Cine v-a spus că s-a terminat războiul? Picior-Strâmb? Şarpele? De ce, fiindcă vor ei să se termine? Fiindcă aţi avut mica voastră victorie în nămol? Războaiele se încheie când învinşii îşi pleacă genunchiul, nu înainte. S-a predat Oraşul Vechi? A înapoiat Casterly Rock aurul Coroanei? Spuneţi că vreţi să-l însuraţi pe prinţ cu fiica regelui, dar ea rămâne la Capătul Furtunii, de neatins pentru voi. Atâta timp cât fata e liberă şi nemăritată, ce-o împiedică pe văduva lui Baratheon s-o încoroneze ca regină, ca moştenitoarea lui Aegon?

Când lordul Tully a protestat, spunând că Ţinuturile Furtunii pierduseră lupta şi nu mai aveau putere să adune o altă oaste, lordul Cregan le-a adus aminte de cei trei soli trimişi de Aegon al II-lea dincolo de Marea Îngustă, „dintre care oricare s-ar putea întoarce mâine cu mii de mercenari.” Regina Rhaenyra s-a crezut victorioasă după ce cucerise Debarcaderul Regelui, a spus nordicul, iar Aegon al II-lea a crezut că a pus capăt războiului când şi-a hrănit dragonul cu

sora lui. Însă oamenii reginei au continuat să lupte după moartea ei, şi „din Aegon n-au mai rămas decât oase şi cenuşă”.

Flăcăii s-au văzut înfrânţi. Intimidaţi, au dat înapoi şi au fost de acord să-şi unească forţele cu ale lordului Stark când avea să pornească împotriva Capătului Furtunii. Munkun spune că au acceptat cu dragă inimă, convinşi că lordul lup are dreptate. „înflăcăraţi de izbânda în luptă, voiau mai multe”, scrie el, în *Istorisirea adevărată.* „Erau însetaţi de glorie, de faima visată de orice bărbat tânăr, care nu se poate dobândi decât în luptă.” Ciupercă, privind totul cu mai mult cinism, sugerează că lordul de Winterfell îi îngrozea pur şi simplu pe tineri.

Indiferent care ar fi fost motivul, a dus la acelaşi rezultat. „Oraşul îi aparţinea, putea face orice ar fi dorit”, spune septonul Eustace. Nordicul îl luase în stăpânire fără să scoată nicio sabie din teacă şi fără să tragă nicio săgeată. Fie ei oamenii regelui sau ai reginei, din Ţinuturile Furtunii sau pe pământurile Şarpelui Mărilor, lorzi riverani sau lepădături ajunse cavaleri mulţumită lui ser Perkin, nobili sau oameni de rând, toţi oştenii i se supuneau de parcă s-ar fi născut în slujba lui.

Vreme de şase zile, Debarcaderul Regelui a tremurat pe muchie de sabie. În cârciumile şi cramele din Fundătura Puricilor, oamenii puneau prinsoare pe timpul rămas până la decapitarea lui Picior-Strâmb, a Şarpelui Mărilor, a Puricelui şi a reginei-văduve. Prin oraş se răspândeau zvonuri după zvonuri. Unele spuneau că lordul Stark plănuieşte să-l ia pe prinţul Aegon la Winterfell şi să-l însoare cu una dintre fiicele sale (o minciună evidentă, căci, la vremea respectivă, Cregan Stark nu avea nicio fiică legitimă), altele că Stark avea de gând să-l omoare pe băiat ca să poată el să se cunune cu prinţesa Jaehaera şi să revendice Tronul de Fier. Septonii ziceau că nordicii vor arde septurile şi vor sili Debarcaderul Regelui să se întoarcă la venerarea vechilor zei. Alţii şopteau că lordul de Winterfell are o soţie sălbatică, de dincolo de Zid, şi că îşi azvârle duşmanii într-o groapă cu

lupi, apoi se uită cum sunt devoraţi.

Euforia dispăruse; frica stăpânea din nou străzile oraşului. Dintre lepădăturile mahalalelor a apărut un bărbat care pretindea că este Păstorul renăscut, invocând nimicirea nordicilor care nu credeau în zei. Deşi nu semăna deloc cu primul păstor (în primul rând, avea două mâini), sute de oameni se adunau să-l asculte vorbind. Un lupanar de pe Strada Mătăsii a ars când cearta pentru o anumită târfă dintre un om de-al lordului Tully şi unul de-al lordului Stark s-a transformat într-un meleu sângeros între prietenii şi fraţii lor de arme. Nici măcar nobilii nu erau în siguranţă în locurile dubioase din oraş. Cel mai mic dintre fiii lordului Hornwood, un vasal al lordului de Winterfell, a dispărut împreună cu cei doi însoţitori ai săi în timpul unui chef din Fundătura Puricilor. N-au fost găsiţi niciodată şi, dacă îi putem da crezare lui Ciupercă, e posibil s-o fi sfârşit într-o oală cu tocană.

La scurt timp după aceea, în oraş s-a răspândit vestea că Leowyn Corbray plecase din Iazul Fecioarelor şi se îndrepta către Debarcaderul Regelui, însoţit de lordul Mooton, de lordul Brune şi de ser Rennifer Crabb. Ser Corwyn Corbray plecase în aceeaşi zi din Duskendale, ca să i se alăture fratelui său pe drum. Împreună cu el călătoreau Clement Celtigar, fiul şi moştenitorul bătrânului lord Bartimos, şi lady Staunton, văduva de la Popasul Corbilor. În Piatra Dragonului, tânărul Alyn Velaryon cerea eliberarea lordului Corlys (asta e adevărat) şi ameninţa c-o să atace Debarcaderul Regelui cu corăbiile sale dacă bătrânului i se făcea vreun rău (pe jumătate adevărat). Un alt zvon pretindea că Lannisterii s-au pus în mişcare, ca şi Hightowerii, şi că ser Marston Waters a debarcat, cu zece mii de mercenari din Lys şi din Vechiul Volantis (în întregime neadevărat). Iar Fecioara din Vale plecase din Gulltown cu o corabie, împreună cu lady Rhaena Targaryen şi cu dragonul ei (adevărat).

Pe când armatele mărşăluiau şi săbiile se ascuţeau, lordul Cregan Stark stătea în Fortăreaţa Roşie, punând

întrebări despre uciderea regelui Aegon al II-lea şi făcând planuri pentru campania împotriva susţinătorilor regelui mort. Iar prinţul Aegon s-a trezit închis în Cetăţuia lui Maegor, fără niciun alt însoţitor în afară de Gaemon Păr-Alb. Când a întrebat de ce nu e liber să plece şi să se întoarcă după bunul plac, Stark i-a răspuns că e vorba de siguranţa lui.

— Oraşul ăsta e un cuib de vipere. La Curte sunt mincinoşi, trădători şi otrăvitori care te-ar ucide la fel de repede cum ţi-au ucis unchiul, ca să-şi apere propria putere.

Când Aegon a protestat, spunând că lordul Corlys, lordul Larys şi ser Perkin îi sunt prieteni, lordul de Winterfell i-a răspuns că, pentru un rege, falşii prieteni sunt mai periculoşi decât orice duşman şi că Şarpele, Picior-Strâmb şi Puricele l-au salvat doar ca să se folosească de el, conducând Westerosul în numele lui.

Acum, când faptul că privim în urmă ne împiedică să greşim, studiem ceea ce s-a întâmplat cu secole în urmă şi putem spune că Dansul se încheiase, dar lucrurile n-au fost la fel de limpezi pentru cei care au trăit în periculoasele vremuri întunecate de după ultima bătălie. Fiindcă septonul Eustace şi Marele Maester Orwyle zăceau în temniţă (unde cel de-al doilea începuse să-şi scrie confesiunile, textul care avea să-i ofere lui Munkun temelia monumentalei sale *Istorisiri adevărate),* ne rămâne doar Ciupercă drept călăuzitor dincolo de cronicile Curţii şi de edictele regale. „Înalţii lorzi ne-ar fi oferit încă doi ani de război”, susţine piticul în *Mărturia* lui, „femeile au fost cele care ne-au adus pacea. Aly cea Neagră, Fecioara din Vale, cele trei Văduve, Gemenele Dragon, ele au pus capăt vărsării de sânge, şi nu cu sabia sau cu otrava, ci cu corbi, cuvinte şi sărutări.”

Seminţele aruncate în vânt de lordul Corlys Velaryon în timpul Zorilor Falşi prinseseră roade şi au început să dea fructe dulci. Corbii s-au întors rând pe rând, aducând răspunsurile la propunerea de pace a bătrânului.

Mai întâi a sosit cel de la Casterly Rock. Lordul Jason Lannister pierise în luptă lăsând în urmă şase copii: cinci

fiice şi un fiu, Loreon, un băiat de patru ani. Cârmuirea vestului rămăsese aşadar pe umerii văduvei sale, lady Johanna, şi pe ai tatălui ei, Roland Westerling, lordul Cragului. Cu coasta încă ameninţată de corăbiile lungi ale Krakenului Roşu, Lannisterii erau mai preocupaţi de apărarea castelului Kayce şi de recucerirea Insulei Frumoase decât de reînceperea luptei pentru Tronul de Fier. Lady Johanna a fost de acord cu toate condiţiile impuse de Şarpele Mării şi a făgăduit că va veni ea însăşi la Debarcaderul Regelui să-i jure credinţă noului rege la ceremonia încoronării şi îşi va aduce în Fortăreaţa Roşie două fiice, ca însoţitoare ale noii regine (şi ca ostatice, ca garanţie a viitoarei ei loialităţi). A fost de acord să înapoieze acea parte din tezaurul regal trimisă de ser Tyland Lannister în vest, pentru a o pune la adăpost, dacă ser Tyland avea să fie iertat pentru faptele sale. În schimb, nu-i cerea Tronului de Fier decât „să îi poruncească lordului Greyjoy să se retragă în insulele lui, să înapoieze Insula Frumoasă deţinătorilor săi legitimi şi să elibereze toate femeile pe care le răpise, sau măcar pe cele de obârşie nobilă.”

O mare parte dintre supravieţuitorii Bătăliei de pe Drumul Regelui izbutiseră să se întoarcă la Capătul Furtunii. Flămânzi, obosiţi şi răniţi, rătăciseră pe drumul spre casă de câte unul singur sau în grupuri, iar văduva lordului Borros Baratheon, lady Elenda, nu avusese nevoie să se uite de două ori la ei ca să vadă că-şi pierduseră definitiv cheful de luptă. Nici nu voia să-l pună în pericol pe fiul ei nou născut, Olyver, fiindcă micul lord de la sânul ei era viitorul Casei Baratheon. Deşi se spune că fiica ei mai mare, lady Cassandra, a vărsat lacrimi amare când a aflat că n-o să fie regină, lady Elenda n-a stat prea mult pe gânduri înainte de a accepta condiţiile păcii. Încă slăbită după chinurile facerii, nu putea veni ea însăşi la încoronare, dar avea să-l trimită pe lordul tată al său să facă legământul de loialitate, împreună cu trei fiice, ca ostatice. Ser Willis Fell avea să le însoţească, veghind şi asupra „preţioasei sale încărcături”, prinţesa în vârstă de opt ani, Jaehaera, singurul copil supravieţuitor al

regelui Aegon al II-lea şi viitoarea mireasă a noului rege.

Răspunsul din Oraşul Vechi a sosit ultimul. Casa Hightower, cea mai bogată dintre marile Case aliate cu Aegon al II-lea, rămânea, în mai multe privinţe, cea mai periculoasă, pentru că putea strânge cu iuţeală oşti noi de pe străzile Oraşului Vechi şi, sporindu-şi numărul propriilor corăbii de luptă cu cele ale rudelor apropiate, din Casa Redwyne din Arbor, ar fi lansat la apă şi o flotă de dimensiuni demne de luat în seamă. Mai mult decât atât, un sfert din aurul Coroanei continua să se afle în hrubele adânci de sub castelul Hightower şi putea fi folosit pentru cumpărarea unor noi alianţe şi pentru plata unor companii de mercenari. Oraşul Vechi avea puterea de a reîncepe războiul; tot ce-i lipsea era dorinţa de a o face.

Lordul Ormund îşi luase o a doua soţie de curând, când începuse Dansul; prima îi murise la naştere, cu câţiva ani înainte. După moartea lui la Tumbleton, pământurile şi titlul intraseră în posesia celui mai mare dintre fiii săi. Lyonel, un tânăr de cincisprezece ani, în pragul bărbăţiei. Al doilea fiu, Martyn, era scutierul lordului Redwyne, la Arbor; al treilea era crescut la Highgarden, ca însoţitor al lordului Tyrell şi ca paharnic al nobilei mame a acestuia. Toţi trei erau copii din prima căsătorie ai lordului Ormund. Când lui Lyonel Hightower i-au fost citite condiţiile păcii lordului Velaryon, se spune că tânărul a smuls pergamentul din mâna maesterului său şi l-a rupt în bucăţi, jurându-se că o să-şi scrie răspunsul cu sângele Şarpelui Mărilor.

Însă tânăra văduvă a tatălui său avea cu totul alte idei. Lady Samantha era fiica lordului Donald Tarly de Horn Hill şi a lui Jeyne Rowan de Crângul de Aur, două Case care luptaseră în timpul Dansului de partea reginei. Dârză, pătimaşă şi frumoasă, acea fată cu voinţă puternică nu avea nicidecum de gând să renunţe la titlul de lady de Oraşul Vechi şi la poziţia ei de stăpână a domeniului Hightower. Avea doar cu doi ani mai mult decât Lyonel, care (spune Ciupercă) se îndrăgostise nebuneşte de ea încă de când pusese pentru prima oară piciorul în Hightower, ca mireasă

a tatălui său. Deşi până atunci respinsese avansurile şovăielnice ale băiatului, acum lady Sam (nume sub care avea să fie cunoscută vreme îndelungată) a capitulat, îngăduindu-i să o seducă şi făgăduindu-i apoi că se va mărita cu el… dar numai dacă face pace, „fiindcă, dacă mai pierd încă un soţ, o să mor cu siguranţă de durere”.

Având de ales între „un tată mort, rece în mormânt, şi o femeie vie, caldă şi dornică de dragoste în braţele lui, băiatul a dat dovadă de o luciditate surprinzătoare pentru cineva cu un rang atât de înalt şi a pus dragostea mai presus de onoare”, spune Ciupercă. Lyonel Hightower a capitulat, a acceptat termenii impuşi de lordul Corlys, printre care şi înapoierea aurului Coroanei (stârnind furia vărului său, ser Myles Hightower, care furase o mare parte, dar aici povestea asta nu are de ce să ne preocupe). A urmat un mare scandal când tânărul lord şi-a făcut cunoscută intenţia de a se însura cu văduva tatălui său şi Înaltul Septon a sfârşit prin a le interzice căsătoria, pe care o considera o formă de incest, dar nici măcar asta n-a izbutit să-i despartă pe cei doi tineri amanţi. Căsătoria nefiindu-i permisă, lordul de Hightower şi Protectorul Oraşului Vechi şi-a păstrat-o pe lady Sam alături, drept concubină, în următorii treisprezece ani, timp în care au adus pe lume şase copii, şi a luat-o în sfârşit de soţie când un alt Mare Septon, noul deţinător al puterii în Septul Stelat, a anulat hotărârea predecesorului său.”[18]

Să-i lăsăm acum pe Hightoweri şi să ne reîntoarcem la

18 Sau cel puţin aceasta e povestea istorisită de Ciupercă. În *Istorisirea adevărată,* Munkun pune schimbarea hotărârii lui Lyonel pe seama unui alt motiv. Nu trebuie să uităm că Hightowerii, oricât de bogaţi şi de puternici ar fi fost, se numărau printre vasalii Casei Tyrell din Highgarden, unde Garmund, fratele lordului Hightower, era paj. Casa Tyrell nu jucase niciun rol în Dans (fiind condusă de un mic lord în scutece), dar de acea dată a trecut la fapte, interzicându-i lordului Lyonel să-şi adune o oaste sau să plece la război fără acordul lor. Dacă nu se supunea, sfidarea avea să fie plătită cu viaţa fratelui său…pentru că fiecare pupil e totodată şi un ostatic, aşa cum a spus cândva un înţelept. Sau cel puţin aşa susţine Marele Maester Munkun (n.a.).

Debarcaderul Regelui, unde lordul Cregan Stark s-a trezit cu toate planurile de război date peste cap de cele Trei Văduve. „Şi alte voci s-au făcut auzite, voci mai blânde, care umpleau sălile Fortăreţei Roşii de ecouri suave. Fecioara din Vale sosise din Gulltown aducându-şi pupila, pe lady Rhaena Targaryen, cu un dragon pe umăr. Norodul din Debarcaderul Regelui, care, cu mai puţin de un an înainte, ucisese toţi dragonii din oraş, a fost vrăjit de apariţia acestuia. Lady Rhaena şi sora ei geamănă, Baela, au devenit, peste noapte, adoratele favorite ale oraşului. Lordul Stark n-a putut să le închidă şi pe ele în castel, cum făcuse cu prinţul Aegon, şi a aflat curând că nu poate nici să le ţină sub control. Când au cerut să li se îngăduie să-l vadă pe „preaiubitul nostru frate”, lady Arryn le-a susţinut şi Lupul din Winterfell a cedat („cumva în silă”, spune Ciupercă)[19].

Zorii Falşi veniseră şi trecuseră, iar acum şi Ora Lupului (cum o numeşte Marele Maester Munkun) era pe sfârşite. Atât situaţia, cât şi oraşul îi alunecau lui Cregan Stark printre degete. Când lordul Leowyn Corbray şi fratele său au sosit la Debarcaderul Regelui şi s-au alăturat consiliului regal, unindu-şi vocile cu a Fecioarei din Vale şi cu ale Flăcăilor, Lupul din Winterfell s-a trezit singur împotriva tuturor. În Ţinut, ici şi colo, câte un susţinător încăpăţânat al regelui Aegon încă mai lăsa să fluture dragonul lui auriu, dar asta avea o prea mică importanţă; Dansul se încheiase, toată lumea a fost de acord, era timpul să facă pace şi să reinstaureze ordinea în Ţinut.

Lordul Cregan a rămas totuşi de neclintit într-o singură privinţă: ucigaşii regelui nu puteau fi lăsaţi să scape nepedepsiţi. Oricât de nemernic ar fi fost regele Aegon al II-lea, asasinarea lui era înaltă trădare şi vinovaţii trebuiau să răspundă pentru asta. Hotărârea lui era atât de puternică şi de nezdruncinat, încât ceilalţi au bătut în retragere.

---

19 Totuşi, întâlnirea n-a fost o reuşită, aşa cum speraseră probabil gemenele. Prinţul a pălit la vederea dragonului Rhaenei. „Luaţi creatura asta jalnică din faţa ochilor mei!” le-a poruncit nordicilor care îl păzeau, (n.a.).

— Sângele să cadă asupra ta, Stark, a spus Kermit Tully. Nu-mi doresc niciun rol în aşa ceva, dar nu vreau să se spună că Riverrun a stat în calea dreptăţii.

Niciun lord nu avea dreptul să-l condamne pe un altul la moarte, de aceea mai întâi a fost necesar ca Aegon să-l numească pe Cregan Stark Mână a Regelui, împuternicindu-l să acţioneze întru toate în numele său. Asta s-a întâmplat. Iar lordul Cregan a făcut restul, pe când ceilalţi au stat deoparte. Nu şi-a îngăduit să se aşeze pe Tronul de Fier, a stat pe o bancă simplă, de lemn, la picioarele lui. Şi i-au fost înfăţişaţi, rând pe rând, toţi cei bănuiţi că luaseră parte la otrăvirea regelui Aegon al II-lea.

Septonul Eustace a fost adus primul, şi primul eliberat; împotriva lui nu exista nicio dovadă. Marele Maester Orwyle a fost mai puţin norocos, pentru că, torturat fiind, mărturisise că i-a dat otrava lui Picior-Strâmb.

— N-am ştiut pentru ce era, lordul meu, a protestat Orwyle.

— Dar nici n-ai întrebat, a ripostat Stark. N-ai vrut să ştii.

Marele Maester a fost considerat complice şi condamnat la moarte.

Tot la moarte a fost condamnat şi ser Gyles Belgrave; nu pusese el însuşi otrava în vinul regelui, dar îngăduise să se întâmple asta prin nepăsare sau prefăcându-se că nu observă.

— Niciun cavaler din Garda Regelui n-ar trebui să-i supravieţuiască suveranului răpus prin violenţă, a afirmat Stark.

Trei dintre fraţii juraţi ai lui Belgrave, şi ei de faţă când pierise Aegon, au primit aceeaşi pedeapsă, deşi complicitatea lor la complot nu a putut fi dovedită. (Cei trei cavaleri din Gardă care nu se aflau în oraş au fost consideraţi nevinovaţi.)

Douăzeci şi doi de oameni de pe poziţii mai puţin importante au fost de asemenea găsiţi vinovaţi de asasinarea regelui. Printre aceştia s-au aflat purtătorii palanchinului

Înălţimii Sale, ca şi heraldul regelui, paznicul pivniţelor cu vinuri ale Coroanei şi servitorul care trebuia să aibă grijă să fie carafa regelui mereu plină. Au fost cu toţii condamnaţi la moarte. Asta a fost şi soarta celor care îl trecuseră prin tăişul săbiei pe Ummet, degustătorul (Ciupercă însuşi a depus mărturie împotriva lor), ca şi a acelora care îl căsăpiseră pe Tom Limbă împleticită şi îi înecaseră tatăl în bere. Aceştia erau, în marea lor majoritate, lepădături ridicate la un dubios rang de cavaler de ser Perkin în timpul revoltelor din oraş, adică mercenari, oşteni neaflaţi în slujba cuiva şi drojdia mahalalelor. Au repetat, toţi ca unul, că tot ce făcuseră fusese din ordinul lui ser Perkin.

În privinţa vinovăţiei Puricelui nu exista nicio îndoială.

— Cine trădează o dată trădează mereu, a spus lordul Cregan. Te-ai revoltat împotriva reginei tale legitime, ai pus umărul ca să fie silită să fugă din oraş către propria moarte, ţi-ai pus scutierul în locul ei, apoi l-ai abandonat ca să-ţi salvezi pielea netrebnică. Ţinutul o să fie un loc mai bun fără tine.

Când ser Perkin a protestat, spunând că pentru acele nelegiuiri fusese iertat, lordul Stark a răspuns:

— Nu sunt eu cel care te-a iertat.

Oamenii care o arestaseră pe regina-văduvă pe treptele în serpentină purtaseră blazonul cu cal de mare al Casei Velaryon, pe când cei care o eliberaseră pe lady Baela de sub cheie fuseseră în serviciul Casei Strong. Capturatorii reginei Alicent îi uciseseră garda, aşa că au fost condamnaţi la moarte, dar impresionanta pledoarie a Baelei i-a scăpat pe salvatorii săi, cu toate că şi săbiile lor erau mânjite de sânge, fiindcă îi uciseseră pe oamenii regelui postaţi la uşa fetei. „Se spunea, pe bună dreptate, că nici lacrimile unui dragon n-ar fi putut topi inima îngheţată a lui Cregan Stark”, ne povesteşte Ciupercă, „dar, când lady Baela a rotit o sabie şi a spus că taie mâna oricui încearcă să le facă vreun rău oamenilor care au salvat-o, Lupul din Winterfell a zâmbit în văzul tuturor şi a spus că, dacă nobila lady ţine atât de mult la câinii ăia, el îi îngăduie să-i păstreze.”

Ultimii înfăţişaţi Judecăţii Lupului (cum numeşte Munkun, în *Istorisirea adevărată,* cele petrecute atunci) au fost cei doi înalţi lorzi din inima conspiraţiei: Larys Strong Picior-Strâmb, lord de Harrenhal, şi Corlys Velaryon, Şarpele Mărilor, Stăpân al Insulei Driftmark şi Lord al Valurilor.

Lordul Velaryon n-a încercat să-şi nege vinovăţia.

— Ceea ce am făcut a fost pentru binele Ţinutului, a spus bătrânul. Aş face din nou acelaşi lucru. Nebunia trebuia să se sfârşească.

Lordul Strong a fost mai puţin înclinat către dezvăluiri. Marele Maester Orwyle recunoscuse că lui i-a dat otrava, iar ser Perkin Puricele jurase că a fost omul lui Picior-Strâmb şi că a acţionat numai la porunca lui, dar lordul Larys nici nu a recunoscut, nici nu a negat învinuirile. Când lordul Stark l-a întrebat dacă are ceva de spus în apărarea lui, s-a mulţumit să răspundă:

— Când a fost un lup mişcat de cuvinte?

Şi astfel, lordul Cregan Stark, Mână a Regelui Neîncoronat, a declarat că lorzii Velaryon şi Strong se fac vinovaţi de asasinat, regicid şi înaltă trădare şi a decretat că trebuie să-şi plătească nelegiuirile cu viaţa.

Lordul Strong fusese întotdeauna un om care făcuse totul în felul lui, nu urmase decât propriile sale sfaturi şi îşi schimbase alianţele cum îşi schimbă alţii mantiile. Odată condamnat, a rămas fără niciun prieten; nici măcar o singură voce nu s-a ridicat în apărarea lui. Însă cu lordul Corlys Velaryon lucrurile au stat cu totul altfel. Bătrânul Şarpe al Mărilor avea mulţi prieteni şi mulţi admiratori. Chiar şi oameni cu care nu se aflase în aceeaşi tabără în timpul Dansului au vorbit acum în favoarea lui… unii fără îndoială doar din afecţiune pentru bătrân, alţii îngrijoraţi de ceea ce ar fi putut face tânărul său moştenitor, Alyn, dacă mult iubitul lui bunic (sau tată) ar fi fost dat morţii. Când lordul Stark s-a dovedit de neînduplecat, unii au încercat să-i dejoace hotărârea vorbind cu viitorul rege, cu prinţul Aegon însuşi. În fruntea acestora s-au aflat surorile lui vitrege,

Baela şi Rhaena, care i-au reamintit că şi-ar fi pierdut o ureche, şi poate nu numai atât, dacă lordul Corlys n-ar fi făcut ce făcuse. „Cuvintele sunt suflare de vânt”, spune *Mărturia lui Ciupercă,* „dar un vânt puternic poate doborî stejari groşi, iar şoaptele unei fete frumoase pot schimba soarta unui regat.” Aegon nu numai că a fost de acord să-l cruţe pe Şarpele Mărilor, dar a mers chiar până la înapoierea tuturor demnităţilor şi onorurilor lui, printre care şi locul în consiliul restrâns.

Însă prinţul nu avea decât zece ani şi încă nu era rege. Fiind neîncoronat şi încă neuns ca suveran, decretele lui nu aveau putere de lege. Chiar şi după încoronare avea să fie supus hotărârilor unui regent sau ale unui consiliu de regenţă, până la a şaisprezecea aniversare. De aceea, lordul Stark avea tot dreptul să nu ia în seamă poruncile prinţului şi să-l execute pe Corlys Velaryon. A decis să n-o facă, ceea ce continuă să-i nedumerească pe cărturari de atunci încoace. Septonul Eustace sugerează că, „în noaptea aceea, Mama din Ceruri l-a călăuzit către clemenţă”, deşi lordul Cregan nu-i venera pe cei Şapte. Eustace continuă sugerând că nordicul nu era dispus să-l provoace pe Alyn Velaryon, căci se temea de puterea lui pe mare, numai că asta se bate cap în cap cu ceea ce ştim despre caracterul lui Stark. Un nou război nu l-ar fi înspăimântat; de fapt, uneori părea să-l caute.

Ciupercă e acela care oferă cea mai raţională explicaţie a surprinzătoarei blândeţi a Lupului din Winterfell. Bufonul pretinde că nu l-au convins să se răzgândească nici prinţul, nici ameninţarea flotei Velaryon şi nici măcar rugăminţile stăruitoare ale gemenelor, ci mai degrabă un târg încheiat cu lady Alysanne din Casa Blackwood.

„Fetişcana asta era o creatură înaltă şi zveltă”, istoriseşte piticul, „subţire ca un bici şi cu pieptul plat ca al unui băiat, dar cu picioare lungi şi braţe puternice şi cu o coamă de bucle negre şi dese care, lăsate libere, i se revărsau până la talie.” Pricepută la vânătoare, în stare să stăpânească orice cal şi arcaşă fără pereche, Aly cea Neagră

avea prea puţin din moliciunea unei femei. Mulţi o credeau plămădită din acelaşi aluat ca Sabitha Frey, pentru că erau văzute adesea împreună şi se ştia că, pe tot timpul marşului, împărţiseră acelaşi cort. Dar, la Debarcaderul Regelui, unde îl însoţea pe tânărul ei nepot Benjicot la Curte şi la adunările consiliului, l-a întâlnit pe Cregan Stark şi nordicul aspru a început să-i placă.

Iar lordul Cregan, văduv de mai bine de trei ani, a răspuns în acelaşi mod. Deşi Aly cea Neagră nu era pentru niciun bărbat regina dragostei şi a frumuseţii, neînfricarea, puternica încăpăţânare şi limba ei spurcată au atins o coardă sensibilă a lordului de Winterfell, care a început curând să-i caute compania în sălile castelului şi în curte.

— Miroase a fum de lemne, nu a flori, i-a spus Stark lordului Cerwyn, despre care se ştia că îi e cel mai bun prieten.

Aşa că, atunci când lady Alysanne a venit să-l roage să nu anuleze edictul prinţului, el şi-a plecat urechea.

— De ce aş face asta? a întrebat-o, cu subînţeles, după ce i-a auzit rugămintea.

— Pentru Ţinut, a răspuns ea.

— Ţinutului îi e mai bine fără trădători, a ripostat el.

— Pentru a salva onoarea prinţului nostru, a zis ea.

— Prinţul e un copil. N-ar fi trebuit să se amestece în aşa ceva. Velaryon a adus asupra lui dezonoarea, căci până la sfârşitul zilelor sale se va spune că a urcat pe tron mulţumită unui asasinat.

— De dragul păcii, a insistat lady Alysanne, pentru toţi cei care vor muri cu siguranţă dacă Alyn Velaryon va simţi nevoia să se răzbune.

— Există moduri mai urâte de a muri. A venit iarna, doamna mea.

— Atunci pentru mine, a ripostat Aly cea Neagră. Fă-mi această favoare, şi n-o să-ţi mai cer niciodată alta. Fă-o, şi o să ştiu că eşti tot atât de înţelept cât eşti de puternic şi la fel de blând pe cât de înspăimântător. Dă-mi asta, şi îţi voi da în schimb orice o să-mi ceri.

Ciupercă spune că, la auzul acestor cuvinte, lordul Cregan s-a încruntat.

— Şi dacă o să-ţi cer fecioria, doamna mea?

— Nu-ţi pot da ceea ce nu am, lordul meu, a răspuns ea. Mi-am pierdut fecioria în şa, la vârsta de treisprezece ani.

— Unii ar spune că ai irosit pentru un cal un dar care, de drept, i s-ar fi cuvenit viitorului tău soţ.

— Unii sunt neghiobi, a răspuns Aly cea Neagră, şi era o iapă foarte bună, mai bună decât mulţi soţi pe care-i cunosc.

Răspunsul i-a plăcut lordului Cregan, care a râs zgomotos.

— O să-ncerc să ţin minte asta, doamna mea, a spus apoi. Da, îţi ofer favoarea cerută.

— Şi în schimb? a întrebat ea.

— O să te cer pe toată, pentru totdeauna, a răspuns lordul de Winterfell, cu un aer solemn. Îţi cer mâna, doamna mea, vreau să te iau în căsătorie.

— O mână pentru un cap, a spus ea, cu un zâmbet larg… fiindcă, după cum ne povesteşte Ciupercă, asta urmărise de fapt tot timpul. S-a făcut.

Şi aşa a rămas.

Zorii zilei execuţiei s-au ivit cenuşii şi umezi. Toţi condamnaţii au fost scoşi din temniţă şi aduşi, în lanţuri, în curtea exterioară a Fortăreţei Roşii. Acolo au fost siliţi să îngenuncheze, sub privirile prinţului Aegon şi ale curtenilor săi.

În timp ce septonul Eustace conducea rugăciunea condamnaţilor, implorând-o pe Mama din Ceruri să aibă milă de sufletele lor, a început să plouă. „A plouat atât de tare şi Eustace şi-a prelungit rugăciunea tărăgănată atât de mult, încât am început să ne temem că osândiţii s-ar putea îneca înainte de a li se tăia capetele”, povesteşte Ciupercă. Într-un târziu, rugăciunea s-a încheiat şi lordul Cregan a scos din teacă Gheaţa, uriaşa sabie din oţel valyrian care era mândria Casei sale, fiindcă sălbatica tradiţie a Nordului spunea că acela care dă sentinţa trebuie să şi mânuiască sabia, pentru ca sângele să nu păteze decât mâinile lui.

Fie el înalt lord sau călău de rând, rareori avusese cineva de executat atât de mulţi oameni ca lordul Cregan

Stark în acea dimineaţă ploioasă. Dar totul s-a încheiat într-o clipită. Condamnaţii trăseseră la sorţi ca să decidă cine va muri primul şi hazardul îl alesese pe ser Perkin Puricele. Când lordul Cregan l-a întrebat pe acel tâlhar şiret dacă are ceva de spus înainte de moarte, el a răspuns că vrea să îmbrace veşmintele negre. Poate că şi un lord din Sud i-ar fi îndeplinit dorinţa, sau poate că nu, dar Casa Stark e din Nord, unde tot ce e necesar pentru Rondul de Noapte se bucură de o înaltă consideraţie.

Şi când lordul Stark le-a poruncit oamenilor săi să-l salte pe Purice în picioare, ceilalţi condamnaţi au văzut o cale de salvare şi au repetat cererea lui ser Perkin. „Au început să strige cu toţii într-un glas”, povesteşte Ciupercă, „aidoma unui cor de beţivi urlând cuvintele unui cântec pe care nu şi-l amintesc decât pe jumătate”. Lepădăturile ridicate la rang de cavaleri şi oştenii, purtătorii palanchinului, servitorii, heraldul, paznicul pivniţei cu vinuri, trei Săbii Albe din Garda Regelui, toţi au simţit brusc o adâncă dorinţă de a apăra Zidul. Până şi Marele Maester Orwyle s-a alăturat acelui cor disperat. Şi a fost cruţat şi el, pentru că Rondul de Noapte are nevoie şi de bărbaţi care ştiu să folosească o pană de scris, nu numai de cei care pot mânui sabia.

În ziua aceea, n-au murit decât doi oameni. Unul a fost ser Gyles Belgrave, din Garda Regelui. Spre deosebire de fraţii lui juraţi, a refuzat şansa de a-şi înlocui mantia albă cu una neagră.

— Nu te înşeli, lord Stark, a spus, când i-a venit rândul. Un cavaler din Garda Regelui n-ar trebui să-i supravieţuiască suveranului său.

Lordul Cregan i-a tăiat capul cu o singură şi iute lovitură a săbiei Gheaţa.

Următorul (şi ultimul) dat morţii a fost lordul Larys Strong.

— Nu, lordul meu, a răspuns, când a fost întrebat dacă vrea să îmbrace veşmintele negre. O să plec într-un iad mai cald, dacă mi-o îngădui… dar am o ultimă dorinţă. Când o să

fiu mort, taie-mi piciorul strâmb cu sabia asta mare a ta. L-am târât după mine toată viaţa, vreau să scap de el măcar în moarte.

Lordul Stark i-a garantat că va avea parte de această favoare.

Aşa a pierit ultimul Strong şi o străveche şi glorioasă Casă şi-a găsit sfârşitul. Rămăşiţele pământeşti ale lordului Larys le-au fost încredinţate Surorilor Tăcute; după mulţi ani, osemintele lui şi-au găsit ultimul loc de odihnă la Harrenhal… în afară de piciorul strâmb. Lordul Stark a decretat că trebuie îngropat separat, într-un cimitir al săracilor, dar a dispărut înainte de a se întâmpla asta. Ciupercă ne povesteşte că a fost furat şi vândut unui vrăjitor, care l-a folosit pentru a-şi arunca vrăjile asupra cui dorea. (O poveste asemănătoare se spune şi despre laba piciorului prinţului Joffrey, smulsă în Fundătura Puricilor, ceea ce ne face să ne îndoim de adevărul amândurora, dacă nu cumva menirea lor e să ne convingă că toate picioarele au puteri malefice.)

Capul lordului Larys Strong şi al lui ser Gyles Belgrave au fost înfipte în ţepuşe şi înălţate de o parte şi de alta a porţilor Fortăreţei Roşii. Ceilalţi condamnaţi s-au întors în celulele lor, să aştepte încheierea pregătirilor pentru trimiterea lor la Zid. Ultimul rând al cronicii întristătoarei domnii a regelui Aegon al II-lea fusese scris.

În ziua următoare, Cregan Stark i-a înapoiat prinţului Aegon colanul de Mână a Regelui Neîncoronat, renunţând astfel, după un foarte scurt timp, la această demnitate. I-ar fi fost uşor s-o păstreze vreme de mulţi ani sau chiar să pretindă să fie numit regent până ce avea să ajungă tânărul Aegon la vârsta majoratului, dar Sudul nu-l interesa câtuşi de puţin.

— În Nord ninge, a dat el de veste, şi locul meu e la Winterfell.

Sub regenţi
Mâna cu capişon

Cregan Stark a renunţat la demnitatea de Mâna a Regelui şi a dat de veste că vrea să se întoarcă la Winterfell, dar, înainte de a pleca din Sud, avea de rezolvat o problemă spinoasă.

O pornise spre miazăzi cu o oaste imensă, alcătuită, în mare parte, din oameni care nu erau doriţi şi de care nu era nevoie în Nord, oameni a căror întoarcere ar fi îngreunat

viaţa celor dragi lăsaţi în urmă, putând chiar să le aducă moartea. Legenda (şi Ciupercă) ne spun că lady Alysanne a fost cea care a sugerat o rezolvare. Ţărmurile Tridentului erau pline de văduve, i-a reamintit ea lordului Stark; pline de femei, dintre care multe împovărate cu copii mici, care îşi trimiseseră bărbaţii la luptă pentru un lord sau altul, numai pentru a cădea în luptă. Cu iarna care bătea la uşă, în multe case ar fi fost bine-venit un spate puternic şi nişte mâini harnice.

În cele din urmă, peste o mie de nordici i-au însoţit pe Aly cea Neagră şi pe nepotul ei, lordul Benjicot, când, după nunta regelui, s-au întors în Ţinuturile Riverane. „Câte un lup pentru fiecare văduvă", a glumit Ciupercă, „ca să-i încălzească patul iarna şi să-i roadă oasele primăvara." Dar, la aşa-numitele Târguri de Văduve ţinute la Raventree, la Riverrun, la Septul de Piatră, la Gemenii şi la Fairmarket, s-au făcut nunţi cu sutele. Nordicii care n-au fost dornici să se însoare şi-au pus în schimb săbiile, cu jurământ, în slujba unor lorzi mai mari sau mai mărunţi, ca gărzi sau ca oşteni. E întristător să o spunem, dar au fost şi câţiva care au luat-o pe calea tâlhăriei şi au avut parte de morţi urâte, dar, în cea mai mare parte, căsătoriile la care se gândise lady Alysanne au însemnat o mare izbândă. Nordicii strămutaţi nu numai că au sporit puterea lorzilor riverani care i-au primit cu braţele deschise, şi mai ales pe a Caselor Tully şi Blackwood, dar au ajutat şi la reînvierea şi răspândirea credinţei în zeii vechi la sud de Gât.

Alţi nordici au preferat să înceapă o viaţă nouă căutându-şi norocul dincolo de Marea Îngustă. La câteva zile după renunţarea lordului Stark la demnitatea de Mână a Regelui, ser Marston Waters s-a întors de unul singur din Lys, unde fusese trimis să ia mercenari în slujba regelui. A acceptat cu bucurie iertarea nelegiuirilor sale din trecut şi a dat de veste că Triarhia se destrămase. Pe picior de război, cele Trei Fiice luau în serviciul lor companii libere de mercenari atât de repede pe cât puteau acestea să se formeze, oferind sume cu care banii de care dispunea el nici

măcar nu puteau spera să se compare. O mare parte dintre nordicii lordului Stark au văzut în asta un prilej favorabil. De ce să se întoarcă în locuri stăpânite de iarnă, ca să îngheţe sau să moară de foame, când dincolo de Marea Îngustă era aur? Ca urmare, nu a luat fiinţă doar o singură companie liberă, au făcut două. Haita de Lupi, condusă de Hallis Hornwood, poreclit Hal Nebunul, şi de Timotty Snow, bastard de Degetul lui Flint, era alcătuită numai din nordici, pe când Spărgătorii de Furtună, condusă de ser Oscar Tully şi cu toate cheltuielile acoperite din banii lui, cuprindea bărbaţi din toate colţurile Westerosului.

În timp ce aceşti aventurieri se pregăteau să plece din Debarcaderul Regelui, alţii soseau din întregul Ţinut, să vadă încoronarea şi nunta lui Aegon. Din vest au sosit lady Johanna Lannister şi tatăl ei, Ronald Westerling, lordul Cragului; din sud, patruzeci de Hightoweri din Oraşul Vechi, în frunte cu lordul Lyonel şi cu formidabila lady Samantha, văduva tatălui său. Deşi le era interzis să se căsătorească, pasiunea care îi unea era deja cunoscută şi atât de scandaloasă încât Înaltul Septon a refuzat să călătorească împreună cu ei şi a ajuns trei zile mai târziu, însoţit de lorzii Redwyne, Costayne şi Beesbury.

Lady Elenda, văduva lordului Borros, rămăsese la Capătul Furtunii cu fiul ei sugar, dar le trimisese pe fiicele sale Cassandra, Ellyn şi Floris să reprezinte Casa Baratheon. (Septonul Eustace ne spune că a patra fiică,

Maris, li se alăturase Surorilor Tăcute. În istorisirea lui Ciupercă, asta s-a întâmplat după ce nobila ei mamă a poruncit să i se smulgă limba, însă acest amănunt oribil poate fi cu siguranţă scos din poveste. Încă existenta credinţă că Surorile Tăcute nu au limbă nu e nimic mai mult decât un mit; evlavia le împiedică să vorbească, nu cleştii încinşi în foc.) Lady Baratheon l-a trimis pe tatăl ei, Royce Caron, lord de Cântecul Nopţii şi Mareşal al Hotarelor, să-i escorteze fetele pe drum şi să rămână cu ele, ca protector.

A venit şi Alyn Velaryon, iar fraţii Manderly s-au întors din nou din Portul Alb, împreună cu o sută de cavaleri cu

mantii albastre-verzui. Au venit oameni chiar şi de dincolo de Marea Îngustă, din Braavos şi Pentos, din toate cele Trei Fiice, din Vechiul Volantis. De pe Insulele Verii şi-au făcut apariţia trei prinţi negri înalţi, cu mantii de pene de o uluitoare splendoare. Toate grajdurile şi toate hanurile din oraş s-au umplut curând până la refuz, iar în afara zidurilor s-a înălţat un oraş de corturi şi pavilioane pentru cei care nu şi-au găsit loc în altă parte. Beţiile şi desfătările cărnii au fost acolo la ele acasă din belşug, spune Ciupercă; s-au înălţat mereu rugăciuni, au fost ospeţe şi s-au făcut lucruri bune, spune septonul Eustace. Patronii tavernelor din oraş s-au îngrăşat şi au fost o vreme în culmea încântării, ca şi târfele din Fundătura Puricilor şi suratele lor din frumoasele case de pe Strada Mătăsii, deşi oamenii de rând s-au plâns de zgomot şi de duhoare.

În zilele dinaintea nunţii, deasupra Debarcaderului Regelui a plutit un văl de disperată şi fragilă prietenie forţată, pentru că mulţi dintre cei care se îngrămădeau, dând nas în nas în crame şi cârciumi, stătuseră, cu un an în urmă, în părţi opuse ale câmpurilor de luptă. „Dacă sângele nu poate fi spălat decât cu sânge, Debarcaderul Regelui era plin de nespălaţi”, spune Ciupercă. Totuşi, pe străzi au fost mai puţine încăierări decât se aştepta aproape toată lumea şi n-au fost ucişi decât trei oameni. Poate că lorzii din Ţinut se săturaseră în sfârşit de război.

Groapa Dragonului fiind, în cea mai mare parte, o ruină, nunta prinţului Aegon cu prinţesa Jaehaera s-a celebrat în aer liber, pe culmea dealului Visenyei, unde au fost înălţate tribune imense, pentru ca toată nobilimea să poată sta confortabil, văzând totul foarte bine. Ziua a fost răcoroasă, dar însorită, povesteşte septonul Eustace. Era a şaptea zi din a şaptea lună a celui de-al o sută treizeci şi unulea an de după Cucerirea lui Aegon, cea mai de bun augur dată cu putinţă. Înaltul Septon din Oraşul Vechi a oficiat personal ceremonia şi din locul unde se aflau oamenii de rând s-a înălţat un strigăt asurzitor când Înalt Prea Sfinţitul i-a declarat pe prinţ şi prinţesă un singur trup. Zeci

de mii de oameni îngrămădiţi pe străzi i-au aclamat pe Aegon şi Jaehaera când au fost duşi, într-un palanchin deschis, către Fortăreaţa Roşie, unde prinţul a fost încoronat cu o diademă de aur galben, simplă, fără ornamente, şi proclamat Aegon din Casa Targaryen, al Treilea pe Numele Său, Rege al Andalilor, al Rhoynarilor şi al Primilor Oameni şi Stăpân al celor Şapte Regate. Aegon însuşi a pus coroana pe capul copilei care îi era mireasă.

Noul rege, deşi un băiat cu un aer solemn, era neîndoielnic chipeş, subţire la chip şi la trup, cu păr alb-argintiu şi ochi violeţi, iar regina era o copilă superbă. Nunta lor a fost cel mai generos spectacol din cele Şapte Regate de după încoronarea lui Aegon al II-lea în Groapa Dragonului. N-au lipsit decât dragonii. Pentru acel rege n-avea să urmeze un zbor triumfal în jurul zidurilor oraşului şi nicio coborâre maiestuoasă în curtea castelului. Iar celor cu un bun spirit de observaţie nu le-a scăpat o altă absenţă. Regina-văduvă nu se zărea nicăieri, deşi era bunica Jaehaerei. Alicent Hightower ar fi trebuit să fie de faţă.

Pentru că nu avea decât zece ani, prima acţiune a noului rege a fost numirea celor care urmau să-l protejeze şi să cârmuiască în numele lui până ce avea să împlinească vârsta majoratului. Ser Willis Fell, singurul supravieţuitor din Garda Regelui Viserys, a fost numit Lord Comandant al Săbiilor Albe, avându-l pe ser Marston Waters ca secund. Fiindcă amândoi erau consideraţi verzi, toate celelalte locuri din Garda Regelui au fost ocupate de negri. Ser Tyland Lannister, de curând întors din Myr, a fost făcut Mână a Regelui, iar lordul Leowyn Corbray a fost numit Protector al Ţinutului. Primul fusese verde, iar al doilea negru. Mai presus de ei se afla un consiliu de regenţă, alcătuit din lady Jeyne Arryn din Vale, lordul Corlys Velaryon de Driftmark, lordul Roland Westerling al Cragului, lordul Royce Caron de Cântecul Nopţii, lordul Manfryd Mooton de Iazul Fecioarelor, ser Torrhen Manderly de Portul Alb şi Marele Maester Munkun, de curând ales de Citadelă pentru a prelua colanul Marelui Maester Orwyle.

(Informaţii demne de încredere spun că şi lordului Cregan Stark i s-a oferit un loc printre regenţi, dar a refuzat. S-a remarcat că din Consiliu au fost omişi, printre alţii, Kermit Tully, Unwin Peake, Sabitha Frey, Thaddeus Rowan, Lyonel Hightower, Johanna Lannister şi Benjicot

Blackwood, dar septonul Eustace subliniază că numai lordul Peake a fost cu adevărat înfuriat de excluderea sa.)

Septonul Eustace a aprobat din toată inima acel consiliu, „şase bărbaţi puternici şi o femeie înţeleaptă, şapte care să ne conducă aici, pe pământ, aşa cum îi conduc cei Şapte, din cerul lor, pe toţi oamenii". Ciupercă a fost mai puţin impresionat. „Şapte regenţi înseamnă şase în plus", a spus el. „îl compătimesc pe bietul nostru rege." În ciuda îndoielilor bufonului, cei mai mulţi observatori păreau să aibă senzaţia că domnia lui Aegon al III-lea începea pe o notă plină de speranţă.

Restul anului 131 a fost un timp al despărţirilor, pentru că înalţii lorzi din Westeros au părăsit rând pe rând Debarcaderul Regelui pentru a se întoarce în castelele lor. Cele Trei văduve au plecat printre primii oaspeţi, după ce şi-au luat un rămas-bun înlăcrimat de la fiicele, fiii, fraţii şi verii lor care au rămas locului, ca însoţitori şi ostatici ai noului rege şi ai noii regine. Cregan Stark şi-a condus oastea cu mult micşorată pe Drumul Regelui, la două săptămâni după încoronare; trei zile mai târziu, lordul Blackwood şi lady Alysanne au plecat spre Raventree, cu o mie dintre nordicii lui Stark ca o trenă în urma lor. Lordul Lyonel şi iubita lui, lady Sam, au pornit-o spre sud, către Oraşul Vechi, împreună cu Hightowerii lor, pe când lorzii Rowan, Beesbury, Costayne, Tarly şi Redwyne l-au escortat pe Înaltul Septon către aceeaşi destinaţie. Lordul Kermit Tully şi cavalerii lui s-au întors la Riverrun, în timp ce fratele său, ser Oscar, a ridicat pânzele şi s-a îndreptat, cu Spărgătorii de Furtună, spre Tyrosh şi spre Ţinuturile Discordiei.

Totuşi, cineva nu a plecat aşa cum se plănuise. Ser Medrick Manderly acceptase să-i ducă pe condamnaţii trimişi la Zid până în Portul Alb cu galera lui, *Steaua*

Nordului. De acolo aveau să meargă pe uscat până la Castelul Negru. Dar, în dimineaţa când *Steaua Nordului* trebuia să părăsească portul, numărătoarea condamnaţilor a dezvăluit că unul lipsea. Se părea că Marele Maester Orwyle se răzgândise în privinţa îmbrăcării veşmintelor negre. Mituise un paznic ca să-i scoată lanţurile, se îmbrăcase cu zdrenţele unui cerşetor şi dispăruse în mahalalele oraşului. Nevrând să mai zăbovească, ser Medrick l-a condamnat pe paznicul care îl eliberase pe Orwyle să-i ia locul şi *Steaua Nordului* s-a avântat pe mare.

Către sfârşitul anului 131 D.C., Debarcaderul Regelui şi pământurile Coroanei au fost cuprinse de un „calm cenuşiu”, ne spune septonul Eustace.

Aegon al III-lea stătea pe Tronul de Fier când era necesar, dar altminteri era văzut rareori. Apărarea Ţinutului cădea în sarcina Lordului Protector, Leowyn Corbray, iar plictiseala cârmuirii de zi cu zi în a Mâinii Oarbe, Tyland Lannister. Cândva tot atât de înalt, cu părul tot atât de auriu şi tot atât de chipeş ca fratele său geamăn, răposatul lord Jason, ser Tyland fusese atât de desfigurat de torturile reginei, încât se ştia că doamnele mai noi de la Curte leşină la vederea lui. Ca să le cruţe, Mâna a început să-şi acopere capul cu un capişon de mătase în timpul evenimentelor festive. Poate că asta n-a fost o idee bună, pentru că îi dădea o înfăţişare sinistră şi, nu după mult timp, oamenii de rând din Debarcaderul Regelui spuneau pe şoptite poveşti despre un vrăjitor rău, cu mască, aflat în Fortăreaţa Roşie.

Însă mintea lui ser Tyland rămăsese ascuţită. Te-ai fi aşteptat ca, după torturi, să ţină cu înverşunare să se răzbune, dar aşa ceva s-a dovedit a fi departe de adevăr. În schimb, Mâna pretindea că memoria îi joacă feste stranii şi nu-şi poate aminti cine fusese verde şi cine fusese negru, în timp ce dădea dovadă de o neclintită loialitate faţă de fiul reginei care poruncise să fie torturat. Foarte repede şi fără să vorbească vreodată cineva despre asta, ser Tyland a ajuns să-l domine pe Leowyn Corbray, despre care Ciupercă spune: „Avea gâtul ca un butuc şi un butuc în loc de creier,

dar n-am mai întâlnit niciodată pe cineva care să dea vânturi atât de zgomotoase.” Prin lege, atât Mâna, cât şi Lordul Protector erau datori să se supună consiliului de regenţă, dar, pe măsură ce treceau zilele şi luna se rotea şi iar se rotea, regenţii se întâlneau din ce în ce mai rar, în vreme ce neobositul, orbul şi purtătorul de capişon Tyland Lannister căpăta tot mai multă putere.

Problemele cu care se confrunta erau descurajante pentru că iarna se pogorâse asupra Westerosului şi avea să dureze patru ani lungi, o iarnă tot atât de friguroasă şi de mohorâtă ca oricare alta din cele Şapte Regate, în Ţinut, negoţul ajunsese la pământ în timpul Dansului, numeroase sate, oraşe şi castele fuseseră distruse sau ieşiseră din război slăbite, iar drumurile şi pădurile erau bântuite de bande de tâlhari şi de oameni fără căpătâi.

O problemă mult mai urgentă era regina-văduvă, care refuza să facă pace cu noul rege. Uciderea ultimului ei fiu preschimbase inima lui Alicent în piatră. Niciunul dintre regenţi nu voia s-o condamne la moarte, unii din milă, iar alţii de teamă că o asemenea execuţie ar reaprinde scânteia războiului. Totuşi, nu i se putea permite să ia parte la viaţa de la Curte, ca mai înainte. Era în stare să reverse o ploaie de blesteme asupra regelui sau să smulgă pumnalul unui oştean imprudent din gardă. Nu putea fi lăsată nici în compania micii regine; când i se îngăduise ultima dată să ia masa împreună cu Înălţimea Sa, îi spusese Jaehaerei să-i taie soţului ei gâtul în somn, ceea ce o făcuse pe copilă să ţipe. Neavând altceva de ales, ser Tyland a încuiat-o pe regină în apartamentele ei din Cetăţuia lui Maegor; era o întemniţare în condiţii blânde, totuşi o întemniţare.

Mâna s-a hotărât să reaprindă negoţul în cele Şapte Regate şi a început să reconstruiască. Atât înalţii lorzi, cât şi norodul au fost încântaţi când a desfiinţat dările puse de Rhaenyra şi de lordul Celtigar. Având aurul Coroanei din nou la loc sigur, ser Tyland a dat deoparte un milion de dragoni de aur, sub formă de împrumuturi pentru lorzii ale căror castele fuseseră distruse în timpul Dansului. (Deşi mulţi s-au

folosit de ele, împrumuturile au dus la o ruptură între Tronul de Fier şi Banca de Fier din Braavos.) A poruncit şi să se construiască trei hambare fortificate imense, în Debarcaderul Regelui, Lannisport şi Gulltown, şi să se cumpere îndeajuns de multe grâne pentru umplerea lor. (Acest ultim decret a dus la o creştere a preţului grânelor, ceea ce a încântat oraşele şi lorzii care aveau de vânzare porumb, grâu şi orz, dar i-a înfuriat pe proprietarii hanurilor şi ai tavernelor şi, în general, pe toţi cei săraci şi flămânzi.)

Deşi a poruncit încetarea lucrului la imensele statui ale prinţilor Aemond şi Daeron dorite de Aegon al II-lea (nu înainte de a fi fost sculptate capetele celor doi), Mâna a pus sute de zidari şi de dulgheri să lucreze la refacerea Gropii Dragonului. Tot din porunca lui au fost întărite porţile oraşului, ca să poată face mai bine faţă atât atacurilor din afara zidurilor, cât şi celor din interior. Mâna a dat de ştire şi că, din banii Coroanei, aveau să fie construite cincizeci de galere de luptă noi. Când i s-au pus întrebări, le-a spus regenţilor că vrea să le dea de lucru marangozilor şi să poată apăra oraşul de flotele Triarhiei… dar mulţi bănuiau că adevăratul său scop e să micşoreze dependenţa Coroanei de Casa Velaryon de Driftmark.

Poate că, dându-le de lucru constructorilor de corăbii, Mâna s-a gândit totodată şi la războiul care continua în vest. Urcarea lui Aegon al III-lea pe tron a pus capăt celor mai sângeroase lupte din Dansul Dragonilor, dar nu e întru totul corect să afirmăm că încoronarea tânărului rege a adus pacea în cele Şapte Regate. În primii trei ani de domnie a regelui băiat, în vest s-au dat lupte, căci lady Johanna de Casterly Rock a continuat, în numele fiului ei, tânărul lord Loreon, să opună rezistenţă jafurilor oamenilor de fier ai lui Dalton Greyjoy. Amănuntele acelui război sunt în afara ţelului cronicii noastre (pentru cei care vor să le afle, deosebit de interesante sunt capitolele dedicate acestor evenimente în lucrarea Arhimaesterului Mancaster intitulată *Demonii Mării: O cronică a Copiilor Zeului înecat al Insulelor).* E de ajuns să spunem că, deşi Krakenul Roşu s-a

dovedit un aliat preţios pentru negri pe toată durata Dansului Dragonilor, încheierea păcii a demonstrat că oamenii de fier n-aveau mai mult respect pentru ei decât pentru verzi.

Dalton Greyjoy a încetat brusc să se autointituleze Rege al Insulelor de Fier, dar n-a dat aproape nicio atenţie edictelor Tronului de Fier în toţi acei ani… poate fiindcă regele nu era decât un băiat, iar Mâna lui, un Lannister. Când i s-a poruncit să-şi înceteze raidurile, le-a continuat la fel ca mai înainte. Când i s-a cerut să înapoieze femeile răpite de oamenii lui de fier, a spus că „numai Zeul înecat poate rupe legătura dintre un bărbat şi nevestele lui de sare”. Când a primit ordin să le înapoieze Insula Frumoasă foştilor ei stăpâni, a răspuns: „Dacă se vor înălţa de sub valuri, le voi înapoia bucuros tot ce le-a aparţinut.”

Când Johanna Lannister a încercat să-şi construiască o nouă flotă de război, Krakenul Roşu i-a atacat docurile de lucru şi a ars totul, profitând de ocazie şi ca să răpească alte o sută de femei. Mâna i-a trimis un mesaj cu reproşuri furioase, la care lordul Dalton a răspuns: „S-ar părea că femeile din vest preferă bărbaţii de fier în locul leilor laşi, pentru că sar în apă şi ne imploră să le luăm cu noi.”

De cealaltă parte a Westerosului, vânturile războiului suflau şi pe deasupra Mării Înguste. Asasinarea lui Sharako Lohar din Lys, amiralul care conducea flota Triarhiei când se petrecuse dezastrul din Defileu, se dovedise a fi scânteia ce dezlănţuise pe cele Trei Fiice un foc mistuitor, preschimbând rivalităţile mocnite dintre Tyrosh, Lys şi Myr într-un război pe faţă. În prezent, toată lumea e de acord că moartea lui Sharako i s-a datorat unui conflict personal; trufaşul amiral a fost omorât de un rival, pentru obţinerea favorurilor unei curtezane cunoscute drept Lebăda Neagră. Însă, la data respectivă, a fost considerată asasinat politic şi bănuielile s-au îndreptat către myrisheni. Când între Lys şi Myr a izbucnit războiul, Tyrosh a profitat de ocazie ca să revendice Treptele de Piatră.

Pentru a transforma pretenţia în faptă, Arhonul de

Tyrosh l-a chemat pe Racallio Ryndoon, pomposul căpitan-general care comandase cândva forţele Triarhiei în lupta cu Daemon Targaryen. Racallio a invadat insulele cât ai clipi şi l-a condamnat la moarte pe Regele Mării Înguste din acel moment… doar pentru a se hotărî să ia el însuşi coroana, trădându-l pe Arhon şi trădându-şi oraşul de baştină. Ca urmare a încâlcitului război izbucnit apoi între patru tabere diferite, corăbiile negustorilor n-au mai putut străbate capătul de miazăzi al Mării Înguste, ceea ce a împiedicat Debarcaderul Regelui, Duskendale, Iazul Fecioarelor şi Gulltown să facă negoţ cu Estul. Pentos, Braavos şi Lorath au avut de suferit din acelaşi motiv şi au trimis soli la Tronul de Fier, sperând într-o alianţă împotriva lui Racallio şi a celor Trei Fiice arţăgoase. Ser Tyland le-a făcut o primire generoasă, dar le-a refuzat propunerea.

— Westerosul ar face o mare greşeală încâlcindu-se în nesfârşitele certuri ale Oraşelor Libere, le-a spus el regenţilor din consiliu.

Fatidicul an 131 D.C. s-a încheiat cu mări în flăcări, atât în estul, cât şi în vestul celor Şapte Regate, şi cu viscole năpustindu-se asupra Winterfellului şi a Nordului. Nici în Debarcaderul Regelui starea de spirit n-avea nimic de-a face cu încântarea. Oamenii de rând din oraş erau din ce în ce mai puţin vrăjiţi de băiatul rege şi de mica regină, pe care nimeni nu-i mai văzuse după nuntă, iar şoaptele despre „Mâna cu capişon” se răspândeau rapid. Deşi Păstorul „renăscut” fusese prins de Mantiile Aurii şi lăsat fără limbă, în locul lui se ridicaseră alţii, care spuneau, în predicile lor, că Mâna Regelui practică arte nelegiuite, bea sânge de prunc şi, pe deasupra, mai e şi „un monstru care-şi ascunde faţa pocită de zei şi de oameni.”

Între zidurile Fortăreţei Roşii treceau din gură în gură şoapte despre rege şi regină. Căsătoria lor fusese de la bun început o problemă. Şi mirele, şi mireasa erau copii; Aegon al III-lea avea acum unsprezece ani, iar Jaehaera opt. După căsătorie, se întâlneau prea puţin unul cu altul altfel decât cu prilejul ceremoniilor oficiale, dar şi acelea erau rare,

pentru că mica regină detesta să iasă din camerele ei. „Amândoi sunt zdrobiţi”, a spus Marele Maester Munkun într-o scrisoare către Conclav. Fata îi privise pe Sânge şi pe Brânză omorându-i fratele geamăn. Regele îşi pierduse patru fraţi, apoi îşi văzuse unchiul dând-o pe mama lui de mâncare unui dragon. „Ăştia nu sunt copii normali”, a scris Munkun. „N-au în ei niciun strop de bucurie; nu râd şi nu se joacă. Fata îşi udă noaptea patul şi, când e dojenită, plânge neconsolată. Chiar doamnele ei de onoare spun că are opt ani şi merge pe patru. Dacă nu i-aş fi pus somn-dulce în lapte înainte de nuntă, sunt convins că s-ar fi prăbuşit în timpul ceremoniei.”

Cât despre rege, Marele Maester a continuat scriind: „Aegon dă dovadă de foarte puţin interes faţă de soţia lui sau faţă de orice altă fată. Nu călăreşte, nu vânează, nu se antrenează pentru turniruri, dar nu-i fac plăcere nici distracţiile din interior, precum cititul, dansul şi cântecele. Raţiunea lui pare destul de sănătoasă, dar el, unul, nu începe niciodată o conversaţie, iar când i se vorbeşte răspunsurile sunt atât de scurte, încât ai crede că vorbirea e pentru el ceva dureros. Nu are niciun alt prieten în afară de bastardul Gaemon Păr-Alb şi noaptea doarme rareori. La ora lupului îl găseşti adesea la o fereastră, privind stelele, dar când i-am dus *Regatele Cerului,* lucrarea Arhimaesterului Lyman, nu a părut nicidecum interesat. Zâmbeşte rareori şi nu râde niciodată, dar nu dă niciodată semne că ar fi mânios sau speriat, n-o face decât în privinţa dragonilor, până şi numai la auzul acestui cuvânt îl cuprinde o furie groaznică, neobişnuită. Orwyle spunea că Înălţimea Sa e calm şi stăpân pe sine; eu spun că băiatul e mort pe dinăuntru. Merge prin Fortăreaţa Roşie ca o stafie. Fraţi ai mei, trebuie să fiu sincer. Mă tem pentru regele nostru şi mă tem pentru regat.”

Din păcate, temerile lui aveau să se dovedească întemeiate. Anul 131 D.C. fusese un an rău, dar următorii doi aveau să fie şi mai răi.

Au început pe o notă de rău augur, când fostul Mare

Maester Orwyle a fost descoperit într-un lupanar numit Mama, din capătul de jos al Străzii Mătăsii. Lipsit de părul capului, de barbă şi de colan şi spunându-şi Bătrânul Wyl, îşi câştiga pâinea măturând, frecând podelele, asigurându-se că muşteriii n-au sifilis şi amestecând ceai de lună cu poţiuni din calomfir şi busuiocul cerbilor, pentru ca „fiicele" Mamei să scape de copiii nedoriţi. Nimeni nu i-a dat Bătrânului Wyl nicio atenţie până când nu s-a apucat să le înveţe pe fetele cele mai tinere ale Mamei să scrie şi să citească. Una dintre ele i-a arătat noua sa deprindere unui sergent din rândul Mantiilor Aurii, care a devenit bănuitor şi l-a luat pe bătrân cu el, ca să i se pună întrebări. Adevărul a ieşit curând la lumină.

Pedeapsa pentru dezertarea din Rondul de Noapte era moartea. Deşi Orwyle încă nu-şi rostise legămintele, aproape toată lumea l-a considerat sperjur. Nu putea fi vorba să i se îngăduie să se îmbarce pe o corabie care să-l ducă la Zid. La început, lordul Stark îl condamnase la moarte şi toţi regenţii au fost de acord că sentinţa asta trebuia pusă în aplicare. Ser Tyland nu i-a contrazis, dar le-a atras atenţia că e nevoie de cineva care să înfăptuiască Dreptatea Regelui, căci el, fiind orb, nu putea să mânuiască sabia. Sub acest motiv, Mâna l-a închis pe Orwyle într-o celulă din turn (mare, bine aerisită şi mult prea confortabilă, după cum l-au învinovăţit unii) până când avea să fie găsit un călău potrivit. Nici septonul Eustace, nici Ciupercă nu s-au lăsat amăgiţi; Orwyle făcuse parte, alături de Tyland, din consiliile verzi ale lui Aegon al II-lea şi evident că o veche prietenie şi amintirea a tot ce înduraseră împreună aveau un rol în hotărârea Mâinii. Fostul Mare Maester a primit chiar şi o pană, cerneală şi pergament, ca să-şi poată continua confesiunile. Şi asta a şi făcut, în cea mai mare parte a următorilor doi ani, povestind pe larg despre domniile lui Viserys Întâiul şi Aegon al II-lea într-o scriere ce avea să fie de un nepreţuit folos pentru întocmirea *Istorisirii adevărate* semnate de succesorul său.

Peste nici două săptămâni, la Debarcaderul Regelui s-

au primit veşti despre bande de sălbatici din Munţii Lunii care coborau în număr mare în Valea lui Arryn, puşi pe jaf, iar lady Jeyne Arryn a plecat de la Curte, îndreptându-se spre Gulltown la bordul unei corăbii, ca să-şi apere propriile pământuri şi supuşii. Şi de-a lungul hotarelor dornishene au apărut tulburări rău prevestitoare, pentru că Dorne avea o nouă cârmuitoare în persoana Aliandrei Martell, o fată neobrăzată, care se credea „noua Nymeria” şi care făcuse din toţi lorzii tineri din partea de miazăzi a Munţilor Roşii rivali dornici s-o cucerească. Ca să poată ţine piept incursiunilor ei, şi lordul Caron a plecat din Debarcaderul Regelui şi s-a întors la Cântecul Nopţii, lângă hotarul cu Dorne. Astfel, cei şapte regenţi au devenit cei cinci. Dintre aceştia, cel mai influent era, fără dubiu, Şarpele Mărilor, căci bogăţia, experienţa şi alianţele lui îl puneau mai presus decât egalii săi în rang. Mai mult decât atât, părea singurul om în care tânărul rege era dispus să se încreadă.

Din toate aceste motive, Ţinutul a primit o lovitură cumplită în a şasea zi a celei de-a treia luni a anului 132 D.C., când Corlys Velaryon, Lordul Valurilor, s-a prăbuşit în vreme ce urca pe treptele în spirală ale Fortăreţei Roşii din Debarcaderul Regelui. Marele Maester Munkun s-a repezit să-i vină în ajutor, dar Şarpele Mărilor era deja mort.

În vârstă de şaptezeci şi nouă de ani, fusese în slujba a patru regi şi a unei regine, navigase pe mări până la capetele pământului, ridicase Casa Velaryon pe culmi ale

bogăţiei şi puterii nemaiatinse până atunci, se însurase cu o prinţesă care ar fi putut fi regină, copiii săi fuseseră călăreţi de dragoni, construise oraşe şi flote, îşi dovedise curajul pe timp de război şi înţelepciunea pe timp de pace. În cele Şapte Regate n-avea să se mai nască niciodată cineva aidoma lui. Murind, a făcut o gaură imensă în ţesătura zdrenţuită a Ţinutului.

Trupul lordului Corlys a fost depus vreme de şapte zile la picioarele Tronului de Fier, pentru a-i aduce cât mai multă lume ultimul omagiu. Rămăşiţele pământeşti i-au fost apoi duse la Driftmark cu corabia *Sărutul Sirenei,* care i-a avut căpitani pe Marilda din Hull şi pe fiul ei Alyn. Pe urmă, coca vechii corăbii *Şarpele Mărilor* a fost readusă pe mare şi remorcată până în apele adânci din partea de răsărit a Pietrei Dragonului, unde Corlys Velaryon a fost lăsat să se odihnească pentru totdeauna sub valuri, pe vasul de la care îşi luase numele. Se spune că, după scufundarea trupului, Cannibal a trecut în zbor planat pe deasupra, cu aripile lui negre întinse într-un ultim salut. (Un amănunt emoţionant, dar mai mult ca sigur doar o simplă înfloritură adăugată mai târziu. Din câte ştim despre Cannibal, mai degrabă ar fi mâncat cadavrul decât să îl salute.)

Tânărul de obârşie umilă pe nume Alyn din Hull, devenit Alyn Velaryon, era moştenitorul ales de Şarpele Mărilor, dar succesiunea nu a rămas necontestată. Trebuie să ne reamintim că, pe vremea regelui Viserys, un nepot de-al lordului Corlys, ser Vaemond Velaryon, îşi ridicase glasul, declarându-se moştenitor legitim al Driftmarkului. Plătise pentru revolta lui cu capul, dar lăsase în urmă o soţie şi mai mulţi fii. Ser Vaemond era fiul fratelui mai mare al Şarpelui Mărilor. Şi alţi cinci nepoţi, copiii altui frate, au avut de asemenea pretenţii. Când au venit în faţa lui Viserys, deja bolnav şi slăbit, să-şi ceară drepturile, au făcut o greşeală cumplită punând la îndoială legitimitatea fiilor Rhaenyrei. Regele a poruncit să li se smulgă limbile pentru această insolenţă, dar le-a îngăduit să-şi păstreze capetele. Trei dintre „cei cinci tăcuţi” îşi găsiseră moartea în timpul

Dansului, luptând pentru Aegon al II-lea împotriva Rhaenyrei… dar doi supravieţuiseră, ca şi fiii lui ser Vaemond, şi, după moartea lordului Corlys, s-au făcut din nou auziţi, insistând că au mai multe drepturi asupra Driftmarkului decât „acest bastard din Hull, cu un şoricel drept mamă”.

Fii lui ser Vaemond, Daemion şi Daeron, şi-au prezentat cererea în faţa consiliului din Debarcaderul Regelui. Când Mâna şi regenţii le-au respins-o, au fost destul de înţelepţi ca să accepte hotărârea şi să se împace cu lordul Alyn, care i-a răsplătit cu pământuri pe Driftmark, cu condiţia să adauge corăbii la flota lui. Verii lor tăcuţi au ales o altă cale. „Neavând limbi cu care să-şi poată rosti cererea, au preferat ca argument săbiile”, povesteşte Ciupercă. Au plănuit să-l ucidă pe tânărul lord, dar au dat greş, fiindcă gărzile din Driftmark s-au dovedit loiale memoriei Şarpelui Mărilor şi moştenitorului ales de el. Ser Malentine a fost ucis în timpul încercării de asasinat. Ser Rhogar a fost condamnat la moarte, dar s-a salvat îmbrăcând veşmintele negre.

Alyn Velaryon, bastardul adus pe lume de Şoricel, a fost învestit oficial cu titlul de Lord al Valurilor şi Stăpân al Driftmarkului. Imediat după aceea, a venit la Debarcaderul Regelui, să pretindă locul Şarpelui Mărilor din consiliul regenţilor. (Lordului Alyn nu i-a lipsit curajul niciodată, nici măcar când nu era decât un băiat.) Mâna i-a mulţumit şi l-a trimis acasă… ceea ce e uşor de înţeles, fiindcă în 132 D.C., Alyn Velaryon avea doar şaisprezece ani. Locul lordului Corlys îi fusese deja oferit unui bărbat mai vârstnic, cu mai multă experienţă: lui Unwin Peake, lord de Starpike, lord de Dunstonbury şi lord de Whitegrove.

În 132 D.C., pe ser Tyland îl îngrijora o altă problemă, mult mai arzătoare: succesiunea. Lordul Corlys fusese bătrân şi slăbit, dar neaşteptata lui moarte era o sumbră readucere în minte a faptului că oricine poate muri, oricând, chiar şi regii tineri, care par sănătoşi, precum Aegon al III-lea. Război, boală, accident… se poate muri din atât de

multe cauze şi, dacă regele şi-ar fi pierdut viaţa, cine i-ar fi urmat la tron?

— Dacă moare fără niciun urmaş, o să dansăm din nou, oricât de puţin ne-ar plăcea muzica, i-a avertizat lordul Manfryd Mooton pe ceilalţi regenţi.

Regina Jaehaera avea dreptul la tron într-o tot atât de mare măsură ca şi regele sau, după părerea unora, chiar într-o mai mare măsură, dar toată lumea a recunoscut că ar fi fost curată nebunie s-o aşezi pe Tronul de Fier pe fetiţa aia dulce, prostuţă şi speriată. Când a fost întrebat, regele Aegon însuşi l-a propus pe paharnicul său, Gaemon Păr-Alb, reamintindu-le regenţilor că băiatul „a mai fost rege”. Era o soluţie imposibilă.

De fapt, în Ţinut nu existau decât două pretendente acceptabile: surorile vitrege ale regelui, Baela şi Rhaena Targaryen, fiicele gemene ale prinţului Daemon şi ale primei sale soţii, lady Laena Velaryon. Fetele aveau acum şaisprezece ani, erau înalte, zvelte, cu părul argintiu şi foarte îndrăgite în oraş. După încoronare, Aegon ieşise rareori din Fortăreaţa Roşie, iar micuţa lui regină nu-şi părăsea niciodată apartamentele, aşa că, în cea mai mare parte a anului precedent, Rhaena şi Baela fuseseră cele care ieşiseră să vâneze, cu sau fără şoimi, să le dea de pomană săracilor, să primească soli sau să viziteze lorzi, însoţite de Mâna Regelui, şi de la ele se aştepta să fie gazde la ospeţe (care erau foarte puţine) şi la baluri, mascate sau nu (care încă nu existaseră). Locuitorii oraşului nu vedeau alţi Targaryen în afară de cele două gemene.

Dar consiliul avea probleme chiar şi în privinţa lor, iar părerile erau împărţite.

— Rhaena ar fi o regină superbă, a spus Leowyn Corbray, dar ser Tyland le-a atras atenţia că Baela ieşise prima din pântecul mamei sale.

— Baela e prea sălbatică, a obiectat ser Torrhen Manderly. Cum ar putea cârmui Ţinutul când nu se poate struni pe ea însăşi?

Ser Willis Fell a fost de acord:

— Trebuie să fie Rhaena. Are un dragon, iar sora ei nu are.

— Baela a zburat cu un dragon, a răspuns lordul Corbray. Rhaena are un pui.

— Dragonul Baelei l-a doborât pe fostul nostru rege, a ripostat Roland Westerling. În Ţinut sunt mulţi care nu vor uita asta niciodată. Încoronaţi-o, şi-o să redeschidem toate rănile vechi.

Marele Maester Munkun a fost cel care a pus capăt dezbaterii, spunând:

— Lorzii mei, n-are nicio importanţă. Amândouă sunt *fete.* Chiar atât de puţin am învăţat din măcel? Trebuie să ţinem cont de dreptul primului născut, aşa cum a fost stabilit de Marele Consiliu, în 101. Pretendentul de parte bărbătească are întâietate faţă de cel de parte femeiască.

— Şi cine e pretendentul ăsta de parte bărbătească, lordul meu? a întrebat ser Tyland. S-ar părea că i-am ucis pe toţi.

Munkun n-a avut niciun răspuns, dar a spus că va face un studiu. Şi importanta problemă a succesiunii a rămas nerezolvată.

Această nesiguranţă nu le scăpa pe gemene de atenţia servilă a tuturor peţitorilor, confidentelor, însoţitoarelor şi a altor linguşitori nerăbdători să devină prietenii presupuselor moştenitoare ale regelui, iar fiecare dintre cele două surori se purta altfel cu lingăii şi diferenţa dintre reacţiile lor era ca de la cer la pământ. Pe când Rhaena era încântată să se afle în centrul vieţii de la Curte, Baela se zburlea la auzul laudelor şi îi făcea plăcere să-i ia peste picior şi să-i chinuiască pe peţitorii care roiau în jurul ei ca fluturii de noapte.

În copilărie, gemenele fuseseră de nedespărţit şi de nedeosebit, dar, după ce se despărţiseră, ceea ce li se întâmplase le modelase în moduri foarte diferite. În Vale, ca pupilă a puternicei lady Jeyne, Rhaenyra se bucurase de o viaţă de confort şi privilegii. Cameristele îi periaseră părul şi o ajutaseră să se îmbăieze, pe când menestrelii îi slăviseră

frumuseţea în ode şi cavalerii se întrecuseră în turniruri ca să-i câştige favorurile. La fel era şi în Debarcaderul Regelui, unde zeci de tineri galanţi rivalizau ca să-i primească zâmbetele, pictorii o implorau să le îngăduie s-o deseneze sau s-o picteze şi cele mai iscusite croitorese din oraş îşi doreau să aibă onoarea de a-i face rochii. Şi oriunde se ducea Rhaena venea şi Morning, tânăra ei femelă dragon, cel mai adesea încolăcindu-i-se pe umeri ca o eşarfă.

Timpul petrecut de Baela la Piatra Dragonului nu fusese la fel de lipsit de probleme şi se încheiase cu foc şi sânge. Când venise la Curte, era mai sălbatică şi mai încăpăţânată decât orice altă tânără de vârsta ei din Ţinut. Rhaena era zveltă şi graţioasă; Baela era subţire şi sprintenă. Rhaena adora să danseze; Baela adora să călărească… şi să zboare, deşi plăcerea asta îi fusese luată când dragonul ei murise. Îşi purta părul argintiu tuns tot atât de scurt ca al unui băiat, ca să nu-i biciuiască faţa când călărea. Izbutea de nenumărate ori să scape de însoţitoarele ei nobile şi să caute aventuri pe străzi. Lua parte la cursele de cai ale beţivilor de pe Calea Surorilor şi la traversările înot ale Gurii Apei Negre (despre ai cărei curenţi puternici se ştia că înecaseră mulţi înotători vânjoşi), sub lumina lunii, bea cu Mantiile Aurii în cazărmile lor, făcea prinsori pe bani şi uneori pe propriile haine în găurile de şobolani din Fundătura Puricilor. O dată a dispărut vreme de trei zile şi, la întoarcere, a refuzat să spună unde fusese.

Încă şi mai grav, îi plăcea să-şi aleagă drept însoţitori oameni nepotriviţi. Îi aducea cu ea acasă, în Fortăreaţa Roşie, ca pe nişte câini vagabonzi şi insista să i se găsească fiecăruia câte o poziţie în castel sau să facă parte din suita ei. Printre aceşti favoriţi ai prinţesei se numărau un scamator tânăr şi frumos, un ucenic de fierar căruia îi admira muşchii, un cerşetor fără picioare de care i se făcuse milă, un şarlatan căruia îi izbuteau trucuri ieftine şi pe care ea îl lua drept vrăjitor adevărat, scutierul chipeş al unui cavaler rătăcitor, ba chiar şi două fete foarte tinere dintr-un lupanar, gemene „ca noi, Rhae”. O dată s-a întors cu o

întreagă trupă de saltimbanci.

Nici septa Amarys, însărcinată să se ocupe de instruirea ei religioasă şi morală, şi nici măcar septonul Eustace nu păreau în stare să-i înfrâneze purtările lipsite de prudenţă.

— Fata trebuie măritată, şi asta când mai curând, i-a spus Eustace Mâinii Regelui, altminteri mă tem că ar putea să dezonoreze casa Targaryen şi să-l facă de râs pe Înălţimea Sa, fratele ei.

Ser Tyland a înţeles logica sfatului septonului… dar punerea în aplicare nu era lipsită de pericole. Baela nu ducea lipsă de peţitori. Era tânără, frumoasă, sănătoasă şi de cea mai înaltă obârşie; orice lord din cele Şapte Regate ar fi fost încântat să şi-o facă soţie. Însă o alegere greşită ar fi putut avea urmări grave, pentru că soţul ei urma să se afle foarte aproape de tron. Un soţ lipsit de scrupule, corupt sau peste măsură de ambiţios ar fi putut fi cauza unui război şi a unor suferinţe fără sfârşit. Regenţii au luat în considerare o listă de douăzeci de pretendenţi acceptabili. Lordul Tully, lordul Blackwood, lordul Hightower (încă neînsurat, deşi văduva tatălui său îi era concubină) au fost propuşi, alături de alţii, mai puţin tentanţi, printre care Dalton Greyjoy (Krakenul Roşu se lăuda că are o sută de neveste de sare, dar nu-şi luase niciodată o soţie de piatră), un frate mai mic al Prinţesei din Dorne, ba chiar şi potlogarul de Racallio Ryndoon. Până la urmă, toţi au fost daţi deoparte dintr-un motiv sau altul.

În final, Mâna şi regenţii au decis să i-o dea pe lady Baela în căsătorie lui Thaddeus Rowan, lord de Crângul de Aur. Rowan era, fără niciun dubiu, o alegere prudentă. A doua lui soţie murise cu un an înainte şi se ştia că e în căutarea unei fecioare potrivite să-i ia locul. Bărbăţia lui nu putea fi pusă la îndoială: avea doi băieţi de la prima soţie şi alţi cinci de la a doua. Fiindcă nu avea fete, Baela ar fi fost stăpâna de necontestat a castelului. Cei patru copii mai mici erau încă acasă, aveau nevoie de grija unei femei. Faptul că toţi urmaşii lordului Rowan erau băieţi cântărea greu în

favoarea lui; dacă el şi lady Baela ar fi adus pe lume un fiu, Aegon al III-lea ar fi avut un succesor legitim.

Lordul Thaddeus era un bărbat sincer, entuziast, vesel, pe placul tuturor şi respectat de toată lumea, un soţ iubitor şi un tată bun pentru fiii săi. În timpul Dansului, luptase pentru regina Rhaenyra şi o făcuse cu iscusinţă şi curaj. Era mândru, dar nu arogant, judeca după dreptate fără a fi răzbunător, le era loial prietenilor, respecta religia fără a fi din cale afară de cucernic, nu-l tulburau ambiţii necuvenite. Dacă lady Baela ar fi moştenit tronul, ar fi fost consortul ideal, punându-şi în slujba ei toate forţele şi toată înţelepciunea, fără a încerca s-o domine sau să uzurpe locul ce i se cuvenea ei de drept. Septonul Eustace ne povesteşte că regenţii au fost foarte încântaţi de rezultatul discuţiilor lor.

Când a aflat ce soţ îi aleseseră, Baela Targaryen nu le-a împărtăşit încântarea.

— Lordul Rowan e cu patruzeci de ani mai bătrân decât mine, e chel ca un pietroi şi burta lui cântăreşte mai mult decât cântăresc eu, se zice că i-ar fi spus ea Mâinii Regelui. După care a adăugat: M-am culcat cu doi dintre fiii lui. Cu cel mai mare şi cu al treilea născut, cred că e al treilea. Nu cu amândoi odată, ar fi fost indecent.

Nu putem spune dacă era sau nu un adevăr. Lady Baela era cunoscută pentru obiceiul ei de a-i provoca înadins pe alţii. Dacă asta a urmărit, a avut parte de o izbândă. Mâna a trimis-o în camerele ei şi i-a pus gărzi la uşă, ca să fie sigur că rămâne acolo până se întrunesc regenţii.

Însă a doua zi a descoperit, spre groaza sa, că lady Baela fugise din castel folosindu-se de mijloace tainice (mai târziu s-a aflat că a ieşit pe fereastră, şi-a schimbat hainele cu ale unei spălătorese şi a părăsit castelul pe poarta din faţă). Când s-a pornit în urmărirea ei, era la jumătatea drumului către celălalt ţărm al Golfului Apei Negre, căci plătise un pescar ca s-o ducă la Driftmark. Acolo l-a căutat pe vărul ei, Lordul Valurilor, apoi şi-a rostit legămintele căsătoriei cu el. Două săptămâni mai târziu, Alyn Velaryon şi

Baela Targaryen s-au căsătorit în septul din Piatra Dragonului. Mireasa avea şaisprezece ani, iar mirele aproape şaptesprezece.

Ultragiaţi, mai mulţi regenţi l-au îndemnat pe ser Tyland să-i ceară Înaltului Septon să anuleze căsătoria, dar răspunsul Mâinii a fost unul de năucită resemnare. Imaginându-şi că lady Baela îi sfidase de dragul scandalului, nu de al mirelui său, a preferat să fie prudent, adică a dat de înţeles că regele şi Curtea aranjaseră căsătoria.

— Băiatul are sânge nobil, i-a asigurat el pe regenţi, şi nu mă îndoiesc că se va dovedi tot atât de loial ca fratele lui.

Orgoliul rănit al lordului Thaddeus Rowan a fost vindecat de logodna cu Floris Baratheon, o fecioară de paisprezece ani considerată de toate lumea cea mai frumoasă dintre cele „Patru Furtuni”, cum ajunseseră să fie numite cele patru fiice ale lordului Borros. Pentru ea, numele nu s-a potrivit. Dulce şi oarecum frivolă, şi-a găsit sfârşitul doi ani mai târziu, pe patul de lăuză. Căsătoria furtunoasă era cea de la Piatra Dragonului, după cum avea s-o dovedească trecerea anilor.

Fuga Baelei Targaryen, în miez de noapte, de cealaltă parte a Golfului Apei Negre, le-a confirmat Mânii şi consiliului regenţilor îndoielile în privinţa ei.

— Fata e sălbatică, încăpăţânată şi capricioasă, întocmai cum ne-am temut, a declarat ser Willis Fell, cu tristeţe, şi acum s-a legat de bastardul parvenit al lordului Corlys. Cu un tată şarpe şi o mamă şoarece… el o să ne fie prinţ consort?

Regenţii au căzut de acord: Baela Targaryen nu putea fi moştenitoarea regelui Aegon.

— Trebuie să fie lady Rhaena, a spus Mooton, dacă se mărită.

De data asta, la insistenţele lui ser Tyland, fata a fost chemată să ia parte la discuţii. Lady Rhaena s-a dovedit pe atât de docilă pe cât de încăpăţânată era sora ei. Firește că avea să se mărite cu oricine doreau regele şi consiliul, a încuviinţat ea, deşi „mi-ar plăcea să nu fie chiar atât de

bătrân încât să nu-mi poată dărui copii şi nici atât de gras încât să mă strivească în pat. Dacă e prietenos, blând şi nobil, ştiu că o să-l iubesc." Când Mâna a întrebat-o dacă îl prefera pe vreunul dintre lorzii şi cavalerii care o curtau, a mărturisit că îi este „drag mai ales" ser Corwyn Corbray, pe care îl întâlnise pentru prima oară în Vale, pe când era pupila nobilei lady Arryn.

Ser Corwyn era departe de alegerea ideală. Al doilea născut al părinţilor săi, avea el însuşi două fiice dintr-o primă căsătorie. La treizeci şi doi de ani, era bărbat, nu un băiat cu tuleiele abia mijite. Însă Casa Corbray era veche şi onorabilă, iar ser Corwyn, un cavaler cu o reputaţie care îl îndemnase pe răposatul său tată să i-o încredinţeze pe Lady Forlorn, sabia din oţel valyrian a familiei. Fratele său, Leowyn, era Protector al Ţinutului. Fie şi numai din acest motiv, regenţilor le-a venit greu să obiecteze. Şi astfel, cei doi s-au căsătorit: după o scurtă logodnă, a urmat nunta făcută în grabă, peste numai două săptămâni. (Mâna ar fi preferat o logodnă mai lungă, dar regenţii s-au gândit că e prudent să se mărite Rhaena cât mai repede, fiindcă sora ei ar fi putut fi deja grea.)

Gemenele n-au fost singurele doamne nobile din Ţinut care s-au măritat în 132 D.C. În acelaşi an, ceva mai târziu, Benjicot Blackwood, lord de Raventree, a condus un alai care s-a îndreptat, pe Drumul Regelui, către Winterfell, pentru a fi martor la nunta mătuşii sale Alysanne cu lordul Cregan Stark. Nordul fiind deja sub stăpânirea iernii, călătoria a durat de trei ori mai mult decât se aşteptase. Jumătate dintre călăreţi şi-au pierdut caii în vreme ce coloana înainta cu greu prin viscolele înspăimântătoare, iar bande de tâlhari au atacat de trei ori căruţele lordului Blackwood şi au furat o mare parte din proviziile de hrană ale cortegiului şi toate darurile de nuntă. Însă se spune că nunta în sine a fost splendidă: Aly cea Neagră şi lupul ei şi-au jurat credinţă unul altuia în îngheţata pădure a zeilor din Winterfell, în faţa unui copac al inimii. La ospăţul care a urmat, Rickon, fiul de patru ani dăruit lordului Cregan de

prima sa soţie, a cântat un cântec pentru noua lui mamă vitregă.

Şi lady Elenda Baratheon, văduva de la Capătul Furtunii, şi-a luat în anul acela un nou soţ. Lordul Borros fiind mort şi Olyver doar un prunc, incursiunile dornishene în Ţinutul Furtunilor se înmulţiseră, iar tâlharii din pădurea regelui deveniseră supărători. Văduva a considerat că, pentru menţinea păcii, e nevoie de braţul puternic al unui bărbat. L-a ales pe ser Steffon Connington, al doilea fiu al lordului de Cuibarul Grifonului. Deşi cu douăzeci de ani mai tânăr decât lady Elenda, Connington îşi dovedise curajul în timpul campaniei lordului Borros împotriva Regelui Vultur şi se spunea că e tot atât de înspăimântător în luptă pe cât de chipeş.

În alte părţi, oamenii erau cu gândul mai degrabă la război decât la nunţi. De-a lungul întregului ţărm al Mării Apusului, Krakenul Roşu şi oamenii lui de fier continuau să facă incursiuni şi să jefuiască. Tyrosh, Myr şi Lys şi alianţa celor trei oraşe, Braavos, Pentos şi Lorath, se luptau pe Treptele de Piatră şi în Ţinuturile Discordiei, în timp ce regatul rebel al lui Racallio Ryndoon a blocat capătul dinspre miazăzi al Mării Înguste, în Debarcaderul Regelui, Duskendale, Iazul Fecioarelor şi Gulltown, negoţul a avut de suferit. Plângându-se zgomotos, negustorii veneau la rege… care fie refuza să-i primească, fie nu putea, fiindcă nu-i era îngăduit, după cum dăm crezare unei cronici sau alteia. Spectrul foametei se contura ameninţător în Nord, în timp ce Cregan Stark şi vasalii săi îşi priveau proviziile împuţinându-se, iar Rondul de Noapte respingea din ce în ce mai multe incursiuni ale sălbaticilor de dincolo de Zid.

În ultima parte a acelui an, pe teritoriul celor Trei Surori s-a răspândit o boală molipsitoare cumplită. Fierbinţeala Iernii, cum a fost numită, a ucis jumătate din populaţia Sistertonului. Crezând că boala ajunsese pe ţărmurile insulei pe o balenieră din Portul Ibben, jumătatea supravieţuitoare a măcelărit toţi năierii ibbenezi pe care a putut pune mâna şi le-a ars corăbiile. Când molima a

traversat Muşcătura şi a ajuns în Portul Alb, rugăciunile septonilor şi poţiunile maesterilor s-au dovedit la fel de neputincioase. Oamenii au murit cu miile şi, printre ei, lordul Desmond Manderly. Chipeşul său fiu, ser Medrick, cel mai frumos cavaler din Nord, i-a supravieţuit doar câteva zile înainte de a cădea răpus de aceeaşi boală. Şi, pentru că ser Medrick nu avea copii, titlul de lord i-a revenit fratelui său, ser Torrhen, care a fost aşadar silit să renunţe la locul din consiliul regenţilor şi să preia cârmuirea Portului Alb. Astfel, din cei şapte regenţi de la început, au rămas doar patru.

În Dansul Dragonilor pieriseră atât de mulţi lorzi, atât puternici cât şi neînsemnaţi, încât Citadela a numit răstimpul despre care vorbim, pe bună dreptate, Iarna Văduvelor. Niciodată, nici înainte, nici după, în cele Şapte Regate n-au mai fost atât de multe femei care să deţină puterea, cârmuind în locul bărbaţilor, fraţilor sau taţilor lor ucişi sau în numele fiilor în faşă sau încă sugari. O mare parte dintre poveştile lor au fost adunate de Arhimaesterul Abelon în enorma sa scriere intitulată *Când au cârmuit femeile: Nobilele doamne de după război.* Deşi Abelon povesteşte despre sute de văduve, noi suntem nevoiţi să ne limităm la a istorisi despre cele care au ieşit în evidenţă pe timpul Fierbinţelii. Patru femei au jucat roluri de o mare însemnătate, spre binele sau spre răul Ţinutului, la sfârşitul anului 132 şi la începutul anului 133 D.C.

Dintre acestea, cea mai de frunte a fost lady Johanna, văduva de la Casterly Rock, care conducea domeniile Casei Lannister în numele fiului ei nevârstnic, lordul Loreon. Îi ceruse de multe ori fratelui geamăn al răposatului ei soţ, pe atunci Mâna Regelui Aegon al III-lea, ajutor împotriva tâlharilor, dar nu primise nimic. Dorind cu disperare să-şi apere supuşii, lady Johanna s-a îmbrăcat în cele din urmă în zale bărbăteşti şi a condus oştenii din Lannisport şi Casterly Rock la luptă împotriva duşmanilor. Cântecele spun că a ucis zeci de oameni de fier sub zidurile castelului Kayce, dar putem da liniştiţi la o parte născocirile unor menestreli beţi (în timpul luptei, Johanna a ţinut în mâini un steag, nu o

sabie). Însă curajul ei i-a însufleţit pe oamenii Vestului, fiindcă tâlharii au fost curând puşi pe fugă şi Kayce a fost salvat. Printre morţi s-a numărat şi unchiul preferat al Krakenului Roşu.

Lady Sharis Footly, văduva din Tumbleton, a dobândit un alt soi de faimă datorită strădaniilor sale de a reface oraşul distrus. Cârmuind în numele fiului ei în scutece (la o jumătate de an după a Doua Bătălie de la Tumbleton, a dat naştere unui băiat robust, cu părul negru, pe care l-a declarat fiul legitim al răposatului ei soţ, deşi e cu mult mai probabil ca tatăl băiatului să fi fost Neînfricatul Jon Roxton), lady Sharis a dărâmat ruinele arse ale prăvăliilor şi ale locuinţelor, a reconstruit zidurile, a îngropat morţii, a plantat grâu şi orz şi napi pe câmpurile unde fuseseră taberele asediatorilor şi a pus chiar şi să fie curăţate capetele dragonilor Seasmoke şi Vermithor, puse în monturi şi expuse în piaţa oraşului, pentru a fi văzute de călătorii care plăteau bani frumoşi pentru asta (o para ca să le privească şi o stea ca să le atingă).

În Oraşul Vechi, relaţiile dintre Înaltul Septon şi văduva lordului Ormund, lady Sam, au continuat să se înrăutăţească după ce ea nu a luat în seamă porunca Înalt Preasfinţiei Sale de a părăsi patul fiului ei vitreg şi de a intra în rândul Surorilor Tăcute, ca să-i fie iertate păcatele. Cu îndreptăţită mânie, Înaltul Septon a condamnat purtarea văduvei din Oraşul Vechi, numind-o desfrânată neruşinată, şi i-a interzis să mai pună piciorul în septul stelat înainte de a se căi şi de a fi iertată. Iar lady Samantha a încălecat pe un cal de luptă şi a dat buzna în sept când Înalt Preasfinţia Sa conducea o rugăciune. Când el a vrut să ştie cu ce scop face lady Sam una ca asta, ea a răspuns că i-a interzis să pună piciorul în sept, dar nu a spus nimic despre copitele calului ei. Pe urmă le-a poruncit cavalerilor săi să zăvorască uşile; dacă septul era închis pentru ea, avea să fie închis pentru toată lumea. Cu toate că a tunat şi a fulgerat şi a aruncat blesteme asupra „acestei curve încălecate pe cal”, în cele din urmă Înaltul Septon n-a avut încotro şi a trebuit să

cedeze.

A patra (şi ultima, în ceea ce ne priveşte) dintre aceste femei remarcabile a apărut dintre turnurile deformate şi dintre zidurile spulberate ale Harrenhalului, imensa ruină de lângă apele Ochiului Zeilor. Ocolită şi dată uitării de când Daemon Targaryen şi Aemond se întâlniseră acolo pentru ultima lor luptă, blestemata cetate de scaun a lui Harren cel Negru devenise un loc bântuit de proscrişi, cavaleri-tâlhari şi oameni fără căpătâi, care ieşeau din spatele zidurilor ca să jefuiască drumeţii, pescarii şi ţăranii. Cu un an în urmă, fuseseră puţini, dar în ultima vreme se înmulţiseră şi se spunea că asupra lor domneşte o făcătoare de farmece, o regină vrăjitoare de o înspăimântătoare putere. Când poveştile au ajuns la Debarcaderul Regelui, ser Tyland a hotărât că e timpul să fie luat castelul în stăpânire. I-a încredinţat această sarcină unui cavaler din Garda Regelui, ser Regis Groves, care a plecat din oraş cu cincizeci de oameni căliţi în lupte. La Castelul Darry i s-a alăturat ser Damon Darry, cu tot atâţia oameni. Fără să stea prea mult pe gânduri, ser Regis a presupus că sunt mai mult decât îndeajuns ca să înfrunte câţiva vagabonzi.

Dar, când a ajuns în faţa zidurilor Harrenhalului, a găsit porţile zăvorâte şi sute de bărbaţi înarmaţi pe metereze. În castel erau cel puţin şase sute de suflete, dintre care o treime bărbaţi în putere, în stare să lupte. Când ser Regis a vrut să-i vorbească lordului lor, a apărut o femeie, cu un copil alături. „Regina vrăjitoare” a Harrenhalului s-a dovedit a fi nimeni alta decât Alys Rivers, doica de obârşie umilă care fusese mai întâi prizoniera şi apoi amanta prinţului Aemond Targaryen şi care acum pretindea că e văduva lui. Băiatul era al lui Aemond, i-a spus ea cavalerului.

— Bastardul lui? a întrebat ser Regis.

— Fiul lui legitim şi moştenitorul lui, s-a răstit Alys Rivers, şi adevăratul rege al Westerosului! Îngenunchează în faţa regelui tău! i-a poruncit apoi cavalerului şi i-a cerut să-şi pună sabia, cu jurământ, în slujba băiatului.

La asta, ser Regis a râs, spunând:

— Nu îngenunchez în faţa bastarzilor, şi cu atât mai puţin în faţa plodului zămislit de ucigaş al propriilor rude şi de o vacă de lapte.

Ceea ce s-a întâmplat apoi rămâne subiect de dispută. Unii spun că, pur şi simplu, Alys Rivers a ridicat o mână şi ser Regis a început să urle şi şi-a prins capul în palme, până ce ţeasta i-a plesnit brusc, împroşcând cu sânge şi creieri. Alţii susţin că gestul văduvei a fost un semnal, la care un arbaletrier de pe metereze a tras şi l-a nimerit pe ser Regis într-un ochi. Ciupercă (aflat la sute de leghe depărtare) a sugerat că poate unul dintre oamenii de pe ziduri se pricepea foarte bine să tragă cu praştia. Se ştie că bilele de plumb moale, slobozite din praştie cu îndeajuns de multă putere, pot avea efectul exploziv văzut de oamenii lui Groves şi pus pe seama vrăjitoriei.

Oricare ar fi explicaţia, ser Regis Groves a murit pe loc. Într-o clipă, porţile Harrenhalului s-au deschis brusc şi o mulţime de călăreţi au ieşit urlând. A urmat o luptă sângeroasă. Oamenii regelui au fost puşi pe fugă. Ser Damon Darry, care avea un cal bun, o armură bună şi era bine antrenat pentru luptă, s-a numărat printre puţinii care au scăpat cu viaţă. Lacheii reginei vrăjitoare l-au fugărit prin noapte înainte de a abandona urmărirea. Din suta de oameni plecaţi spre Harrenhal, doar treizeci şi doi au supravieţuit şi s-au întors în Castelul Darry.

A doua zi a apărut al treizeci şi treilea. Fusese luat prizonier, împreună cu vreo doisprezece alţii, şi fusese silit să se uite cum sunt torturaţi pe rând până la moarte înainte de a fi eliberat ca să transmită un avertisment.

— Trebuie să vă spun ce-a zis ea, a dat nou-sositul de ştire, cu răsuflarea tăiată, dar nu puteţi să râdeţi. Vrăjitoarea a pus asupra mea un blestem. Dacă oricare dintre voi râde, eu mor.

După ce ser Damon l-a asigurat că n-o să râdă nimeni, mesagerul a vorbit:

— Nu mai veniţi aici dacă nu vreţi să plecaţi genunchiul, spune ea. Oricine se apropie de zidurile ei va

muri. În pietre e putere, şi văduva a trezit-o. Cei Şapte să-i apere pe toţi, femeia aia are un *dragon!* L-am văzut!

Numele mesagerului n-a ajuns până la noi şi nu ştim nici numele celui care a râs. Dar cineva a făcut-o, unul dintre oamenii lui Darry. Mesagerul s-a uitat la el, îngrozit, apoi s-a prins cu mâinile de gât şi a început să horcăie. Nemaiputând să respire, a murit. Se spune că pe pielea lui se vedeau urmele degetelor unei femei, de parcă ea ar fi fost acolo, în încăpere, sugrumându-l.

Moartea unui cavaler din Garda Regelui l-a neliniştit profund pe ser Tyland, deşi Unwin Peake nu a crezut povestea lui ser Damon Darry despre vrăjitorie şi dragoni şi a pus moartea lui Regis Groves şi a oamenilor lui pe seama tâlharilor. Ceilalţi regenţi au fost de acord. Ca să-i scoată din Harrenhal era nevoie de o forţă de asalt mai puternică, au tras ei concluzia când acel „paşnic" an 132 D.C. a ajuns la sfârşit. Dar, înainte de a avea ser Tyland vreme să organizeze un astfel de atac, sau măcar să decidă cine să ia locul lui ser Regis în garda de şapte cavaleri a lui Aegon, ceva mult mai cumplit decât orice „regină vrăjitoare" s-a pogorât asupra oraşului, în a treia zi a anului 133 D.C., Fierbinţeala Iernii a pătruns în Debarcaderul Regelui.

Indiferent dacă luase într-adevăr naştere în pădurile de pe insula Ib şi sosise în Westeros pe o balenieră, cum se credea pe cele Trei Surori, boala călătorea din port în port. Ajunsese, rând pe rând, în Portul Alb, Gulltown, Iazul Fecioarelor şi Duskendale; veştile spuneau că făcuse ravagii şi în Braavos. Primul semn al bolii era o înroşire a feţei, uşor de confundat cu obrajii îmbujoraţi de şederea în aerul îngheţat al unei zile friguroase de iarnă. Dar urma fierbinţeala, mai întâi uşoară, apoi din ce în ce mai puternică, în continuă creştere. Sângerarea provocată bolnavului nu ajuta. Nu erau de ajutor nici usturoiul, nici diversele poţiuni, prişniţe şi tincturi care fuseseră încercate. Împachetarea în căzi cu zăpadă sau cufundarea în apă rece păreau să încetinească înteţirea fierbinţelii, dar nu o opreau, după cum şi-au dat curând seama maesterii care se luptau

cu boala. A doua zi, bolnavul începea să tremure violent şi să se plângă că îi e frig, deşi la atingere îl simţeai fierbinte. În a treia zi începea să aiureze şi asuda sânge. În a patra zi era mort… sau începea să-şi revină, dacă scădea fierbinţeala. Numai un om din patru îi supravieţuia Fierbinţelii Iernii. De când Tremurăturile devastaseră Westerosul în timpul domniei lui Jaehaerys Întâiul, în cele Şapte Regate nu mai fusese văzută o molimă atât de cumplită.

În Debarcaderul Regelui, primele semne ale îmbujorării ucigaşe au apărut de-a lungul fluviului, printre năieri, podari, negustori de peşte, docheri, hamali şi târfele de pe chei, care îşi făceau meseria în apropiere de Gura Apei Negre. Înainte să-şi dea cei mai mulţi dintre ei seama că se îmbolnăviseră, răspândiseră deja molima în tot oraşul, printre săraci şi bogaţi deopotrivă. Când vestea a ajuns la Curte, Marele Maester Munkun s-a dus el însuşi la o parte dintre bolnavi, ca să vadă dacă aveau Fierbinţeala Iernii sau ceva mai puţin grav. Alarmat de ceea ce a văzut, nu s-a mai întors la castel, de teamă că se molipsise şi el după ce pusese mâna pe vreo patruzeci de târfe şi de docheri cu fierbinţeală. Şi-a trimis în schimb un discipol, cu o scrisoare urgentă pentru Mâna Regelui. Ser Tyland s-a grăbit să acţioneze, le-a cerut Mantiilor Aurii să închidă oraşul şi să nu lase pe nimeni nici să intre, nici să iasă până când nu încetează molima. A ordonat să fie închise şi porţile imense ale Fortăreţei Roşii, ca să ţină boala departe de Curtea regelui.

Din păcate, Fierbinţeala Iernii n-avea pic de respect pentru porţi, gărzi sau ziduri de castele. Deşi boala părea să-şi fi pierdut din putere pe măsura înaintării către miazăzi, în zilele care au urmat a lovit zeci de mii de oameni. Dintre aceştia, trei sferturi au murit. Marele Maester Munkun a făcut parte din sfertul norocos, şi-a revenit… dar ser Willis Fell, Lordul Comandant al Gărzii Regelui, a fost doborât, ca şi doi dintre fraţii săi juraţi. Lordul Protector Leowyn Corbray s-a retras în camerele lui când a fost atins de boală şi a încercat să se vindece cu vin fiert cu mirodenii.

A murit, împreună cu amanta şi cu mai mulţi servitori de-ai lui. Două dintre cameristele Jaehaerei au făcut fierbinţeală şi au murit, dar mica regină a rămas sănătoasă tun. Lordul Comandant al Gărzii Oraşului a pierit. Nouă zile mai târziu, succesorul său l-a urmat în mormânt. Nici regenţii n-au fost cruţaţi. Atât lordul Westerling, cât şi lordul Mooton s-au îmbolnăvit. Fierbinţeala lordului Mooton s-a domolit şi el a scăpat cu viaţă. Roland Westerling, un om mai bătrân, s-a prăpădit.

Una dintre morţi a fost, poate, din mila zeilor. Regina-văduvă Alicent din Casa Hightower, a doua soţie a regelui Viserys Întâiul şi mama fiilor acestuia, Aegon, Aemond şi Daeron, şi a fiicei lui, Helaena, a murit în aceeaşi noapte cu lordul Westerling, după ce septa ei i-a primit mărturisirea păcatelor. Le supravieţuise tuturor copiilor săi şi îşi trăise ultimul an din viaţă închisă în propriile apartamente, fără altă companie în afară de septa sa, de servitoarele care îi aduceau mâncarea şi de străjerii care o păzeau. Primise cărţi, ace şi aţă, dar gărzile ei spuneau că-şi petrece mai mult timp plângând decât citind sau cosând. Într-o zi şi-a sfâşiat toate hainele. Către sfârşitul anului, începuse să vorbească singură şi ajunsese să deteste profund culoarea verde.

În ultimele sale zile, regina-văduvă a părut să devină mai lucidă.

— Vreau să-mi revăd fiii, i-a spus septei sale, şi pe Helaena, dulcea mea fetiţă, oh… şi pe regele Jaehaerys, o să-i citesc, aşa cum citeam când eram mică. Spunea că am o voce minunată.

În mod bizar, în ultimele sale ore, regina Alicent a vorbit adesea despre Regele cel Bătrân, dar deloc despre soţul ei, regele Viserys. Străinul a venit s-o ia într-o noapte ploioasă, la ora lupului.

Toate aceste morţi au fost trecute cu religiozitate în cronica septonului Eustace, care a avut grijă să noteze pentru noi ultimele cuvinte înălţătoare ale fiecărui înalt lord şi ale fiecărei nobile doamne. Şi Ciupercă ne spune numele

morţilor, dar dedică mai mult timp nebuniei supravieţuitorilor, cum ar fi povestea unui scutier urât care a convins o servitoare frumoasă să-i dea fecioria ei, spunându-i că s-a îmbolnăvit şi că „în patru zile o să fiu mort şi o să mor fără să fi cunoscut vreodată dragostea”, înşelătoria i-a izbutit atât de bine, încât a folosit-o cu încă alte şase fete… dar, fiindcă nu a murit, ele au povestit şi trucul lui a ieşit la iveală. Ciupercă pune propria sa supravieţuire pe seama băuturii. „M-am gândit că, dacă beau destul de mult vin, probabil că n-o să am habar că sunt bolnav şi, după cum ştie tot prostul, ceea ce nu ţi-e cunoscut n-are cum să-ţi facă rău.”

Pe durata acelor zile întunecate, au apărut pentru scurt timp doi eroi la care nimeni nu s-ar fi aşteptat. Unul a fost Orwyle, eliberat de temnicerii săi după ce boala doborâse mulţi alţi maesteri. Bătrâneţea, frica şi întemniţarea îndelungată lăsaseră din el doar o umbră a celui care fusese cândva, iar leacurile şi poţiunile lui s-au dovedit la fel de nefolositoare, dar Orwyle a trudit neobosit pentru salvarea celor pe care i-a putut salva şi a uşurat trecerea în nefiinţă a celorlalţi.

Al doilea erou, cel mai uimitor, a fost tânărul rege. Spre groaza Gărzii sale, Aegon şi-a petrecut vremea vizitând bolnavii şi stând adesea cu ei ore de-a rândul, uneori ţinându-le mâinile într-ale lui şi răcorindu-le frunţile înfierbântate cu bucăţi de pânză ude şi reci. Deşi Înălţimea Sa vorbea rar, îşi împărţea tăcerile cu ei şi îi asculta când îi povesteau vieţile lor, îl implorau să-i ierte sau se lăudau cu izbânzile lor, cu faptele bune şi cu copiii. Dintre cei pe care i-a vizitat, cei mai mulţi au murit, dar ceilalţi aveau să-şi pună mai târziu supravieţuirea pe seama atingerii „mâinilor vindecătoare” ale regelui.

Dacă atingerea regelui avea cu adevărat ceva magic, după cum credeau oamenii din popor, atunci a dat greş tocmai când era cea mai mare nevoie de ea. Ultimul pat lângă care a stat Aegon al III-lea al fost al lui ser Tyland Lannister. În cele mai negre zile ale oraşului, ser Tyland a

rămas în Turnul Mâinii, luptându-se zi şi noapte cu Străinul. Deşi orb şi mutilat, n-a suferit de nimic altceva în afară de oboseală aproape până la sfârşit… dar, după cum au fost orânduite lucrurile de o soartă crudă, când partea cea mai rea trecuse şi în oraş boala nu mai lovea aproape pe nimeni, a venit o dimineaţă în care ser Tyland i-a poruncit servitorului său să închidă fereastra.

— E foarte frig aici, a spus el… deşi în vatră focul ardea cu vâlvătăi şi fereastra fusese deja închisă.

Pe urmă, starea Mâinii s-a înrăutăţit cu iuţeală. Fierbinţeala i-a luat viaţa în două zile, în loc de obişnuitele patru. Septonul Eustace i-a fost alături în clipa morţii, ca şi băiatul rege pe care îl slujise. Aegon i-a ţinut mâna într-ale lui când şi-a dat ultima suflare.

Ser Tyland Lannister nu fusese iubit niciodată. După moartea reginei Rhaenyra, îl îndemnase pe Aegon al II-lea să curme şi viaţa fiului ei, Aegon, şi anumiţi negri l-au urât pentru asta. Dar, după moartea lui Aegon al II-lea, a rămas

să-l slujească pe Aegon al III-lea şi anumiţi verzi l-au urât pentru asta. Pentru că a ieşit al doilea din pântecul mamei sale, la numai câteva bătăi de inimă după Jason, fratele său geamăn, i-au fost refuzate splendoarea rangului de lord şi aurul din Casterly Rock şi a fost nevoit să-şi găsească singur un loc în lume. Ser Tyland nu s-a însurat niciodată şi nu a avut copii, aşa că prea puţini l-au plâns când a pornit pe ultimul drum. Vălul pe care îl purtase ca să-şi ascundă chipul desfigurat dăduse naştere unei poveşti despre monstruozitatea şi răutatea feţei de sub el. Unii îl considerau laş fiindcă ţinuse Westerosul în afara Războiului Fiicelor şi pentru că făcuse atât de puţin ca să stăvilească jafurile Casei Greyjoy din vest. Ducând în alte locuri trei sferturi din aurul Coroanei aflat în Debarcaderul Regelui pe vremea când fusese maestrul banilor în consiliul lui Aegon al II-lea, plantase seminţele căderii reginei Rhaenyra; el plătise pentru acest şiretlic pierzându-şi ochii, urechile şi sănătatea, iar regina pierzându-şi tronul şi viaţa. Totuşi trebuie să spunem că l-a slujit pe fiul Rhaenyrei cu credinţă, ca Mână a Regelui.

Sub regenţi

Război şi pace şi târguri de vite

Regele Aegon al III-lea era doar un copil, încă departe de a treisprezecea sa aniversare, dar în zilele imediat următoare morţii lui ser Tyland Lannister a dat dovadă de o maturitate mai presus de vârsta lui. Trecând peste ser Marston Waters, al doilea în ierarhia Gărzii sale, le-a oferit mantii albe lui ser Robert Massey şi lui ser Robert Darklyn şi l-a făcut pe Massey Lord Comandant. Fiindcă Marele Maester Munkun era încă în oraş, îngrijind oameni loviţi de Fierbinţeala Iernii, Înălţimea Sa şi-a îndreptat atenţia spre predecesorul său, adică i-a cerut fostului Marele Maester Orwyle să-l cheme pe lordul Thaddeus Rowan la Debarcaderul Regelui.

— Vreau ca Mână să-mi fie lordul Rowan. Ser Tyland a avut despre el o părere destul de bună ca să i-o ofere pe sora

mea în căsătorie, ştiu că e demn de încredere.

O voia şi pe Baela înapoi, la Curte.

— Lordul Alyn va fi amiralul meu, aşa cum a fost bunicul lui.

Probabil sperând că regele îi va acorda iertarea, Orwyle s-a grăbit să trimită corbi.

Însă regele Aegon acţionase fără să ceară părerea consiliului de regenţi. În Debarcaderul Regelui nu mai rămăseseră decât trei: lordul Peake, lordul Mooton şi Marele Maester Munkun, care s-a grăbit să se întoarcă în Fortăreaţa Roşie imediat ce ser Robert Darklyn a poruncit să i se deschidă din nou porţile. Manfryd Mooton era ţintuit la pat, încă nu-şi recăpătase pe deplin puterile după lupta cu Fierbinţeala, şi a cerut să fie amânată orice hotărâre până ce lady Jeyne Arryn şi lordul Royce Caron vor putea fi chemaţi din Vale şi de la Hotarele Dornishene, ca să ia parte la discuţii. Însă ceilalţi doi nici n-au vrut să audă. Lordul Peake a subliniat insistent că foştii regenţi renunţaseră la locurile lor în consiliu când plecaseră din Debarcaderul Regelui. Cu sprijinul Marelui Maester (mai târziu, Munkun a ajuns să regrete că-şi dăduse acordul), Unwin Peake a anulat toate numirile şi toate aranjamentele făcute de rege, susţinând că niciun băiat de doisprezece ani nu are destulă minte ca să ia de unul singur hotărâri în probleme atât de importante.

Marston Waters a fost confirmat ca lord comandant al Gărzii Regelui, pe când lui Darklyn şi Massey li s-a poruncit să-şi predea mantiile albe pentru ca ser Marston să le poată oferi unor cavaleri aleşi de el însuşi. Marele Maester Orwyle a fost trimis înapoi, în celula lui, să-şi aştepte execuţia. Pentru a nu-l ofensa pe lordul Rowan, regenţii i-au oferit un loc printre ei, precum şi demnitatea de jude şi maestru al legilor. Pentru Alyn Velaryon nu s-a făcut un gest similar, dar fireşte că nu se punea problema ca un băiat de vârsta lui şi de o obârşie atât de incertă să fie numit lord amiral. Demnităţile de Mână a Regelui şi Protector al Ţinutului, mai înainte separate, au fost acum unite şi oferite nimănui altcuiva decât lui Unwin Peake însuşi.

Ciupercă ne povesteşte că regele Aegon al III-lea a răspuns la hotărârile regenţilor săi cu o tăcere posomorâtă; n-a vorbit decât o singură dată, ca să protesteze faţă de îndepărtarea lui Massey şi lui Darklyn.

— Serviciul în Garda Regelui e pe viaţă, a spus băiatul, la care lordul Peake a răspuns:

— Numai dacă au fost numiţi aşa cum se cuvine, Înălţimea Ta.

Cât despre celelalte decrete, septonul Eustace ne povesteşte că regele le-a acceptat curtenitor şi i-a mulţumit lordului Peake pentru înţelepciunea de care a dat dovadă, pentru că „eu sunt încă un copil, după cum ştii, nobile lord, şi sunt dornic de instruire în aceste privinţe”. Dacă adevăratele lui sentimente erau altele, Aegon a preferat să nu le dea glas, ci în schimb s-a retras din nou în tăcere şi indiferenţă.

În tot timpul rămas până la majoratul său, regele Aegon al III-lea a luat în foarte mică măsură parte la cârmuirea Ţinutului, mulţumindu-se să-şi pună semnătura şi pecetea pe pergamentele pe care i le înfăţişa lordul Peake. Cu prilejul anumitor evenimente oficiale, Înălţimea Sa era adus să stea pe Tronul de Fier sau să întâmpine un emisar, dar altminteri era rareori văzut în Fortăreaţa Roşie şi niciodată în afara zidurilor ei.

Suntem acum datori să ne întrerupem pe moment, pentru a ne îndrepta privirea către Unwin Peake, care avea să fie cârmuitorul celor Şapte Regate în cea mai mare parte a următorilor trei ani, atât ca Lord Regent, cât şi ca Protector al Ţinutului şi Mână a Regelui.

Casa lui se număra printre cele mai vechi din Ţinut, avea rădăcini adânci, răsucite până în Epoca Eroilor şi Primilor Oameni. Printre numeroşii săi strămoşi iluştri, nobilul lord număra personaje legendare, precum ser Urrathon Zdrobitorul Scuturilor, lordul Meryn Scribul, lady Yrma a Pocalului de Aur, ser Barquen Asediatorul, lordul Eddison cel Vârstnic, lordul Eddison cel Tânăr şi lordul Emerick Răzbunătorul. Mulţi Peake slujiseră ca sfetnici la

Highgarden, când Reach era cel mai bogat şi cel mai puternic regat din Westeros. Când trufia şi puterea Casei Manderly au crescut peste măsură, Lorimar Peake a fost cel care i-a umilit şi i-a făcut să plece în surghiun, în Nord, un serviciu pentru care regele Perceon Gardener al III-lea i-a oferit fosta reşedinţă Manderly din Dunstonbury şi pământurile care ţineau de ea. Totodată, Gwayne, fiul regelui Perceon, şi-a luat-o ca mireasă pe fiica lordului Lorimar, făcând-o a şaptea fecioară Peake care a stat sub Mâna Verde ca Regină a întregului Reach. De-a lungul veacurilor, alte fiice ale Casei Peake se măritaseră cu lorzi din Casele Redwyne, Rowan, Costayne, Osgrey, Florent şi chiar Hightower.

Toate astea s-au încheiat odată cu venirea dragonilor. Lordul Armen Peake şi fiii lui au murit pe Câmpia de Foc, alături de regele Mern şi de urmaşii lui. Casa Gardener fiind nimicită, Aegon Cuceritorul a dat castelul Highgarden şi cârmuirea întregului Reach Casei Tyrell, casa foştilor administratori ai Coroanei. Tyrellii n-aveau nicio legătură de sânge cu Casa Peake şi niciun motiv s-o favorizeze. Şi astfel a început lenta decădere a acestei Case orgolioase. Un veac mai târziu, încă avea trei castele şi pământuri întinse şi populate, dar nu era deosebit de bogată şi nu se mai putea lăuda cu un loc de frunte printre vasalii Highgardenului.

Unwin Peake era hotărât să îndrepte lucrurile, redându-i Casei sale măreţia de odinioară. Ca şi tatăl său, care se aflase de partea majorităţii la Marele Consiliu din 101, nu credea că se cade să fie bărbaţii cârmuiţi de o femeie. În timpul Dansului Dragonilor, lordul Unwin se numărase printre cei mai înfocaţi susţinători ai verzilor şi condusese o sută de spadasini şi suliţaşi la luptă pentru ca Aegon al II-lea să rămână pe Tronul de Fier. Când Ormund Hightower căzuse la Tumbleton, lordul Unwin crezuse că lui se cuvenea să-i revină comanda oştirii, dar rivalii trădători îi negaseră acest drept. Iar el nu le iertase asta niciodată, aşa că îl înjunghiase pe trădătorul Owain Bourney şi complotase pentru uciderea călăreţilor de dragoni Hugh Ciocanul şi Ulf

cel Alb. Primul dintre Ciulini (deşi nu mulţi ştiau asta) şi unul dintre cei trei încă în viaţă, lordul Unwin dovedise la Tumbleton că nu e un om pe care-ţi poţi îngădui să-l iei în râs. Şi avea s-o dovedească din nou la Debarcaderul Regelui.

După ce îl pusese pe ser Marston Waters în fruntea Gărzii Regelui, lordul Peake a trecut acum peste voinţa lui ca să le dea mantii albe rudelor sale: nepotului său, ser Amaury Peake de Starpike, şi fratelui său bastard, ser Mervyn Flowers. Garda oraşului a fost pusă sub comanda lui ser Lucas Leygood, fiul unuia dintre Ciulinii care muriseră la Tumbleton. Ca să-i înlocuiască pe cei ucişi de Fierbinţeala Iernii, Mâna a dat mantii aurii unui număr de cinci sute de oameni de-ai săi.

Lordul Peake nu era încrezător din fire şi, după tot ce văzuse (ca şi după toate acţiunile la care luase parte) la Tumbleton, era convins că duşmanii îl vor trânti la pământ dacă le va oferi un oricât de neînsemnat prilej, întotdeauna cu gândul la siguranţa sa, el s-a înconjurat de o gardă personală proprie, zece mercenari loiali numai şi numai lui (şi aurului pe care li-l împărţea cu dărnicie) şi care, cu timpul, au ajuns să fie cunoscuţi drept „Degetele”. Căpitanul lor, un aventurier din Volantis pe nume Tessario, avea tatuate de-a latul feţei şi al spatelui dungi de tigru, cu care erau însemnaţi soldaţii sclavi. În prezenţa lui, i se spunea Tessario Tigrul, ceea ce îl încânta; altminteri era numit Tessario Degetul-Mare, cum îl poreclise Ciupercă, în bătaie de joc.

Odată ce s-a simţit în siguranţă, noua Mână a început să-şi aducă la Curte susţinătorii, rudele şi prietenii în locul unor oameni de a căror loialitate era mai puţin sigur. Mătuşa lui văduvă, Clarice Osgrey, a primit în grijă apartamentele Jaehaerei, fiind însărcinată să-i supravegheze cameristele şi servitoarele. Ser Gareth Long, maestru de arme la Starpike, a primit acelaşi titlu în Fortăreaţa Roşie şi sarcina de a se ocupa de instruirea de cavaler a regelui Aegon. George Graceford, lord de Palatul Sacru şi ser Victor Risley, cavaler de Luminişul lui Risley, singurii Ciulini supravieţuitori, în

afară de lordul Peake însuşi, au fost numiţi Lord Confesor, respectiv Jude al Regelui.

Mâna a mers chiar şi până la înlocuirea septonului Eustace; a adus un bărbat mai tânăr, septonul Bernard, care să se ocupe de nevoile spirituale ale Curţii şi de instruirea religioasă şi morală a Înălţimii Sale. Şi Bernard îi era rudă de sânge, descendentul unei surori mai mici a străbunicului lui. Odată eliberat de toate îndatoririle, septonul Eustace a plecat din Debarcaderul Regelui la Septul de Piatră, locul său de baştină, unde s-a dedicat scrierii importantei (şi oarecum bombasticei) sale cronici, *Domnia regelui Viserys, Primul pe Numele Său, şi Dansul Dragonilor care a urmat.* Din păcate, septonul Bernard prefera să scrie muzică sacră în loc să noteze ce se bârfea la Curte, aşa că lucrările sale prezintă prea puţin interes pentru istorici şi cărturari (şi, ne pare rău s-o spunem, încă şi mai puţin pentru iubitorii de muzică sacră).

Niciuna dintre aceste schimbări n-a fost pe placul tânărului rege. Mai ales din pricina Gărzii sale se simţea de-a dreptul nefericit. Cei doi oameni noi nici nu-i plăceau, nici nu-i inspirau încredere, şi nu uitase că ser Marston Waters fusese martor la moartea mamei lui. Degetele Mâinii îi displăceau încă şi mai mult, dacă aşa ceva e cu putinţă, şi îl detesta mai ales pe comandantul lor obraznic şi spurcat la gură, Tessario Degetul-Mare. Repulsia a devenit ură după ce volantenul l-a ucis pe ser Robin Massey, unul dintre tinerii cavaleri doriţi de Aegon în Garda sa, într-o ceartă pornită de la un cal pe care amândoi voiau să-l cumpere.

Regele a ajuns curând să-şi deteste şi noul maestru de arme. Ser Gareth Long era un spadasin priceput, renumit în Starpike pentru asprimea cu care trata băieţii ajunşi pe mâna lui pentru instruire. Cei care nu se ridicau la înălţimea aşteptărilor sale nu erau lăsaţi să doarmă zile de-a rândul, erau azvârliţi în hârdaie cu apă rece ca gheaţa, rămâneau fără păr pe cap, care le era ras, şi erau adesea bătuţi. În noua sa poziţie, ser Gareth nu se putea folosi de niciuna dintre aceste pedepse.

Deşi Aegon era un elev închis în sine, prea puţin interesat de mânuirea săbiei sau de alte arte ale războiului, persoana lui regală nu putea fi atinsă. Ori de câte ori ser

Gareth îi vorbea ridicând prea tare glasul sau cu prea multă asprime, regele îşi arunca pur şi simplu sabia şi scutul şi pleca. Aegon părea să aibă un singur însoţitor la care ţinea, Gaemon Păr-Alb, paharnicul şi degustătorul lui de şase ani, care nu numai că mânca întotdeauna împreună cu regele, dar îl însoţea adesea şi la instruire, ceea ce nu i-a scăpat lui ser Gareth. Ca bastard născut de o târfă, Gareth conta prea puţin la Curte, aşa că, atunci când maestrul de arme i-a cerut să-l facă din el băiatul pedepsit în locul regelui, Mâna a încuviinţat cu încântare. Pe urmă, orice necuviinţă, dovadă de lene sau agresivitate a regelui era urmată de pedepsirea prietenului său. Sângele şi lacrimile lui Gaemon l-au impresionat pe rege aşa cum n-o făcuseră niciodată cuvintele lui Gareth, şi din ce în ce mai multa pricepere a Înălţimii Sale în mânuirea armelor nu i-a scăpat niciunuia dintre privitorii care îl urmăreau în curtea castelului; dar a crescut şi repulsia regelui faţă de maestrul său de arme.

Tyland Lannister, orb şi mutilat, îl tratase întotdeauna pe rege cu respect, vorbindu-i cu blândeţe şi străduindu-se mereu mai degrabă să-l călăuzească decât să-i poruncească. Unwin Peake era o Mână mai severă; brutal şi dur, avea prea puţină răbdare cu tânărul monarh, cu care, după cum spune Ciupercă, „se purta de parcă ar fi fost mai degrabă un băiat îmbufnat decât un rege”, şi nu se străduia câtuşi de puţin să-l facă pe Înălţimea Sa să ia parte la cârmuirea de zi cu zi a regatului. Când Aegon al III-lea s-a retras din nou în tăcere, singurătate şi o nepăsare meditativă, Mâna lui l-a ignorat cu plăcere, în afara unor ocazii festive când prezenţa suveranului era neapărat necesară.

Pe bună dreptate sau nu, ser Tyland Lannister fusese considerat o Mână slabă din fire şi ineficientă şi, cumva, totodată sinistră, intrigantă, ba chiar şi monstruoasă. Lordul Unwin Peake i-a luat locul hotărât să-şi dovedească forţa şi onestitatea.

— Mâna asta nu e nici oarbă, nici ascunsă sub vreun văl, nici oloagă, a declarat el, în faţa regelui şi a Curţii. Mâna asta încă poate mânui o sabie.

Şi, cu aceste cuvinte, şi-a scos din teacă sabia lungă şi a ridicat-o în văzul tuturor. Sala s-a umplut de şoapte. Nobilul lord nu le arăta o armă obişnuită, ci una din oţel valyrian: Făcătoarea de Orfani, văzută pentru ultima oară în mâinile Neînfricatului Jon Roxton, când se luptase cu oamenii lui Hugh cel Tare, zis Ciocanul, într-o curte din Tumbleton.

Septonii ne învaţă că Sărbătoarea dedicată Tatălui Nostru din Ceruri e cea mai potrivită pentru judecăţi. În 133 D.C., noua Mână a decretat că, în acea zi, toţi cei judecaţi mai înainte aveau să fie în sfârşit pedepsiţi pentru nelegiuirile lor. Temniţele oraşului erau pline până la refuz, până şi în cele mai adânci, de sub Fortăreaţa Roşie, aproape că nu mai era loc. Lordul Unwin le-a golit. Întemniţaţii au fost aduşi, pe picioarele lor sau târâş, în piaţa din faţa porţilor Fortăreţei Roşii, unde locuitorii oraşului se adunaseră cu sutele să-i vadă primindu-şi plata fărădelegilor. Cu un tânăr monarh sumbru şi cu o Mână neînduplecată privind de pe metereze, s-a trecut la înfăptuirea Dreptăţii Regelui. Tessario Degetul-Mare şi celelalte Degete au avut poruncă să dea ajutor acolo unde a fost prea mult de lucru pentru o singură sabie.

„Ar fi mers mai repede dacă Mâna ar fi trimis după nişte măcelari de pe strada Muştelor”, spune Ciupercă, „căci ce s-a petrecut acolo a fost treabă de măcelar, ciopârţire şi despicare”. S-au tăiat mâinile unui număr de patruzeci de hoţi. Opt siluitori au fost jugăniţi, apoi au mers pe malul fluviului despuiaţi, cu părţile tăiate atârnate de gât, pentru a fi îmbarcaţi pe corăbii care să-i ducă la Zid. Unui bărbat bănuit că ar fi fost Frate Sărac, care spusese în predicile sale că Fierbinţeala Iernii a fost trimisă de cei Şapte ca pedeapsă asupra Casei Targaryen pentru incest, i s-a smuls limba. Două târfe bolnave de sifilis au fost mutilate într-un mod de nedescris pentru că îmbolnăviseră zeci de bărbaţi. Şase servitori bănuiţi de furt de la stăpânii lor s-au ales cu nasurile crestate; unui al şaptelea, care făcuse o gaură într-un perete ca să le vadă dezbrăcate pe fiicele stăpânului său,

i s-a scos şi ochiul ofensator.

Pe urmă a venit rândul ucigaşilor. Au fost aduşi şapte, printre care un hangiu care, începând de pe vremea Regelui cel Bătrân, îşi ucisese mai mulţi oaspeţi (pe cei a căror dispariţie a crezut că poate trece neobservată) ca să le fure obiectele de valoare. Ceilalţi ucigaşi au fost pur şi simplu spânzuraţi, dar hangiului i s-au tăiat mai întâi mâinile, care au fost arse în faţa ochilor lui, apoi a fost atârnat în ştreang şi, în vreme ce i se strângea în jurul gâtului, i s-au scos maţele.

În final au fost aduşi trei prizonieri importanţi, cei pe care îi aştepta mulţimea: un alt „Păstor Renăscut", căpitanul pentoshi al unei corăbii negustoreşti, învinuit şi găsit vinovat de aducerea Febrei Iernii din Sisterton la Debarcaderul Regelui, şi fostul Mare Maester Orwyle, trădător condamnat şi dezertor din Rondul de Noapte. Ser Victor Risley, Judele Regelui, i-a executat pe rând pe toţi trei. A tăiat capul căpitanului pentoshi şi pe al falsului Păstor cu securea călăului, dar Marelui Maester Orwyle i s-a acordat cinstea de a muri de sabie, ţinându-se cont de vârsta lui înaintată, de obârşia înaltă şi îndelungata slujire a Coroanei.

„Când Sărbătoarea Tatălui Nostru s-a încheiat şi mulţimea din faţa porţilor s-a împrăştiat, pe chipul Mâinii Regelui se citea mulţumirea", a scris septonul Eustace, care avea să plece spre Septul de Piatră a doua zi. „Aş putea spune că oamenii de rând s-au întors în casele şi colibele lor să prânzească, să se roage şi să implore iertarea propriilor păcate, dar aş fi departe de adevăr. Îmbătaţi de vărsarea de sânge, au căutat în schimb locaşuri ale păcatului, şi cârciumile, cramele şi lupanarele oraşului s-au umplut până la refuz, fiindcă spre aşa ceva îndeamnă ticăloşia din oameni." Ciupercă spune, în felul lui, acelaşi lucru: „După ce văd un om dat morţii, îmi place să am alături o carafă şi o femeie, ca să simt că sunt încă viu."

Regele Aegon al III-lea a stat pe meterezele de deasupra porţii cât a ţinut Sărbătoarea Tatălui Nostru din Ceruri fără să scoată niciun cuvânt şi fără să-şi ia ochii de la

carnajul de jos. „Regele ar fi putut la fel de bine să fie statuie de ceară”, observă septonul Eustace. Marele Maester Munkun spune acelaşi lucru: „Înălţimea Sa a fost de faţă, era datoria lui, dar, cumva, părea să se afle, în acelaşi timp, foarte departe. O parte dintre condamnaţi au strigat către metereze, implorându-i mila, dar regele n-a părut nicidecum să-i vadă şi nici să le audă cuvintele disperate. Nu vă lăsaţi înşelaţi. Sărbătorirea asta ne-a fost servită de Mână, şi Mâna s-a ghiftuit cu ea.”

La jumătatea anului, castelul, oraşul şi regele se aflau, deopotrivă, în strânsoarea puternică a noii Mâini. Norodul era liniştit, Fierbinţeala Iernii dispăruse, regina Jaehaera se ascundea în singurătatea apartamentelor sale, regele Aegon se antrena ziua în curte şi se uita noaptea la stele. Dar, în afara zidurilor Debarcaderului Regelui, necazurile abătute asupra Ţinutului în ultimii doi ani se înteţeau. De negoţ se alesese praful, războiul continua în vest, foametea şi Fierbinţeala domneau în cea mai mare parte a Nordului, iar în sud dornishenii deveneau tot mai îndrăzneţi şi făceau tot mai multe necazuri. Era mai mult decât timpul ca Tronul de Fier să-şi facă simţită puterea, a decis lordul Peake.

Opt din cele zece corăbii de război imense date în lucru din porunca lui ser Tyland erau gata, aşa că Mâna s-a gândit să înceapă cu redeschiderea Mării Înguste pentru negoţ. Pentru a comanda flota regală, şi-a chemat un alt unchi, ser Gedmund Peake, un luptător cu experienţă cunoscut sub numele Gedmund Secure-Mare, datorat armei sale preferate. Deşi renumit pentru îndemânarea sa de luptător, în privinţa corăbiilor cunoştinţele şi experienţa lui ser Gedmund erau puţine, aşa că Mâna l-a chemat şi pe mercenarul Ned Bob (cunoscut drept Bob-Negru, din pricina stufoasei sale bărbi negre), ca să-i servească lui Secure-Mare drept înlocuitor şi să-l sfătuiască în privinţa navigaţiei.

Când au ridicat ser Gedmund şi Bob-Negru pânzele, la Treptele de Piatră domnea haosul, ca să nu spunem ceva mai rău. Cele mai multe dintre corăbiile lui Racallio Ryndoon dispăruseră de pe mare, dar el continua să cârmuiască

Piatra însângerată, cea mai mare dintre insule, şi câteva bucăţi de stâncă mai mici. Tyroshii fuseseră pe punctul de a-l copleşi, dar tocmai atunci Lys şi Myr făcuseră pace şi atacaseră împreună Tyroshul, silindu-l pe Arhon să-şi recheme corăbiile şi oştenii. Alianţa cu trei capete dintre Braavos, Pentos şi Lorath îşi pierduse unul când se retrăseseră lorathii, dar mercenarii pentoshi luaseră acum în stăpânire toate Treptele de Piatră care nu mai erau în mâinile oamenilor lui Racallio, iar corăbiile de război din Braavos controlau apele dintre ele.

Westerosul nu putea spera să câştige un război pe mare împotriva Braavosului, lordul Unwin o ştia. Scopul său, a declarat el, era să scape de tâlharul Racallio Ryndoon şi de regatul lui de piraţi şi să îşi planteze acolo propriile forţe, ca să se asigure că Marea Îngustă nu va mai fi niciodată închisă. Flota regală - alcătuită din opt corăbii de război noi şi vreo douăzeci corăbii vechi şi galere - nu era destul de mare pentru aşa ceva, aşa că mâna a scris la Driftmark, poruncindu-i Lordului Valurilor să adune „corăbiile din flota bunicului tău, spre a fi puse sub comanda bunului nostru unchi Gedmund, ca să poată redeschide calea pe mare”.

Aidoma Şarpelui Mărilor înaintea lui, de multă vreme Alyn Velaryon nu-şi mai dorea nimic altceva, dar, când a citit mesajul, s-a zbârlit de supărare.

— Flota e acum a mea şi maimuţa Baelei o poate comanda mai bine decât bătrânul unchi Gedmund, a spus.

Totuşi a făcut ce i se ceruse, a adunat şaizeci de galere de război, treizeci de corăbii lungi şi peste o sută de vase de pescuit mici şi mari, care să întâlnească flota regală la ieşirea ei din Debarcaderul Regelui. Când imensa flotă de război a trecut prin Defileu, ser Gedmund l-a trimis pe Bob-Negru pe vasul amiral al lordului Alyn, *Regina Rhaenys,* cu o scrisoare prin care îl împuternicea să ia comanda corăbiilor Velaryon „pentru ca acestea să se poată folosi de experienţa dobândită de el de-a lungul multor ani”. Lordul Alyn l-a trimis înapoi. „L-aş fi spânzurat”, i-a scris lui ser Gedmund, „dar nu-mi place să irosesc bunătate de funie de cânepă

pentru un bob.”

Iarna, pe Marea Îngustă bat vânturi puternice dinspre nord, aşa că flota a înaintat spre sud cu o magnifică rapiditate. La Tarth, le-au îngroşat rândurile o duzină de corăbii lungi, sub comanda lordului Bryndemere, Evenstarul. Însă veştile aduse de înaltul lord s-au dovedit mai puţin îmbucurătoare. Lordul Mării din Braavos, Arhonul din Tyrosh şi Racallio Ryndoon se aliaseră; aveau să conducă Treptele de Piatră împreună, lăsând să treacă doar corăbiile cărora le îngăduiau Braavosul şi Tyroshul să facă negoţ.

— Şi Pentosul? a vrut să ştie lordul Alyn.

— Dat deoparte, l-a înştiinţat Evenstarul. Când tai o plăcintă în trei, feliile sunt mai mari decât dacă o tai în patru.

Gedmund Secure-Mare (care în timpul călătoriei suferise de un rău de mare atât de cumplit, încât năierii îi spuneau Gedmund Borăşte-n-Mare) a considerat că Mâna Regelui trebuie să afle de noua alianţă a oraşelor războinice. Evenstarul trimisese deja un corb la Debarcaderul Regelui, iar Peake a hotărât ca flota să rămână la Tarth până la primirea unui răspuns.

— O să pierdem orice speranţă de a-l lua pe Racallio prin surprindere, a obiectat Alyn Velaryon, dar ser Gedmund s-a dovedit de neclintit.

Cei doi comandanţi s-au despărţit furioşi.

A doua zi, la răsăritul soarelui, Bob-Negru l-a trezit pe ser Gedmund ca să-i dea de ştire că Lordul Valurilor dispăruse. În timpul nopţii, întreaga flotă Velaryon plecase.

— Îndrăznesc să zic că s-a-ntors la Driftmark, a pufnit Gedmund Secure-Mare.

Ned Bob-Negru a încuviinţat, numindu-l pe lordul Alyn „un băiat speriat”.

Nici că se putea înşela mai mult. Lordul Alyn îşi dusese corăbiile spre sud, nu spre nord. După trei zile, în vreme ce Gedmund Secure-Mare şi flota lui regală continuau să zăbovească în largul coastelor Tarthului în aşteptarea unui corb, printre insule stâncoase, pinteni de piatră şi vârtejuri

de curenţi marini, a început o luptă. Atacul a luat flota din Braavos prin surprindere, în vreme ce marele său amiral şi vreo patruzeci dintre căpitanii lui benchetuiau pe Piatra însângerată, cu Racallio Ryndoon şi cu soli din Tyrosh. Jumătate dintre corăbiile lor au fost capturate, arse sau scufundate în timp ce erau încă ancorate sau amarate de docuri, iar altele în timp ce-şi înălţau pânzele şi încercau să scape cu fuga.

Lupta n-a fost în întregime fără vărsare de sânge. *Marea Sfidare,* un dromon uriaş, cu patru sute de vâsle, şi-a croit drum printre vreo şase corăbii Velaryon mai mici şi a ieşit în larg, numai ca să se trezească atacat de lordul Alyn însuşi. Prea târziu, năierii din Braavos au încercat să se întoarcă spre atacator, dar imensul dromon era greoi în apă şi reacţiona cu încetineală, iar *Regina Rhaenys* l-a izbit din travers, cu toate vâslele învolburând apa.

Prora *Reginei Rhaenys* a lovit în lateralul uriaşei corăbii din Braavos „ca un imens pumn de stejar”, a scris mai târziu un privitor, făcându-i ţăndări vâslele, sfărâmându-i bordajul şi carena, doborându-i catargele şi aproape tăind-o în două. Când lordul Alyn le-a strigat vâslaşilor săi să retragă vasul, apa a năvălit în rana deschisă a *Marii Sfidări,* care s-a scufundat în câteva clipe, „luând cu sine şi nemăsuratul orgoliu al Lordului Mării”.

Victoria lui Alyn Velaryon a fost deplină. La Treptele de Piatră, flota lui a pierdut trei corăbii (din păcate, Daeron, vărul lui, şi-a găsit moartea când s-a scufundat una dintre acestea, *Inimă Curată,* al cărei căpitan era), dar a trimis pe fundul mării treizeci şi a capturat şase galere, unsprezece corăbii cu pânze, optzeci şi nouă de oameni, o mare cantitate de hrană, băuturi, arme, bani şi un elefant menit să ajungă în menajeria Lordului Mării. Lordul Valurilor a adus toate acestea în Westeros, împreună cu un nume pe care avea să-l poarte tot restul vieţii: Pumn de Stejar. Când a înaintat cu *Regina Rhaenys* în susul Gurii Apei Negre şi a intrat pe Poarta Fluviului călare pe elefantul Lordului Mării, zeci de mii de oameni s-au înşiruit pe străzile oraşului, scandându-i numele şi vânzolindu-se ca să-l poată vedea pe noul lor erou. La poarta Fortăreţei Roşii, i-a ieşit în întâmpinare însuşi regele Aegon al III-lea.

Însă odată ajuns în interiorul zidurilor, lucrurile au luat o cu totul altă întorsătură. Până ce Alyn Pumn de Stejar a ajuns în sala tronului, tânărul rege s-a făcut cumva nevăzut. În schimb, din înălţimea Tronului de Fier l-a privit încruntat lordul Unwin Peake, spunând:

— Neghiobule, neghiob de trei ori afurisit! Dacă aş cuteza, te-aş lăsa fără capul ăla blestemat.

Furia Mâinii avea un motiv întemeiat. Oricât de zgomotos l-ar fi ovaţionat gloata pe Pumn de Stejar, nesăbuitul atac al tânărului şi curajosului erou lăsase Ţinutul pe o poziţie foarte greu de apărat. Lordul Velaryon o fi capturat zeci de nave ale Braavosului şi un elefant, dar nu cucerise nici Piatra însângerată, nici vreo alta dintre insulele numite Treptele de Piatră; cavalerii şi oştenii de care era nevoie pentru o astfel de cucerire se aflau pe corăbiile mai mari din flota regală, pe care o abandonase în largul coastelor Tarthului. Ţelul lordului Peake fusese distrugerea regatului de piraţi al lui Racallio Ryndoon; în schimb, după cele petrecute, Racallio părea mai puternic ca oricând. Iar ultimul lucru pe care şi-l dorea Mâna era un război cu Braavosul, cel mai bogat şi cel mai puternic dintre cele Nouă Oraşe Libere.

— Iată ce ne-ai adus, lordul meu, a tunat Peake. Ne-ai adus un război.

— Şi un elefant, a răspuns lordul Alyn, cu insolenţă. Rogu-te, lordul meu, nu uita elefantul!

Ciupercă ne spune că replica a stârnit chicoteli nervoase chiar şi printre oamenii lordului Peake, dar pe el nu l-a amuzat câtuşi de puţin. „Nu era omul căruia să-i placă să râdă de el însuşi”, continuă piticul, „şi îi plăcea cu atât mai puţin să fie luat în râs.”

Probabil că alţii s-ar fi temut să-şi atragă duşmănia lordului Unwin, dar Alyn Pumn de Stejar era sigur pe propria sa putere. Deşi abia ajuns la vârsta adevăratei bărbăţii şi născut bastard, era însurat cu sora vitregă a regelui, putea dispune de întreaga forţă şi de întreaga avere a Casei Velaryon şi tocmai devenise adoratul norodului. Lord

Regent sau nu, Unwin Peake nu era atât de nebun încât să-şi imagineze că i-ar fi putut face vreun rău eroului de la Treptele de Piatră rămânând el însuşi în siguranţă.

„Toţi tinerii îşi închipuie că sunt nemuritori”, scrie Marele Maester Munkun în *Istorisirea adevărată,* „iar închipuirea devine certitudine când un tânăr războinic soarbe din îmbătătorul vin al izbânzii. Numai că încrederea tinerilor contează prea puţin când o pui în balanţă cu şiretenia vârstnicilor. Lordul Alyn o fi zâmbit la auzul mustrărilor Mâinii, dar avea să-nceapă curând să se teamă, pe bună dreptate, de recompensele aceleiaşi Mâini.”

Munkun ştia despre ce scrie. La şapte zile după intrarea sa triumfală în Debarcaderul Regelui, lordul Alyn a fost onorat într-o ceremonie fastuoasă din Fortăreaţa Roşie, cu regele Aegon al III-lea stând pe Tronul de Fier şi sub ochii întregii Curţi şi a unei jumătăţi din oraş. Ser Marston Waters, Lordul Comandant al Gărzii Regelui, l-a făcut cavaler. Unwin Peake, Lord Regent şi Mână a Regelui, i-a pus la gât un lanţ de amiral, din aur curat, şi i-a dăruit o copie miniaturală, din argint, a corăbiei *Regina Rhaenys,* ca simbol al victoriei sale. Regele însuşi l-a întrebat dacă e de acord să facă parte din micul său consiliu, ca maestru al corăbiilor. Lordul Alyn a acceptat cu modestie.

„Pe urmă degetele Mâinii i s-au strâns în jurul gâtului”, spune Ciupercă. „Vocea era a lui Aegon, iar cuvintele ale lui Unwin.” Supuşii săi loiali din vest erau de multă vreme năpăstuiţi de tâlharii din Insulele de Fier, a spus tânărul rege, şi cine altcineva ar fi putut aduce pacea în Marea Apusului, dacă nu noul său amiral? Iar Alyn Pumn de Stejar, acel tânăr orgolios şi încăpăţânat, a descoperit că nu are de ales, trebuie să fie de acord să-şi conducă flota în jurul capătului de miazăzi a Westerosului, pentru a recuceri Insula Frumoasă şi a pune capăt ameninţării reprezentate de lordul Dalton Greyjoy şi de oamenii lui de fier.

Cursa fusese întinsă cu măiestrie. Călătoria era periculoasă şi probabil avea să-i ceară flotei Velaryon un tribut greu. Treptele de Piatră mişunau de duşmani, pe care

a doua oară nu-i mai putea lua prin surprindere. Dincolo de ele se întindea coasta stearpă din Dorne, unde probabil n-avea să găsească porturi potrivite pentru un popas în siguranţă. Iar dacă ajungea în Marea Apusului, urma să dea de Krakenul Roşu şi de corăbiile lui lungi. Dacă învingeau oamenii de fier, puterea Casei Velaryon se spulbera o dată pentru totdeauna, iar lordul Peake scăpa definitiv de insolenţa unui băiat supranumit Pumn de Stejar. Dacă lordul Alyn triumfa, Insula Frumoasă se întorcea sub controlul stăpânilor săi legitimi, locuitorii vestului erau din nou la adăpost de alte atacuri violente, iar lorzii din cele Şapte Regate aflau care e preţul sfidării regelui Aegon al III-lea şi a noii sale Mâini.

Lordul Valurilor i-a dăruit elefantul lui Aegon al III-lea şi a plecat din Debarcaderul Regelui. Odată reîntors la Carena, şi-a adunat flota, a încărcat provizii pentru lunga sa călătorie, apoi şi-a luat rămas-bun de la soţia lui, lady Baela, care l-a trimis la drum cu o sărutare şi i-a dat de veste că a rămas grea.

— Pune-i numele Corlys, după bunicul meu, i-a spus lordul Alyn. Într-o bună zi ar putea sta pe Tronul de Fier.

La asta, Baela a râs:

— O să-i spun Laena, după mama mea. Într-o bună zi ar putea călări un dragon.

Trebuie să ne reamintim că lordul Corlys Velaryon făcuse, pe *Şarpele Mărilor,* nouă călătorii faimoase. Lordul Alyn Pumn de Stejar avea să facă şase, fiecare pe o altă corabie. „Nobilele mele doamne”, urma să le numească el. Ca să ajungă la Lannisport, a ocolit Dorne pe o galeră de război cu două sute de vâsle, construită în Braavos, pe care o capturase la Treptele de Piatră şi căreia îi schimbase numele, dându-i-l pe al tinerei sale soţii: *Lady Baela.*

Unora li s-ar putea părea bizar că lordul Peake trimisese atât de departe cea mai mare flotă a celor Şapte Regate când exista pericolul unui război cu Braavosul. Ser Gedmund a fost rechemat, cu flota regală, de la Tarth în Defileu, pentru a păzi intrarea în Golful Apei Negre dacă

Braavosul ar fi vrut să se răzbune atacând Debarcaderul Regelui, dar alte porturi şi oraşe de pe ţărmul Mării Înguste erau fără apărare, aşa că Mâna Regelui l-a trimis pe confratele său regent, lordul Manfryd Mooton, la Braavos, să negocieze cu Lordul Mării şi să-i înapoieze elefantul. L-au însoţit alţi şase nobili lorzi, alături de vreo şaizeci de cavaleri, gărzi, servitori, scribi şi septoni, şase menestreli… şi Ciupercă, fiindcă pare-se că s-a ascuns într-un butoi de vin ca să scape de aerul mohorât din Fortăreaţa Roşie şi să „găsească un loc unde oamenii n-au uitat cum să râdă”.

Atunci, ca şi acum, locuitorii Braavosului aveau foarte mult simţ practic, pentru că oraşul lor e un loc al sclavilor evadaţi, unde sunt ridicaţi în slăvi o mie de zei, dar aurul e singurul într-adevăr venerat. Pe cele o sută de insule, profitul e mai presus decât orgoliul. La sosire, lordul Mooton şi însoţitorii săi au admirat uluiţi Titanul şi au fost duşi în legendarul Arsenal, să fie martori la construirea unei corăbii de război, în întregime, într-o singură zi.

— Le-am înlocuit deja pe toate cele furate sau scufundate de băiatul vostru amiral, s-a lăudat Lordul Mării în faţa lordului Mooton.

Dar, după ce a dovedit astfel puterea Braavosului, s-a arătat mai mult decât doritor să audă propuneri de împăcare. În timp ce el şi lordul Mooton negociau termenii păcii, lorzii Follard şi Cressey mituiau cu generozitate deţinători ai cheilor oraşului, magisteri, preoţi şi prinţi negustori. În cele din urmă, în schimbul unei despăgubiri considerabile, Braavos a iertat „nejustificata necuviinţă” a lordului Velaryon, a fost de acord să-şi anuleze alianţa cu Tyroshul, să rupă toate legăturile cu Racallio Ryndoon şi să-i cedeze Tronului de Fier Insulele de Piatră (de vreme ce, în acel moment, se aflau sub stăpânirea lui Ryndoon şi a Pentosului, Lordul Mării a vândut ceea ce nu poseda, dar aşa ceva nu era neobişnuit în Braavos).

Misiunea solilor din Westeros s-a dovedit bogată în evenimente şi în alte privinţe. Lordul Follard s-a îndrăgostit de o curtezană din Braavos şi a preferat să rămână cu ea în

loc să se întoarcă acasă, ser Herman Rollingford a fost ucis în duel de un localnic ofensat de culoarea pieptarului său, iar, dacă e să-i dăm crezare lui Ciupercă, ser Denys Harte a plătit serviciile unuia dintre misterioşii Oameni fără Chip, cerându-i să-i ucidă un rival din Debarcaderul Regelui. Piticul însuşi l-a amuzat atât de mult pe Lordul Mării încât i s-a propus să rămână în Braavos, contra unei plăţi substanţiale. „Mărturisesc că am fost tentat. În Westeros, îmi irosesc agerimea minţii făcând giumbuşlucuri pentru un rege care nu râde niciodată, dar în Braavos aş fi fost îndrăgit… prea mult, mă tem. Toate curtezanele m-ar fi dorit şi, mai curând sau mai târziu, un localnic sau altul ar fi ajuns să-mi poarte pică pentru mărimea mădularului meu şi m-ar fi împuns cu vârful ascuţit al unei săbii pitice. Aşa că m-am grăbit să revin în Fortăreaţa Roşie, nebunul de mine.”

Şi astfel lordul Mooton s-a întors la Debarcaderul Regelui aducând cu sine pacea, dar la un preţ dureros. Imensa despăgubire cerută de Lordul Mării a golit vistieria regală într-o asemenea măsură, încât lordul Peake s-a văzut curând nevoit să ia un împrumut de la Banca de Fier din Braavos pentru a putea plăti datoriile Coroanei, iar asta, l-a rândul său, l-a silit să reînfiinţeze o parte dintre dările lordului Celtigar anulate de ser Tyland Lannister, fapt care i-a înfuriat pe lorzi şi pe negustori deopotrivă şi a şubrezit sprijinul pe care se bucura din partea oamenilor de rând.

Ultima jumătate a anului s-a dovedit dezastruoasă şi în alte moduri. Curtea s-a bucurat când lady Rhaena a dat de veste că poartă copilul lordului Corbray, dar bucuria s-a preschimbat în amărăciune o lună mai târziu, când ea a pierdut copilul. Veştile din Nord vorbeau despre răspândirea foametei, iar Fierbinţeala Iernii s-a dezlănţuit în Barrowton, pentru prima oară ajunsă atât de departe în interiorul Ţinutului. Un năvălitor pe nume Sylas cel Cumplit a condus trei mii de sălbatici într-un atac contra Zidului, unde i-au copleşit pe fraţii în negru la Poarta Reginei şi s-au răspândit în tot Darul până când lordul Stark a pornit din Winterfell, şi-a unit forţele cu ale Casei Glover din Deepwood Motte şi

cu ale Caselor Flint şi Norrey din munţi şi, împreună cu o sută de fraţi din Rondul de Noapte, i-au vânat şi i-au nimicit până la unul. La o mie de leghe distanţă către sud, vâna şi ser Steffon Connington, urmărind o mică bandă de tâlhari dornisheni de-a lungul hotarelor măturate de vânturi. Dar s-a avântat prea departe şi prea repede, fără să ştie ce se află înaintea sa, până când ciungul Wyland Wyl s-a năpustit asupra lui şi lady Elenda s-a văzut văduvă pentru a doua oară.

În vest, lady Johanna Lannister a sperat că, după victoria sa de la Kayce, o să-i poată da Krakenului Roşu încă o lovitură. Sub zidurile castelului Feastfires, a improvizat o flotă din bărci de pescuit şi corăbii fără vâsle, a îmbarcat o sută de cavaleri şi trei mii de oşteni şi i-a trimis pe mare, la adăpostul întunericului, să recucerească Insula Frumoasă din mâinile oamenilor de fier. Planul era să debarce neobservaţi în capătul de sud al insulei, dar cineva i-a trădat şi au găsit corăbiile lungi aşteptându-i. Lordul Prester, lordul Tarbeck şi ser Erwin Lannister au comandat acea traversare cu ghinion. Pe urmă, Dalton Greyjoy le-a trimis capetele la Casterly Rock, numind asta „plată pentru unchiul meu, deşi, la drept vorbind, era un mâncău şi un beţiv şi pe insule e mai bine fără el”.

Dar toate acestea au fost o nimica toată pe lângă nenorocirea abătută asupra regelui şi a Curţii. În a douăzeci şi doua zi a celei de a noua luni a anului 133 D.C., Jaehaera din Casa Targaryen, Regină a celor Şapte Regate şi ultimul copil supravieţuitor al regelui Aegon al II-lea, s-a stins din viaţă la vârsta de zece ani. Mica regină a murit la fel ca mama ei, regina Helaena, aruncându-se de la o fereastră a Cetăţuii lui Maegor în ţepele de fier din şanţul fără apă. Cu pieptul şi pântecul străpuns, s-a zvârcolit în agonie o jumătate de oră înainte de a putea fi scoasă, pentru a-şi da ultima suflare imediat după aceea.

Debarcaderul Regelui a plâns-o aşa cum numai Debarcaderul Regelui o putea face. Jaehaera fusese un copil înspăimântat şi, din ziua în care îşi primise coroana, se

ascunsese în Fortăreaţa Roşie, însă norodul din oraş şi-o aducea aminte din ziua nunţii ei, şi cât de curajoasă şi de frumoasă fusese atunci fetiţa, aşa că au plâns-o, s-au jeluit, şi-au rupt hainele şi s-au îngrămădit în secturi, în taverne şi în lupanare, căutând orice fel de alinare cu putinţă. Şoaptele au început curând să zboare din gură în gură, aşa cum se întâmplase când regina Helaena murise în acelaşi mod. Mica regină chiar îşi luase singură viaţa? Până şi între zidurile Fortăreţei Roşii, presupunerile se înmulţeau nestăvilite.

Jaehaera fusese un copil singuratic, înclinat să plângă din orice şi, cumva, încet la minte, dar ea păruse mulţumită de viaţa în apartamentele ei, cu slujnicele şi însoţitoarele ei, cu pisoii şi cu păpuşile ei. Ce-ar fi putut s-o înnebunească sau s-o întristeze atât de mult încât să sară pe fereastră în ţepele necruţătoare? Unii sugerau că sarcina pierdută de lady Rhaena o mâhnise atât de tare, încât nu mai voise să trăiască. Alţii, mai cinici, susţineau că gelozia trezită de pruncul care creştea în lady Baela o împinsese către cumplita faptă.

— A fost din pricina regelui, şopteau alţii. L-a iubit din toată inima, dar el nu i-a dat nicio atenţie, nu i-a arătat niciun strop de dragoste şi nici măcar nu şi-a împărţit camerele cu ea.

Şi fireşte că mulţi refuzau să creadă că Jaehaera şi-a luat singură viaţa.

— A fost ucisă, şopteau, la fel ca mama ei.

Dar, dacă ăsta era adevărul, cine o ucisese?

Nu duceau lipsă de suspecţi. Prin tradiţie, la uşa reginei era întotdeauna postat un cavaler din Garda Regelui. Pentru el ar fi fost foarte simplu să se strecoare înăuntru şi s-o arunce pe copilă pe fereastră. Dacă era aşa, cu siguranţă că însuşi regele îi dăduse poruncă. Aegon se săturase de lacrimile şi văicărelile ei şi voia o altă soţie, se spunea. Sau poate voia să se răzbune pe fiica regelui care îi ucisese mama. Băiatul era posomorât şi melancolic, dar nimeni nu-i cunoştea adevărata fire. Se istoriseau, fără fereală, poveşti despre Maegor cel Crud.

Alţii dădeau vina pe una dintre însoţitoarele micii regine, lady Cassandra Baratheon. Cea mai vârstnică dintre cele „Patru Furtuni”, lady Cassandra fusese pentru scurtă vreme logodită cu Aegon al II-lea, în ultimul an al vieţii acestuia (şi, foarte posibil, mai înainte de asta, cu fratele lui, Aemond cel Chior). Defăimătorii ei spuneau că dezamăgirea o acrise; după ce fusese moştenitoarea tatălui său la Capătul Furtunii, ajunsese la Debarcaderul Regelui, unde nu i se dădea prea mare importanţă şi unde, cu nemulţumire amară, trebuia să-i poarte de grijă copilei plângăcioase şi slabe de minte pe care o considera vinovată de toate necazurile ei.

Şi una dintre slujitoarele Jaehaerei a ajuns să fie bănuită, după ce s-a aflat că-i furase două păpuşi şi un colier de perle. A fost acuzat şi un băiat, un servitor care, cu un an în urmă, vărsase supă pe mica regină şi fusese bătut pentru asta. Lordul Confesor le-a pus întrebări amândurora şi, în cele din urmă, i-a declarat nevinovaţi (dar băiatul a murit în timpul interogatoriului, iar fetei i s-a tăiat mâna pentru hoţie). Nici măcar preasfinţii slujitori ai celor Şapte n-au fost mai presus de orice bănuială. O anumită septă din oraş fusese auzită spunând că mica regină n-ar trebui să aibă niciodată copii, fiindcă femeile nătânge aduc pe lume băieţi nătângi. Mantiile Aurii au înşfăcat-o şi pe ea şi a dispărut în temniţă.

Durerea înnebuneşte oamenii. Privind în urmă, putem spune, fiind rezonabil de siguri, că niciunul dintre aceştia n-a avut niciun rol în moartea micii regine. Dacă Jaehaera Targaryen a fost într-adevăr ucisă (şi nu există nicio dovadă în acest sens), asta s-a făcut din porunca unui singur vinovat plauzibil: Unwin Peake, Lord Regent, lord de Starpike, lord de Dunstonbury, lord de Whitegrove, Protector al Ţinutului şi Mână a Regelui.

Se ştia că lordul Peake împărtăşeşte temerile predecesorului său în privinţa succesiunii. Aegon al III-lea nu avea nici copii, nici fraţi în viaţă (din câte se ştia) şi orice om cu ochi putea să vadă că regele n-o să primească un moştenitor de la mica lui regină. Iar dacă asta nu se

întâmpla, cele mai apropiate rude ale regelui rămâneau surorile lui vitrege, iar lordul Peake nu avea de gând să lase o femeie să urce pe Tronul de Fier, după ce cu atât de puţin timp în urmă se luptase şi sângerase ca să împiedice acelaşi lucru. Dacă una dintre gemene năştea un fiu, băiatul ar fi devenit cu siguranţă primul pe linia succesiunii… iar lady Rhaena tocmai îşi pierduse prima sarcină, aşa că nu mai rămăsese decât copilul care creştea în pântecul Baelei la Driftmark. Gândul că „odrasla unei desfrânate şi a unui bastard” ar fi putut primi coroana depăşea ceea ce era lordul Peake pregătit să suporte.

Dacă regele ar fi avut un moştenitor zămislit din trupul lui, calamitatea ar fi putut fi ocolită… dar, înainte de asta, Jaehaera trebuia să dispară, pentru ca Aegon să se poată recăsători. Cu siguranţă că nu lordul Peake o aruncase pe copilă pe fereastră, pentru că se aflase într-o altă parte a oraşului când murise ea… dar omul din Garda Regelui postat la uşa Jaehaerei în noaptea aceea fusese Mervyn Flowers, fratele lui bastard.

Era cu putinţă să fi fost el unealta Mâinii? E mai mult decât posibil, mai ales în lumina faptelor ce au urmat, pe care le vom povesti la timpul potrivit. Bastard el însuşi, ser Mervyn era considerat de mulţi un membru al Gărzii Regelui devotat, deşi fără nimic ieşit din comun; nici campion, nici erou, dar oştean cu experienţă şi mânuitor exemplar al săbiei sale lungi, un bărbat loial, care făcea ce i se poruncea să facă. Totuşi, mai ales în Debarcaderul Regelui, nu toţi oamenii sunt ceea ce par. Celor care îl cunoşteau bine pe Flowers nu le scăpau celelalte laturi ale personalităţii sale. Când nu era la datorie, îi plăcea grozav vinul, spune Ciupercă, despre care se ştia că bea împreună cu el. În ciuda jurământului său de castitate, dormea rareori singur când nu se afla în chilia lui din Turnul Săbiei Albe; deşi urât, avea un anumit farmec grosolan care atrăgea spălătoresele şi servitoarele, iar la beţie se lăuda că se culcase şi cu anumite doamne de rang înalt. Aidoma multor bastarzi, era focos şi iute la mânie şi vedea insulte acolo unde nimeni nu

intenţionase să-i aducă vreo jignire.

Totuşi, nimic din toate astea nu sugera că Flowers ar fi fost genul de monstru în stare să ia o copilă adormită din patul ei şi s-o azvârle în braţele unei morţi oribile. Până şi Ciupercă, întotdeauna gata să creadă tot ce putea fi mai rău despre oricine, spune asta. Dacă ar fi ucis-o pe regină, ser Mervyn ar fi făcut-o cu o pernă, insistă bufonul… înainte de a sugera ceva mult mai sinistru şi foarte posibil. Flowers n-ar fi împins-o niciodată pe regină pe fereastra aia, pretinde piticul, dar s-ar fi putut da deoparte ca să îngăduie altcuiva să intre în camera ei… dacă acel cineva i-ar fi fost cunoscut… cineva, poate, ca Tessario Degetul-Mare sau un alt Deget. Flowers nici măcar nu ar fi simţit nevoia să-l întrebe ce treabă are cu mica regină, nu şi dacă i-ar fi spus că îndeplineşte o poruncă a Mâinii.

Asta spune bufonul, dar aici e cu siguranţă vorba doar de fantezia lui. Adevărata poveste a morţii Jaehaerei Targaryen nu va fi cunoscută niciodată. Poate că şi-a luat singură viaţa în toiul unei crize de disperare copilărească. Totuşi, dacă a fost asasinată, în spatele cumplitei fapte nu s-a putut afla, din motivele mai înainte amintite, decât lordul Unwin Peake. Însă, fără nicio dovadă, nimic din toate acestea nu ar fi putut îndemna la învinovăţirea lui… dacă pe urmă Mâna nu ar fi făcut ceea ce a făcut.

La şapte zile după ce trupul micii regine le-a fost încredinţat flăcărilor, lordul Unwin l-a vizitat pe îndureratul Aegon, însoţit de Marele Maester Munkun, septonul Bernard şi Marston Waters din Garda Regelui. L-au înştiinţat pe Înălţimea Sa că trebuie să renunţe la hainele negre de doliu şi să se căsătorească iarăşi, „pentru binele Ţinutului”. Mai mult decât atât, noua regină fusese deja aleasă.

Unwin Peake se însurase de trei ori şi fusese tatăl a şapte copii. Dar numai unul supravieţuise. Primul său născut murise în fragedă copilărie, ca şi ambele fiice dăruite de a doua sa soţie. Cea mai mare dintre fiicele lui trăise destul de mult ca să se mărite, dar numai ca să moară la doisprezece

ani, pe patul lăuziei. Al doilea fiu îi fusese crescut la Arbor, unde îi fusese paj şi scutier lordului Redwyne, dar la doisprezece ani, când se afla pe o corabie, avusese ghinionul să se înece. Ser Titus, moştenitorul domeniului Starpike, era singurul fiu al lordului Peake ajuns la vârsta bărbăţiei. Ca răsplată pentru curajul său în luptă, Neînfricatul Jon Roxton îl făcuse cavaler după Bătălia de la Miedul, dar tânărul murise la numai şase zile după aceea, într-o neînsemnată încăierare cu o bandă de oameni fără căpătâi peste care dăduse când fusese trimis în recunoaştere. Singurul copil al Mâinii încă în viaţă era o fată, Myrielle.

Myrielle Peake trebuia să fie noua regină a lui Aegon al EEI-lea. Era alegerea ideală, a susţinut Mâna; o fată de aceeaşi vârstă cu regele, „frumoasă şi curtenitoare”, născută într-una dintre cele mai nobile case din Ţinut şi învăţată de septe să citească, să scrie şi să socotească. Nobila ei mamă fusese fertilă, aşa că nu se puteau teme că Myrielle n-o să-i dăruiască Înălţimii Sale fii puternici.

— Şi dacă mie n-o să-mi placă? a întrebat regele Aegon.

— Nu e nevoie să-ţi placă, a răspuns lordul Peake, nu trebuie decât să te însori cu ea, să te culci cu ea şi să-i faci un fiu. Pe urmă a făcut o comparaţie degradantă: Înălţimii Tale nu-i plac napii, dar, când îi găteşte bucătarul, îi mănânci, nu-i aşa?

Regele a dat din cap, morocănos… dar povestea a răsuflat, aşa cum se întâmplă de obicei cu astfel de poveşti, şi nefericita lady Myrielle a ajuns să fie cunoscută pe tot cuprinsul celor Şapte Regate drept Lady Napi.

N-avea să fie niciodată regina Napi.

Unwin Peake mersese prea departe. Thaddeus Rowan şi Manfryd Mooton au fost indignaţi fiindcă nu le ceruse părerea; probleme de o asemenea importanţă trebuiau, pe bună dreptate, discutate de consiliul regenţilor. Din Vale, lady Arryn a trimis un mesaj tăios. Kermit Tully a declarat că logodna e „o insolenţă”. Lui Ben Blackwood nu i-a plăcut graba; lui Aegon trebuia să i se lase un răgaz de cel puţin o

jumătate de an în care să-şi plângă mica regină. Cregan Stark a trimis din Winterfell o scurtă misivă în care sugera că Nordul ar putea fi nemulţumit de o asemenea căsătorie. Până şi Marele Maester Munkun a început să şovăie.

— Lady Myrielle e o fată încântătoare şi nu mă îndoiesc că ar fi o regină superbă, i-a spuse el Mâinii, dar trebuie să ţinem cont şi de aparenţe, lordul meu. Noi, cei care avem onoarea să slujim Coroana alături de nobila ta persoană, ştim că îl iubeşti pe Înălţimea Sa ca pe un fiu şi că tot ce faci e pentru binele lui şi pentru al Ţinutului, dar alţii ar putea insinua că ţi-ai ales propria fiică din motive josnice… de dragul puterii sau al gloriei Casei Peake.

Ciupercă, bufonul nostru înţelept, spune că anumite uşi ar fi mai bine să rămână închise, fiindcă nu poţi şti niciodată ce-o să le treacă pragul. Peake deschisese o uşă a reginei pentru fiica lui, dar şi alţi lorzi aveau fiice (ca şi surori, nepoate, verişoare, sau mame văduve sau mătuşi nemăritate) şi, înainte de închiderea acelei uşi, s-au împins în ea, au dat buzna, fiecare insistând că ruda lui ar fi fost o soţie mai potrivită pentru rege decât Lady Napi.

Ca să scriem toate numele propuse, ar fi nevoie de mai multe pagini decât avem la dispoziţie, dar câteva merită amintite. La Casterly Rock, lady Johanna Lannister a lăsat deoparte războiul ei cu oamenii de fier pentru destulă vreme ca să-i poată scrie Mâinii, subliniind că fiicele ei Cerelle şi Tyshara sunt fecioare de obârşie nobilă şi de vârsta măritişului. De două ori văduva lady de Capătul Furtunii, Elenda Baratheon, a atras atenţia asupra fiicelor ei Cassandra şi Ellyn. Cassandra fusese cândva logodită cu Aegon al II-lea şi era „bine pregătită ca să servească drept regină”, a scris ea. Din Portul Alb a sosit un corb de la lordul Torrhen, care vorbea de pactele de căsătorie dintre dragon şi triton, „zădărnicite de o soartă crudă” şi sugera că regele Aegon ar putea îndrepta lucrurile luându-şi ca soţie o Manderly. Sharis Footly, văduva din Tumbleton, a fost destul de cutezătoare ca să se propună singură.

Cea mai îndrăzneaţă scrisoare a venit, după cum s-ar

părea, de la necontrolabila lady Samantha din Oraşul Vechi, care susţinea că sora ei Sansara (din Casa Tarly) „e curajoasă şi puternică şi a citit mai multe cărţi decât jumătate dintre maesterii din Citadelă”, pe când cumnata ei, Bethany (din Casa Hightower), e „foarte frumoasă, cu piele netedă şi catifelată şi păr lucios şi cele mai suave purtări”, deşi totodată „leneşă şi cumva proastă, ca să fiu sinceră, dar multor bărbaţi pare să le placă asta la o soţie”. Încheia sugerând că poate regele Aegon ar fi trebuit să se însoare cu amândouă, „una ca să cârmuiască alături de el, aşa cum a făcut regina Alysanne pentru regele Jaehaerys, şi una pentru pat, pentru a-i face copii”. Iar pentru cazul când amândouă erau considerate „nepotrivite, din cine ştie ce motive obscure”, lady Sam a înşirat, îndatoritoare, treizeci şi unu de alte nume de fecioare nobile, din casele Hightower, Redwyne, Tarly, Ambrose, Florent, Cobb, Costayne, Beesbury, Varner şi Grimm, care ar fi fost potrivite ca regine. (Ciupercă adaugă că nobila doamnă a încheiat cu un post scriptum obraznic, spunând: „Ştiu şi câţiva băieţi frumoşi, dacă Înălţimea Sa are astfel de înclinaţii, dar mă tem că nu vor putea să-i dăruiască moştenitori”; însă nicio altă cronică nu pomeneşte de acest afront, iar scrisoarea s-a pierdut.)

Pus în faţa unei asemenea agitaţii, lordul Peake a fost nevoit să se gândească la o nouă soluţie. Era la fel de hotărât s-o mărite pe fiica sa, Myrielle, cu regele, dar trebuia s-o facă astfel încât să nu-i provoace pe lorzii de a căror susţinere avea nevoie. Plecându-se în faţa inevitabilului, s-a aşezat pe Tronul de Fier şi a spus:

— Pentru binele poporului său, Înălţimea Sa trebuie să-şi ia o altă soţie, deşi nicio femeie n-o va înlocui vreodată pe îndrăgita noastră Jaehaera în inima lui. Pentru a primi această onoare au fost rostite multe nume, ale celor mai frumoase flori din Ţinut. Fata cu care se va cununa Aegon trebuie să fie, pentru el, ceea ce a fost Alysanne pentru Jaehaerys, ceea ce a fost Jonquil pentru Florian. Va dormi alături de el, îi va aduce pe lume copiii, vor trudi împreună,

îi va răcori fruntea când va fi bolnav, vor îmbătrâni unul lângă celălalt. De Ziua Fecioarei vom avea un bal, unul cum nu s-a mai văzut în Debarcaderul Regelui de pe vremea regelui Viserys. Să vină fecioare din toate colţurile regatului şi să i se înfăţişeze regelui, iar Înălţimea Sa o va alege pe cea mai potrivită pentru a-şi împărţi cu ea viaţa şi dragostea.

Vestea s-a răspândit şi un mare entuziasm a cuprins Curtea şi oraşul, pentru a lua apoi în stăpânire întregul Ţinut. De la Hotarele Dornishene până la Zid, taţi iubitori şi mame mândre şi-au privit fiicele nubile, întrebându-se dacă vor fi alese, şi toate fecioarele nobile din Westeros au început să se dichisească, să coasă şi să-şi onduleze părul, spunându-şi: „De ce nu eu? Aş putea fi regina.”

Dar, înainte de a se aşeza pe Tronul de Fier pentru a vorbi despre bal, lordul Unwin a trimis un corb la Starpike, chemându-şi fiica în oraş. Deşi până la Ziua Fecioarei mai erau trei luni, nobilul lord a vrut-o pe Myrielle la Curte, cu speranţa că s-ar fi putut împrieteni cu regele şi l-ar fi putut ispiti, pentru a fi aleasă în noaptea balului.

Asta se ştie sigur; cele ce urmează sunt simple zvonuri. Căci s-a spus că, încă de când aştepta sosirea fiicei sale, Unwin Peake a pus în mişcare mai multe comploturi şi planuri secrete menite să le dezaprobe, să le defăimeze, să le mânjească şi să le îndepărteze de centrul atenţiei pe cele mai probabile rivale ale fiicei sale. Zvonul că mica regină fusese împinsă pe fereastră de Cassandra Baratheon a reînceput să se facă auzit, iar toate faptele rele, reale sau imaginare, ale anumitor alte fete au ajuns subiect de bârfă la Curte. Se vorbea despre plăcerea cu care bea vin Ysabel Staunton, povestea deflorării lui Elinor Massey era spusă şi răsspusă, despre Rosamund Darry se zicea că ascunde sub corsaj şase sfârcuri (pesemne fiindcă mama ei se culcase cu un câine), Lyra Hayford era învinuită că, într-o criză de gelozie, şi-a sufocat un frate încă în scutece, iar despre cele „trei Jeyne” (Jeyne Smallwood, Jeyne Mooton şi Jeyne Merryweather) se povestea că se îmbracă în haine de scutieri şi umblă prin lupanarele de pe Strada Mătăsii, ca să

sărute şi să dezmierde femei aşa cum o fac bărbaţii.

Toate aceste calomnii ajungeau la urechile regelui, unele chiar de pe buzele lui Ciupercă, fiindcă bufonul mărturiseşte că a primit „bani frumoşi” ca să-l dezguste pe Aegon de acele fecioare şi de altele. După moartea reginei Jaehaera, piticul şi-a petrecut multă vreme alături de Înălţimea Sa. Deşi nu izbuteau să risipească amărăciunea regelui, glumele lui îl încântau pe Gaemon Păr-Alb, aşa că Aegon îl chema de dragul băiatului. În Mărturia sa, Ciupercă spune că Tessario Degetul-Mare i-a dat de ales între „argint şi oţel” şi „spre ruşinea mea, l-am rugat să-şi pună pumnalul în teacă şi am înşfăcat minunata pungă rotofeie”.

Cuvintele n-au fost singura cale pe care a încercat lordul Unwin să câştige războiul secret pentru inima regelui. La scurt timp după anunţarea balului, în patul Tysharei Lannister a fost găsit un grăjdar; deşi lady Tyshara a pretins că intrase pe fereastră, neinvitat, Marele Maester Munkun a cercetat-o şi a descoperit că fecioria ei fusese distrusă. Lucinda Penrose a dat peste o bandă de proscrişi când era la vânătoare cu şoimul pe ţărmul Golfului Apei Negre, la nici măcar o jumătate de zi de mers călare distanţă de castel. Şoimul i-a fost ucis, calul furat şi unul dintre atacatori a ţintuit-o la pământ în timp ce altul i-a despicat nasul. Frumoasa Falena Stokeworth, o fată vioaie, de opt ani, care se juca adesea cu păpuşile împreună cu mica regină, a căzut pe treptele în spirală şi şi-a rupt un picior, iar Lady Buckler şi-a pierdut ambele fiice, înecate când s-a scufundat barca în care traversau Apa Neagră. Unii au început să vorbească despre un blestem al Zilei Fecioarei, pe când alţii, mai buni cunoscători ai căilor puterii, au văzut mâini nevăzute lucrând şi au păstrat tăcerea.

Aceste tragedii s-au petrecut din vina Mâinii şi a lacheilor săi sau totul a fost pură întâmplare? În cele din urmă, n-are importanţă. De pe vremea regelui Viserys la Debarcaderul Regelui nu se mai făcuse niciun fel de bal, iar acesta avea să fie un bal cum nu mai existase vreodată altul. La turniruri, fetele frumoase şi înaltele doamne rivalizau

pentru onoarea de fi numite regina dragostei şi a frumuseţii, dar o astfel de domnie nu dura decât o noapte. Fata aleasă de regele Aegon avea să domnească asupra Westerosului o întreagă viaţă. Nobilimea a venit la Debarcaderul Regelui din fortăreţe şi castele de pe toată întinderea celor Şapte Regate. Încercând să le micşoreze numărul, lordul Peake a decretat că nu vor concura decât fecioare de viţă nobilă care n-au mai mult de treizeci de ani, dar, chiar şi aşa, în ziua stabilită, în Fortăreaţa Roşie s-au îngrămădit peste o mie de fete nubile, un val mult prea mare pentru ca Mâna să-l poată opri. Au venit şi de dincolo de mare: prinţul Pentosului şi-a trimis o fiică, arhonul din Tyrosh o soră, iar fiicele unor Case străvechi au plecat la drum pe apă din Myr şi chiar şi din vechiul Volantis (din păcate, niciuna dintre fetele volantene n-a ajuns la Debarcaderul Regelui, fiindcă pe drum le-au răpit piraţii de pe Insulele Baziliscului).

„Fiecare fecioară părea mai frumoasă decât cea dinaintea ei”, ne povesteşte Ciupercă în *Mărturia* lui, „scânteind şi rotindu-se în mătăsuri şi giuvaieruri pe drumul lor către Tronul de Fier, alcătuiau o privelişte orbitoare. N-ai fi avut cum să aşterni înaintea ochilor ceva mai frumos, decât dacă ar fi venit dezbrăcate. (Una a făcut-o, la drept vorbind. Myrmadora Haen, fiica unui magister din Lys, nu purta decât un corset bătut cu nestemate pe sub o rochie de mătase albastru-verzuie translucidă, asortată cu ochii ei. Când şi-a făcut apariţia, şocul s-a răspândit în curte ca un val, dar Garda Regelui nu a lăsat-o să intre în castel înainte de a îmbrăca un veşmânt care s-o acopere mai mult.)

Fără îndoială că toate fecioarele îşi ţesuseră visuri dulci, imaginându-şi cum vor dansa cu regele, fermecându-l cu isteţimea lor, şi cum vor schimba priviri sfioase pe deasupra unei cupe cu vin. Dar n-avea să fie nici dans, nici vin, nici vreun prilej de conversaţie. Acea adunare nu era cu adevărat un bal, în sensul obişnuit al cuvântului. Regele Aegon al III-lea stătea pe Tronul de Fier, îmbrăcat în negru, cu o diademă aurie pe cap şi cu un lanţ de aur la gât, iar fetele treceau pe lângă tron una câte una. Heraldul Curţii

trâmbiţa numele fiecărei candidate, spunând şi din cine se trăgea, fata strigată făcea o reverenţă, regele dădea din cap către ea, după care îi era prezentată fata următoare. „Când i-a fost prezentată a zecea, regele le uitase deja, cu siguranţă, pe primele cinci”, spune Ciupercă. „Taţii lor ar fi putut să le strecoare din nou în şir, pentru încă o trecere, şi probabil că unii dintre cei mai vicleni chiar au făcut-o.”

Câteva fecioare mai curajoase au îndrăznit să-i vorbească regelui, sperând că astfel îşi va aminti mai bine de ele. Ellyn Baratheon l-a întrebat pe Înălţimea Sa dacă îi place rochia ei (sora ei avea să pretindă, mai târziu, că întrebarea a fost „Îţi plac sânii mei?”, dar asta e departe de adevăr). Alyssa Royce i-a spus că a venit tocmai din Runestone ca să fie alături de el în acea zi. Patricia Redwyne a întrecut-o, povestind că ea şi suita ei veniseră tocmai din Arbor şi că pe drum se luptaseră de trei ori cu tâlharii.

— L-am nimerit pe unul cu o săgeată, a declarat ea, cu mândrie. În fund.

Lady Anya Weatherwax, în vârstă de şapte ani, i-a adus Înălţimii Sale la cunoştinţă că pe calul ei îl cheamă Copită Scăpărătoare şi că îl iubeşte foarte mult, apoi l-a întrebat dacă el are un cal bun.

— Înălţimea Sa are sute de cai, i-a răspuns lordul Unwin, pierzându-şi răbdarea.

Altele s-au aventurat să-i facă regelui complimente legate de oraşul, de cetatea şi de hainele lui. O fecioară pe nume Barba Bolton, fiică a Casei Dreadfort, a spus:

— Dacă mă trimiţi înapoi acasă, Înălţimea Ta, trimite-mă cu provizii de hrană, fiindcă zăpada e înaltă şi poporul tău flămânzeşte.

Cea mai îndrăzneaţă vorbitoare a fost o dornisheană, Moriah Qorgyle de Sandstone, care şi-a încheiat reverenţa zâmbind şi a întrebat:

— Înălţimea Ta, de ce nu cobori de acolo să mă săruţi?

Aegon nu i-a răspuns. Nu i-a răspuns niciuneia dintre ele. Dădea doar din cap către fiecare, în semn că o auzise. Pe urmă ser Marston din Garda Regelui o escorta,

îndepărtând-o de tron.

În noaptea aceea, muzica a plutit prin sală, dar a fost greu de auzit, acoperită de zgomotul paşilor, de larma conversaţiilor şi, din când în când, de hohote înăbuşite de plâns. Sala Tronului din Fortăreaţa Roşie e o încăpere cavernoasă, mai mare decât orice altă sală din Westeros, dar, cu mai mult de o mie de fecioare prezente, fiecare cu propria suită alcătuită din părinţi, fraţi şi surori, gărzi şi servitori, s-a umplut curând prea tare ca să se mai poată cineva mişca, iar căldura a devenit înăbuşitoare, deşi afară sufla vântul iernii. Heraldul care striga numele fetelor şi descendenţa lor şi-a pierdut vocea şi a fost înlocuit. Patru dintre fecioarele care sperau să fie alese au leşinat, ca şi mai bine de zece mame, mai mulţi taţi şi un septon. Un lord gras s-a prăbuşit şi a murit.

„Târgul de vite din Ziua Fecioarei”, avea Ciupercă să numească balul după încheierea lui. Nici măcar menestrelii, care îşi făcuseră mari speranţe înainte de eveniment, n-au prea avut despre ce cânta după ce s-a terminat, iar regele însuşi părea tot mai agitat pe măsură ce se scurgeau orele şi parada fecioarelor continua. „Toate astea”, spune Ciupercă, „erau întocmai ceea ce dorea Mâna. De fiecare dată când Înălţimea Sa se încrunta, se foia pe tron sau dădea încă o dată din cap, obosit, lordul Unwin era de părere că şansele de a o alege pe Lady Napi cresc.”

Myrielle Peake sosise la Debarcaderul Regelui cu aproape o lună înainte de bal şi tatăl ei avusese grijă să-şi petreacă o parte a fiecărei zile în compania regelui. Cu păr castaniu şi ochi căprui, faţa lată, plină de pistrui, şi dinţi strâmbi, din pricina cărora zâmbea cu zgârcenie, Lady Napi avea paisprezece ani, cu unul mai mult decât regele. „Nu era o mare frumuseţe”, spune Ciupercă, „dar avea prospeţime, era drăguţă şi o prezenţă plăcută, iar Înălţimea Sa nu părea s-o găsească respingătoare”. În cele două săptămâni dinaintea Zilei Fecioarei, povesteşte piticul, Mâna a tras sforile astfel încât Myrielle să cineze de vreo şase ori împreună cu regele. Chemat să-i înveselească pe durata

acelor lungi mese stânjenitoare, Ciupercă spune că regele Aegon a vorbit puţin în timp ce mâncau, „dar părea mult mai în largul său cu Lady Napi decât fusese vreodată cu regina Jaehaera. Asta e un fel de a spune că nu se simţea deloc în largul lui, dar prezenţa ei nu părea să-l dezguste. Cu trei zile înainte de bal, i-a dăruit una dintre păpuşile micii regine.

— Uite, a spus, întinzându-i-o, poţi s-o păstrezi.

Poate că nu erau cuvinte pe care o tânără fecioară neprihănită visează să le audă, dar Myrielle a primit darul ca pe o dovadă de afecţiune, iar tatăl ei a fost în culmea încântării."

Lady Myrielle a adus păpuşa cu ea când a venit la bal, ţinând-o în braţe ca pe un bebeluş. Nu a fost prezentată prima (onoare de care s-a bucurat fiica prinţului din Pentos), dar nici ultima (soartă de care a avut parte Henrietta Woodhull, fiica unui cavaler stăpânitor de pământuri din Sfârcurile). Tatăl ei a avut grijă să apară în faţa regelui către sfârşitul primei ore, în urma destul de multor altora, ca să nu fie învinuit că i-a dat un loc de onoare, dar destul de devreme pentru ca regele să fie încă rezonabil de odihnit. Înălţimea Sa a întâmpinat-o pe Myrielle spunându-i pe nume, şi a continuat:

— E bine că ai venit, doamna mea. Apoi, nemulţumindu-se doar cu atât, a adăugat: Sunt încântat că îţi place păpuşa.

Iar tatăl ei a prins cu siguranţă curaj, crezând că planul lui urzit cu grijă a dat roade.

Dar totul avea să fie stricat cât ai clipi de surorile vitrege ale regelui, gemenele pe care Unwin Peake se străduia din greu să le scoată din linia succesiunii. Când la coadă mai erau vreo zece fecioare şi înghesuiala sporise considerabil, un neaşteptat sunet de trompetă a vestit sosirea Baelei Velaryon şi a Rhaenei Corbray. Uşile sălii tronului s-au deschis brusc şi fiicele prinţului Daemon au intrat deodată cu o răbufnire de aer iernatic. Lady Baela era îngroşată de copilul pe care-l purta, iar lady Rhaena, palidă şi slabă după ce-şi pierduse sarcina, dar semănau mai mult

decât oricând. Amândouă purtau rochii din catifea moale, neagră, cu rubine la gât, şi aveau dragonul cu trei capete al Casei Targaryen pe mantii.

Călare pe doi cai negri-tăciune, gemenele au străbătut întreaga lungime a sălii umăr la umăr. Când ser Marston Waters din Garda Regelui li s-a pus în cale şi le-a cerut să descalece, lady Baela l-a plesnit peste obraz cu biciuşca.

— Înălţimea Sa fratele meu îmi poate porunci. Tu nu poţi.

La picioarele Tronului de Fier s-au oprit. Lordul Unwin s-a grăbit să înainteze, vrând să ştie ce însemna asta. Gemenele nu i-au dat mai multă atenţie decât unui servitor.

— Frate, i-a spus lady Rhaena lui Aegon, dacă o să-ţi fie pe plac, ţi-am adus-o pe noua ta regină.

Lordul, soţul ei, ser Corwyn Corbray, a înaintat cu fata. Prin sală a trecut un icnet de uimire.

— Lady Daenaera din Casa Velaryon, a tunat heraldul, cu voce cumva răguşită, fiica răposatului şi a regretatului lord Daeron din această Casă şi a nobilei lui soţii, lady Hazel din Casa Harte, de asemenea plecată dintre noi, o pupilă a nobilei Lady Baela din Casa Targaryen şi al lui Alyn Pumn de Stejar din Casa Velaryon, Lord Amiral, Stăpân al Driftmarkului şi Lord al Valurilor.

Daenaera Velaryon era orfană. Mama îi fusese răpită de Fierbinţeala Iernii; tatăl îi murise la Treptele de Piatră, când se scufundase corabia lui, *Inimă Curată.* Fiu al acelui ser Vaemond decapitat de regina Rhaenyra, Daeron se împăcase cu lordul Alyn şi murise luptând pentru el. Când a stat acolo, în faţa regelui, în acea Zi a Fecioarei, înveşmântată în mătase albă, dantelă myrisheană şi perle, cu părul lung strălucindu-i în lumina torţelor şi cu obrajii îmbujoraţi de entuziasm, Daenaera n-avea decât şase ani, dar era atât de frumoasă încât îţi tăia răsuflarea. Sângele Vechii Valyrii era puternic în ea, aşa cum apare adesea în fiii şi fiicele Calului de mare; avea părul argintiu cu sclipiri aurii, ochii albaştri ca marea în toiul verii, pielea moale şi albă ca zăpada iernii. „Scânteia”, spune Ciupercă, iar când a

zâmbit, „menestrelii din galerie s-au înveselit, fiindcă apăruse în sfârşit o fecioară demnă de un cântec”. Toată lumea a fost de acord că zâmbetul preschimbă faţa Daenaerei; era dulce şi curajos şi poznaş, toate în acelaşi timp. Toţi cei care au văzut-o n-au putut să nu-şi spună: „Iată o fetiţă dulce şi fericită, leacul perfect pentru mâhnirea tânărului rege.”

— Îţi mulţumesc că ai venit, doamna mea, eşti foarte frumoasă, a spus Aegon al III-lea, zâmbindu-i la rândul lui, şi

atunci până şi lordul Unwin trebuie să fi înţeles că pierduse.

Ultimele câteva fecioare au fost aduse în grabă, dar dorinţa regelui de a pune capăt paradei era atât de evidentă, încât sărmana Henrietta Woodhull plângea când şi-a făcut reverenţa. În timp ce ea se îndepărta, regele l-a chemat pe tânărul său paharnic, Gaemon Păr-Alb. Lui i-a revenit onoarea de a face anunţul.

— Înălţimea Sa se va căsători cu lady Daenaera din Casa Velaryon, a strigat Gaemon, încântat.

Prins în propria sa cursă, lordul Unwin Peake n-a avut de ales, a fost nevoit să accepte hotărârea regelui cu toată eleganţa de care a fost în stare, însă la întrunirea consiliului de a doua zi şi-a dat frâu liber mâniei. Prin alegerea unei mirese de numai şase ani, „băiatul ăsta morocănos” zădărnicise însuşi scopul căsătoriei. Aveau să mai treacă ani înainte ca fata să fie destul de mare ca să şi-o poată lua în pat şi încă şi mai mulţi înainte de a putea spera c-o să aducă pe lume un moştenitor. Până atunci, succesiunea rămânea neclară. Iar cea mai importantă datorie a regenţilor era să-l ferească pe rege de nebuniile tinereţii, a spus el sus şi tare, „nebunii de soiul acesteia”. Spre binele Ţinutului, hotărârea regelui nu trebuia luată în seamă, pentru ca Înălţimea Sa să se însoare „cu o fată potrivită, de vârsta la care poate purta un copil”.

— Cum e fiica ta? l-a întrebat lordul Rowan. Eu zic că nu.

Nici ceilalţi regenţi nu s-au dovedit mai înţelegători. Pentru prima oară, consiliul a fost de neclintit, sfidând dorinţele Mâinii. Căsătoria avea să se celebreze. Logodna a fost anunţată a doua zi, în vreme ce sute de fecioare dezamăgite se revărsau pe porţile oraşului, în drumul lor de întoarcere spre casă.

Regele Aegon al III-lea s-a cununat cu lady Daenaera în ultima zi a anului 133 de după Cucerirea lui Aegon. Mulţimea înşiruită pe străzi ca să aclame perechea regală a fost simţitor mai puţin numeroasă decât la nunta lui Aegon cu Jaehaera, pentru că Fierbinţeala Iernii împuţinase

populaţia cu aproape o cincime, dar cei care au înfruntat cu mult curaj vântul muşcător şi rafalele de ninsoare au fost încântaţi de noua lor regină, fermecaţi de fericirea cu care îşi flutura mâna, de obrajii ei îmbujoraţi şi de zâmbetele ei sfioase şi dulci. Baela şi Rhaena, care călăreau în spatele palanchinului regal, au fost de asemenea întâmpinate cu urare entuziaste. Numai câţiva au observat că Mâna Regelui se afla către coada cortegiului, „cu faţa sumbră ca moartea”.

Sub regenţi

Călătoria lui Alyn Pumn de Stejar

Sa părăsim pentru o vreme Debarcaderul Regelui şi să dăm calendarul înapoi, pentru a vorbi despre soţul nobilei doamne Baela, Alyn Pumn de Stejar, şi despre lunga sa călătorie către Marea Apusului.

Încercările prin care a trecut flota Velaiyon şi izbânzile sale pe drumul în jurul „fundului Westerosului” (cum obişnuia lordul Alyn să-l numească) ar putea umple, singure, un tom gros. Pentru cei dornici să afle amănunte, cea mai completă şi demnă de încredere cronică este a maesterului Bendamure, intitulată *De şase ori pe mare: o istorisire a grandioaselor călătorii ale lui Alyn Pumn de Stejar,* şi poveştile despre viaţa lordului Alyn, numite *Tare ca Stejarul* şi *Născut bastard,* foarte populare, sunt pline de culoare şi captivante în felul lor aparte, dar pe ele nu te poţi bizui. Prima a fost scrisă de ser Russell Stillman, scutier al nobilului lord în tinereţe, ridicat de acesta la rangul de cavaler înainte de a-şi pierde un picior, în timpul celei de-a cincea călătorii din cele şase, iar a doua de o femeie cunoscută drept Rue, care a fost sau nu septă şi care a ajuns sau nu una dintre amantele lordului. Nu ne vom referi aici la scrierile lor decât în linii foarte mari.

La întoarcerea la Treptele de Piatră, Pumn de Stejar a dat dovadă de mult mai multă prudenţă decât cu prilejul incursiunii sale de mai înainte.

Îngrijorat de mereu schimbătoarele alianţe şi de trădările bine chibzuite ale Oraşelor Libere, a trimis în

recunoaştere vase care păreau bărci de pescuit şi corăbii negustoreşti, ca să afle ce îl aşteaptă. Iscoadele au văzut că, în cea mai mare parte, luptele încetaseră, lăsând un Racallio Ryndoon renăscut stăpân pe Piatra însângerată şi pe toate celelalte insule din sud, pe când mercenarii pentoshi din slujba Arhonului din Tyrosh le controlau pe cele din nord şi est. În mare parte, canalele dintre insule erau închise intenţionat de baraje sau blocate de epavele corăbiilor distruse în timpul atacului lordului Alyn. Cele rămase deschise se aflau sub controlul lui Ryndoon şi al piraţilor săi. Lordul Alyn avea de făcut o simplă alegere: trebuia să lupte cu „regina Racallio” (cum îi spunea Arhonul), ca să-şi croiască drum sau să-şi negocieze trecerea.

În limba comună s-a scris puţin despre acest bizar şi remarcabil aventurier, Racallio Ryndoon, dar în Oraşele Libere viaţa lui e subiectul a două studii semnate de eruditi şi a nenumărate cântece, poeme şi romane cavalereşti care se bucură de mare popularitate. În oraşul lui de baştină, Tyrosh, numele îi e şi astăzi blestemat de nobilime, dar în schimb venerat de hoţi, piraţi, târfe, beţivi şi alţii de teapa lor.

Despre tinereţea lui se ştiu foarte puţine, iar ceea ce se ştie e în mare parte contradictoriu şi, după părerea noastră, fals. Se spune că era înalt de doi metri, cu un umăr mai sus decât celălalt, ceea ce îl făcea să pară tot timpul înclinat într-o parte şi să meargă legănându-se. Vorbea douăsprezece dialecte ale limbii valyriane, ceea ce sugerează că era de obârşie nobilă, dar era şi scandalos de spurcat la gură, fapt care dă de înţeles că se ridicase dintre scursurile oraşului. După moda preferată de mulţi tyroshi, obişnuia să-şi vopsească părul şi barba. Culoarea lui preferată era violetul (sugerând o posibilă legătură cu Braavosul) şi din cele mai multe istorisiri aflăm că avea părul lung, buclat şi violet, adesea cu şuviţe portocalii. Îi plăceau mirosurile dulci şi se îmbăia în apă cu levănţică sau petale de trandafir.

Era un om cu o ambiţie enormă şi pofte pe măsura ei.

Era mâncău şi beţiv în clipele de răgaz şi un adevărat demon în luptă. Putea mânui sabia cu oricare mână şi uneori lupta cu două săbii odată. Venera zeii: toţi zeii, de oriunde. Când se simţea ameninţat de începerea unei bătălii, arunca oasele, ca să decidă ce zeu să îmbuneze cu un sacrificiu. Cu toate că în Tyrosh se practica sclavia, Racallio o detesta, dând de bănuit că fusese el însuşi sclav. Când era bogat (câştigase şi pierduse mai multe averi) cumpăra orice sclavă care îi atrăgea privirea, o săruta şi o elibera. Era generos cu oamenii lui, nu lua niciodată din pradă o parte mai mare decât ultimul dintre ei. În Tyrosh se ştia că le aruncă monede de aur cerşetorilor. Dacă admira cineva ceva care îi aparţinea, fie o pereche de cizme, fie un inel cu smarald, fie o soţie, Racallio insista să-i ofere acel ceva în dar.

Avea o duzină de neveste şi nu le bătea niciodată, dar uneori le poruncea să-l bată ele. Adora pisoii mici, dar detesta pisicile. Adora şi femeile însărcinate, dar nu putea să sufere copiii. Din când în când se îmbrăca în haine de femeie şi o făcea pe târfa, deşi înălţimea lui, spatele curbat şi barba purpurie îi dădeau o înfăţişare mai degrabă grotescă decât femeiască. Uneori izbucnea în râs în toiul unei lupte. Iar alteori, în loc să râdă, cânta cântece obscene.

Racallio Ryndoon era nebun. Dar oamenii lui îl iubeau, luptau pentru el, mureau pentru el. Şi, pentru câţiva ani, l-au făcut rege.

În 133, la Treptele de Piatră, „regina” Racallio era pe culmile puterii sale. Ar fi putut totuşi pierde lupta cu Alyn Velaryon, dar acesta se temea că victoria l-ar fi costat jumătate din propriile forţe, şi avea nevoie de fiecare om ca să poată spera să-l înfrângă pe Krakenul Roşu. Prin urmare, a hotărât să vorbească în loc să lupte. A desprins-o pe *Lady Baela* din flotă şi s-a îndreptat spre Piatra însângerată arborând un steag alb, ca să încerce să obţină dreptul de liberă trecere prin apele lui Ryndoon.

În cele din urmă a izbutit, dar Racallio l-a ţinut mai mult de două săptămâni în întinsa lui fortăreaţă de lemn de pe Piatra însângerată. În tot acest timp, nu a fost niciodată

clar, nici măcar pentru lordul Alyn însuşi, dacă e prizonier sau oaspete, căci gazda lui era la fel de schimbătoare ca marea. Într-o zi îl întâmpina pe Pumn de Stejar ca pe un prieten şi ca pe un frate de arme, îndemnându-l să i se alăture într-un atac împotriva Tyroshului. A doua zi, arunca oasele ca să decidă dacă îl omoară sau nu. A insistat ca lordul Alyn să se ia la trântă cu el într-o arenă cu noroi din spatele fortului, sub privirile a sute de piraţi batjocoritori. Când l-a decapitat pe unul dintre propriii săi oameni, învinuit de spionaj pentru tyroshi, Racallio i-a oferit capul, ca simbol al prieteniei lor, lordului Alyn, pe care l-a acuzat apoi, chiar în aceeaşi zi, că e în slujba Arhonului. Ca să-şi dovedească nevinovăţia, Pumn de Stejar a fost nevoit să ucidă trei prizonieri tyroshi. Văzând asta, „regina” s-a simţit pe o asemenea culme a încântării încât, în noaptea aceea, i-a trimis în cameră două dintre nevestele sale.

— Fă-le băieţi! i-a poruncit Racallio. Vreau să fie la fel de curajoşi şi de puternici ca tine.

Scrierile ajunse până la noi se contrazic, nu ştim dacă lordul Alyn s-a supus sau nu.

În cele din urmă, Ryndoon i-a îngăduit flotei Velaryon să treacă, în schimbul unui preţ. A vrut trei corăbii, o alianţă scrisă pe piele de oaie şi semnată cu sânge şi un sărut. Pumn de Stejar i-a dat trei dintre cele mai proaste corăbii din flotă, o alianţă scrisă pe pergament şi semnată cu cerneala unui maester şi făgăduiala unui sărut de la lady Baela, dacă „regina” avea să-i viziteze pe Driftmark. S-a dovedit a fi de ajuns. Flota a trecut prin treptele de piatră.

Dar îi mai aşteptau şi alte încercări. Următoarea era Dorne. E de înţeles că dornishenii s-au alarmat când imensa flotă Velaryon a apărut pe neaşteptate în largul coastei Sunspearului. Dar, neavând putere pe mare, au ales să privească sosirea lordului Alyn mai degrabă ca pe o vizită decât ca pe un atac. Aliandra Martell, prinţesă de Dorne, i-a ieşit în întâmpinare, urmată de o duzină de favoriţi de moment şi de peţitori. „Noua Nymeria” tocmai îşi sărbătorise a optsprezecea aniversare şi se spune că a fost

fascinată de tânărul, chipeşul şi cutezătorul „erou de la Treptele de Piatră”, bravul amiral care umilise Braavosul. Lordul Alyn avea nevoie de apă proaspătă şi de provizii pentru corăbiile lui, pe când prinţesa Aliandra dorea ceva de natură mult mai intimă. *Născut bastard* vrea să ne convingă că a primit, iar *Tare ca stejarul* că nu. Dar ştim că atenţiile cu care l-a copleşit prinţesa dornisheană, flirtând cu el peste măsură, le-au displăcut profund lorzilor săi şi i-au înfuriat pe fratele ei Qyle şi pe sora ei Coryanne, ambii mai mici decât ea. Oricum, lordul Pumn de Stejar a primit butoaie cu apă proaspătă şi mâncare îndeajuns pentru tot drumul până la Oraşul Vechi şi Arbor, plus hărţi cu vârtejurile fatale ascunse de-a lungul coastei de miazăzi a Dornelui.

Cu toate astea, din pricina apelor din Dorne a suferit lordul Alyn primele sale pierderi. O furtună a început pe neaşteptate prin dreptul deşertului din vestul Ţărmului de Sare, răzleţind corăbiile şi scufundând două. Ceva mai departe, spre apus, în preajma gurii de vărsare a Fluviului Pucioasei, o galeră cu stricăciuni, trasă la ţărm pentru a lua la bord apă proaspătă şi pentru câteva reparaţii, a fost atacată, la adăpostul întunericului, de tâlhari care i-au ucis echipajul şi i-au furat proviziile.

Dar, când a ajuns în Oraşul Vechi, lordul Pumn de Stejar a primit cu mult mai mult decât pierduse. Farul imens din vârful turnului castelului a călăuzit flota, cu *Lady Baela* în frunte, în susul Golfului Şoaptelor, până în port, unde Lyonel Hightower în persoană a venit să-i întâmpine şi să le ureze bun venit în oraşul său. Curtoazia cu care a tratat-o lordul Alyn pe lady Sam a încălzit imediat inima lordului Lyonel şi între cei doi tineri s-a legat repede o prietenie care avea să ajute din plin la dispariţia duşmăniei dintre negri şi verzi. Oraşul Vechi avea să-i dea flotei douăzeci de corăbii, a promis Hightower, iar bunul lui prieten, lordul Redwyne din Arbor, urma să trimită treizeci. Flota lordului Pumn de Stejar a devenit brusc şi considerabil mai înspăimântătoare.

Corăbiile Velaryon au zăbovit în Golful Şoaptelor, în aşteptarea sosirii lordului Redwyne cu galerele promise. Savurând ospitalitatea Casei Hightower, lordul Pumn de Stejar a colindat şi pe vechile alei înguste, şi pe străzile largi ale oraşului şi a vizitat Citadela, unde şi-a petrecut mai multe zile studiind cu atenţie hărţi străvechi şi citind tratate valyriane prăfuite despre construcţia corăbiilor de război şi despre tactici de luptă pe mare. În Septul Stelat, a primit binecuvântarea Înaltului Septon, care i-a trasat pe frunte, cu ulei sfinţit, o stea cu şapte colţuri şi l-a trimis să dezlănţuie mânia Războinicului asupra oamenilor de fier şi a Zeului lor înecat. Lordul Velaryon era încă în oraş când a ajuns acolo vestea morţii reginei Jaehaera, urmată după numai câteva zile de anunţul logodnei regelui cu Myrielle Peake. La vremea respectivă, ajunsese să fie prieten bun atât cu lady Sam, cât şi cu lordul Lyonel, însă participarea sa la întocmirea notoriei scrisori rămâne o simplă presupunere. Dar se ştie că, fiind încă în Hightower, i-a trimis scrisori

soţiei sale, la Driftmark. Nu ştim ce conţineau.

În 133 D.C., Pumn de Stejar era încă tânăr, iar tinerii nu sunt renumiţi pentru răbdarea lor. În cele din urmă, s-a hotărât să nu-l mai aştepte pe lordul Redwyne şi a dat poruncă de plecare. Oraşul Vechi a ovaţionat când corăbiile Velaryon şi-au înălţat pânzele şi şi-au coborât în apă vâslele pentru a ieşi rând pe rând din Golful Şoaptelor. Le-au urmat douăzeci de galere ale Casei Hightower, sub comanda lui ser Leo Costayne, un năier cărunt, cunoscut ca Leul de Mare.

Dincolo de stâncile cântătoare din Coroana Neagră, unde turnuri răsucite şi grote cutreierate de vânt şuierau deasupra valurilor, flota s-a îndreptat spre miazănoapte şi a ajuns pe Marea Apusului, înaintând încet de-a lungul coastei vestice, pe lângă Bandallon. Când au trecut de gura Manderului, li s-au adăugat galere ale Insulelor Scutului: câte trei de pe Scutul Cenuşiu şi de pe Scutul de Miazăzi, patru de pe Scutul Verde şi şase de pe Scutul de Stejar. Dar, înainte de a apuca să înainteze prea mult către nord, o altă furtună s-a abătut asupra lor. O corabie s-a scufundat, iar alte trei au avut stricăciuni atât de mari încât n-au putut merge mai departe. Lordul Velaryon şi-a regrupat flota în apele de coastă ale domeniului Crakehall, iar stăpâna castelului cu acelaşi nume s-a urcat într-o barcă cu vâsle şi a venit să-l întâmpine. De la ea a auzit lordul Alyn pentru prima oară de marele bal plănuit pentru Ziua Fecioarei.

Vestea a ajuns şi pe Insula Frumoasă şi ni se povesteşte că lordul Dalton Greyjoy chiar a cochetat cu ideea de a o trimite pe una dintre surorile sale să intre în joc pentru dobândirea coroanei de regină.

— O fecioară de fier pe Tronul de Fier, a spus el, ce altceva ar putea fi mai potrivit?

Dar Krakenul Roşu avea, pe moment, alte griji. Prevenit de multă vreme de apropierea lui Alyn Pumn de Stejar, îşi adunase forţele ca să-l întâmpine. Sute de corăbii lungi veniseră în apele din sudul Insulei Frumoase, iar altele se strânseseră în apropiere de Feastfires, Kayce şi Lannisport. Krakenul Roşu a dat de ştire că, după ce-o să-l

trimită pe „băiatul ăla” în palatele Zeului înecat din fundul mării, o să plece pe drumul pe care venise Pumn de Stejar, o să-şi pună steagul pe Insulele Scutului, o să jefuiască Oraşul Vechi şi Sunspear şi o să cucerească Driftmarkul. (Deşi nu era nici măcar cu trei ani mai vârstnic decât duşmanul său, Greyjoy nu-i spunea niciodată altfel decât „băiatul ăla”.) Ar fi putut chiar şi să şi-o ia pe lady Baela ca soţie de sare, le-a spus lordul Insulelor de Fier căpitanilor lui, râzând.

— Adevăru’ e că am douăzeci şi două de soţii de sare, dar niciuna cu părul argintiu.

Cronicile vorbesc atât de mult despre faptele regilor şi ale reginelor, ale înalţilor lorzi, ale nobililor cavaleri, ale sfinţilor septoni şi ale maesterilor înţelepţi, încât e uşor să uităm de oamenii simpli care au trăit în aceleaşi vremuri cu cei mari şi tari. Totuşi, din când în când, câte un bărbat sau câte o femeie fără înaintaşi nobili, fără avere, fără o minte ascuţită, fără o înţelepciune aparte şi fără pricepere în mânuirea armelor izbuteşte cumva să se revolte şi, printr-o simplă şi singură faptă, sau printr-un cuvânt şoptit, schimbă soarta regatelor. Aşa s-a întâmplat pe Insula Frumoasă, în 133 D.C.

Lordul Dalton Greyjoy avea într-adevăr douăzeci şi două de soţii de sare. Patru erau pe insula Pyke; două dintre ele îi născuseră copii. Celelalte erau femei din Vest, răpite în timpul cuceririlor sale, şi printre ele se numărau fiicele răposatului lord Farman, văduva cavalerului de Kayce şi chiar o Lannister (din Lannisport, nu din Casterly Rock). Celelalte erau fete de obârşie umilă, fiicele unor simpli pescari, negustori sau oşteni care îi atrăseseră cumva privirea, cel mai adesea după ce le ucisese taţii, fraţii, soţii sau alţi apărători de parte bărbătească. Una se numea Tess. Numele e singurul lucru pe care îl ştim fără dubiu despre ea. Avea treisprezece ani sau treizeci? Era frumoasă sau urâtă? Văduvă sau fecioară? Unde o găsise lordul Greyjoy şi de cât timp se număra printre nevestele lui de sare? Îl ura, ca pe un tâlhar şi un siluitor, sau îl iubea cu atâta ardoare încât a înnebunit-o gelozia?

Nu ştim. Istorisirile ajunse până la noi diferă atât de mult, încât această Tess va rămâne în toate cronicile un mister. Tot ce se ştie cu siguranţă e că, în Castelul Frumos, într-o noapte cu ploaie şi vânt, în vreme ce corăbiile lungi se adunau jos, pe apă, lordul Dalton s-a folosit de ea pentru plăcerea trupului şi apoi, când dormea, Tess i-a scos pumnalul din teacă şi i-a tăiat gâtul de la o ureche la alta, după care, goală şi plină de sânge, s-a aruncat în marea flămândă de sub ziduri.

Aşa a pierit Krakenul Roşu din Pyke, în ajunul celei mai mari dintre bătăliile sale… ucis nu de sabia unui duşman, ci de propriul său pumnal, strâns în mâna uneia dintre nevestele sale.

Iar cuceririle sale nu i-au supravieţuit prea mult. După ce s-a răspândit vestea morţii lui, flota adunată ca să-l înfrunte pe Alyn Pumn de Stejar a început să se risipească, pe măsură ce un căpitan după altul pleca pe furiş pe drumul către casă. Dalton Greyjoy nu-şi luase niciodată o soţie de piatră, aşa că singurii lui urmaşi erau doi fii de vârstă fragedă, născuţi de soţiile de sare rămase pe Pyke, trei surori şi mai mulţi veri, unul mai lacom şi mai ambiţios decât altul. După lege, Jilţul din Piatra Mării ar fi trebuit să fie moştenirea celui mai mare dintre fiii lui de sare, dar Toron încă nu împlinise şase ani, iar mama sa, o soţie de sare, nu putea spera să cârmuiască în numele lui, cum ar fi făcut o soţie de piatră. Lupta pentru putere era de neevitat, căpitanii care se grăbeau să se întoarcă pe insulele lor de fier ştiau asta foarte bine.

Între timp, norodul de pe Insula Frumoasă şi cavalerii rămaşi acolo s-au unit într-o revoltă sângeroasă. Oamenii de fier care zăboviseră, în loc să fugă aidoma celorlalţi din neamul lor, au fost smulşi din pat şi ciopârţiţi sau atacaţi pe docuri, iar răzvrătiţii au năvălit pe corăbiile lor şi le-au dat foc. În trei zile, sute de tâlhari au avut parte de un sfârşit tot atât de crud, de sângeros şi de neaşteptat ca acela pe care îl abătuseră asupra localnicilor jefuiţi de ei, până când în mâinile oamenilor de fier n-a mai rămas decât Castelul

Frumos. Garnizoana, alcătuită în mare parte din apropiaţi ai Krakenului Roşu şi din fraţii lui de arme, a rezistat cu încăpăţânare, condusă de vicleanul Alester Wynch şi de Gunthor Goodbrother, uriaşul cu voce tunătoare, până când cel de-al doilea l-a ucis pe primul într-o ceartă pentru Lysa, fiica lordului Farman, una dintre văduvele de sare.

Şi s-a întâmplat ca în ziua în care Alyn Velaryon a venit să scape Vestul de oamenii de fier din insule, el a descoperit că n-are niciun duşman.

Insula Frumoasă era liberă, corăbiile lungi fugiseră şi lupta se încheiase. Când *Lady Baela* a trecut pe sub zidurile Lannisportului, clopotele din oraş au răsunat în semn de bun-venit. Mii de oameni au năvălit pe porţi şi s-au înşiruit pe ţărm, ovaţionând. Lady Johanna însăşi a ieşit din Casterly Rock ca să-i ofere Pumnului de Stejar un cal de mare din aur şi alte simboluri ale stimei Casei Lannister.

Au urmat zile de sărbătoare. Lordul Alyn era nerăbdător să încarce provizii şi să-şi înceapă lunga călătorie de întoarcere acasă, dar vesticii nu voiau să plece. Flota lor fiind distrusă, erau fără apărare dacă oamenii de fier se reîntorceau, sub conducerea succesorului Krakenului Roşu, oricine ar fi fost acesta. Lady Johanna a mers până la a propune un atac al Insulelor de Fier; ea avea să adune oricâte săbii şi suliţe era nevoie. Lordul Velaryon nu trebuia decât să-i ducă pe insule.

— Ar trebui să trecem toţi bărbaţii de-acolo prin tăişul săbiei, a spus nobila doamnă, şi să le vindem nevestele şi copiii ca sclavi în est. N-au decât să revendice pescăruşii şi crabii stâncile alea mizerabile.

Pumn de Stejar n-ar fi vrut să facă nimic din tot ce i se cerea, dar, ca să-şi mulţumească gazdele, a fost de acord să-l lase la Lannisport pe Leul Mării, Leo Costayne, cu o treime din flotă, până când Casele Lannister şi Farman şi ceilalţi lorzi aveau să-şi construiască destule corăbii de război ca să se poată apăra dacă se întorceau oamenii de fier. Pe urmă a înălţat din nou pânzele, şi-a scos restul flotei în larg şi a pornit pe drumul de întoarcere.

Despre drumul spre casă nu e nevoie să spunem prea multe. În apropierea gurii de vărsare a Manderului, flota lui Redwyne şi-a făcut în sfârşit apariţia, gonind către nord, dar s-a întors din drum după ce căpitanii au prânzit împreună cu Alyn Velaryon la bordul corăbiei *Lady Baela.* Pumn de Stejar a făcut o scurtă vizită la Arbor, ca oaspete al lordului Redwyne, şi una mai lungă în Oraşul Vechi, unde şi-a întărit prietenia cu lordul Lyonel Hightower şi cu lady Sam şi a stat de vorbă cu scribi şi cu maesteri din Citadelă, dornici să noteze toate detaliile călătoriei lui. Tot aici a fost sărbătorit de maesterii celor şapte ghilde şi a primit încă o binecuvântare a Înaltului Septon. Şi a navigat din nou de-a lungul coastelor dornishene aride şi pârjolite de soare, de data asta către răsărit. Prinţesa Aliandra a fost încântată de întoarcerea lui la Sunspear şi l-a rugat insistent să-i povestească toate aventurile lui în amănunt, înfuriindu-şi fratele şi sora şi peţitorii geloşi.

De la ea a aflat lordul Pumn de Stejar că Dorne intrase în războiul Fiicelor, aliindu-se cu oraşele Tyrosh şi Lys împotriva lui Racallio Ryndoon… şi la Curtea ei din Sunspear, la banchetul de Ziua Fecioarei (chiar în ziua în care, la Debarcaderul Regelui, Aegon al III-lea privea parada celor o mie de fecioare), un oarecare Drazenko Rogare, unul dintre solii trimişi din Lys la Aliandra, s-a apropiat de înaltul lord şi l-a implorat să-i îngăduie să-i vorbească între patru ochi. Curios, acesta a fost de acord să-l asculte şi au ieşit amândoi în curte, unde Drazenko şi-a înclinat atât de tare faţa către el, încât Alyn Pumn de Stejar avea să spună mai târziu:

— M-am temut că vrea să mă sărute.

Însă Drazenko s-a mulţumit să-i şoptească la ureche ceva, un secret care a schimbat cursul istoriei Westerosului. A doua zi, lordul Velaryon s-a întors pe *Lady Baela,* a poruncit să se înalţe pânzele şi a plecat… către Lys.

Vom afla la timpul potrivit care i-au fost motivele şi ce i s-a întâmplat în Oraşul Liber; deocamdată ne reîndreptăm privirea spre Debarcaderul Regelui. Către sfârşitul anului, în

Fortăreaţa Roşie domneau speranţa şi presimţirile îmbucurătoare. Deşi mai nevârstnică decât Jaehaera, regina Daenaera era un copil mai fericit şi seninătatea ei a ajutat mult la risipirea negurii de pe faţa regelui… cel puţin pentru o vreme. Aegon al III-lea era văzut la Curte mai des decât îi fusese obiceiul, ba chiar a şi ieşit de trei ori din castel, ca să-i arate miresei lui locuri deosebite din oraş (dar a refuzat s-o ducă la Groapa Dragonului, unde îşi făcuse bârlogul Morning, tânăra femelă dragon a Rhaenei). Înălţimea Sa a părut să capete un nou interes în privinţa învăţăturii, iar Ciupercă era adesea chemat să-i distreze pe rege şi pe regină în timpul cinei. („Râsul reginei era o adevărată muzică pentru acest bufon, atât de dulce încât până şi regele zâmbea.”) Până şi Gareth Long, detestatul maestru de arme al Fortăreţei Roşii, a observat o schimbare.

— Nu mai e nevoie să-l batem pe bastard la fel des ca înainte, i-a spus Mâinii. Băiatului nu i-au lipsit niciodată forţa şi iuţeala. Acum dă în sfârşit dovadă şi de ceva îndemânare.

Noul interes al regelui faţă de lume a cuprins până şi

cârmuirea regatului său. Aegon al III-lea a început să ia parte la adunările consiliului. Deşi vorbea rar, prezenţa lui îl însufleţea pe Marele Maester Munkun şi părea să le facă plăcere lordului Mooton şi lordului Rowan. Însă pe ser Marston Waters din Garda Regelui părea să-l pună în încurcătură, iar lordul Peake o lua drept mustrare aspră. Munkun ne povesteşte că, ori de câte ori Aegon era destul de cutezător ca să întrebe ceva, Mâna se zbârlea şi îl învinuia că iroseşte timpul consiliului sau îi aducea la cunoştinţă că probleme de o atât de mare însemnătate depăşesc puterea de înţelegere a unui copil. Nu e de mirare că, nu după mult timp, Înălţimea Sa a început să lipsească de la întruniri, ca şi mai înainte.

Supărăcios şi bănuitor din fire şi stăpânit de orgoliu şi aroganţă, Unwin Peake era, în 134 D.C., unul dintre cei mai nefericiţi oameni. Balul din Ziua Fecioarei fusese pentru el o umilinţă şi luase respingerea fiicei sale Myrielle în favoarea Daenaerei drept afront personal. Lady Baela nu-i plăcuse niciodată, iar acum avea motiv s-o deteste şi pe sora ei, Rhaena; era convins că amândouă complotează împotriva lui, cel mai probabil din porunca soţului Baelei, insolentul şi rebelul Pumn de Stejar. Gemenele o făcuseră înadins, puseseră cu răutate la cale distrugerea planurilor lui de asigurare a succesiunii, le spunea susţinătorilor săi, iar având grijă să se însoare regele cu o fetiţă de şase ani se asiguraseră că următorul moştenitor al Tronului de Fier va fi copilul purtat de Baela.

— Dacă naşte un băiat, Înălţimea Sa n-o să trăiască destul de mult ca să zămislească din trupul lui un urmaş, i-a spus la un moment dat Peake lui Marston Waters, în prezenţa lui Ciupercă.

La scurt timp după aceea, Baela Velaryon a intrat în chinurile facerii şi a născut o fetiţă. I-a dat numele mamei ei, Laena. Însă asta nu i-a adus Mâinii Regelui liniştea, pentru că, după nici două săptămâni, avangarda flotei Velaryon s-a întors la Debarcaderul Regelui cu un mesaj de neînţeles: Pumn de Stejar o trimisese înainte, iar el plecase spre Lys,

să pună în siguranţă „o comoară nepreţuită”.

Cuvintele i-au trezit lordului Peake o mulţime de bănuieli. Despre ce comoară era vorba? Ce înţelegea lordul Velaryon prin „a o pune în siguranţă”? Cum voia să facă asta, cu sabia? Era pe punctul să înceapă un război cu Lysul, aşa cum făcuse cu Braavosul? Mâna îl trimisese pe tânărul şi nesăbuitul amiral să dea ocol Westerosului ca să scape Curtea de el, dar iată că urma să descindă din nou în Debarcaderul Regelui, „potopit de urale nemeritate” şi, poate, şi de o imensă bogăţie. (Gândul la aur era întotdeauna dureros pentru Unwin Peake, a cărui Casă stăpânea un ţinut sărăcăcios, bogat doar în bolovani, pământ şi mândrie, şi suferea de o neîntreruptă lipsă de bani.) Nobilul lord ştia că norodul vede în Pumn de Stejar un erou, omul care i-a umilit pe Lordul Mării din Braavos şi pe Krakenul Roşu din Pyke, pe când el, unul, era detestat şi ponegrit. Chiar şi în Fortăreaţa Roşie, mulţi sperau că regenţii i-ar putea retrage lordului Peake demnitatea de Mână a Regelui, pentru a-l înlocui cu Alyn Velaryon.

Însă entuziasmul trezit de întoarcerea Pumnului de Stejar era palpabil, aşa că Mâna nu putea face nimic altceva decât să clocotească de furie. Când pânzele corăbiei *Lady Baela* au apărut în zare, dincolo de întinderea Golfului Apei Negre, cu restul flotei Velaryon ieşind în urma ei din ceţurile dimineţii, toate clopotele din Debarcaderul Regelui au început să bată. Mii de oameni s-au îngrămădit pe zidurile oraşului să-l ovaţioneze pe erou, exact aşa cum se întâmplase la Lannisport cu o jumătate de an în urmă, pe când alte mii s-au grăbit să iasă pe Poarta Fluviului pentru a se înşira de-a lungul ţărmului. Dar, când regele şi-a exprimat dorinţa de a se duce pe doc, „ca să-i mulţumesc cumnatului meu pentru tot ce a făcut”, Mâna a fost împotrivă, insistând că nu se cade să meargă Înălţimea Sa la lordul Velaryon, ci acesta trebuie să vină în Fortăreaţa Roşie, să se plece în faţa Tronului de Fier.

Aşa cum se întâmplase şi în privinţa logodnei lui Aegon cu Myrielle Peake, lordul Unwin s-a trezit dat deoparte de

ceilalţi regenţi. În ciuda obiecţiilor sale înverşunate, regele Aegon şi regina Daenaera au ieşit din castel în palanchinul lor, însoţiţi de lady Baela şi de nou-născuta ei fiică, de sora ei Rhaena şi soţul acesteia, lordul Corwyn Corbray, de Marele Maester Munkun, de septonul Bernard, de regenţii Manfryd Mooton şi Thaddeus Rowan, de cavalerii din Garda Regelui şi de multe alte notabilităţi nerăbdătoare s-o întâmpine pe *Lady Baela* pe doc.

Cronicile ne povestesc că dimineaţa era strălucitor de senină, dar rece. Acolo, în faţa a zeci de mii de ochi, lordul Alyn Pumn de Stejar a văzut-o pentru prima oară pe fiica lui, Laena. După ce şi-a sărutat nobila soţie, i-a luat copila din braţe şi a ridicat-o cât de sus a putut, pentru a o zări toată lumea, în vreme ce uralele se uneau într-un tunet. Abia după aceea a pus fetiţa înapoi în braţele mamei sale, pentru a-şi pleca genunchiul în faţa regelui şi a reginei. Roşind încântător şi bâlbâindu-se doar foarte puţin, regina i-a pus la gât un lanţ greu, din aur bătut cu safire, „al… albastru ca marea pe care lordul meu şi-a câştigat victoriile”. Pe urmă regele Aegon al III-lea i-a îngăduit amiralului să se ridice, spunând:

— Suntem bucuroşi că te-ai întors cu bine acasă, frate.

Ciupercă spune că Pumn de Stejar râdea când s-a ridicat în picioare.

— Sire, a răspuns el, m-ai onorat cu mâna surorii tale şi sunt mândru că suntem fraţi prin căsătorie. Totuşi, n-o să-ţi pot fi niciodată frate de acelaşi sânge. Dar iată pe cineva care îţi este.

Pe urmă, cu un gest larg, a chemat comoara pe care o adusese din Lys.

De pe *Lady Baela* a coborât o femeie tânără, cu faţa palidă, de o rar întâlnită frumuseţe, braţ la braţ cu un băiat în haine bogate, cam de vârsta regelui, dar cu faţa ascunsă de gluga mantiei sale largi.

Lordul Peake nu s-a mai putut stăpâni.

— Cine e? a vrut să ştie, făcându-şi loc în faţă. Cine eşti?

Băiatul şi-a aruncat gluga pe spate. Când soarele i-a strălucit pe părul argintiu-auriu de sub ea, regele Aegon al III-lea a izbucnit în plâns şi s-a repezit să-l cuprindă într-o îmbrăţişare fierbinte. „Comoara” Pumnului de Stejar era Viserys Targaryen, fratele pierdut al regelui, cel mai mic dintre fiii reginei Rhaenyra şi ai prinţului Daemon, crezut mort după Bătălia din Defileu şi despre care nu se ştiuse nimic timp de aproape cinci ani.

Să ne aducem aminte că, în 129 D.C., regina Rhaenyra îşi trimisese cei doi băieţi mai mici la Pentos, ca să-i ştie la adăpost, dar corabia cu care traversau Marea Îngustă întâlnise flota de război a Triarhiei. Prinţul Aegon scăpase fugind pe dragonul lui, Stormcloud, dar prinţul Viserys fusese capturat. La scurt timp după aceea se dezlănţuise Bătălia din Defileu şi, fiindcă pe urmă despre prinţul Viserys nu se mai auzise nimic, toată lumea îl crezuse mort. Nimeni n-ar fi putut spune, cu exactitate, pe ce corabie se aflase.

Însă, deşi în Defileu muriseră mii de oameni, Viserys

Targaryen nu se număra printre ei. Corabia pe care se afla îi supravieţuise luptei şi ajunsese cu chiu, cu vai acasă, în Lys, unde Viserys descoperise că e prizonierul marelui amiral al Triarhiei, Sharako Lohar. Numai că, înfrânt fiind, Sharako căzuse în dizgraţie şi se trezise curând asaltat de duşmani vechi şi noi, nerăbdători să-l vadă la pământ. Având o nevoie disperată de bani şi de aliaţi, îl vânduse pe Viserys unui magister din oraş, pe nume Bambarro Bazanne, în schimbul greutăţii băiatului în aur şi a promisiunii că va fi sprijinit. La scurtă vremea, asasinarea amiralului căzut în dizgraţie scosese la suprafaţă încordarea şi rivalităţile dintre cele Trei Fiice şi ranchiune îndelung mocnite se aprinseseră violent, ajungându-se la alte asasinate, care culminaseră printr-un război pe faţă. În haosul care urmase, magisterul Bambarro se gândise că e prudent să-şi păstreze deocamdată trofeul ascuns, pentru ca nu cumva băiatul să fie răpit de vreun alt lysean sau de rivali din alt oraş.

Viserys fusese bine tratat pe toată durata captivităţii sale. Deşi nu i se îngăduia să iasă din curtea vilei lui Bambarro, avea propriile sale odăi, mânca împreună cu magisterul şi cu familia lui şi avea preceptori care îl învăţau mai multe limbi, literatură, matematică, istorie şi muzică, ba chiar şi un maestru de arme, ca să se deprindă cu mânuirea săbiei, o artă în care a început curând să exceleze. Foarte mulţi sunt de părere (deşi nu s-a descoperit nicio dovadă) că Bambarro avea de gând să aştepte încheierea Dansului Dragonilor şi apoi fie să ceară răscumpărare pentru prinţul Viserys de la mama lui (dacă Rhaenyra ar fi triumfat), fie să vândă capul băiatului unchiului său (dacă învingătorul ar fi fost Aegon al II-lea).

Numai că, în Războiul Fiicelor, oraşul Lys a avut parte de mai multe înfrângeri zdruncinătoare şi de astfel de planuri s-a ales praful. Bambarro Bazanne a murit în anul 132 D.C., în Ţinuturile Discordiei, când compania de mercenari pe care o conducea în lupta împotriva tyroshilor s-a întors împotriva lui din pricina întârzierii plăţii. După moartea lui, s-a descoperit că avea datorii enorme, motiv

pentru care creditorii i-au luat vila. Nevasta şi copiii i-au fost vânduţi ca sclavi, iar mobilierul lui, hainele, cărţile şi toate celelalte bunuri de valoare pe care le posedase, printre care şi prinţul captiv, au trecut în mâinile unui alt nobil, Lysandro Rogare.

Lysandro era patriarhul unei bogate şi puternice dinastii de bancheri şi negustori, a cărei genealogie putea fi urmărită până în Valyria dinaintea Urgiei. Printre alte numeroase proprietăţi, clanul Rogare deţinea şi o casă a plăcerii, Grădina înmiresmată. Viserys Targaryen atrăgea atenţia într-o atât de mare măsură încât se spune că Lysandro Rogare s-a gândit să facă din el un curtezan… până când băiatul i-a spus cine e. Odată ce a aflat că are în mână un prinţ, magisterul şi-a schimbat repede planurile. În loc să vândă favorurile prinţului, l-a însurat cu cea mai mică dintre fiicele lui, lady Larra Rogare, care, în Westeros şi în cronicile sale, avea să devină cunoscută ca Larra din Lys.

Întâlnirea dintre Alyn Velaryon şi Drazenko Rogare în Sunspear s-a dovedit prilejul perfect pentru a fi înapoiat prinţul Viserys fratelui său… dar nu stă în firea niciunui lysean să dea în dar ceea ce poate fi vândut, aşa că Pumn de Stejar a fost nevoit să meargă la Lys, ca să se pună de acord cu Rogare asupra termenilor acestei restituiri. „Ţinutul ar fi fost mult mai bine slujit dacă la masa negocierilor nu ar fi stat lordul Alyn, ci mama lui”, subliniază Ciupercă, şi asta pe bună dreptate. Pumn de Stejar nu ştia să se tocmească. Pentru a-l şti pe prinţ în siguranţă, nobilul lord a fost de acord ca Tronul de Fier să plătească o răscumpărare de o sută de mii de dragoni de aur, să nu ridice armele împotriva Casei Rogare şi a intereselor sale vreme de o sută de ani, să depună în Banca Rogare din Lys o sumă de bani egală cu cea aflată la păstrare în Banca de Fier din Braavos, să le acorde titlul de lorzi celor trei fii mai mici ai lui Lysandro şi… mai presus de toate… să jure pe onoarea lui că nu va fi anulată, din niciun motiv, căsătoria lui Viserys Targaryen cu Larra Rogare. Lordul Alyn a acceptat toate acestea şi a întărit înţelegerea cu semnătura şi cu pecetea lui.

Prinţul Viserys avea şapte ani când fusese luat de pe *Dulcea Uitare de Sine.* La întoarcerea sa din 134 D.C. avea doisprezece ani. Soţia lui, tânăra şi frumoasa femeie cu care coborâse braţ la braţ de pe *Lady Baela,* avea nouăsprezece ani, cu şapte mai mult decât el. Deşi cu doi ani mai mic decât regele, Viserys era, în multe privinţe, mai matur decât acesta. Aegon al IH-lea nu-şi arătase niciodată vreun interes carnal faţă de reginele lui (fapt de înţeles în cazul Daenaerei, care era încă un copil), însă Viserys îşi consumase deja propria căsătorie, după cum i-a mărturisit cu mândrie Marelui Maester Munkun la festinul prin care i s-a urat bun-venit înapoi, acasă.

Reîntoarcerea fratelui său din morţi a fost urmată de o miraculoasă schimbare a lui Aegon al III-lea, ne istoriseşte Munkun. Înălţimea Sa nu se iertase niciodată cu adevărat pentru că, înainte de Bătălia din Defileu, fugise de pe *Dulcea Uitare de Sine* călare pe dragon, lăsându-l pe Viserys în voia sorţii. Deşi pe atunci nu avea decât nouă ani, Aegon era urmaşul unui lung şir de războinici şi de eroi şi crescuse ascultând poveşti despre faptele curajoase şi despre cutezătoarele isprăvi ale acestora, şi în niciuna nu era vorba de fuga din mijlocul unei lupte, abandonându-ţi fratele mai mic în ghearele morţii. În adâncul sufletului său, Regele Zdrobit nu se simţea demn să stea pe Tronul de Fier. Nu fusese în stare să-şi salveze nici fratele, nici mama, nici mica regină de o moarte oribilă. Cum şi-ar fi putut imagina că poate salva un regat?

În mare măsură, întoarcerea lui Viserys l-a ajutat pe rege şi să scape de singurătate. În copilărie, Aegon îşi venerase cei trei fraţi vitregi mai mari, dar cu Viserys îşi împărţise dormitorul, împreună cu el învăţase, cu el se jucase. „O parte din rege murise în Defileu, odată cu fratele lui", a scris Munkun. „E uşor să-ţi dai seama că Aegon l-a îndrăgit pe Gaemon Păr-Alb din dorinţa de a-şi înlocui fratele mai mic pierdut, dar a părut să redevină viu şi întreg abia după ce i-a fost înapoiat Viserys." Prinţul Viserys a redevenit însoţitorul nedespărţit al regelui Aegon, aşa cum fusese în

copilăria lor, pe Piatra Dragonului, iar Gaemon Păr-Alb a fost dat deoparte şi uitat; până şi regina Daenaera a început să fie neglijată.

Întoarcerea prinţului pierdut a rezolvat şi problema succesiunii. Ca frate al regelui, Viserys era urmaşul său nedisputat, trecând înaintea oricărui copil născut de Baela Velaryon sau de Rhaena Corbray, ba chiar de gemenele însele. Alegerea unei fetiţe de şase ani drept a doua soţie a lui Aegon nu mai părea la fel de îngrijorătoare. Prinţul Viserys era un băiat vesel, promiţător, deosebit de fermecător şi de o nemărginită vitalitate. Deşi nu tot atât de înalt, de puternic şi de frumos ca fratele lui, toţi cei care îl cunoşteau îşi dădeau izbitor de repede seama că e mai inteligent şi mai curios decât regele… iar soţia lui nu era o fetiţă, ci o femeie tânără şi frumoasă, de vârsta la care putea aduce pe lume copii. Aegon îşi putea păstra soţia-copil; Larra din Lys avea să-i dăruiască probabil cât de curând urmaşi lui Viserys, asigurând continuarea dinastiei.

Din toate aceste motive, regele şi Curtea şi oraşul s-au bucurat de sosirea prinţului, iar lordul Alyn Velaryon a devenit încă şi mai iubit după ce l-a salvat pe Viserys din Lys, unde fusese captiv. Însă bucuria lor n-a fost împărtăşită de Mâna Regelui. Deşi s-a arătat încântat de întoarcerea fratelui monarhului, preţul pe care primise Alyn Velaryon să-l plătească pentru asta l-a înfuriat peste măsură. Tânărul amiral nu era împuternicit să accepte astfel de „condiţii ruinătoare”, a subliniat el, cu insistenţă; numai regenţii şi Mâna aveau dreptul să vorbească în numele Tronului de Fier, nu orice „nebun din fruntea unei flote”.

Când Mâna şi-a arătat nemulţumirea în faţa consiliului, Marele Maester Munkun a admis că legea şi tradiţia erau de partea lui… dar nu şi regele şi norodul, iar anularea pactului încheiat de lordul Alyn ar fi fost culmea prostiei. Ceilalţi regenţi l-au susţinut. Au votat noi onoruri pentru Pumn de Stejar, au recunoscut legitimitatea căsătoriei prinţului Viserys cu lady Larra, au fost de acord să-i plătească tatălui ei răscumpărarea în zece rate anuale şi au mutat o mare

cantitate de aur din Braavos în Lys.

Pentru lordul Unwin Peake, toate astea au însemnat o nouă dojană umilitoare. Venind la atât de scurt timp după Târgul de Vite din Ziua Fecioarei şi după respingerea fiicei sale, Myrielle, de către rege, în favoarea fetiţei Daenaera, era mai mult decât putea să suporte orgoliul lui. Poate a sperat că, puşi în faţa ameninţării cu renunţarea la demnitatea sa de Mână a Regelui, ceilalţi regenţi aveau să se supună voinţei lui. În schimb, consiliul i-a acceptat fără şovăire retragerea şi l-a numit în locul lui pe prietenosul, onestul şi bine-văzutul lord Thaddeus Rowan.

Unwin Peake s-a întors acasă, în castelul Starpike, să mediteze asupra nedreptăţilor pe care simţea că le suferise, însă mătuşa lui, lady Clarice, unchiul său Gedmund Peake Secure-Mare, septonul Bernard şi mulţi alţii aduşi de el la Curte nu l-au urmat, ci au continuat să-şi îndeplinească îndatoririle, ca şi fratele său bastard, ser Mervyn Flowers, şi nepotul său, ser Amaury Peake, pentru că fraţii juraţi rămân în Garda Regelui întreaga lor viaţă. Chiar şi Degetele, cu Tessario în frunte, au rămas, ca moştenire lăsată de lordul Unwin succesorului său; dacă regele are o gardă, a spus el, şi Mâna trebuie să aibă una.

Primăvara Lyseană şi sfârşitul regentei

Până la sfârşitul acelui an, asupra Debarcaderului Regelui a domnit pacea, tulburată doar de moartea lui Manfryd Mooton, lord de Iazul Fecioarelor şi ultimul dintre membrii primului consiliu de regenţă al lui Aegon al III-lea. Nobilul lord era slăbit de ceva vreme, căci după Fierbinţeala Iernii nu-şi mai revenise niciodată pe deplin, aşa că trecerea lui în nefiinţă a stârnit puţine comentarii. Pentru a-l înlocui, lordul Rowan s-a întors către ser Corwyn Corbray, soţul Rhaenei. Sora ei geamănă, lady Baela, plecase între timp la Driftmark, cu lordul Alyn şi cu fiica lor. La scurtă vreme după aceea, prinţul Viserys a încântat întreaga Curte dând de veste că lady Larra a rămas grea. Întregul Debarcader Regelui s-a bucurat.

Însă, dincolo de zidurile oraşului, 134 D.C. n-a fost un an de care oamenii să-şi aducă aminte cu plăcere. La nord de Gât, iarna încă strângea pământul în pumnul ei de gheaţă. La Barrowtown, lordul Dustin a închis porţile când sute de săteni chinuiţi de foame s-au adunat sub zidurile lui. Portul Alb s-a descurcat mai bine, fiindcă pe mare se putea aduce hrană din miazăzi, dar preţurile au crescut atât de mult încât bărbaţii cumsecade au început să se vândă negustorilor de sclavi de dincolo de mare ca să aibă nevestele şi copiii lor ce mânca, iar cei răi şi-au vândut nevestele şi copiii.

Până şi în oraşul iernii, chiar sub zidurile Winterfellului, nordicii au început să mănânce câini şi cai. Frigul şi foamea au ucis o treime din Rondul de Noapte, iar când mii de sălbatici au traversat marea îngheţată de la răsărit de Zid, alte sute de fraţi în negru au pierit în luptă.

În Insulele de Fier, după moartea Krakenului Roşu, a urmat o luptă sălbatică pentru putere. Cele trei surori ale sale şi bărbaţii cu care se măritaseră l-au capturat pe Toron Greyjoy, băiatul de pe Jilţul din Piatra Mării, şi i-au condamnat mama la moarte, în timp ce verii s-au aliat cu lorzii de Harlaw şi Blacktyde ca să-l susţină pe Rodrik, fratele vitreg al lui Toron, iar oamenii de pe marele Wyk au trecut de partea unui pretendent pe nume Sam Salt, care susţinea că face parte din „descendenţa neagră”.

Lupta sângeroasă dintre cele trei tabere continua, dezlănţuită, de o jumătate de an, când ser Leo Costayne a năvălit asupra lor cu flota sa, debarcând mii de săbii ale Casei Lannister pe Pyke, Marele Wyk şi Harlaw. Lordul Pumn de Stejar refuzase să ia parte la răzbunarea Casei Lannister pe oamenii de fier, însă bătrânul Leu de Mare s-a dovedit mai sensibil la rugăminţile nobilei lady Johanna… poate ispitit de promisiunea acesteia că îl va lua de bărbat dacă aduce Insulele de Fier sub cârmuirea fiului ei. Însă asta a fost peste puterile lui ser Leo Costayne, care a murit printre dealurile pietroase de pe Marele Wyk, răpus de mâna lui Arthur Goodbrother; iar trei sferturi dintre corăbiile lui

au fost capturate sau scufundate în apele reci şi cenuşii din acele locuri.

Cu toate că n-au fost toţi oamenii de fier trecuţi prin ascuţişul săbiei, cum dorise lady Johanna, după încheierea luptei nimeni n-a putut spune că Lannisterii nu şi-au plătit datoria. Au ars sute de corăbii lungi şi de bărci de pescuit, ca şi tot atâtea case şi sate. Oriunde le-au dat de urmă, au masacrat soţiile şi copiii oamenilor de fier care devastaseră cu atâta ură ţinutul apusean. Printre cei ucişi s-au numărat nouă dintre verii Krakenului Roşu şi două dintre surorile lui, cu tot cu soţii lor, lordul Drumm de Vechiul Wyk şi lordul Goodbrother de Marele Wyk, precum şi lorzii Volmark şi Harlaw de Harlaw, Botley de Lordsport şi Stonehouse de Vechiul Wyk. Alte mii de oameni de fier aveau să moară de foame înainte de a se sfârşi anul, pentru că Lannisterii le-au luat multe tone de grâne puse la păstrare şi de peşte sărat şi au distrus ce n-au putut căra. Deşi Toron Greyjoy a rămas pe Jilţul din Piatra Mării după ce apărătorii săi de pe zidurile castelului Pyke i-au respins pe Lannisteri, fratele lui vitreg Rodrik a fost luat prizonier şi dus la Casterly Rock, unde lady Johanna a poruncit să fie jugănit şi l-a făcut bufonul fiului ei.

În cealaltă parte a Westerosului a izbucnit o altă luptă pentru succesiune către sfârşitul anului 134, când lady Jeyne Arryn, Fecioara din Vale, a murit la Gulltown, din pricina unei răceli care nu i s-a dat dusă din piept. În vârstă de patruzeci de ani, s-a stins din viaţă în Mănăstirea Maris, aflată pe o insulă stâncoasă din port, în braţele lui Jessamyn Redford, „îndrăgita ei însoţitoare”. Pe patul de moarte, şi-a dictat ultimul testament, desemnându-l ca moştenitor pe vărul său, ser Joffrey Arryn. Ser Joffrey o slujise cu credinţă în ultimii zece ani, fiind Cavaler al Porţii însângerate şi apărând Valea de sălbaticii barbari de pe dealuri.

Însă ser Joffrey nu-i era decât văr de-al patrulea. Ca rudă de sânge, îi era mult mai apropiat vărul ei primar, ser Arnold Arryn, care încercase de două ori să îi ia locul. Întemniţat după a doua sa rebeliune eşuată, ser Arnold era

deja nebun de-a binelea după anii îndelungaţi petrecuţi în celulele cerului din Eyrie şi în temniţele de sub Poarta Lunii… însă fiul lui, ser Eldric Arryn, era sănătos la minte, viclean şi ambiţios şi şi-a ridicat glasul, susţinând drepturile tatălui său. Sub steagul lui s-au adunat mulţi lorzi din Vale, subliniind că de multă vreme stabilitele legi ale succesiunii nu pot fi date deoparte de „capriciul unei femei în pragul morţii”.

A apărut şi un al treilea pretendent, în persoana lui Isembard Arryn, patriarhul Arrynilor din Gulltown, care erau o ramură mai îndepărtată a acestei mari Case. Se despărţiseră de nobilele lor rude pe vremea regelui Jaehaerys, se dedicaseră negoţului şi se îmbogăţiseră. Fiindcă se spunea, în glumă, că şoimul de pe scutul lui e făcut din aur, Isembard a ajuns curând să fie cunoscut drept Şoimul Aurit. Bogăţia s-a dovedit folositoare, a mituit lorzi mărunţi ca să-l susţină şi a adus mercenari de dincolo de Marea Îngustă.

Lordul Rowan s-a străduit din toate puterile să îndulcească toate aceste necazuri, poruncindu-le Lannisterilor să se retragă din Insulele de Fier, trimiţând corăbii cu mâncare în Nord şi chemându-i pe pretendenţii Arryn la Debarcaderul Regelui, să-şi înfăţişeze cazurile consiliului de regenţă, dar eforturile lui au rămas, în cea mai mare parte, fără rezultat. Atât Casa Lannister, cât şi Casa Arryn nu i-au luat în seamă hotărârile, iar hrana ajunsă în Portul Alb ca să domolească foametea a fost cu totul insuficientă. Thaddeus Rowan şi băiatul pe care îl slujea erau pe placul multora, dar nimeni nu le ştia de frică. Către sfârşitul anului, din ce în ce mai mulţi curteni şopteau că nu regenţii conduc Ţinutul, ci cămătarii din Lys.

Deşi atât Curtea, cât şi oraşul încă îl îndrăgeau peste măsură pe fratele regelui, isteţul şi galantul Viserys, despre soţia lui lyseană nu se putea spune acelaşi lucru. Larra Rogare locuia în Fortăreaţa Roşie, alături de soţul ei, însă în adâncul inimii rămăsese o nobilă din Lys. Cu toate că, pe lângă limba ei, vorbea fluent atât valyriana cultă, cât şi

dialectele din Myr, Tyrosh şi Vechiul Volantis, nu făcea nici cel mai mic efort ca să înveţe limba comună, prefera să se bizuie pe tălmaci pentru a-şi face cunoscute dorinţele. Toate însoţitoarele ei erau lysene, ca şi servitorii. Toate rochiile pe care le purta veneau din Lys, ca şi lenjeria ei de corp; corăbiile tatălui ei îi aduceau, de trei ori pe an, tot ce însemna ultima modă la Lys. Îşi avea chiar şi propriii apărători. Săbii lysene o păzeau zi şi noapte, sub comanda fratelui ei Moredo şi a unui mut uriaş din arenele de luptă din Meereen, pe nume Sandoq Umbra.

Cu timpul, şi Curtea, şi oraşul ar fi putut ajunge să respecte toate astea dacă lady Larra n-ar fi insistat să-şi păstreze propriii zei. Nu lua parte la nimic legat de venerarea celor Şapte sau de a vechilor zei ai nordicilor. Dintre numeroasele zeităţi ale Lysului, nu credea decât în câteva: în Pantera, zeiţa-pisica cu şase sâni, în Yndros din Zori şi Amurg, care era bărbat ziua şi femeie noaptea, în palidul copil Bakkalon al Săbiei, în Saagael cel fără Chip, aducătorul durerii.

Însoţitoarele, servitorii şi gărzile ei i se alăturau în anumite momente pentru a-şi arăta supunerea faţă de acei zei străvechi şi bizari. Erau atât de des văzute pisici care intrau în camerele ei sau ieşeau, încât lumea a început să spună că îi sunt iscoade, că-i torc la ureche, spunându-i tot ce se întâmplă în Fortăreaţa Roşie. Se zvonea că Larra însăşi se poate transforma în pisică şi colindă astfel prin şanţurile şi pe acoperişurile oraşului. Au apărut curând şi zvonuri mai sumbre. Despre adoratorii lui Yndros se spunea că se pot transforma ei înşişi din bărbaţi în femei când fac dragoste şi se şoptea că nobila doamnă profită adesea de acea putere în orgii din ceasul când noaptea devine zi şi din cel când ziua devine noapte, ca să poată merge în lupanarele de pe Strada Mătăsii preschimbată în bărbat. Iar de fiecare dată când dispărea un copil, neştiutorii creduli se uitau unii la alţii şi vorbeau despre nepotolita sete de sânge a lui Saagael.

Încă şi mai puţin iubiţi decât Larra din Lys erau fraţii

ei, sosiţi la Debarcaderul Regelui împreună cu ea. Moredo comanda garda surorii sale, iar Lotho se ocupa de construirea unei sucursale a băncii Rogare pe Dealul Visenyei. Roggerio, cel mai tânăr, a deschis lângă Poarta Fluviului o casă a plăcerilor lyseană opulentă, pe care a numit-o „Sirena” şi a umplut-o cu papagali din Insulele Verii, maimuţe din Sothoryos şi sute de fete exotice (şi băieţi) din toate colţurile pământului. Deşi favorurile lor costau de zece ori mai mult decât îndrăznea să ceară orice alt lupanar, Roggerio nu ducea niciodată lipsă de clienţi. Înalţii lorzi şi negustorii de rând vorbeau deopotrivă de frumuseţile şi minunăţiile pe care le descopereai în spatele uşilor sculptate şi pictate ale „Sirenei”… printre care, spuneau unii, se număra şi o sirenă în carne şi oase. (Aproape tot ce ştim despre nenumăratele splendori oferite de „Sirena” a ajuns la noi prin Ciupercă, singurul dintre cronicarii noştri dispus să dezvăluie că el însuşi a fost de multe ori în lupanar şi a savurat numeroasele plăceri oferite în încăperile somptuoase.)

Dincolo de mare, Războiul Fiicelor s-a încheiat în sfârşit. Racallio Ryndoon a fugit spre miazăzi, în Insulele Baziliscului, cu oamenii rămaşi de partea lui; Ţinuturile Discordiei au fost împărţite între Lys, Tyrosh şi Myr; Dorne a luat în stăpânire aproape toate Treptele de Piatră. În urma noilor înţelegeri, myrishenii au avut cel mai mult de pierdut, pe când Arhonul din Tyrosh şi Prinţesa de Dorne au câştigat cel mai mult. În Lys, Case străvechi şi-au pierdut toată puterea şi mulţi magisteri de obârşie înaltă au căzut în dizgraţie şi s-au văzut ruinaţi, pe când alţii s-au ridicat şi au pus mâna pe frâiele puterii. În fruntea acestora s-au aflat Lysandro Rogare şi fratele său Drazenko, făuritorul alianţei cu Dorne. Legăturile lui Drazenko cu Sunspear şi ale lui Lysandro cu Tronul de Fier i-au făcut pe cei doi fraţi nişte adevăraţi prinţi ai Lysului în toate privinţele, dar nu şi cu numele.

La sfârşitul anului 134 D.C., unii se temeau că vor ajunge curând să conducă şi Westerosul. În Debarcaderul

Regelui, toată lumea vorbea despre trufia, fastul şi puterea lor. Şoaptele despre tertipurile lor s-au înmulţit. Lotho cumpăra oamenii cu aur, Roggerio îi seducea cu carne parfumată, Morendo îi supunea, înspăimântându-i cu tăişul oţelului. Totuşi, fraţii nu erau decât păpuşi cu sforile în mâinile surorii lor, lady Larra; ea şi bizarii ei zei lyseni ţineau hăţurile. Regele, mica regină, tânărul prinţ… erau doar nişte copii, orbi la ceea ce se petrecea în jurul lor, pe când Garda Regelui, Mantiile Aurii şi până şi Mâna Regelui fuseseră vânduţi şi cumpăraţi.

Sau cel puţin aşa se povesteşte. Sunt poveşti care, aidoma tuturor celorlalte de acest fel, conţin un sâmbure de adevăr, amestecat din plin cu teamă şi cu minciuni. Nu ne putem îndoi că lysenii erau trufaşi, lacomi şi ambiţioşi. Că Lotho îşi folosea banca, iar Roggerio lupanarul ca să-şi facă prieteni e de la sine înţeles. Dar asta nu-i deosebea prea mult de ceilalţi nobili de la Curtea lui Aegon al III-lea, care urmăreau, fiecare în felul său, să-şi sporească puterea şi averea. Deşi, cel puţin pe moment, se descurcau mai bine decât rivalii lor, lysenii nu erau nimic mai mult decât una dintre facţiunile dornice să câştige influenţă. Dacă ar fi fost din Westeros, Larra şi fraţii săi ar fi avut parte de admiraţie şi ridicare în slăvi, dar se născuseră pe meleaguri străine, aveau obiceiuri străine şi zei străini şi de aceea primeau în schimb neîncredere şi bănuieli.

Munkun vorbeşte despre această perioadă numind-o Ascensiunea Rogare, dar astfel nu i s-a spus niciodată nicăieri altundeva decât în Oraşul Vechi, în discuţiile dintre maesterii şi arhimaesterii din Citadelă. Oameni din acea vreme i-au zis Primăvara Lyseană… pentru că era într-adevăr primăvară. La începutul anului 135 D.C., Conclavul a trimis din Oraşul Vechi corbi albi, ca vestitori ai sfârşitului celei mai lungi şi mai cumplite ierni pe care le cunoscuseră vreodată cele Şapte Regate.

Primăvara e un anotimp al speranţei, renaşterii şi reînnoirii, şi aşa a fost şi cea din 135 D.C. Războiul din Insulele de Fier s-a încheiat, iar lordul Cregan Stark de

Winterfell a împrumutat de la Banca de Fier din Braavos o sumă imensă, ca să cumpere mâncare şi seminţe pentru supuşii săi înfometaţi. Numai în Vale lupta continua. Furios fiindcă pretendenţii din Casa Arryn nu veniseră la Debarcaderul Regelui ca să-şi supună neînţelegerea judecăţii regenţilor, lordul Thaddeus Rowan a trimis la Gulltown o mie de oameni, sub comanda confratelui său regent, ser Corwyn Corbray, pentru a reinstaura Pacea Regelui şi a lămuri problema succesiunii.

Între timp, Debarcaderul Regelui a avut parte de o perioadă de prosperitate nemaiîntâlnită de mulţi ani, şi asta nu în mică parte datorită Casei Rogare din Lys. Banca Rogare plătea dobânzi generoase pentru banii depuşi, iar asta îndemna tot mai mulţi lorzi să le încredinţeze lysenilor aurul lor. A înflorit şi negoţul, căci corăbii din Tyrosh, Myr, Pentos, Braavos şi mai ales Lys se îngrămădeau lângă docuri, de-a lungul Apei Negre, descărcând mătase şi mirodenii, dantelă myrisheană, jad din Qarth, fildeş din Sothoryos şi multe alte lucruri minunate aduse de la capetele pământului, printre care şi mărfuri de lux, rareori aduse până atunci în cele Şapte Regate.

Şi alte oraşe-port se bucurau de aceeaşi dărnicie: Duskendale, Iazul Fecioarelor, Gulltown şi Portul Alb şi-au văzut de asemenea negoţul înflorind, ca şi Oraşul Vechi din miazăzi şi Lannisportul, tocmai în Marea Apusului. Pe Driftmark, oraşul Carena a renăscut. Au fost construite şi lansate la apă zeci de corăbii noi şi mama lordului Pumn de Stejar şi-a mărit propria flotă de negoţ şi început, mai sus de port, lucrul la o vilă ce părea mai degrabă palat şi pe care Ciupercă a numit-o Căsuţa Şoricelului.

Dincolo de Marea Îngustă, Lysul însuşi prospera sub „tirania de catifea” a lui Lysandro Rogare, care adoptase stilul de viaţă al Primului Magister. Iar când fratele său Drazenko s-a însurat cu prinţesa Aliandra Martell de Dorne şi ea l-a numit prinţ consort şi lord de Treptele de Piatră, ascensiunea Casei Rogare şi-a atins culmea. A început să se vorbească de Lysandro Magnificul.

În primul trimestru al anului 135 D.C., două evenimente memorabile au fost prilej de mare bucurie pe întregul cuprins al celor Şapte Regate ale Westerosului. În a treia zi a celei de-a treia luni a anului, locuitorii Debarcaderului Regelui au avut parte de o privelişte care nu mai existase din zilele întunecate ale Dansului: un dragon în văzduhul de deasupra oraşului. Lady Rhaena, în vârstă de nouăsprezece ani, zbura pentru prima oară pe Morning, femela ei dragon. În prima zi, a dat o singură dată ocol oraşului înainte de a se întoarce la Groapa Dragonului, dar apoi a devenit tot mai curajoasă pe zi ce trecea şi a zburat tot mai departe.

Însă lady Rhaena nu a coborât cu Morning în Fortăreaţa Roşie decât o singură dată, pentru că nici măcar toate strădaniile prinţului Viserys nu l-au putut convinge pe fratele lui să vină să-şi vadă sora zburând (deşi Daenaera era atât de încântată de Morning, încât a fost auzită spunând că îşi doreşte şi ea un dragon). La scurt timp după aceea, Morning a dus-o pe Rhaena dincolo de Golful Apei Negre, la Piatra Dragonului, unde, după propriile ei spuse, „dragonii şi cei care îi călăresc sunt mult mai bine primiţi”.

La mai puţin de două săptămâni după aceea, Larra din Lys a dat naştere unui băiat, primul născut al prinţului Viserys. Mama avea douăzeci de ani, iar tatăl numai treisprezece. Viserys l-a numit pe copil Aegon, după fratele său, regele, şi i-a pus un ou de dragon în leagăn, aşa cum ajunsese să fie obiceiul pentru toţi copiii legitimi ai Casei Targaryen. Septonul Bernard l-a uns pe Aegon cu şapte uleiuri în septul regal şi toate clopotele din oraş au bătut, sărbătorindu-i naşterea. Au fost trimise daruri din toate colţurile Ţinutului, deşi niciunul atât de bogat ca acelea oferite copilului de unchii săi lyseni. În Lys, Lysandro Magnificul a decretat o zi de sărbătoare în onoarea nepotului său.

Însă, chiar în toiul bucuriei, au început să se audă şoapte încărcate de nemulţumire. Noul fiu al Casei Targaryen fusese uns şi dedicat credinţei, dar în oraş a

început curând să se spună că mama pruncului vrea să fie binecuvântat şi de zeii ei, iar pe străzile Debarcaderului Regelui au început să se răspândească zvonuri despre ceremonii obscene în „Sirena” şi despre sacrificii sângeroase în Cetăţuia lui Maegor. Necazurile s-ar fi putut încheia astfel, doar cu vorbe, dar, la scurt timp după aceea, asupra Ţinutului şi a familiei regale s-a abătut un şir de dezastre, fiecare părând grăbit să-l urmeze pe cel dinaintea lui, până când chiar şi oamenii care îşi băteau joc de zei, precum Ciupercă, au început să se întrebe dacă nu cumva cei Şapte se întorseseră mânioşi împotriva Casei Targaryen şi a celor Şapte Regate.

Primul semn de rău augur a apărut la Driftmark, unde din oul pus în leagănul Laenei Velaryon la naştere a ieşit un pui. Mândria şi încântarea părinţilor ei s-a spulberat însă repede; dragonul care a ieşit din ou răsucindu-se era o monstruozitate, un balaur fără aripi, alb ca un vierme şi orb. La câteva clipe după ce a ieşit din găoace s-a întors spre bebeluşul din leagăn şi i-a smuls din braţ o bucată de carne însângerată. Când Laena a ţipat, lordul Pumn de Stejar a înşfăcat „dragonul”, l-a azvârlit pe podea şi l-a tăiat bucăţi.

Vestea despre naşterea dragonului monstruos şi urmarea sa sângeroasă l-a tulburat adânc pe regele Aegon şi a dus curând la un schimb de replici furioase între Înălţimea Sa şi fratele lui. Prinţul Viserys încă îşi mai avea propriul ou de dragon. Deşi se părea că nu conţine niciun pui, prinţul îl păstrase în anii de exil şi captivitate, fiindcă pentru el însemna foarte mult. Când Aegon a decretat că în castelul lui nu e îngăduită prezenţa niciunui ou de dragon, Viserys s-a înfuriat la culme. Însă regele şi-a impus părerea, aşa cum se şi cuvenea; oul a fost trimis la Piatra Dragonului, iar prinţul Viserys a refuzat vreme de o lună întreagă să-i vorbească fratelui său.

Înălţimea Sa a fost peste măsură de mâhnit de cearta cu fratele lui, ne povesteşte Ciupercă, dar ceea ce s-a întâmplat pe urmă l-a lăsat îndurerat şi pustiit. În salonul său, regele se bucura de o cină tihnită, alături de mica lui

regină, în timp ce Gaemon Păr-Alb şi piticul îi distrau cu un cântecel prostesc despre un urs care băuse prea mult, când bastardul a început să se plângă de crampe în pântec.

— Fugi să-l aduci pe Marele Maester Munkun! i-a poruncit regele piticului.

Când bufonul s-a întors cu Marele Maester, Gaemon se prăbuşise deja la podea, iar regina Daenaera gemea:

— Şi pe mine mă doare burta.

Munkun a spus aproape imediat că atât Gaemon, care îi slujea de multă vreme regelui Aegon drept degustător şi paharnic, cât şi mica regină fuseseră otrăviţi. Marele Maester i-a dat Daenaerei un purgativ puternic, care e foarte posibil să-i fi salvat viaţa. Toată noaptea, copila a vărsat fără să se poată controla, văitându-se şi zvârcolindu-se de durere, iar a doua zi a fost prea slăbită şi prea secătuită ca să se poată ridica din pat, dar a scăpat de otrava din trup. Însă pentru Gaemon Păr-Alb, Munkun a sosit prea târziu. Băiatul a murit peste o oră. Bastard născut într-un lupanar, „Regele Fofoloancă" domnise pentru scurtă vreme, în Luna Nebuniei, asupra regatului său de pe un vârf de deal, îşi văzuse mama dată morţii, îi servise regelui Aegon drept paharnic, ţap ispăşitor şi prieten. Se crede că, la moartea sa, nu avea decât nouă ani.

Pe urmă, Marele Maester Munkun a hrănit cu resturile cinei şobolanii dintr-o cuşcă şi a aflat că otrava fusese pusă în crusta tartelor cu mere. Din fericire, lui Aegon al III-lea nu-i plăcuseră niciodată prea mult dulciurile (şi, la drept vorbind, nici vreun alt fel de mâncare). Cavalerii din Garda Regelui s-au dus imediat în bucătăriile Fortăreţei Roşii şi au arestat zeci de bucătari, brutari, ajutori de bucătari şi servitoare, care i-au fost apoi predaţi lui George Graceford, Lordul Confesor. Sub tortură, şapte au mărturisit că încercaseră să-l otrăvească pe rege… dar nicio mărturisire nu s-a potrivit cu vreo alta, fiecare a pretins că a luat otrava din alt loc şi niciunul nu a spus corect numele felului de mâncare otrăvit, aşa că lordul Rowan a respins cu părere de rău toate confesiunile, spunând că „nu-s bune nici ca să mă

şterg cu ele la fund”. (Mâna era deja într-o dispoziţie sumbră dinainte de otrăvire, fiindcă tocmai trecuse printr-o tragedie personală când tânăra lui soţie, lady Floris, murise la naştere.)

Deşi, după întoarcerea fratelui său în Westeros, Aegon îşi petrecuse mai puţin timp cu micul paharnic Gaemon Păr-Alb, moartea acestuia l-a lăsat neconsolat. Faptul a avut şi o mică parte bună, fiindcă a ajutat la dispariţia rupturii dintre rege şi prinţul Viserys, care a ieşit din încăpăţânata lui tăcere ca să aline suferinţa Înălţimii Sale, şi au stat împreună lângă patul reginei. Dar n-a fost nicidecum de ajuns. Pe urmă Aegon a devenit tăcut, recăzând în vechea lui melancolie, şi a părut să-şi piardă tot interesul faţă de Curte şi de regat.

Următoarea lovitură a căzut departe de Debarcaderul Regelui, în Valea lui Arryn, unde ser Corwyn Corbray a decretat că voinţa răposatei lady Jeyne are întâietate şi l-a declarat pe ser Joffrey Arryn lord legitim de Eyrie. Când ceilalţi pretendenţi au rămas de neclintit, refuzând să-i accepte hotărârea, ser Corwyn i-a întemniţat pe Şoimul Aurit şi pe fiii săi şi l-a executat pe Eldric Arryn, însă tatăl nebun al acestuia, ser Arnold, a izbutit cumva să-i scape şi a fugit la Runestone, unde servise ca scutier înainte de a ajunge la vârsta bărbăţiei. Gunthor Royce, cunoscut în Vale drept Uriaşul de Bronz, era bătrân şi, pe cât de încăpăţânat, pe atâta de neînfricat; când ser Corwyn şi-a făcut apariţia să-l scoată pe ser Arnold din adăpostul său, lordul Gunthor şi-a pus vechea armură de bronz, a încălecat şi a ieşit să-l înfrunte. Cuvintele s-au umplut de ură, au devenit înjurături, apoi ameninţări. Când Corbray a scos-o din teacă pe Lady Forlorn - fie ca să-l lovească pe Royce, fie doar ca să-l ameninţe, asta n-o s-o ştim niciodată - un arbaletrier de pe meterezele castelului a tras o săgeată care i-a străpuns pieptul.

Uciderea unuia dintre regenţii regelui era un act de trădare, aproape ca şi cum l-ai fi atacat pe însuşi regele. Mai mult decât atât, ser Corwyn fusese unchiul lui Quenton

Corbray, puternicul şi războinicul lord de Casa Inimii, ca şi soţul iubit de lady Rhaena, călăreaţa de dragoni, soră geamănă cu Baela, şi astfel, rudă prin alianţă cu Alyn Pumn de Stejar. Moartea lui a reaprins flăcările războiului în Valea lui Arryn. Casele Corbray, Hunter, Crayne şi Redford şi-au unit forţele ca să-l susţină pe moştenitorul ales de lady Jeyne, ser Joffrey Arryn, pe când Casei Royce din Runestone şi lui ser Arnold, Moştenitorul Nebun, li s-au alăturat Casele Tollett, Coldwater şi Dutton, ca şi lorzii de pe Degete şi de pe Trei Surori.

Gulltownul şi Casa Grafton şi-au păstrat loialitatea faţă de Şoimul Aurit, pe care au continuat să-l susţină, în ciuda captivităţii sale.

Răspunsul Debarcaderului Regelui n-a întârziat mult. Lordul Rowan a trimis corbi în Vale, cu un ultim mesaj prin care le poruncea susţinătorilor Moştenitorului Nebun şi Şoimului Aurit să-şi lase deoparte armele, dacă nu vor să-şi atragă „nemulţumirea Tronului de Fier". Fiindcă nu a sosit niciun răspuns, Mâna s-a sfătuit cu Pumnul de Stejar şi au plănuit să pună capăt rebeliunii prin forţă.

S-au gândit că, odată ce venise primăvara, în Vale se putea din nou ajunge prin trecătorile din Munţii Lunii. Cinci mii de oameni au plecat pe Drumul Regelui, sub comanda lui ser Robert Rowan, cel mai mare dintre fiii lordului Thaddeus. Oşteni din Iazul Fecioarelor, Darry şi Hayford le-au sporit numărul, iar când au trecut de Trident li s-au alăturat şase sute de oameni ai Casei Frey şi o mie ai Casei Blackwood, conduşi de lordul Benjicot însuşi, în munţi a pătruns astfel o forţă de nouă mii de oameni.

Un al doilea atac a fost lansat pe mare. În loc să se folosească de flota regală condusă de ser Gedmund Peake Secure-Mare, unchiul predecesorului său, Mâna i-a cerut corăbii Casei Velaryon. Pumn de Stejar însuşi a luat comanda flotei, în timp ce soţia lui, lady Baela, a plecat la Piatra Dragonului, să aline durerea surorii ei gemene, rămasă văduvă (şi, cu această ocazie, să se asigure că lady Rhaena nu încearcă să răzbune singură moartea soţului ei,

folosindu-se de Morning).

Lordul Rowan a dat de veste că armata adusă în Vale de lordul Alyn avea să fie condusă de Moredo Rogare, frate cu lady Larra. Lordul Moredo era un luptător înspăimântător, de asta nu se îndoia nimeni; înalt şi încruntat, cu părul alb-gălbui şi ochii de un albastru arzător, părea însăşi imaginea unui războinic din Vechea Valyria. Şi mânuia o sabie lungă, din oţel valyrian, numită Adevărul.

Deşi îndemânarea şi curajul nu îi puteau fi contestate, numirea lyseanului a fost deosebit de nepopulară. Spre deosebire de fraţii săi Roggerio şi Lotho, care vorbeau fluent limba comună, cel mai bun lucru care se putea spune despre Moredo era că o înţelege cât de cât, iar înţelepciunea hotărârii de a pune un lysean în fruntea unei oşti de cavaleri din Westeros era pusă la îndoială de aproape toată lumea. Duşmanii lordului Rowan de la Curte - printre care numeroasele persoane care îi datorau prezenţa lor acolo lordului Peake - s-au grăbit să susţină că asta dovedeşte ceea ce şopteau ei pe la colţuri de o jumătate de an: Thaddeus Rowan li se vânduse Pumnului de Stejar şi Casei Rogare.

Toate aceste murmure n-ar fi avut nicio importanţă dacă atacurile Văii ar fi fost încununate de succes. Dar n-au fost. Deşi Pumn de Stejar s-a strecurat cu uşurinţă pe lângă corăbiile de luptă pline de mercenari ale Şoimului Aurit, pentru a cuceri Gulltown, atacatorii au pierdut sute de oameni în asaltul furtunos al zidurilor portului şi de trei ori pe atâţia pe urmă, în lupta pentru fiecare casă. După ce tălmaciul i-a fost ucis în confruntarea de pe străzi, lui Moredo Rogare i-a venit foarte greu să se facă înţeles de oştenii săi; ei nu-i pricepeau comenzile, el nu le pricepea rapoartele. A urmat haosul.

Între timp, în celălalt capăt al Văii, drumul prin munţi s-a dovedit a fi mult mai greu de străbătut decât se crezuse. În trecătorile de la înălţime mai mare, ser Robert Rowan s-a văzut nevoit să-şi croiască drum prin nămeţi înalţi, înaintând cu iuţeala melcului, iar convoiul cu bagaje şi provizii i-a fost

atacat în numeroase rânduri de sălbaticii din munţi (urmaşi ai Primilor Oameni, izgoniţi din Vale de Andali, cu mii de ani în urmă). „Erau schelete în blănuri de animale, înarmate cu securi de piatră şi bâte de lemn”, a povestit mai târziu Ben Blackwood, „dar atât de flămânde şi atât de disperate, încât nu puteau fi oprite, oricât de multe am fi ucis”. Frigul, zăpada şi atacurile la vreme de noapte au început curând să-şi ia tributul.

Sus, în munţi, inimaginabilul s-a petrecut într-o noapte, când lordul Robert şi oamenii lui stăteau ghemuiţi în jurul focurilor de tabără. Pe panta abruptă de deasupra se zărea de pe drum gura unei peşteri şi mai mulţi oameni au urcat într-acolo, vrând să vadă dacă nu le-ar fi putut oferi adăpost de vânt. Oasele împrăştiate în faţa intrării ar fi trebuit să le dea de gândit, dar au mers mai departe şi… au trezit un dragon. Şaisprezece oameni au pierit în lupta care a urmat şi vreo treizeci s-au ales cu arsuri înainte ca înfuriatul balaur cenuşiu să se avânte în văzduh şi să dispară pătrunzând mai adânc între munţi, cu „o femeie în zdrenţe ţinându-se de spatele lui”. Aceea a fost ultima apariţie notată în cronici a dragonului Sheepstealer şi a călăreţei lui, Nettles… deşi sălbaticii din munţi încă mai povestesc despre o „vrăjitoare a focului” care a locuit cândva într-o vale tainică, departe de orice drum şi de orice sat. Unul dintre cele mai sălbatice clanuri de pe munte a ajuns s-o venereze, spun povestitorii; tinerii îşi dovedeau curajul ducându-i daruri şi erau consideraţi bărbaţi numai dacă se întorceau cu arsuri, ca să se vadă că o înfruntaseră pe femela-dragon în bârlogul ei.

Întâlnirea cu dragonul n-a fost ultimul pericol din calea armiei lui ser Robert. Când a ajuns la Poarta însângerată, o treime dintre oşteni pieriseră parând un atac al sălbaticilor sau răpuşi de frig sau de foame. Printre morţi se număra ser Robert Rowan, strivit de un bolovan când un clan de sălbatici prăvălise asupra coloanei o jumătate din coasta unui munte. După moartea lui, Sângerosul Ben Blackwood preluase comanda. Pe lordul Blackwood încă îl mai despărţea o jumătate de an de vârsta bărbăţiei, dar avea

deja mai multă experienţă decât un bărbat de patru ori mai bătrân. La Poarta însângerată, intrarea în Vale, supravieţuitorii au găsit mâncare, căldură şi li s-a urat bun-venit… dar ser Joffrey Arryn, cavaler de Poarta însângerată şi succesorul ales de Lady Jeyne Arryn, a observat imediat că, după traversarea munţilor, oamenii lui Blackwood nu erau buni de luptă. Departe de a-l ajuta să câştige războiul, aveau să-i fie o povară.

Chiar în timp ce bătăliile din Valea lui Arryn continuau, făgăduiala primăverii lysene a primit o altă lovitură dureroasă la sute de leghe către miazăzi, când Lysandro Magnificul şi fratele său Drazenko au murit aproape în acelaşi timp, primul în Lys şi al doilea în Sunspear. Deşi despărţiţi de Marea Îngustă, cei doi Rogare au murit la o zi distanţă unul de altul, amândoi în împrejurări dubioase. Drazenko şi-a pierdut primul viaţa, înecându-se cu o bucată de şuncă. Lysandro s-a înecat când luxoasa barcă pentru plimbări i s-a scufundat în timp ce îl aducea de la Grădina lui înmiresmată înapoi, spre propriul palat. Deşi câţiva au susţinut cu insistenţă că ambele morţi nu fuseseră decât accidente nefericite, mulţi au luat apropierea lor în timp drept dovada unui complot împotriva Casei Rogare. Aproape toată lumea a crezut că Oamenii fără Chip din Braavos se făceau vinovaţi de ambele omucideri; din câte se ştia, în întreaga lume nu existau asasini mai subtili.

Dar, dacă erau faptele Oamenilor fără Chip, din a cui poruncă le săvârşiseră? Banca de Fier din Braavos a fost suspectată, ca şi Arhonul din Tyrosh, Racallio Ryndoon şi mai mulţi prinţi negustori şi magisteri din Lys, iritaţi de „tirania de catifea” a lui Lysandro Magnificul. Unii au mers până la a sugera că Primul Magister fusese înlăturat de propriii săi fii (avea şase fii legitimi, trei fiice şi şaisprezece bastarzi). Însă fraţii fuseseră lichidaţi cu atâta măiestrie, încât nici măcar nu se putea dovedi că e vorba de asasinate.

Niciuna dintre demnităţile prin care stăpânise Lysandro asupra Lysului nu se putea lăsa moştenire. Trupul lui pe jumătate mâncat de crabi abia ce fusese scos din mare

când vechii lui duşmanii, falşii prieteni şi aliaţii de odinioară au început să se lupte pentru a-i lua locul.

Se spune, pe bună dreptate, că lysenii îşi poartă războaiele cu comploturi şi otrăvuri mai degrabă decât cu oştile. În tot restul acelui an sângeros, magisterii şi prinţii negustori din Lys au intrat într-un dans ucigător, înălţându-se şi coborând aproape din două în două săptămâni. Căderile erau cel mai adesea mortale. Torreo Haen a fost otrăvit, împreună cu soţia lui, cu amanta, cu fiicele sale (una fiind fecioara a cărei rochie diafană stârnise scandal la Balul din Ziua Fecioarei), cu fraţii şi surorile şi cu toţi susţinătorii săi, la ospăţul prin care îşi sărbătorea ridicarea la rangul de prim magister. Silvario Pendaerys a fost înjunghiat într-un ochi când ieşea din Templul Negoţului, pe când fratele său Pereno a fost strangulat într-o casă a plăcerilor, în timp ce o sclavă îi desfăta mădularul cu gura. *Gonfalonierul* Moreo Dagareon a fost ucis de propriile sale gărzi de elită, iar Matteno Orthys, un adorator înfocat al zeiţei Pantera, a fost schilodit şi în parte mâncat de nepreţuita sa pisică-nălucă, a cărei cuşcă a fost în mod inexplicabil lăsată deschisă într-o noapte.

Deşi copiii lui Lysandro nu i-au putut moşteni demnităţile, palatul i-a revenit fiicei sale Lysara, corăbiile fiului său Drako, casa plăcerilor fiului său Fredo, iar biblioteca fiicei sale Marra. Averea reprezentată de Banca Rogare a fost împărţită între toţi fiicele şi fiii săi. Chiar şi bastarzii şi-au primit partea, evident mai mică decât a copiilor legitimi. Însă controlul băncii i-a fost încredinţat în întregime fiului său mai mare, Lysaro… despre care s-a scris, pe bună dreptate, că „avea de două ori mai multă ambiţie decât tatăl său, dar numai jumătate din inteligenţa lui”.

Lysaro Rogare visa să conducă oraşul Lys, dar nu avea nici şiretenia, nici răbdarea de a petrece decenii întregi sporindu-şi încetul cu încetul averea şi puterea, cum făcuse tatăl său Lysandro. Cu rivali murindu-i pe capete în jur, prima sa mişcare a fost să-şi apere viaţa, cumpărând de la

negustorii de sclavi din Astapor o mie de Nepătaţi. Aceştia erau eunuci luptători renumiţi, consideraţi cei mai buni pedestraşi din lume şi instruiţi astfel încât să accepte supunerea absolută, pentru ca stăpânii lor să nu se teamă niciodată că vor fi sfidaţi sau trădaţi.

Odată înconjurat de astfel de protectori, Lysaro s-a asigurat că va fi ales *gonfalonier,* oferindu-le oamenilor de rând distracţii generoase pentru a-i atrage de partea sa, iar magisterilor mite mai mari decât mai primiseră vreodată. Când toate aceste cheltuieli l-au lăsat fără averea personală, a început să împartă aur din bancă. După cum a dezvăluit mai târziu, intenţia sa era să provoace un scurt război victorios, fie cu Tyroshul, fie cu Myrul. Ca *gonfalonier,* gloria victoriei i-ar fi aparţinut, şi astfel ar fi dobândit cu uşurinţă funcţia de prim magister. Iar jefuind oraşul învins ar fi adunat destul aur ca să pună la loc tot ce luase din bancă şi totodată să devină cel mai bogat om din Lys.

Era planul unui prost, astfel că a eşuat repede. După cum spune legenda, cei care au dat primii de înţeles că, la Banca Rogare, banii nu sunt în siguranţă au fost în slujba Băncii din Braavos, dar, indiferent de unde a pornind zvonul, s-a răspândit cu iuţeală în tot Lysul. Magisterii oraşului şi prinţii negustori au început să-şi retragă depozitele; au fost mai întâi câţiva, apoi din ce în ce mai mulţi, până ce din seifurile lui Lysaro a prins să curgă un râu de aur… unul care a secat destul de repede. Dar, în momentul respectiv, nici lui Lysaro nu i s-a mai putut da de urmă. Pus faţă în faţă cu ruinarea sa, fugise din Lys în toiul nopţii, cu trei sclave de pat, şase servitori şi o sută dintre Nepătaţii lui, abandonându-şi soţia, fiicele şi palatul. Pe bună dreptate alarmaţi, magisterii oraşului au confiscat imediat Banca Rogare, dar au descoperit că nu puseseră mâna decât pe un înveliş fără conţinut.

Prăbuşirea Casei Rogare a fost rapidă şi brutală. Fraţii şi surorile lui Lysaro au pretins că n-au avut niciun rol în golirea băncii, dar mulţi s-au îndoit de nevinovăţia lor. Drako Rogare a izbutit să se refugieze în Volantis, iar sora lui,

Marra, îmbrăcată cu haine bărbăteşti, a fugit la Templul lui Yndros, unde a cerut adăpost, însă fraţii şi surorile lor, chiar şi bastarzii, au fost arestaţi şi judecaţi cu toţii.

— Eu n-am ştiut nimic! a protestat Lysara Rogare, însă Magisterul Tigaro Moraqos a răspuns:

— Ar fi trebuit să ştii!

Iar mulţimea şi-a urlat aprobarea. Jumătate din oraş era ruinat.

Dar nu numai localnicii au avut de pierdut. Când vestea despre căderea Casei Rogare a ajuns în Westeros, lorzii şi negustorii deopotrivă şi-au dat curând seama că toţi banii pe care i-au încredinţat Băncii Rogare sunt pierduţi. În Gulltown, Moredo Rogare s-a mişcat repede, i-a predat comanda oştirii lui Alyn Pumn de Stejar şi s-a îmbarcat pe o corabie cu destinaţia Braavos. Lotho Rogare a fost arestat de ser Lucas Leygood şi de Mantiile lui Aurii când a încercat să plece din Debarcaderul Regelui; toate scrisorile şi toate registrele i-au fost confiscate, precum şi orice fărâmă de aur şi argint rămasă în seifurile lui de pe culmea Dealului Visenyei. Între timp, ser Marston Waters din Garda Regelui a intrat în lupanarul „Sirena” însoţit de doi dintre fraţii săi juraţi şi de cincizeci de oşteni. Toţi clienţii lupanarului au fost scoşi în stradă, mulţi dintre ei dezbrăcaţi (Ciupercă a recunoscut că s-a numărat printre cei deranjaţi astfel), iar Roggerio a fost silit, sub ameninţarea suliţelor, să înainteze prin mulţimea batjocoritoare. În Fortăreaţa Roşie, atât proprietarul lupanarului, cât şi bancherul au fost întemniţaţi în Turnul Mâinii; gradul lor de rudenie cu soţia prinţului Viserys i-a scăpat, cel puţin pe moment, de ororile din celulele întunecate.

La început, toată lumea a crezut că Mâna poruncise să fie arestaţi. După moartea lui ser Corwyn în Vale, singurii regenţi rămaşi erau lordul Rowan şi Marele Maester Munkun. Această părere greşită a fost spulberată după numai câteva ore, pentru că, în aceeaşi seară, lordul Rowan însuşi li s-a alăturat fraţilor Rogare în captivitate. Degetele, care ar fi trebuit să protejeze Mâna, n-au mişcat nici măcar

un deget în apărarea lui. Când ser Mervyn Flowers a intrat în încăperile consiliului ca să-l aresteze pe nobilul lord, Tessario Tigrul le-a poruncit oamenilor săi să stea deoparte. Numai scutierul lordului Rowan a opus rezistenţă, dar a fost curând copleşit numericeşte.

— Cruţaţi-l pe băiat, a implorat lordul Thaddeus, şi l-au cruţat… dar numai după ce Flowers i-a tăiat o ureche, „ca să-nveţe să nu mai dezgolească tăişul oţelului în faţa Gărzii Regelui”.

Lista celor bănuiţi de trădare şi întemniţaţi în aşteptarea judecăţii nu se opreşte aici. Au fost arestaţi şi trei veri ai lordului Rowan şi un nepot de-al său, alături de patruzeci de grăjdari, servitori şi cavaleri din suita lui. Toţi au fost luaţi prin surprindere şi trataţi cu blândeţe. Dar, când ser Amaury Peake s-a apropiat de Cetăţuia lui Maegor în fruntea unei duzini de oşteni, l-a găsit pe Viserys Targaryen însuşi pe podul mobil, cu o secure de luptă în mână. „Era o secure grea, iar prinţul - un băiat subţirel, de treisprezece ani”, ne povesteşte bufonul Ciupercă. „Te îndoiai că flăcăul poate ridica securea aia, cu atât mai puţin că o poate mânui.”

— Ser, dacă ai venit s-o iei pe nobila mea soţie, răsuceşte-te pe călcâie şi pleacă, fiindcă de mine n-o să treci, a spus tânărul prinţ.

Lui ser Amaury purtarea sfidătoare a prinţului i s-a părut mai degrabă amuzantă decât ameninţătoare.

— E nevoie de doamna ta ca să i se pună nişte întrebări legate de trădarea fraţilor ei, i-a răspuns prinţului.

— Şi cine simte nevoia să-i pună întrebări? a vrut prinţul să ştie.

— Mâna Regelui, a răspuns ser Amaury.

— Lordul Rowan? a întrebat Viserys.

— Lordul Rowan a fost îndepărtat. Ser Marston Waters e noua Mână a Regelui.

În clipa aceea, Aegon al III-lea însuşi a ieşit pe poarta Cetăţuii şi s-a oprit lângă fratele lui.

— Eu sunt regele, i-a reamintit Înălţimea Sa lui ser Amaury, şi nu l-am ales niciodată pe ser Marston ca Mână a mea.

Cavalerul, ne povesteşte Ciupercă, a fost luat prin surprindere de amestecul lui Aegon, dar, după o şovăire de câteva clipe, a răspuns:

— Înălţimea Ta e încă un copil. Până la vârsta majoratului, sire, lorzii tăi loiali trebuie să facă astfel de alegeri în locul tău. Ser Marston a fost numit de regenţii tăi.

— Lordul Rowan e regentul meu, a insistat regele.

— Nu mai este, a răspuns ser Amaury. Lordul Rowan ţi-a trădat încrederea. Regenţa lui a luat sfârşit.

— Din a cui poruncă? a întrebat Aegon.

— A Mâinii Regelui, a răspuns cavalerul alb.

La asta, prinţul Viserys a râs (regele Aegon nu râdea niciodată, spre disperarea lui Ciupercă), spunând:

— Mâna îl numeşte pe regent şi regentul numeşte Mâna, şi ne-nvârtim şi ne-nvârtim şi ne-nvârtim în dans… dar n-o să treci, ser, şi nici n-o să te atingi de soţia mea. Pleacă sau, ţi-o făgăduiesc, oamenii tăi vor muri aici până la unul!

Pe urmă, ser Amaury Peake şi-a pierdut răbdarea. Nu se putea lăsa oprit de doi băieţi, unul de cincisprezece ani şi altul de treisprezece, şi cel mai mare nici măcar înarmat.

— Ajunge! a spus, şi le-a ordonat oamenilor lui să-i dea pe cei doi băieţi deoparte. Trataţi-i cu blândeţe şi aveţi grijă să nu le faceţi absolut niciun rău.

— Porţi vina pentru tot ce va urma, ser, l-a prevenit prinţul Viserys. Şi-a înfipt securea adânc în lemnul podului mobil şi s-a grăbit să se retragă, spunând: Nu treceţi de securea asta, sau veţi muri!

Regele l-a prins de umăr şi l-a tras înapoi, în adăpostul oferit de cetăţuie, iar pe pod a păşit o umbră.

Sandoq Umbra venise din Lys împreună cu lady Larra, ca dar de la tatăl ei, Magisterul Lysandro. Cu pielea şi părul negre, avea mai mult de doi metri înălţime. Faţa lui, adesea ascunsă sub un văl negru de mătase, era o îngrămădire de

cicatrice albe, subţiri, iar buzele şi limba îi fuseseră îndepărtate, lăsându-l mut şi hidos deopotrivă. Se spunea că fusese victorios în o sută de lupte din arenele morţii din Meereen, că o dată sfâşiase gâtul unui duşman cu dinţii, după ce sabia i se rupsese în bucăţi, că bea sângele oamenilor pe care îi ucide şi că în arenă omorâse lei, urşi, lupi şi şerpi înaripaţi fără altă armă în afară de pietrele pe care le găsise în nisip.

Nu există nicio îndoială că, la astfel de poveşti, fiecare povestitor adaugă câte ceva, aşa că nu avem idee dacă şi în ce măsură pot fi crezute. Sandoq nu ştia nici să scrie, nici să citească, dar, spune Ciupercă, îndrăgea mult muzica şi stătea în dormitorul frumoasei lady Larra, într-un colţ întunecos, cântând note dulci şi triste la un instrument cu coarde bizar, cât el de înalt. „Eu izbuteam uneori s-o fac să râdă, deşi pricepea doar câteva cuvinte din limba noastră”, povesteşte bufonul, „dar cântecele lui o făceau pe lady Larra întotdeauna să plângă, şi e ciudat să spun că ei asta îi plăcea mai mult.”

La porţile Cetăţuii lui Maegor, când oamenii lui ser Amaury s-au năpustit asupra sa cu săbii şi suliţe, Sandoq Umbra a cântat alt soi de muzică, îşi alesese drept instrumente un scut mare şi negru, din lemnul nopţii, piele fiartă şi fier, precum şi o sabie imensă, curbată, cu mânerul din os de dragon, a cărei lamă întunecată strălucea în lumina torţelor cu inconfundabilele ape ale oţelului valyrian. Duşmanii s-au repezit la el urlând, înjurând şi strigând, dar Umbra n-a scos niciun sunet în afară de al oţelului său şi s-a strecurat printre ei tăcut ca o pisică, cu lama şuierându-i în stânga, în dreapta, în sus şi în jos, făcând să curgă sânge la fiecare lovitură şi trecând prin zalele celorlalţi de parcă ar fi fost înveşmântaţi în pergament.

Ciupercă, pretinzând că a văzut lupta de sus, de pe un acoperiş, adevereşte că „nu semăna prea mult a luptă cu sabia, aveai mai degrabă impresia că vezi un ţăran secerând. La fiecare lovitură cădeau alte tulpini, numai că tulpinile era

oameni vii, care se prăbuşeau ţipând şi blestemând”. Însoţitorilor lui ser Amaury nu le lipsea curajul, şi câţiva au trăit destul de mult ca să lovească la rândul lor, dar Umbra, mereu în mişcare, le-a oprit lamele cu scutul, de care s-a folosit apoi ca să-i împingă, azvârlindu-i de pe punte în flămândele ţepe de fier de sub ea.

Cât despre ser Amaury, trebuie să spunem că moartea lui nu a făcut de ruşine Garda Regelui. Trei dintre oamenii săi erau morţi pe podul mobil şi alţi doi se zvârcoleau, înfipţi în ţepele de fier din şanţ, când şi-a scos el sabia din teacă. „Sub mantia albă, purta o armură din zale albe”, ne povesteşte Ciupercă, „dar coiful lui nu proteja faţa şi nu-şi adusese scutul, iar Sandoq l-a făcut să plătească un preţ cumplit pentru aceste lipsuri.” Umbra i-a dat luptei înfăţişarea unui dans; după ce îl rănea pe cavalerul alb, îi omora unul dintre oamenii rămaşi, apoi se reîntorcea spre el, pentru a-l răni din nou. Dar Peake a luptat păstrându-şi cu încăpăţânare curajul şi, aproape de final, preţ de o jumătate de bătaie de inimă, zeii i-au oferit o şansă când, înainte de a cădea de pe pod, ultimul dintre însoţitorii lui a izbutit cumva să-şi pună mâna în jurul săbiei lui Sandoq şi să i-o smulgă din strânsoare. Căzut în genunchi, ser Amaury s-a ridicat clătinându-se şi s-a grăbit să-şi atace potrivnicul dezarmat.

Sandoq a smuls securea lui Viserys din locul unde se implântase în lemn şi a despicat coiful şi capul lui ser Amaury în două, din creştet până la apărătoarea gâtului. Pe urmă a lăsat leşul să cadă în ţepe şi a mai rămas pe pod atât cât a fost nevoie pentru a azvârli în şanţ morţii şi muribunzii; apoi s-a retras în Cetăţuia lui Maegor, iar regele a poruncit imediat să fie ridicat podul, să fie coborâtă hersa şi să fie zăvorâte porţile. Citadela a devenit un adăpost sigur.

Şi aşa a rămas vreme de optsprezece zile.

Restul Fortăreţei Roşii se afla în mâinile lui ser Marston Waters şi ale Gărzii Regelui, pe care o comanda, iar în afara zidurilor, ser Lucas Leygood şi Mantiile lui Aurii ţineau Debarcaderul Regelui într-o strânsoare fermă. În

dimineaţa următoare, amândoi au venit în faţa Cetăţuii şi i-au cerut regelui să-şi părăsească adăpostul.

— Înălţimea Ta ne nedreptăţeşte crezând că îi vrem răul, a spus Marston, în vreme ce leşurile oamenilor ucişi de Sandoq erau scoase din şanţ. Nu am făcut nimic altceva decât s-o apărăm pe Înălţimea Ta de prietenii nesinceri şi de trădători. Ser Amaury a jurat să te protejeze, să-şi dea la nevoie viaţa pentru a o salva pe a ta. Ţi-a fost loial, aşa cum îţi sunt şi eu. Nu merita o astfel de moarte, de mâna unei asemenea bestii.

Regele Aegon a rămas de neînduplecat.

— Sandoq nu e o bestie, a răspuns, de pe metereze. Nu poate vorbi, dar aude şi se supune. I-am poruncit lui ser Amaury să plece, dar el a refuzat. Fratele meu i-a spus ce se va întâmpla dacă trece de secure. Credeam că în jurămintele Gărzii Regelui e inclusă supunerea.

— Am jurat să ne supunem regelui, sire, aşa este, a răspuns ser Marston, când vei ajunge la vârsta bărbăţiei, eu şi fraţii mei ne vom arunca bucuroşi în vârfurile propriilor săbii, dacă ne vei porunci. Dar câtă vreme eşti încă un copil, jurământul ne cere să ne supunem Mâinii Regelui, pentru că Mâna vorbeşte cu vocea monarhului.

— Lordul Thaddeus e Mâna mea, nu s-a lăsat intimidat Aegon.

— Lordul Thaddeus a vândut Ţinutul tău Lysului şi va răspunde pentru asta. Eu îţi voi sluji drept Mână până când vinovăţia sau nevinovăţia lui vor putea fi dovedite. Ser Marston şi-a scos sabia din teacă şi s-a lăsat într-un genunchi, spunând: Jur pe sabia mea, în faţa zeilor şi ai oamenilor, că nimeni nu-ţi va face niciun rău atâta vreme cât îţi stau alături.

Dacă Lordul Comandant a crezut că aceste cuvinte îl vor îmbuna pe rege, nici că s-ar fi putut înşela mai mult.

— Mi-ai stat alături şi când dragonul mi-a mâncat mama, a răspuns Aegon. Şi n-ai făcut nimic mai mult decât să te uiţi. N-o să te am alături ca să te uiţi cum e ucisă soţia fratelui meu.

Pe urmă a coborât de pe metereze şi nimic din tot ce-a mai spus ser Marston Waters nu l-a putut convinge să se întoarcă în ziua aceea, şi nici a doua şi a treia zi.

În a patra zi, Marele Maester Munkun şi-a făcut apariţia împreună cu ser Marston.

— Te implor, sire, pune capăt acestei nebunii copilăreşti şi ieşi din fortăreaţă, ca să te putem sluji.

Regele Aegon l-a privit lung, fără să spună nimic, dar fratele lui a fost mai puţin reţinut şi i-a poruncit Marelui Maester să trimită „o sută de corbi" în Ţinut, ca să se ştie că regele e captiv în propriul său castel. La asta, Munkun n-a răspuns. Şi nici n-a plecat niciun corb.

În zilele care au urmat, Marele Maester a continuat cu rugăminţile, asigurându-i pe Aegon şi Viserys că tot ce se făcuse respecta legea, ser Marston a trecut de la rugăminţi la ameninţări şi la negocieri, iar septonul Bernard a fost adus ca să înalţe rugăciuni cu glas tare, implorând Baba să lumineze mintea regelui, redându-i înţelepciunea. Dar totul s-a dovedit zadarnic. Strădaniile lor au primit de la băiatul rege prea puţine răspunsuri, şi de cele mai multe ori niciunul, în afară de o tăcere încăpăţânată şi ursuză. Înălţimea Sa nu s-a înfuriat decât o singură dată, când ser Gareth Long a încercat, la rândul său, să-l convingă să cedeze.

— Şi dacă n-o fac, pe cine-o să pedepseşti, ser? i-a strigat regele Aegon, de pe metereze. Poţi să baţi oasele sărmanului Gaemon, dar n-o să mai storci din ele niciun strop de sânge.

Pe mulţi i-a nedumerit, şi încă mult, aparenta răbdare a noii Mâini şi a aliaţilor săi pe toată durata acestui impas. Ser Marston avea alături de el, în Fortăreaţa Roşie, sute de oameni, iar Mantiile Aurii conduse de ser Lucas Leygood erau peste două mii. Cetăţuia lui Maegor era, cu siguranţă, un fort formidabil, dar apărătorii săi erau puţini. Dintre lysenii veniţi în Westeros cu lady Larra, numai Sandoq Umbra şi alţi şase rămăseseră cu ea, ceilalţi plecaseră în Vale, cu fratele ei Moredo. Câţiva bărbaţi loiali lordului

Rowan ajunseseră în Cetăţuie înainte de a i se închide porţile, dar printre ei nu era niciun cavaler, niciun scutier şi niciun oştean, şi nici printre însoţitorii regelui nu se găsea niciunul. (înăuntru se afla un cavaler din Garda Regelui, ser Raynard Ruskyn, dar era prizonier, fusese înfrânt şi rănit de lysean în prima zi a răzvrătirii regelui.) Ciupercă ne povesteşte că doamnele de onoare ale reginei Daenaera s-au îmbrăcat în zale şi s-au urcat pe metereze cu suliţe în mâini, ca să se creadă că Aegon are mai mulţi apărători decât în realitate, dar vicleşugul ăsta nu-i putea păcăli multă vreme pe ser Marston şi pe oamenii lor, asta presupunând că îi amăgise măcar la început.

Aşa că se cere un răspuns la întrebarea: de ce Marston Waters n-a atacat pur şi simplu fortăreaţa? Avea mai mult decât suficienţi oameni. Unii ar fi fost ucişi de Sandoq şi de ceilalţi lyseni, dar chiar şi Umbra ar fi fost în cele din urmă copleşit de numărul atacatorilor. Şi totuşi Mâna a rămas pe loc, continuându-şi încercările de a pune capăt „asediului secret” (numele sub care avea să fie cunoscută mai târziu această confruntare) cu vorbe, când săbiile ar fi condus cu siguranţă la o încheiere rapidă.

Unii spun că şovăiala lui ser Marston a fost pur şi simplu laşitate, că s-a temut să înfrunte sabia uriaşului lysean Sandoq. Pare puţin probabil. Alţii afirmă că apărătorii Cetăţuii lui Maegor (regele însuşi în unele istorisiri, fratele lui în altele) au ameninţat că, la primul atac, îl spânzură pe cavalerul din Garda Regelui aflat în mâinile lor… dar Ciupercă numeşte asta „minciună sfruntată”.

Cea mai plauzibilă explicaţie e cea mai simplă. Marston Waters nu era nici un cavaler măreţ, nici un om bun, cei mai mulţi eruditi sunt de acord cu asta. Deşi născut bastard, devenise cavaler şi îşi câştigase un loc modest în suita lui Aegon al II-lea, dar urcuşul său pe scara socială s-ar fi oprit probabil aici dacă n-ar fi fost rudă cu un anumit pescar de pe Piatra Dragonului, fapt care l-a făcut pe Larys Strong să-l aleagă tocmai pe el, din peste o sută de cavaleri mai destoinici, pentru a-i cere să-l ascundă pe rege în timpul

triumfului Rhaenyrei. În anii care urmaseră, Waters ajunse cu adevărat pe o poziţie sus-pusă, devenind Lord Comandant al Gărzii Regelui şi având sub comandă cavaleri de obârşie mai înaltă şi mult mai renumiţi. Ca Mână a Regelui, avea să fie cel mai puternic om din Ţinut până la majoratul lui Aegon al III-lea… dar, în momentul decisiv, a şovăit, punându-şi pe celălalt taler al balanţei jurămintele şi onoarea de bastard. Ordonând un atac împotriva regelui pe care jurase să-l apere, ar fi dezonorat mantia albă pe care o purta, aşa că şi-a scos din minte scările, grapinele şi asaltul şi a continuat să-şi pună încrederea în cuvintele bine chibzuite (şi poate în foame, fiindcă proviziile din fortăreaţă nu puteau fi îndestulătoare pentru un timp prea îndelungat).

În dimineaţa celei de e douăsprezecea zile, a fost adus Thaddeus Rowan, în lanţuri, ca să-şi mărturisească nelegiuirile.

Septonul Bernard a spus, în amănunt, care erau presupusele fărădelegi ale lordului Rowan: luase mită în aur şi fete (creaturi exotice de la „Sirena”, spune Ciupercă, cu cât mai tinere, cu atât mai bine), îl trimisese pe Moredo Rogare îl Vale ca să-i ia lui ser Arnold Arryn moştenirea la care avea dreptul, conspirase împreună cu Pumn de Stejar ca să-l dea jos pe Unwin Peake de pe poziţia sa de Mână a Regelui, ajutase Banca Rogare din Lys să jefuiască, adică să înşele şi să sărăcească „oameni cumsecade şi loiali din Westeros, de obârşie nobilă şi aflaţi pe poziţii înalte”, îi dăduse propriului său fiu comanda unei oşti, deşi „era evident nedemn de aşa ceva” şi astfel trimisese mii de oameni la moarte în Munţii Lunii.

Şi, mai înfiorător decât orice altceva, era acuzat că pusese la cale, împreună cu cei trei fraţi Rogare, otrăvirea

regelui Aegon şi a reginei sale, pentru a-l aşeza pe Tronul de Fier pe prinţul Viserys, cu Larra din Lys ca regină.

— Otrava întrebuinţată se numeşte Lacrimile Lysului, a declarat Bernard, şi Marele Maester Munkun a confirmat apoi. Deşi cei Şapte te-au cruţat, sire, a încheiat Bernard, mizerabilul complot al lordului Rowan a luat viaţa tânărului tău prieten Gaemon.

— Lordul Rowan a mărturisit toate aceste nelegiuiri, a spus ser Marston Waters, după încheierea înşiruirii declamate de septon, şi i-a făcut semn Lordului Confesor, George Graceford, să-l aducă pe întemniţat în faţă.

Cu lanţuri grele la glezne şi cu faţa atât de învineţită şi umflată încât era de nerecunoscut, lordul Thaddeus nu s-a clintit decât după ce lordul Graceford l-a înţepat cu vârful pumnalului. Apoi a recunoscut, cu glas înfundat:

— Ser Marston spune adevărul, Înălţimea Ta. Am mărturisit totul. Lotho mi-a promis cincizeci de mii de dragoni după săvârşirea faptei şi alţi cincizeci după urcarea lui Viserys pe tron. Otrava mi-a dat-o Roggerio.

Vorbea atât de împleticit şi cuvintele erau atât de neclare încât unii dintre cei de pe metereze l-au crezut beat, până când le-a atras Ciupercă atenţia că înaltul lord nu mai are dinţi.

Mărturisirea l-a lăsat pe Aegon al III-lea fără grai. A rămas nemişcat, privind în gol, cu o asemenea disperare pe chip încât Ciupercă s-a temut că ar putea sări de pe metereze în ţepele de fier, pentru a se întâlni cu prima lui regină.

Răspunsul a rămas pe seama prinţului Viserys.

— Dar soţia mea, lady Larra, a strigat el, a făcut şi ea parte din complot, lordul meu?

Lordul Rowan a dat din cap cu putere:

— A făcut, a răspuns el.

— Dar eu? a întrebat prinţul.

— Da, şi tu ai făcut, a răspuns lordul, fără vlagă… şi răspunsul a părut să-l surprindă pe Marston Waters şi să-i displacă peste măsură lordului George Graceford.

— Şi m-aş aventura să zic că Gaemon Păr-Alb a pus otrava în tarte, a continuat Viserys, cu abilitate.

— Dacă asta îi face plăcere prinţului meu, a mormăit Thaddeus Rowan.

Atunci prinţul s-a întors spre fratele său, regele.

— Gaemon a fost la fel de vinovat ca noi toţi… de nimic, a spus el, iar piticul Ciupercă a strigat:

— Lord Rowan, tu eşti acela care l-a otrăvit pe regele Viserys?

La care Mâna a aprobat:

— Eu am făcut-o, lordul meu, mărturisesc.

Faţa regelui s-a înăsprit.

— Ser Marston, a spus el, acest om este Mâna mea şi nu e vinovat de trădare. Trădători sunt cei care l-au torturat şi l-au silit să facă mărturisiri mincinoase. Dacă îţi iubeşti regele, arestează-l pe Lordul Confesor… altminteri o să ştiu că eşti la fel de prefăcut ca el.

Cuvintele i-au răsunat în toată curtea şi, în acele clipe, băiatul zdrobit care era Aegon al III-lea a părut rege din creştet până în tălpi.

Şi în zilele noastre unii presupun că ser Marston Waters n-a fost decât o unealtă, un cavaler simplu şi onest, amăgit de oameni mai vicleni decât el, pe când alţii susţin că a făcut parte din complot de la bun început şi s-a întors împotriva complicilor săi când a simţit că încep să înoate contra curentului.

Oricare ar fi adevărul, ser Marston a îndeplinit porunca lui Aegon al III-lea. Lordul Graceford a fost arestat de Garda Regelui şi târât în temniţa asupra căreia domnea el însuşi când se trezise în acea zi. Lordul Rowan a scăpat de lanţuri şi toţi cavalerii şi servitorii lui au fost scoşi din celule la lumina zilei.

Pentru Lordul Confesor, tortura nu s-a dovedit necesară; a fost de ajuns să vadă instrumentele ca să spună numele tuturor conspiratorilor. Printre cei pe care i-a trădat s-au numărat ser Amaury Peake şi ser Mervyn Flowers din Garda Regelui, Tessario Tigrul, septonul Bernard, ser Gareth

Long, ser Victor Risley, ser Lucas Leygood, comandant al Mantiilor Aurii, şi şase dintre căpitanii de la porţile oraşului, ba chiar şi trei dintre doamnele de onoare ale reginei.

Nu s-au predat cu toţii de bunăvoie. La Poarta Zeilor, între susţinătorii lui Lucas Leygood şi oamenii trimişi să-l aresteze s-a dezlănţuit o luptă; a fost scurtă şi sălbatică, şi a lăsat în urmă nouă morţi, printre care şi pe ser Leygood însuşi. Trei dintre căpitanii acuzaţi au fugit, alături de o duzină de oameni de-ai lor, înainte de a putea fi arestaţi. Şi Tessario Tigrul a preferat să fugă, dar a fost prins într-o tavernă de pe docuri, lângă Poarta Fluviului, unde se tocmea cu căpitanul unei baleniere ibbeneze, cu care ar fi vrut să ajungă în portul Ibben.

Ser Marston s-a hotărât să-l înfrunte el însuşi pe Mervyn Flowers.

— Amândoi suntem bastarzi şi Fraţi Juraţi pe deasupra, a fost auzit spunându-i lui ser Raynard Ruskyn.

Când a aflat ce acuzaţii îi aduce Graceford, ser Mervyn a răspuns:

— Probabil vrei oţelul meu.

Şi-a scos sabia lungă din teacă şi i-a întins mânerul ei lui Marston Waters. Când acesta l-a prins în palmă, ser Mervyn i-a răsucit încheietura şi, cu cealaltă mână, i-a înfipt un pumnal în burtă. Flowers n-a ajuns apoi decât până la grajduri, unde un oştean beat şi doi grăjdari tineri l-au surprins când îşi înşeua calul de luptă. I-a ucis pe toţi trei, dar zgomotul a atras alţi oameni şi cavalerul bastard, încă purtând mantia albă pe care o pângărise, a fost în final copleşit şi ucis în bătaie.

Lordul lui comandant, ser Marston Waters, nu i-a supravieţuit prea mult. A fost găsit în Turnul Săbiei Albe, într-o baltă din propriul sânge, şi dus la Marele Maester Munkun, care i-a cercetat rana şi a spus că e mortală. Totuşi i-a cusut-o cât de bine a fost cu putinţă şi i-a dat lapte de mac. Waters s-a stins din viaţă în aceeaşi noapte.

Lordul Graceford rostise numele lui ser Marston alături de al celorlalţi conspiratori, adăugând cu insistenţă că

„trădătorul ăla blestemat” li se alăturase de la bun început, o învinuire pe care Waters nu o mai putea contesta. Ceilalţi complotişti au fost închişi în celulele întunecate, în aşteptarea judecăţii. Unii au protestat, insistând că sunt nevinovaţi, pe când alţii au pretins, la fel ca ser Marston, că fuseseră sincer convinşi că şi Thaddeus Rowan, şi lysenii sunt trădători. Însă câţiva au fost dispuşi să recunoască adevărul. Dintre aceştia, cel mai cutezător s-a dovedit ser Gareth Long, care a declarat sus şi tare că Aegon al III-lea e un molâu, nicidecum bun să ţină în mână o sabie, şi cu atât mai puţin să stea pe Tronul de Fier. Septonul Bernard a invocat ca argument Credinţa; lysenii şi bizarii lor zei străini nu aveau ce căuta în cele Şapte Regate. Se dorise de la bun început ca lady Larra să moară, împreună cu fraţii ei, a spus el, pentru ca Viserys să-şi poată lua o regină potrivită, din Westeros.

Cel mai sincer dintre complotişti a fost Tessario Tigrul. O făcuse pentru aur şi pentru fete, ca şi din răzbunare, a recunoscut el. Roggerio Rogare nu-l mai primea la „Sirena”, pentru că o lovise pe una dintre curvele lui, aşa că el ceruse lupanarul şi bărbăţia lui Roggerio şi i se făgăduise îndeplinirea ambelor dorinţe. Dar, când interogatorii săi l-au întrebat cine i le făgăduise, Tessario n-a răspuns decât cu un rânjet… care s-a preschimbat în strâmbătură şi apoi în urlet când i s-a pus din nou întrebarea, sub tortură. Primul nume pe care l-a rostit a fost al lui Marston Waters, dar, când interogatoriul a continuat, l-a numit pe George Graceford, iar mai târziu pe Mervyn Flowers. Ciupercă ne povesteşte că Tigrul era pe punctul de a rosti al patrulea nume, poate cel adevărat, când şi-a dat ultima suflare.

Un singur nume n-a fost pomenit niciodată, deşi plutea deasupra Fortăreţei Roşii ca un nor. După cum subliniază bufonul, fără ocolişuri, în *Mărturia lui Ciupercă*, la vremea respectivă, puţini cutezau să spună că există cu siguranţă încă un conspirator, lord sau stăpân al celorlalţi, un om care a pus totul în mişcare de la distanţă, folosindu-i pe ceilalţi ca simple unelte. Ciupercă îl numeşte „păpuşarul din umbră”.

„Graceford era crud, dar nu şi inteligent, Long era curajos, dar nu şi viclean, Risley era un beţiv, Bernard - un prost cucernic, Degetul-Mare - un volanten sângeros, mai rău decât lysenii. Femeile erau femei, iar Fraţii Juraţi din Garda Regelui erau obişnuiţi să se supună poruncilor, nu să le dea. Lui Lucas Leygood îi plăcea să se fudulească în mantia lui aurie şi să se ia la întrecere cu cei mai buni la băutură, la luptă şi la curve, dar nu era în stare să conspire. Şi toţi aveau legături cu un singur om: Unwin Peake, lord de Starpike, lord de Dunstonbury, lord de Whitegrove şi cândva Mână a Regelui.”

Fără îndoială că, după demascarea complotului care urmărise uciderea regelui, mulţi au avut aceleaşi bănuieli. Mai mulţi trădători erau rude de sânge cu fosta Mână, pe când alţii îi datorau poziţiile pe care ajunseseră. Iar lui Peake conspiraţiile nu-i erau străine, căci pusese cândva la cale uciderea a doi călăreţi de dragoni, complotând sub însemnul Ciulinilor Sângeroşi. Însă Peake se aflase la Starpike pe toată durata asediului secret şi niciuna dintre presupusele sale unelte nu-i rostise vreodată numele, aşa că amestecul lui a rămas nedovedit, atunci ca şi acum.

În Fortăreaţa Roşie, duhoarea neîncrederii era atât de puternică, încât Aegon al IH-lea a rămas în Cetăţuia lui Maegor încă şase zile după ce fratele său Viserys a dovedit că mărturisirea lordului Rowan e falsă. Abia când a văzut că Marele Maester Munkun a trimis un stol de corbi, chemând la Debarcaderul Regelui patruzeci de lorzi loiali, a îngăduit Înălţimea Sa să fie coborât din nou podul. În Cetăţuie mâncarea se împuţinase atât de mult, încât regina Daenaera adormea seara plângând, iar două dintre doamnele ei de onoare erau atât de slăbite de foame încât au avut nevoie de ajutor ca să traverseze podul peste şanţ.

În momentul când a ieşit regele, lordul Graceford dezvăluise toate numele, mulţi trădători fuseseră arestaţi, alţii fugiseră, iar Marston Waters, Mervyn Flowers şi Lucas Leygood erau morţi. La scurt timp după aceea, Thaddeus Rowan s-a mutat din nou în Turnul Mâinii… dar se vedea

clar că nobilul lord nu e într-o stare potrivită pentru reluarea îndatoririlor sale de Mână. Ceea ce i se făcuse în temniţă îl distrusese. Acum părea să fi redevenit cel dinainte, sănătos şi energic, iar o clipă mai târziu izbucnea într-un plâns nestăpânit. Ciupercă bufonul, care putea fi pe atât de crud pe cât era de inteligent, se distra pe seama lui, învinuindu-l de fărădelegi bizare, care primeau drept răspuns confesiuni şi mai absurde. „Îmi aduc aminte că, într-o noapte, l-am făcut să se recunoască vinovat de Urgia din Valyria", scrie piticul în *Mărturia* lui. „Curtea a răsunat de hohote de râs, dar acum, privind în urmă, roşesc de ruşine."

După o lună, fiindcă starea lordului Rowan n-a dat aproape niciun semn de îmbunătăţire, Marele Maester Munkun l-a convins pe rege să-l elibereze din funcţie. Rowan, însoţit de doi dintre fiii lui, a plecat către cetatea sa, Crângul de Aur, făgăduind că se va întoarce după ce îşi va redobândi sănătatea, dar a murit pe drum. În tot restul acelui an Marele Maester Munkun a fost atât regent, cât şi Mână, pentru că Ţinutul trebuia cârmuit, iar Aegon încă nu ajunsese la vârsta bărbăţiei. Ca maester, purtându-şi colanul şi ştiind că făcuse jurământ de supunere, Munkun a simţit însă că nu are dreptul să judece înalţi lorzi şi cavaleri unşi, aşa că toţi învinuiţii de trădare au rămas în temniţă, aşteptând o nouă Mână a Regelui.

Pe măsură ce anul s-a apropiat de sfârşit, pentru a-l lăsa apoi în locul său pe următorul, lorzii au sosit rând pe rând la Debarcaderul Regelui, răspunzând la chemarea monarhului. Corbii îşi făcuseră bine datoria. Deşi nu s-a numit oficial Mare Consiliu, adunarea nobililor din anul 136 D.C. a fost cea mai numeroasă din cele Şapte Regate de după cea din 101 D.C., când Regele cel Bătrân chemase lorzii din Ţinut la Harrenhal. Debarcaderul Regelui s-a umplut curând până la refuz, spre marea încântare a hangiilor, târfelor şi a negustorilor din oraş.

Cei mai mulţi lorzi au sosit de pe Domeniile Coroanei, din Ţinuturile Riverane, din Ţinuturile Furtunii… şi din Vale, unde lordul Pumn de Stejar şi Sângerosul Ben Blackwood îi

siliseră în sfârşit pe Şoimul Aurit, pe Moştenitorul Nebun, pe Uriaşul de Bronz şi pe toţi susţinătorii lor să-şi plece genunchiul şi să-i jure credinţă lui Joffrey Arryn, ca suzeran al lor (Gunthor Royce, Quenton Corbray şi Isembard Arryn s-au numărat printre cei care l-au însoţit pe lordul Alyn la adunare, împreună cu lordul Arryn însuşi). Johanna Lannister şi-a trimis un văr şi trei vasali să vorbească în numele Vestului, Torrhen Manderly a venit din Portul Alb cu o corabie, alături de patruzeci de cavaleri şi veri, iar Lyonel Hightower şi lady Sam au sosit din Oraşul Vechi călare, cu o escortă de şase sute de oameni. Însă cea mai numeroasă suită a fost a lordului Unwin Peake, care a adus o mie de oameni de-ai săi şi cinci sute de mercenari. („Oare de ce anume îi era teamă?" se întreabă Ciupercă, în zeflemea.)

Acolo, sub Tronul de Fier gol (pentru că regele Aegon nu prefera să vină la Curte), lorzii au încercat să aleagă regenţi noi, care să conducă până la majoratul Înălţimii Sale. După ce s-au tot întrunit mai bine de două săptămâni, nu erau mai aproape de o înţelegere decât la început. Fără mâna puternică a unui rege care să-i călăuzească, o parte dintre lorzi au lăsat să iasă la lumină vechile nemulţumiri, iar rănile din timpul Dansului, doar pe jumătate vindecate, au reînceput să sângereze. Lorzii puternici aveau prea mulţi duşmani, pe când cei mai mărunţi erau priviţi de sus, fiind consideraţi săraci sau slabi din fire. În cele din urmă, dorindu-şi cu disperare să se ajungă la o înţelegere, Marele Maester Munkun a propus să fie aleşi trei regenţi prin tragere la sorţi. Când prinţul Viserys s-a declarat de acord cu Munkun, propunerea a fost adoptată. Hazardul a decis în favoarea lui Willam Stackspear, Marq Merryweather şi Lorent Grandison, despre care se putea spune, cu toată sinceritatea, că sunt pe cât de nevătămători, pe atât de lipsiţi de însemnătate.

Alegerea Mâinii era o problemă mult mai importantă şi niciunul dintre lorzii adunaţi nu voia s-o lase în sarcina noilor regenţi. Au fost unii, mai ales din Reach, care au propus să fie rugat Unwin Peake să servească din nou drept

Mână, dar au amuţit repede când prinţul Viserys a declarat că fratele lui ar prefera pe cineva mai tânăr „şi care e mai puţin probabil să-i umple curtea de trădători”. S-a rostit şi numele lui Alyn Velaryon, dar a fost respins, ca fiind prea tânăr. Kermit Tully şi Benjicot Blackwood au fost daţi deoparte din acelaşi motiv. Lorzii s-au întors în schimb către nordicul Torrhen Manderly, lordul de Portul Alb… un bărbat necunoscut multora dintre ei, dar tocmai de aceea fără duşmani la miazăzi de Gât (poate în afară de Unwin Peake, care nu uita repede).

— Bine, o s-o fac! a încuviinţat lordul Torrhen, dar am nevoie de un om care se pricepe la bani, dacă trebuie să negociez cu hoţii ăia de lyseni şi cu banca lor blestemată.

Atunci s-a ridicat Pumn de Stejar, ca să-l propună pe Isembard Arryn, Şoimul Aurit din Vale. Ca să-i împace pe lordul Peake şi pe susţinătorii săi, Gedmund Peake Secure-Mare a fost numit lord amiral şi maestru al corăbiilor (se spune că Pumn de Stejar a fost mai degrabă uluit decât furios şi a declarat că alegerea e bună, fiindcă „lui ser Gedmund îi place să plătească pentru corăbii, iar mie îmi place să călătoresc cu ele”). Ser Raynard Ruskyn a devenit Lord Comandant al Gărzii Regelui, iar ser Adrian Thorne a fost ales comandant al Mantiilor Aurii. Mai înainte căpitan la Poarta Leului, Thorne era singurul dintre cei şapte căpitani ai lui Lucas Leygood neînvinuit de participare la complot.

Şi astfel s-a încheiat. Nu mai era nevoie decât să-şi pună Aegon al III-lea pecetea, ceea ce a şi făcut, fără şovăire, în dimineaţa următoare, înainte de a se retrage din nou în singurătatea splendorii apartamentelor sale.

Noua lui Mână a început imediat să se ocupe de problemele Ţinutului. Prima lui însărcinare a fost intimidam de stânjenitoare: a trebuit să-i judece pe toţi cei învinuiţi de otrăvirea lui Gaemon Păr-Alb şi de trădare a regelui prin complotare împotriva Înălţimii Sale. Acuzaţii erau în număr de patruzeci şi doi, căci cei daţi în vileag de lordul Graceford dezvăluisem, la rândul lor, şi alte nume când li se puseseră întrebări cu asprime. Şaisprezece fugiseră şi opt muriseră,

aşa că nu mai rămăseseră decât optsprezece de judecat. Dintre aceştia, treisprezece îşi recunoscuseră deja, într-o anumită măsură, amestecul în cele petrecute, pentru că inchizitorii regelui erau foarte convingători. Cinci continuau să-şi susţină cu insistenţă nevinovăţia, spunând că îl crezuseră cu adevărat trădător pe lordul Rowan şi se alăturaseră complotului ca să-l salveze pe Înălţimea Sa de lysenii care voiau să-l omoare.

Judecata a durat treizeci şi trei de zile. Prinţul Viserys a fost prezent tot timpul, adesea însoţit de soţia lui, lady Larra, cu pântecul rotunjit de al doilea copil şi cu fiul lor Aegon în braţele doicii. Regele Aegon nu a apărut decât de trei ori, în zilele când au fost judecaţi Gareth Long, George Graceford şi septonul Bernard; pentru ceilalţi n-a arătat niciun interes şi n-a întrebat niciodată care le-a fost soarta. Regina Daenaera nu a venit deloc.

Ser Gareth şi lordul Graceford au fost condamnaţi la moarte, dar amândoi au preferat să îmbrace în schimb veşmintele negre. Lordul Manderly a decretat că vor fi îmbarcaţi pe prima corabie cu destinaţia Portul Alb, de unde urma să fie duşi la zid. Înaltul Septon scrisese ca să ceară clemenţă pentru septonul Bernard, „pentru că îşi poate ispăşi păcatele prin rugăciune, meditaţie şi fapte bune”, aşa că Manderly nu l-a lăsat în seama securii călăului. În schimb, Bernard a fost jugănit şi condamnat să meargă desculţ de la Debarcaderul Regelui până în Oraşul Vechi, cu bărbăţia atârnată de gât.

— Dacă supravieţuieşte, Înalt Prea Sfântul se poate folosi de el după bunul plac, a hotărât Mâna. (Bernard a supravieţuit; şi-a petrecut restul vieţii ca scrib, copiind cărţi sfinte în Septul Stelat, sub jurământul tăcerii.)

Mantiile Aurii care fuseseră acuzate şi arestate (o parte fugiseră) au urmat exemplul lui ser Gareth şi al Lordului Graceford şi au ales veşmintele negre în locul pierderii capului. Degetele supravieţuitoare au avut aceeaşi preferinţă… dar ser Victor Risley, cândva Judele Regelui, a insistat asupra dreptului său de cavaler şi a ales judecata

prin luptă, „pentru că îmi pot dovedi nevinovăţia punând prinsoare pe trupul meu, în faţa zeilor şi a oamenilor.” Ser Gareth Long, primul şi cel mai de seamă dintre aceia care dezvăluiseră participarea lui Risley la complot, a fost adus înapoi, la Curte, pentru duelul judiciar.

— Întotdeauna ai fost un prost nenorocit, Victor, a spus ser Gareth, când i s-a pus în mână sabia sa lungă.

Fostul maestru de arme l-a ucis repede pe fostul călău, apoi s-a întors zâmbind către condamnaţii adunaţi în partea din spate a sălii tronului.

— Altcineva? a întrebat.

Cele mai supărătoare cazuri au fost ale celor trei femei acuzate, toate nobile şi însoţitoare ale reginei. Lucinda Penrose (cea atacată când vâna cu şoimul, înainte de Balul din Ziua Fecioarei) a recunoscut că dorea moartea Daenaerei.

— Dacă nu mi-ar fi fost despicat nasul, a spus, m-ar fi slujit ea pe mine, nu eu pe ea. Acum n-o să mă mai vrea niciun bărbat, din pricina ei.

Cassandra Baratheon a mărturisit că împărţise de mai multe ori patul cu ser Mervyn Flowers şi uneori, la porunca lui ser Mervyn, şi cu Tessario Tigrul, „dar numai când mi-a cerut-o el”. Când Willam Stackspear a sugerat că poate făcea şi ea parte din recompensa promisă volantenului, lady Cassandra a izbucnit în lacrimi. Însă mărturisirea ei a pălit când a început să vorbească lady Priscella Hogg, o fată oarecum prostuţă, de paisprezece ani, robustă, scundă şi cu chipul lipsit de frumuseţe, care ajunsese cumva să-şi imagineze că prinţul Viserys s-ar fi însurat cu ea dacă ar fi murit Larra din Lys.

— Zâmbeşte de câte ori mă vede, a spus fata, în faţa întregii Curţi, iar o dată, când a trecut pe lângă mine pe scări, umărul i s-a atins de pieptul meu.

Lordul Manderly, Marele Maester Munkun şi regenţii le-au pus celor trei femei întrebări amănunţite, poate (după cum subliniază Ciupercă) încercând să smulgă numele unei a patra femei, până atunci nerostit: Lady Clarice Osgrey,

mătuşa văduvă a lordului Unwin Peake. Lady Clarice le supraveghea pe toate slujitoarele, doamnele de onoare şi însoţitoarele reginei, aşa cum le supraveghease mai înainte pe toate femeile din jurul reginei Jaehaera, şi îi cunoştea foarte bine pe mulţi dintre conspiratorii demascaţi. (Ciupercă spune că ea şi George Graceford erau amanţi şi sugerează că nobila doamnă era atât de excitată de tortură, încât uneori îl însoţea pe Lordul Confesor în temniţă ca să-l ajute în munca lui.) Dacă ea fusese amestecată, probabil era şi Unwin Peake.

Însă interogatoriul nu şi-a atins scopul şi, când lordul Torrhen a întrebat, fără ocolişuri, dacă lady Clarice avusese vreun amestec, toate cele trei femei condamnate au clătinat din cap.

Deşi făcuseră neîndoielnic parte din conspiraţie, rolurile lor fuseseră comparativ minore. Din acest motiv, dar şi fiindcă erau femei, lordul Manderly şi regenţii s-au hotărât să dea dovadă de clemenţă. Lucinda Penrose şi Priscella Hogg au fost condamnate să li se taie nasurile, dar pedeapsa se anula dacă se dedicau credinţei, atâta vreme cât nu-şi încălcau jurămintele.

Obârşia înaltă a salvat-o pe Cassandra Baratheon de aceeaşi soartă; la urma urmelor, era cea mai mare dintre copiii răposatului lord Borros şi sora lordului de Capătul Furtunii din acel moment şi fusese cândva logodită cu regele Aegon al II-lea. Mama ei, lady Elenda, nu se simţea destul de bine ca să ia parte la judecată, dar trimisese trei vasali ai fiului ei să vorbească în numele Capătului Furtunii. Prin mijlocirea acestora (şi cu ajutorul lordului Grandison, care îşi avea pământurile şi castelul tot în Ţinuturile Furtunii) s-a aranjat pentru lady Cassandra căsătoria cu un cavaler neînsemnat, un oarecare ser Walter Brownhill, care stăpânea câteva hectare de pământ la Capul Mâniei şi despre al cărui castel se spunea că e făcut din „nămol şi rădăcini de copaci”. De trei ori văduv, ser Walter avea, de la soţiile sale de mai înainte, şaisprezece copii, dintre care treisprezece în viaţă. Lady Elenda a fost cea care s-a gândit

că, purtându-le de grijă tuturor acelor copii, plus celor pe care urma probabil să i-i dăruiască ea lui ser Walter, lady Cassandra n-avea să mai găsească timp pentru comploturi. (Şi chiar aşa a fost.)

Cu asta, judecata tuturor trădătorilor s-a încheiat, dar temniţele de sub Fortăreaţa Roşie încă nu se goliseră. Trebuia hotărâtă soarta celor doi fraţi ai Larrei, Lotho şi Roggerio. Se dovediseră nevinovaţi de înaltă trădare, crimă şi complot, însă continuau să fie acuzaţi de fraudă şi hoţie; căderea Băncii Rogare ruinase mii de oameni, în Westeros ca şi în Lys. Deşi înrudiţi cu Casa Targaryen prin căsătorie, cei doi nu erau, ei înşişi, nici regi, nici prinţi, iar, după cum au spus, de comun acord, lordul Manderly şi Marele Maester Munkun, rangurile de lorzi li se oferiseră doar din curtoazie; aveau să fie judecaţi şi pedepsiţi.

În această privinţă, cele Şapte Regate se aflau cu mult în urma Oraşului Liber Lys, unde prăbuşirea Băncii Rogare a dus, inevitabil, la deplina ruină a Casei urcate pe culmi de Lysandro Magnificul. Palatul lăsat moştenire fiicei sale Lysara a fost confiscat, ca şi toate conacele fraţilor şi surorilor ei, cu tot mobilierul din interior. Câteva dintre galerele de negoţ ale lui Drako Rogare au auzit de căderea Casei la timp ca să se îndrepte spre Volantis, dar pentru fiecare corabie salvată au fost pierdute alte nouă, cu tot cu încărcăturile lor, cu cheiurile de descărcare şi cu depozitele Rogare. Lady Lysara a rămas fără aur, nestemate şi rochii, iar lady Marra fără cărţi. Fredo Rogare şi-a văzut „Grădina înmiresmată” confiscată de magisteri tocmai când încerca s-o vândă. Şi sclavii i-au fost vânduţi, ca şi cei ai fraţilor şi surorilor lui, legitimi sau bastarzi. Fiindcă astfel nu s-a acoperit decât o zecime din datoriile rămase în urma căderii băncii, au fost vânduţi şi fraţii şi surorile Rogare, cu tot cu copiii lor. Fiicele lui Fredo şi Lysaro Rogare aveau să ajungă curând înapoi, în „Grădina înmiresmată” unde se jucaseră în copilărie, dar ca sclave de pat, nu ca proprietare.

Nici Lysaro Rogare, arhitectul pieirii familiei, nu a scăpat nepedepsit. El şi eunucii din garda lui au fost prinşi în

oraşul Volon Therys de pe Rhoyne, când erau în aşteptarea unei bărci cu care să traverseze fluviul. Loiali până la sfârşit, Nepătaţii au murit până la unul apărându-l… dar nu-i mai rămăseseră decât douăzeci (luase cu el o sută când fugise din Lys, dar pe drum se văzuse nevoit să-i vândă pe cei mai mulţi) şi, în lupta haotică şi sângeroasă dezlănţuită pe doc, s-au trezit curând blocaţi şi împresuraţi. Odată capturat, Lysaro a fost trimis în josul fluviului, la Volantis, unde triarhii i l-au oferit fratelui său Drako, contra unui preţ. Drako a refuzat şi le-a sugerat să-l vândă în schimb Lysului. Şi aşa a ajuns Lysaro Rogare înapoi, în Lys, înlănţuit de o vâslă în pântecul unei galere volantene cu sclavi.

În timpul judecăţii sale, când a fost întrebat ce făcuse cu aurul furat, Lysaro a început să râdă şi să arate cu degetul către anumiţi magisteri din adunare, spunând:

— L-am folosit ca să-l mituiesc şi pe el, şi pe el, şi pe el, şi pe el.

A arătat vreo doisprezece înainte de a fi redus la tăcere. Şi asta nu l-a salvat. Oamenii pe care îi cumpărase au votat alături de ceilalţi în favoarea osândirii lui (şi au păstrat şi mitele, pentru că, după cum se ştie prea bine, magisterii din Lys pun lăcomia mai presus de onoare).

Lysaro a fost condamnat să fie înlănţuit, gol, de un stâlp din faţa Templului Negoţului, unde toţi cei pe care îi prădase aveau dreptul să-l biciuiască, numărul de lovituri date de fiecare fiind stabilit în funcţie de mărimea pierderii suferite. Şi aşa s-a făcut. A rămas scris că sora lui, Lysara, şi fratele lui, Fredo, s-au numărat printre cei care au stat la coadă ca să-l biciuiască şi că alţi lyseni au pus prinsoare pe ora morţii lui. Lysaro şi-a dat ultima suflare în cel de al şaptelea ceas al primei zile a osândei sale. Oasele i-au rămas înlănţuite de stâlp vreme de trei ani, până când fratele lui, Moredo, le-a dus în cripta familiei.

Cel puţin în această privinţă, justiţia din Lys s-a dovedit considerabil mai aspră decât cea din cele Şapte Regate. În Westeros, mulţi s-ar fi bucurat să-i vadă pe Lotho şi Roggerio împărtăşind soarta cumplită a fratelui lor Lysaro,

căci prăbuşirea Băncii Rogare sărăcise deopotrivă mulţi înalţi lorzi şi negustori umili... dar nici măcar cei care îi dispreţuiau cel mai mult nu puteau aduce nici cea mai mică dovadă că vreunul dintre cei doi ştiuse ceva despre jaful săvârşit de fratele lor în Lys sau că trăsese vreun folos de pe urma acestuia.

În cele din urmă, bancherul Lotho a fost găsit vinovat de hoţie, pentru că luase aur, pietre preţioase şi argint care nu îi aparţineau şi nu putuse să le înapoieze la cerere. Lordul Manderly i-a dat de ales între a îmbrăca veşmintele negre sau a-şi pierde mâna dreaptă, ca un hoţ de rând.

— Atunci, lăudat fie Yndros fiindcă sunt stângaci, a răspuns Lotho, alegând mutilarea.

Împotriva fratelui său Roggerio nu s-a putut aduce nicio dovadă şi nu i s-a găsit nicio vină, dar lordul Manderly l-a condamnat totuşi la şapte lovituri de bici.

— Pentru ce? a întrebat Roggerio, uluit.

— Pentru că eşti un lysean de trei ori blestemat, a răspuns Torrhen Manderly.

După ducerea la îndeplinire a osândelor, ambii fraţi au părăsit Debarcaderul Regelui. Roggerio şi-a închis lupanarul, a vândut clădirea, covoarele, draperiile, paturile şi restul mobilierului, ba chiar şi maimuţele şi papagalii, şi a folosit banii ca să-şi cumpere o corabie, una foarte mare, pe care a numit-o *Fiica Sirenei.* Aşa a renăscut casa plăcerilor, de data asta cu pânze. În anii care au urmat, Roggerio a navigat în susul şi în josul Mării Înguste, vânzându-le vin cu mirodenii, delicatese exotice şi plăceri ale cărnii atât locuitorilor din marile porturi, cât şi celor din sate umile, de pescari. Fratele lui, Lotho, rămas fără o mână, a fost luat în slujba ei de lady Samantha, iubita lordului Lyonel Hightower, şi a plecat cu ea în Oraşul Vechi. Casa Hightower nu le încredinţase lysenilor o prea mare parte din aurul său, aşa că rămăsese una dintre cele mai bogate din întregul Westeros, şi lady Sam voia să înveţe cum să-şi întrebuinţeze cel mai bine aurul. Astfel a luat fiinţă Banca din Oraşul Vechi, care a făcut Casa Hightower încă şi mai bogată.

(În timpul judecării fraţilor săi, Moredo Rogare, cel mai vârstnic dintre cei trei veniţi împreună cu lady Larra la Debarcaderul Regelui, se afla în Braavos, unde negocia cu custozii Băncii de Fier. Înainte de sfârşitul anului, avea să plece pe mare spre Tyrosh, plin de aur din Braavos, ca să ia în slujba sa corăbii şi mercenari cu care să atace Lysul. Dar povestea asta rămâne pe altă dată, fiindcă se îndepărtează de esenţa acestei cronici.)

Aegon al III-lea nu a venit să stea pe Tronul de Fier cât au fost judecaţi fraţii, dar prinţul Viserys a fost de faţă în fiecare zi, alături de soţia sa. Nici din cronicile Curţii, nici de la Ciupercă nu putem afla ce anume a gândit Larra despre dreptatea Mâinii Regelui, dar se ştie că a plâns când a auzit sentinţa.

La scurt timp după aceea, lorzii au început să plece, fiecare către castelul său, iar în Debarcaderul Regelui viaţa şi-a urmat cursul sub cârmuirea noilor regenţi şi a Mâinii Regelui… adică mai degrabă sub a celui din urmă decât a celor dintâi. „Noii regenţi ne-au fost aleşi de zei”, a remarcat Ciupercă, „şi s-ar părea că zeii sunt la fel de înguşti la minte ca lorzii.” Nu se înşela. Lordului Stackspear îi plăcea să meargă la vânătoare cu şoimi, lordului Merryweather îi plăceau ospeţele, iar lordului Grandison îi plăcea să doarmă, şi fiecare îi credea proşti pe ceilalţi doi, dar, la urma urmelor, asta nu avea nicio importanţă, pentru că Torrhen Manderly s-a dovedit a fi o mână onestă şi abilă, un om despre care se spunea, pe bună dreptate, că e tăios şi lacom, dar corect. E adevărat că regele Aegon nu l-a tratat niciodată prieteneşte, dar Înălţimea Sa nu era încrezător din fire, iar evenimentele din anul de mai înainte îl făcuseră şi mai bănuitor. Nici despre lordul Torrhen nu se poate spune că avea cine ştie ce respect pentru rege, pe care îl numea „băiatul ăla ursuz” în scrisorile către fiica sa din Portul Alb. Însă Manderly a ajuns să-l îndrăgească sincer pe prinţul Viserys şi s-o adore pe regina Daenaera.

Deşi regenţa nordicului a durat puţin în comparaţie cu a predecesorilor săi, n-a fost nicidecum lipsită de

evenimente. Cu ajutorul considerabil al Şoimului Aurit, Isembard Arryn, Manderly a pus în practică o reformă importantă a birurilor, oferind Coroanei mai multe venituri şi o oarecare uşurare celor care puteau dovedi că suferiseră pierderi însemnate din pricina Băncii Rogare. Cu ajutorul Lordului Comandant a mărit din nou Garda Regelui la un număr de şapte oameni, oferindu-le mantii albe lui ser Edmund Warrick, ser Dennis Whitfield şi ser Agramore Cobb, care au astupat golurile lăsate de Marston Waters, Mervyn Flowers şi Amaury Peake. A anulat oficial pactul semnat de Alyn Pumn de Stejar pentru a-l putea elibera fără pericole pe prinţul Viserys, întemeindu-se pe faptul că înţelegerea nu fusese făcută cu Oraşul Liber Lys, ci cu Casa Rogare, despre care nu se mai putea spune că există.

Ser Gareth Long fiind trimis la Zid, Fortăreaţa Roşie avea nevoie de un nou maestru de arme. Lordul Manderly a găsit un tânăr spadasin excelent, ser Lucas Lothston. Nepot al unui cavaler rătăcitor, ser Lucas era un profesor răbdător, care a intrat curând în rândul favoriţilor prinţului Viserys, ba chiar şi-a atras şi un soi de respect cu tentă de ranchiună din partea regelui Aegon. Ca Lord Confesor, Manderly l-a ales pe foarte tânărul maester Rowley, de curând sosit din Oraşul Vechi, unde studiase sub îndrumarea arhimaesterului Sandeman, considerat de toată lumea cel mai înţelept vindecător din istoria Westerosului. Rowley a fost numit în funcţie la îndemnul Marelui Maester Munkun.

— Un om care ştie cum să uşureze durerea ştie şi cum s-o stârnească, i-a spus el Mâinii, dar e totodată important să avem un Lord Confesor care vede în munca lui o datorie, nu o plăcere.

În ajunul Zilei Fierarului, lady Larra din Lys i-a dăruit prinţului Viserys un al doilea fiu, un băiat voinic şi frumos, pe care ei l-au numit Aemon. Evenimentul a fost sărbătorit printr-un ospăţ şi toată lumea s-a bucurat de naşterea noului prinţ... poate doar în afară de fratele lui de un şi jumătate, Aegon, care a fost găsit lovindu-l pe bebeluş cu oul de dragon pus în leagănul acestuia. Nu s-a întâmplat nimic rău,

pentru că urletele lui Aemon au fost curând auzite de lady Larra, care a venit în fugă să-şi dezarmeze şi să-şi pună la punct fiul mai mare.

La scurt timp după aceea, lordul Alyn Pumn de Stejar a fost cuprins de neastâmpăr şi a început să facă planuri pentru a doua din cele şase călătorii ale sale. Casa Velaryon îşi încredinţase Băncii Rogare o mare parte din aur şi, ca urmare, îşi pierduse mai mult de jumătate din avere. Pentru a o reface, lordul Alyn a adunat o flotă imensă de corăbii negustoreşti, plus o duzină de galere de război care să o apere, cu intenţia de a ajunge în Vechiul Volantis trecând prin Pentos, Tyrosh şi Lys şi de a face o vizită în Dorne la întoarcere.

Se spune că el şi soţia lui s-au certat înainte de plecare, pentru că lady Baela, din sângele dragonului şi iute la mânie, auzise prea mult vorbindu-se despre soţul ei şi prinţesa Aliandra de Dorne. Dar s-au împăcat, aşa cum se întâmpla întotdeauna. Flota a ridicat pânzele la jumătatea anului, condusă de Pumn de Stejar, îmbarcat pe o galeră numită, după mama lui, *Cutezătoarea Marilda.* Lady Baela a rămas pe Driftmark, cu al doilea copil al lordului Alyn crescând în ea.

Cea de-a şaisprezecea aniversare a regelui era tot mai aproape. Fiindcă în Ţinut domnea pacea şi primăvara era în toi, lordul Torrhen Manderly a hotărât că, pentru a marca majoratul regelui Aegon, acesta şi regina Daenaera trebuie să facă o vizită regală. Băiatului avea să-i prindă bine să vadă ţinuturile pe care le cârmuia, s-a gândit Mâna, iar dulcea şi tânăra lui regină putea acoperi lipsa de farmec a soţului ei. Cu siguranţă că oamenii de rând aveau s-o îndrăgească, iar asta nu putea fi decât în folosul tânărului rege sobru.

Regenţii au fost de acord. S-au făcut planuri pentru o vizită care urma să dureze un an, ducându-l pe Înălţimea Sa prin părţi ale Ţinutului pe care nu le mai văzuse niciodată un rege. Aegon şi Daenaera aveau să plece din Debarcaderul Regelui pe uscat, îndreptându-se către Duskendale şi Iazul

Fecioarelor, pentru a se îmbarca apoi pe o corabie care să-i ducă în Gulltown. După o vizită în Eyrie, aveau să revină în Gulltown pentru a naviga spre Nord, cu o oprire pe cele Trei Surori.

Lordul Manderly a făgăduit că Portul Alb o să le facă regelui şi reginei o primire cum nu se mai văzuse vreodată. De acolo îşi puteau continua drumul spre miazănoapte până la Winterfell şi ar fi putut vizita chiar şi Zidul înainte de a se întoarce spre miazăzi, mergând pe drumul regelui către Gât. Lady Sabitha Frey avea să-i găzduiască la Gemenii, apoi puteau merge la Raventree, la lordul Benjicot şi, firește, după vizita făcută Casei Blackwood era nevoie să petreacă tot atâta timp ca oaspeţi ai Casei Bracken. După câteva nopţi la Riverrun, aveau să traverseze dealurile către apus, pentru a ajunge la Casterly Rock, la lady Johanna.

De acolo aveau să plece pe mare către Reach… Highgarden, Crângul de Aur, Old Oak… la Lacul Roşu era un dragon, lui Aegon n-avea să-i placă asta, dar Lacul Roşu putea fi ocolit cu uşurinţă… iar o vizită la unul dintre castelele lui Unwin Peake ar fi putut ajuta la domolirea supărării fostei Mâini. În Oraşul Vechi, Înaltul Septon ar fi putut fi fără îndoială convins să-i binecuvânteze pe rege şi pe regină, iar lordul Lyonel şi lady Sam ar fi fost încântaţi să-i arate lui Aegon că splendorile din oraşul lor le pun în umbră pe cele din Debarcaderul Regelui.

— O să fie o vizită cum nu s-a mai văzut în Ţinut de mai bine de o sută de ani, i-a spus Marele Maester Munkun Înălţimii Sale. Primăvara e un timp al noilor începuturi, sire, iar aceasta va marca adevăratul început al cârmuirii tale. De la Hotarele Dornishene până la Zid, tot omul va şti că îi eşti rege, iar Daenaera îi e regină.

Torrhen Manderly a fost de acord.

— Flăcăului o să-i facă bine să iasă din castelul ăsta afurisit, l-a auzit Ciupercă spunând. O să poată merge la vânătoare cu câini sau cu şoimi, o să urce pe un munte sau chiar pe doi, o să pescuiască somon în Cuţitul Alb, o să vadă Zidul. Ospeţe în fiecare noapte. Băiatului n-o să-i strice să

pună nişte carne pe oasele alea ale lui. Şi să guste nişte bere bună din Nord, atât de groasă c-o poţi tăia cu sabia.

Pregătirile pentru sărbătorirea zilei regelui şi pentru vizita regală de după eveniment au absorbit toată atenţia Mâinii şi a regenţilor în zilele care au urmat. S-au întocmit liste ale lorzilor şi cavalerilor care aveau să-l însoţească pe rege, apoi au fost rupte, apoi s-au întocmit altele. Caii au fost potcoviţi, armurile lustruite, căruţele şi trăsurile reparate şi revopsite şi s-au cusut steaguri. Sute de corbi au zburat într-o parte şi în alta prin cele Şapte Regate, căci fiecare lord şi fiecare cavaler cu pământuri a implorat să i se facă onoarea de a fi vizitat de rege. Lady Rhaena şi-a exprimat dorinţa de a însoţi cortegiul regal cu dragonul său şi a fost refuzată cu mare delicateţe, însă sora ei, Baela, a declarat că ea va veni, indiferent dacă prezenţa îi e sau nu dorită. Până şi pentru alegerea hainelor regelui şi reginei a fost nevoie de multă chibzuinţă. În zilele când regina Daenaera avea să poarte verde, Aegon avea să se îmbrace în negrul pe care-l prefera de obicei. Dar când mica regină avea să poarte negrul şi roşul Casei Targaryen, regele avea să-şi pună o mantie verde, pentru ca ambele culori să fie văzute oriunde mergeau.

Când s-au ivit în sfârşit zorii zilei regelui, mai erau de discutat câteva probleme. În noaptea aceea, în Sala Tronului urma să se ţină un mare ospăţ, iar străvechea ghidă a alchimiştilor făgăduise un spectacol de piromanţie cum nu se mai văzuse niciodată în Ţinut.

Era încă dimineaţă când Aegon al III-lea a intrat în încăperea unde lordul Torrhen şi regenţii se întrebau dacă să includă sau nu Tumbletonul printre cetăţile vizitate de perechea regală.

Tânărul rege era însoţit de patru cavaleri din garda sa. Îl însoţea şi Sandoq Umbra, mut, cu faţa ascunsă sub un văl şi înarmat cu sabia sa imensă. Prezenţa lui ameninţătoare a aruncat un linţoliu peste încăpere. Pentru câteva clipe, până şi lui Torrhen Manderly i-a pierit graiul.

— Lord Manderly, a vorbit Aegon, în tăcerea brusc

aşternută, te rog, fii bun şi spune-mi câţi ani am.

— Astăzi ai împlinit şaisprezece, Înălţimea Ta, a răspuns Mâna. Eşti bărbat în toată puterea cuvântului. E timpul să iei cârmuirea celor Şapte Regate în propriile tale mâini.

— O voi face, a spus regele Aegon. Vezi că stai pe scaunul meu.

Răceala din tonul lui a năucit pe toată lumea din încăpere, avea să scrie Marele Maester Munkun peste câţiva ani.

Descumpănit şi zguduit, Torrhen Manderly şi-a săltat greutatea considerabilă de pe scaunul din capul mesei, aruncând o privire neliniştită spre Sandoq Umbra. În timp ce ţinea scaunul pentru rege, a spus:

— Înălţimea Ta, tocmai vorbeam despre vizită…

— N-o să fie nicio vizită, a decretat regele, aşezându-se. N-o să-mi petrec un an în şaua unui cal, dormind în paturi stranii şi făcând schimb de curtoazii găunoase cu lorzi

beţi, dintre care jumătate s-ar bucura să mă vadă mort dacă din asta ar câştiga un ban de argint. Dacă vrea cineva să stea de vorbă cu mine, mă găseşte pe Tronul de Fier.

Torrhen Manderly a insistat:

— Sire, o vizită ar fi de foarte mare ajutor ca să câştigi dragostea oamenilor de rând.

— Oamenilor de rând vreau să le dau pace şi mâncare şi dreptate. Dacă atât nu e de ajuns ca să le câştig dragostea, să facă Ciupercă o vizită. Sau poate ar trebui să trimit un urs dansator. Cineva mi-a spus cândva că oamenilor de rând nimic nu le place nici măcar pe jumătate atât de mult ca un urs care dansează. Puteţi anula şi ospăţul din seara asta. Trimiteţi lorzii acasă, în castelele lor, şi daţi-le mâncarea celor flămânzi. Burţile pline şi urşii dansatori vor fi politica mea.

Pe urmă, Aegon s-a întors către cei trei regenţi:

— Lord Stackspear, lord Grandison, lord Merryweather, vă mulţumesc pentru serviciile voastre. Consideraţi-vă liberi să plecaţi. Nu mai am nevoie de regenţi.

— Dar Înălţimea Ta are nevoie de o Mână? a întrebat lordul Manderly.

— Un rege ar trebui să aibă o Mână aleasă de el însuşi, a răspuns Aegon al III-lea, ridicându-se în picioare. M-ai slujit bine, fără nicio îndoială, aşa cum ai slujit-o şi pe mama înaintea de a fi în slujba mea, dar lorzii mei sunt cei care te-au ales. Te poţi întoarce la Portul Alb.

— Bucuros, sire, a răspuns Manderly, cu o voce pe care Marele Maester Munkun avea s-o numească mai târziu mârâit. N-am mai băut o bere bună de când am venit în cloaca asta de castel.

Pe urmă şi-a scos lanţul care era însemnul funcţiei sale şi l-a pus pe masa consiliului.

Peste mai puţin de două săptămâni, lordul Manderly a plecat spre Portul Alb cu o corabie, însoţit de o mică suită de săbii jurate şi servitori… printre care se afla şi Ciupercă. S-ar părea că bufonul se ataşase de nordicul voinic şi

acceptase cu entuziasm poziţia oferită de acesta în Portul Alb, în loc să rămână cu un rege care zâmbea rar şi nu râdea niciodată. „Am fost un nebun, dar niciodată atât de nebun încât să stau cu nebunul ăla”, ne povesteşte el.

Piticul avea să-i supravieţuiască regelui pe care îl abandona. Următoarele volume ale *Mărturiei,* pe care le-a umplut cu istorisiri pline de culoare despre viaţa în Portul Alb, despre şederea sa la Curtea Lordului Mării din Braavos, despre călătoria până în Portul Ibben şi despre anii petrecuţi printre saltimbancii din trupa *Doamna Sâsâită,* sunt scrieri valoroase luate ca atare, dar mai puţin utile pentru noi… aşa că, din păcate, piticul spurcat la gură trebuie să iasă din povestea noastră. Deşi în nicio privinţă cea mai demnă de încredere, cronica lui dezvăluie adevăruri pe care nimeni altcineva nu a cutezat să le pomenească şi, pe deasupra, e adesea amuzantă.

Despre corabia cu care au plecat lordul Manderly şi suita sa, Ciupercă ne spune că se numea *Sarea Veseliei,* dar veselia de la bord a dispărut pe măsură ce înaintau spre nord, către Portul Alb. Scrisorile către fiica sa spuneau clar că lordului Manderly nu-i plăcuse niciodată „băiatul ăla ursuz”; şi niciodată n-avea să-l ierte pe rege nici pentru bruscheţea cu care îl îndepărtase, nici pentru felul în care „omorâse” vizita regală; neaşteptata anulare a acesteia îl umilise peste măsură şi o considera un afront personal.

În cele câteva minute în care luase cârmuirea celor Şapte Regate în mâinile sale, regele Aegon al III-lea îşi făcuse un duşman dintr-un om care se numărase printre cei mai loiali şi devotaţi slujitori ai săi.

Şi astfel, regenţa s-a încheiat pe o notă de jale, şi a început domnia Regelui Zdrobit.

Dinastia Targaryan
Datarea începe cu anul Cuceririi lui Aegon
1-37 • Aegon Întâiul • Cuceritorul, Dragonul

37-42 • Aenys Întâiul • fiul lui Aegon Întâiul şi al lui Rhaenys

42-48 • Maegor Întâiul • cel Crud, fiul lui Aegon Întâiul si al Visenyei

48-103 • Jaehaerys Întâiul • Regele cel Bătrân, Împăciuitorul; fiul lui Aenys

103-129 • Viserys Întâiul • nepotul lui Jaehaerys

129-131 • Aegon al II-lea • cel mai mare dintre fiii lui Viserys [Dreptul lui Aegon al II-lea la tron a fost contestat de sora sa vitregă, Rhaenyra, cu zece ani mai vârstnică decât el. Amândoi au murit în războiul dintre ei, numit de menestreli Dansul Dragonilor.]

131-157 • Aegon al III-lea • Urgia Dragonilor, fiul Rhaenyrei [Ultimul dragon Targaryen a murit în timpul domniei sale]

157-161 • Daeron Întâiul • Tânărul Dragon, Băiatul Rege, cel mai mare dintre fii lui Aegon al III-lea [Daeron a cucerit Dorne, dar n-a putut să-l păstreze şi a murit tânăr]

161-171 • Baelor Întâiul • cel Iubit, cel Binecuvântat; septon şi rege, al doilea fiu al lui Aegon al III-lea

171-172 • Viserys al II-lea • fratele mai mic al lui Aegon al III-lea

172-184 • Aegon al IV-lea • cel Netrebnic, cel mai mare dintre fiii lui Viserys [fratele său mai mic, prinţul Aemon, Cavalerul Dragon, a fost campionul reginei Naerys şi, după cum spun unii, şi amantul ei]

184-209 • Daeron al II-lea • cel Bun, fiul reginei Naerys si al lui Aegon sau Aemon [Daeron a mărit ţinutul, adăugându-i regatul Dorne prin căsătoria sa cu prinţesa dornisheană Myriah]

209-221 • Aerys Întâiul • al doilea fiu al lui Daeron al II-lea (nu a avut copii)

221-233 • Maekar Întâiul • al patrulea fiu al lui Daeron al II-lea

233-259 • Aegon al V-lea • cel Nesigur, al patrulea fiu al lui Maekar

259-262 • Jaehaerys al II-lea • al doilea fiu al lui Aegon cel Nesigur

262-283 • Aerys al II-lea • Regele Nebun, unicul fiu al lui Jaehaerys al II-lea

Aici s-a sfârşit dinastia regilor dragon, căci Aerys al II-lea a fost detronat şi ucis, ca şi moştenitorul său, prinţul Rhaegar Targaryen, învins în luptă de Robert Baratheon în bătălia de la Trident.

Despre ilustrator

Doug Wheatley este un creator de benzi desenate, designer şi ilustrator care a contribuit la crearea decorurilor şi personajelor din *Războiul Stelelor, Aliens, Superman, Incredibilul Hulk* şi *Conan Barbarul,* ca să numim doar câteva. Wheatley este creatorul benzii desenate adaptate

după filmul *Războiul Stelelor: Episodul III: Răzbunarea Sith;* şi-a adus contribuţia şi la realizarea ilustraţiilor din *Lumea de gheaţă şi foc.*

Facebook.com/doug.wheatley
Twitter: @wheatley-doug
Instagram: @doug-wheatley re *autor*

Despre autor

George R.R. Martin este pe primul loc în lista autorilor de bestselleruri *New York Times* mulţumită mai multor romane şi nuvele, printre care se numără deosebit de apreciata serie *Cântec de gheaţă şi foc* - alcătuită din romanele *Urzeala tronurilor, încleştarea regilor, Iureşul săbiilor, Festinul Ciorilor* şi *Dansul Dragonilor* - precum şi *Peregrinările lui Tuf, Fevre Dream, The Armageddon Rag, Lumina ce se stinge, Furtună pe Windhaven* (scris împreună cu Lisa Tuttle) şi *Dreamsongs,* volumele I şi II. Este de asemenea realizatorul volumelor *The Lands of the Ice and Fire,* o colecţie de hărţi, adevărate opere de artă semnate de ilustratorul şi cartograful Jonathan Roberts, şi *Lumea de gheaţă şi foc,* scris împreună cu Elio M. Garcia Jr. şi Linda Anderson. Ca scenarist, şi-a adus contribuţia la serialele *Zona Crepusculară, Frumoasa şi Bestia* şi la diverse filme de lung-metraj şi episoade-pilot care nu au fost niciodată realizate. Locuieşte, împreună cu fermecătoarea Parris, în Santa Fe, New Mexico.

georgerrmartin.com
Facebook.com/GeorgeRRMartinofficial
Twitter: @GRRMspeaking